RAMA SE DEZVĂLUIE...

ARTHUR C. CLARKE

&

GENTRY LEE

RĂZBOI PE RAMA

LUCMAN

ARTHUR C. CLARKE & GENTRY LEE

RĂZBOI PE RAMA

PROLOG

Pe unul din braţele întinse în spirală ale galaxiei numită Calea Lactee, o stea solitară, galbenă şi modestă se roteşte încet în jurul centrului galactic aflat la trei mii de ani lumină depărtare. Acelei stele stabile, Soarele, îi trebuie 225 milioane de ani ca să încheie o rotaţie pe orbita sa galactică. Ultima dată când Soarele a fost în poziţia sa prezentă, nişte reptile uriaşe de o putere înspăimântătoare tocmai începuseră să-şi instaureze dominaţia asupra Pământului, o mică planetă albastră care este unul dintre sateliţii Soarelui.

Dintre planetele şi celelalte corpuri cereşti din familia Soarelui, acest Pământ este singurul pe care s-a dezvoltat o viaţă complexă, de durată. Numai pe această planetă aparte substanţele chimice au evoluat, ajungând până la complexitatea fiinţelor înzestrate cu conştiinţă care apoi s-au întrebat, pe măsură ce au început să înţeleagă minunile şi dimensiunile universului, dacă miracole similare celor care le dăduseră naştere lor se întâmplaseră şi în altă parte.

În definitiv, argumentau aceşti pământeni înzestraţi cu conştiinţă, doar în galaxia noastră există o sută de miliarde de stele. Suntem destul de siguri că cel puţin douăzeci la sută din aceste stele au planete care se rotesc în jurul lor şi că un număr mic, dar semnificativ, din aceste planete au avut, la un moment din istoria lor, condiţii atmosferice şi termice care să conducă la formarea de aminoacizi şi alte substanţe chimice organice care sunt condiţia *sine qua non* a oricărei biologii pe care, în mod rezonabil, am putea-o avansa ca ipoteză. Cel puţin o dată în istorie, aici pe Pământ, aceşti aminoacizi au descoperit autoreproducerea, şi miracolul evolutiv care în cele din urmă a dat naştere fiinţelor umane a fost pus în mişcare. Cum putem noi presupune că această succesiune a avut loc numai acea singură dată în toată istoria? Atomii cu masă mai mare necesari creării noastre au fost făuriţi în cataclismele stelare care explodează de miliarde de ani prin acest univers. După cât se pare, numai aici, în acest unic loc, aceşti atomi s-au înlănţuit în molecule speciale şi au evoluat într-o fiinţă inteligentă, capabilă să pună întrebarea „Suntem singuri?”

Oamenii de pe Pământ au început să caute tovarăşi cosmici mai întâi construind telescoape cu care au putut să vadă

planetele vecine din imediata apropiere. Mai târziu, când tehnologia lor a atins un nivel de dezvoltare mai ridicat, au trimis spre aceste alte planete nave spaţiale robot sofisticate pentru a le cerceta şi a constata dacă există sau nu semne de viaţă organică. Aceste explorări au dovedit că pe nici unul din corpurile cereşti din sistemul nostru solar nu a existat vreodată viaţă inteligentă. Dacă există cineva undeva prin univers, au concluzionat oamenii de ştiinţă, vreo specie similară cu care am putea comunica la un moment dat, aceasta trebuie găsită dincolo de vidul care desparte sistemul nostru solar de toate celelalte stele.

La sfârşitul secolului XX, conform sistemului de măsurare a timpului folosit de oameni, marile antene ale Pământului au început să cerceteze cerul în căutare de semnale coerente, pentru a stabili dacă există posibilitatea ca vreo altă fiinţă inteligentă să ne trimită un mesaj radio. Cercetarea a continuat timp de peste o sută de ani, intensificându-se în zilele de glorie ale ştiinţei internaţionale de la începutul secolului XXI şi slăbind mai târziu, în ultimele decenii ale aceluiaşi secol, după ce al patrulea set separat de tehnici de ascultare sistematică nu a reuşit nici el să localizeze vreun semnal extraterestru.

Până în anul 2130, când a fost prima dată identificat ciudatul obiect cilindric care se apropia repede de sistemul nostru solar, din întinderile spaţiului interstelar, majoritatea oamenilor prudenţi hotărâseră că în univers nu prea există viaţă şi că fiinţele inteligente, dacă într-adevăr există şi în altă parte în afară de Pământ, sunt extrem de rare. „Cum altfel am putea explica lipsa de rezultate pozitive a tuturor eforturilor noastre de cercetare extraterestră atentă din ultimul secol?” argumentau oamenii de ştiinţă.

De aceea, Pământul a rămas uluit când, la o examinare mai atentă, obiectul care intra în sistemul nostru solar în 2130 a fost identificat fără nici un dubiu drept un artefact de origine extraterestră. Iată dovada de netăgăduit că există inteligenţă avansată, sau cel puţin că *existase* în vreo epocă anterioară, în altă parte a universului. Când o misiune aflată în spaţiu a fost abătută din drum pentru a se întâlni cu obiectul cilindric lipsit de strălucire, care s-a dovedit a avea dimensiuni mai mari decât cele mai mari oraşe de pe Pământ, cosmonauţii misiunii s-au confruntat cu mister după mister. Însă ei nu au putut răspunde

la unele dintre întrebările fundamentale legate de enigmatica navă extraterestră. Intrusul venit din stele nu a furnizat nici un indiciu clar privitor la originea sau scopul său.

Acel prim grup de exploratori umani nu numai că au catalogat minunile Ramei (nume ales pentru uriaşul obiect cilindric înainte de a se şti că era un artefact extraterestru), dar i-au explorat şi interiorul, întocmind o hartă a lui. După ce echipa de explorare a părăsit Rama şi nava extraterestră a dispărut ocolind Soarele, îndepărtându-se de sistemul solar pe o traiectorie hiperbolică, oamenii de ştiinţă au analizat amănunţit toate datele care fuseseră adunate în timpul misiunii. Toată lumea a confirmat faptul că vizitatorii umani ai Ramei nu i-au întâlnit pe adevăraţii creatori ai misterioasei nave spaţiale. Totuşi, analiza atentă de după zbor a dezvăluit un principiu imposibil de ignorat al tehnicii ramane bazate pe redundanţă. Fiecare sistem şi subsistem vital al vehiculului avea câte două modalităţi alternative, de rezervă. Ramanii proiectaseră totul în triplu. Oamenii de ştiinţă au considerat că există probabilitatea ca în scurt timp să apară alte două nave similare.

În anii imediat următori vizitei din 2130 a Ramei I, pământenii erau plini de aşteptări. Savanţii şi politicienii deopotrivă afirmau că a început o nouă epocă în istoria omenirii. Agenţia Spaţială Internaţională (ASI), împreună cu Consiliul Guvernelor (COG), au elaborat proceduri minuţioase de abordare a viitoarei vizite a ramanilor. Toate telescoapele au fost aţintite spre cer, concurând între ele pentru onoarea de a fi primul care localizează următoarea navă spaţială Rama. Dar n-au mai fost semnalate astfel de apariţii.

În a doua jumătate a deceniului 2131-2140, explozia economică alimentată parţial, în ultimele ei stadii, de reacţiile din toată lumea faţă de Rama, s-a întrerupt brusc. Omenirea s-a cufundat în cea mai adâncă depresiune din istoria sa, cunoscută ca Marele Haos, însoţită de anarhie şi sărăcie pe scară largă. Întreaga activitate de cercetare ştiinţifică a fost abandonată în timpul acestei epoci triste şi, după mai multe decenii în care s-a acordat atenţie problemelor terestre, oamenii de pe Pământ aproape că au uitat de inexplicabilul oaspete venit din stele.

În anul 2200, în sistemul solar a sosit un al doilea intrus cilindric. Cetăţenii Pământului au scos de la naftalină vechile proceduri puse la punct după plecarea primei nave Rama şi s-au

pregătit în vederea unui rendez-vous cu Rama II. Pentru misiune a fost pregătit un echipaj de douăsprezece persoane. Curând după rendez-vous, cei doisprezece au declarat că cea de-a două navă spaţială Rama era aproape similară cu predecesoarea ei. Oamenii s-au confruntat cu noi mistere şi minuni, inclusiv câteva fiinţe extraterestre, dar tot n-au putut răspunde la întrebările legate de originea şi scopul Ramei.

Trei decese ciudate în sânul echipajului au creat o mare îngrijorare pe Pământ, unde toate aspectele misiunii istorice erau urmărite la televizor. Când uriaşul cilindru a efectuat o manevră neaşteptată care l-a plasat pe o traiectorie de coliziune cu Pământul, îngrijorarea s-a preschimbat în panică şi teamă. Conducătorii lumii au concluzionat cu reţinere că, în absenţa altor informaţii, nu au de ales: trebuie să presupună că Rama II e ostilă. Nu puteau permite ca nava extraterestră să lovească Pământul sau să vină suficient de aproape pentru a-şi pune în acţiune eventualele arme. Trebuia luată decizia de distrugere a Ramei II cât timp se mai afla la o distanţă sigură.

Echipa de explorare a primit ordin să se întoarcă acasă, dar trei dintre membrii ei, doi bărbaţi şi o femeie, se mai aflau încă la bordul Ramei II când nava extraterestră a evitat atacul nuclear lansat de pe Pământ. Rama a făcut o manevră de distanţare de ostilul Pământ şi s-a îndepărtat cu viteză mare de sistemul solar, ducând cu ea atât propriile secrete intacte cât şi pe cei trei pasageri umani.

Rama II a avut nevoie de treisprezece ani de călătorie cu viteze apropiate de cea a luminii pentru a ajunge din vecinătatea Pământului la destinaţia sa, un uriaş complex tehnic numit Baza de Tranzit, localizat pe o orbită îndepărtată a stelei Sirius. Celor trei oameni de la bordul cilindrului uriaş li s-au adăugat cinci copii, devenind astfel o familie. În timp ce investiga minunăţiile din căminul ei spaţial, familia a reîntâlnit speciile extraterestre pe care le cunoscuse anterior. Totuşi, la vremea când au ajuns la Baza de Tranzit, oamenii aveau deja convingerea că aceşti extratereştri erau, ca şi ei, doar pasageri pe Rama.

Familia de oameni a stat la Baza de Tranzit ceva mai mult de un an. În acest timp, nava spaţială Rama a fost renovată şi utilată pentru a treia şi ultima sa călătorie spre sistemul solar. Familia a aflat de la Vultur, o creaţie nonbiologică a Inteligenţei

de la Baza de Tranzit, că scopul seriei de nave spaţiale Rama era să obţină şi să catalogheze cât mai multe informaţii cu putinţă despre călătorii spaţiali din galaxie. Vulturul, care avea cap, cioc şi ochi de vultur, plus corp de om, i-a mai informat că ultima navă spaţială din serie, Rama III, avea să conţină un habitat terestru proiectat cu migală, care putea să găzduiască două mii de oameni.

De la Baza de Tranzit a fost transmis pe Pământ un mesaj video prin care era anunţată iminenta întoarcere a celei de a treia nave spaţiale Rama. În acest mesaj se explica faptul că o specie extraterestră avansată doreşte să observe şi să studieze activitatea umană de-a lungul unei perioade de timp extinse şi se solicita ca două mii de oameni reprezentativi să fie trimişi pentru a se întâlni cu Rama III pe orbita planetei Marte.

Rama III a parcurs drumul de la Sirius la sistemul solar cu o viteză mai mare decât jumătate din viteza luminii. În interiorul navei dormeau, în capsule speciale, aproape toţi membrii familiei de oameni care se aflase la Baza de Tranzit. Pe orbita lui Marte, această familie i-a întâmpinat pe ceilalţi oameni veniţi de pe Pământ şi habitatul virgin din interiorul Ramei a fost repede colonizat. Colonia rezultată, numită Noul Eden, era complet împrejmuită şi separată prin ziduri groase de restul navei extraterestre.

Aproape imediat, Rama III a accelerat din nou până la viteze apropiate de cea a luminii, ţâşnind din sistemul solar în direcţia stelei galbene Tău Ceti. Au trecut trei ani fără vreo intervenţie exterioară în treburile oamenilor. Cetăţenii Noului Eden s-au implicat atât de mult în noua lor viaţă de zi cu zi încât abia dacă dădeau atenţie universului exterior coloniei lor.

Când o serie de crize au şubrezit democraţia din paradisul creat pentru oameni de către ramani, un magnat oportunist a pus mâna pe putere în colonie şi a început să suprime fără milă pe oricine i s-a opus. La această vreme, unul din exploratorii iniţiali ai Ramei II a fugit din Noul Eden, luând contact, în cele din urmă, cu două specii extraterestre simbiotice care trăiau în habitatul alăturat împrejmuit. Soţia lui a rămas în colonie şi a încercat, fără succes, să joace rolul de conştiinţă a comunităţii. După câteva luni a fost închisă, condamnată pentru trădare şi, în cele din urmă, programată pentru execuţie.

În timp ce condiţiile de trai şi cele ambientale din interiorul

Ramei continuau să se deterioreze, trupe de oameni au invadat zona locuită adiacentă din Semicilindrul Nordic al Ramei şi s-au angajat într-un război de anihilare a celor două specii simbiotice. Între timp, misterioşii ramani, cunoscuţi doar prin creaţiile lor tehnice, şi-au continuat observarea amănunţită de la distanţă, conştienţi că era numai o problemă de timp ca oamenii să între în contact cu specia avansată care popula regiunea de la sudul Mării Cilindrice…

Evadarea

01

— Nicole.

La început, glasul moale, metalic părea să facă parte din visul ei. Dar când îşi auzi numele repetat, ceva mai tare, Nicole se trezi tresărind.

O străbătu un val de teamă intensă. *Au venit după mine,* îşi spuse ea imediat. *E dimineaţă. Am să mor în câteva ore.*

Inspiră încet, profund, şi încercă să-şi domolească panica tot mai intensă. Câteva secunde mai târziu, deschise ochii. În celula ei era beznă totală. Nedumerită, Nicole se uită în jur după persoana care o strigase.

— Suntem aici, pe patul tău, lângă urechea ta dreaptă, spuse glasul foarte încet. Ne-a trimis Richard să te ajutăm să evadezi… dar trebuie să ne mişcăm repede.

Preţ de o clipă, Nicole se gândi că probabil mai visa încă. Apoi auzi un al doilea glas, foarte asemănător cu primul, dar totuşi distinct.

— Întoarce-te pe partea dreaptă şi ne vom lumina.

Nicole se întoarse. Pe pat, lângă capul ei stăteau două siluete micuţe, nu mai înalte de opt-zece centimetri, fiecare în formă de femeie. Străluceau momentan de la o sursă de lumină internă. Una avea părul scurt şi era îmbrăcată în armură de cavaler european din secolul al XV-lea. A doua siluetă purta pe cap o coroană şi avea rochia amplă şi plisată a unei regine medievale.

— Eu sunt Ioana d'Arc, spuse prima siluetă.

— Iar eu sunt Eleanor de Aquitania.

Nicole râse nervos şi se uită uluită la cele două figurine. Câteva secunde mai târziu, când luminile interne ale roboţilor se stinseră, Nicole îşi revenise suficient ca să vorbească.

— Aşadar, Richard v-a trimis să mă ajutaţi să evadez? întrebă ea în şoaptă. Şi cum propuneţi să fac?

— Am sabotat deja sistemul de monitorizare, spuse cu mândrie micuţa Ioana. Şi am reprogramat un biot Garcia… Ar trebui să fie aici în câteva minute ca să-ţi dea drumul afară.

— Avem un plan de evadare de bază şi mai multe planuri pentru situaţii neprevăzute, adăugă Eleanor. Richard a lucrat luni întregi la ele – chiar de când ne-a terminat pe noi.

Nicole râse din nou. Era încă înmărmurită.

— Serios? Şi pot să întreb unde e în clipa de faţă soţul meu cel genial?

— Richard este în vechiul vostru adăpost de sub New York, răspunse Ioana. Ne-a spus să-ţi spunem că acolo nu s-a schimbat nimic. Ne urmăreşte mişcările cu o baliză de navigaţie… în treacăt fie spus, Richard îţi trimite iubirea lui. Nu a uitat…

— Stai liniştită o clipă, te rog, o întrerupse Eleanor când Nicole se scărpină automat la senzaţia de gâdilătură din spatele urechii drepte. Îţi fixez chiar acum baliza ta personală şi pentru mine e foarte grea.

Câteva momente mai târziu, Nicole atinse micuţul instrument amplasat lângă urechea ei şi clătină din cap.

— El ne şi *aude*? întrebă ea.

— Richard a hotărât să nu riscăm transmisii vocale, răspunse Eleanor. Nakamura le-ar putea intercepta cu mare uşurinţă… Totuşi, ne va monitoriza locaţia fizică.

— Acum poţi să te ridici şi să te îmbraci, spuse Ioana. Vrem să fii gata când soseşte Garcia.

Minunile nu vor înceta niciodată? se gândi Nicole în timp ce se spăla pe faţă în ligheanul primitiv, pe întuneric. Preţ de câteva secunde îşi imagină că s-ar fi putut ca roboţii cei doi să facă parte din vreun complot inteligent al lui Nakamura şi că ea urmează să fie ucisă în timp ce încerca să evadeze. *Imposibil,* îşi spuse ea câteva clipe mai târziu. *Chiar dacă unul din acoliţii lui Nakamura ar putea crea roboţi ca aceştia, numai Richard ştie despre mine destul ca să facă o Ioana d'Arc şi o Eleanor de Aquitania… şi, oricum, ce contează dacă sunt omorâtă în timp ce evadez*? *Electrocutarea mea este programată pentru ora opt, în dimineaţa asta.*

În afara celulei se auzi zgomotul făcut de un robot care se apropia. Nicole se încordă, încă neconvinsă în totalitate că cei doi prieteni micuţi ai ei chiar îi spun adevărul.

— Aşază-te la loc pe pat, ca Eleanor şi cu mine să putem intra în buzunarele tale, spuse Ioana lângă ea.

Nicole simţi cum cei doi roboţi se caţără pe partea din faţă a fustei ei. Zâmbi. *Eşti uimitor, Richard,* se gândi ea. *Iar eu sunt teribil de fericită că eşti încă în viaţă.*

Biotul Garcia ducea o lanternă. Păşi în celula lui Nicole cu un

aer autoritar.

— Veniţi cu mine, doamnă Wakefield, spuse el cu glas tare. Am ordin să vă mut în sala de pregătire.

Nicole se înspăimântă din nou. În mod sigur biotul nu se purta prieteneşte. *Ce-ar fi dacă...* dar nu avu timp să se gândească. Garcia o conduse pe coridorul din afara celulei ei într-un ritm rapid. Douăzeci de minute mai târziu trecură amândoi pe lângă setul obişnuit de bioţi de pază şi un ofiţer om care comanda, un tânăr pe care Nicole nu-l mai văzuse.

— Stai! ţipă bărbatul din spatele lor tocmai când Nicole şi Garcia erau pe cale să urce scările. Nicole îngheţă. Ai uitat să semnezi hârtiile de transfer, spuse el, întinzându-i un document biotului Garcia.

— Desigur, spuse biotul, trecându-şi numărul de identificare pe hârtii.

După mai puţin de un minut, Nicole se afla în afara casei mari în care stătuse închisă luni întregi. Inspiră adânc aerul proaspăt şi porni după Garcia către Oraşul Central.

— Nu! o auzi Nicole pe Eleanor strigând. Noi nu mergem cu biotul. Ia-o spre vest. Spre moara aceea de vânt cu lumina în vârf. Trebuie să fugi. E imperativ să ajungem la Max Puckett acasă înainte să se crape de ziuă.

*

Închisoarea era aproape la cinci kilometri depărtare de ferma lui Max. Nicole alerga pe drumul îngust într-un ritm constant, îndemnată periodic de unul din cei doi roboţi micuţi, care urmăreau cu grijă scurgerea timpului. Nu mai era mult până la ivirea zorilor. Spre deosebire de Pământ, unde trecerea de la noapte la zi era treptată, în Noul Eden zorile erau un eveniment brusc, discontinuu. Într-o clipă era întuneric, în clipa următoare soarele artificial se aprindea şi îşi începea mini-arcul pe tavanul habitatului coloniei.

— Mai sunt douăsprezece minute până se luminează, spuse Ioana când Nicole ajunse la cărarea pentru biciclete care parcurgea ultimii două sute de metri până la ferma Puckett.

Nicole era aproape sfârşită, dar continuă să alerge. De două ori, în timp ce alerga pe domeniul fermei, simţise o durere surdă în piept. *E clar, nu mai sunt informă,* îşi zise ea, învinuindu-se că nu făcuse mişcare cu regularitate în celula ei. *Unde mai pui că am aproximativ şaizeci de ani.*

Casa fermei era întunecată. Nicole se opri în verandă, trăgându-şi sufletul şi câteva secunde mai târziu uşa se deschise.

— Te aşteptam, spuse Max, cu expresia lui serioasă, minimalizând gravitatea situaţiei. O îmbrăţişă repede pe Nicole. Urmează-mă, spuse el, pornind repede în direcţia hambarului. Încă nu sunt maşini de poliţie pe drum, adăugă el când ajunseră în hambar. Probabil că n-au descoperit încă dispariţia ta. Dar acum e doar o problemă de minute.

Puii erau toţi ţinuţi în capătul îndepărtat al hambarului. Găinile aveau un ţarc separat, despărţite de cocoşi şi de restul clădirii. Când Max şi Nicole intrară în ţarcul găinilor, se produse o mare agitaţie. Păsările o luară la fugă în toate direcţiile, cloncănind, cotcodăcind şi bătând din aripi. Duhoarea aproape că o copleşi pe Nicole.

Max zâmbi.

— Cred că am uitat ce rău le miroase celorlalţi găinaţul, spuse el. Eu unul m-am obişnuit cu el. O bătu uşurel pe Nicole pe spate. Oricum, pentru tine e o măsură de protecţie în plus şi nu cred că vei simţi mirosul de găinaţ din ascunzătoare.

Max se duse într-un colţ al ţarcului, dădu la o parte din drum câteva găini şi se lăsă în genunchi.

— Când au apărut prima dată roboţeii ăia ciudaţi ai lui Richard, spuse el dând la o parte fânul şi hrana păsărilor, nu mă puteam hotărî unde să-ţi fac ascunzătoarea. Apoi m-am gândit la locul ăsta. Sper din toată inima că am avut dreptate.

Max trase câteva scânduri, dând la iveală o gaură dreptunghiulară din podeaua hambarului, îi făcu semn lui Nicole să-l urmeze şi apoi intră târâş în gaură. Înaintară amândoi de-a buşilea pe pământul bătătorit. Coridorul, care mergea câţiva metri paralel cu podeaua hambarului şi apoi o lua în jos într-un unghi abrupt, era extrem de îngust. Nicole se tot lovea de Max, aflat în faţa ei şi de tavanul şi pereţii de pământ. Singura lumină provenea de la mica lanternă pe care o ducea Max în mâna dreaptă. După cincisprezece metri, micul tunel dădu într-un spaţiu întunecat. Max lăsă cu grijă în jos scara de frânghie, apoi se întoarse ca s-o ajute pe Nicole să coboare.

Câteva secunde mai târziu erau amândoi în mijlocul încăperii; Max se întinse şi aprinse o lumină electrică solitară.

— Nu-i un palat, spuse el în timp ce Nicole se uita în jur, dar

presupun că e o privelişte mai bună decât închisoarea aia a ta.

În cameră era un pat, un fotoliu, două rafturi pline cu mâncare, alt raft cu discuri-cărţi electronice, câteva haine atârnate într-un dulap deschis, articole elementare de toaletă, un bidon mare cu apă care trebuie că abia încăpuse prin tunel, iar în colţul îndepărtat o latrină adâncă, pătrată.

— Toate astea le-ai făcut singur? întrebă Nicole.

— Da, răspunse Max. Noaptea… timp de mai multe săptămâni. N-am îndrăznit să chem pe nimeni să mă ajute.

Nicole era înduioşată.

— Cum am să pot vreodată să-ţi mulţumesc? spuse ea.

— Nu te lăsa prinsă, rânji Max. Nici eu nu vreau să mor… Oh, apropo, adăugă el, întinzându-i lui Nicole un cititor electronic în care putea introduce discurile-cărţi, sper că materialul de citit e în regulă. Manualele despre creşterea porcilor şi păsărilor nu sunt totuna cu romanele tatălui tău, dar n-am vrut să atrag prea mult atenţia ducându-mă la librărie.

Nicole traversă camera şi îl sărută pe obraz.

— Max, eşti un prieten minunat. Nu-mi imaginez cum ai…

— Afară s-a luminat de-acum, interveni Ioana d’Arc din buzunarul lui Nicole. Conform programului stabilit, suntem în întârziere. Domnule Puckett, trebuie să inspectăm ruta de ieşire înainte să ne părăsiţi.

— Rahat! exclamă Max. Uite că iar primesc ordine de la un robot nu mai mare decât o ţigară. Le scoase pe Ioana şi pe Eleanor din buzunarele lui Nicole şi le puse pe raftul de sus, în spatele unei conserve de mazăre. Vedeţi uşiţa aia? în partea cealaltă este o ţeavă… Iese chiar dincolo de troaca porcilor… Ce-ar fi să verificaţi?

În cele câteva minute cât roboţii erau plecaţi, Max îi explică lui Nicole situaţia.

— Poliţia te va căuta peste tot, spuse el. Mai ales aici, pentru că se ştie că sunt un prieten de-al familiei. Aşa că am să sigilez intrarea în ascunzătoarea ta. Ai aici tot ce-ţi trebuie pentru cel puţin câteva săptămâni. Roboţii pot intra şi ieşi fără probleme, dacă nu cumva îi mănâncă porcii, continuă Max râzând. Ei vor fi singurul tău contact cu lumea de afară. Îţi vor da de ştire când e timpul să treci la faza a doua a planului nostru de evadare.

— Deci n-am să te mai văd? întrebă Nicole.

— Nu, cel puţin câteva săptămâni. E prea periculos… Şi încă

ceva, dacă poliţia e pe aici, am să-ţi întrerup lumina. Ăsta va fi semnalul ca să stai deosebit de liniştită.

Eleanor de Aquitania se întorsese şi stătea pe raft lângă conserva de mazăre.

— Ruta noastră de ieşire este excelentă, anunţă ea. Ioana a plecat pentru câteva zile. Intenţionează să părăsească habitatul şi să comunice cu Richard.

— Acum trebuie să plec şi eu, îi spuse Max lui Nicole. Dar nu înainte să-ţi mai spun ceva, prietenă… După cum probabil ştii, toată viaţa mea am fost un afurisit de cinic. Nu m-au impresionat mulţi oameni. Însă *tu* m-ai convins că poate unii dintre noi le suntem superiori găinilor şi porcilor. Max zâmbi. Nu mulţi dintre noi, adăugă repede, dar cel puţin unii.

— Îţi mulţumesc, Max, spuse Nicole.

Max se duse la scară. Înainte să înceapă să urce, se întoarse şi-i făcu cu mâna.

*

Nicole se aşeză pe fotoliu şi inspiră adânc. După zgomotele venite din direcţia tunelului, presupuse corect că Max astupa intrarea în ascunzătoarea ei punând direct peste gaură sacii mari cu hrană pentru păsări.

Bun, acum ce se întâmplă? se întrebă Nicole. Îşi dădu seama că, în cele cinci zile de la încheierea procesului, se gândise la foarte puţine lucruri în afară de apropiata ei moarte. Fără teama execuţiei iminente care să-i structureze gândurile, putea să-şi lase mintea să zboare liber.

Se gândi mai întâi la Richard, soţul şi partenerul ei de care era despărţită de aproape doi ani. Îşi aminti cu intensitate ultima lor noapte împreună, o oribilă noapte a vrăjitoarelor marcată de crimă şi distrugere, care începuse într-o notă optimistă cu căsătoria fiicei ei Ellie cu doctorul Robert Turner. *Richard era convins că şi noi suntem luaţi în vizor şi sortiţi morţii,* îşi aminti ea. *Şi probabil avea dreptate… pentru că el a evadat, ei l-au declarat duşman şi un timp m-au lăsat în pace.*

Aşezată pe singurul fotoliu din camera subterană, simţi că o doare inima de dorul tovărăşiei soţului ei. Nicole zâmbi printre cele câteva lacrimi care însoţiră montajul amintirilor ce-i defilau prin minte. Se revăzu în adăpostul aviarilor din Rama II, ani şi ani în urmă, captiva temporară a creaturilor cu înfăţişare de pasăre şi limbaj alcătuit din sporovăieli şi ţipete. Richard o

găsise acolo. Îşi riscase viaţa pentru a se întoarce în New York ca să afle dacă Nicole mai trăieşte. Dacă n-ar fi venit Richard, ea ar fi rămas izolată în New York pe vecie.

Richard şi Nicole deveniseră amanţi în timpul perioadei în care se chinuiau să-şi dea seama cum să traverseze Marea Cilindrică pentru a se întoarce la colegii lor cosmonauţi de pe nava spaţială Newton. Nicole se simţi şi surprinsă, şi amuzată de puternica emoţie cauzată de rememorarea primelor lor zile de dragoste. *Am supravieţuit împreună atacului cu proiectile nucleare. Am supravieţuit chiar şi tentativei mele aiurite de a produce variaţii genetice la odraslele noastre.*

Nicole se înfioră la amintirea propriei naivităţi de demult. *M-ai iertat, Richard, şi poate că nu ţi-a fost uşor. Şi apoi, la Baza de Tranzit în timpul şedinţelor noastre de proiectare cu Vulturul, ne-am apropiat şi mai mult.*

Ce era de fapt Vulturul? murmură Nicole, schimbându-şi cursul gândurilor. *Şi cine l-a creat?* Avea în minte imaginea vie a bizarei creaturi care fusese singurul lor contact cât timp se aflaseră la Baza de Tranzit pe durata reamenajării navei spaţiale Rama. Fiinţa extraterestră cu chip de vultur şi corp similar cu al omului îi informase că reprezintă un progres în domeniul inteligenţei artificiale, fiind special proiectat pentru rolul de tovarăş pentru oameni. *Avea ochi incredibili, aproape mistici,* îşi aminti Nicole. *Şi o privire la fel de intensă ca a lui Omeh.*

Străbunicul ei Omeh purta roba verde de şaman al tribului senoufo când venise s-o vadă pe Nicole în Roma cu două săptămâni înaintea lansării navei spaţiale Newton. Nicole îl mai întâlnise de două ori pe Omeh, în satul natal al mamei ei aflat pe Coasta de Fildeş, o dată în timpul ceremoniei Poro când Nicole avea şapte ani şi apoi, trei ani mai târziu, la înmormântarea mamei ei. În timpul acestor scurte întâlniri, Omeh începuse să o pregătească pe Nicole pentru ceea ce bătrânul şaman o asigurase că va fi o viaţă extraordinară. Omeh fusese cel care susţinuse cu tărie că Nicole era, într-adevăr, femeia despre care cronicile senoufo preziseseră că va împrăştia sămânţa tribului lor „chiar până la stele”.

Omeh, Vulturul, chiar şi Richard, se gândi Nicole. Ăsta da, grup! Faţa lui Henry, prinţ de Wales se alătură celor trei şi, preţ de o clipă, Nicole îşi aminti intensitatea pasională a scurtei lor poveşti de dragoste petrecută la scurt timp după ce ea cucerise

medalia olimpică de aur. Se cutremură, retrăind durerea respingerii. *Însă fără Henry,* îşi reaminti sieşi, *n-ar fi existat Geneviève.* Retrăind în amintire iubirea pe care o împărtăşise cu fiica ei pe Pământ, aruncă o privire întâmplătoare spre raftul cu discuri-cărţi electronice. Se ridică brusc, se duse la raft şi începu să citească titlurile. Într-adevăr, Max îi lăsase câteva manuale despre creşterea găinilor şi porcilor. Dar asta nu era tot. Se părea că-i dăduse întreaga lui bibliotecă particulară.

Nicole zâmbi, scoase o carte de basme şi o introduse în cititor. „Răsfoi" paginile şi se opri la basmul cu Frumoasa Adormită. Când citi cu glas tare „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi", Nicole avu încă o amintire extrem de vie – se văzu la şase sau şapte ani, stând în poala tatălui ei, în casa din suburbia pariziană Chilly-Mazarin.

Când eram mică tânjeam să fiu prinţesă şi să trăiesc fericită până la adânci bătrâneţi, se gândi ea. *Pe atunci n-aveam de unde să ştiu că viaţa mea va face chiar şi basmele să pară ceva banal.*

Puse la loc pe raft discul-carte şi se întoarse pe fotoliu. *Şi acum,* îşi spuse trecând absentă în revistă camera, *când credeam că această viaţă incredibilă s-a sfârşit, se pare că mi s-au dat cel puţin câteva zile în plus.*

Se gândi din nou la Richard şi dorul intens de a-l vedea reveni. *Noi doi am împărţit multe, Richard al meu. Sper să-ţi simt atingerea, să-ţi aud râsul, să-ţi văd chipul. Dar dacă nu, voi încerca să nu mă plâng. Viaţa mea şi-a căpătat deja porţia de miracole.*

02

Eleanor Wakefield Turner ajunse la marea sală publică din Oraşul Central la şapte treizeci dimineaţa. Deşi execuţia era programată să aibă loc abia la opt, pe scaunele din faţă se adunaseră deja vreo de treizeci de persoane, majoritatea stând tăcute. O echipă de televiziune se învârtea în jurul scaunului electric de pe scenă. Execuţia urma să fie transmisă în direct, dar poliţiştii din aulă aşteptau totuşi să se umple sala, deoarece guvernul îi încurajase pe cetăţenii Noului Eden să asiste personal la moartea fostului lor guvernator.

În seara precedentă, Ellie avusese o mică ceartă cu soţul ei, Robert Turner.

— Ellie, scuteşte-te de durerea asta, îi spusese el când îl anunţase că intenţionează să asiste la execuţie. Faptul de a-ţi vedea mama pentru ultima dată nu poate să merite groaza de a o urmări murind.

Însă Ellie ştia ceva ce Robert nu ştia. În timp ce-şi ocupa locul în aulă, Ellie încercă să-şi controleze sentimentele puternice. *Pe chipul meu nu trebuie să se vadă nimic,* îşi spuse ea, *nici în limbajul trupului meu. Nici cel mai mic indiciu. Nimeni nu trebuie să bănuiască faptul că ştiu ceva despre evadare.* Mai multe perechi de ochi se întoarseră brusc să se uite la ea. Ellie simţi că i se strânge inima, apoi îşi dădu seama că cineva o recunoscuse şi că era întru totul firesc să fie privită cu curiozitate.

Ellie se întâlnise prima dată cu roboţeii tatălui ei, Ioana d'Arc şi Eleanor de Aquitania, doar cu şase săptămâni în urmă, pe când se afla în afara habitatului principal, în satul Avalon aflat în carantină, ajutându-şi soţul, care era medic, să îngrijească pacienţii condamnaţi de retrovirusul RV-41 din corpul lor. Ellie tocmai se întorcea dintr-o vizită plăcută şi încurajatoare la prietena şi fosta ei profesoară, Eponine. Mergea pe uliţa murdară, aşteptându-se în orice clipă să-l vadă pe Robert când, dintr-o dată, îşi auzise numele strigat de două glasuri ciudate. Cercetase zona din jurul ei şi, în sfârşit, localizase perechea de figurine micuţe de pe acoperişul unei clădiri din vecinătate.

Traversase uliţa ca să-i vadă şi să-i audă mai bine pe roboţi, iar Ioana şi Eleanor o informaseră că tatăl ei, Richard, era încă în viaţă. După ce-şi revenise din şocul iniţial, Ellie începuse să le pună întrebări. Se convinsese repede că Ioana şi Eleanor spuneau adevărul; totuşi, înainte să afle pentru ce trimisese tatăl ei roboţii, îl văzuse pe soţul ei apărând în depărtare. Figurinele de pe acoperiş îi spuseseră atunci, în grabă, că vor reveni curând. De asemenea, o atenţionaseră să nu povestească nimănui de existenţa lor, nici măcar lui Robert, cel puţin deocamdată.

Ellie se bucurase nespus că tatăl ei trăia. Îi fusese aproape imposibil să ţină vestea sub tăcere, deşi era perfect conştientă de semnificaţia politică a informaţiei pe care o deţinea. Când, peste aproape două săptămâni, fusese din nou abordată de roboţei în Avalon, avea pregătit un torent de întrebări. Totuşi, pentru acea ocazie Ioana şi Eleanor fuseseră programate să discute alt subiect – o posibilă tentativă de a o scoate pe Nicole

din închisoare. Cu acest al doilea prilej, roboţeii îi spuseseră lui Ellie că Richard ştia foarte bine că o astfel de evadare era o acţiune primejdioasă.

— N-am fi recurs niciodată la asta, dacă execuţia mamei tale n-ar fi fost absolut sigură, îi spusese Ioana. Dar dacă nu ne pregătim din timp, s-ar putea să nu existe posibilitatea unei evadări de ultim moment.

— Cum pot fi de ajutor? întrebase Ellie.

Ioana şi Eleanor îi înmânaseră o foaie de hârtie pe care se afla o listă de articole incluzând mâncare, apă şi îmbrăcăminte. Ellie se înfiorase când recunoscuse scrisul tatălui ei.

— Ascunde lucrurile astea în locul însemnat aici, îi spusese robotul Eleanor, dându-i o hartă. În cel mult zece zile începând de azi.

Peste câteva clipe apăruse în zare un colonist şi cei doi roboţi dispăruseră.

În hartă găsise un scurt bilet de la tatăl ei.

„Scumpa mea Ellie, îmi cer scuze pentru concizie. Eu sunt în siguranţă şi sănătos, dar profund îngrijorat în legătură cu mama ta. Te rog fierbinte să aduni aceste articole şi să le duci la locul indicat din Platoul Central. Dacă nu poţi să îndeplineşti singură sarcina, te rog să-ţi limitezi sprijinul la o singură persoană. Şi asigură-te că cea pe care o alegi îi este la fel de loială şi devotată lui Nicole ca noi. Te iubesc.”

Ellie hotărâse pe loc că va avea nevoie de ajutor. Dar pe cine să aleagă drept complice? Soţul ei, Robert, era o alegere proastă din două motive. În primul rând, el afirmase deja cu tărie că spitalul din Noul Eden şi pacienţii lui au prioritate mai mare decât orice sentimente politice pe care le-ar fi putut nutri. În al doilea rând, oricine era prins ajutând-o pe Nicole să evadeze avea să fie în mod sigur executat. Dacă Ellie l-ar fi implicat pe Robert în planul de evadare, fiica lor, Nicole ar fi putut rămâne fără ambii părinţi.

S-o ia pe Nai Watanabe? Loialitatea ei era mai presus de orice îndoială, dar Nai era o mamă singură cu doi fii gemeni în vârstă de patru ani. Nu era cinstit să-i ceară să-şi asume riscul. Singura alegere rezonabilă rămânea Eponine. Iar Eponine îi alungase imediat temerile. „Bineînţeles că am să te ajut”, spusese ea pe loc. „Eu n-am nimic de pierdut. După spusele soţului tău, acest RV-41 o să mă omoare oricum într-un an sau doi”.

Eponine şi Ellie adunaseră pe ascuns articolele necesare, câte unul o dată, într-un interval de o săptămână. Le înveliseră bine într-un cearceaf mic şi le ascunseseră în colţul camerei veşnic în dezordine a lui Eponine. La data stabilită, Ellie semnase pentru ieşirea din Noul Eden şi pornise spre Avalon, chipurile pentru a „monitoriza cu grijă”, pe parcursul a douăsprezece ore pline, datele biometrice ale lui Eponine. De fapt, îi fusese mai greu să-i explice lui Robert de ce vrea să-şi petreacă noaptea la Eponine decât să-i convingă pe singurul paznic om şi pe biotul Garcia de la ieşirea habitatului de legitimitatea nevoii ei de a rămâne peste noapte afară.

Chiar după miezul nopţii, Ellie şi Eponine luaseră cearceaful greu şi se furişaseră cu precauţie pe străzile din Avalon. Având mare grijă să evite bioţii mobili pe care poliţia lui Nakamura îi folosea drept patrule în micul sat pe timpul nopţii, cele două femei se strecuraseră pe la periferia aşezării şi ajunseseră în Platoul Central. Mai merseseră apoi câţiva kilometri şi depozitaseră balotul în locul stabilit. În faţa camerei lui Eponine le abordase un biot Tiasso care le întrebase de ce hoinăresc la o aşa oră absurdă, chiar înainte de lumina artificială a zilei.

— Femeia asta are RV-41, spusese repede Ellie, sesizând teama care o cuprinsese pe prietena ei. Este una dintre pacientele soţului meu… Avea dureri mari şi nu putea să doarmă, aşa că ne-am gândit că o plimbare matinală ar putea s-o ajute… Acum, dacă vrei să ne scuzi…

Tiasso le lăsase să treacă. Ellie şi Eponine fuseseră atât de înspăimântate încât nici una nu mai scosese un cuvânt timp de zece minute.

Ellie nu-i mai văzuse pe roboţi. N-avea idee dacă se încercase sau nu evadarea propriu-zisă. Pe măsură ce se apropia ora execuţiei mamei ei şi locurile din sală începură să se ocupe, simţea că inima începe să-i bată cu furie. *Şi dacă nu s-a întâmplat nimic?* se gândi ea. *Şi dacă mama chiar o să moară peste douăzeci de minute*?

Ellie se uită la scenă. Un panou înalt de doi metri, cu aparatură electronică, de un cenuşiu metalic, stătea alături de scaun. Pe scenă mai exista un singur alt obiect, un ceas digital care în acel moment arăta 0742. Ellie se uită la scaun. De partea superioară a spetezei atârna o glugă care avea să fie trasă pe capul victimei. Ellie se cutremură şi se luptă să-şi

învingă greaţa. *Ce barbar*! îşi spuse. *Cum poate o specie care se consideră avansată să tolereze genul ăsta de spectacol înfiorător?*

Mintea ei tocmai alunga imaginile execuţiei când simţi o atingere pe umăr. Ellie se întoarse. Un poliţist masiv, încruntat se apleca spre ea.

— Sunteţi Eleanor Wakefield Turner? întrebă el.

Ellie era atât de speriată încât abia putu să răspundă.

— Da.

— Vreţi să veniţi cu mine, vă rog? Trebuie să vă pun câteva întrebări.

Ellie îşi făcu loc pe lângă trei oameni din rândul ei şi ieşi pe interval cu picioarele tremurând. *Ceva a mers prost,* se gândi ea. *Evadarea a fost împiedicată. Au găsit lucrurile ascunse şi ştiu, cumva, că sunt implicată.*

Poliţistul o duse într-o mică sală de conferinţă aflată pe partea laterală a aulei.

— Doamnă Turner, eu sunt căpitanul Franz Bauer, spuse el. Sarcina mea este să mă ocup de cadavrul mamei dumneavoastră, după execuţie. Fireşte, noi am aranjat cu antreprenorul de pompe funebre obişnuita incinerare. Totuşi… în acest punct căpitanul Bauer se opri, de parcă îşi alegea cu mare grijă cuvintele, având în vedere serviciile pe care mama dumneavoastră le-a adus în trecut coloniei, m-am gândit că poate dumneavoastră sau un alt membru al familiei aţi vrea să vă îngrijiţi de ultimele demersuri.

— Da, desigur, domnule căpitan, răspunse Ellie, extrem de uşurată. Cu siguranţă. Vă mulţumesc foarte mult, adăugă ea repede.

— Asta e tot, doamnă Turner. Vă puteţi întoarce în aulă.

Ellie se ridică şi descoperi că încă mai tremura. Puse o mână pe birou, în faţa căpitanului Bauer.

— Domnule?

— Da?

— Ar fi posibil să o văd pe mama mea, între patru ochi, doar o clipă înainte de a…?

Poliţistul o studie pe îndelete.

— Nu cred, spuse el, dar am să întreb.

— Vă mulţumesc foarte…

Ellie fu întreruptă de ţârâitul telefonului. Întârzie să iasă din

sala de conferinţe suficient de mult pentru a vedea expresia şocată a feţei căpitanului Bauer.

— Eşti absolut sigur? îl auzi ea spunând în timp ce ieşea din sală.

*

Mulţimea devenea tot mai neliniştită. Marele ceas digital de pe scenă afişa 0836.

— Haide, haide! bombăni bărbatul din spatele lui Ellie. Să-i dăm drumul o dată!

Mama a evadat. Sunt sigură, îşi spuse Ellie cu bucurie. Se strădui să rămână calmă. *De asta totul e atât de confuz aici.*

La opt şi cinci minute căpitanul Bauer informase pe toată lumea că „activităţile” vor fi întârziate „câteva minute”, dar în ultima jumătate de oră nu se mai făcuseră alte anunţuri. În rândul din faţa lui Ellie circula zvonul că extratereştrii au ajutat-o pe Nicole să evadeze din celulă.

Unii dădeau deja să plece când guvernatorul Macmillan urcă pe scenă. Arăta hărţuit şi supărat, dar afişă repede zâmbetul larg, oficial când se adresă mulţimii.

— Doamnelor şi domnilor, execuţia lui Nicole des Jardins Wakefield a fost amânată. Guvernul a descoperit unele mici nereguli în întocmirea documentelor privitoare la cazul ei – nimic cu adevărat important, desigur – dar am considerat că trebuie lămurite mai întâi aceste aspecte, astfel încât să nu se poată pune problema vreunui viciu de formă. Execuţia va fi reprogramată în viitorul apropiat. Toţi cetăţenii Noului Eden vor fi puşi la curent cu detaliile.

Ellie rămase pe locul ei până când aula se goli aproape de tot. Când se ridică să plece, mai că se aştepta să fie reţinută de poliţie, dar nimeni nu o opri. Ajunsă afară se abţinu cu greu să nu strige de bucurie. *Mamă, mamă,* se gândi Ellie cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, *mă bucur nespus pentru tine!*

Observă brusc că mai mulţi oameni se uită la ea. *Oare mă dau de gol?* se întrebă. Înfruntă privirile celorlalţi cu un zâmbet politicos. *Acum vine cea mai mare provocare pentru tine, Ellie. Sub nici o formă nu poţi să te porţi ca şi cum n-ai fi surprinsă.*

*

Ca de obicei, Robert, Ellie şi micuţa Nicole se opriră în Avalon pentru a face o vizită lui Nai Watanabe şi gemenilor după terminarea turului săptămânal pe la cei şaptezeci şi şapte de

suferinzi de RV-41 încă rămaşi în viaţă. Era chiar înainte de cină. Galileo şi Kepler se jucau pe strada murdară, în faţa casei dărăpănate. La sosirea familiei Turner, cei doi băieţi erau prinşi într-o dispută.

— Ba este! spuse cu aprindere Galileo, în vârstă de patru ani.

— Ba nu, răspunse cu mult mai puţină patimă Kepler.

Ellie se aplecă asupra gemenilor.

— Băieţi, băieţi, spuse ea pe un ton prietenos. De ce vă certaţi?

— O, bună ziua, doamnă Turner, răspunse Kepler cu un zâmbet jenat. Nu ne certăm. Galileo şi cu mine…

— Eu spun că doamna guvernator Wakefield a murit deja, îl întrerupse impetuos Galileo. Mi-a spus unul din băieţii din centru, care ştie. Tatăl lui e poliţist.

Preţ de o clipă Ellie fu derutată. Apoi îşi dădu seama că gemenii nu făceau legătura între Nicole şi ea.

— Vă aduceţi aminte că doamna guvernator Wakefield e mama mea şi bunica micuţei Nicole? întrebă blând Ellie. Tu şi cu Kepler aţi întâlnit-o de mai multe ori, înainte să meargă la închisoare.

Galileo îşi încreţi fruntea şi apoi clătină din cap.

— Eu o ţin minte… aşa cred, spuse solemn Kepler. A murit, doamnă Turner? adăugă el după o scurtă pauză.

— Nu ştim sigur, dar sperăm că nu, răspunse Ellie.

Cât pe ce să-i scape adevărul. Ar fi fost atât de uşor să le spună acestor copii… însă ar fi fost o greşeală. Probabil că în apropiere era un biot.

În timp ce îl îmbrăţişa pe Kepler, Ellie îşi aminti întâlnirea întâmplătoare cu Max Puckett la supemarketul electronic, în urmă cu trei zile. În mijlocul conversaţiei obişnuite, Max spusese dintr-o dată:

— O, apropo, Ioana şi Eleanor sunt bine şi m-au rugat să-ţi transmit salutări.

Ellie se emoţionase şi-i pusese o întrebare de tatonare. Max o ignorase complet. Câteva secunde mai târziu, tocmai când Ellie era pe cale să spună ceva, apăruse brusc lângă ei biotul Garcia care supraveghea magazinul.

— Bună, Ellie. Bună, Robert, spuse din uşă Nai Watanabe. Întinse braţele şi o luă pe Nicole de la tatăl ei. Ce mai faci, frumoasa mea? Nu te-am mai văzut de săptămâna trecută, de la

petrecerea de ziua ta.

Adulţii intrară în casă. După ce Nai verifică pentru a se asigura că nu există prin preajmă bioţi spioni, se trase mai aproape de Ellie şi Robert.

— Aseară poliţia m-a interogat din nou, le şopti ea prietenilor ei. Încep să cred că s-ar putea să fie ceva adevăr în zvonul care circulă.

— *Care* zvon? întrebă Ellie. Există atâtea!

— Cel pe care-l vehiculează femeile de la fabrica noastră, spuse Nai. Una din ele are un frate care e în serviciul special al lui Nakamura. Într-o noapte, ameţit de băutură, el i-a spus că în dimineaţa execuţiei, când poliţia a pătruns în celula lui Nicole, celula era goală. Un biot Garcia o scosese afară pe semnătură. Ei cred că este aceeaşi Garcia care a fost distrusă în explozia din afara fabricii de muniţii.

Ellie zâmbi, dar ochii ei nu spuneau nimic ca răspuns la privirea intensă, întrebătoare a prietenei sale. *Dintre toţi, tocmai ei nu pot să-i spun.*

— Poliţia m-a interogat şi pe mine, zise Ellie cu un aer degajat. De mai multe ori. După spusele lor, întrebările sunt menite să limpezească aşa-zisele „nereguli” din cazul mamei. Până şi Katie a avut parte de o vizită a poliţiei. Săptămâna trecută a trecut pe neaşteptate pe la noi şi a făcut observaţia că amânarea execuţiei mamei a fost cu siguranţă ciudată.

După o scurtă tăcere, Nai zise:

— Fratele prietenei mele spune că Nakamura bănuieşte că la mijloc a fost o conspiraţie.

— Asta-i caraghios! răspunse cu dispreţ Robert. Nicăieri în colonie nu există o opoziţie activă contra guvernului.

Nai se trase şi mai aproape de Ellie.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat, de fapt? întrebă ea în şoaptă. Crezi că mama ta chiar a evadat? Sau Nakamura s-a răzgândit şi o execută pe ascuns ca să nu devină martiră în ochii publicului?

Ellie se uită mai întâi la soţul, apoi la prietena ei. *Spune-le, Spune-le,* o îndemnă un glas lăuntric. Însă i se împotrivi.

— Habar n-am, Nai. M-am gândit şi eu, desigur, la toate posibilităţile pe care le-ai menţionat. Şi la alte câteva. Dar n-avem cum să ştim... Cu toate că nu sunt ceea ce s-ar numi o persoană religioasă, mă rog în felul meu ca mama să fie în siguranţă.

03

Nicole termină caisele uscate şi traversă camera pentru a arunca punga la coş. Era aproape plină. Încerca să comprime gunoiul apăsând cu piciorul, dar nivelul rămase aproape acelaşi.

Timpul mi se scurge, se gândi ea, trecând mecanic în revistă mâncarea rămasă pe raft. *S-ar putea s-o mai ţin aşa încă cinci zile. Apoi trebuie să primesc alte provizii.*

Ioana şi Eleanor plecaseră de patruzeci şi opt de ore. Pe parcursul primelor două săptămâni ale şederii lui Nicole în încăperea de sub hambarul lui Max Puckett, unul din cei doi roboţi fusese tot timpul cu ea. Conversaţia cu roboţii fusese aproape ca şi când ar fi discutat cu soţul ei, Richard, cel puţin la început, înainte ca Nicole să epuizeze toate subiectele stocate în memoria lor.

Aceşti doi roboţi sunt cele mai grozave creaţii ale lui, îşi spuse Nicole, aşezându-se pe scaun. *Trebuie că a lucrat luni întregi la ei.* Îşi aminti de roboţii shakespeareani ai lui Richard din zilele expediţiei Newton. *Ioana şi Eleanor sunt mult mai sofisticate decât prinţul Hal şi Falstaff. Se pare că Richard a învăţat mult din tehnica bioţilor umani din Noul Eden.*

Ioana şi Eleanor o ţinuseră la curent cu evenimentele majore care aveau loc în habitat. Fuseseră programate ca, printre altele, să observe şi să-i raporteze prin radio lui Richard, în timpul incursiunilor periodice în Noul Eden, tot ce se întâmpla, aşa că-i transmiteau aceleaşi informaţii şi lui Nicole. Ea ştia, de exemplu, că poliţia specială a lui Nakamura percheziţionase fiecare clădire din aşezare, în căutarea cuiva care stocase rezerve vitale. Fireşte, veniseră şi la Ferma lui Puckett iar Nicole stătuse nemişcată în întuneric patru ore. Auzise nişte zgomote deasupra ei dar cel care condusese percheziţia nu stătuse prea mult în hambar.

Mai de curând, Ioana şi Eleanor trebuiseră deseori să stea în afara ascunzătorii amândouă în acelaşi timp. Îi spuseră că erau ocupate cu coordonarea următoarei faze a evadării. O dată, Nicole îi întrebase pe roboţi cum reuşeau să treacă atât de uşor prin punctele de verificare de la intrarea în Noul Eden.

— E foarte simplu, răspunse Ioana. Camioanele de marfă intră şi ies pe poartă de zeci de ori pe zi, cele mai multe transportând articole necesare soldaţilor şi constructorilor din celălalt habitat, iar unele mergând la Avalon. Noi suntem aproape imposibil de

observat într-o încărcătură mare.

Ioana şi Eleanor o puseseră la curent pe Nicole cu toate evenimentele petrecute în colonie de când fusese ea întemniţată. Nicole ştia acum că oamenii invadaseră habitatul aviarilor şi sesilelor şi îi învinseseră în esenţă pe ocupanţi.

Richard nu irosise spaţiul de memorie al roboţilor şi nici propriul său timp cu prea multe detalii despre aviari şi sesile; totuşi, Nicole ştia că Richard reuşise să fugă în New York cu două ouă de aviari, patru cantalupi conţinând embrioni ai bizarei specii a sesilelor şi o felie vitală dintr-o sesilă adultă. Mai ştia şi că cei doi pui de aviari ieşiseră din ou în urmă cu câteva luni şi că Richard era extrem de ocupat cu îngrijirea lor.

Lui Nicole îi venea greu să şi-l imagineze pe soţul ei jucând şi rol de mamă, şi rol de tată pentru o pereche de extratereştri. Ţinea minte că, pe vremea când propriii lor copii erau mici, Richard nu dovedise prea mult interes faţă de dezvoltarea lor şi deseori fusese extrem de insensibil la nevoile afective ale copiilor. A, bineînţeles că se descurcase minunat când începuse să-i înveţe diferite discipline ştiinţifice, mai ales conceptele abstracte ale matematicii şi fizicii. Însă Nicole şi Michael O’Toole discutaseră de mai multe ori în timpul îndelungatului voiaj pe Rama II despre faptul că Richard părea incapabil să trateze copiii de la nivelul lor.

Copilăria lui a fost atât de dureroasă! se gândi Nicole, aducându-şi aminte de conversaţia avută cu Richard despre tatăl abuziv al acestuia. *Probabil că a crescut cu incapacitatea de a iubi sau a avea încredere în alţi oameni... N-a avut alţi prieteni decât fantezii sau roboţi creaţi de el însuşi... Însă pe parcursul anilor petrecuţi în Noul Eden, s-a schimbat cu certitudine... N-am avut ocazia să-i spun ce mândră sunt de el. De asta am vrut să las scrisoarea aceea...*

Lumina din camera ei se stinse brusc şi Nicole rămase pe întuneric. Încremeni pe fotoliu şi ascultă cu atenţie. Deşi ştia că poliţia se află din nou la fermă, nu auzea nimic. Tot mai înspăimântată, îşi dădu seama cât de importante deveniseră pentru ea Ioana şi Eleanor. În timpul primei vizite a poliţiei speciale la ferma lui Puckett, ambii roboţei fuseseră alături de ea, în cameră, ca s-o liniştească.

Timpul trecea foarte încet. Nicole îşi auzea bătăile inimii. După ceea ce păru o veşnicie, auzi zgomote deasupra ei. Părea

că în hambar se află mulţi oameni. Inspiră adânc şi încercă să se calmeze. Câteva secunde mai târziu mai să-i sară inima când auzi lângă ea un glas blând recitând un poem.

Invadează-mă acum, prietenă necruţătoare,
Şi fă-mă şi mai temătoare în întuneric.
Aminteşte-ţi că sunt singură de tot
Şi trasează-ţi semnul pe faţa mea.
Cum se face că pui stăpânire pe mine
Când toate gândurile mele îţi neagă forţa?
Oare reptila din creierul meu este cea
Care lasă ca groaza ta să-şi urmeze cursul?
Neîntemeiata Frică ne distruge pe toţi
În ciuda scopurilor măreţe pe care le urmărim.
Suntem pretinşi Galahazi ce nu mor,
Frica ne-ngheaţă tuturor sufletele.
Ea ne face să fim muţi când simţim iubirea,
Amintindu-ne ce am putea să pierdem.
Şi dacă întâlnim, cumva, succesul,
Frica ne spune ce cale sigură să alegem.

Până la urmă Nicole recunoscu glasul robotului Ioana şi faptul că recita faimoasele versuri despre frică ale Benitei Garcia, scrise după ce Benita ajunsese să facă politică din cauza sărăciei şi foametei din perioada Marelui Haos. Glasul prietenos al robotului şi versurile familiare ale poemului domoliră temporar panica lui Nicole. Ascultă mai calmă, un timp, în ciuda faptului că zgomotele de deasupra ei se intensificau.

Totuşi, când auzi zgomotul înlăturării sacilor mari cu hrană de păsări depozitaţi peste intrarea în ascunzătoarea ei, spaima îi reveni brusc. *Asta e,* îşi spuse Nicole. *Am să fiu capturată.*

Nicole se întrebă dacă poliţia secretă avea s-o omoare de îndată ce avea s-o găsească. Apoi auzi un bubuit metalic la capătul culoarului care ducea în camera ei şi nu mai putu să rămână aşezată. Se ridică, simţind două junghiuri ascuţite în piept şi începu să respire cu greutate. *Ce e cu minei* se întrebă; apoi Ioana rosti cu glas tare:

— După prima percheziţie, lui Max i-a fost teamă că n-a camuflat destul de bine intrarea în ascunzătoarea ta. Într-o noapte, în timp ce tu dormeai, a introdus în partea de sus a

găurii un sistem complet de scurgere pentru ţarcul de păsări, ţevile de drenaj trecând pe deasupra ascunzătorii. Zgomotul ăsta pe care îl auzi e făcut de cineva care bate în ţevi.

Nicole îşi ţinu respiraţia în timp ce, deasupra ei, avea loc o conversaţie înăbuşită. După un minut auzi din nou cum sunt traşi sacii grei cu hrană pentru păsări. *Bunul Max!* îşi spuse Nicole, oarecum relaxată. Durerea din piept o lăsă. După alte câteva minute, zgomotele de deasupra încetară de tot. Nicole scoase un oftat şi se aşeză pe fotoliu. Dar nu adormi până când luminile se aprinseră iar.

*

Când Nicole se trezi, robotul Eleanor se întorsese. Îi explică lui Nicole că Max va începe în câteva ore să scoată sistemul de scurgere şi că Nicole va părăsi în sfârşit ascunzătoarea. Nicole fu uimită când, după ce se târî prin tunel, o găsi pe Eponine stând lângă Max.

Cele două femei se îmbrăţişară.

— Ça va bien? Je ne t’ai pas vue depuis şi longtemp, îi spuse Eponine lui Nicole.

— Mais, mon amie, pourquoi es-tu ici? J’ai pensé que…

— În regulă, le întrerupse Max. O să aveţi mai târziu o grămadă de timp să discutaţi. Acum trebuie să ne grăbim. Deja suntem în întârziere pentru că mi-a luat prea mult să scot afurisita aia de ţeavă… Ep, du-o pe Nicole înăuntru şi îmbrac-o. Poţi să-i explici planul în timp ce vă îmbrăcaţi… Eu trebuie să fac un duş şi să mă bărbieresc.

În timp ce mergeau pe întuneric spre casa lui Max, Eponine o informă pe Nicole că totul era pregătit pentru fuga ei din habitat.

— În ultimele patru ore, Max a ascuns echipamentul de scufundare, piesă cu piesă, pe malul Lacului Shakespeare. A mai pus deoparte într-o magazie din Beauvois un set complet, în caz că cineva îţi ia masca sau rezervorul de aer din ascunzători. În timp ce noi două mâncăm la petrecere, Max se va asigura că totul e în regulă.

— Ce petrecere? întrebă derutată Nicole.

Intrară în casă; Eponine râse.

— O, fireşte, spuse ea. Am uitat că n-ai urmărit calendarul. Astăzi e ultima zi dinainte de postul Paştelui. Se dă o petrecere mare în Beauvois şi alta în Positano. În seara asta aproape toată

lumea va fi acolo. Guvernul i-a încurajat pe oameni să participe, probabil ca să-i facă să uite de celelalte probleme ale coloniei.

Nicole se uită foarte mirată la prietena ei şi Eponine râse din nou.

— Nu înţelegi? Pentru noi problema cea mai mare era să găsim o cale să te scoatem atâta drum prin colonie până la lac fără să fii văzută. Chiar şi Richard a fost de acord că asta e singura modalitate rezonabilă. Ai să fii costumată şi ai să porţi mască…

— Deci ai vorbit cu Richard? întrebă Nicole, începând în sfârşit să priceapă planul.

— Nu direct, răspunse Eponine. Dar Max a comunicat cu el prin intermediul roboţeilor. Richard a fost cu ideea sistemului de scurgere care a indus în eroare poliţia la ultima vizită la fermă. Se temea că ai să fii descoperită…

Mulţumesc din nou, Richard, se gândi Nicole în timp ce Eponine continuă să vorbească. *Mi-ai salvat viaţa de cel puţin trei ori până acum.*

Femeile intrară în dormitor unde, pe pat, era întinsă o minunată rochie albă.

— Vei participa la petrecere ca regină a Angliei, spuse Eponine. Am lucrat la rochia ta toată săptămâna, fără oprire. Cu masca asta pe toată faţa, cu mănuşile lungi şi albe şi jambiere la fel, n-o să ţi se vadă deloc părul sau pielea. Nu va trebui să stăm la petrecere mai mult de o oră, iar tu n-ai să vorbeşti prea mult cu nimeni dar, dacă cineva te întreabă, spune-i pur şi simplu că eşti Ellie. În seara asta ea stă acasă cu nepoata ta.

— Ellie ştie că am evadat? întrebă Nicole după câteva secunde.

I se făcu dintr-o dată un dor năprasnic de fiica ei şi de micuţa Nicole pe care nu o văzuse niciodată.

— Probabil, răspunse Eponine. Cel puţin ştia că e posibilă o tentativă… Ellie a fost prima care m-a implicat în evadarea ta. Ellie şi cu mine ţi-am ascuns proviziile afară, pe Platoul Central.

— Aşadar n-ai văzut-o de când am ieşit din închisoare?

— A, ba da. Dar nu ne-am spus nimic. În momentul de faţă Ellie trebuie să fie foarte atentă. Nakamura o urmăreşte ca un uliu…

— Mai e cineva implicat? întrebă Nicole, ţinând rochia lipită de trup ca să vadă cum îi vine.

— Nu, răspunse Eponine. Doar Max, Ellie şi cu mine… şi, fireşte, Richard şi roboţeii.

*

Nicole stătea de mai multe secunde în faţa oglinzii. *Aşadar, iată-mă în sfârşit regina Angliei, măcar pentru o oră sau două.* Era sigură că ideea acestui anume costum venise de la Richard. *Nimeni altcineva n-ar fi făcut o alegere atât de potrivită.* Îşi potrivi coroana pe cap. *Cu faţa asta albă, Henry chiar ar fi putut să mă facă regină.*

Nicole era adâncită în amintiri când Max şi Eponine ieşiră din dormitor. Nicole izbucni imediat în râs. Max era îmbrăcat într-un costum strâmt şi ducea un trident. Era Neptun, regele mării, iar Eponine era prinţesa lui sirenă.

— Arătaţi grozav amândoi! spuse regina Nicole, făcându-i cu ochiul lui Eponine. Vai, Max, habar n-aveam că ai un trup atât de impunător.

— E caraghios, mormăi Max. Am păr peste tot – pe piept, pe spate, în urechi, chiar şi…

— Doar că aici sus e cam rar, spuse Eponine bătându-l uşurel pe cap după ce-i luă coroana.

— La naiba! făcu Max. Acum ştiu de ce n-am trăit niciodată cu o femeie… Să mergem. Şi, apropo, vremea e iar aiurea în seara asta. Luaţi-vă un şal sau o jachetă pentru drumul cu trăsurica.

— Trăsurica? întrebă Nicole, Uitându-se la Eponine.

— Ai să vezi într-un minut, spuse Eponine.

*

Când guvernul Noului Eden rechiziţionase toate trenurile pentru a converti aliajele uşoare extraterestre în avioane de război şi alte arme, colonia Noului Eden rămăsese fără un sistem de transport diversificat. Din fericire, cei mai mulţi cetăţeni îşi procuraseră biciclete şi în primii trei ani de după colonizare fusese pus la punct un set complet de poteci pentru biciclete. Altfel, oamenilor le-ar fi fost foarte greu să se deplaseze prin colonie.

La vremea evadării lui Nicole, şinele fostului tren fuseseră înlăturate toate şi pe locul lor se făcuseră drumuri. Aceste drumuri erau folosite de maşini electrice (de care dispuneau numai conducătorii din guvern şi personalul militar cheie), camioane de transport (care mergeau tot pe bază de electricitate stocată) şi alte diverse mijloace de transport

construite în mod individual de cetăţenii Noului Eden. Printre ele se număra trăsurica lui Max. Partea din faţă era bicicletă, însă jumătatea din spate era alcătuită din banchete mari şi moi, care se sprijineau pe două roţi şi pe un ax rezistent, foarte asemănătoare cu trăsuricile trase de cai pe Pământ în urmă cu trei secole.

Regele Neptun se lupta cu pedalele şi trioul costumat înainta pe drumul spre Oraşul Central.

— La dracu'! exclamă Max chinuindu-se să accelereze. De ce oi fi eu de acord cu planul ăsta absurd?

Pe bancheta din spatele său, Nicole şi Eponine râseră.

— Pentru că eşti un om minunat, spuse Eponine, şi ai vrut ca amândouă să stăm confortabil… în plus, îţi poţi imagina o regină mergând pe bicicletă aproape zece kilometri?

Temperatura era într-adevăr coborâtă. Eponine petrecu câteva minute explicându-i lui Nicole că vremea continua să devină din ce în ce mai instabilă.

— De curând s-a declarat la televizor cum că guvernul intenţionează să instaleze mulţi dintre colonişti în al doilea habitat. Mediul de acolo este încă nealterat… Nimeni nu are încredere că vom rezolva vreodată problemele de aici din Noul Eden.

Pe măsură ce se apropiau de Oraşul Central, Nicole era tot mai îngrijorată că Max îngheaţă de frig. Îi oferi şalul pe care i-l împrumutase Eponine şi el îl acceptă în cele din urmă.

— Puteai să-ţi alegi un costum mai călduros, îl tachină Nicole.

— Tot Richard a avut ideea ca Max să fie regele Neptun, spuse Eponine. În felul ăsta, dacă va trebui să care astă seară vreunul din echipamentele tale de scufundare, o să arate întru totul firesc.

Nicole se simţi surprinzător de emoţionată când trăsurica încetini în traficul tot mai aglomerat şi îşi croi drum printre clădirile din Oraşul Central. Îşi aminti de o noapte, cu mulţi ani în urmă, când ea fusese singurul om treaz din Noul Eden. În aceeaşi noapte, după ce îşi verificase familia pentru ultima dată, Nicole se urcase neliniştită în capsula ei şi se pregătise să doarmă timp de mulţi ani, pe durata călătoriei până la sistemul solar.

În mine îi apăru o imagine a Vulturului, acea manifestare ciudată a inteligenţei extraterestre care fusese ghidul lor la

Baza de Tranzit. *Ai putut să prezici toate astea?* se întrebă Nicole, sintetizând rapid întreaga istorie a coloniei de la prima întâlnire cu pasagerii de pe Pământ la bordul navei Pinta. *Şi ce crezi acum despre noi?* Nicole clătină din cap cu tristeţe, acut ruşinată de comportamentul semenilor ei oameni.

— Nu l-am mai înlocuit, spunea Eponine de lângă ea.

— Scuză-mă, zise Nicole. Mă tem că visam cu ochii deschişi.

— Monumentul acela minunat pe care l-a proiectat soţul tău, cel care arăta în orice moment poziţia Ramei în galaxie... Ţii minte, a fost distrus în noaptea în care mulţimea furioasă voia să-l linşeze pe Martinez... Oricum, n-a mai fost înlocuit.

Nicole se cufundă iar în amintiri. *Poate aşa e când eşti bătrân,* se gândi ea. *Prezentul îţi evocă mereu prea multe amintiri.* Îşi aminti mulţimea dezlănţuită şi băiatul care urlase: „Omorâţi-o pe blestemata de cioară...”

— Ce s-a întâmplat cu Martinez? întrebă moale Nicole, temându-se de răspuns.

— A fost executat pe scaunul electric la scurt timp după ce Nakamura şi Macmillan au preluat conducerea. Procesul a dominat ştirile timp de mai multe zile.

Trecuseră prin Oraşul Central şi îşi continuau drumul spre Beauvois, satul în care trăiseră Nicole şi Richard cu familia lor înainte de lovitura de stat a lui Nakamura. *Ar fi putut să fie cu totul altfel,* cugetă ea, Uitându-se la Muntele Olimp care se înălţa în stânga. *Aici ar fi putut să fie paradisul pentru noi. Măcar de ne-am fi străduit mai mult...*

Era un lucru la care Nicole se gândise de o sută de ori începând cu acea noapte cumplită, aceeaşi noapte în care Richard plecase în grabă din Noul Eden. În inima ei era de fiecare dată aceeaşi tristeţe profundă, aceleaşi lacrimi fierbinţi în ochii ei.

Îşi aminti că-i spusese o dată Vulturului la Baza de Tranzit: *Noi, oamenii avem aşa un comportament dihotomic! în răstimpuri, când există dragoste şi compasiune, părem a fi aproape aidoma îngerilor. Dar cel mai adesea, lăcomia şi egoismul ne copleşesc virtuţile şi atunci devenim totuna cu creaturile cele mai primitive, din care am evoluat.*

04

Max plecase de la petrecere de aproape două ore. Atât

Eponine cât şi Nicole începuseră să se alarmeze. Cele două femei încercau să traverseze ringul de dans aglomerat când doi bărbaţi costumaţi ca Robin Hood şi călugărul Tuck le opriră.

— Ia să dansez şi eu cu o sirenă, spuse Robin Hood râzând cu poftă şi, întinzând braţele, începu să danseze cu Eponine.

— Se poate bucura un preot umil de un dans cu Maiestatea sa? întrebă celălalt.

Nicole zâmbi în sinea ei. *Ce rău poate să facă un singur dans?* îşi spuse ea. Alunecă în braţele călugărului Tuck şi începură să se mişte încet în jurul ringului.

Călugărul Tuck era un tip vorbăreţ. După câteva acorduri, îi puse lui Nicole o întrebare. Aşa cum fusese stabilit, Nicole îi răspunse printr-o înclinare a capului. Întrebările se repetară, răspunsurile urmară acelaşi şablon. Către sfârşitul cântecului, călugărul costumat începu să râdă.

— Încep să cred tot mai mult că dansez cu o mută. Una graţioasă, fără îndoială, totuşi mută.

— Sunt foarte răcită, spuse încetişor Nicole, încercând să-şi schimbe glasul.

După ce vorbi, Nicole detectă o schimbare clară în atitudinea călugărului. Îngrijorarea ei spori când, după sfârşitul dansului, bărbatul continuă să o ţină de mână şi să se uite lung la ea.

— Ţi-am mai auzit vocea undeva, spuse el serios. E foarte aparte… Mă întreb dacă ne-am cunoscut. Sunt Wallace Michaelson, senatorul din partea sectorului de vest al Beauvois-ului.

Bineînţeles, se gândi Nicole cuprinsă de panică. *Acum îmi amintesc de tine. Ai fost printre primii americani din Noul Eden care i-au susţinut pe Nakamura şi Macmillan.*

Nicole nu îndrăzni să mai spună nimic. Din fericire, Eponine şi Robin Hood se întoarseră înainte ca tăcerea să se prelungească periculos de mult. Eponine îşi dădu seama ce se întâmplase şi acţionă rapid. Luând-o pe Nicole de mână, spuse:

— Regina şi cu mine eram în drum spre toaletă când ne-aţi acostat voi, haiducii din Pădurea Sherwood. Vă mulţumim pentru dans, iar acum, scuzaţi-ne, dar ne vom continua drumul spre destinaţia iniţială.

În timp ce femeile se îndepărtau, cei doi bărbaţi în verde se uitară cu atenţie după ele. Ajunse în toaleta doamnelor, Eponine deschise mai întâi toate cabinele pentru a se asigura că sunt

singure.

— Ceva s-a întâmplat, şopti Eponine. Probabil că Max a trebuit să se ducă la magazie ca să-ţi înlocuiască echipamentul.

— Călugărul Tuck e senator în Beauvois, spuse Nicole. Cât pe ce să-mi recunoască glasul… Nu cred că sunt în siguranţă aici.

— Bine, spuse cu nervozitate Eponine după o scurtă ezitare. Vom urma planul alternativ… Vom ieşi prin faţă şi vom aştepta sub copacul cel mare.

Ambele femei văzură în acelaşi timp camera mică de supraveghere din tavan. Aceasta emise un sunet extrem de slab şi-şi schimbă orientarea pentru a le urmări prin încăpere. Nicole încercă să-şi amintească fiecare cuvânt pe care-l rostiseră ea şi Eponine. *Am spus ceva care să sugereze cine suntem?* se întrebă ea. Îşi făcea griji mai ales pentru Eponine, întrucât prietena ei avea să continue să trăiască în colonie după ce ea fie evada, fie era capturată.

Când Nicole şi Eponine se întoarseră în sala de bal, Robin Hood şi preotul său preferat le făcură semn să vină la ei. Drept răspuns, Eponine arătă spre uşa din faţă, îşi duse degetele la buze indicând că ieşea să fumeze, apoi traversă încăperea împreună cu Nicole. Eponine deschise uşa de afară şi se uită peste umăr.

— Bărbaţii în verde vin după noi, îi şopti ea lui Nicole.

La vreo douăzeci de metri de intrarea în sala de bal, care în realitate era sala de gimnastică a Şcolii Medii din Beauvois, se afla un ulm înalt, unul dintre copacii maturi transportaţi pe Rama de pe Pământ. Ajunseră la copac; Eponine căută în poşetă, scoase o ţigară şi o aprinse repede. Suflă fumul în partea cealaltă.

— Scuză-mă, îi şopti prietenei ei.

— Înţeleg, apucă să spună Nicole, apoi Robin Hood şi călugărul Tuck apărură lângă ele.

— Măi, măi, măi, făcu Robin Hood, aşadar prinţesa noastră sirenă e fumătoare. Nu ştii că asta îţi scurtează viaţa?

Eponine fu pe punctul să-i dea replica ei standard, să-i spună că RV-41 o va ucide cu mult înainte s-o facă fumatul, dar se hotărî să nu spună nimic care i-ar fi încurajat pe bărbaţi să rămână cu ele. Se mulţumi să zâmbească absentă, inhală fumul şi îl suflă în sus în crengile copacilor.

— Atât călugărul cât şi eu speram să veniţi să bem ceva,

spuse Robin Hood, ignorând faptul că nici Eponine, nici Nicole nu răspunseseră la comentariul său anterior.

— Da, adăugă călugărul Tuck, am vrea să ştim cine sunteţi… Se uită lung la Nicole. Sunt sigur că ne-am mai întâlnit, glasul dumitale îmi este foarte cunoscut.

Nicole simulă o tuse şi se uită în jur. Pe o rază de cincizeci de metri erau trei poliţişti. *Nu aici,* se gândi ea. *Nu acum. Sunt atât de aproape de izbândă*!

— Regina nu se simte bine, spuse Eponine. S-ar putea să plecăm devreme. Dacă nu, vă găsim când ne întoarcem.

— Sunt doctor, o întrerupse Robin Hood venind mai aproape de Nicole. Poate pot să te ajut.

Nicole simţi încordarea din inimă. Respira din nou scurt şi greoi. Tuşi, ferindu-şi faţa de cei doi bărbaţi.

— Asta e o tuse cumplită, Maiestatea ta, auzi ea un glas familiar. Ar fi bine să te ducem acasă.

Nicole ridică privirea şi văzu un alt bărbat îmbrăcat în verde. Max, alias regele Neptun, îi zâmbea larg. Dincolo de el, Nicole văzu trăsurica parcată la nici zece metri depărtare. Se simţi uşurată şi plină de bucurie. Îl îmbrăţişă lung pe Max şi aproape uită de pericolele din jurul ei.

— Max, spuse ea înainte ca acesta să-i pună un deget pe buze şi să zică:

— Ştiu, doamnelor, că sunteţi amândouă încântate că regele Neptun şi-a terminat treaba pe seara asta şi acum poate să vă ducă în castelul său, departe de haiduci şi alte elemente dubioase.

Max se uită la cei doi bărbaţi, care se amuzau copios pe seama rolului pe care-l interpreta, deşi le stricase planurile pentru seara aceea.

— Mulţumesc, Robin. Mulţumesc, călugăre Tuck, spuse Max în timp ce le ajuta pe cele două femei să urce în trăsurică. Vă apreciez foarte mult amabilitatea faţă de prietenele mele.

Călugărul Tuck se apropie de trăsurică pentru a mai pune o întrebare, dar Max începu să pedaleze.

— E o noapte a costumelor şi misterelor, spuse el făcându-i călugărului cu mâna. Dar nu putem zăbovi, ne cheamă marea.

*

— Ai fost fantastic! spuse Eponine, sărutându-i încă o dată pe Max.

Nicole dădu din cap.

— Poate că ţi-ai ratat chemarea, spuse ea. Poate că trebuia să fii actor şi nu fermier.

— Când eram la liceu, în Arkansas, am jucat rolul lui Marc Antoniu, spuse Max, întinzându-i lui Nicole masca de scufundător pentru o ultimă ajustare. Porcilor le plăcea la nebunie cum recitam… „Prieteni, romani, curteni… împrumutaţi-mi urechile voastre… Eu vin să-l îngrop pe Cezar, nu să-l laud.”

Râseră toţi trei. Stăteau într-o poieniţă la vreo cinci metri de malul Lacului Shakespeare. Copacii şi tufişurile înalte din jur îi ascundeau de privirile oricărui eventual trecător pe drumul sau pe poteca pentru biciclete din apropiere. Max ridică rezervorul de aer şi o ajută pe Nicole să şi-l prindă pe spate.

— Aşadar, totul e gata? întrebă el.

Nicole dădu din cap.

— Roboţii te aşteaptă în ascunzătoare, spuse Max. Mi-au spus să-ţi amintesc să nu cobori prea repede… N-ai mai făcut scufundări de mult.

Nicole rămase tăcută câteva clipe.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc amândurora, spuse ea stânjenită. Nu găsesc cuvintele potrivite.

Eponine se duse la Nicole şi o îmbrăţişă.

— Important e să fii în siguranţă, draga mea prietenă, spuse ea. Te iubim foarte mult.

— Şi eu, spuse Max după o clipă cu glasul sugrumat, în timp ce o îmbrăţişa.

Amândoi îi făcură cu mâna când Nicole se apropie de lac cu spatele.

Lacrimile şiroiau din ochii lui Nicole şi se adunau în partea de jos a măştii. Îşi flutură mâna pentru ultima dată când apa îi ajunse până la brâu.

*

Apa era mai rece decât se aşteptase Nicole. Ştia că variaţiile de temperatură erau mai mari de când coloniştii preluaseră controlul asupra condiţiilor climatice din Noul Eden, dar nu se gândise că schimbările climei au modificat temperatura lacului.

Nicole ajustă cantitatea de aer din vestă pentru a încetini coborârea. *Nu te grăbi,* se sfătui singură. *Şi rămâi relaxată. Ai mult de înotat.*

Ioana şi Eleanor o instruiseră în mod repetat privitor la procedura pe care trebuia s-o urmeze pentru a localiza tunelul lung care trecea pe sub zidul habitatului. Aprinse lanterna şi studie ferma acvatică din stânga ei. *Trei sute de metri înspre mijlocul lacului, direct perpendicular pe zidul din spate al zonei de hrănire a somonilor,* îşi aminti ea. *Rămâi la o adâncime de douăzeci de metri până vezi, sub tine, platforma de beton.*

Nicole înota uşor dar totuşi obosea repede. Îşi aminti o discuţie avută cu Richard cu ani în urmă, când se gândeau să traverseze înot Marea Cilindrică pentru a evada din New York. „Dar eu nu sunt o înotătoare atât de bună”, spusese Nicole. „S-ar putea să nu reuşesc.”

La vreme aceea Richard o asigurase că, întrucât era o atletă excepţională, n-o să aibă probleme cu înotul pe distanţă mare. *Acum iată-mă înotând ca să-mi salvez viaţa, urmând aceeaşi rută de evadare pe care a folosit-o Richard acum doi ani,* se gândi Nicole. *Doar că eu am în jur de şaizeci de ani şi nu mai sunt în formă.*

Nicole găsi platforma de beton, coborî alţi cincisprezece metri urmărind cu grijă aparatele de măsură şi localiză repede una din cele opt mari staţii de pompare răspândite pe fundul lacului cu scopul de a face apa să circule continuu. *Intrarea tunelului trebuie să fie ascunsă chiar sub unul din aceste motoare mari.* Nu o găsi uşor. Tot trecea pe lângă ea din cauza noilor alge care crescuseră în jurul complexului de pompare.

Tunelul era o conductă cu diametru de patru metri, plină cu apă. Fusese introdus în proiectul iniţial la insistenţele lui Richard, ca ieşire de urgenţă, pentru situaţii neprevăzute. De la intrarea în Lacul Shakespeare până la ieşirea în Platoul Central, dincolo de zidurile habitatului era de înotat puţin peste un kilometru. Lui Nicole îi luă zece minute mai mult decât era plănuit ca să găsească intrarea. Când se angajă pe ultima porţiune era deja foarte obosită.

În timpul celor doi ani de închisoare, singurele exerciţii pe care le practicase Nicole, şi acelea la intervale neregulate, fuseseră mersul şi flotările. Muşchii ei care îmbătrâneau nu mai suportau solicitarea extremă fără să se contracteze în cârcei dureroşi. De trei ori, cât timp înotă prin tunel, o cuprinseră cârceii. De fiecare dată se zbătu, călcând apa, şi se forţă să se relaxeze până când cârceii dispărură complet. Înainta foarte

încet. Către sfârşit începu să se teamă că va rămâne fără aer înainte de a ajunge la ieşirea din tunel.

Pe ultima sută de metri, o durea tot corpul. Braţele ei nu mai voiau să despice apa, picioarele nu mai aveau forţă să lovească. Atunci începu şi durerea din piept, o durere surdă care se menţinu chiar şi după ce indicatorul de adâncime îi arătă faptul că tunelul cotise uşor în sus.

Când, în cele din urmă, ajunse la capăt şi se sprijini pe tălpi, nu lipsi mult să se prăbuşească. Preţ de mai multe minute încercă să-şi recapete ritmul firesc al respiraţiei şi pulsului. Nu-i mai rămăsese putere nici măcar să ridice capacul de metal care acoperea ieşirea. Îngrijorată că se suprasolicitase, hotărî să rămână în tunel şi să doarmă puţin.

Se trezi după două ore când auzi deasupra ei un bizar ciocănit repetat. Stând chiar sub capac, ascultă cu atenţie. Auzea glasuri, dar nu înţelegea ce spun. *Ce se petrece?* se întrebă ea, pulsul accelerându-i-se subit. *Dacă m-a descoperit poliţia, de ce nu deschide pur şi simplu capacul?*

Se deplasă fără zgomot în întuneric spre echipamentul de scufundare care se afla lângă peretele opus al tunelului. Examină aparatele de măsură cu ajutorul lanternei micuţe, ca să vadă cât aer îi rămăsese în rezervor. *Aş putea să mă scufund, dar nu mai mult de câteva minute,* se gândi ea.

Dintr-o dată se auzi un ciocănit puternic în capac.

— Eşti acolo, Nicole? întrebă robotul Ioana. Dacă da, răspunde-ne imediat. Avem aici sus nişte haine groase pentru tine, dar nu suntem suficient de puternice să dăm la o parte capacul.

— Da, eu sunt! strigă uşurată Nicole. Am să ies de îndată ce am să pot.

În costumul ud, Nicole îngheţă rapid în aerul de la suprafaţă, unde temperatura era doar cu câteva grade peste zero. Parcurse clănţănind din dinţi cei optzeci de metri până la ascunzătoarea unde se aflau mâncarea şi îmbrăcămintea uscată.

Când ajunseră la provizii, Ioana şi Eleanor o sfătuiră să îmbrace uniforma militară pe care i-o lăsaseră Ellie şi Eponine. Nicole întrebă de ce, iar roboţii îi explicară că pentru a ajunge în New York trebuia să traverseze cel de-al doilea habitat.

După ce se instală în siguranţă în buzunarul cămăşii lui

Nicole, Eleanor spuse:

— În caz că suntem descoperite, o să ne fie mai uşor să ieşim din bucluc dacă porţi uniformă de soldat.

Nicole îşi puse indispensabilii lungi şi uniforma. După ce se încălzi îşi dădu seama că îi e foarte foame. Adună, în timp ce mânca, toate celelalte lucruri care fuseseră înfăşurate în cearceaf şi le băgă în rucsacul pe care îl purtase sub vesta de scufundător.

*

Intrarea în cel de-al doilea habitat fu o problemă. În tot Platoul Central Nicole şi cei doi roboţi nu întâlnise absolut nici un om, însă intrarea în ceea ce fusese odinioară căminul aviarilor şi sesilelor era păzită de o santinelă. Eleanor plecase înainte să cerceteze locul şi anunţase dificultatea. Trioul se opri la vreo patru sute de metri de principala rută de trafic dintre cele două habitate.

— Asta trebuie să fie o măsură nouă de precauţie, adoptată după evadarea ta, îi spuse Ioana lui Nicole. N-am mai avut până acum dificultăţi în a intra şi ieşi.

— Nu există nici o altă cale de a ajunge înăuntru? întrebă Nicole.

— Nu, răspunse Eleanor. Locul sondei iniţiale era aici. Desigur, a fost considerabil lărgit şi peste şanţul cu apă s-a construit un pod pentru ca trupele să se poată deplasa rapid. Dar alte intrări nu există.

— Şi trebuie neapărat să trecem prin habitatul ăsta ca să ajungem la Richard, în New York?

— Da, răspunse Ioana. Acea uriaşă barieră cenuşie de la sud, cea care formează zidul celui de-al doilea habitat pe o distanţă de mai mulţi kilometri, împiedică deplasările în şi din Semicilindrul Nordic al Ramei. Am putea zbura peste ea dacă am avea un avion care să atingă altitudinea de doi kilometri şi un pilot foarte isteţ, dar nu avem… Pe lângă asta, Richard se aşteaptă să venim prin habitat.

Aşteptară vreme îndelungată în întuneric şi frig. Unul din cei doi roboţi se ducea periodic să verifice intrarea, dar mereu era prezentă o santinelă. Nicole obosi.

— Ştiţi, spuse ea la un moment dat, nu putem să rămânem aici o veşnicie. Trebuie să existe şi un alt plan.

— Noi nu avem cunoştinţă de vreun plan alternativ la această

situaţie, spuse Eleanor, amintindu-i lui Nicole pentru prima dată că erau roboţi.

În timpul unei scurte aţipeli, Nicole visă că dormea goală pe un cub de gheaţă foarte mare şi foarte plat. Aviarii ţipau la ea de pe cer şi sute de roboţei ca Ioana şi Eleanor o înconjurau pe gheaţă. Cântau ceva la unison.

Când se trezi, se simţi oarecum mai întremată. Discută cu cei doi roboţi şi elaborară un plan nou. Hotărâră să nu se mişte până când nu apărea o pauză în circulaţia prin intrarea celui de-al doilea habitat. Atunci, roboţii aveau să ademenească santinela în altă parte ca Nicole să poată intra. Ioana şi Eleanor o instruiră pe Nicole ca, după aceea, să meargă cu precauţie până în cealaltă parte a podului şi apoi să cotească la dreapta pe malul şanţului cu apă.

— Să ne aştepţi în micul golf care se află la vreo trei sute de metri depărtare de pod, spuse Eleanor.

Douăzeci de minute mai târziu, Ioana şi Eleanor începură să facă o zarvă teribilă lângă zidul îndepărtat, la vreo cincizeci de metri de intrare. După ce santinela îşi părăsi postul pentru a vedea ce era cu zgomotul, Nicole intră nestingherită în habitat. În interior, o scară lungă şerpuia pe o înălţime de câteva sute de metri, de la intrare până la nivelul şanţului lat cu apă care încercuia întregul habitat. Pe scară erau din loc în loc lumini; şi Nicole văzu şi altele pe podul din faţa ei, dar iluminatul general era foarte sărăcăcios. Nicole văzu doi muncitori constructori urcând scara în direcţia ei şi se încordă, însă trecură pe lângă ea doar cu un salut din cap. Nicole se bucură că purta uniforma.

În timp ce aştepta lângă şanţ, se uită înspre centrul habitatului extraterestru şi încercă să distingă fascinantele construcţii pe care i le descriseseră Ioana şi Eleanor – uriaşa structură cilindrică de culoare maro, înaltă de o mie cinci sute de metri, care odinioară găzduise coloniile de aviari şi sesile; marea sferă cu glugă care atârna din tavanul habitatului şi furniza lumină; inelul de misterioase clădiri albe care încercuia cilindrul de-a lungul şanţului.

Sfera cu glugă nu mai fusese aprinsă de luni întregi, de la prima incursiune a oamenilor pe domeniul aviarilor şi sesilelor. Singurele lumini pe care Nicole le vedea erau mici şi foarte răzleţe, evident plasate în habitat de oamenii invadatori, astfel că nu putea discerne decât silueta vagă a marelui cilindru, o

umbră cu conturul foarte difuz. *Trebuie să fi fost impresionant când a intrat Richard aici,* se gândi Nicole, înduioşată la gândul că se afla într-un loc unde, nu cu mult timp în urmă, se aflase căminul unei alte specii înzestrate cu conştiinţă. *Aşadar, ne-am extins şi aici hegemonia, călcând în picioare toate formele de viaţă care nu sunt la fel de puternice ca noi.*

Eleanor şi Ioana sosiră mai târziu decât se aşteptase Nicole. Începură să înainteze încet toate trei în lungul şanţului. Unul dintre roboţi era mereu în frunte, pe post de cercetaş, având grijă ca întâlnirea cu alţi oameni să fie evitată. De două ori, în porţiunea habitatului care semăna mult cu o junglă de pe Pământ, Nicole aşteptă în linişte cât timp trecu pe drumul din stânga lor câte un grup de soldaţi şi muncitori. În ambele dăţi studie fascinată plantele noi şi interesante din jurul ei. Ba chiar găsi şi o vieţuitoare, ceva între lipitoare şi râmă, care încerca să intre în cizma ei dreaptă. O luă şi o băgă în buzunar.

Trecuseră aproape şaptezeci şi două de ore de când Nicole intrase în Lacul Shakespeare când, împreună cu cei doi roboţi, ajunse în sfârşit la locul stabilit pentru întâlnire. Erau în celălalt capăt al habitatului, departe de intrare, unde densitatea oamenilor atingea cota cea mai mică. După câteva minute de la sosirea lor, un submarin ieşi la suprafaţă. Chepengul sasului se deschise şi Richard Wakefield, cu un zâmbet uriaş pe faţa bărboasă, se repezi spre iubita lui soţie. Nicole, tremurând de bucurie, simţi cum braţele lui o cuprind strâns.

05

Totul era foarte familiar. În afara dezordinii făcute de Richard în lunile cât stătuse singur şi de transformarea camerei copiilor în creşă pentru cei doi pui de aviari, adăpostul subteran din New York arăta exact la fel ca în vremea când Richard, Nicole, Michael O'Toole şi copiii lor plecaseră de pe Rama, cu ani în urmă.

Richard ancorase submarinul într-un golf natural din partea de sud a insulei, într-un loc pe care el îl numise Port.

— De unde ai submarinul? îl întrebase Nicole în timp ce mergeau către adăpost.

— A fost un dar, răspunse Richard. Sau cel puţin aşa cred. Superiorul aviarilor – un el sau o ea – mi-a arătat cum să-l conduc şi-apoi a dispărut, lăsând submarinul aici.

Intrarea în New York fusese o experienţă stranie pentru Nicole. Chiar şi pe întuneric, zgârie-norii îi aminteau cu intensitate de anii în care trăise pe această insulă misterioasă din mijlocul Mării Cilindrice.

Câţi ani au trecut de când am plecat? se întreba Nicole cât timp ce ea şi Richard, ţinându-se de mână, făcuseră popas lângă hambarul în care Francesca Sabatini o lăsase pe Nicole să piară în fundul puţului. Dar Nicole ştia că nu există nici o cale de a găsi un răspuns exact la întrebarea ei. Timpul care trecuse nu putea fi măsurat în nici un mod normal, întrucât ei făcuseră două lungi călătorii interstelare cu viteze apropiate de cea a luminii, cea de a doua dormind într-o cuşetă specială în timp ce tehnologia extraterestră le întârzia procesul îmbătrânirii prin atenta manipulare a enzimelor şi metabolismului lor.

Când se apropiaseră de vechiul lor cămin, Richard spusese:

— Singurele schimbări făcute pe nava spaţială Rama la fiecare vizită la Baza de Tranzit sunt cele necesare următoarei misiuni. Aşa că în adăpostul nostru nu s-a schimbat nimic. Ecranul negru e tot acolo, în Camera Albă, la fel şi vechea noastră tastatură. Procedurile pentru formularea cererilor către ramani, sau cum s-or numi gazdele noastre, sunt şi ele neschimbate.

— Dar cum e cu ceilalţi locuitori ai adăposturilor? întrebase Nicole în timp ce coborau rampa către nivelul locuinţei lor. I-ai vizitat?

— Adăpostul aviar e un cavou, răspunsese Richard. L-am străbătut de la un cap la altul de mai multe ori. O dată am intrat cu grijă în adăpostul octopăianjenilor, dar am mers numai până la acea cameră ca o catedrală, cu cele patru tuneluri care dădeau din ea…

Nicole îl întrerupse, râzând:

— Cele pe care le-am botezat Eenie, Meenie, Mynie şi Moe…

— Da. Oricum, nu m-am simţit bine acolo. Am avut sentimentul că adăpostul este încă locuit, cu toate că n-am putut să identific ceva anume, şi că octozii, sau ce-o fi trăind acolo, îmi urmăresc fiecare pas.

De data asta fu rândul lui să râdă:

— Mă crezi sau nu, îmi făceam griji şi pentru ce s-ar fi întâmplat cu Tammy şi Timmy dacă, dintr-un anume motiv, nu mă întorceam.

Întâlnirea lui Nicole cu Tammy şi Timmy, cei doi pui de aviari pe care Richard îi crescuse de când ieşiseră din ou, fu extraordinară. Richard construise o uşă de dimensiuni reduse pentru camera lor şi o închisese bine când plecase în întâmpinarea lui Nicole. Cum creaturile cu aspect de pasăre nu zburau încă, n-aveau cum să părăsească încăperea în timpul absenţei lui Richard. Însă, de îndată ce-i auziră glasul în adăpost, începură să ţipe strident şi să sporovăiască. Nu încetară să cârâie nici când Richard le deschise uşa şi-i luă în braţe.

— Îmi spun că nu trebuia să-i las singuri, îi strigă Richard lui Nicole prin zgomotul îngrozitor.

Nicole râdea atât de tare încât îi dădură lacrimile. Ambii pui îşi întinseseră gâturile lungi spre faţa lui Richard. Îşi întrerupeau sporovăiala şi ţipetele doar pe perioade scurte, timp în care îşi frecau uşor partea de dedesubt a ciocului de obrazul bărbos al lui Richard. Aviarii erau încă mici, aveau doar şaptezeci de centimetri înălţime stând în picioare, însă aveau gâtul atât de lung încât păreau mult mai mari.

Nicole se uită cu admiraţie cum soţul ei îngrijeşte odraslele extraterestre al căror tutore era. Le făcu curăţenie, se asigură că aveau mâncare şi apă proaspătă şi verifică dacă paturile făcute din ceva asemănător cu fânul, din colţul încăperii, sunt destul de moi.

Ai făcut progrese mari, Richard Wakefield, se gândi Nicole, amintindu-şi cât de reţinut era cu ani în urmă când era vorba de o îndatorire mai banală asociată cu calitatea de părinte. Era profund înduioşată de afecţiunea faţă de acei pui greoi. *E cu putinţă ca fiecare din noi să aibă înlăuntrul său genul ăsta de dragoste altruistă?* se pomeni Nicole întrebându-se. *Şi ca, înainte s-o găsim, să trebuiască să depăşim, cumva, toate problemele pe care le-au creat atât ereditatea cât şi mediul?*

Richard depozitase cei patru cantalupi şi felia de sesilă într-un colţ din Camera Albă. Îi explică lui Nicole că, de când sosise în New York, nu observase nici o schimbare nici la cantalupi, nici în materialul sesil.

— Poate că, la fel ca seminţele, cantalupii pot rămâne mult timp în stare latentă, spuse Nicole după ce Richard o puse la curent cu complexul ciclu de viaţă al speciei sesile.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse Richard. Bineînţeles că habar

n-am în ce condiţii ar putea germina cantalupii… Specia asta e atât de ciudată şi de complicată încât nu m-ar mira ca procesul să fie controlat cumva de bucata aia mică de sesilă.

În prima lor seară împreună, Richard reuşi cu mare greutate să determine puii să se culce.

— Se tem că am să-i părăsesc din nou, explică Richard când reveni în Camera Albă.

Era pentru a treia oară când cârâitul furios al lui Tammy şi Timmy întrerupsese cina lui cu Nicole. În cele din urmă, Richard le programă pe Ioana şi Eleanor să le ţină de urât aviarilor. Numai aşa reuşi să-şi convingă pupilele extraterestre să stea liniştite ca să poată petrece o seară singur cu Nicole.

Înainte de a adormi, făcură dragoste pe îndelete şi cu tandreţe. În timp ce se dezbrăca, Richard recunoscuse că nu e sigur cât de bine… însă Nicole îi spusese că performanţa lui (sau lipsa acesteia) n-avea nici o importanţă. Insistase că va fi o bucurie de nedescris doar să-şi lipească trupul de al ei şi că, dacă survenea şi o stimulare sexuală, aceasta avea să constituie un supliment minunat. Erau compatibili, fireşte, cum fuseseră de prima dată când se culcaseră împreună. După dragoste au rămas alături, mână în mână, fără să vorbească. În ochii lui Nicole apărură câteva lacrimi care-i alunecară pe tâmple, adunându-i-se în urechi. Ea zâmbi pe întuneric. Era extraordinar de fericită.

*

Pentru prima dată, în viaţa lor nu exista nimic imperios. În fiecare noapte discutau firesc, uneori chiar şi în timp ce făceau dragoste. Richard îi povesti lui Nicole mult mai multe despre copilăria şi adolescenţa sa decât o făcuse vreodată. Relatările lui includeau cele mai dureroase amintiri despre abuzurile suferite din partea tatălui, precum şi detalii chinuitoare din căsnicia dezastruoasă cu Sarah Tydings.

— Acum îmi dau seama că Sarah şi tata aveau ceva în comun, ceva fundamental, spuse Richard într-o seară, târziu. Amândoi erau incapabili să-mi acorde preţuirea pe care o căutam cu atâta disperare… şi, cumva, amândoi ştiau că am să continui să încerc s-o obţin, chiar dacă asta însemna să renunţ la toate celelalte lucruri din viaţa mea.

Nicole îi împărtăşi lui Richard pentru prima dată întreaga dramă a legăturii ei amoroase de patruzeci şi opt de ore cu

prinţul de Wales, chiar după ce cucerise medalia olimpică de aur. Ba chiar recunoscu în faţa lui Richard că tânjise să se mărite cu Henry şi că fusese absolut distrusă când îşi dăduse seama că prinţul o exclusese drept candidată la postura de regină a Angliei în primul rând din cauza culorii pielii ei. Richard se dovedi extrem de interesat, chiar fascinat de povestea lui Nicole. Dar nu arătă nici măcar o clipă că ar fi gelos ori că s-ar fi simţit ameninţat.

S-a mai maturizat, se gândea Nicole în una din nopţile următoare, în timp ce Richard îşi îndeplinea sarcina de a culca puii.

— Iubitule, spuse Nicole când Richard reveni în dormitorul lor din adăpost, vreau să-ţi spun ceva… Am aşteptat momentul potrivit…

— Uf! Richard luă un aer fals încruntat. Se pare că e ceva serios… Sper să nu dureze mult, pentru că aveam la rândul meu nişte planuri pentru noi în seara asta.

Traversă camera şi începu s-o sărute.

— Te rog, Richard, nu acum… spuse ea, îndepărtându-l cu blândeţe. Lucrul ăsta e foarte important pentru mine.

Richard se dădu doi paşi înapoi.

— Când credeam că am să fiu executată, spuse încetişor Nicole, mi-am dat seama că toate treburile mele personale erau în ordine, în afară de două. Mai existau încă lucruri pe care voiam să le spun, atât ţie cât şi lui Kate. Chiar l-am rugat pe poliţistul care-mi explica procedura de execuţie să-mi dea un stilou şi hârtie ca să pot scrie două ultime scrisori.

Nicole se opri o clipă, de parcă voia să găsească vorbele potrivite, apoi continuă:

— În acele zile cumplite nu-mi aminteam dacă ţi-am spus vreodată, explicit, cât de fericită am fost când am devenit soţ şi soţie… şi, de asemenea, nu voiam să mor fără…

Se opri a doua oară, se uită scurt în jur, apoi privi iarăşi direct în ochii lui Richard.

— Mai era un lucru pe care voiam să-l înfăptuiesc prin acea ultimă scrisoare, spuse ea. La vremea aceea credeam că e necesar să-mi completez viaţa, astfel încât să plec din lumea asta fără restanţe… Richard, voiam să-mi cer iertare pentru insensibilitatea de care am dat dovadă atunci când tu şi cu Michael şi cu mine… Am făcut o greşeală atunci culcându-mă cu

Michael prea repede pentru că m-am temut…

Nicole inspiră adânc.

— Trebuia să fi avut mai multă credinţă. Nu că mi-aş dori, fie şi o clipă, ca Patrick sau Benjy să nu fi existat, dar acum îmi dau seama că am cedat prea repede în faţa singurătăţii mele. Aş vrea să…

Richard îi atinse buzele cu degetul.

— Nu e nevoie să te scuzi, Nicole, spuse el. Ştiu că m-ai iubit mult.

*

Existenţa lor simplă se desfăşura într-un ritm lejer. Dimineaţa se plimbau prin New York, de obicei la braţ, explorând din nou fiecare colţ al insulei pe care odinioară o numiseră casa lor. Din cauză că în cea mai mare parte era întuneric, oraşul arăta altfel acum. Doar lanternele lor luminau enigmaticii zgârie-nori ale căror detalii le erau clar întipărite în amintire.

Deseori se plimbau pe digul care înconjura oraşul, uitându-se la apele Mării Cilindrice. Într-o dimineaţă petrecură trei ore stând într-un loc, chiar locul în care, cu mulţi ani în urmă, îşi încredinţaseră viaţa celor trei aviari. Îşi amintiră de teama dar şi de emoţia pe care le simţiseră în clipa în care marile creaturi-păsări îi ridicaseră de la pământ ca să-i poarte peste mare.

În fiecare zi după masa de prânz, Nicole, care mereu avusese mai multă nevoie de somn decât soţul ei, dormea puţin. Richard folosea tastatura ca să mai comande mâncare sau provizii de la ramani, sau ducea puii la suprafaţă ca să facă puţină mişcare, sau lucra la unul din multele lui proiecte împrăştiate prin adăpost. Seara, după o cină uşoară, se culcau şi, întinşi unul lângă altul, discutau ore întregi înainte de a face dragoste sau de a adormi. Discutau despre orice – despre Dumnezeu, despre Vultur, despre ramani, despre politica din Noul Eden, despre cărţi de tot felul şi, cel mai mult, despre copiii lor.

Deşi puteau conversa cu entuziasm despre Ellie, Patrick şi Benjy sau chiar despre Simone, pe care nu o mai văzuseră de mulţi ani, lui Richard îi venea greu să vorbească despre Katie. Se învinuia în mod constant că nu se purtase mai sever cu fiica sa preferată cât fusese copil, punea comportamentul ei iresponsabil ca persoană adultă pe seama propriei îngăduinţe. Nicole încercă să-l consoleze şi să-l liniştească, reamintindu-i că situaţia lor pe Rama fusese neobişnuită şi că, la urma urmei,

nimic din trecutul lui nu-l pregătise pentru disciplina corespunzătoare cerută de la un părinte.

Într-o după-amiază când se trezi din somn, Nicole îl auzi pe Richard mormăind pe hol. Curioasă, se ridică repede şi se duse în camera care fusese odată dormitorul lui Michael O'Toole. Rămase în uşă şi se uită cum Richard făcea ultimele retuşuri la o machetă care ocupa cea mai mare parte a încăperii.

— Voilá! spuse el, întorcându-se pentru a-i da de înţeles că i-a auzit paşii. Nu va câştiga nici un premiu pentru estetică, dar este o reprezentare rezonabilă a părţii noastre de univers şi, fără îndoială, mi-a dat mult de gândit.

O platformă dreptunghiulară plată acoperea majoritatea podelei. În platformă erau practicate douăzeci de locaşuri în care erau introduse vergele verticale subţiri, de înălţimi variate. În capătul fiecărei vergele era cel puţin o sferă colorată, reprezentând o stea.

Vergeaua verticală din mijlocul machetei, care avea în vârf o sferă galbenă, se înălţa cam cu un metru şi jumătate deasupra platformei.

— Acesta, fireşte, e Soarele nostru, îi spuse Richard lui Nicole. Iar aici suntem noi – sau mai bine zis Rama – în cuadrantul ăsta, cam la o pătrime a distanţei dintre Soare şi cea mai apropiată stea asemănătoare, Tău Ceti… Sirius, unde ne aflam când eram la Baza de Tranzit, e acolo, în urmă…

Nicole se plimbă în jurul machetei care reprezenta vecinătatea stelară a Soarelui.

— Pe o rază de doisprezece ani-lumină şi jumătate de la planeta noastră există douăzeci de sisteme stelare, între care şase sisteme binare şi un grup triplet, cel mai apropiat vecin al nostru, Centaurul, cam pe aici. De notat că stelele din Centaur sunt singurele din interiorul sferei de cinci ani lumină.

Richard arătă cele trei sfere separate reprezentând constelaţia Centaurul. Fiecare avea altă culoare şi mărime. Cele trei stele, legate între ele prin sârme subţiri, se sprijineau pe vârful aceleiaşi vergele verticale, chiar în interiorul unei sfere deschise, de sârmă, având în centru Soarele şi însemnată cu un 5 mare.

— În timpul multelor zile cât am stat singur aici, continuă Richard, m-am pomenit adesea întrebându-mă *de ce* Rama merge în această direcţie anume. Avem o destinaţie precisă?

Aşa s-ar părea, întrucât traiectoria noastră nu a variat de când a avut loc acceleraţia iniţială... Şi dacă mergem spre Tău Ceti, ce vom găsi acolo? Un alt complex asemănător cu Baza de Tranzit? Sau poate că, între timp, s-a mutat acolo *acea* Bază de Tranzit? ...

Richard se opri. Nicole se duse la marginea machetei şi întinse braţele către o pereche de stele roşii din capătul unei vergele lungi de trei metri.

— Presupun că ai variat lungimea vergelelor pentru a demonstra relaţia tridimensională dintre toate aceste stele, spuse ea.

— Da... Acel grup binar anume pe care îl atingi tu, se numeşte Struve 2398, spuse Richard. Are o declinaţie foarte mare şi distanţa dintre el şi Soare e puţin mai mare de zece ani-lumină.

Văzând uşoara grimasă de pe faţa lui Nicole, Richard râse şi, traversând camera, o luă de mână.

— Vino cu mine şi am să-ţi arăt ceva cu adevărat interesant, spuse el.

Se duseră în cealaltă parte a machetei şi rămaseră cu faţa la Soare, la jumătatea distanţei dintre stelele Sirius şi Tău Ceti.

— Ar fi fantastic dacă Baza de Tranzit pe care o cunoaştem chiar s-a deplasat, spuse Richard emoţionat, şi o vom vedea din nou, aici, în cealaltă parte a sistemului nostru solar, nu-i aşa?

Nicole râse.

— Bineînţeles, spuse ea, însă nu avem nici o dovadă...

— Dar avem minte şi imaginaţie, o întrerupse Richard. Iar Vulturul chiar ne-a spus că întreaga Bază de Tranzit se poate deplasa. Mie mi se pare că...

Richard se opri la mijlocul frazei, apoi schimbă subiectul.

— N-ai întrebat chiar tu, după ce am plecat de la Baza de Tranzit, pe unde a mers nava noastră Rama în toţi anii aceia în care noi am dormit? Să presupunem, de exemplu, că aviarii şi sesilele au fost culeşi de undeva de pe drum, din jurul sistemelor binare Procyon poate, sau poate chiar de aici, din jurul lui Epsilon Eridani – am fi putut foarte bine să fi urmat chiar traiectoria asta. La o fracţiune semnificativă din viteza luminii, Rama putea să facă uşor drumul înapoi până la Soare...

— Stai aşa, Richard, spuse Nicole. Pe această temă, eşti cu mult înaintea mea. S-o luăm de la început...

Se aşeză pe platformă, în interiorul machetei, lângă o sferă

roşie aflată în vârful unei vergele foarte scurte, de numai câţiva centimetri şi-şi încrucişă picioarele.

— Dacă am înţeles bine ipoteza ta, voiajul nostru actual se va sfârşi la Tău Ceti?

Richard dădu din cap afirmativ.

— Traiectoria e prea perfectă ca să fie o coincidenţă. În aproximativ cincisprezece ani vom ajunge la Tău Ceti şi cred că experimentul nostru va lua sfârşit.

Nicole mârâi.

— Sunt deja bătrână, spuse ea. La vremea aceea, dacă am să mai fiu în viaţă, am să fiu scofâlcită ca o prună uscată... Doar aşa, din curiozitate, ce crezi că se va întâmpla cu noi după ce „experimentul nostru ia sfârşit”, cum spui tu?

— Uite-aici ne trebuie imaginaţie... Bănuiesc că vom fi daţi jos de pe Rama, însă ce se va întâmpla cu noi după aceea n-am cum să ştiu... Presupun că soarta noastră va depinde într-un fel de ceea ce s-a observat în tot timpul ăsta...

— Aşadar, eşti întru totul de acord cu mine că Vulturul şi amicii lui de la Baza de Tranzit stau cu ochii pe noi?

— Absolut. Au investit enorm în acest proiect... Sunt convins că monitorizează tot ce se întâmplă aici pe Rama... Trebuie să mărturisesc că mă miră că ne-au lăsat complet de capul nostru şi nu s-au amestecat niciodată în treburile noastre, dar probabil că asta e metoda lor.

Nicole rămase tăcută câteva secunde. Se juca absentă cu sfera roşie de lângă ea (Richard îi spusese că reprezenta steaua Epsilon Indi).

— Judecătorul din mine se teme de concluzia pe care ar trage-o cu privire la noi un extraterestru înzestrat cu raţiune, pe baza comportamentului nostru din Noul Eden.

Richard ridică din umeri.

— Nu suntem mai răi pe Rama decât am fost timp de secole pe Pământ... în plus, nu pot accepta ideea că nişte extratereştri cu adevărat avansaţi ar emite asemenea judecăţi subiective. Dacă acest proces de observare a călătorilor spaţiali se desfăşoară de zeci de mii de ani, cum a sugerat Vulturul, atunci probabil că ramanii au pus la punct un sistem de măsurători cantitative pentru a evalua toate aspectele civilizaţiilor pe care le întâlnesc... Aproape sigur, pe ei îi interesează cel mai mult adevărata noastră natură, iar asta nu poate însemna, într-un

sens mai larg, decât un lucru: suntem răi sau buni?
— Cred că ai dreptate, spuse visătoare Nicole. Dar e deprimant că noi, ca specie, ne comportăm atât de barbar chiar şi atunci când suntem destul de siguri că suntem observaţi.
Se opri şi reflectă.
— Aşadar, după părerea ta, lunga noastră interacţiune cu ramanii, începută cu acea primă navă spaţială de acum peste o sută de ani, se apropie de sfârşit?
— Aşa cred. Cândva în viitor, poate când vom ajunge la Tău Ceti, partea noastră din acest experiment se va încheia. Bănuiesc că, după ce toate datele despre creaturile aflate în prezent în Rama intră în Marea Bază de Date Galactică, Rama va fi golită. Cine ştie, poate curând după aceea, această mare navă spaţială cilindrică va apărea în alt sistem planetar unde trăieşte o altă specie capabilă de călătorii spaţiale şi va începe un alt ciclu.
— Şi ajungem la întrebarea mea de mai înainte, la care nu mi-ai răspuns, de fapt… Ce se va întâmpla cu noi atunci?
— Poate noi sau urmaşii noştri vom fi trimişi într-o călătorie lentă înapoi spre Pământ… Sau poate vom fi socotiţi irecuperabili şi vom fi ucişi o dată ce s-au adunat aceste date.
— Nici una din variantele astea de sfârşit nu e prea atrăgătoare, spuse Nicole. Şi trebuie să spun că, deşi sunt de acord cu tine că ne îndreptăm spre Tău Ceti, restul ipotezei tale mi se pare o pură speculaţie.
Richard rânji.
— Am învăţat multe de la tine, Nicole… Restul ipotezei mele se bazează pe intuiţie. Ţinând cont de tot ce am învăţat de la ramani, aşa mi se pare mie corect.
— Dar n-ar fi mai simplu să ne imaginăm că ramanii au halte împrăştiate prin toată galaxia şi că cele două aflate cel mai aproape de noi sunt la Sirius şi Tău Ceti?
— Ba da, răspunse Richard, însă intuiţia îmi spune că e puţin probabil. Baza de Tranzit era o creaţie tehnică uluitoare. Dacă în galaxie există complexe similare la fiecare douăzeci de ani-lumină sau pe-aproape, în total ar fi *miliarde…* Şi nu uita, Vulturul a spus în mod hotărât că Baza de Tranzit se poate deplasa.
Nicole recunoscu în sinea ei că era puţin probabil ca un complex atât de uluitor ca Baza de Tranzit să fi fost multiplicat

de miliarde de ori în cine ştie ce mare proces cosmic de asamblare. Ipoteza lui Richard avea, într-adevăr, o logică anume. *Dar ce trist că înregistrarea cu privire la noi din Baza de Date Galactică va conţine atât de multe informaţii negative,* se gândi Nicole.

— Şi care e rolul aviarilor, al sesilelor şi al vechilor noştri prieteni, octopăianjenii, în scenariul tău? întrebă un minut mai târziu Nicole. Şi noi, şi ei facem parte din acelaşi experiment?… Şi dacă da, sugerezi că la bord există şi o colonie de octozi, doar că nu i-am întâlnit până acum?

Richard dădu din nou din cap.

— Concluzia asta se impune de la sine, spuse el. Dacă faza finală a fiecărui experiment este observarea unui eşantion reprezentativ de călători spaţiali în condiţii controlate, e logic ca octozii să fie şi ei aici… Râse nervos. Poate că, chiar în momentul ăsta, avem cu noi pe navă unii dintre vechii noştri prieteni de pe Rama II.

— Ce plăcut să te gândeşti la asta înainte de a adormi! spuse zâmbind Nicole. Dacă ai dreptate, noi doi mai avem de petrecut cincisprezece ani pe o navă locuită nu numai de oameni care vor să ne prindă şi să ne omoare, ci şi de arahnide uriaşe, posibil inteligente, a căror natură n-o înţelegem.

— Nu uita că s-ar putea să mă înşel, spuse Richard, cu un rânjet.

Nicole se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Unde te duci? întrebă Richard.

— La culcare, răspunse râzând Nicole. Cred că mai am un pic şi mă apucă durerea de cap. Pot contempla infinitul numai o perioadă limitată de timp.

06

Dimineaţa următoare când deschise ochii, Nicole îl văzu pe Richard stând lângă pat şi ţinând în mână două rucsacuri pline.

— Mergem să explorăm şi să căutăm octopăianjeni dincolo de ecranul negru, spuse el entuziasmat. Le-am lăsat lui Tammy şi Timmy mâncare şi apă pentru două zile şi le-am programat pe Ioana şi Eleanor să ne găsească dacă survine vreo urgenţă.

Nicole se uită cu atenţie la soţul ei în timp ce-şi lua micul dejun. Ochii lui erau plini de viaţă şi energie. *Ăsta e Richard pe care mi-l amintesc cel mai bine,* îşi spuse. *Aventura a fost*

mereu componenta cea mai importantă din viaţa lui.

— Am mai fost aici de două ori, spuse Richard de îndată ce trecură aplecaţi pe sub ecranul ridicat. Dar niciodată n-am ajuns la capătul acestui prim coridor.

Ecranul se închisese în urma lor, lăsându-i în beznă.

— Nu există riscul să fi rămas prinşi în capcană de partea asta, nu-i aşa? întrebă Nicole în timp ce-şi verificau lanternele.

— Câtuşi de puţin, răspunse Richard. Ecranul se ridică sau coboară cam o dată pe minut. Dar dacă în zona asta rămâne cineva sau ceva timp de un minut începând de acum, ecranul se va ridica iarăşi automat.

Câteva secunde mai târziu, Richard continuă:

— Trebuia să te fi avertizat înainte de a porni la drum că acest culoar e *foarte* lung. Am mai mers pe el cel puţin un kilometru şi n-am găsit niciodată nimic. Nici măcar o deviaţie. Şi nu există nici lumină. Aşa că prima porţiune va fi foarte plictisitoare – dar culoarul *trebuie* să ducă undeva, căci probabil că bioţii care ne aduc proviziile vin pe drumul ăsta.

Nicole îl luă de mână.

— Numai să nu uiţi, Richard, că nu mai suntem la fel de tineri cum eram odată.

Richard lumină cu lanterna mai întâi părul lui Nicole, care era cărunt, apoi propria barbă căruntă.

— Suntem doi boşorogi, nu-i aşa? spuse el vesel.

— Vorbeşte în numele tău, replică Nicole, strângându-i mâna.

Culoarul era mult mai lung de un kilometru. În timp ce înaintau, Richard îi povesti lui Nicole uluitoarele experienţe pe care le trăise în cel de-al doilea habitat.

— Am fost pur şi simplu îngrozit când uşile liftului s-au deschis şi am văzut pentru prima oară mirmipisicile, spuse Richard.

Terminase deja de relatat şederea la aviari şi ajunsese în punctul în care coborâse în fundul cilindrului.

— Eram paralizat de frică. Ele erau doar la trei sau patru metri de mine. Amândouă mă priveau fix. Lichidul cremos din uriaşii lor ochi ovali inferiori se mişca dintr-o parte în alta, iar perechea de ochi de sus, de pe antene se îndoia după mine ca să mă vadă din alt unghi. Richard se cutremură. N-am să uit niciodată acel moment.

— Acum lasă-mă să văd dacă am priceput bine biologia, spuse Nicole câteva minute mai târziu, în timp ce se apropiau

de ceva ce părea a fi o ramificaţie a coridorului. Mirmipisicile se dezvoltă în cantalupi, au viaţă destul de scurtă dar activă, după care mor în interiorul unei sesile, unde întreaga lor experienţă de viaţă, spui tu, se adaugă cumva la baza de cunoştinţe a reţelei neurale. Ciclul de viaţă se încheie atunci când în interiorul sesilei cresc noi cantalupi. Aceste tinere creaturi sunt apoi recoltate la timpul potrivit de populaţia mirmipisicească activă.

Richard aprobă din cap.

— Poate nu-i chiar aşa, dar trebuie să fie pe aproape, spuse el.

— Aşadar, singurul lucru care ne lipseşte pentru ca pepenii galbeni sau cantalupii să înceapă procesul germinării este setul de condiţii adecvate?

— Speram să mă ajuţi să rezolv enigma asta, spuse Richard. La urma urmei, doctore, tu eşti singura dintre noi care are diplomă de biolog.

Coridorul se bifurca, fiecare din cele două ramuri formând un unghi de patruzeci şi cinci de grade cu culoarul lung şi drept pe care veniseră de la adăpostul lor.

— Pe care din ele o luăm, doamnă cosmonaut des Jardins? întrebă Richard zâmbind, în timp ce lumina cu lanterna în ambele direcţii.

Nici unul din cele două tuneluri nu avea vreo caracteristică distinctivă.

— S-o luăm mai întâi la stânga, spuse Nicole câteva secunde mai târziu, după ce Richard schiţase pe computerul său portabil o hartă.

Tunelul din stânga începu să se schimbe după numai câteva sute de metri. Se lărgea într-o rampă descendentă care şerpuia în jurul unui stâlp extrem de gros şi cobora pe o distanţă de cel puţin o sută de metri în cochilia Ramei. În timp ce coborau, Richard şi Nicole văzură sub ei lumini. La capăt găsiră un canal lung şi lat cu maluri largi, plate. În stânga lor văzură o pereche de bioţi crabi care fugeau de ei în partea opusă a canalului, iar dincolo de bioţi, în depărtare, un pod. În dreapta lor, pe canal se deplasa o barjă, încărcată cu diverse obiecte necunoscute, cenuşii, negre şi albe.

Richard şi Nicole trecură în revistă peisajul din jurul lor, apoi se uitară unul la altul.

— Ne-am întors în Ţara Minunilor, cea a lui Alice, spuse Richard râzând. Să luăm o gustare cât timp introduc în computerul meu de încredere tot acest domeniu.

În timp ce mâncau, un biot centiped se apropie de ei, se opri scurtă vreme ca pentru a-i studia, apoi trecu mai departe. Urcă rampa pe care tocmai o coborâseră Richard şi Nicole.

— Ai văzut bioţi crabi sau centipezi în al doilea habitat? întrebă Nicole.

— Nu, răspunse Richard.

— Iar noi i-am scos intenţionat din planurile pentru Noul Eden, nu-i aşa?

Richard râse.

— Ba chiar aşa. Ne-ai convins, şi pe Vultur şi pe mine, că oamenilor obişnuiţi nu le-a fi fost uşor să trateze cu ei.

— Aşadar, prezenţa lor aici implică existenţa unui al treilea habitat? întrebă Nicole.

— Posibil. În definitiv, noi habar n-avem ce se află acum în Semicilindrul Sudic. Nu l-am mai văzut de când Rama a fost renovată. Presupun că bioţii crabi, centipezi şi alţi bioţi ramani sunt aferenţi teritoriului, dacă înţelegi ce vreau să spun. Poate că ei funcţionează în toate părţile Ramei, în toate călătoriile, afară doar de cazul în care sunt exilaţi la cererea vreunui anumit călător spaţial.

În timp ce Richard şi Nicole îşi terminau masa, în stânga lor pe canal apăru altă barjă. Ca şi prima, era încărcată cu obiecte gri, negre şi albe.

— Astea sunt diferite de primele, remarcă Nicole. Mormanele astea îmi amintesc de piesele de schimb pentru bioţii centipezi depozitate în puţul meu.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Richard, ridicându-se. S-o luăm în lungul canalului, să vedem unde ne duce.

Se uită în jur, mai întâi la tavanul boltit care se înălţa la zece metri deasupra capetelor lor, apoi la rampa din spatele lor.

— Dacă n-am făcut vreo greşeală de calcul şi dacă Marea Cilindrică nu e mult mai adâncă decât cred, canalul ăsta merge de la sud la nord, pe sub mare.

— Deci dacă urmăm barja vom ajunge înapoi la Cilindrul Nordic? întrebă Nicole.

*

Merseră în lungul canalului mai bine de două ore. În afara a trei bioţi păianjeni care se deplasau repede în echipă pe malul opus, Richard şi Nicole nu văzură nimic nou. Alte două barje trecură pe lângă ei, cărând, în general, acelaşi tip de încărcătură în aval; pe alocuri se întâlniră atât cu bioţi crabi, cât şi cu bioţi centipezi, însă fără să interacţioneze. Trecură pe lângă un alt pod peste canal.

Făcură două popasuri pentru a se odihni, a mânca şi a bea apă, timp în care Stătură de vorbă. La a doua oprire Nicole sugeră să se întoarcă. Richard se uită la ceas.

— Să mai stăm o oră, spuse el. Dacă simţul meu de orientare este corect, ar trebui să fim deja sub Semicilindrul Nordic. Mai devreme sau mai târziu trebuie să găsim unde duc barjele toată marfa asta.

Richard avea dreptate. După încă un kilometru în lungul canalului, Richard şi Nicole văzură în depărtare o structură mare, pentagonală. Pe măsură ce se apropiau, putură să vadă că apa canalului curgea direct în centrul pentagonului. Clădirea în sine, care încăleca simetric canalul, avea o înălţime de şase metri. Avea acoperişul plat, nici o fereastră şi era albă-crem la exterior. Fiecare din cele cinci secţiuni sau aripi ale ei se întindeau pe o lungime de douăzeci sau treizeci de metri de la centrul structurii.

Pasarela din lungul canalului se termina cu nişte trepte care urcau spre o bandă periferică ce înconjura întregul pentagon. Aceeaşi configuraţie se găsea şi de cealaltă parte a canalului; în acel moment, un biot centiped folosea banda periferică pentru a trece dintr-o parte a canalului în cealaltă, ca pe un pod.

— Unde crezi că se duce? întrebă Nicole în timp ce se dădeau la o parte pentru a-i permite biotului să treacă.

— Poate la New York, răspunse Richard. În lungile mele plimbări de dinaintea masacrării aviarilor mi s-a întâmplat uneori să văd câte unul în depărtare.

Se opriră în faţa singurei uşi a pentagonului, care era pe partea dinspre canal a clădirii.

— Intrăm? întrebă Nicole.

Richard dădu din cap şi împinse uşa mică. Nicole se aplecă şi intră în clădire. Se pomeniră într-o încăpere mare, bine luminată, cu un volum de aproximativ o mie de metri cubi, cu tavanul aflat la cinci metri deasupra podelei. Pasarela lor se afla

la doi-trei metri deasupra podelei, aşa că Richard şi Nicole puteau să urmărească majoritatea activităţilor ce se desfăşurau sub ei. Muncitori bioţi roboţi pe care nu-i mai văzuseră, fiecare proiectat pentru o anumită sarcină, descărcau cele două barje din încăpere, sortând încărcătura conform unui plan prestabilit. Multe din piesele individuale din stive erau încărcate pe bioţii-camion, care dispăreau pe una din uşile din spate o dată ce erau plini.

După câteva minute de observare, Richard şi Nicole îşi Continuară drumul pe pasarelă până în locul în care aceasta se intersecta, chiar deasupra centrului încăperii, cu o altă potecă. Richard se opri şi făcu nişte însemnări în computer.

— Presupun că planul general e la fel de simplu cum arată la prima vedere, îi spuse el lui Nicole. Putem s-o luăm fie la stânga, fie la dreapta – indiferent pe unde am lua-o, intrăm în altă aripă a pentagonului.

Nicole alese pasarela din dreapta, pentru că bioţii-camion despre care credea că duc piese de schimb pentru bioţii centipezi plecaseră în direcţia aceea. Şi nu se înşelase. De îndată ce Richard şi Nicole intrară în a doua încăpere, care avea exact aceleaşi dimensiuni ca prima, îşi dădură seama că pe podeaua de sub ei se fabricau atât un biot centiped cât şi un biot crab. Se opriră şi urmăriră procesul timp de câteva minute.

— Absolut fascinant, spuse Richard, terminând diagrama fabricii de bioţi pe computer. Mergem?

Când Richard se întoarse spre Nicole, ea îl văzu că face ochii mari.

— Nu te uita acum, spuse el liniştit o secundă mai târziu, dar să ştii că avem companie.

Nicole se răsuci şi se uită în spate. În cealaltă parte a încăperii, la patruzeci de metri în spatele lor pe pasarelă, o pereche de octopăianjeni se apropia încet. Richard şi Nicole nu le auziseră zgomotele distinctive, asemănătoare cu târâirea unor perii metalice, din cauza vacarmului din fabrica de bioţi.

Octopăianjenii se opriră când îşi dădură seama că oamenii i-au observat. Inima lui Nicole bătea cu furie. Îşi amintea clar ultima ei întâlnire cu un octopăianjen, când o salvase pe Katie din adăpostul octozilor din Rama II. Şi atunci, ca şi acum, primul ei impuls fusese să fugă.

Îl apucă pe Richard de mână şi amândoi se uitară lung la

extratereştri.

— Să fugim, spuse ea în surdină.

— Şi eu sunt la fel de înspăimântat ca şi tine, dar hai să mai stăm puţin. Ei nu se mişcă. Vreau să văd ce au să facă.

Richard se concentră asupra octopăianjenului din frunte şi-şi schiţă cu atenţie în minte imaginea lui. Corpul aproape sferic era cenuşiu închis, cu un diametru de circa un metru şi cu o fantă verticală lată de douăzeci sau douăzeci şi cinci de centimetri, care ducea de sus până jos, unde corpul se desfăcea în opt tentacule negre cu auriu care se răsfirau pe podea, fiecare având doi metri lungime. În interiorul fantei verticale erau multe protuberanţe şi încreţituri necunoscute (*Aproape sigur senzori*, se gândi Richard), dintre care cea mai mare era reprezentată de un grup de lentile dreptunghiulare conţinând un anume tip de lichid.

Pe când cele două perechi se uitau una la alta, o bandă lată de un purpuriu aprins începu să se mişte rapid în jurul „capului” octopăianjenului conducător. Banda asta izvora din una din marginile paralele ale fantei verticale; se mişcă în jurul capului, dispărând în marginea opusă a fantei. Fu urmată la câteva secunde de o a doua bandă complicat colorată, compusă din fâşii roşii, verzi şi câteva fără culoare, care făcu şi ea aceeaşi călătorie în jurul capului octopăianjenului.

— Exact asta s-a întâmplat când Katie şi cu mine ne-am întâlnit cu octopăianjenul ăla, spuse Nicole cu nervozitate. Katie spunea că ne vorbeşte.

— Dar n-avem cum să ştim ce spune, replică Richard. Faptul că poate să vorbească nu înseamnă că n-o să ne facă rău…

În timp ce octopăianjenul conducător continua să vorbească în culori, Richard îşi aminti dintr-o dată un episod din anii de dinainte, din perioada odiseei lui pe Rama II. La vremea aceea stătea întins pe o masă, înconjurat de cinci sau şase octozi, toţi cu modele colorate pe cap. Richard îşi aminti cu claritate groaza pe care o simţise în timp ce se uita cum nişte creaturi foarte mici, aparent controlate de octopăianjeni, se târau şi-i intrau în nas.

Lui Richard începură să-i zvâcnească tâmplele de durere.

— Cu mine n-au fost deloc drăguţi, îi spuse el lui Nicole. Când au…

În acel moment, uşa din capătul îndepărtat al încăperii se deschise şi intrară alţi patru octopăianjeni.

— Ajunge, spuse Richard simţind că Nicole se încordează. Cred că e timpul să o luăm spre ieşire.

Se îndreptară repede spre centrul încăperii, unde pasarela, la fel ca în camera anterioară, se unea cu drumul ce ducea în afara clădirii. Cotiră spre ieşire, dar se opriră după câţiva paşi. Şi pe uşa asta veneau alţi patru octopăianjeni.

Richard şi Nicole se răsuciră, se întoarseră pe pasarela principală interioară şi o luară la fugă în direcţia celei de a treia aripi a pentagonului. De data asta alergară întins, fără să cotească spre ieşire, până ajunseră în interiorul celei de-a patra aripi. În sectorul ăsta era întuneric beznă. Încetiniră şi Richard scoase lanterna ca să cerceteze împrejurimile. Pe podeaua de sub ei se găseau instalaţii cu aspect sofisticat, dar nici un fel de activitate.

— Să încercăm iar să ieşim? întrebă Richard băgând la loc lanterna în buzunarul de la cămaşă.

— Da.

Se luară de mână şi alergară spre intersecţie, unde cotiră la dreapta şi se îndreptară spre ieşirea din pentagon.

Câteva minute mai târziu se aflau într-un coridor întunecat, pe un teritoriu complet necunoscut. Amândoi erau epuizaţi. Nicole respira cu greutate.

— Richard, trebuie să mă odihnesc. Nu pot alerga aşa, întruna.

Merseră repede vreo cincizeci de metri pe coridorul întunecat şi pustiu. Văzură în stânga lor o uşă. Richard o deschise cu precauţie, se uită înăuntru şi cercetă încăperea cu lanterna.

— Trebuie să fie un fel de cameră de depozitare, spuse el. Dar acum e goală.

Richard intră în încăpere, se uită pe uşa din spate într-o altă cameră goală, apoi se întoarse după Nicole. Se aşezară cu spatele lipit de perete. După câteva secunde, Nicole spuse:

— Iubitule, când ne întoarcem în adăpostul nostru vreau să mă ajuţi să-mi fac un consult la inimă. În ultimul timp am nişte dureri ciudate.

— Acum te simţi mai bine? întrebă Richard îngrijorat.

— Da. Nicole zâmbi în întuneric şi îşi sărută soţul. Pe cât de

bine e de aşteptat după ce am scăpat ca prin urechile acului de un cârd de octopăianjeni.

07

Nicole dormi agitat, cu spatele lipit de perete şi capul pe umărul lui Richard. Avu coşmar după coşmar, trezindu-se de fiecare dată cu o tresărire, apoi aţipind iar. În ultimul coşmar era pe o insulă din ocean, împreună cu copiii. Un val uriaş se îndrepta înspre ei. Nicole era înnebunită, căci copiii erau răspândiţi pe toată insula. Cum putea să-i salveze pe toţi? Se deşteptă cutremurându-se.

Îl înghionti pe întuneric pe soţul său.

— Richard, trezeşte-te. Ceva nu e în regulă.

La început Richard nu se mişcă. Când Nicole îl atinse a doua oară, deschise încet ochii.

— Ce s-a întâmplat?

— Am sentimentul că nu suntem în siguranţă aici. Cred că ar trebui să plecăm.

Richard aprinse lanterna şi plimbă fasciculul de raze prin cameră.

— Nu e nimeni aici, spuse el blând. Şi nici nu aud nimic… nu crezi c-ar trebui să ne mai odihnim?

Rămaseră tăcuţi o vreme; temerile lui Nicole sporeau.

— Am o presimţire intensă că suntem în pericol, spuse ea. Ştiu că tu nu crezi în lucrurile astea, dar în ce mă priveşte au fost aproape întotdeauna corecte.

— Bine, spuse Richard în cele din urmă.

Se ridică şi traversă camera, deschise uşa din spate care dădea într-o cameră similară. Se uită înăuntru.

— Nici aici nu e nimic, spuse el după câteva secunde.

Se întoarse şi deschise uşa dinspre coridor, pe care intraseră. În clipa în care uşa se deschise, auziră amândoi zgomotul inconfundabil de perii târâite.

Nicole sări în picioare. Richard închise uşa fără zgomot şi alergă lângă ea.

— Vino, spuse el în şoaptă. Trebuie să găsim altă cale de a ieşi de aici.

Trecură în camera cealaltă, apoi în alta şi în alta. Toate erau întunecate şi pustii. În timp ce alergau prin teritoriul necunoscut, îşi pierdură simţul orientării. În cele din urmă

ajunseră la o mare uşă dublă din capătul uneia din multele încăperi identice. Richard îi spuse lui Nicole să stea pe loc în timp ce el împingea cu precauţie partea stângă a uşii.

— La naiba! exclamă el de îndată ce se uită în cameră. Ce dracu' e asta?

Nicole veni lângă el şi, la lumina lanternei, privi bizarul conţinut al camerei. În ea erau îngrămădite nişte obiecte mari. Cel mai apropiat semăna cu o amibă mare pe un skateboard, următorul cu o uriaşă sferă din împletitură, cu două antene ieşind din mijlocul ei. În cameră nu se auzea nici un sunet şi nimic nu se mişca. Richard ridică lanterna mai sus şi se uită prin restul camerei aglomerate.

— Mergi înapoi, spuse surescitată Nicole, zărind ceva familiar. În partea aia. La câţiva metri în stânga celeilalte uşi.

Câteva secunde mai târziu lanterna lumină patru siluete omeneşti, îmbrăcate cu costume spaţiale şi căşti, aflate lângă peretele îndepărtat.

— Sunt bioţi umani, spuse emoţionată Nicole, cei pe care i-am văzut chiar înainte de a ne întâlni cu Michael O'Toole la baza funicularului cu scaune.

— Norton şi compania? întrebă neîncrezător Richard simţind pe şira spinării un fior de teamă.

— Pun pariu că ei sunt, răspunse Nicole.

Intrară în cameră şi ocoliră în vârful picioarelor obiectele numeroase pentru a se apropia de siluetele în cauză. Îngenuncheară amândoi lângă ele.

— Trebuie să fie un loc de aruncat bioţii, spuse Nicole după ce îşi confirmară că chipul din spatele căştii transparente era într-adevăr o copie a comandantului Norton, care condusese prima expediţie ramană.

Richard se ridică şi clătină din cap.

— De necrezut! spuse el. Ce caută ei aici?

Plimbă lumina lanternei prin cameră. O secundă mai târziu, Nicole ţipă. La nici patru metri depărtare de ea se mişca un octopăianjen, sau cel puţin aşa părea în lumina aceea ciudată. Richard veni repede lângă ea. Îşi dădură repede seama că ceea ce vedeau era doar un biot octopăianjen şi izbucniră în râs.

— Acum pot să merg acasă, Richard Wakefield? întrebă Nicole după ce reuşi să-şi stăpânească râsul nervos.

— Cred că da, spuse Richard zâmbind. Numai să găsim

drumul.

*

Pe măsură ce pătrundeau tot mai adânc în labirintul de camere şi tuneluri din zona ce înconjura pentagonul, Nicole era tot mai convinsă că nu vor mai găsi niciodată ieşirea. În cele din urmă Richard încetini pasul şi începu să introducă informaţii în computerul său portabil. După aceea reuşiră măcar să nu mai meargă în cerc, dar nu întâlniră nici unul din reperele pe care le văzuseră atunci când fugiseră de octopăianjeni.

Începuse deja să-i cuprindă disperarea când dădură peste un mic biot-camion care căra pe un coridor îngust o adunătură de obiecte mici, fără noimă. Richard se mai destinse. Îi spuse lui Nicole:

— Lucrurile astea parcă ar fi făcute pe comandă, la cererea cuiva, ca obiectele care ne sunt nouă livrate în Camera Albă. Dacă mergem în direcţia din care a venit biotul, s-ar putea să descoperim unde sunt fabricate toate obiectele noastre. De acolo ne va fi uşor să găsim drumul spre adăpostul nostru.

Fu un drum lung. Amândoi erau complet epuizaţi când, după mai multe ore de mers, coridorul lor se lărgi; intrară într-o fabrică uriaşă cu un tavan foarte înalt. În mijlocul fabricii erau doisprezece cilindri groşi care semănau cu boilerele de modă veche de pe Pământ. Fiecare avea o înălţime de patru sau cinci metri şi o lăţime de un metru şi jumătate la mijloc. Boilerele erau aranjate pe patru rânduri, de câte trei pe fiecare rând.

Din fiecare boiler ieşeau şi intrau benzi transportoare (sau echivalentul lor raman), dintre care două funcţionau în momentul sosirii lui Richard şi Nicole. Richard era fascinat.

— Uită-te acolo, spuse el, arătând spre podeaua unei magazii mari, acoperită cu mormane de obiecte de toate dimensiunile şi toate formele. Aceea trebuie să fie materia primă. La computerul central, care se află probabil în baraca aia de după boilere, soseşte o cerere care este apoi procesată şi repartizată uneia din maşinile astea. Bioţii ies, adună articolele corespunzătoare şi le pun pe benzile transportoare. În interiorul boilerelor, materiile prime sunt modificate semnificativ, întrucât ceea ce iese este obiectul comandat de cine ştie ce specie inteligentă care foloseşte tastatura sau echivalentul ei ca să comunice cu ramanii.

Richard se duse spre boilerul activ cel mai apropiat.

— Însă adevărata întrebare este: *ce fel* de proces are loc în interiorul acestor boilere? spuse el debordând de surescitare. Chimic? Nuclear, poate, implicând transformarea elementelor? Ori ramanii au vreo altă tehnologie de fabricaţie care depăşeşte complet înţelegerea noastră?

Bătu de câteva ori foarte tare în peretele boilerului activ.

— Pereţii sunt foarte groşi, anunţă el.

Apoi se aplecă spre locul în care banda transportoare intra în boiler şi dădu să bage mâna înăuntru.

— Richard, nu crezi că e un gest prostesc? ţipă Nicole.

Richard ridică privirea şi dădu din umeri. Când se aplecă iar ca să studieze interfaţa bandă/boiler, un biot bizar care arăta ca un aparat de fotografiat cu burduf prevăzut cu picioare veni în fugă din fundul sălii. Se băgă repede între Richard şi banda transportoare activă şi apoi îşi mări volumul, forţându-l pe Richard să se îndepărteze de procesul activ.

— Frumoasă mişcare! spuse Richard cu admiraţie. Se întoarse spre Nicole. Sistemul are o protecţie excelentă.

— Richard, dacă nu te superi, putem să revenim la obiectivul nostru principal? Sau ai uitat că nu ştim pe unde să ne întoarcem în adăpostul nostru?

— Numai puţin, spuse Richard. Vreau să văd ce iese din boilerul activ aflat cel mai aproape de noi. Poate că, văzând rezultatul, după ce am văzut deja ce a intrat, am să pot deduce genul de proces care are loc între timp.

Nicole clătină din cap.

— Uitasem cât eşti de însetat de cunoştinţe. Dintre toţi oamenii pe care i-am întâlnit, numai tu te-ai opri să studiezi o plantă nouă sau un animal necunoscut chiar dacă te-ai rătăci de tot în pădure.

*

În partea opusă a imensei săli, Nicole găsi un alt culoar lung. După o oră îl convinse în sfârşit pe Richard să părăsească fascinanta fabrică extraterestră. N-aveau de unde să ştie unde ducea acest nou culoar, dar era singura lor speranţă. Merseră şi tot merseră. De fiecare dată când Nicole obosea sau devenea deprimată, Richard îi ridica moralul preamărind minunile pe care le văzuseră de când părăsiseră adăpostul lor.

— Locul ăsta e absolut uimitor, nemaipomenit! spuse el la un moment dat, entuziasmat la culme. Mintea mea nu poate să

judece ce înseamnă toate astea… nu numai că nu suntem singuri în universul ăsta… dar nici măcar nu ne aflăm în vârful piramidei, privitor la înzestrare…

Richard continuă pe tonul ăsta entuziasmat până când, într-un târziu, când erau amândoi aproape sfârşiţi, văzură în faţa lor o bifurcaţie a coridorului. Din cauza unghiurilor, Richard fu sigur că se întorseseră la Y-ul iniţial, aflat la doar doi kilometri de adăpostul lor.

— Uraaa! strigă Richard prinzând viaţă. Uite, aproape am ajuns acasă.

În momentul acela Nicole auzi ceva care o făcu să rămână stană de piatră.

— Richard, stinge lumina! strigă ea.

El se răsuci rapid, mai să cadă, şi stinse lanterna. După câteva clipe nu mai avură nici o îndoială. Zgomotul de perii târâite devenea mai puternic.

— Fugi! ţipă Nicole, ţâşnind cu toată viteza de lângă soţul ei.

Richard ajunse la bifurcaţie cu doar cincisprezece secunde înaintea primului octopăianjen. Extratereştrii veneau din canal. În timp ce fugea de ei, Richard se răsuci şi aprinse lanterna, luminând în spate. În acea clipă văzu cel puţin patru modele colorate mişcându-se în întuneric.

*

Aduseră în Camera Albă toată mobila pe care o putură găsi şi creară o baricadă de-a curmezişul părţii de jos a ecranului negru. Timp de mai multe ore Stătură la pândă, aşteptându-se ca în orice clipă ecranul să se ridice şi adăpostul lor să fie invadat de octopăianjeni. Dar nu se întâmplă nimic. În cele din urmă, le lăsară pe Ioana şi Eleanor de pază în Camera Albă şi-şi petrecură noaptea în camera în care erau Tammy şi Timmy.

— De ce n-au venit octopăianjenii după noi? întrebă Richard a doua zi, în zori. Sunt aproape sigur că ei ştiu că ecranul se ridică automat. Dacă ar fi venit până în capătul coridorului…

— Poate că n-au vrut să ne sperie din nou, îl întrerupse cu blândeţe Nicole.

Richard se încruntă şi-i aruncă o privire cinică.

— Totuşi, n-avem nici o dovadă fermă că octopăianjenii sunt ostili, în ciuda faptului că-ţi aminteşti că ai fost prost tratat când ai fost prizonierul lor, în timpul odiseei tale din trecut… Nici lui Katie, nici mie nu ne-au făcut nici un rău, deşi puteau uşor s-o

facă. Şi, până la urmă, mi te-au dat înapoi.

— La vremea aceea eram în comă profundă, replică Richard. Şi nu le mai foloseam ca subiect de testat… în plus, cum a fost cu Takagishi? Sau cu atacurile lor asupra prinţului Hal şi a lui Falstaff?

— Fiecare din incidentele astea are o explicaţie plauzibilă, fără esenţă ostilă. Tocmai asta e atât de derutant. Să presupunem că Takagishi a murit de atac de cord. Să mai presupunem că octozii i-au conservat şi împăiat corpul ca să-l folosească drept material didactic pentru instruirea altor octopăianjeni… Poate că şi noi am fi făcut la fel…

Nicole se opri, apoi continuă:

— Iar atacul, cum îl numeşti tu, asupra prinţului Hal şi a lui Falstaff s-ar putea să fi fost doar o neînţelegere… Dacă roboţeii tăi au hoinărit şi au intrat într-un loc foarte important, poate un cuib sau echivalentul unei biserici la octopăianjeni? Era firesc ca octozii să-şi apere un sector vital.

— Sunt nedumerit, spuse Richard după un moment de ezitare. Acum îi aperi pe octopăianjeni… dar ieri fugeai de ei chiar mai repede decât mine.

— Da, răspunse gânditoare Nicole. Recunosc că eram îngrozită. Am presupus instinctiv că sunt ostili şi am fugit. Astăzi îmi e ruşine de mine. Noi, oamenii trebuie să ne folosim raţiunea ca să înăbuşim reacţiile instinctive… Mai ales tu şi cum mine. După tot ce am văzut în Rama şi la Baza de Tranzit, ar trebui să fim imuni la xenofobie.

Richard zâmbi şi dădu din cap.

— Aşadar, acum sugerezi că s-ar putea ca octopăianjenii să încerce doar să stabilească vreun fel de contact paşnic?

— Poate, răspunse Nicole. Nu ştiu ce vor. Dar ştiu că nu i-am văzut niciodată făcând ceva care să fie ostil dincolo de orice îndoială.

Richard se uită pe pereţi, distrat, timp de câteva secunde, apoi îşi frecă fruntea.

— Aş vrea să-mi pot aminti mai multe detalii din perioada cât am stat la ei. Încă mai am dureri de cap năprasnice când încerc să mă concentrez asupra acelui episod din viaţa mea – numai atunci când mă aflam în interiorul sesilei, durerea nu însoţea amintirile despre octopăianjeni.

— Odiseea ta a avut loc cu mult în urmă, spuse Nicole. Poate

că şi octopăianjenii sunt capabili de a învăţa şi acum au adoptat o altă atitudine faţă de noi.

Richard se ridică.

— În regulă, spuse el. M-ai convins. Data viitoare când vedem un octopăianjen, n-o să mai fugim. Cel puţin nu imediat, adăugă râzând.

Mai trecu o lună. Richard şi Nicole nu mai ieşiră dincolo de ecranul negru şi nu mai avură alte întâlniri cu octopăianjenii. Îşi petreceau zilele având grijă de puii de aviari (care învăţau să zboare) şi-şi ţineau de urât unul altuia. Principalele subiecte de discuţie erau copiii lor şi trecutul.

— Cred că de-acum suntem bătrâni, spuse Nicole într-o dimineaţă în timp ce se plimbau prin una dintre cele trei pieţe centrale ale New York-ului.

— Cum poţi să spui una ca asta? întrebă Richard cu un zâmbet ştrengăresc. Doar pentru că ne petrecem majoritatea timpului discutând despre ce s-a întâmplat demult şi cheltuim pentru funcţiile igienice ale corpului mai multă atenţie şi energie decât pentru sex, înseamnă că suntem bătrâni?

Nicole râse.

— E chiar atât de rău? întrebă ea.

— Nu chiar, răspunse Richard pe un ton glumeţ. Încă te mai iubesc ca un şcolar… Dar când şi când dragostea asta e pusă pe planul doi de junghiuri şi dureri pe care nu le aveam înainte… Apropo, nu trebuia să te ajut să-ţi faci un control la inimă?

— Ba da. Dar, de fapt, n-ai cu ce să mă ajuţi. Singurele instrumente pe care le-am adus în trusa medicală pe care am luat-o cu mine când am fugit sunt stetoscopul şi sfigmomanometrul. Le-am folosit de mai multe ori ca să mă consult… N-am găsit nimic neobişnuit, cu excepţia unei valve care dă rateuri din când în când, iar dificultăţile de respiraţie n-am mai recidivat. Probabil că de vină au fost emoţia şi… vârsta, încheie Nicole zâmbind.

— Dacă ginerele nostru cardiolog era aici, ţi-ar fi făcut un consult complet.

Câteva minute merseră în tăcere.

— Ţi-e foarte dor de copii, nu-i aşa? întrebă Richard.

— Da, răspunse oftând Nicole. Dar încerc să nu mă gândesc prea mult la ei. Sunt fericită că trăiesc şi că sunt aici cu tine – e infinit mai bine decât în acele ultime luni petrecute în

închisoare. Şi am multe amintiri minunate despre copii…

— Dumnezeu mi-a dat înţelepciunea de a accepta lucrurile pe care nu le pot schimba, câtă Richard. Asta e una dintre cele mai mari calităţi ale tale, Nicole… întotdeauna am fost puţin invidios pe detaşarea ta.

Nicole înaintă agale. *Care detaşare?* se întrebă ea, amintindu-şi cu claritate cât de obsedată fusese după moartea lui Valeri Borzov, survenită chiar după ce Newton se întâlnise cu Rama. *Nici n-am putut să dorm până nu m-am convins că nu a murit din vina mea.* Se gândi în treacăt la anii care trecuseră de atunci. *Detaşarea, dacă există cât de cât, a venit destul de recent… Maternitatea şi vârsta îţi dau o altă perspectivă asupra lumii şi asupra propriei persoane.*

După câteva minute, Richard se opri şi se întoarse cu faţa la Nicole.

— Te iubesc foarte mult, spuse el dintr-o dată, îmbrăţişând-o cu putere.

Brusca lui manifestare o nedumeri pe Nicole.

— Ce-a fost asta? întrebă ea.

Richard privea în depărtare.

— În ultima săptămână, mintea mea a plăsmuit un plan nebunesc, spuse el cu emoţie. Am ştiut de la bun început că e periculos dar, asemeni tuturor proiectelor mele, a pus stăpânire pe mine… Ba chiar s-a întâmplat de două ori să mă dau jos din pat ca să mă gândesc la detalii… Am vrut să-ţi spun mai înainte despre el, dar trebuia să mă conving că într-adevăr e posibil…

— Habar n-am ce tot spui tu acolo, rosti nerăbdătoare Nicole.

— Este vorba despre copii. Am conceput un plan ca să evadeze şi ei şi să vină la noi aici, în New York. Chiar am început să le reprogramez pe Ioana şi Eleanor.

Nicole se uită lung la soţul ei, între emoţiile şi raţiunea ei ducându-se o adevărată luptă. Richard dădu să-i explice planul de evadare.

— Numai o clipă, Richard. Mai întâi trebuie să ne punem o întrebare importantă… Ce te face să crezi că *vor vrea* să evadeze? Ei nu se află în închisoare, nu sunt nici măcar acuzaţi de ceva. Sigur, Nakamura e un tiran şi viaţa în colonie este grea şi deprimantă, dar din câte ştiu eu, copiii noştri sunt la fel de liberi ca oricare alt cetăţean. Iar dacă vor încerca să ni se alăture şi vor da greş, viaţa lor va fi în pericol… în plus,

existenţa noastră aici, deşi pentru noi e grozavă, pentru ei cu greu poate fi considerată un paradis.

— Ştiu… ştiu… şi poate că m-am lăsat dus de val, din dorinţa de a-i vedea… Dar ce riscăm trimiţându-le pe Ioana şi Eleanor să stea de vorbă cu ei? Patrick şi Ellie sunt adulţi şi pot hotărî singuri…

— Dar Benjy şi Katie? întrebă Nicole.

Pe fruntea lui Richard apăru o cută.

— Evident că Benjy n-ar putea veni singur, aşa că participarea lui depinde de faptul dacă vreunul din ceilalţi se hotărăşte să-l ajute. Cât despre Katie, ea e foarte nestatornică şi imprevizibilă… e de aşteptat chiar să se hotărască să-i spună lui Nakamura… Cred că nu avem altă alegere decât să o lăsăm pe dinafară…

— Un părinte nu încetează niciodată să spere, spuse încetişor Nicole, mai mult pentru sine. Apropo, planul tău îi include şi pe Max şi Eponine? Ei fac parte, practic din familie.

— Max este alegerea perfectă pentru coordonarea evadării din interiorul coloniei. N-a făcut el o treabă nemaipomenită ascunzându-te şi apoi conducându-te până la Lacul Shakespeare fără să fii detectată? Patrick şi Ellie vor avea nevoie de cineva matur şi chibzuit care să-i călăuzească… Conform planului meu, Ioana şi Eleanor îl vor aborda mai întâi pe Max. Nu numai că el e deja familiarizat cu roboţii, dar ne şi poate spune sincer dacă planul poate sau nu funcţiona. Dacă, prin intermediul roboţilor, ne va spune că întreaga idee e prostească, vom renunţa la ea.

Nicole încercă să-şi imagineze bucuria pe care avea s-o simtă îmbrăţişându-şi iarăşi copiii. Îi fu imposibil.

— În regulă, Richard, spuse ea, zâmbind în sfârşit. Recunosc că mă interesează… Să discutăm despre asta… Dar trebuie să ne promitem că nu vom face *nimic* decât dacă suntem absolut siguri că nu ne punem copiii în pericol.

08

Curând după cină, Max Puckett şi Ellie Turner se scuzară în faţa lui Eponine şi a lui Robert şi ieşiră din casa fermei lui Max din Noul Eden. De îndată ce nu mai putură să fie auziţi din casă, Max începu să-i povestească lui Ellie despre vizita pe care i-o făcuseră de curând roboţeii. Lui Ellie nu-i venea să creadă ce auzea.

— Sigur ai înţeles greşit, îi spuse ea pe un ton coborât. Nu se poate ca ei să ne propună să plecăm pur şi simplu…

Max duse un deget la buze; mai aveau doar câţiva metri până la hambar.

— Poţi să vorbeşti personal cu ei, rosti el în şoaptă. Dar, după spusele acestor micuţe personaje, există loc berechet pentru noi toţi în adăpostul ăla în care aţi trăit primii câţiva ani după naşterea ta.

În hambar era întuneric. Înainte ca Max să aprindă lumina, Ellie zărise deja, pe un pervaz, micuţii roboţi care străluceau.

— Bună, Ellie, spuse mica Ioana, îmbrăcată tot în armură. Mama ta şi tatăl tău sunt sănătoşi şi îţi transmit urările lor de bine.

Robotul Eleanor adăugă:

— Am venit în seara asta la tine pentru că Max a considerat că e necesar să auzi cu urechile tale ce avem noi de spus. Richard şi Nicole vă invită, pe tine şi pe prietenii tăi, să vă alăturaţi lor în vechiul vostru adăpost din New York, unde părinţii tăi duc o viaţă spartană dar paşnică.

Ioana interveni:

— În adăpostul vostru totul este la fel cum era pe vremea când erai mică. Mâncarea, îmbrăcămintea şi alte obiecte sunt furnizate tot de ramani, pe baza cererilor făcute folosind tastatura din Camera Albă. Apă proaspătă se găseşte în cantităţi nelimitate în cisterna de la baza scării de la intrare.

Ellie asculta, fascinată, în timp ce Ioana îi reamintea condiţiile de trai de sub oraşul insulă aflat în partea sudică a celui de-al doilea habitat. Încercă să-şi reamintească singură adăpostul dar imaginea din mintea ei era surprinzător de vagă. Din acea perioadă a vieţii ei îşi putea aminti cu claritate doar ultimele câteva zile pe Rama, inclusiv spectaculoasele inele de culoare emanând din Marele Corn şi îndreptându-se încet spre nordul uriaşului cilindru. Însă imaginea interiorului adăpostului era înceţoşată. *De ce nu-mi amintesc mai clar măcar camera copiilor?* se întrebă ea. *Din cauză că, de atunci, s-au întâmplat prea multe lucruri care s-au întipărit mai adânc în memoria mea?*

Îi trecu prin faţa ochilor un montaj de imagini izvorâte din primii ani ai copilăriei. Unele erau într-adevăr de pe Rama, dar mult mai multe erau din apartamentul în care stătuse cu familia

ei la Baza de Tranzit. Inconfundabilele trăsături ale Vulturului, personaj semănând cu un zeu pentru copiliţa Ellie, păreau să domine montajul.

Eleanor de Aquitania o întrebase ceva, dar Ellie nu fusese atentă.

— Scuză-mă, Eleanor, te rog să repeţi întrebarea. M-am lăsat furată de amintirile din copilărie.

— Mama ta a întrebat de Benjy. E tot în secţia din Avalon?

— Da, răspunse Ellie. Şi se simte bine, atât cât te poţi aştepta. Cea mai bună prietenă a lui din lume este Nai Watanabe. Când s-a sfârşit războiul, ea s-a oferit să lucreze cu cei care au fost trimişi, dintr-un motiv sau altul, în secţia din Avalon. Petrece aproape zilnic câtva timp cu Benjy şi l-a ajutat enorm. Gemenilor ei, Kepler şi Galileo, le place mult să se joace cu el – cu toate că, uneori, Galileo e afurisit şi-i lui Nai dă multă bătaie de cap.

— După cum ţi-am povestit, spuse Max, întorcând conversaţia la principalul subiect, Nicole şi Richard au lăsat la latitudinea noastră să decidem cine va fi implicat în cazul în care chiar încercăm o evadare în masă. Va urma Benjy instrucţiunile?

— Cred că da, spuse Ellie. Atâta timp cât are încredere în persoana care i le dă. Dar sub nici o formă n-avem cum să-i spunem dinainte despre evadare. Nu ne putem aştepta să nu-i scape vreo vorbă. Lui Benjy nu-i stă în fire să fie secretos şi viclean. Se va bucura din cale-afară dar…

— Domnule Puckett, o întrerupse Ioana d’Arc, ce să le spunem lui Richard şi Nicole?

— La naiba, Ioana, ai puţintică răbdare… Ba şi mai bine, reveniţi după o săptămână, astfel încât Ellie, Eponine şi cu mine să avem mai mult timp să cântărim lucrurile şi să vă putem da un răspuns mai documentat… Și spuneţi-i lui Richard că mie toată treaba mi se pare al dracului de tentantă, chiar dacă, fără doar şi poate, e o nebunie.

Max îi depuse pe cei doi roboţi pe podeaua hambarului şi ei îşi luară tălpăşiţa. Când Max şi Ellie ieşiră din nou la aer, Max scoase o ţigară din buzunar.

— Sper că nu te deranjez *prea* mult dacă fumez aici afară, zise el, rânjind.

Ellie zâmbi.

După un minut de tăcere, Ellie spuse:

— Nu vrei să-i spui lui Robert, nu-i aşa, Max?

Max clătină din cap.

— Deocamdată nu. Poate n-am să-i spun decât în ultimul moment.

O cuprinse pe Ellie cu braţul pe după umeri.

— Domniţă, îmi place soţul tău doctor, zău că da, însă uneori mă gândesc că atitudinea şi priorităţile lui sunt puţin ciudate. Nu pot avea certitudinea că nu va povesti nimănui…

— Te gândeşti, Max, că poate Robert a jurat în vreun fel, în particular, să nu mai acţioneze împotriva autorităţii? Şi că se teme…

— La naiba, Ellie, nu sunt psiholog. Cred că nici unul din noi nu poate să înţeleagă ce schimbări au survenit în inima lui după uciderea cu sânge rece a două persoane. Însă pot să spun că există posibilitatea ca el să nu păstreze secretul – pentru a evita o decizie personală dureroasă, dacă nu pentru altceva.

Max trase cu sete din ţigară şi se uită la tânăra sa prietenă.

— Nu crezi că va veni, Max, nu-i aşa? Nici chiar dacă eu vreau să vină.

Max clătină iarăşi din cap.

— Nu ştiu, Ellie. Asta va depinde de cât de mare nevoie are de tine şi de micuţa Nicole. Robert v-a făcut loc în viaţa lui, dar încă îşi ascunde sentimentele în spatele muncii neîntrerupte.

— Dar tu, Max? întrebă acum Ellie. Ce părere ai, *în realitate,* despre tot acest plan?

— Eponine şi cu mine suntem gata să plecăm, să avem mica noastră aventură, spuse Max cu un rânjet. Oricum, e doar o problemă de timp să intru într-un conflict serios cu Nakamura.

— Şi Patrick?

— Lui îi va plăcea la nebunie ideea. Însă mă tem că s-ar putea să-i spună ceva lui Katie. Ei au o relaţie aparte…

Max se opri la mijlocul frazei, văzându-l pe Robert că iese pe veranda din faţă, cu fiica sa obosită în braţe.

— O, acolo erai, Ellie, spuse Robert. Credeam că v-aţi rătăcit în hambar… Nicole e foarte obosită iar eu trebuie să ajung la spital foarte devreme…

— Desigur, iubitule, spuse Ellie. Max şi cu mine tocmai ne aminteam de mama şi de tata…

*

Trebuie să pară o zi absolut normală, se gândi Ellie în timp ce

arăta cartea de identitate biotului Garcia din holul supermarketului din Beauvois. *Trebuie să fac totul exact ca şi cum ar fi o zi de joi obişnuită.*

— Doamnă Turner, spuse biotul câteva secunde mai târziu, înmânându-i o listă scoasă din computerul aşezat lângă peretele din spatele lui, poftim raţia care vă este alocată pentru săptămâna asta. Nici de data asta nu avem broccoli şi roşii, aşa că am inclus două măsuri de orez suplimentare... Acum puteţi înainta ca să vă luaţi produsele.

Ellie intră cu mica Nicole în zona principală a supermarketului. De partea cealaltă a unei plase de sârmă, unde în perioada de început a coloniei cetăţenii îşi făceau singuri cumpărăturile, cinci sau şase bioţi Tiasso şi Lincoln, toţi aparţinând seriei 300 complet reprogramată de guvernul Nakamura, se mişcau în susul şi josul intervalelor dintre rafturi împărţind produsele. Majoritatea rafturilor erau goale. Cu toate că războiul se terminase de câtva timp, vremea instabilă din Noul Eden, precum şi revolta majorităţii fermierilor în faţa durităţii lui Nakamura, făceau ca producţia să se menţină la un nivel minim. De aceea, guvernul găsise că trebuie să supravegheze distribuirea hranei. Doar favoriţii guvernului aveau mâncare mai multă decât strictul necesar.

În faţa lui Ellie şi a fiicei ei în vârstă de aproape doi ani erau la coadă şase persoane. În fiecare joi după-amiază Ellie îşi făcea cumpărăturile împreună cu aceeaşi oameni. Aproape toţi se întoarseră când intrară Ellie şi Nicole.

— Iat-o pe scumpetea de fetiţă, spuse o femeie plăcută cu părul cărunt. Ce mai faci, Nicole?

Nicole nu răspunse. Se dădu înapoi câţiva paşi şi se agăţă strâns de piciorul mamei ei.

— Nicole e încă timidă, spuse Ellie. Vorbeşte numai cu cei pe care-i cunoaşte.

Un biot Lincoln aduse două cutii mici cu mâncare şi le înmână tatălui şi fiului adolescent din fruntea cozii.

— Azi nu vom folosi cărucior, îi spuse biotului tatăl. Te rog să notezi asta în fişa noastră... Acum două săptămâni, când iarăşi am cărat în mână alimentele, nimeni nu a notat că n-am luat cărucior şi-n toiul nopţii am fost treziţi de o Garcia care ne-a cerut să returnăm magazinului căruciorul.

Nu trebuie să existe nici o greşeală banală, îşi spuse Ellie.

Fără cărucioare nereturnate, nimic care să dea de bănuit până dimineaţă. În timp ce aştepta la rând, Ellie revăzu încă o dată detaliile planului de evadare pe care le discutase cu o zi în urmă cu Patrick, Eponine şi Max. Fusese aleasă o zi de joi pentru că era ziua în care îi vizita de obicei pe bolnavii de RV-41 din Avalon. Max şi Eponine solicitaseră şi primiseră aprobarea de a merge la cină la Nai Watanabe. Ei urmau să aibă grijă de Kepler şi Galileo, în timp ce Nai se ducea să-l aducă pe Benjy. Totul era în ordine. Rămăsese o singură mare incertitudine.

Ellie repetase de o sută de ori în gând ce-i va spune lui Robert. *Prima lui reacţie va fi negativă,* se gândi ea. *Va spune că e prea periculos, că periclitez siguranţa lui Nicole. Şi va fi furios că nu i-am spus mai devreme.*

În mintea ei îi răspunsese deja la toate obiecţiile şi descrisese într-o lumină favorabilă viaţa pe care aveau să o ducă în New York. Totuşi, era extrem de tensionată. Nu fuse se în stare să se convingă că Robert va accepta să vină. Şi nu ştia cum va reacţiona el dacă-i va declara că e pregătită să o ia pe Nicole şi să plece fără el.

În timp ce cumpărăturile îi erau depozitate în căruciorul pe care avea să-l returneze după ce descărca totul acasă, Ellie o strânse de mână pe fiica sa. *Se apropie momentul*, gândi ea. *Trebuie să am curaj. Trebuie să am încredere.*

*

— Cum Dumnezeu te aşteptai să reacţionez? spuse Robert Turner. Vin acasă după o zi extrem de grea la spital, cu gândul la sutele de lucruri pe care trebuie să le fac mâine şi, la cină, tu îmi spui că vrei să plecăm din Noul Eden pentru totdeauna. Şi că plecăm în *seara asta…* Ellie, draga mea Ellie, toată treaba asta e absurdă. Chiar dacă ar ţine, n-aş avea timp să clarific totul… Am proiecte…

— Ştiu că e neaşteptat, Robert, spuse Ellie, temându-se tot mai mult că a subestimat dificultatea sarcinii, dar nu puteam să-ţi spun mai devreme. Ar fi fost prea periculos… Dacă te scăpai şi-i spuneai ceva lui Ed Stafford sau altcuiva din personalul tău şi te-ar fi auzit vreun biot?

— Dar nu pot să plec aşa, pur şi simplu, fără să spun nimic nimănui… Robert clătină din cap cu putere. Ai idee câţi ani de muncă s-ar irosi?

— N-ai putea să scrii ce trebuie făcut la fiecare proiect?

sugeră Ellie. Şi poate să faci un rezumat la ce s-a realizat deja…

— Într-o noapte, nu, răspunse apăsat Robert. Nu, Ellie, problema iese din discuţie. Nu putem pleca. Sănătatea coloniei pe termen lung ar putea să depindă de rezultatele cercetărilor mele… în plus, chiar dacă accept că părinţii tăi locuiesc confortabil în acel loc bizar pe care l-ai descris, în mod sigur nu pare a fi un loc bun de crescut un copil. Şi nici măcar n-ai pomenit de pericolul care ne paşte pe toţi. Plecarea noastră va fi văzută ca un act de trădare. Dacă suntem prinşi, vom fi amândoi executaţi. Ce se va întâmpla atunci cu Nicole?…

Ellie mai ascultă un minut obiecţiile lui Robert, apoi îşi dădu seama că sosise timpul să expună şi propriul punctul de vedere. Îşi adună tot curajul, se duse la masă şi luă mâinile soţului ei în ale sale.

— Mă gândesc la asta de aproape trei săptămâni, Robert… Trebuie să înţelegi cât de greu îmi e să iau această decizie… Te iubesc din toată inima, dar dacă trebuie, eu şi Nicole vom pleca fără tine… Ştiu că în plecarea asta există o mulţime de incertitudini, dar viaţa de aici, din Noul Eden nu este câtuşi de puţin sănătoasă pentru nici unul din noi…

— Nu, nu, *nu*! spuse imediat Robert, eliberându-se şi începând să se plimbe înnebunit prin cameră. Nu cred *nimic* din toate astea. E un coşmar… Se opri şi se uită la Ellie. Nu poţi s-o iei pe Nicole cu tine, spuse el cu patimă. Mă auzi? îţi interzic s-o iei pe fiica noastră…

— *Robert*! îl întrerupse Ellie, strigând. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Uită-te la mine… Sunt soţia ta, mama fiicei tale… Te iubesc. Te implor *să asculţi* ce am de spus.

Nicole intrase în fugă în cameră şi acum plângea lângă mama ei. Ellie se calmă înainte de a continua.

— Nu cred că eşti singurul din familia asta care are dreptul să ia decizii. Am şi eu dreptul ăsta. Îţi respect dorinţa de a nu merge, dar sunt mama lui Nicole. Dacă e să ne despărţim, atunci cred că ar fi mai bine pentru ea să fie cu mine…

Ellie se opri. Faţa lui Robert era schimonosită de mânie. Făcu un pas spre ea şi, pentru prima dată în viaţa ei, Ellie se temu că Robert o va lovi.

Cu mâna dreaptă ridicată şi făcută pumn, Robert urlă:

— Pentru *mine*, cel mai bine ar fi să uiţi de toată prostia asta!

Ellie se dădu puţin înapoi. Nicole continuă să plângă. Robert

se chinuia să se stăpânească. Cu glasul tremurând de emoţie, zise:

— Jur că nimeni şi nimic nu mă va mai face să sufăr ca atunci…

Îi dădură lacrimile.

— La naiba! articulă el, dând cu pumnul în masă.

Apoi, fără să mai spună nimic, se aşeză pe scaun şi-şi îngropă faţa în mâini.

Ellie o linişti pe Nicole şi o vreme nu spuse nimic.

— Ştiu ce dureros a fost să-ţi pierzi prima familie, spuse ea în cele din urmă. Dar, Robert, asta e cu totul altă situaţie. Nimeni n-o să ne facă vreun rău, lui Nicole sau mie.

Se duse la el şi-l cuprinse în braţe.

— Nu spun că e o decizie uşoară. Dar sunt convinsă că aşa e cel mai bine pentru Nicole şi pentru mine.

Robert îi răspunse la îmbrăţişare, dar fără mult entuziasm.

— N-am să vă opresc să plecaţi, spuse el resemnat. Dar nu ştiu ce-am să fac eu. Aş vrea să mă gândesc la asta câteva ore, cât timp suntem în Avalon.

— Bine, dragul meu, dar te rog să nu uiţi că Nicole şi cu mine avem mai multă nevoie de tine decât pacienţii tăi. Tu eşti singurul nostru soţ şi tată.

09

Nicole nu-şi putea stăpâni emoţia. În timp ce făcea ultimele retuşuri la decorarea camerei copiilor, îşi imagina cum va arăta încăperea atunci când copiii o vor împărţi cu cei doi aviari. Timmy, care acum era înalt aproape cât Nicole, se căţără lângă ea ca să inspecteze rezultatul muncii ei. Scoase câteva bolboroseli de apreciere.

— Gândeşte-te, Timmy, spuse Nicole, ştiind că aviarul nu-i înţelege exact cuvintele dar îi poate interpreta timbrul vocii, când Richard şi cu mine ne vom întoarce, îţi vom aduce noii colegi de cameră.

— Eşti gata, Nicole? strigă Richard. E timpul să plecăm.

— Da, iubitule. Sunt în camera copiilor. Vii să arunci o privire?

Richard băgă capul pe uşă şi inspectă superficial noile decoraţiuni.

— Grozav, pur şi simplu grozav, spuse el. Acum trebuie s-o luăm din loc. Operaţiunea asta necesită o sincronizare perfectă.

În timp ce mergeau spre Port, Richard o informă pe Nicole că nu mai sosiseră informaţii din Semicilindrul Nordic. Lipsa veştilor putea să indice faptul că Ioana şi Eleanor erau prea implicate în evadare, spuse el, sau prea aproape de un posibil duşman sau chiar că aplicarea planului de evadare era în pericol. Nicole nu îşi amintea să-l mai fi văzut pe Richard atât de nervos. Încercă să îl calmeze.

— Încă nu ştim dacă vine şi Robert? întrebă ea peste câteva minute, în timp ce se apropiau de submarin.

— Nu. Nici despre reacţia lui când Ellie i-a spus despre plan. Au apărut în Avalon, aşa cum fusese stabilit, dar au fost ocupaţi cu pacienţii lui. Ioana şi Eleanor n-au avut ocazia să discute cu Ellie după ce au ajutat-o pe Nai să-l ia pe Benjy din spital.

Cu o zi în urmă, Richard verificase submarinul cel puţin de două ori. Cu toate acestea, scoase un oftat de uşurare când sistemul de operare porni şi nava alunecă în apă. În timp ce se afundau în apele Mării Cilindrice, Richard şi Nicole rămaseră tăcuţi. Fiecare anticipa, în felul lui, emoţia reunirii care avea să aibă loc în mai puţin de o oră.

Poate exista o bucurie mai mare decât să-ţi reîntâlneşti copiii după ce ai crezut că n-ai să-i mai vezi niciodată? se gândi Nicole. Imaginea celor şase copii ai ei îi umplu încet mintea. O văzu pe Geneviève, primul ei copil, născut pe Pământ după scurta aventură cu prinţul Henry. Următoarea era senina Simone, pe care Nicole o lăsase la Baza de Tranzit cu un soţ mai mare ca ea cu aproape şaizeci de ani. Cele două fete mai mari erau urmate în procesiunea mentală de cei patru copii care trăiau încă pe Rama, năbădăioasa Katie, scumpa ei Ellie şi cei doi fii concepuţi cu Michael O'Toole, Patrick şi Benjy cel cu retard intelectual.

Sunt atât de diferiţi între ei! se gândi Nicole. *Fiecare e, în felul lui, un miracol.*

Emoţia pe care o simţea Nicole era copleşitoare. În timp ce Richard începu să manevreze submarinul în poziţia pentru rendez-vous, prin faţa ochilor înlăcrimaţi ai lui Nicole dansau amintirile recente legate de Ellie, Patrick şi Benjy. Întinse mâna şi o strânse pe a lui Richard, în timp ce nava ieşea la suprafaţa apei.

Prin hublou puteau vedea opt siluete care stăteau pe mal în locul stabilit. Când apa se scurse de pe hublou, Nicole îi

recunoscu pe Ellie, pe soţul ei, Robert, pe Eponine, pe Nai care-l ţinea de mână pe Benjy, şi pe cei trei copii mici, dintre care unul era nepoata şi tiza ei, pe care nu o văzuse niciodată. Bătu cu pumnii în hublou, ştiind că era inutil căci nici unul din cei de pe mal nu o puteau auzi sau vedea.

De îndată ce deschiseră uşa, Richard şi Nicole auziră focuri de armă. Robert Turner se uită îngrijorat în spate şi apoi o luă repede în braţe pe micuţa Nicole. Ellie şi Eponine luară şi ele în braţe câte unul din gemenii Watanabe. Galileo se luptă cu Eponine şi primi o palmă de la mama lui care încerca să-l conducă pe Benjy în submarin.

Altă rundă de focuri, mult mai aproape, se auzi chiar când grupul intra în navă.

— Max a spus să plecăm imediat ce suntem toţi la bord, le spuse în grabă Ellie părinţilor ei. El şi Patrick ţin la distanţă plutonul care a fost trimis să ne prindă.

Richard se pregătea să închidă uşa când două siluete înarmate, una ţinându-se cu mâna de burtă, năvăliră din tufele din apropiere.

— Fii gata de plecare! urlă Patrick întorcându-se cu spatele şi trăgând două focuri. Sunt chiar în urma noastră.

Max se împletici, dar Patrick îşi târî prietenul rănit ultimii cincizeci de metri până la submarin. Trei soldaţi din colonie traseră asupra navei în timp ce aceasta se cufunda. Preţ de câteva clipe, nimeni nu spuse nimic. Apoi în micul compartiment izbucni hărmălaia. Toată lumea striga şi plângea. Nicole şi Robert se aplecară asupra lui Max, care stătea jos cu spatele rezemat de perete.

— Eşti rănit grav? întrebă Nicole.

— La dracu', nu, răspunse Max cu patimă. A fost doar un glonţ rătăcit care mi s-a înfipt undeva în burtă. E nevoie de artilerie, nu glumă, ca să-i vii de hac unui ticălos ca mine.

Când Nicole îşi îndreptă spatele şi se uită în jur, Benjy era chiar lângă ea.

— Ma-ma, spuse el, cu braţele întinse şi tremurând de bucurie.

Cei doi se îmbrăţişară îndelung în mijlocul compartimentului. Hohotele de fericire ale lui Benjy reflectau sentimentele tuturor persoanelor aflate în navă.

*

La bordul submarinului, noii veniţi fiind practic suspendaţi între două lumi străine, majoritatea conversaţiilor aveau un caracter personal. Nicole vorbi cu fiecare din copiii ei în parte şi-şi ţinu pentru prima dată în braţe nepoata. Micuţa Nicole nu înţelegea cine e femeia cu părul cărunt care voia s-o îmbrăţişeze şi să o sărute.

— Asta e bunica ta, spuse Ellie, încercând să convingă copila să primească afecţiunea lui Nicole. E mama mea, Nikki, şi o cheamă ca pe tine.

Nicole se pricepea destul la copii ca să ştie că va mai trece câtva timp până când fata o va accepta. La început se produse o oarecare confuzie din cauza numelui comun şi, ori de câte ori cineva rostea „Nicole”, se întorceau şi bunica şi fetiţa. Dar după ce Ellie şi Robert începură să-i spună fetiţei „Nikki”, restul grupului făcu la fel.

Înainte ca submarinul să ajungă la New York, Benjy îi dovedi mamei sale că făcuse progrese semnificative la citit. Nai fusese o profesoară excelentă. Benjy adusese în rucsacul său două cărţi, una fiind o colecţie de basme scrise cu trei secole în urmă de Hans Christian Andersen. Basmul preferat al lui Benjy era „Răţuşca cea urâtă”, pe care îl citi în întregime, spre încântarea mamei şi a profesoarei lui. În glasul lui se simţi o emoţie minunată, autentică atunci când răţuşca dispreţuită se transformă într-o lebădă frumoasă.

— Sunt foarte mândră de tine, iubitule, spuse Nicole, ştergându-şi câteva lacrimi, când Benjy termină de citit. Iar ţie, Nai, îţi mulţumesc din adâncul inimii.

— Pentru mine a fost o adevărată plăcere să lucrez cu Benjy, răspunse thailandeza. Uitasem ce înseamnă să predai unui elev care dovedeşte interes şi apreciere.

Robert Turner curăţă rana lui Max Puckett şi extrase glonţul, operaţie urmărită îndeaproape de gemenii Watanabe, în vârstă de cinci ani, amândoi fascinaţi de interiorul corpului lui Max. Agresivul Galileo se împingea mereu ca să vadă mai bine; Nai trebui să arbitreze în favoarea lui Kepler două dispute frăţeşti.

Doctorul Turner confirmă că, aşa cum declarase Max, rana nu e gravă şi prescrise o scurtă perioadă de convalescenţă.

— Cred că va trebui s-o las mai moale, spuse Max, făcându-i cu ochiul lui Eponine. Oricum, asta aveam de gând să fac. Nu cred că vor fi prea mulţi porci sau pui în oraşul ăsta

extraterestru de zgârie-nori. Iar la *bi-oți* nu mă pricep deloc.

Chiar înainte ca submarinul să ajungă în Port, Nicole avu o scurtă discuţie cu Eponine, în care îi mulţumi din suflet fostei profesoare a lui Ellie pentru tot ce făcuseră ea şi Max pentru familie. Eponine acceptă cu modestie mulţumirile şi-i spuse că Patrick fusese „absolut fantastic” în ajutorul pe care-l dăduse în toate aspectele evadării.

— E un tânăr grozav, spuse Eponine.

— Tu cum mai stai cu sănătatea? o întrebă cu delicateţe Nicole câteva clipe mai târziu.

Franţuzoaica ridică din umeri.

— Bunul doctor spune că virusul RV-41 e tot acolo, la pândă, aşteptând un moment prielnic pentru a-mi înfrânge sistemul imunitar. Când s-o întâmpla asta, o să-mi rămână de trăit între şase luni şi un an.

Patrick îl informă pe Richard că Ioana şi Eleanor încercaseră să atragă în capcană plutonul trimis de Nakamura făcând mult zgomot, aşa cum fuseseră programate, şi aproape sigur fuseseră capturate şi distruse.

— Îmi pare rău de Ioana şi Eleanor, îi spuse Nicole lui Richard când rămase pentru scurt timp singură cu el. Ştiu ce mult însemnau roboţeii pentru tine.

— Şi-au îndeplinit misiunea, răspunse Richard şi se strădui să zâmbească. La urma urmei, nu tu mi-ai spus odată că ei nu sunt la fel ca oamenii?

Nicole se întinse şi-şi sărută soţul.

*

Nici unul din proaspeţii evadaţi nu mai fusese în New York la vârsta adultă. Cei trei copii ai lui Nicole se născuseră toţi pe insulă şi locuiseră acolo în primii ani ai copilăriei, dar un copil are un cu totul alt simţ al locului decât un adult. Ellie, Patrick şi Benjy fură uluiţi când puseră piciorul pe mal şi văzură siluetele înalte şi subţiri ale clădirilor care se înălţau în semiîntuneric spre cerul Ramei.

Max Puckett rămase fără glas, lucru neobişnuit la el. Stătea lângă Eponine ţinând-o de mână şi se holba la spiralele subţiri, impunătoare, care se înălţau la vreo două sute de metri deasupra insulei.

— Asta-i prea mult pentru un băiat de fermier din Arkansas, spuse el în cele din urmă, clătinând din cap.

Max şi Eponine încheiau procesiunea care-şi croia drum către adăpostul pe care Richard şi Nicole îl transformaseră într-un apartament multifamilial.

— Cine a construit toate astea? îl întrebă Robert Turner pe Richard când grupul se opri puţin în faţa unui poliedru uriaş.

Robert devenea tot mai neliniştit. De la început avusese reţineri să vină cu Ellie şi Nikki, dar acum era pe cale de a se convinge că făcuse o mare greşeală.

— Probabil inginerii de la Baza de Tranzit, răspunse Richard. Cu toate că n-avem cum să ştim în mod sigur. Noi, oamenii, am adăugat construcţii noi în habitatul nostru. Este posibil ca fiinţele sau creaturile artificiale care au locuit aici cu mult timp în urmă să fi construit unele din aceste clădiri uimitoare sau chiar pe toate.

— Şi acum unde se află? întrebă Robert, înspăimântat de perspectiva de a întâlni fiinţe cu cunoştinţe tehnice necesare creării unor astfel de edificii impresionante.

— N-avem cum să ştim. După spusele Vulturului, această navă spaţială Rama face, de mii de ani, voiaje de descoperire a speciilor care călătoresc prin spaţiu. Undeva în partea noastră de galaxie există o altă specie călătoare prin spaţiu care s-ar fi simţit bine într-un mediu ca ăsta. Cine au fost sau sunt creaturile alea şi de ce au vrut să trăiască în şi printre aceşti zgârie-nori incredibili e o enigmă pe care, probabil, n-o vom desluşi niciodată.

— Cum e cu aviarii şi octopăianjenii, unchiule Richard? întrebă Patrick. Încă mai trăiesc aici, în New York?

— N-am văzut nici un aviar pe insulă de când am venit – excepţie făcând, desigur, puii pe care îi creştem. Dar încă mai există nişte octopăianjeni prin preajmă. Mama ta şi cu mine am întâlnit o duzină când am plecat să explorăm ce se află în spatele ecranului negru.

În acel moment, un biot centiped se apropie de procesiune dintr-o alee laterală. Richard îndreptă lanterna în direcţia lui. Robert Turner îngheţă de frică pe moment, dar urmă instrucţiunile şi se dădu la o parte din drum când biotul trecu tropăind pe acolo.

— Zgârie-nori construiţi de stafii, octopăianjeni, bioţi centipezi, bombăni Robert. Ce loc încântător!

— După părerea mea, e cu mult mai bine decât să trăieşti sub

tiranul ăla de Nakamura, spuse Richard. Cel puţin aici suntem liberi, şi putem lua decizii singuri.

— Wakefield! strigă Max Puckett din spate. Ce s-ar întâmpla dacă nu ne-am da la o parte din calea bioţilor ăştia centipezi?

— Nu ştiu sigur, Max, răspunse Richard. Dar probabil că te-ar călca sau te-ar ocoli exact ca şi cum ai fi un obiect neînsufleţit.

*

Când ajunseră la adăpost, Nicole preluă rolul de ghid. Arătă fiecărei persoane în parte unde era camera care-i va aparţine. Exista o cameră pentru Max şi Eponine, alta pentru Ellie şi Robert, o cameră împărţită în două de un paravan pentru Patrick şi Nai, camera mare a copiilor cu mai multe despărţituri pentru cei trei copii, Benjy şi cei doi aviari, şi ultima, o încăpere mică pe care ea şi Richard hotărâseră să o facă sufragerie comună.

În timp ce adulţii despachetau puţinele lucruri pe care le luaseră în rucsacuri, copiii trăiră prima întâlnire cu Tammy şi Timmy. Aviarii nu pricepeau ce-i cu acei omuleţi, mai ales cu Galileo, care insista să tragă sau să ciupească tot ce atingea. După ce suportă acest tratament vreo jumătate de oră, Timmy îl zgârie uşor pe Galileo cu o gheară, drept avertizare şi băiatul stârni o zarvă incredibilă.

— Pur şi simplu nu înţeleg, se scuză Richard în faţa lui Nai. Aviarii sunt nişte creaturi foarte blânde.

— Ba eu înţeleg, răspunse Nai. Galileo a făcut precis vreo năzdrăvănie. Oftă. E uimitor, să ştii. Creşti doi copii exact în acelaşi fel şi ei se dovedesc a fi total diferiţi. Kepler e atât de bun, aproape un înger – nu prea pot să-l învăţ să se apere. Iar Galileo mai că nu dă nici o atenţie la tot ce-i spun.

Când toţi terminară de despachetat, Nicole continuă turul, arătându-le cele două băi, coridoarele, rezervoarele suspendate în care familia stătuse în acea perioadă a călătoriei între Pământ şi Baza de Tranzit când nava accelerase puternic şi, în cele din urmă, Camera Albă, cu ecranul negru şi tastatura, care era şi camera lui Nicole şi a lui Richard. Richard le demonstră cum funcţionează ecranul negru: tastă o cerere şi, cam după o oră, primi nişte jucării noi, simple pentru copii. De asemenea, le dădu lui Max şi lui Robert câte o copie a dicţionarului prescurtat de comenzi care să le permită să folosească tastatura.

Curând după cină copiii adormiră. Adulţii se adunară în

Camera Albă. Max puse întrebări legate de octopăianjeni. În timp ce descria aventurile din spatele ecranului negru, Nicole pomeni de problemele cardiace. Robert se arătă îngrijorat şi, la scurt timp după aceea, o consultă în dormitorul ei.

Ellie îl ajută pe Robert la consult. Robert aduse atâta echipament medical cât încăpuse în rucsac, incluzând toate instrumentele miniaturale şi monitoarele necesare pentru a face o electrocardiogramă completă. Rezultatele nu erau bune, dar nici atât de rele pe cât se temea în taină Nicole. Înainte de culcare, Robert informă restul familiei că anii îşi puseseră în mod clar amprenta pe inima lui Nicole, dar că nu se impunea o operaţie în viitorul apropiat. O sfătui pe Nicole să se menajeze, deşi ştia că soacra lui îi va ignora recomandarea.

După ce toţi adormiră, Richard şi Nicole mutară mobila ca să facă loc pentru rogojini. Se culcară unul lângă altul, ţinându-se de mână.

— Eşti fericită? întrebă Richard.

— Da, iubitule, răspunse Nicole, foarte. E într-adevăr minunat să fie toţi copiii aici.

Se întinse spre Richard şi-l sărută.

— Sunt şi frântă de oboseală, bărbate, dar n-am să adorm până nu-ţi mulţumesc, mai întâi, pentru faptul că ai pus la cale toate astea.

— Sunt şi copiii mei, dacă-ţi aduci aminte.

— Da, iubitule, spuse Nicole întinzându-se la loc pe spate. Dar ştiu că n-ai fi făcut toate astea dacă nu eram eu. Te-ai fi mulţumit să stai aici cu puii, cu aparatele tale şi cu misterele extraterestre.

— Poate. Dar sunt şi încântat că toată lumea e aici în adăpost... Apropo, ai avut ocazia să vorbeşti cu Patrick despre Katie?

— Doar pe scurt, răspunse Nicole oftând. Mi-am dat seama din ochii lui că tot mai e foarte îngrijorat din cauza ei.

— Toţi suntem, spuse Richard blând. Rămase tăcut câteva minute, apoi se ridică într-un cot. Să ştii că o consider pe nepoata noastră absolut adorabilă.

— Şi eu la fel, spuse Nicole râzând, dar n-avem nici o şansă să fim consideraţi nepărtinitori pe tema asta.

— Hei, oare faptul că o avem pe Nikki cu noi înseamnă că nu mai pot să-ţi spun Nikki nici chiar în momentele speciale?

Nicole întoarse capul şi se uită la Richard. Acesta zâmbea cu toată faţa. Mai văzuse de multe ori expresia aceea aparte de pe chipul lui.

— Culcă-te, spuse Nicole râzând. Sunt prea epuizată emoţional ca să mai fac ceva în noaptea asta.

*

Perioada de început trecu foarte repede. Erau atâtea de făcut, atâta teritoriu fascinant de explorat! Cu toate că în misteriosul oraş de deasupra lor era veşnic întuneric, familia făcea în mod regulat excursii în New York. Fiecare loc de pe insulă avea o istorie aparte pe care Richard şi Nicole puteau să o povestească. Într-o seară, Nicole spuse luminând cu lanterna uriaşa dantelărie metalică suspendată între doi zgârie-nori ca o pânză de păianjen:

— Aici am salvat aviarul care se încurcase între vergele şi care apoi m-a invitat în adăpostul lui.

Cu altă ocazie, când se aflau în marele hambar cu puţurile şi sferele lui ciudate, spuse:

— Acolo jos am stat multe zile blocată şi-am crezut că am să mor.

Familia puse la punct un set de reguli menite să-i ferească pe copii de probleme. Ele nu erau necesare pentru micuţa Nikki, care nu se prea depărta de părinţii ei grijulii, dar băieţii Kepler şi Galileo erau greu de ţinut în frâu. Gemenii Watanabe păreau să aibă o energie infinită. O dată au fost găsiţi legănându-se cu hamacurile din rezervoarele suspendate şi sărind pe ele ca pe nişte trambuline. Altă dată, Kepler şi Galileo au „împrumutat” lanternele familiei şi au plecat la suprafaţă, fără aprobarea adulţilor, să exploreze New York-ul. Băieţii au fost localizaţi abia după zece ore de nelinişte şi căutări, în labirintul de străzi şi alei din capătul îndepărtat al insulei.

Aviarii exersau aproape zilnic zborul. Pe copii îi încânta să-şi însoţească prietenii înaripaţi în pieţe, unde Timmy şi Tammy aveau mai mult spaţiu să-şi etaleze talentele în dezvoltare. Richard o ducea mereu pe Nikki să vadă cum zboară aviarii. De fapt, îşi lua nepoata cu el oriunde se ducea. Din când în când Nikki mergea pe jos, dar de cele mai multe ori Richard o ducea în spate într-un suport confortabil pentru copilaşi inventat de el. Cei doi erau nedespărţiţi. Richard deveni şi principalul profesor al lui Nikki. Nu trecu mult şi Richard îi anunţă pe toţi că nepoata

lui e un geniu al matematicii.

Seara o punea la curent pe Nicole cu ultimele isprăvi ale fetiţei.

— Ştii ce a făcut azi? întreba el, de obicei când erau în pat.

— Nu, dragul meu, răspundea invariabil Nicole, ştiind că nici unul din ei nu va dormi până nu-i povestea.

— Am întrebat-o câte bile negre ar avea dacă are deja trei şi eu îi mai dau două. (Pauză teatrală). Şi ştii ce mi-a răspuns? (Altă pauză). *Cinci!* A spus cinci. Şi fetiţa asta abia a împlinit doi ani săptămâna trecută…

Pe Nicole o emoţiona interesul lui Richard faţă de Nikki. Căci fetiţa şi bărbatul care începea să îmbătrânească erau o pereche perfectă. Ca părinte, Richard nu putuse niciodată să-şi depăşească problemele afective reprimate şi simţul acut al responsabilităţii, aşa că asta era prima dată din viaţa lui când trăia bucuria iubirii cu adevărat inocente. Pe de altă parte, Robert, tatăl lui Nikki era un doctor grozav, dar nu era o persoană foarte caldă şi nu aprecia pe deplin perioadele de timp lipsite de scop pe care părinţii trebuie să le petreacă în compania copiilor lor.

Patrick şi Nicole avură mai multe discuţii lungi despre Katie, în urma cărora Nicole se simţi foarte deprimată. Patrick nu-i ascunse mamei faptul că sora lui, Katie, era adânc implicată în toate manevrele lui Nakamura, că bea prea mult şi că are o viaţă sexuală promiscuă. În schimb, nu-i spuse lui Nicole că sora lui dirija afacerea cu prostituate a lui Nakamura, nici nu-i împărtăşi bănuiala că devenise dependentă de droguri.

10

Existenţa lor aproape perfectă în New York rămase neschimbată până într-o dimineaţă devreme. Richard şi Nikki erau la suprafaţă şi se plimbau pe întăriturile de la malul Mării Cilindrice, în partea de nord a insulei. Fetiţa văzu prima siluetele ambarcaţiunilor; arătă spre apa întunecată şi spuse:

— Uite, Nikki vede ceva.

Privirea slăbită a lui Richard nu putu detecta nimic în întuneric, iar lumina lanternei nu bătea atât de departe. Scoase binoclul puternic pe care îl purta mereu la el şi văzu că, într-adevăr, în mijlocul Mării Cilindrice se află două bărci. O puse pe Nikki în suportul din spinare şi porni grăbit spre adăpost.

Ceilalţi membri ai familiei tocmai se treziseră şi, la început, n-au prea înţeles de ce era Richard atât de alarmat.

— Dar cine altcineva ar putea fi în barcă? spuse el. Mai ales în partea de nord. Trebuie să fie un grup de explorare trimis de Nakamura.

Consiliul de familie se ţinu la micul dejun. Toţi fură de acord că se confruntă cu o criză de proporţii. Patrick mărturisi că în ziua evadării fusese la Katie, îndeosebi pentru că voia să-şi ia rămas bun de la sora lui şi că făcuse câteva comentarii neobişnuite care o determinaseră pe Katie să înceapă să pună întrebări; Nicole şi ceilalţi rămaseră tăcuţi.

— N-am spus nimic anume, se scuză Patrick, totuşi a fost o tâmpenie din partea mea… Katie e foarte deşteaptă.

Probabil că, după ce am dispărut cu toţii, a pus lucrurile cap la cap.

— Şi-acum ce facem? întrebă Robert Turner, dând glas neliniştii tuturor. Katie cunoaşte foarte bine New York-ul, era aproape adolescentă când a plecat de aici şi poate să-i conducă pe oamenii lui Nakamura direct la adăpostul ăsta. Aici vom fi pradă sigură pentru ei.

— Există vreun alt loc în care am putea merge? întrebă Max.

— Nu prea, răspunse Richard. Vechiul adăpost al aviarilor este gol, dar nu ştiu cum o să ne obţinem hrana acolo. Şi adăpostul octopăianjenilor era gol când l-am vizitat acum mai multe luni, dar n-am mai fost în ţinutul lor de când a sosit Nicole în New York. Sigur, bazându-ne pe cele întâmplate când Nicole şi cu mine am fost în explorare, trebuie să presupunem că prietenii noştri cu tentacule negre şi aurii sunt încă prin preajmă. Chiar dacă nu mai trăiesc în vechiul lor adăpost, dacă ne-am muta acolo am avea aceeaşi problemă cu obţinerea hranei.

— Dar, unchiule Richard cum e cu zona din spatele ecranului? întrebă Patrick. Spuneai că acolo e fabricată mâncarea noastră. Poate am reuşi să găsim acolo vreo două încăperi…

— Chiar dacă nu-s prea optimist, spuse Richard după o scurtă pauză, propunerea ta e probabil singura noastră opţiune rezonabilă în momentul de faţă.

Familia hotărî ca Richard, Max şi Patrick să cerceteze regiunea din spatele ecranului negru, atât pentru a afla exact unde era produsă mâncarea oamenilor, cât şi pentru a constata dacă există altă zonă locuibilă. Robert, Benjy, femeile şi copiii

aveau să rămână în adăpost. Sarcina lor era să înceapă să pună la punct procedurile pentru o evacuare rapidă în caz de necesitate.

Înainte de plecare, Richard verifică un nou sistem radio pe care îl proiectase în timpul liber. Era suficient de puternic pentru ca exploratorii şi restul familiei să rămână în legătură prin radio cât timp erau despărţiţi. Existenţa acestei legături uşură sarcina lui Richard şi Nicole de a-l convinge pe Max să-şi lase puşca în adăpost.

*

Cei trei bărbaţi urmară fără dificultate harta din computerul lui Richard şi ajunseră la camera boilerelor, pe care Richard şi Nicole o vizitaseră cu prilejul explorării precedente. Max şi Patrick se uitară uluiţi la cele douăsprezece boilere uriaşe, la zona vastă în care materia primă era ordonat aranjată şi la multele soiuri de bioţi care se foiau prin preajmă. Fabrica era extrem de activă. De fapt, absolut toate boilerele erau implicate în diverse tipuri de procese de fabricaţie.

— În regulă, îi spuse Richard lui Nicole prin radio. Am ajuns şi suntem pregătiţi. Transmite comanda pentru cină şi vom vedea ce se întâmplă.

În mai puţin de un minut, unul din boilerele cele mai apropiate de cei trei bărbaţi încheie acţiunea pe care o desfăşura. Între timp, nu departe de magazia din spatele boilerelor, trei bioţi care arătau ca nişte vagoane de marfă acoperite, cu mâinile vârâte în grămezile de materie primă, aleseră repede mici cantităţi din mai multe articole diferite. Aceşti trei bioţi se duseră apoi la boilerul inactiv de lângă Richard, Max şi Patrick, unde îşi goliră containerele pe banda transportoare care intra în boiler. Imediat, bărbaţii auziră boilerul reluându-şi activitatea. Un biot lung şi subţire, semănând cu trei greieri legaţi unul după altul, fiecare având o carapace în formă de castron, se căţără pe banda transportoare când scurtul proces de fabricaţie ajunse aproape de final. După câteva clipe, boilerul se opri din nou şi materia procesată ieşi pe banda transportoare. Biotul segmentat scoase din capătul său din spate, puse toată mâncarea oamenilor în carapacele de pe spinarea sa şi o luă repede la fugă.

— Fir-aş al naibii! spuse Max, Uitându-se după biotul greier care dispăru pe coridorul din spatele magaziei.

Înainte ca vreunul din bărbaţi să mai apuce să spună ceva, alt set de bioţi vagoane-de-marfă prevăzuţi cu mâini încărcară benzile transportoare cu vergele lungi şi groase şi, în mai puţin de un minut, boilerul care le fabricase mâncarea opera în alt scop.

— Ce sistem fantastic! exclamă Richard. Probabil că e prevăzut cu un proces complex de întrerupere a activităţii, comenzile de hrană având prioritate. Nu-mi vine să cred...

— Stai o clipă şi repetă ce-ai spus, ca să înţeleg şi eu.

— Acolo, în adăpost dispunem de subsecvenţe de traducere automată – le-am proiectat eu cu mulţi ani în urmă, pe vremea când am locuit acolo, spuse Richard surescitat. Când Nicole introducea în computerul ei pui, cartofi şi spanac, computerul făcea o listă cu substanţele chimice complexe din componenţa acestor alimente, sub forma unor comenzi de tastatură. După ce eu semnalam că suntem gata, ea tasta şirul de comenzi. Comenzile ajungeau imediat aici şi ceea ce vedem noi era răspunsul la ele. La acel moment, toate sistemele de procesare se aflau în activitate; totuşi, echivalentul raman al unui computer, aflat aici în fabrică, identifica solicitarea nou sosită ca fiind pentru hrană şi-i conferea prioritate maximă.

— Vrei să spui că acel computer de control de aici a întrerupt funcţionarea boilerului, astfel încât el să poată să fabrice mâncarea noastră? întrebă Patrick.

— Chiar aşa, răspunse Richard.

Max se dusese mai încolo şi se uita la celelalte boilere din fabrica uriaşă. Richard şi Patrick i se alăturară.

— Când eram copil, pe la opt-nouă ani, spuse Max, tata m-a dus în prima mea excursie în munţii Ozark, la o depărtare de câteva ore bune de ferma noastră. Am rămas acolo peste noapte. Îmi amintesc că stăteam culcat pe spate în sacul de dormit şi mă uitam la toate luminiţele alea care licăreau pe cer... În acea noapte am avut un gând mare, mare pentru un băiat de fermier din Arkansas. M-am întrebat câţi copii extratereştri aflaţi undeva, acolo în univers, se uită la stele exact în acelaşi moment şi-şi dau seama, pentru prima dată, ce micuţ e tărâmul lor în marea alcătuire a cosmosului.

Max se întoarse şi le zâmbi prietenilor săi.

— Ăsta e unul din motivele pentru care am rămas fermier, spuse el râzând. Pentru puii şi porcii mei eram întotdeauna

important. Eu le aduceam mâncarea. Era un eveniment *major* când taica Max apărea la ţarcul lor...

Se opri o clipă. Nici Richard, nici Patrick nu spuseră nimic.

— Cred că în adâncul inimii mele am vrut întotdeauna să fiu astronom, continuă Max. Să văd dacă pot înţelege misterele universului. Dar de câte ori mă gândeam la miliardele de ani şi la miile de miliarde de kilometri, mă apuca deprimarea. Nu suportam sentimentul de totală şi completă neînsemnătate care mă cuprindea. De parcă un glas din capul meu îmi spunea întruna: „Puckett, eşti un rahat. Eşti un zero absolut."

— Dar faptul că ne dăm seama de această neînsemnătate şi, mai ales, faptul că suntem capabili să o *măsurăm* ne face pe noi, oamenii, foarte deosebiţi, spuse liniştit Richard.

— Acum facem filosofie şi nu-s deloc în elementul meu, răspunse Max. Eu mă simt bine cu ferma de animale, cu tequila şi chiar cu vijeliile sălbatice din Vestul Mijlociu. Arătă cu mâna în jur. Toate astea mă sperie de moarte. Dacă aş fi ştiut, atunci când m-am înscris pentru colonia marţiană, că am să întâlnesc maşini mai deştepte ca oamenii...

— Richard, Richard! auziră cu toţii prin radio glasul neliniştit al lui Nicole. Avem o situaţie de urgenţă. Ellie tocmai s-a întors de pe malul nordic. Patru bărci mari sunt pe cale să tragă la ţărm... Ellie spune că e convinsă că unul din oameni avea uniformă de poliţist... şi mai spune că a văzut la sud un fel de curcubeu mare... Puteţi să vă întoarceţi în câteva minute?

— Nu, nu putem, răspunse Richard. Suntem încă în sala cu boilerele. Asta înseamnă probabil o distanţă de cel puţin trei kilometri şi jumătate... A spus Ellie câţi oameni ar putea să fie în fiecare barcă?

— Eu aş zice că în jur de doisprezece, tată, răspunse Ellie. N-am stat să-i număr... Dar bărcile n-au fost singurul lucru neobişnuit pe care l-am văzut cât am fost sus. În timp ce alergam spre adăpost, partea de sud a cerului s-a luminat din cauza unor explozii de culoare care s-au transformat treptat într-un uriaş curcubeu... Era aproape de locul unde spuneai tu că trebuie să fie Marele Corn.

Zece secunde mai târziu, Richard strigă în radio:

— Nicole, Ellie, toţi ceilalţi, ascultaţi-mă. Evacuaţi imediat adăpostul. Luaţi copiii, puii de aviar, cantalupii, materialul sesil,

cele două puşti, toată mâncarea şi atâtea lucruri personale câte puteţi căra fără efort. Lăsaţi lucrurile noastre acolo – avem destule în rucsacuri ca să supravieţuim în caz de urgenţă. Mergeţi direct în adăpostul octopăianjenilor şi aşteptaţi-ne în camera aceea mare care, cu ani în urmă, era o galerie de fotografii… Soldaţii lui Nakamura vor veni mai întâi în adăpostul nostru. Văzând că nu ne găsesc, dacă e şi Katie cu ei, s-ar putea să meargă şi-n adăpostul octopăianjenilor. Dar nu cred că vor intra în tunelele de acolo…

— Şi voi ce faceţi?

— Ne întoarcem cât de repede putem. Dacă nu e nimeni… apropo, Nicole, lasă un transmiţător cu volumul la maxim în Camera Albă şi altul în camera copiilor. Aşa vom şti dacă e cineva în adăpostul nostru. În fine, cum spuneam, dacă adăpostul nostru n-a fost invadat, ne vom întâlni imediat. Dacă oamenii lui Nakamura ne-au ocupat locuinţa, vom încerca să găsim de aici altă intrare în adăpostul octopăianjenilor. Trebuie să existe una…

— Bine, iubitule, îl întrerupse Nicole. Trebuie să începem să strângem lucrurile… Am să las aparatul de emisie-recepţie pornit, în caz că veţi avea nevoie de noi.

— Aşadar, crezi că adăpostul octopăianjenilor ne oferă cea mai mare siguranţă? întrebă Max după ce Richard închise transmiţătorul.

— Este o alegere, răspunse Richard cu un zâmbet slab. Aici, în spatele ecranului există prea multe necunoscute. Şi ştim sigur că nu vom fi în siguranţă dacă poliţia şi armata lui Nakamura ne găsesc… S-ar putea ca octopăianjenii să nu mai locuiască în adăpostul lor. În plus, după cum a spus Nicole de multe ori, n-avem nici o dovadă de netăgăduit că octozii sunt ostili.

*

Bărbaţii se mişcară cât de repede putură. Când ajunseră la bifurcaţie, şi Richard şi Max asudau puternic.

— Trebuie să ne oprim o clipă, îi spuse Max lui Patrick, care era în frunte. Unchiul tău Richard trebuie să-şi tragă sufletul.

Patrick scoase din rucsac o sticlă cu apă şi o oferi celorlalţi. Richard bău cu sete, îşi şterse fruntea cu o batistă; un minut mai târziu alergau din nou către adăpost.

La vreo cinci sute de metri de mica platformă din spatele ecranului, aparatul de emisie-recepţie al lui Richard începu să

capteze zgomote nedesluşite din interiorul adăpostului.

— Poate cineva din familie a uitat ceva important, spuse Richard, încetinind ca să asculte, şi s-a întors să-l ia.

La scurt timp auziră un glas pe care nu-l putură identifica. Se opriră şi aşteptară.

— Aici în spate s-ar părea că a trăit un soi de animal, spuse glasul. Veniţi să aruncaţi o privire.

— La naiba! spuse al doilea glas. Se vede clar au fost aici de curând… Mă întreb de cât timp au plecat.

— Căpitane Bauer! strigă cineva. Ce să fac cu tot echipamentul ăsta electronic?

— Lasă-l deocamdată, răspunse al doilea glas. În câteva minute trebuie să coboare şi restul soldaţilor. Vom hotărî atunci ce să facem.

Richard, Max şi Patrick rămaseră liniştiţi în coridorul întunecat. Timp de aproximativ un minut nu auziră nimic în aparatul de emisie-recepţie. După toate aparenţele, nici unul din membrii grupului trimis de Nakamura nu se afla pe moment în Camera Albă sau în camera copiilor. Apoi cei trei auziră din nou glasul lui Franz Bauer.

— Ce-i asta, Morgan? Abia te aud… E vreun fel de rachetă… Ce? Focuri de artificii? Culori? Ce naiba tot spui acolo? Bine. Bine. Venim sus imediat.

Timp de cincisprezece secunde emiţătorul rămase mut.

— A, Pfeiffer, iată-te, îl auziră apoi clar pe căpitanul Bauer. Adună oamenii şi să mergem sus. Morgan spune că în partea de sud a cerului e un spectacol uimitor de focuri de artificii. Mai toţi soldaţii sunt deja speriaţi de zgârie-nori şi întuneric. Am să mă duc sus să-i liniştesc.

— Asta e şansa noastră, şopti Richard ridicându-se în picioare. Vor sta sigur afară din adăpost câteva minute.

O luă la fugă, apoi se opri.

— S-ar putea să fie nevoie să ne despărţim… Mai ţineţi minte cum să ajungeţi la adăpostul octopăianjenilor?

Max clătină din cap.

— Eu n-am fost niciodată acolo…

— Poftim, spuse Richard înmânându-i lui Max computerul său portabil. Tastezi un M şi un P pentru imaginea generală a New York-ului. Adăpostul octopăianjenilor e marcat cu un cerc roşu… Dacă tastezi L de două ori la rând va apărea o hartă a

interiorului adăpostului... Acum să mergem, cât mai avem ceva timp.

Cei trei nu găsiră nici un soldat în adăpost. La câţiva metri de ieşirea în New York erau totuşi postaţi doi paznici. Din fericire, îi fascina atât de tare focul de artificii desfăşurat deasupra capetelor lor pe cerul raman încât nu-i auziră pe cei trei strecurându-se pe scările din spatele lor. Pentru mai multă siguranţă, trioul se despărţi, fiecare luând-o pe un alt drum spre adăpostul octopăianjenilor.

Richard şi Patrick ajunseră la destinaţie la câteva minute unul după celălalt, dar Max întârzia. Din nefericire, ruta aleasă de el trecea prin una din pieţele în care se adunaseră cinci-şase soldaţi ca să vadă mai bine focurile de artificii. Max o luă la fugă pe o alee şi se lipi de o clădire. Scoase computerul şi studie harta de pe monitor, încercând să găsească un traseu alternativ spre adăpostul octopăianjenilor.

Între timp, formidabilul spectacol al focurilor de artificii continua. Max ridică privirea şi ameţi când o minge mare, albastră explodă aruncând în toate direcţiile sute de raze de lumină albastră. Timp de aproape un minut, Max se uită hipnotizat la cer. Spectacolul era mai măreţ decât tot ce văzuse el vreodată pe Pământ.

Max ajunse în sfârşit la adăpostul octopăianjenilor, coborî repede rampa şi intră în sala-catedrală din care porneau patru tunele ce duceau în alte părţi ale adăpostului. Max tastă în computer doi de L şi pe micuţul monitor apăru harta domeniului octopăianjenilor. Max era atât de preocupat de studierea hărţii încât nu auzi sunetul de perii metalice târâite, însoţit de un scâncet ascuţit dar slab.

Ridică privirea abia când sunetul deveni foarte puternic. Marele octopăianjen stătea la doar cinci metri de el. La vederea creaturii, Max simţi fiori de gheaţă pe şira spinării. Rămase nemişcat, luptându-se cu dorinţa de a o rupe la fugă. Lichidul cremos din singurul ochi al octopăianjenului se mişca dintr-o parte în alta, dar extraterestrul nu înaintă spre Max.

Dintr-unul din şirurile de zimţi paralele aflate de o parte şi de alta a ochiului-lentilă apăru o undă de culoare purpurie care se deplasă în jurul capului sferic al octopăianjenului, urmat de benzi de alte culori, toate dispărând în al doilea şir de zimţi, care mărginea fanta în care se afla lentila. Benzile colorate

reapărură în aceeaşi succesiune iar Max, a cărui inimă bătea atât de tare încât o simţea în gât, clătină din cap şi spuse:

— Nu înţeleg.

Octopăianjenul ezită o clipă, apoi îşi ridică de la pământ două dintre tentacule, arătând clar în direcţia unuia din cele patru tunele. Ca pentru a sublinia ce voia să spună, octodul porni târşâit în acea direcţie şi repetă gestul.

Max o luă încet spre tunelul indicat, având grijă să nu se apropie prea mult de octopăianjen. Când ajunse la intrarea în tunel, în jurul capului octopăianjenului începu să se rotească altă serie de benzi colorate.

— Îţi mulţumesc foarte mult, spuse Max politicos, apoi se întoarse şi intră în coridor.

Nici măcar nu se opri să se uite la hartă până nu străbătu trei sau patru sute de metri. În timp ce mergea, în faţa lui se aprindeau automat lumini care, după ce trecea, se stingeau. Când în sfârşit examină harta cu grijă, descoperi că nu era departe de încăperea unde trebuia să ajungă.

Câteva minute mai târziu, Max intră în camera unde erau adunaţi toţi ceilalţi din familie. Avea pe faţă un zâmbet cât toate zilele.

— N-o să ghiciţi niciodată cu cine m-am întâlnit puţin mai devreme, spuse el înainte ca Eponine să-l întâmpine cu o îmbrăţişare.

*

La scurt timp după ce Max termină de povestit întâlnirea cu octopăianjenul, Richard şi Patrick se întoarseră cu precauţie în sala-catedrală, oprindu-se în răstimpuri să asculte dacă se aud sunetele care dădeau de gol prezenţa extratereştrilor. Nu auziră nimic de acest fel. De asemenea, nu văzură şi nici nu auziră nimic care să indice că forţele trimise din Noul Eden se află în vecinătate. După vreo oră, Richard şi Patrick se întoarseră la restul grupului şi începură să discute ce să facă mai departe.

Familia lărgită avea suficientă mâncare pentru cinci zile, poate şase, dacă fiecare porţie era raţionalizată cu grijă. Apă aveau de la cisterna din apropierea sălii-catedrală. Toată lumea fu de acord că acest prim grup de căutare trimis din Noul Eden nu va rămâne prea mult în New York. Se ridică întrebarea dacă Katie i-a spus căpitanului Bauer şi oamenilor lui unde se află adăpostul octopăianjenilor. Un singur aspect nu stârni

controverse: faptul că probabilitatea de a fi descoperiţi de ceilalţi oameni era cel mai ridicată în următoarele două zile. Ca urmare, timp de treizeci şi şase de ore nimeni nu părăsi încăperea cea mare decât pentru satisfacerea necesităţilor fizice.

La sfârşitul acestei perioade, toţi membrii grupului dar mai ales puii de aviar şi copiii suferea grav de claustrofobie. Richard şi Nai îi scoaseră pe coridor pe Tammy şi Timmy împreună cu Benjy şi copiii, încercând fără succes să-i facă să tacă şi-i conduseră prin sala-catedrală spre tunelul vertical care cobora mai adânc în adăpost, înţesat cu un fel de spiţe groase, metalice. Richard, care în majoritatea timpului o căra pe Nikki în spinare, îi avertiză de mai multe ori pe Nai şi pe gemeni cu privire la pericolele din zona de care se apropiau. Chiar şi aşa, la foarte scurt timp după ce tunelul se lărgi şi ajunseră la coridorul vertical, impetuosul Galileo intră în gaura în formă de butoi înainte să-l poată opri maică-sa. Copilul îngheţă de frică pe dată. Richard trebui să-l salveze din poziţia precară în care stătea, cocoţat pe două spiţe la mică distanţă sub nivelul pasarelei care înconjura uriaşul abis. Tinerii aviari, încântaţi să poată zbura din nou, pluteau liberi prin zonă şi de două ori plonjară mai mulţi metri în hăul întunecos, dar niciodată destul de adânc pentru a declanşa următoarea baterie de lumini aflată mai jos.

Înainte de a se întoarce la restul familiei, Richard îl luă pe Benjy într-o scurtă inspecţie a ceea ce el şi Nicole numiseră întotdeauna muzeul octopăianjenilor. Această încăpere mare, aflată la câteva sute de metri distanţă de tunelul vertical, era tot goală. După câteva ore, la propunerea lui Richard, jumătate din membrii familiei lărgite se mutară în muzeu pentru ca fiecare să aibă mai mult spaţiu.

În a treia zi a şederii lor în adăpostul octopăianjenilor, Richard şi Max hotărâră să încerce să afle dacă soldaţii din colonie se mai află în New York. Patrick a fost cel ales drept cercetaş. Max şi Richard îi dădură instrucţiuni clare: trebuia să meargă cu precauţie până la sala-catedrală iar apoi să urce rampa până în New York. De acolo, folosind cât mai puţin cu putinţă lanterna şi computerul portabil, trebuia să meargă până la ţărmul nordic al insulei şi să vadă dacă bărcile mai sunt acolo. Indiferent de rezultatul investigaţiei, trebuia să se întoarcă direct în adăpost şi să le spună tot ce a văzut.

— Şi mai e ceva foarte important, spuse Richard. Dacă se întâmplă să auzi fie un octopăianjen, fie un soldat, te întorci imediat la noi. Dar sub nici o formă nu trebuie ca vreun om să te vadă coborând în adăpostul ăsta. N-ai voie să faci nimic care să pună în pericol restul familiei.

Max insistă ca Patrick să ia una din cele două puşti. Richard şi Nicole nu se opuseră. Îi urară cu toţii succes, apoi Patrick porni în misiunea de cercetare. Mersese doar cinci sute de metri în lungul tunelului când auzi în faţa lui un zgomot. Se opri să asculte, dar nu-l putu identifica. După alte câteva sute de metri, sunetele începură să se definească. Patrick auzi de mai multe ori, în mod clar, sunetul de perii târâite. Se auzea şi un zăngănit ca de obiecte metalice care se ciocnesc între ele sau de un perete. Ascultă timp de mai multe minute, apoi, amintindu-şi de instrucţiuni, se întoarse la ceilalţi.

După o lungă discuţie, Patrick primi aprobarea să-şi reia misiunea. I se spuse să se apropie de octopăianjeni atât cât îndrăznea şi să-i urmărească în linişte atât cât putea. Pe când se apropia de sala-catedrală, auzi din nou periile târşâite dar când ajunse chiar în marea încăpere de la baza rampei nu era nici un octopăianjen prin preajmă. *Unde or fi plecat?* se întrebă el. Primul impuls îl îndemnă să facă stânga-împrejur şi să se întoarcă în direcţia din care venise. Totuşi, întrucât nu întâlnise, de fapt, nici un octopăianjen, se hotărî să urce rampa, să iasă în New York şi să-şi îndeplinească restul misiunii.

Cam după un minut, Patrick descoperi şocat că ieşirea din adăpostul octopăianjenilor fusese bine astupată cu un strat gros, alcătuit din vergele metalice şi un material semănând cu cimentul. *Octopăianjenii au făcut asta, dar oare de ce ne-au închis aici?*

Înainte de a se întoarce să dea raportul, Patrick inspectă sala-catedrală şi descoperi că şi ieşirea unuia din cele patru tunele fusese astupată cu ceva ce părea a fi o uşă groasă sau o poartă. *Ăla trebuie să fie tunelul care duce în canal,* se gândi el. Rămase în zonă încă vreo zece minute, ascultând cu atenţie, dar nu auzi nimic.

11

— Zi aşa, octopăianjenii n-au făcut niciodată nimic ostil!

spuse Max furios. Atunci cum dracu' numiţi voi treaba asta? Suntem prinşi în capcană. Clătină din cap cu tărie. M-am gândit eu din capul locului că-i o prostie să vin aici.

— Te rog, Max, spuse Eponine. Să nu ne certăm. Nu ajută la nimic dacă ne certăm între noi.

Toţi adulţii, cu excepţia lui Nai şi Benjy, străbătuseră culoarul de un kilometru până la sala-catedrală ca să examineze ce făcuseră octopăianjenii. Într-adevăr, oamenii erau închişi în adăpost. Două dintre cele trei tunele deschise care dădeau din sală duceau la coridorul vertical, iar al treilea, descoperiră ei repede, ducea la o cameră de depozitare mare şi pustie, care nu avea nici o ieşire.

— Ar fi bine să găsim o soluţie cât mai repede, spuse Max. Mâncarea ne mai ajunge doar pentru patru zile şi n-avem nici o idee de unde să facem rost de alta.

— Îmi pare rău, Max, spuse Nicole, dar tot mai cred că decizia iniţială a lui Richard a fost corectă. Dacă rămâneam în adăpostul nostru am fi fost capturaţi şi duşi înapoi în Noul Eden, unde aproape sigur am fi fost executaţi…

— Poate, o întrerupse Max. Sau poate nu… Cel puţin, în cazul ăla, copiii ar fi fost cruţaţi. Şi nu cred că Benjy şi doctorul ar fi fost omorâţi…

— Toate astea sunt pure speculaţii şi nu rezolvă principala noastră problemă: ce facem acum? interveni Richard.

— În regulă, geniule, zise Max pe un ton muşcător. Până acum, tu ai luat hotărârile. Ce propui?

Eponine interveni din nou.

— Eşti nedrept, Max. Nu e vina lui Richard că suntem în situaţia asta. Şi, cum spuneam mai înainte, nu ne ajută…

— Bine, bine, o întrerupse Max şi se îndreptă spre culoarul care ducea în camera-depozit. Am să intru în tunelul ăsta să mă calmez şi să fumez o ţigară. Se uită în urmă la Eponine. Nu vii şi tu? Ne mai rămân exact douăzeci şi nouă după ce o fumăm pe asta.

Eponine le zâmbi slab lui Nicole şi lui Ellie.

— Tot mai e supărat foc pe mine că n-am luat toate ţigările când am evacuat adăpostul, spuse ea încet. Nu vă faceţi griji… Max se înfurie uşor, dar îi trece repede… Ne întoarcem în câteva minute.

— Care e planul tău, iubitule? îl întrebă Nicole pe Richard

după plecarea celor doi.

— Nu prea avem de ales, răspunse Richard sumbru. Unul sau doi adulţi trebuie să stea cu Benjy, copiii şi aviarii, în timp ce noi ceilalţi explorăm cât mai repede adăpostul ăsta… Nu mă încântă deloc ideea că octopăianjenii chiar intenţionează să ne lase să murim de foame.

— Scuză-mă, Richard.

Robert Turner vorbea pentru prima oară de când Patrick anunţase că ieşirea spre New York e astupată.

— Nu cumva presupui din nou că octopăianjenii sunt prietenoşi? Să presupunem că nu sunt sau, mai degrabă, să presupunem că supravieţuirea noastră este nesemnificativă pentru ei într-un fel sau altul şi că pur şi simplu au sigilat adăpostul ca să se protejeze de toţi acei oameni apăruţi de curând…

Robert se opri, părând că şi-a pierdut şirul gândurilor.

— Voiam să spun, continuă el după câteva secunde, că nepoata ta şi de fapt toţi copiii sunt în mare pericol, atât psihic cât şi fizic şi mă voi opune oricărui plan care i-ar lăsa neprotejaţi şi vulnerabili.

— Ai dreptate, Robert, îl întrerupse Richard. Mai mulţi adulţi, dintre care cel puţin un bărbat, trebuie să rămână cu Benjy şi copiii… De ce nu vă întoarceţi tu, Patrick şi Ellie chiar acum la copii? E şi Nai acolo. Nicole şi cu mine îi aşteptăm pe Max şi Eponine şi venim şi noi repede.

Richard şi Nicole rămaseră singuri.

— Ellie spune că Robert e furios mai tot timpul dar nu ştie cum să-şi exprime mânia în mod constructiv, zise încet Nicole… I-a spus că întreaga acţiune i s-a părut de la bun început o greşeală şi petrece ore întregi gândindu-se la asta, încruntat şi mohorât… Ellie spune chiar că o îngrijorează obsesia asta al lui.

Richard clătină din cap.

— Poate *a fost* o greşeală, spuse el. Poate că tu şi cu mine ar fi trebuit să ne trăim singuri restul vieţii. Însă m-am gândit că…

În acel moment Max şi Eponine se întoarseră din cameră.

— Vreau să vă cer scuze amândurora, spuse Max întinzând mâna. Cred că m-am lăsat copleşit de teamă şi frustrare.

— Mulţumesc, Max, spuse Nicole. Dar nu-i nevoie să-ţi ceri scuze. Ar fi caraghios să presupunem că putem trece printr-o experienţă ca asta fără să apară şi neînţelegeri.

*

Toată lumea era în muzeu.

— Să revedem încă o dată planul, spuse Richard. Cinci dintre noi vor coborî pe spiţe şi vor explora zona din jurul peronului de metrou. Vom cerceta în amănunt orice tunel pe care-l găsim. Apoi, dacă nu găsim nici un mijloc de evadare şi metroul cel mare ne aşteaptă într-adevăr acolo, Max, Eponine, Nicole şi cu mine ne vom urca în el, iar Patrick se va întoarce aici în muzeu.

— Nu crezi că e o nesăbuinţă să vă urcaţi toţi patru în metrou? întrebă Robert. De ce nu urcaţi doar doi mai întâi?... şi dacă metroul pleacă şi nu se mai întoarce?

— Robert, din păcate n-avem timpul de partea noastră, răspunse Richard. Dacă n-am sta atât de prost cu mâncarea, am putea urma un plan mai conservator. În acel caz poate numai doi dintre noi ar intra în metrou. Dar dacă traseul metroului are mai multe destinaţii succesive, în loc de una singură? întrucât am hotărât deja că vom explora numai câte doi, pentru siguranţă, s-ar putea să ne ia mult să găsim o cale de evadare având doar un cuplu care cercetează.

În cameră se lăsă o tăcere prelungită, până când Timmy începu să sporovăiască nedesluşit cu sora lui. Nikki se duse la aviar şi începu să-i mângâie burta catifelată.

— N-am pretenţia de a cunoaşte toate răspunsurile, spuse Richard şi nici nu subestimez gravitatea situaţiei. Dar dacă există o cale de ieşire de aici, lucru în care Nicole şi cu mine credem, cu cât o găsim mai repede, cu atât mai bine.

Fu rândul lui Patrick să pună o întrebare.

— Presupunând că luaţi toţi patru metroul, noi cât timp trebuie să vă aşteptăm aici în muzeu?

— Asta e o întrebare grea, răspunse Richard. Aveţi mâncare suficientă pentru încă patru zile, iar apa din cisternă ar trebui să vă ţină în viaţă o oarecare perioadă după aceea... Nu ştiu, Patrick. Cred că ar trebui să rămâneţi aici cel puţin două sau trei zile... După aceea va trebui să hotărâţi singuri... Dacă va fi posibil, unul sau mai mulţi dintre noi se vor întoarce.

Benjy urmărea conversaţia cu foarte mare atenţie. Era evident că înţelege în linii mari ce să întâmplă, căci începu să plângă încetişor. Nicole se duse la el să-l liniştească.

— Nu-ţi face griji, fiule, spuse ea. Totul o să fie bine.

Bărbatul-copil îşi privi mama.

— Aşa sper, spuse el, dar mi-e frică.

Galileo Watanabe sări brusc şi alergă spre locul în care cele două puşti erau rezemate de perete.

— Dacă unul din octopăianjenii ăia intră aici, am să-l împuşc, spuse el atingând una din puşti înainte ca Max să i-o ia din mână. *Bang! Bang!*

Strigătele lui îi făcură pe aviari să ţipe şi pe micuţa Nikki să plângă. După ce Ellie şterse lacrimile fiicei sale, Max şi Patrick puseră puştile pe umăr şi cei cinci exploratori îşi luară la revedere. Ellie intră în tunel cu ei.

— N-am vrut să vorbesc despre asta în faţa copiilor, dar ce trebuie să facem dacă vedem un octopăianjen în timp ce voi sunteţi plecaţi? întrebă ea.

— Încercaţi să nu intraţi în panică, răspunse Richard.

— Şi să nu faceţi nimic agresiv, adăugă Nicole.

— Înşfac-o pe Nikki şi fugi de să-ţi sfârâie călcâiele, spuse Max, făcându-i cu ochiul.

*

Câtă vreme coborâră pe spiţe nu se întâmplă nimic neobişnuit. La fel ca în urmă cu mulţi ani, luminile de la următorul nivel inferior se aprindeau când cineva care cobora se apropia de zona neluminată. Cei cinci exploratori ajunseră pe peronul de metrou în mai puţin de o oră.

— Acum vom afla dacă acele vehicule misterioase mai funcţionează, spuse Richard.

În mijlocul peronului circular era o gaură de dimensiuni mai mici, care cobora mai adânc în întuneric, rotundă şi prevăzută de asemenea cu spiţe metalice care ieşeau din pereţi. În unghi drept faţă de locul în care stăteau cei cinci, de o parte şi de alta a peronului, se vedeau două tunele întunecate, tăiate în piatră şi metal. Unul dintre tunele era mare, cu o deschidere de cinci-şase metri pe înălţime, în timp ce tunelul opus era exact cu un ordin de mărime mai mic. Când Richard se apropie la douăzeci de grade de tunelul cel mare, acesta se lumină brusc şi putu să-i vadă clar interiorul. Tunelul semăna cu un mare canal colector de pe Pământ.

Ceilalţi membri ai grupului de explorare veniră repede lângă Richard de îndată ce se auzi venind din tunel primul zgomot şuierat. În mai puţin de un minut, un vehicul asemănător cu un metrou apăru în viteză de după un colţ îndepărtat şi se îndreptă

rapid înspre ei, oprindu-se cu capătul din faţă la un metru de locul în care coridorul cu spiţe continua să coboare.

Şi interiorul metroului era luminat. În vagon nu existau scaune, ci doar nişte bare metalice din tavan până în podea împrăştiate aparent la întâmplare. Cinci secunde mai târziu, pe partea opusă a peronului trase un vehicul identic, exact o zecime din mărimea primului.

Cu toate că Max, Patrick şi Eponine auziseră de multe ori istorisiri despre două metrouri fantomă, acum când vedeau aievea vehiculele se simţeau cuprinşi de nelinişte.

— Chiar vorbeşti serios, prietene? îl întrebă Max pe Richard după ce examinară amândoi rapid exteriorul metroului mai mare. Chiar ai de gând să urci în drăcia asta dacă nu găsim nici o cale de ieşire?

Richard aprobă dând din cap.

— Dar ăsta poate să meargă *oriunde,* spuse Max. N-avem nici cea mai vagă idee ce e, cine l-a construit sau ce dracu' face aici. Şi o dată ce ne-am suit în el, suntem complet neajutoraţi.

— Asta-i drept, spuse Richard zâmbind vag. Max, înţelegi excelent situaţia în care ne aflăm.

Max clătină din cap.

— În fine, mai bine am găsi naibii ceva în afurisita asta de gaură, pentru că nu ştiu dacă Eponine şi cu mine…

— În regulă, spuse Patrick apropiindu-se de ei. Cred că e timpul pentru următoarea fază a operaţiunii… Haide, Max, eşti gata să mai cobori nişte spiţe?

*

Richard n-avea la dispoziţie nici unul din roboţii săi isteţi ca să-l plaseze în metroul mai mic. Însă avea o cameră de luat vederi miniaturală, prevăzută cu un sistem de mobilitate rudimentar şi care spera să fie suficient de grea pentru a pune în mişcare metroul mai mic.

— Metroul cel mic nu ne asigură în nici un caz o posibilă ieşire, le spuse el celorlalţi. Vreau doar să determin aşa, pentru mine, dacă s-a schimbat ceva în aceşti ani. În plus, s-ar părea că nu există nici un motiv, cel puţin deocamdată, ca mai mult decât doi dintre noi să coboare mai departe.

În timp ce Patrick şi Max coborau încet spiţele suplimentare iar Richard era absorbit în verificarea finală a videocamerei mobile, Nicole şi Eponine se plimbau pe peron.

— Cum merge, fermierule? îl întrebă Eponine pe Max prin radio.

— Până acum, bine, răspunse el. Dar suntem la numai zece metri sub voi. Spiţele astea sunt mai depărtate unele de altele decât cele de deasupra, aşa că trebuie să fim mai precauţi.

— Relaţia ta cu Max trebuie să fi înflorit cu adevărat cât am fost eu în închisoare, comentă Nicole câteva clipe mai târziu.

— Într-adevăr, răspunse cu nonşalanţă Eponine. Sinceră să fiu, asta m-a mirat. Nu credeam că un bărbat e în stare să aibă o legătură serioasă cu cineva care… ştii tu… dar l-am subestimat pe Max. Chiar că e o persoană neobişnuită. Sub masca aceea de mascul necioplit…

Eponine se opri. Nicole zâmbea larg.

— Eu nu cred că Max a reuşit să păcălească pe cineva – cel puţin nu pe cei care-l cunosc. Max cel dur şi spurcat la gură e un rol pe care şi l-a însuşit dintr-un anume motiv, autoapărare, probabil, la ferma aceea din Arkansas.

Cele două femei rămaseră tăcute o vreme.

— Însă cred, totuşi, că nu l-am apreciat pe Max la adevărata lui valoare, spuse Nicole. Merită toată admiraţia fiindcă te adoră din tot sufletul, chiar dacă voi doi n-aţi putut niciodată să…

— O, Nicole, o întrerupse Eponine, cuprinsă de emoţii.

Să nu crezi că eu n-am vrut, că n-am visat la asta. Iar doctorul Turner ne-a spus de multe ori că şansele ca Max să contracteze RV-41 sunt foarte mici dacă ne protejăm… Dar pentru mine, „foarte mici” nu ajunge. Dacă, cumva, i-aş transmite lui Max virusul ăsta oribil care mă ucide? Cum mi-aş putea ierta vreodată faptul că-l condamn la moarte pe bărbatul pe care-l iubesc?

Ochii lui Eponine se umplură de lacrimi.

— Suntem intimi, fireşte, spuse ea. În felul nostru plin de precauţii… Iar Max nu s-a plâns nici măcar o dată. Dar îmi dau seama din ochii lui că-i lipseşte…

— În regulă, îl auziră pe Max prin radio. Acum vedem fundul. E la cinci metri sub noi şi seamănă cu o podea normală. De acolo pornesc două tunele, unul de mărimea tunelului mai mic de la nivelul vostru, iar celălalt micuţ de tot. Ne ducem jos să inspectăm mai îndeaproape.

*

Sosise timpul ca exploratorii să între în metrou. Videocamera

mobilă a lui Richard nu descoperise nici o noutate substanţială şi era clar că la singurul nivel de sub ei nu există nici o ieşire pe care oamenii să o poată folosi. Richard şi cu Patrick terminară de discutat între patru ochi ce avea de făcut tânărul când se întorcea la ceilalţi. Apoi se întoarseră la Max, Nicole şi Eponine şi se îndreptară toţi cinci încet spre metroul care aştepta.

Eponine avea un gol în stomac. Inspiră adânc şi spuse:

— Nu mi-e ruşine să recunosc că mi-e frică.

— Rahat, spuse Max, ăsta-i un eufemism. Ascultă, Richard, de unde ştim noi că chestia asta n-o să se repeadă peste stânca aia de care ne-ai vorbit, cu noi cu tot?

Richard zâmbi dar nu răspunse.

Ajunseră lângă metrou.

— Bun, spuse Richard, întrucât nu ştim precis cum se activează chestia asta, va trebui să fim foarte atenţi. Vom intra cât de cât simultan. Asta va elimina posibilitatea ca uşile să se închidă şi metroul să pornească înainte să fi urcat toţi.

Nimeni nu spuse nimic timp de aproape un minut. Stăteau înşiraţi unul lângă altul, Max şi Eponine fiind cel mai aproape de tunel.

— Acum am să număr, spuse Richard. Când spun trei, facem cu toţii un pas înainte.

— Pot să închid ochii? întrebă Max rânjind. Aşa făceam când eram mic şi mă suiam în *montagne russe.*

— Dacă vrei… răspunse Nicole.

Intrară în metrou şi fiecare se prinse de o bară verticală. Nu se întâmplă nimic. Patrick se uita de pe peron la ei.

— Poate că-l aşteaptă pe Patrick, spuse liniştit Richard.

— Nu ştiu, bombăni Max, dar dacă nenorocitul ăsta de tren nu se mişcă în câteva secunde, eu am să sar.

La numai câteva clipe după comentariul lui Max, uşa se închise încet. Fiecare apucă să inspire de două ori înainte ca metroul să se pună încet în mişcare, accelerând rapid în tunelul luminat.

Patrick le făcu cu mâna şi urmări din ochi metroul până acesta dispăru după primul colţ. Apoi îşi puse puşca pe umăr şi începu să urce spiţele. *Vă rog să vă întoarceţi repede,* le spuse el în gând celor plecaţi, *înainte ca incertitudinea să ne vină de hac tuturor.*

Ajunse la nivelul celorlalţi în mai puţin de cincisprezece

minute. După ce bău o gură de apă din sticlă, porni grăbit în josul tunelului spre muzeu. În timp ce mergea, se gândea ce le va spune celorlalţi.

Patrick trecu pragul fără să observe că încăperea e cufundată în întuneric. Totuşi, când intră şi luminile se aprinseră, se simţi pe moment dezorientat. *Nu sunt unde trebuie,* se gândi el la început, *am luat-o prin alt tunel. Ba nu,* se corectă Uitându-se repede în jur, *asta trebuie să fie camera. Văd câteva pene în colţul de acolo şi unul din scutecele ciudate ale lui Nikki...*

Cu fiecare secundă care trecea, inima îi bătea mai repede. *Unde sunt toţi?* se întrebă Patrick, Uitându-se înnebunit prin cameră încă o dată. *Ce putea să li se întâmple?* Cu cât se uita mai mult la pereţii goi, îşi dădea seama că sora şi prietenii lui n-ar fi plecat din proprie voinţă. Măcar de-ar fi lăsat un bilet! Patrick îşi petrecu două minute scotocind fiecare ungher. Nu exista nici un mesaj. *Probabil cineva sau ceva i-a forţat să plece*, îşi spuse el.

Încercă să gândească logic, dar îi fu imposibil. Mintea îi sărea mereu de la ceea ce trebuia să facă la imaginile cumplite a ceea ce li s-ar fi putut întâmpla celorlalţi. În cele din urmă se gândi că probabil se mutaseră înapoi în camera iniţială, cea pe care mama lui şi Richard o numeau galeria foto, poate din cauză că luminile din muzeu funcţionau prost sau poate dintr-un alt motiv la fel de banal. Însufleţit de acest gând, Patrick ţâşni în tunel.

Ajunse la galeria foto după trei minute. Şi ea era pustie. Patrick se aşeză lângă perete. Existau numai două direcţii în care ar fi putut s-o ia tovarăşii săi. Cum în timp ce urcase nu văzuse pe nimeni, conchise că ceilalţi au plecat către sala-catedrală şi ieşirea sigilată. În timp ce mergea pe coridorul lung, ţinând strâns puşca, Patrick ajunse să creadă că soldaţii lui Nakamura *nu* părăsiseră insula şi că pătrunseseră, cumva, în adăpost şi-i capturaseră pe ceilalţi.

Chiar înainte de a intra în sala-catedrală, Patrick auzi plânsul lui Nikki.

— Ma-mii, ma-mii, ţipă ea, scoase un vaiet jalnic.

Patrick dădu buzna în încăperea mare şi, nevăzând pe nimeni, se întoarse şi o luă la fugă pe rampă în sus, în direcţia plânsului nepoatei sale.

Pe palierul aflat dedesubtul ieşirii sigilate era o scenă haotică. Nikki continua să jelească iar Robert Turner umbla năuc cu

braţele întinse şi cu ochii în sus, repetând întruna: „Nu, Doamne, nu!” Benjy hohotea pe înfundate într-un colţ, în timp ce Nai încerca, fără mare succes, să-şi liniştească gemenii.

Când Nai îl văzu pe Patrick, sări şi alergă spre el.

— O, Patrick, spuse ea cu ochii şiroind de lacrimi, Ellie a fost răpită de octopăianjeni.

12

Patrick reuşi abia după mai multe ore să închege o poveste coerentă a ceea ce se întâmplase după ce grupul exploratorilor părăsise camera muzeu. Nai era încă zguduită din cauza experienţei trăite, Robert nu putea vorbi mai mult de un minut fără să izbucnească în lacrimi şi atât copiii cât şi Benjy interveneau în mod frecvent în discuţie, adesea fără nici o logică. La început, Patrick se lămuri doar că octopăianjenii veniseră şi nu numai că o răpiseră pe Ellie, ci în plus îi luaseră şi pe aviari, cantalupii şi materialul sesil. Până la urmă, totuşi, după întrebări repetate, înţelese majoritatea detaliilor întâmplării.

Se părea că la vreo oră după plecarea celor cinci exploratori, oamenii rămaşi în camera muzeu auziseră la uşă zgomotul de perii târşâite. Când Ellie ieşi să vadă ce se întâmpla, văzu că din ambele direcţii se apropiau nişte octopăianjeni. Se întoarse cu vestea în cameră şi încercă să-i calmeze pe Benjy şi pe copii.

Când primul octopăianjen apăru în prag, toţi oamenii se traseră înapoi cât putură, făcând loc celor nouă sau zece octopăianjeni care intrară. La început, creaturile au rămas laolaltă în grup, cu capetele strălucind de mesajele colorate, mişcătoare pe care le foloseau pentru a comunica. După câteva minute, unul dintre octopăianjeni înaintă puţin, arătă direct spre Ellie ridicând unul dintre tentaculele lui negre cu auriu, după care emise o lungă succesiune de mesaje colorate care se repetă cu iuţeală. Ellie ghici (aşa spunea Nai; Robert, pe de altă parte, susţinea că Ellie *ştia,* cumva, ce spun octopăianjenii) că extratereştrii cer cantalupii şi materia sesilă. Le luă din colţ şi i le înmână octopăianjenului conducător. Acesta le luă cu trei tentacule („Merita să vezi cum îşi folosesc chestiile alea ca nişte butuci şi cilii de dedesubt!” exclamă Robert) şi le dădu subalternilor săi.

Ellie şi ceilalţi crezură că octopăianjenii vor pleca, dar se

înşelară amarnic. Octodul rămase cu faţa la Ellie şi continuă să emită mesaje colorate. O pereche de octopăianjeni începu să se deplaseze încet în direcţia lui Tammy şi Timmy.

— Nu! spuse Ellie. Nu-i luaţi!

Dar era prea târziu. În ciuda ţipetelor aviarilor, cei doi octopăianjeni îi înfăşurară strâns cu tentaculele în jurul lor şi plecară cu ei. Galileo Watanabe ţâşni şi-l atacă pe octopăianjenul care-l ţinea pe Timmy cu trei tentacule. Octodul a folosit un al patrulea tentacul pentru a-l ridica pe băiat de la pământ şi a-l înmâna unuia dintre colegii săi. Galileo trecu de la unul la altul, apoi fu lăsat jos, nevătămat, în colţul îndepărtat al camerei. Intruşii i-au permis lui Nai să alerge să-şi liniştească fiul.

La această vreme, trei sau patru octopăianjeni plus aviarii, cantalupii şi materia sesilă dispăruseră în hol. În cameră mai erau şase extratereştri. Timp de vreo zece minute, aceştia vorbiră între ei. În tot acest timp, conform spuselor lui Robert („Eu n-am fost prea atentă, eram prea speriată şi îngrijorată din pricina copiilor”, spunea Nai), Ellie urmărea mesajele colorate pe care le schimbau octopăianjenii între ei. La un moment dat, Ellie o duse pe Nikki la Robert şi i-o puse în braţe.

— Cred că înţeleg puţin din ceea ce spun ei (citatul îi aparţinea tot lui Robert), rosti Ellie, albă ca varul la faţă. Vor să mă ia şi pe mine.

Octopăianjenul conducător se deplasă din nou către ei şi începu să vorbească în culori, părând să se adreseze lui Ellie. Cele întâmplate în următoarele zece minute constituiau un subiect controversat, Nai şi Robert având versiuni diferite iar Benjy fiind în linii mari de partea lui Nai. Conform versiunii lui Nai, Ellie a încercat să-i protejeze pe ceilalţi din cameră, făcând un fel de târg cu octopăianjenii. Prin vorbe şi prin gesturi, Ellie le-a spus octopăianjenilor că va merge cu ei dacă îi garantează că toţi ceilalţi oameni din cameră vor fi lăsaţi să părăsească în siguranţă adăpostul.

— Ellie a fost explicită, susţinu Nai cu insistenţă. Le-a explicat că suntem prinşi în capcană şi că nu avem destulă mâncare. Din nefericire, au înhăţat-o înainte ca ea să fie sigură că au înţeles târgul.

— Eşti naivă, Nai, spuse Robert cu o expresie îndurerată şi nedumerită în privire. N-ai înţeles cât de sinistre sunt creaturile

astea. Au hipnotizat-o pe Ellie. Serios. În prima parte a vizitei, când se uita atât de atentă la culorile lor. Vă spun că nu mai era ea. Toată aiureala aia cu garantarea plecării în siguranţă a tuturor a fost un subterfugiu. Ellie *a vrut* să plece cu ei. I-au modificat personalitatea chiar acolo, pe loc, cu modelele alea nebuneşti, colorate şi nimeni n-a văzut asta, în afară de mine.

Patrick nu credea versiunea lui Robert; o punea pe seama tulburării puternice. Nai, totuşi, era de acord cu Robert cu privire la două aspecte: Ellie nu s-a luptat, nici n-a protestat când primul octopăianjen a învăluit-o cu tentacule şi, înainte de a dispărea din cameră, le-a înşirat o listă lungă de lucruri legate de îngrijirea lui Nikki.

— Care om întreg la minte, după ce a fost luat pe sus de un extraterestru, s-ar apuca să înşire calm ce păturele strânge în braţe copilul lui când doarme, când a fost ultima dată deranjat la stomac şi alte lucruri de felul ăsta? Era evident că-i hipnotizată sau drogată sau mai ştiu eu ce.

Patrick înţelese relativ repede cum se făcea că sunt toţi pe palierul de sub ieşirea sigilată. După ce octopăianjenii plecară cu Ellie, Benjy alergă afară pe coridor, ţipând şi urlând şi atacând în zadar ariergarda octozilor. Robert i se alătură şi amândoi îi urmară pe Ellie şi contingentul extraterestru până la sala-catedrală. Poarta de la al patrulea tunel era deschisă. Un octopăianjen îi ţinu la distanţă pe Robert şi pe Benjy cu patru tentacule lungi, în timp ce ceilalţi se îndepărtară. Apoi ultimul octopăianjen încuie poarta în urma lui.

*

Pentru Max, călătoria cu metroul era palpitantă. Îi amintea de o excursie pe care o făcuse la un mare parc-muzeu când avea zece ani. Vagonul era suspendat deasupra a ceva ce semăna cu o bandă metalică şi nu atingea nimic în goana prin tunel. Richard emise ipoteza că funcţionează magnetic.

Metroul se opri după vreo două minute şi uşa se deschise repede. Cei patru exploratori se uitară afară la un peron simplu, de culoare alb-crem, dincolo de care era o arcadă înaltă de vreo trei metri. Max spuse:

— Cred că, în conformitate cu planul A, Eponine şi cu mine ar trebui să coborâm aici.

— Da, spuse Richard. Fireşte, dacă metroul nu se pune iar în mişcare, vom coborî şi Nicole şi cu mine.

Max o luă pe Eponine de mână şi păşiră cu grijă pe peron. Imediat după aceea, uşa metroului se închise şi vehiculul porni în viteză.

— Ei bine, nu-i aşa că e romantic? o întrebă Max pe Eponine. Iată-ne în sfârşit singuri, numai noi doi.

O luă în braţe şi o sărută.

— Vreau să ştii atâta doar, franţuzoaico: te iubesc. Habar n-am unde dracu' suntem, dar indiferent ce-o fi aici, mă bucur că mă aflu aici cu tine.

Eponine râse.

— La orfelinat aveam o prietenă care visa să fie singură pe o insulă pustie cu un renumit actor francez, Marcel du Bois, care avea un piept de mamut şi braţele ca nişte trunchiuri de copaci. Mă întreb cum s-ar fi simţit ea în locul ăsta. Cred că trebuie să trecem pe sub arcadă, adăugă uitându-se în jur.

Max ridică din umeri.

— Doar dacă nu apare cumva un iepure alb pe care să-l urmăm în vreo gaură…

De cealaltă parte a arcadei era o încăpere mare, dreptunghiulară, cu pereţi albaştri. Era absolut goală şi exista numai o ieşire, o uşă deschisă spre un coridor îngust şi luminat care mergea paralel cu tunelul de metrou. Pereţii acestui coridor care, atât cât puteau vedea Eponine şi Max, se continua în ambele direcţii, aveau aceeaşi culoare albastră ca pereţii camerei de dincolo de arcadă.

— Încotro o luăm? întrebă Max.

— Încolo văd două chestii asemănătoare cu nişte uşi, care dau în sens opus faţă de metrou, spuse Eponine arătând în dreapta.

— Şi-n partea asta sunt două, spuse Max uitându-se în stânga. Să mergem mai întâi la prima intrare, ne uităm ce e acolo şi pe urmă hotărâm o strategie.

Merseră braţ la braţ cincizeci de metri pe culoarul albastru. Ceea ce văzură când ajunseră la următoarea intrare îi sperie. Alt coridor albastru, identic, având din loc în loc nişte uşi, se întindea în faţa lor pe o distanţă de mulţi metri.

— Rahat! exclamă Max. Suntem pe cale de a intra într-un fel de labirint… Tare n-aş vrea să ne rătăcim!

— Şi ce crezi că ar trebui să facem? întrebă Eponine.

— Cred… spuse Max, ezitând, cred că ar trebui să fumăm o

ţigară şi să dezbatem problema.

Eponine râse.

— Nici că se putea să ai o idee mai bună!

*

Înaintau cu mare grijă. De fiecare dată când coteau într-un alt coridor albastru, Max făcea semne pe perete cu rujul de buze al lui Eponine, indicând întreg drumul de întoarcere în camera de dincolo de arcadă. De asemenea, insistă ca Eponine, care se pricepea mai bine decât el la computer, să înregistreze semnele şi pe computerul portabil.

— În caz că apare ceva şi şterge semnele mele, spuse Max.

La început, aventura îi amuză şi, în două rânduri, se întoarseră la arcadă doar ca să dovedească faptul că o pot face; reuşita le trezi un anumit sentiment de împlinire. Dar după aproximativ o oră, când la fiecare cot dădeau de un peisaj albastru identic, entuziasmul lor începu să se evapore. În cele din urmă se opriră, se aşezară pe podea şi împărţiră altă ţigară.

— Pentru ce ar crea o făptură inteligentă un loc ca ăsta? întrebă Max, făcând inele de fum... Ori suntem supuşi vreunui test fără voia noastră...

— Ori există ceva aici care nu trebuie să fie găsit cu uşurinţă, termină Eponine.

Luă ţigara de la Max şi trase adânc fumul în piept.

— Dacă-i aşa, atunci trebuie să existe vreun cod simplu care defineşte poziţia precisă a obiectului sau locului special, un cod ca la combinaţiile alea de pe timpuri pentru încuietori, de două ori dreapta şi de patru ori stânga...

— Şi tot aşa până dimineaţă, o întrerupse Max zâmbind larg; o sărută scurt şi se ridică. Aşadar, ar trebui să *presupunem* că suntem în căutarea unui ceva special şi să ne organizăm logic căutarea.

Eponine se ridică şi ea şi se uită nedumerită la Max.

— Ce anume ai vrut să spui cu asta?

Max râse.

— Nu-s sigur, dar e al dracului de sigur că *a sunat* inteligent.

*

Max şi Eponine mergeau de aproape patru ore pe coridoarele albastre, aşa că hotărâră că e timpul să mănânce. Tocmai îşi începuseră prânzul format din mâncare ramană când văzură ceva trecând în stânga lor, într-o intersecţie de coridoare. Max

sări în picioare şi alergă în intersecţie. La câteva secunde după ce ajunse, un vehicul micuţ, înalt de abia zece centimetri, coti la dreapta pe culoarul învecinat. Max ţâşni şi apucă să vadă cum vehiculul dispare pe sub o arcadă mică, tăiată în peretele altui coridor albastru, la vreo douăzeci de metri depărtare.

— Vino încoace! îi strigă el lui Eponine. Am găsit ceva.

Eponine ajunse repede lângă el. Partea de sus a arcadei din perete se afla la numai douăzeci şi cinci de centimetri de podea, aşa că fură nevoiţi să se lase amândoi în genunchi şi apoi să se aplece şi mai mult pentru a vedea încotro plecase vehiculul. Primul lucru pe care-l văzură îi ului: cincizeci sau şaizeci de creaturi micuţe, cam cât furnicile, coborâră din vehiculul asemănător unui autobuz şi apoi se răspândiră în toate direcţiile.

— Ce dracu' e asta?! exclamă Max.

— Priveşte, Max! spuse Eponine surescitată. Uită-te cu atenţie… Creaturile acelea mici sunt octopăianjeni… Vezi?… Arată exact ca acela pe care mi l-ai descris.

— Fir-aş al naibii! Ai dreptate… Trebuie să fie pui de octopăianjeni.

— Nu cred. Felul în care intră în stupii aceia mici sau case sau ce-or fi… Uite, există şi un fel de canal, şi o barcă…

— Camera video! strigă Max. Întoarce-te şi adu camera… Aici e un întreg oraş în miniatură.

Când se aşezaseră să mănânce, Max şi Eponine îşi scoseseră rucsacurile şi restul echipamentului. Eponine plecă în fugă după videocameră. Max continuă să se uite fascinat la complexa lume miniaturală din spatele arcadei. Un minut mai târziu auzi un ţipăt slab şi simţi că-l străbate un fior rece de frică.

Tâmpitule! se apostrofă Max în timp ce alerga spre locul unde mâncaseră. *Niciodată să nu laşi puşca din mână, niciodată.*

Dădu ultimul colţ şi se opri brusc. Între el şi locul în care mâncase cu Eponine erau cinci octopăianjeni. Unul o învăluise cu trei tentacule, altul apucase puşca. Al treilea octopăianjen ţinea rucsacul lui Eponine.

Expresia de pe faţa ei trăda groaza.

— Ajută-mă, Max… Te rog, îl imploră Eponine.

Max făcu un pas înainte, dar doi octopăianjeni îl opriră. Unul dintre ei emise un şuvoi de benzi colorate care i se rotiră în jurul capului.

— Nu înţeleg ce dracu-mi spui! strigă Max plin de frustrare. Dar trebuie să-i daţi drumul.

Max ţâşni ca un mijlocaş de fotbal pe lângă primii doi octopăianjeni şi aproape ajunsese la Eponine când simţi tentaculele înfăşurându-se în jurul lui, ţintuindu-i braţele la piept. În zadar se zbătu. Creatura era incredibil de puternică.

Trei dintre octopăianjeni, printre care şi cel care o capturase pe Eponine, porniră pe coridorul albastru, îndepărtându-se de el.

— Max… Max! strigă îngrozită Eponine.

El nu putea face nimic. Octopăianjenul care-l ţinea nu se clinti. După un minut nu mai auzi strigătele lui Eponine.

După alte zece minute, Max simţi că muşchii puternici care îl ţineau încep să se relaxeze.

— Şi-acum, ce se întâmplă? întrebă el când se văzu liber. Ce urmează să faceţi, ticăloşilor?

Unul dintre octopăianjeni arătă spre rucsacul lui, care rămăsese sprijinit de perete. Max se trânti lângă el şi scoase nişte mâncare şi apă. Octopăianjenii vorbiră între ei prin culori, în timp ce Max, care înţelegea prea bine că e păzit, luă câteva îmbucături de mâncare.

Coridoarele astea sunt prea înguste, îşi zise el, gândindu-se cum să scape. *Iar afurisiţii ăştia sunt prea mari, ca să nu mai vorbesc de tentaculele lor lungi. Cred că va trebui să aştept să văd ce-o să mai urmeze.*

Cei doi octopăianjeni nu se mişcară din loc ore întregi. În cele din urmă, Max adormi pe podea, între ei.

*

Când se trezi, Max era singur. Se duse cu precauţie până la primul colţ şi se uită în ambele direcţii. Nu văzu nimic. După ce studie semnele de pe perete făcute cu rujul de buze şi mai adăugă câteva mâzgălituri prin care descria poziţia oraşului octopăianjenilor micuţi, Max se întoarse în camera din spatele peronului de metrou. Nu ştia ce să facă. Petrecu o vreme rătăcind pe coridoarele albastre şi strigând-o periodic pe Eponine, dar efortul se dovedi zadarnic. În cele din urmă se hotărî să se aşeze pe peron şi să aştepte metroul. Trecu mai bine de o oră; aproape că se hotărâse să se întoarcă la oraşul miniatural al octopăianjenilor când auzi vâjâitul metroului care se apropia din direcţia opusă coridoarelor verticale cu spiţe. Când metroul se apropie, îi văzu prin ferestre pe Richard şi

Nicole.

— Max! strigară ei deodată, chiar înainte ca uşa să se deschidă.

Richard şi Nicole erau extrem de emoţionaţi.

— Am găsit! exclamă Richard sărind pe peron. O încăpere uriaşă, cu o cupolă de vreo patruzeci de metri înălţime, în culorile curcubeului… E de cealaltă parte a Mării Cilindrice – metroul merge chiar prin mare, într-un tunel transparent…

Se întrerupse, iar metroul porni vâjâind.

— Are băi şi paturi şi apă curentă, adăugă repede Nicole.

— Şi hrană proaspătă, dacă-ţi vine să crezi… nişte fructe şi legume ciudate, dar sunt grozave…

— Unde-i Eponine? întrebă dintr-o dată Nicole, întrerupându-l pe Richard în mijlocul frazei.

— A plecat, răspunse Max posac.

— A plecat? întrebă Richard. Dar cum… unde?

— Au răpit-o prietenii voştri cei paşnici, zise cu ciudă Max.

— Ceeee?! exclamă Richard.

Max le povesti totul pe îndelete, fără să omită nimic. Richard şi Nicole îl ascultară cu atenţie până termină.

— Au fost mai deştepţi ca noi, comentă la sfârşit Richard, clătinând din cap.

— Nu *noi,* spuse Max, frustrat. Au fost mai deştepţi ca *mine.* Ne-au făcut să credem, pe Ep şi pe mine, că rezolvam nu ştiu ce puzzle în labirintul ăla de coridoare albastre… La naiba!

— Nu fi prea dur cu tine, spuse încet Nicole, atingându-i pe umăr. N-aveai de unde să ştii…

— Dar ce tâmpenie colosală! spuse Max, ridicând glasul. Iau cu mine puşca pentru protecţie şi unde, mă rog, e puşca aia când apar prietenii noştri cu opt picioare? Rezemată de blestematul de perete…

— La început şi noi am fost într-un loc similar, numai că toate coridoarele noastre erau roşii, nu albastre, spuse Richard. Nicole şi cu mine am umblat cam o oră, apoi ne-am întors pe peron. Metroul ne-a cules din nou în zece minute şi ne-a adus prin Marea Cilindrică.

— Ai căutat-o pe Eponine? întrebă Nicole.

— Am încercat. Am umblat de colo-colo şi am strigat-o.

— Poate că ar trebui să mai încercăm o dată, sugeră Nicole.

Cei trei prieteni se întoarseră în lumea coridoarelor albastre.

Când ajunseră la prima intersecţie, Max le explică lui Richard şi Nicole semnele de ruj de pe perete.

— Cred că ar trebui să ne despărţim, spuse Max. Căutarea va fi probabil mai eficientă aşa… Eu zic să ne întâlnim peste o jumătate de oră în camera din spatele arcadei.

La al doilea colţ, Max, acum singur, nu mai găsi semnele de ruj. Nedumerit, încercă să-şi amintească dacă era posibil să fi omis să facă o hartă la fiecare cotitură sau să nu fi trecut pe-aici… Adâncit în gânduri, simţi o mână pe umăr şi mai să îngheţe de spaimă.

— Hei, eu sunt, spuse Richard, văzându-i expresia de pe chip. N-ai auzit când te-am strigat?

— Nu, răspunse Max.

— Eram doar la două coridoare depărtare… Locul ăsta trebuie să aibă o izolaţie fonică fantastică… Oricum, nici eu, nici Nicole n-am găsit nici o hartă de-a ta când am dat al doilea colţ. Aşa că nu eram siguri…

— *Rahat*\ exclamă Max apăsat. Nemernicii ăia deştepţi au şters pereţii… Nu pricepeţi? Au plănuit de la bun început toată afacerea, iar noi am făcut exact ce se aşteptau ei să facem.

— Dar, Max, n-aveau cum să prevadă cu exactitate *tot* ce vom face, spuse Richard. Nici chiar noi nu ne ştiam în întregime strategia. Deci cum puteau ei…

— Nu pot să explic, spuse Max. Dar o simt. Creaturile alea au aşteptat *în mod deliberat* ca Eponine şi cu mine să mâncăm şi apoi ne-au îngăduit să vedem vehiculul ăla. *Ştiau* că o să plecăm în urmărirea lui şi că vor avea ocazia să o înhaţe pe Eponine… Şi, cumva, ne-au urmărit tot timpul pe toţi…

*

Până şi Max fu de acord că e inutil s-o mai caute pe Eponine în labirintul de coridoare albastre.

— Aproape sigur că nu mai e aici, spuse el cu năduf.

În timp ce aşteptau pe peron metroul, Richard şi Nicole îi povestiră mai amănunţit despre sala mare cu cupola curcubeu din partea sudică a Mării Cilindrice.

— În regulă, spuse Max când cei doi terminară. O legătură e evidentă chiar şi pentru mine, băiatul de fermier din Arkansas. Curcubeul din cupolă e în mod evident conectat cu curcubeul de pe cer, care a abătut atenţia soldaţilor lui Nakamura. Aşa că tipii cu curcubeul, cine or mai fi şi ăştia, nu vor ca noi să fim

capturaţi. Şi nu vor să murim de foame… Probabil ei sunt cei care au construit metroul, cel puţin aşa mi se pare mie logic. Dar care e relaţia dintre cei cu curcubeul şi octopăianjeni?

— Înainte de a-mi spune de răpirea lui Eponine, eram practic convins că sunt unii şi aceiaşi, răspunse Richard. Acum nu mai ştiu. E greu de interpretat experienţa voastră altfel decât un act ostil.

Max râse.

— Richard, ai un fel aparte de a folosi cuvintele. De ce-i socoteşti şi acum nevinovaţi pe nemernicii ăştia urâţi? M-aş fi aşteptat la una ca asta de la Nicole, dar pe tine octopăianjenii ăştia te-au ţinut prizonier luni întregi, ţi-au băgat creaturi mititele pe nas şi probabil că ţi-au umblat chiar şi la creier…

— Asta nu ştim sigur, spuse liniştit Richard.

— În regulă, spuse Max. Dar cred că tu nesocoteşti o grămadă de dovezi…

Max auzi vâjâitul cunoscut şi se opri. Metroul sosi, îndreptându-se în direcţia adăpostului octopăianjenilor.

Chiar înainte de a păşi în metrou, Max întrebă cu o undă de sarcasm:

— Cum se face că metroul ăsta merge întotdeauna în direcţia cea bună?

*

Patrick reuşise, în cele din urmă, să-i convingă pe Robert şi pe Nai să se întoarcă în camera muzeu. Nu fusese uşor. Atacul octopăianjenilor îi traumatizase puternic atât pe adulţi, cât şi pe copii. Robert nu putea dormi deloc, iar gemenii aveau coşmaruri din care se trezeau ţipând. Când apărură Richard, Max şi Nicole, mâncare nu mai era aproape deloc, iar Patrick începuse deja să întocmească planuri pentru situaţii neprevăzute.

Reîntâlnirea fu lipsită de entuziasm. Discutară pe larg ambele răpiri, care i-au deprimat profund pe toţi adulţii, chiar şi pe Nicole. Cupola curcubeu din sud nu produse prea mare entuziasm. Însă nu exista nici un dubiu privitor la ce aveau de făcut. Richard rezumă succint situaţia.

— Cel puţin, sub cupolă există mâncare, spuse el.

Îşi strânseră lucrurile în tăcere. Patrick şi Max coborâră copiii prin coridorul vertical cu spiţe. Metroul apăru la scurt timp după ce toată lumea ajunse pe peron. Nu opri la nici una din cele două staţii intermediare, ci îşi continuă drumul prin tunelul

transparent din Marea Cilindrică. Ciudatele şi minunatele creaturi subacvatice de pe partea cealaltă a peretelui tunelului, aproape sigur bioţi, i-au fascinat pe copii, iar lui Richard i-au amintit de voiajul său la New York, cu ani în urmă, când venise să o caute pe Nicole.

Încăperea de sub cupola de la celălalt capăt al liniei de metrou era cu adevărat uluitoare. Deşi la început Benjy şi copiii se arătară mai interesaţi de varietatea de hrană nouă şi proaspătă întinsă pe o masă lungă de pe o latură a camerei, adulţii umblară uimiţi de colo-colo, nu doar uitându-se la culorile strălucitoare ale curcubeului de deasupra capului lor, ci şi examinând toate firidele din partea opusă peronului, unde se aflau băile şi dormitoarele individuale.

Max măsură cu pasul dimensiunea podelei încăperii principale. În partea cea mai lată avea cincizeci de metri, iar de la marginea peronului până la pereţii albi şi intrările firidelor, patruzeci de metri. Patrick veni lângă Max, care stătea la marginea peronului, în timp ce ceilalţi discutau cum să împartă firidele-dormitor.

— Îmi pare rău de Eponine, spuse Patrick, punând mâna pe umărul prietenului său.

Max ridică din umeri.

— Într-un fel, e mai rău că Ellie a fost luată. Nu ştiu dacă Robert şi Nikki îşi vor reveni vreodată complet.

Cei doi bărbaţi rămaseră alături, uitându-se la tunelul întunecat şi pustiu.

— Ştii, Patrick, spuse Max mohorât, aş vrea să pot convinge fermierul din mine că necazurile noastre au luat sfârşit şi că cei cu curcubeul or să aibă grijă de noi.

Kepler veni în fugă cu o legumă lungă care semăna cu un morcov verde.

— Domnule Puckett, spuse el; trebuie să gustaţi din asta. E cea mai bună.

Max acceptă darul băieţelului şi muşcă din legumă.

— Chiar că e bună, Kepler, spuse el, ciufulind părul băiatului. Îţi mulţumesc foarte mult.

Kepler se întoarse alergând la ceilalţi. Max ronţăi încet leguma.

— Întotdeauna mi-am îngrijit excelent porcii şi găinile, îi spuse el lui Patrick. Au avut hrană bună şi condiţii de trai grozave.

Arătă cu mâna dreaptă spre cupolă şi spre masa încărcată cu mâncare.

— De asemenea, renunţam la animale pe rând, când eram gata să le tai sau să le vând la târg.

01

Nicole stătea culcată pe spate, iarăşi trează în toiul nopţii. În lumina slabă din dormitorul lor îl vedea pe Richard dormind liniştit lângă ea. În cele din urmă se ridică fără zgomot, traversă încăperea şi ieşi în camera mare a căminului lor temporar.

Inteligenţa care deţinea controlul asupra iluminatului avusese grijă ca oamenii să poată dormi, reducând întotdeauna drastic lumina care strălucea prin cupola curcubeu timp de aproximativ opt ore din douăzeci şi patru. În timpul acestor intervale de „noapte”, camera principală de sub cupolă era luminată slab iar dormitoarele individuale tăiate în pereţi, care nu aveau iluminat propriu, erau suficient de întunecate pentru un somn odihnitor.

Timp de mai multe nopţi la rând, Nicole dormise agitat, trezindu-se din vise neliniştitoare pe care nu şi le amintea prea bine. În acea noapte se plimba agale în jurul camerei mari în care familia şi prietenul ei îşi petreceau majoritatea timpului şi se chinuia fără succes să reconstituie imaginile care-i tulburaseră odihna. În capătul îndepărtat al încăperii, aproape de peronul pustiu, se opri şi se uită în tunelul întunecat care ducea prin Marea Cilindrică.

Ce se petrece în realitate aici? se întrebă Nicole. *Ce ne mai pregăteşte puterea sau inteligenţa neştiută?*

Trecuseră patru săptămâni de când micul contingent uman ajunsese în această magnifică peşteră construită dedesubtul semicilindrului sudic al Romei. Era evident că noul spaţiu de locuit fusese proiectat, cu un efort considerabil, anume pentru ei. Dormitoarele şi băile din firide erau identice cu cele din Noul Eden. Primul metrou care se întorsese după ce ei ajunseseră la cupolă adusese şi mai multă mâncare şi apă, plus divane, scaune şi mese ca să mobileze „locuinţele”. Oamenii fuseseră aprovizionaţi chiar şi cu farfurii, pahare şi tacâmuri. Cine sau ce cunoştea suficient de multe despre activitatea umană cotidiană pentru a furniza în detaliu astfel de articole de uz casnic?

Evident, cineva care ne-a ţinut foarte atent sub observaţie, îşi răspunse Nicole. Mintea ei evocă imaginea Vulturului şi-şi dădu seama că începe să-şi facă iluzii. *Dar cine altcineva ar putea fi? Numai ramanii şi Inteligenţa de la Baza de Tranzit deţin*

suficiente informaţii…

Un zgomot venit din spatele ei îi întrerupse gândurile. Se întoarse şi-l văzu pe Max Puckett traversând camera înspre ea.

— Nici tu nu poţi să dormi? întrebă el.

Nicole clătină din cap.

— În ultimele nopţi am visat urât.

— Eu îmi fac întruna griji pentru Eponine, spuse Max. Încă mai văd groaza din ochii ei când au luat-o.

Se întoarse în tăcere cu faţa la tunelul de metrou.

Dar tu, Ellie? se întrebă Nicole, simţind un val de nelinişte. *Eşti în siguranţă la octopăianjeni sau Max are dreptate în privinţa lor? Oare Richard şi cu mine ne amăgim crezând că octozii nu intenţionează să ne facă vreun rău?*

— Eu nu mai pot sta aici, îi spuse liniştit Max lui Nicole. Trebuie să fac ceva s-o ajut pe Eponine… Sau cel puţin să mă conving pe mine însumi că încerc.

— Dar ce poţi face, Max? întrebă Nicole după o scurtă pauză.

— Singura noastră legătură cu lumea exterioară e afurisitul ăla de metrou. Data viitoare când vine să ne aducă mâncare şi apă, adică fie în noaptea asta, fie mâine, am de gând să urc în el şi să rămân acolo. Când pleacă, am să plec şi eu cu el şi am să cobor unde se opreşte. Apoi am să încerc să găsesc un octopăianjen şi să mă las şi eu capturat.

Nicole văzu disperarea de pe chipul prietenului ei.

— Max, te agăţi ca înecatul de pai, spuse ea cu blândeţe. Nu vei găsi nici un octopăianjen decât dacă vor ei… în plus, avem nevoie de tine…

— Pe dracu’, Nicole, aici nu e nevoie de mine.

Max ridicase glasul.

— Aici nu e absolut nimic de făcut, în afară de discuţii şi de jocuri cu copiii. În adăpostul vostru măcar puteai opta pentru o plimbare prin întunericul din New York… între timp, s-ar putea ca Ellie şi Eponine să fie moarte sau să-şi dorească moartea. E timpul să facem ceva…

Văzură amândoi lumini licărind la distanţă, în tunelul de metrou.

— Iată-l că vine, spuse Max. Am să te ajut să descarci după ce-mi strâng lucrurile.

O luă la fugă în direcţia dormitorului său.

Nicole rămase să se uite la metroul care se apropia. Câteva

minute mai târziu, acesta trase în fanta lui, o incizie în podeaua circulară a camerei, şi se opri brusc… După ce uşile se deschiseră, Nicole se duse să cerceteze interiorul trenului.

Pe lângă patru mari carafe cu apă, metroul conţinea obişnuita gamă de hrană proaspătă, plus un tub mare, ca de pastă de dinţi, plin cu o substanţă lipicioasă care semăna la gust cu un amestec de miere şi portocale. *Dar unde se cultivă toate astea?* se întrebă Nicole pentru a suta oară începând să descarce mâncarea. Ca de fiecare dată, îşi zise că, probabil, undeva în semicilindrul sudic există o fermă mare. De aceeaşi părere erau şi ceilalţi. Consensul se dizolva când venea vorba despre *cine* îi hrăneşte. Richard avea convingerea că sunt hrăniţi chiar de octopăianjeni, mai ales pentru că toate proviziile treceau prin teritoriul pe care-l considera domeniul octopăianjenilor. Era greu să-i contrazici logica. Max era de acord că octopăianjenii le furnizează alimentele, însă atribuia motive sinistre tuturor acţiunilor acestora. Dacă sunt hrăniţi, asta nu se întâmplă în virtutea vreunui scop umanitar, susţinea el.

De ce ar fi octopăianjenii binefăcătorii noştri? se întrebă Nicole. *Sunt de acord cu Max că hrănirea noastră intră în contradicţie cu răpirea lui Ellie şi Eponine… Oare nu s-ar putea să fie implicată vreo altă specie?* în ciuda faptului că Richard o ironiza cu blândeţe în intimitatea dormitorului lor, o parte din Nicole se agăţa de speranţa că există cu adevărat nişte „curcubeeni” situaţi mai sus în ierarhia dezvoltării decât octopăianjenii, care erau interesaţi de menţinerea în viaţă a oamenilor vulnerabili şi le porunceau octopăianjenilor să-i hrănească.

Conţinutul metroului includea întotdeauna o surpriză. De data asta, în fundul vagonului se aflau şase mingi de diverse mărimi, fiecare având altă culoare intensă.

— Uită-te, Max, spuse Nicole. Ne-au trimis până şi mingi, ca să se joace copiii.

Acesta se întorsese cu rucsacul şi o ajuta să descarce.

— Minunat! spuse el sarcastic. Acum să-i vezi pe copii certându-se care minge a cui e.

Când terminară de golit metroul, Max urcă în vagon şi se aşeză pe podea.

— Cât ai să aştepţi? întrebă Nicole.

— Cât trebuie, răspunse posac Max.

— Le-ai spus şi celorlalţi ce ai de gând să faci?

— La dracu', nu! răspunse Max cu vehemenţă. De ce să le spun?… Aici nu facem democraţie.

Max se aplecă în faţă.

— Scuză-mă, Nicole, dar în momentul ăsta sunt întors pe dos. Eponine a dispărut de o lună, eu am rămas fără ţigări şi îmi sare uşor ţandăra. Se sili să zâmbească. Când mă purtam aşa, Clyde şi Winona îmi spuneau că am o ţeapă în fund.

— Nu-i nimic, Max, răspunse Nicole puţin mai târziu şi-l îmbrăţişă scurt înainte de a pleca. Sper doar să fii în siguranţă, oriunde vei merge.

*

Metroul nu plecă. Max refuză cu încăpăţânare să coboare din vagon, chiar şi pentru a merge la baie. Prietenii săi îi aduseră apă, mâncare şi cele necesare pentru a păstra curăţenia în vagon. La sfârşitul celei de a treia zi, provizia de hrană era drastic diminuată.

— Cineva trebuie să discute repede cu Max, le spuse Richard celorlalţi adulţi după ce copiii se culcară. E limpede că metroul n-o să plece atâta timp cât este el în vagon.

— Aveam de gând să vorbesc cu el despre asta mâine dimineaţă, spuse Nicole.

— Dar noi am rămas *acum* fără mâncare, protestă Robert. Şi nu ştim cât durează…

— Putem raţionaliza ce ne-a rămas, îl întrerupse Richard. Astfel o să ne ajungă cel puţin două zile… Uite ce e, Robert, toţi suntem încordaţi şi obosiţi… E mai bine să discutăm cu Max după o noapte de somn bun.

— Şi dacă Max n-o să vrea să coboare din metrou? o întrebă Richard pe Nicole când rămaseră singuri. Ce facem?

— Nu ştiu. Patrick mi-a pus aceeaşi întrebare azi după-amiază… îi era frică de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă încercăm să-l coborâm cu forţa pe Max din metrou… Patrick spune că Max e obosit şi foarte mânios.

Richard dormea dus de multă vreme când Nicole încetă să se mai gândească cum să-l abordeze cel mai bine pe Max. *Trebuie evitată cu orice preţ o confruntare,* îşi zise ea. *Asta înseamnă că trebuie să vorbesc cu el între patru ochi, fără să fim auziţi de ceilalţi. Dar ce anume să-i spun? Şi ce să fac dacă Max reacţionează negativ?*

În cele din urmă, epuizată, Nicole adormi. Iarăşi avu coşmaruri. Mai întâi visă că vila de la Beauvois e în flăcări iar ea n-o poate găsi pe Geneviève. Apoi visul se schimbă brusc şi Nicole se visă la şapte ani, pe Coasta de Fildeş, participând la ceremonia Poro. Înota pe jumătate goală în eleşteul din mijlocul oazei. Pe malul eleşteului, leoaica dădea târcoale, căutând-o pe fata care-i deranjase puiul. Nicole se băgă sub apă, pentru a evita ochii ageri ai leoaicei. Când ieşi la suprafaţă ca să respire, leoaica dispăruse, însă pe mal patrulau acum trei octopăianjeni.

„Mamă, mamă”, o auzi Nicole pe Ellie. Călcând apa, Nicole se uită în jurul eleşteului. „Noi suntem tefere, mamă”, spuse distinct glasul lui Ellie. „Să nu-ţi faci griji pentru noi”.

Dar unde era Ellie? Uitându-se mai bine, Nicole văzu o siluetă umană în pădurea din spatele celor trei octopăianjeni. „Ellie, tu eşti?” strigă Nicole în vis.

Silueta întunecată spuse „Da” cu glasul lui Ellie, apoi ieşi într-un luminiş unde putea fi văzută în lumina lunii. Nicole recunoscu imediat dinţii strălucitor de albi.

„Omeh!” strigă ea, cuprinsă de un val de groază. „Omeh…”

Un zgâlţâit insistent o trezi. Richard stătea pe pat lângă ea.

— Te simţi bine, iubito? întrebă el. O strigai pe Ellie… iar apoi pe Omeh.

— Am avut iarăşi unul din visele acelea intense, spuse Nicole ridicându-se şi îmbrăcându-se. Mi s-a spus că Ellie şi Eponine sunt în siguranţă, acolo unde se află.

— Unde te duci la ora asta? întrebă Richard.

— Să vorbesc cu Max.

Ieşi repede din dormitor în camera principală de sub cupolă. Fără să ştie de ce, se uită la tavan chiar când păşi în încăpere. Văzu ceva ce nu observase până atunci. La câţiva metri sub cupolă, în perete părea să fie tăiat un palier sau o platformă. *De ce n-am văzut palierul ăla până acum?* se întrebă Nicole în timp ce alerga spre metrou. *Pentru că umbrele sunt cu totul altfel în timpul zilei? Sau pentru că acel palier a fost de curând construit?*

Max dormea făcut ghem într-un colţ al vagonului. Nicole intră foarte încet. Cu câteva secunde înainte ca ea să-l atingă, Max murmură de două ori numele lui Eponine. Apoi capul lui zvâcni.

— Da, dragă, rosti el foarte clar.

— Max, şopti Nicole la urechea lui. Trezeşte-te, Max.

Când se trezi, Max arăta de parcă văzuse o stafie.

— Am avut un vis absolut uimitor, spuse Nicole. Acum ştiu că Eponine şi Ellie sunt tefere... Am venit să te rog să cobori din metrou, astfel încât să poată să ni se mai aducă mâncare. Ştiu cât de mult vrei să faci ceva...

Nicole se opri. Max se ridicase în picioare şi se pregătea să coboare din metrou. Expresia complet uluită de pe chipul lui încă nu dispăruse.

— Să mergem, spuse el.

— Aşa, pur şi simplu? întrebă Nicole, uimită că nu întâmpinase nici o rezistenţă.

— Da, spuse Max, păşind pe peron.

Numai după ce ieşi şi Nicole din metrou, uşile acestuia se închiseră şi vehiculul porni în viteză. Uitându-se în urma metroului care dispărea, Max spuse:

— Când m-ai trezit, visam că vorbesc cu Eponine. Cu o clipă înainte să-ţi aud glasul, ea mi-a spus că ai să-mi aduci un mesaj important.

Max dădu din umeri, apoi râse şi porni spre firide.

— Bineînţeles că nu cred în rahatul ăsta cu percepţiile extrasenzoriale, dar coincidenţa a fost, în mod sigur, fantastică.

*

Metroul se întoarse înainte de a se întuneca iar. De data asta, trenul avea două vagoane. Vagonul din faţă era luminat, deschis şi plin cu mâncare şi apă, ca întotdeauna. Al doilea vagon era complet întunecat. Uşile lui nu se deschiseră, iar ferestrele erau acoperite.

— Măi să fie, spuse Max, încercând fără succes să deschidă vagonul al doilea, ce avem noi aici?

După ce descărnară mâncarea şi apa din vagonul din faţă, metroul nu plecă aşa cum făcea de obicei. Oamenii aşteptară, dar misteriosul vagon refuză să-şi dezvăluie secretele. În cele din urmă, Nicole şi prietenii ei hotărâră să cineze. Conversaţia de la masă fu liniştită şi plină de speculaţii privitoare la intrus.

Când micul Kepler sugeră cu inocenţă posibilitatea ca în vagonul întunecat să fie Ellie şi Eponine, Nicole povesti din nou cum îl găsise pe Richard în comă, după lunga lui şedere la octopăianjeni.

După cină, Max propuse:

— Ar trebui să stăm de pază toată noaptea, ca nu cumva să

avem parte de vreun truc diabolic în timp ce dormim. Eu voi fi în primul schimb de patru ore.

Patrick şi Richard se oferiră şi ei să stea de pază. Înainte de culcare se duseră toţi pe peron şi se uitară la metrou.

— Ma-ma, ce ar putea fi înăuntru? întrebă Benjy.

— Nu ştiu, iubitule, răspunse Nicole îmbrăţişându-şi fiul. Chiar că n-am nici o idee.

În dimineaţa următoare, cu o oră înainte ca lumina din cupolă să se intensifice, Patrick şi Max îi treziră pe Richard şi pe Nicole.

— Veniţi, trebuie să vedeţi! le spuse Max surescitat.

În mijlocul încăperii principale se aflau patru creaturi mari, negre, segmentate, cu simetrie bilaterală, asemănătoare cu furnicile ca formă şi structură. La fiecare din cele trei segmente ale corpului lor erau ataşate atât o pereche de picioare, cât şi o pereche de apendice apucătoare telescopice care, în timp ce oamenii se uitau, stocau de zor materialul în mormane. Creaturile erau o adevărată privelişte. Fiecare din „braţele” lungi, ca nişte şerpi, aveau mobilitatea trompei de elefant, cu o capacitate suplimentară (şi utilă). Când un anumit braţ nu era folosit pentru a ridica ceva ori pentru a contrabalansa o greutate cărată de membrul opus, acel braţ se retrăgea în „caseta” lui de pe partea laterală a creaturii, unde rămânea „bobinat” strâns până era din nou nevoie de el. Astfel, când făpturile extraterestre nu executau nici o sarcină, braţele lor nu se vedeau şi nici nu le stânjeneau deplasarea.

Oamenii Continuară să se uite uluiţi la creaturile bizare, lungi de aproape doi metri şi înalte de un metru, care goliră repede vagonul de metrou întunecat, trecură repede în revistă mormanele, apoi plecară cu metroul. De îndată ce extratereştrii dispărură, Max, Patrick, Richard şi Nicole se duseră să examineze grămezile. În ele erau obiecte de toate formele şi mărimile, dominate de o singură piesă lungă şi plată ce semăna cu o treaptă.

— Dacă e să ghicesc, spuse Richard luând un obiect mic de forma unui stilou, aş zice că, din punctul de vedere al rezistenţei, materialul ăsta se situează undeva între ciment şi oţel.

— Dar pentru ce e, unchiule Richard? întrebă Patrick.

— Presupun că au de gând să construiască ceva.

— *Cine* anume? întrebă Max.

Richard ridică din umeri şi clătină din cap.

— Creaturile astea care tocmai au plecat mi-au lăsat impresia unor animale domestice avansate, capabile să îndeplinească sarcini secvenţiale, complicate, dar care nu gândesc cu adevărat.

— Aşadar, nu sunt curcubeenii mamei? întrebă Patrick.

— Categoric nu, răspunse Nicole cu un zâmbet vag.

*

La micul dejun, ceilalţi membri ai familiei, inclusiv copiii, aflară de noile creaturi. Toţi adulţii căzură de acord că, dacă extratereştrii se întorceau, cum era de aşteptat, nu-i vor stânjeni în ceea ce făceau, în afara cazului în care ajungeau la concluzia că activităţile lor constituie o ameninţare gravă la adresa oamenilor. Când metroul trase la peron trei ore mai târziu, două dintre noile fiinţe coborâră din vagonul din faţă şi se duseră în grabă în mijlocul camerei principale. Fiecare ducea un vas mic în care îşi înmuia în mod frecvent unul din braţe şi apoi făcea semne de un roşu aprins pe podea. Până la urmă, aceste linii roşii circumscriau o zonă care conţinea peronul de metrou, tot materialul stivuit şi cam jumătate din cameră.

Câteva clipe mai târziu, altă duzină de animale uriaşe cu apendice ca nişte trompe se revărsară din cele două vagoane de metrou, mai multe dintre ele cărând în spate structuri mari şi grele, curbilinii. Erau urmate de doi octopăianjeni cu culori neobişnuit de aprinse radiind în jurul capului. Cei doi octopăianjeni se duseră în mijlocul încăperii unde examinară mormanele de material, apoi le ordonară creaturilor asemănătoare cu furnicile să înceapă să construiască ceva.

— Aşadar, complotul se îngroaşă, îi spuse Max lui Patrick în timp ce priveau de la distanţă. Într-adevăr, prietenii noştri octopăianjeni deţin controlul, dar ce naiba fac?

— Cine ştie, răspunse Patrick, fascinat de ceea ce vedea.

— Uită-te acolo, Nicole, lângă mormanul ăla mare, spuse Richard câteva minute mai târziu. E evident că fiinţa-furnică de acolo citeşte culorile octopăianjenului.

— Şi-acum ce facem? întrebă Nicole în şoaptă.

— Cred că ne mulţumim să ne uităm şi să aşteptăm, răspunse Richard.

*

Toată activitatea de construcţie se desfăşura în interiorul

liniilor roşii care fuseseră pictate pe podea. Câteva ore mai târziu, după ce metroul aduse încă o încărcătură de componente mari, curbilinii, forma generală a ceea ce se construia deveni clară. Într-o parte a camerei era ridicat un cilindru vertical cu diametrul de patru metri. În cele din urmă, segmentul din vârf fu poziţionat la nivelul părţii de jos a cupolei. În interiorul cilindrului fură montate trepte care urcau în spirală în jurul centrului structurii.

Lucrul continuă neîntrerupt treizeci şi şase de ore. Arhitecţii octopăianjeni supravegheau uriaşele furnici cu braţe mobile. Singura întrerupere semnificativă a activităţii se produse atunci când Kepler şi Galileo, care se plictisiseră să urmărească ore în şir construcţia, loviră din greşeală una din creaturile-furnici cu o minge. Toată activitatea încetă pe loc şi un octopăianjen veni în grabă, atât ca să returneze mingea cât şi, pare-se, să-l liniştească pe muncitor; aruncă mingea înapoi copiilor cu o mişcare abilă a două tentacule şi lucrul se reluă.

În afară de Max şi Nicole, toată lumea dormea când extratereştrii terminară scara, adunară materialele reziduale şi plecară cu metroul. Max se duse la cilindru şi băgă capul înăuntru.

— Destul de impresionant, spuse el, dar la ce serveşte?

— Hai, Max, fii serios, răspunse Nicole. Este evident că trebuie să urcăm scara.

— Rahat, Nicole! Asta ştiu. Dar *de ce? De ce* vor octopăianjenii ăia să urcăm şi să ieşim de-aici? Să ştii, ne-au manipulat din clipa în care am intrat în adăpostul lor. Le-au răpit pe Eponine şi pe Ellie, ne-au mutat în semicilindrul sudic şi au refuzat să mă lase să mă întorc în New York… Ce s-ar întâmpla dacă ne-am hotărî să nu le urmăm planul?

Nicole se uită lung la prietenul ei.

— Max, ai ceva împotrivă să amânăm discuţia asta până dimineaţă, când vom fi toţi împreună?… Sunt foarte obosită.

— Sigur că nu, spuse Max. Dar spune-i bărbatului tău că eu cred că ar trebui să facem ceva total imprevizibil, ca de pildă să ne întoarcem pe jos prin tunel, în adăpostul octopăianjenilor. Simt eu că ceva e în neregulă aici.

— Nu cunoaştem toate răspunsurile, Max, spuse Nicole obosită, dar nu mi se pare că am avea de ales. Atâta timp cât octopăianjenii deţin controlul asupra aprovizionării noastre cu

apă şi mâncare, trebuie să le îndeplinim dorinţele… Poate că, în situaţia asta, trebuie doar să avem puţină încredere.

— Încredere? Asta e sinonim cu a nu gândi.

Max se duse iar la cilindru.

— Iar scara asta uimitoare ar putea să ne ducă tot atât de uşor în iad, ca şi în rai.

02

Dimineaţă, metroul se întoarse cu mâncare şi apă. După plecarea lui şi după ce toată lumea inspectă structura cilindrică închisă, Max declară că a sosit timpul ca oamenii să arate că „s-au săturat să fie trataţi ca nişte nimicuri” de către octopăianjeni. Propuse ca el, împreună cu oricine ar fi dorit să-l însoţească, să ia singura puşcă rămasă şi să plece înapoi prin tunelul de sub Marea Cilindrică.

— Dar ce anume vrei să realizezi cu asta? întrebă Richard.

— Vreau ca ei să mă captureze şi să mă ducă acolo unde le ţin pe Eponine şi pe Ellie. Atunci am să ştiu sigur că ele sunt tefere. Visele lui Nicole nu sunt de ajuns…

— Dar, Max, planul tău nu e logic, spuse Richard. Ia gândeşte-te. Chiar presupunând că nu te calcă metroul în timp ce eşti în tunel, cum ai să le explici octopăianjenilor ce vrei?

— Speram să mă ajutaţi voi, Richard. Ţii minte că tu şi Nicole aţi comunicat cu aviarii. Mă gândeam că ţi-ai putea folosi computerul ca să-mi faci imaginea grafică a lui Eponine. Atunci eu aş arăta-o octopăianjenilor, folosind monitorul meu…

Nicole sesiză stăruinţa din glasul lui Max. Îl atinse pe Richard pe umăr.

— De ce nu? spuse ea. Cât timp tu creezi pe computer imaginile lui Eponine şi Ellie, cineva ar putea să urce şi să vadă unde duce scara asta.

— Eu aş vrea să merg cu Max, spuse dintr-o dată Robert Turner. Dacă există o şansă cât de mică s-o găsesc pe Ellie, vreau să profit de ea… Nikki va fi în siguranţă aici, cu bunicii.

Deşi cele auzite îi nelinişteau pe Richard şi pe Nicole, amândoi preferară să nu-şi manifeste îngrijorarea în faţa celorlalţi. Îl rugară pe Patrick să urce scara cât timp lucra Richard pe computer. Max şi Robert se duseră în dormitoarele lor ca să se pregătească de drum. Între timp, Nicole şi cu Nai rămaseră cu Benjy şi copiii în camera principală.

— Nicole, tu crezi că e o greşeală că Max şi Robert se duc înapoi, nu-i aşa? întrebă Nai pe obişnuitul ei ton blajin.

— Da, răspunse Nicole. Dar nu sunt convinsă că ceea ce cred eu e relevant în situaţia asta… Amândoi se simt frustraţi şi deposedaţi de ceea ce le aparţine. Pentru ei e important să întreprindă o acţiune menită să le redea partenerele… Chiar dacă acţiunea nu are prea multă logică.

— Ce crezi că se va întâmpla cu ei? întrebă Nai.

— Nu ştiu. Dar nu cred că Max şi Robert le vor găsi pe Ellie şi pe Eponine. După părerea mea, fiecare dintre ele a fost răpită dintr-un anumit motiv… Cu toate că habar n-am care sunt acele motive, am convingerea că octopăianjenii nu le vor face rău lui Ellie şi lui Eponine şi că, până la urmă, ele se vor întoarce la noi.

— Eşti foarte încrezătoare, spuse Nai.

— Nu chiar, spuse Nicole. Experienţele mele cu octopăianjenii mă fac să cred că avem de-a face cu o specie cu un simţ al moralităţii foarte dezvoltat… Recunosc că răpirile nu *par* să concorde cu această imagine – şi nu-i învinuiesc pe Max şi pe Robert că au ajuns la o cu totul altă concluzie privitoare la octopăianjeni – dar aş paria că, în timp, vom înţelege chiar şi scopul răpirilor.

— Între timp, ne confruntăm cu o situaţie dificilă, spuse Nai. Dacă Max şi Robert pleacă şi nu se mai întorc…

— Ştiu, dar nu putem face nimic în privinţa asta. Ei au decis, şi-n special Max, că trebuie să ia atitudine. E un gest puţin demodat, de „mascul feroce” chiar, dar de înţeles. Noi ceilalţi trebuie să le facem pe plac chiar dacă, după părerea noastră, purtarea lor pare capricioasă.

*

Patrick se întoarse în mai puţin de o oră. Îi informă că scara se sfârşeşte pe un palier care se îngustează, dând într-un culoar în spatele cupolei. Culoarul acela ducea la o altă scară, mai mică, ce urcă vreo zece metri şi iese într-o colibă în formă de iglu, aflată cam la cincizeci de metri sud de stânca impozantă ce domina Marea Cilindrică.

— Şi cum era afară, pe Rama? întrebă Robert.

— La fel ca în nord, răspunse Patrick. Frig, cam cinci grade Celsius aş zice, şi întuneric, doar urme de lumină de fundal… Coliba iglu este bine încălzită şi bine luminată. Sunt paturi şi o singură baie, cu siguranţă destinate nouă, dar altfel nu e prea

mult spaţiu.

— Nu există alte coridoare sau pasaje? întrebă Max.

— Nu, răspunse Patrick, clătinând din cap.

— Unchiul Ri-chard a făcut nişte fo-to-gra-fii grozave… sau, mai bine zis, ima-gi-ni-le lui El-lie şi Epo-nine, îi spuse Benjy fratelui său. Ar trebui să le vezi.

Max apăsă două taste ale computerului său portabil şi pe monitor apăru o reproducere excelentă a chipului lui Eponine.

— Richard nu i-a făcut ochii bine la început, dar l-am corectat eu, spuse Max… I-a fost mai uşor cu imaginea lui Ellie.

— Aşadar, sunteţi gata de plecare? îl întrebă Patrick pe Max.

— Aproape. O să aşteptăm până dimineaţă, aşa încât lumina din camera asta să lumineze o porţiune mai mare de tunel.

— Cât credeţi că o să vă ia să ajungeţi în partea cealaltă?

— Dacă mergem în ritm susţinut, în jur de o oră. Sper ca Robert să facă faţă.

— Şi ce faceţi dacă auziţi metroul venind? întrebă Patrick.

— În privinţa asta nu prea avem ce face, răspunse Max, ridicând din umeri. Am cercetat deja tunelul şi vizibilitatea e foarte mică. Unchiul Richard al tău spune că trebuie să ne bazăm pe sistemul de protecţie al metroului.

La cină se iscă o ceartă din cauza puştii. Richard şi Nicole se opuseră cu tărie ca Max să ia puşca, nu pentru că ţineau neapărat ca arma să rămână restului familiei, ci pentru că se temeau de vreun „incident” care i-ar fi putut afecta în final pe toţi. Richard dovedi cam puţin tact când îşi formulă remarcile şi-l înfurie pe Max.

— Domnule specialist, replică Max la un moment dat, vrei să-mi spui de unde ştii tu precis că puşca o să-mi fie „inutilă” în găsirea lui Eponine?

Richard răspunse strident:

— Max, octopăianjenii trebuie să…

— Lasă-mă pe mine, dragă, interveni Nicole, apoi se adresă lui Max pe un ton mai blând: Max, nu-mi pot imagina un scenariu în care puşca să-ţi fie un bun valoros în călătoria asta. Dacă vrei să te foloseşti de ea împotriva octopăianjenilor, asta înseamnă că ei sunt ostili şi atât soarta lui Eponine, cât şi a lui Ellie ar fi decise… Noi nu vrem…

— Şi dacă ne întâlnim cu alte creaturi ostile, care nu sunt octopăianjeni? întrebă cu încăpăţânare Max… Sau dacă am

nevoie de puşcă pentru a-i transmite semnale lui Robert?… Ar putea fi multe situaţii…

Grupul nu reuşi să rezolve problema. La vremea pregătirilor de culcare, Richard era tot frustrat.

— Oare Max nu înţelege că adevăratul motiv pentru care vrea să aibă o armă este acela de a-şi oferi un sentiment de securitate? Şi că sentimentul e fals? Dacă face ceva nechibzuit şi octopăianjenii încetează să ne mai livreze apă şi mâncare?

— Richard, să nu ne facem griji pentru asta acum, spuse Nicole. În stadiul ăsta nu cred că putem face altceva decât să-l rugăm pe Max să fie atent şi să-i reamintim că e reprezentantul nostru. Oricât am vorbi cu el, n-o să se răzgândească.

— Atunci poate că ar trebui să supunem la vot dacă să ia sau nu puşca, spuse Richard. Şi să-i arătăm lui Max că toţi suntem împotriva a ceea ce face el.

— Instinctul îmi spune că orice gen de vot ar reprezenta o cale total greşită de a trata cu Max. El simte deja ce gândesc toţi. O opoziţie făţişă şi unitară l-ar înstrăina şi ar mări probabilitatea producerii unui „incident”… Nu, iubitule, în cazul de faţă ne rămâne doar speranţa că nu se va întâmpla nimic nedorit.

Richard rămase tăcut aproape un minut.

— Cred că ai dreptate, spuse el în cele din urmă. Ca de obicei… Noapte bună, Nicole.

— Noapte bună, Richard.

*

— Vom aştepta cu toţii aici patruzeci şi opt de ore, le spuse Richard lui Max şi Robert. După aceea, unii dintre noi pot începe să mute lucrurile sus în iglu.

— În regulă, Richard, spuse Max strângând curelele rucsacului şi zâmbind larg. Fii fără grijă. N-am să împuşc nici un prieten de-al tău octopăianjen decât dacă e absolut necesar.

Se întoarse spre Robert.

— Hei, amigo, eşti gata de aventură?

Robert nu părea în largul lui cu rucsacul în spate. Se aplecă greoi şi îşi ridică fiica în braţe.

— Nikki, tati va lipsi numai pentru scurt timp, spuse el. Nonni şi Boobah vor rămâne aici, cu tine.

Chiar înainte de plecarea celor doi, Galileo veni în fugă, cu un rucsac mic în spate.

— Merg şi eu! strigă el. Vreau să mă bat cu octopăianjenii.

Toată lumea râse, în timp ce Nai îi explică lui Galileo de ce nu poate merge cu Max şi cu Robert. Patrick îndulci dezamăgirea băieţelului spunându-i că poate să urce el primul când familia se mută în iglu.

Cei doi bărbaţi intrară repede în tunel. Primele câteva sute de metri merseră în tăcere, Uitându-se la fascinantele creaturi marine aflate de cealaltă parte a peretelui transparent din sticlă sau plastic. Max trebui să încetinească de două ori pentru a-l aştepta pe Robert, care stătea prost cu condiţia fizică. După ceva mai mult de o oră, lanternele lor luminară prima staţie de pe celălalt ţărm al Mării Cilindrice. Când ajunseră la cincizeci de metri de peronul staţiei, toate luminile se aprinseră şi putură să vadă pe unde merg.

— Richard şi Nicole au vizitat locul ăsta, spuse Max. Dincolo de arcadă e un fel de atrium, iar apoi un labirint de coridoare roşii.

— Ce-o să facem aici? întrebă Robert.

Nefiind deloc în elementul lui, era foarte mulţumit să se lase condus de Max.

— Încă nu m-am hotărât, răspunse Max. Cred că vom explora un timp, în speranţa că dăm de nişte octopăianjeni.

Spre marea surpriză a lui Max, dincolo de peronul staţiei, în mijlocuL podelei atriumului, era pictat un cerc mare, albastru din care pornea o linie groasă, tot albastră, care cotea la dreapta la începutul labirintului de coridoare roşii.

— Ăsta-i clar un indicator pentru idioţi, spuse Robert, râzând nervos.

Intrară în primul coridor. Linia albastră din mijlocul podelei se continua o sută de metri în faţa lor apoi, într-o intersecţie, cotea la stânga.

— Crezi că ar trebui să urmăm linia? întrebă Max.

— De ce nu? răspunse Robert, făcând câţiva paşi pe coridor.

— E *prea* evident, spuse Max, mai mult pentru sine.

Strânse puşca în mână şi-l urmă pe Robert.

— Ascultă, spuse el după ce dădură primul cot la stânga, nu crezi că linia asta a fost pusă aici anume pentru noi, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Robert, oprindu-se o clipă. De unde putea să ştie cineva că venim?

— Exact asta mă întrebam şi eu, bombăni Max.

Merseră mai departe în tăcere, cotind încă de trei ori, aşa cum le indica linia albastră, apoi ajunseră la o arcadă cu înălţime de un metru şi jumătate de la podea. Se aplecară şi intrară într-o cameră mare, cu tavanul şi pereţii de un roşu închis. Linia albastră se termina într-un cerc mare, albastru, în mijlocul podelei.

La nici o clipă după ce intrară amândoi în cercul albastru, luminile din cameră se stinseră. Pe peretele aflat în faţa lui Max şi Robert apăru un tablou mut, în mişcare – un film, de fapt – cam de un metru pătrat. În centrul imaginii erau Eponine şi Ellie, amândouă îmbrăcate în vestimentaţii ciudate, galbene, ca nişte salopete. Uneori vorbeau între ele, alteori vorbeau cu o persoană sau un lucru aflat undeva departe, în dreapta, dar fireşte că Max şi Robert nu auzeau ce spun. După câteva clipe, cele două femei se deplasară câţiva metri la dreapta, trecură pe lângă un octopăianjen şi apărură lângă un animal gros şi ciudat, vag asemănător cu o vacă, cu o burtă plată, albă. Ellie sprijini de suprafaţa albă un toc ca un şarpe, îl strânse de mai multe ori şi scrise următorul mesaj:

„Fiţi fără grijă. Suntem tefere”. Ambele femei zâmbiră şi imaginea dispăru brusc o secundă mai târziu.

În timp ce Max şi Robert stăteau ca trăsniţi, filmul de nouăzeci de secunde se repetă de două ori în întregime. La a doua prezentare, bărbaţii reuşiră să se adune suficient ca să poată fi atenţi la detalii. Când filmul se termină, camera roşie fu inundată iar de lumină.

— Iisuse Hristoase! spuse Max, clătinând din cap.

Robert era vesel.

— E în viaţă! exclamă el. Ellie e încă în viaţă!

— Dacă putem avea încredere în ceea ce am văzut, spuse Max.

— Ei, Max, zău aşa. Ce motiv puteau să aibă octopăianjenii să facă un film ca ăsta ca să ne înşele? N-ar fi fost mult mai simplu pentru ei să nu facă nimic?

— Nu ştiu, răspunse Max. Dar răspunde-mi la o întrebare. De unde au ştiut ei că noi doi, venind aici împreună la ora asta, suntem îngrijoraţi cu privire la Ellie şi Eponine? Există doar două posibile explicaţii. Fie au urmărit tot ce am făcut şi am spus de când am intrat în adăpostul lor, *fie* cineva…

— …din grupul nostru le-a furnizat informaţii octopăianjenilor.

Max, doar nu crezi că Richard sau Nicole…

— Nu, fireşte că nu, îl întrerupse Max. Dar altfel îmi este al dracului de greu să înţeleg cum am putut fi observaţi cu atâta atenţie. N-am văzut nimic care să sugereze dispozitive de ascultare… Doar dacă nu cumva ni s-au plantat *pe* noi sau *în* noi nişte transmiţătoare sofisticate… Altfel nimic din toate astea nu are dram de logică.

— Dar cum puteau să facă asta fără ştirea noastră?

— Habar n-am, răspunse Max aplecându-se să treacă pe sub arcadă. Acum, dacă presupun corect, când ajungem în staţie vom găsi metroul acolo, aşteptându-ne să ne întoarcem împăcaţi la ceilalţi. Totul e prea bine aranjat.

Max avea dreptate. Când se întoarseră în atrium, metroul era tras la peron, cu uşile deschise. Max se opri. Aveau în ochi o licărire sălbatică.

— Eu n-am să urc în afurisitul ăsta de tren, spuse el cu glas coborât.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Robert, puţin speriat.

— Am să mă întorc în labirint, răspunse Max.

Apucă strâns puşca, se răsuci pe călcâie şi o rupse la fugă înapoi în coridor. Se abătu de la linia albastră şi alergă vreo cincizeci de metri înainte ca primul octopăianjen să-i apară în faţă. Acestuia i se alăturară repede şi alţi octozi, care se împrăştiară pe coridor dintr-o parte în cealaltă şi începură să se îndrepte spre Max.

Acesta se opri, se uită la octopăianjenii care înaintau, apoi privi în urmă. În capătul îndepărtat al coridorului, alt grup de octopăianjeni venea în direcţia lui.

— Ia staţi dracului un minut! strigă Max. Am ceva de spus. Voi, tipilor, trebuie să înţelegeţi măcar o parte din limba noastră, altfel nu v-aţi fi dat seama că noi venim încoace… Nu sunt mulţumit. Vreau *dovezi* că Eponine e în viaţă.

Octopăianjenii, cu benzi colorate rotindu-i-se în jurul capului, aproape ajunseră lângă el. Max simţi un val de frică şi trase în aer un foc de avertizare. În mai puţin de două secunde simţi în ceafă un junghi ascuţit. Se prăbuşi imediat pe podea.

Robert, a cărui nehotărâre îl făcuse să rămână în staţie, traversă în fugă peronul la auzul focului de armă. Când ajunse în coridorul roşu, văzu cum doi octopăianjeni îl ridică pe Max de la podea. Robert se dădu la o parte în timp ce extratereştrii îl

cărară pe Max în metrou şi-l depuseră cu blândeţe într-un colţ al vagonului. Apoi octopăianjenii arătară spre uşa deschisă a metroului şi Robert urcă lângă prietenul său. Peste nici zece minute se aflau înapoi în încăperea de sub cupola curcubeu.

03

După zece ore, Max tot nu se trezise. În acest timp, Robert şi Nicole îl examinară în amănunt şi nu găsiră nici o rană, nimic nelalocul lui. Între timp, Robert povesti de mai multe ori aventura lor, cu excepţia celor întâmplate în minutul critic în care Max a fost singur pe coridorul roşu.

Majoritatea întrebărilor puse de membrii familiei fură legate de ce văzuseră Robert şi Max în „film". Exista vreun indiciu de încordare la Ellie şi Eponine care să sugereze că au fost forţate să facă filmul? Păreau să fi slăbit? Arătau odihnite?

— Cred că acum ştim mult mai multe despre firea gazdelor noastre, spuse Richard aproape de sfârşitul celei de-a doua dezbateri, şi cea mai lungă, a poveştii lui Robert. Primul şi cel mai important aspect: e clar că octopăianjenii sau specia care deţine controlul aici ne ţin sub studiu în mod regulat şi sunt capabili să ne înţeleagă conversaţia. Nu există nici o altă posibilă explicaţie a faptului că filmul arătat lui Robert şi Max le reprezenta pe Ellie şi Eponine… în al doilea rând, nivelul lor tehnologic, cel puţin în ceea ce priveşte imaginile în mişcare, ori e cu multe sute de ani în urma nivelului nostru, ori, dacă Robert are dreptate când susţine că nu putea să existe vreun dispozitiv de protecţie nici în cameră, nici în spatele peretelui, sunt atât de avansaţi încât tehnologia lor nouă ni se pare o minune. În al treilea rând…

— Numai puţin, unchiule Richard, îl întrerupse Patrick. De ce „filmul" nu avea sonor? Lui Ellie şi Eponine nu le-ar fi fost mult mai uşor *să spună,* pur şi simplu, că sunt tefere? Nu e mai probabil ca octopăianjenii să fie surzi, decât ca tehnologia lor să nu se fi dezvoltat dincolo de filmele mute?

— Ce idee interesantă, Patrick! spuse Richard. La asta nu ne-am gândit niciodată. Şi, fireşte, ei n-au nevoie să audă pentru a comunica…

— Creaturile care şi-au petrecut cea mai mare parte a evoluţiei în adâncul oceanului sunt adesea surde, interveni Nicole. Nevoile lor senzoriale primare de supravieţuire se leagă

de alte lungimi de undă; dispunând doar de un număr limitat de celule atât pentru recepţie, cât şi pentru procesare, capacitatea auditivă pur şi simplu nu se mai dezvoltă.

— În Thailanda am lucrat cu oameni cu handicap auditiv, interveni şi Nai, şi m-a fascinat faptul că incapacitatea de a auzi nu e un neajuns într-o cultură avansată. Limbajul semnelor folosit de surzi este extraordinar de vast şi foarte complex… Oamenii de pe Pământ nu mai au nevoie să audă ca să vâneze sau să fugă din calea animalelor de pradă… Limbajul în culori al octopăianjenilor este mai mult decât adecvat pentru comunicare…

— Ia staţi o clipă, spuse Robert, oare nu trecem cu vederea o dovadă destul de concludentă că octopăianjenii *aud?* Cum puteau ei să ştie că Max şi cu mine am plecat în căutarea lui Ellie şi Eponine, dacă n-au tras cu urechea la conversaţia noastră?

Timp de mai multe clipe domni tăcerea.

— Poate că le-au pus să traducă ce se vorbeşte, sugeră Richard.

— Dar asta ar presupune două lucruri puţin probabile, spuse Patrick. Primul, dacă octopăianjenii sunt surzi, de ce ar avea ei echipament miniatural, sofisticat care să înregistreze sunetele? Al doilea, pentru ca octopăianjenii să le pună pe Ellie şi Eponine să le traducă spusele noastre e nevoie de un nivel de comunicare interactivă care cu greu s-ar fi putut dezvolta în decurs de o lună… Nu, după părerea mea, octozii au stabilit scopul simplu al călătoriei lui Max şi Robert: portretele celor două femei de pe monitoarele computerelor portabile.

— Bravo, exclamă Richard. Ai gândit excelent…

— Oameni buni, văd că aveţi de gând să trăncăniţi despre rahatul ăsta toată noaptea, spuse Max păşind în mijlocul grupului.

Toţi tresăriră.

— Te simţi bine? întrebă Nicole.

— Sigur, răspunse Max. Ba chiar mă simt foarte odihnit…

— Povesteşte-ne ce s-a întâmplat, îl întrerupse Robert. Am auzit focul de armă, dar când am venit după colţ, doi octopăianjeni te cărau deja.

— Nici eu nu ştiu, spuse Max. Chiar înainte să-mi pierd cunoştinţa am simţit o durere, ceva fierbinte şi ascuţit, în

ceafă… Atâta tot… Probabil unul dintre octozii din spatele meu m-a lovit cu o săgeată tranchilizantă sau, mă rog, echivalentul ei.

Max îşi frecă ceafa. Nicole veni să se uite.

— Nu văd nici măcar o găurică. Cred că folosesc săgeţi foarte subţiri.

Max se uită la Robert.

— Ai recuperat puşca?

— Îmi pare rău, Max, spuse Robert. Nici măcar nu m-am gândit la ea decât când eram în metrou.

Max îşi privi prietenii.

— Ei bine, oameni buni, vreau să ştiţi că răzvrătirea mea a luat sfârşit. Sunt convins că nu mă pot lupta cu creaturile astea. Aşa că poate ar fi bine să ne conformăm planului lor.

Nicole puse o mână pe umărul prietenului ei.

— Acesta este noul Max Puckett, spuse ea zâmbind.

— Oi fi eu încăpăţânat, răspunse Max zâmbind şi el, dar nu cred că sunt tâmpit.

*

— Nu cred că trebuie să ne mutăm toţi în igluul lui Patrick, spuse Max în dimineaţa următoare, după ce un alt metrou le aduse apă şi mâncare.

— De ce spui asta? întrebă Richard. Priveşte dovada. Este clar că igluul a fost proiectat ca locuinţă pentru oameni. Altfel de ce s-ar fi construit scara?

— Dar chiar n-are logică, răspunse Max. Mai ales în ce-i priveşte pe copii. Nu e suficient pentru a trăi o perioadă de timp… Eu cred că igluul e un fel de haltă, o cabană în pădure, dacă vrei.

Nicole încercă să-şi imagineze cum vor să trăiască toţi zece în spaţiul înghesuit descris de Patrick.

— Îmi dau seama ce vrei să spui, Max, dar ce propui? întrebă ea.

— Ce-ar fi să urce câţiva dintre noi în iglu şi să se uite în jur cu atenţie? Poate că, din grabă, lui Patrick i-a scăpat ceva. Oricum, ar trebui să fie evident ce avem de făcut. N-ar fi caracteristic pentru octopăianjeni, sau cine ne călăuzeşte, să ne lase în incertitudine.

Richard, Max şi Patrick fură selectaţi pentru misiunea de recunoaştere. Însă urcuşul fu amânat, totuşi, pentru ca Patrick

să-şi poată ţine promisiunea făcută lui Galileo. În faţa lui Patrick, băieţelul de cinci ani urcă scara lungă, în spirală, apoi o luă pe hol până la baza celei de-a doua scări. Băiatul era prea istovit ca să mai urce. De fapt, când coborâră din cupolă, pe băieţel îl lăsară picioarele şi Patrick trebui să-l care în braţe ultimii doisprezece metri.

— Rezişti să urci şi a doua oară? îl întrebă Richard pe Patrick.

— Cred că da, răspunse Patrick, potrivindu-şi rucsacul.

— Măcar acum n-o să trebuiască să ne aştepte tot timpul pe noi, boşorogii, spuse Max, rânjind.

Cei trei bărbaţi se opriră să admire priveliştea de pe palierul din vârful scării cilindrice.

Max se uită lung la minunatele culori ale curcubeului din cupola aflată la doar câţiva metri deasupra capului şi spuse:

— Uneori am impresia că tot ce mi s-a întâmplat de când am urcat la bordul *Piritei* e un vis… Cum se încadrează în acest tablou porcii, găinile, ba chiar statul Arkansas?… E prea mult.

În timp ce mergeau pe hol, Patrick spuse:

— Trebuie să fie greu să împaci toate astea cu viaţa normală de pe Pământ. Dar gândeşte-te la situaţia mea. M-am născut pe o navă spaţială extraterestră care se îndrepta spre o planetă artificială localizată în apropierea stelei Sirius. Mi-am petrecut mai mult de jumătate din viaţă dormind. Eu n-am nici o idee ce înseamnă normal…

— La naiba, Patrick, spuse Max luându-l pe tânăr după umeri, în locul tău, eu aş fi nebun sadea.

Mai târziu, pe când urcau cea de-a doua scară, Max se opri şi se întoarse spre Richard, care venea în urma lui. Spuse pe acelaşi ton cald:

— Sper că-ţi dai seama, Wakefield, că-s doar un ticălos plin de ţâfnă şi că n-am avut nimic personal împotriva ta când ne-am certat zilele trecute.

Richard zâmbi.

— Înţeleg, Max. Şi mai ştiu că sunt tot atât de arogant pe cât eşti tu de ţâfnos… îţi accept scuzele mascate dacă le accepţi şi tu pe ale mele.

Max mimă indignarea.

— Astea n-au fost scuze, spuse el urcând următoarea treaptă.

Coliba iglu era exact aşa cum o descrisese Patrick. Cei trei îşi puseră jachetele şi se pregătiră să iasă afară. Richard, care ieşi

primul pe uşă, văzu celălalt iglu înainte ca Max şi Patrick să fi apucat măcar să inspire o dată aerul tare al Ramei.

— Celălalt iglu nu era acolo, unchiule Richard, insistă Patrick. Am făcut înconjurul întregii zone.

Cel de-al doilea iglu, care avea o zecime din mărimea colibei mari, era cu vreo treizeci de metri mai departe de stânca înaltă ce străjuia Marea Cilindrică. În timp ce bărbaţii porniră spre igluul mai mic, uşa se deschise şi dinăuntru ieşiră două siluete omeneşti micuţe. Siluetele aveau o înălţime de aproximativ douăzeci de centimetri şi erau luminate din interior.

— Ce dracu'…?! exclamă Max.

— Priviţi, spuse emoţionat Patrick, sunt mama şi unchiul Richard!

Cele două siluete cotiră spre sud în întuneric, îndepărtându-se de stâncă şi mare. Richard, Max şi Patrick merseră de-a buşilea lângă ele, ca să le vadă mai bine. Siluetele erau îmbrăcate la fel cum fuseseră Richard şi Nicole cu o zi în urmă. Atenţia acordată detaliului era extraordinară. Părul, faţa, culoarea pielii – până şi forma şi culoarea bărbii lui Richard – se potriveau perfect cu cele ale soţilor Wakefield. Figurinele purtau şi ele rucsacuri.

Max întinse mâna să ridice silueta lui Nicole dar, când o atinse, primi un şoc electric. Silueta se întoarse şi clătină din cap apăsat. Bărbaţii urmăriră perechea încă o sută de metri, apoi se opriră.

— Nu există prea multă îndoială privitor la ceea ce trebuie să facem mai departe.

— Nu, spuse Max. S-ar părea că tu şi Nicole sunteţi convocaţi pentru ceva.

*

În după-amiaza următoare, Richard şi Nicole îşi puseră în rucsacuri apă şi mâncare pentru mai multe zile şi îşi luară la revedere de la restul familiei. Nikki, care dormise între ei în noaptea precedentă, plânse mult când bunicii ei plecară.

Urcarea scării fu o ascensiune pe munte.

— Trebuia să fi urcat scara mai încet, spuse Nicole, respirând greu, stând alături de Richard pe palierul de sub cupolă şi făcându-le pentru ultima oară cu mâna celorlalţi.

Nicole îşi simţea inima bătând aritmic. Aşteptă răbdătoare ca palpitaţiile să se domolească. Nici Richard nu mai avea suflu.

— Nu mai suntem tineri, ca acum mulţi ani, în New York,

spuse el după o scurtă tăcere. Eşti gata să ne continuăm aventura? întrebă el.

Nicole dădu din cap. Merseră încet, mână în mână, pe holul lung. Când ajunseră la cea de a doua scară, Nicole se întoarse spre Richard.

— Iubitule, spuse cu o intensitate subită, nu e grozav că suntem iar singuri, doar noi doi, chiar dacă numai pentru câteva ore?… îi iubesc pe toţi ceilalţi, dar e un chin să fii al naibii de responsabilă tot timpul…

Richard râse uşurel.

— Rolul ăsta ţi l-ai ales tu, Nicole, nimeni nu te-a forţat.

Se aplecă şi o sărută pe obraz. Nicole îşi întoarse faţa spre el şi-l sărută apăsat pe buze.

Rânjind larg, Richard întrebă:

— Sugerezi cu sărutul ăsta că ar trebui să ne petrecem noaptea în iglu şi să ne începem mâine călătoria?

— Cred că îmi citeşti gândurile, domnule Wakefield, spuse Nicole cu un zâmbet cochet. De fapt, mă gândeam ce amuzant ar fi să ne imaginăm la noapte că suntem iarăşi tineri îndrăgostiţi… Măcar în imaginaţia noastră ar trebui să mai meargă, adăugă ea râzând.

*

Ajunşi la trei sute de metri de igluuri, Richard şi Nicole nu mai puteau să vadă decât ceea ce luminau lanternele. Deşi drumul de pământ bătătorit, presărat ici-colo cu pietricele, era în general neted, din când în când unul dintre ei se împiedica dacă nu era foarte atent.

— S-ar putea să fie un drum lung şi obositor pe întuneric, spuse Nicole când se opriră să bea apă.

— Și friguros, spuse Richard luând o înghiţitură. Ţi-e destul de cald?

— Atâta timp cât ne mişcăm, răspunse Nicole, întinzând braţele ca să-şi potrivească rucsacul.

După aproape o oră văzură pe cer, la sud, o lumină care se îndrepta spre ei, devenind tot mai mare.

— Ce crezi că este? întrebă Nicole.

— O fi Zâna Albastră? Când îţi pui o dorinţă şi-o încredinţezi unei stele, nu contează cine eşti…

Nicole râse.

— Eşti imposibil! spuse ea.

— După noaptea trecută, spuse Richard în timp ce lumina continua să se deplaseze în direcţia lor, mă simt iar ca un flăcău.

Nicole chicoti şi clătină din cap. Se ţinură de mână în tăcere. Globul de lumină continuă să crească şi, după un minut, se opri la douăzeci sau treizeci de metri în faţa lor şi cam la douăzeci de metri deasupra capetelor lor. Richard şi Nicole stinseră lanternele, căci acum vedeau terenul din jur pe o distanţă mai mare de o sută de metri.

Richard făcu mâna streaşină şi încercă să identifice sursa de lumină, dar lumina era prea puternică. Nu se putea uita direct la ea.

— Indiferent ce-ar fi, se pare că ştie unde trebuie să mergem, spuse Nicole după ce porniră din nou.

Două ore mai târziu, Richard şi Nicole dădură de o potecă îndreptată spre sud-vest, având de-o parte şi de alta lanuri de plante în creştere. Când se opriră să mănânce, intrară în lanuri şi descoperiră că unul din alimentele pe care le primeau sub cupolă, o legumă cu gust de fasole verde, dar asemănătoare ca aspect cu un dovlecel galben, constituia principala cultură. Între aceste legume erau intercalate şiruri cu o plantă scundă, de un roşu aprins, pe care nu o mai văzuseră. Richard trase din pământ o plantă roşie, dar îi dădu drumul numaidecât văzând la capătul tulpinii o sferă verde, ca din piele, care fusese îngropată în pământ şi care, o dată scoasă afară, începu să se zvârcolească. În momentul în care atinse pământul, creatura parcurse cei câţiva centimetri până la locul unde stătuse îngropată şi se îngropă acolo.

Richard râse.

— Cred că, pe viitor, am să mă gândesc mai bine înainte de a mai face una ca asta.

— Uite-acolo, spuse Nicole un minut mai târziu. Nu-i unul din animalele care au construit scara?

Înaintară pe potecă şi apoi intrară iarăşi în lan, ca să vadă mai bine. Într-adevăr, spre ei venea una din creaturile mari, semănând cu o furnică, înzestrată cu şase braţe lungi. Ea recolta legumele cu o eficienţă uimitoare, ocupându-se concomitent de câte trei rânduri aflate de o parte şi de alta a corpului ei. Fiecare braţ culegea legumele de pe un rând şi le depozita în mormane, între rânduri, la vreo doi metri distanţă

unul de altul. Cele şase braţe operând simultan şi la distanţe diferite faţă de corp constituiau o privelişte uimitoare.

Când creatura ajunse la potecă, îşi bobină rapid braţele la loc. Apoi se deplasă şase rânduri mai încolo şi intră în lan, pornind în direcţia opusă. Recolta se desfăşura de la sud la nord, aşa că atunci când Richard şi Nicole porniră din nou la drum, trecură prin partea de câmp pe care uriaşa fiinţă-furnică o recoltase deja. Acolo văzură cum nişte creaturi mici şi iuţi, semănând la înfăţişare cu rozătoarele, dar ceva mai mari, adună mormanele împrăştiate de legume şi fug cu ele spre vest.

În timp ce mergeau pe potecă, printre lanuri, Richard şi Nicole ajunseră în repetate rânduri la câte o răscruce şi de fiecare dată lumina plutitoare le indică traseul pe care trebuie să-l urmeze. Lanurile se întindeau pe mulţi kilometri. Culturile din lanuri se schimbaseră de mai multe ori, dar Richard şi Nicole, de-acum flămânzi şi osteniţi, nu se mai apropiară ca să examineze fiecare legumă nouă.

În cele din urmă ajunseră la o zonă plată, deschisă, acoperită cu pământ moale. Lumina de deasupra lor încercui zona de trei ori, apoi pluti către centru.

— Cred că aici trebuie să ne petrecem noaptea, spuse Richard.

— Bucuroasă, spuse Nicole, acceptând ajutorul lui Richard la scoaterea rucsacului. Nu cred să am probleme cu somnul, chiar şi pe acest pământ tare.

Mâncară, apoi găsiră un loc confortabil în care să doarmă. Când se cufundară în starea crepusculară dintre starea de veghe şi somn, lumina de deasupra lor începu să scadă puţin în intensitate şi apoi coborî.

— Uite, şopti Richard, o să aterizeze.

Nicole deschise ochii şi se uită cum lumina continuă să pălească, descrie un arc graţios şi aterizează în partea opusă a zonei deschise. Continuă să strălucească uşor chiar şi după ce ajunse pe pământ. Cu toate că Richard şi Nicole nu vedeau foarte bine creatura, îşi dădeau seama că e lungă şi slabă şi avea aripi de două ori mai mari decât corpul.

— E un licurici uriaş! exclamă Richard când nu-i mai putură vedea conturul.

— Fiinţe vii drept surse de lumină, fiinţe vii drept utilaje agricole şi de construcţii – n-ai impresia că prietenii noştri octopăianjenii, sau poate creatura care le e superioară în cine ştie ce ierarhie simbolică uimitoare, sunt cei mai mari biologi din galaxie?

— Nu ştiu ce să zic, Richard… spuse Nicole, terminându-şi micul dejun. Însă pot spune cu certitudine că, după toate indiciile, evoluţia lor a urmat o cale mult diferită de a noastră.

Se uitară amândoi cu uimire cum licuriciul uriaş, auzind primele lor mişcări, se aprinde şi-şi reia obişnuita poziţie în aer, deasupra lor. După câteva minute, o a doua creatură, identică, se apropie de ei dinspre sud. Împreună, cei doi licurici asigurau un iluminat echivalent cu lumina zilei din Noul Eden.

Richard şi Nicole dormiseră bine şi se simţeau revigoraţi. Cele două călăuze îi conduseră pe poteci mai mulţi kilometri, prin lanuri, inclusiv prin unul cu iarbă de peste trei metri înălţime. La o sută de metri după ce cotiră brusc la stânga în iarba înaltă, Richard şi Nicole se pomeniră la marginea unui sistem vast de rezervoare de apă puţin adânci, care se întindeau în faţa lor cât vedeau cu ochii.

Merseră spre stânga mai multe minute, până când ajunseră la ceea ce Richard indică în mod corect a fi colţul de nord-est al sistemului. Acesta consta dintr-o serie de rezervoare dreptunghiulare, lungi şi înguste, făcute dintr-un aliaj metalic de culoare cenuşie. Fiecare avea o lăţime de vreo douăzeci de metri, aliniată pe direcţia est-vest şi o lungime de mai multe sute de metri. Rezervoarele aveau un metru înălţime şi erau trei sferturi pline cu un lichid care părea să fie apă. În cele patru colţuri ale fiecărui dreptunghi se aflau nişte cilindri groşi, roşii şi strălucitori, având cam doi metri înălţime, cu sfere albe în vârf.

Richard şi Nicole străbătură cei o sută şaizeci de metri de la est la vest, examinând fiecare rezervor şi toţi stâlpii groşi, cilindrici, grupaţi câte opt, care marcau laturile comune ale rezervoarelor alăturate. În rezervoare nu văzură nimic în afară de apă.

— O fi un fel de uzină de purificare a apei? întrebă Nicole.

Se opriră în capătul vestic.

— Mă îndoiesc, răspunse Richard. Uită-te la grupul acela de componente mici, detaliate, fixate pe peretele exterior al

rezervorului ăstuia, chiar în faţa cilindrului... Aş zice că sunt un fel de componente electronice complicate. Într-o simplă staţie de purificare a apei n-ar fi nevoie de toate astea.

Nicole se uită întrebătoare la soţul ei.

— Fii serios, Richard! Cum poţi să pretinzi că ştii la ce foloseşte o grămadă de chestii tridimensionale bizare din interiorul unui rezervor de apă extraterestru?

— Mi-am dat şi eu cu părerea, spuse Richard râzând. Încercam doar să subliniez că sistemul arată prea complex pentru a fi o staţie de purificare a apei.

Luminile călăuzitoare de deasupra lor îi îndemnau să o ia spre sud. Al doilea şir de rezervoare înguste conţinea de asemenea numai apă; totuşi, când ajunseră la al treilea set de rezervoare dreptunghiulare cu stâlpi cilindrici, Richard şi Nicole descoperiră că apa e plină de bile micuţe, pufoase, de multe culori. Richard îşi suflecă mâneca, băgă mâna în apă şi scoase câteva sute de asemenea obiecte.

— Astea-s ouă, spuse cu fermitate Nicole. Sunt la fel de sigură de asta cum eşti tu de faptul că drăciile alea mici din peretele rezervorului sunt componente electronice.

Richard râse din nou.

— Uite, spuse el punându-i lui Nicole în faţa ochilor moviliţa de obiecte mici, dacă le studiezi cu atenţie o să vezi că sunt numai cinci tipuri diferite.

— Cinci tipuri diferite de *ce*! întrebă Nicole.

Obiectele asemănătoare cu nişte ouă umpleau toate rezervoarele din cel de-al treilea şir. Când se apropiară de al patrulea şir de rezervoare şi cilindri, aflat câteva sute de metri mai la sud, amândoi se simţeau obosiţi.

— Dacă nu vedem aici nimic nou, ce zici să mâncăm? întrebă Nicole.

— S-a făcut, răspunse Richard.

Însă la cincizeci de metri distanţă de al patrulea şir de rezervoare reuşiră să desluşească ceva. Un vehicul robot, paralelipipedic, înalt de vreo treizeci de centimetri, se mişca iute înainte şi înapoi între stâlpii cilindrici.

— *Ştiam* eu că alea sunt şine pentru vreun tip de vehicul, spuse Nicole, ironizându-l pe Richard.

Richard era prea fascinat ca să răspundă. Pe lângă robotul alergător, care făcea un tur complet prin sistem la fiecare trei

minute, mai erau şi alte minuni de observat. Un gard din plasă de sârmă paralel cu zidurile, doar o idee mai înalt decât nivelul apei, împărţea fiecare rezervor în două, pe lungime. De o parte a plasei forfoteau înot o mulţime de creaturi micuţe, de cinci culori diferite. De cealaltă parte, pe toată lungimea rezervorului, erau împrăştiate rotocoale strălucitoare, semănând cu nişte bănuţi de nisip. Gardul era poziţionat astfel încât trei pătrimi din volumul rezervorului era la dispoziţia rotocoalelor strălucitoare, dându-le mult mai mult spaţiu de manevră decât aveau înotătoarele înghesuite.

Richard şi Nicole se aplecară să studieze activitatea. Bănuţii de nisip se deplasau în toate direcţiile. Din cauză că apa era înţesată de creaturi şi forfotea de activitate, avură nevoie de câteva minute ca să identifice tiparul comun. La intervale neregulate, fiecare bănuţ de nisip se propulsa spre gardul de plasă cu ajutorul cililor ca nişte bice de pe partea ventrală a corpului său plat şi, în timp ce stătea agăţat de gard, folosea altă pereche de cili pentru a captura o înotătoare micuţă şi a o trage printr-o gaură a plasei. Cât timp bănuţul de nisip era lipit de gard, strălucirea lui scădea. Dacă stătea suficient de mult şi prindea mai multe înotătoare să le mănânce, lumina îi pălea de tot.

— Priveşte ce se întâmplă acum când părăseşte gardul, îi spuse Richard lui Nicole, arătând un anumit bănuţ de nisip aflat chiar sub ei. În timp ce înoată cu tovarăşii lui, lumina i se intensifică treptat.

Richard se întoarse în grabă la cel mai apropiat stâlp cilindric, se lăsă în genunchi şi începu să sape în sol cu o unealtă din rucsac.

— Sistemul ăsta are mult mai multe sub pământ, spuse el entuziasmat. Pun pariu că toată întinderea asta de rezervoare face parte dintr-un uriaş generator de energie.

Făcu trei paşi mari spre sud, îşi notă cu grijă poziţia şi se aplecă deasupra rezervorului ca să numere bănuţii de nisip din zona cuprinsă între el şi stâlpul cilindric. Rotocoalele strălucitoare erau greu de numărat din cauza mişcării constante.

— În jur de trei sute pe trei metri din lungimea rezervorului, ceea ce înseamnă aproximativ douăzeci şi cinci de mii per rezervor sau două sute de mii într-un şir, spuse Richard.

— Aşadar, presupui că aceşti stâlpi cilindrici sunt un fel de sistem de stocare? Ca bateriile?

— Probabil, zise Richard. Ce idee fabuloasă! Să găseşti o fiinţă vie care generează electricitate. S-o forţezi să renunţe la sarcina acumulată ca să mănânce. Ce poate fi mai grozav?

— Şi ce rol are acel vehicul robot care se plimbă dus-întors între stâlpi?

— Aş zice că e un fel de mecanism de monitorizare, răspunse Richard.

*

Richard şi Nicole prânziră, apoi terminară de inspectat presupusa uzină electrică. Sistemul avea cu totul opt coloane şi opt rânduri, în total şaizeci şi patru de rezervoare. Numai douăzeci erau active la acea vreme.

— Capacitate suplimentară din belşug, comentă Richard. E limpede că inginerii lor au noţiunile de extindere şi toleranţă.

Licuricii uriaşi se îndreptau acum spre est, în lungul a ceva ce părea a fi un fel de autostradă importantă. În două rânduri, Richard şi Nicole întâlniră nişte turme de creaturi mari gen furnică mergând în direcţia opusă fără să interacţioneze între ele.

— Oare creaturile alea sunt suficient de inteligente pentru a lucra fără supraveghere? îl întrebă Nicole pe Richard. Sau nu ne este permis să vedem fiinţele care dau instrucţiuni?

— Bună întrebare! spuse Richard. Ţii minte ce repede a venit octopăianjenul la „furnica” lovită de minge? Poate că au un anumit grad de inteligenţă, dar nu se descurcă bine în medii noi sau necunoscute.

— La fel ca unii oameni pe care-i cunoaştem, replică Nicole râzând.

Lungul lor drum spre est se sfârşi când cele două lumini călăuze se îndreptară plutind spre un lot mare de pământ aflat chiar lângă drum. Câmpul era pustiu, cu excepţia unor obiecte din depărtare: patruzeci de stâlpi asemănători cu cei folosiţi la porţile de fotbal, acoperiţi cu iederă şi dispuşi pe cinci rânduri a câte opt.

— Vrei, te rog, să te uiţi în ghid? făcu Richard. O să înţelegem mai uşor ce vedem dacă citim mai întâi.

Nicole zâmbi.

— Ni se oferă o adevărată excursie, nu-i aşa? De ce crezi că

vor gazdele noastre să vedem toate astea?

Richard rămase tăcut o clipă.

— Sunt aproape convins că octopăianjenii stăpânesc întreg acest teritoriu sau cel puţin sunt specia dominantă dintr-o ierarhie complicată, spuse el într-un târziu. Cei care ne-au ales pe noi doi pentru această excursie au crezut probabil că, dacă le cunoaştem capacităţile, viitoarele interacţiuni vor fi mai uşoare.

— Dar dacă e vorba, într-adevăr, de octopăianjeni, de ce nu ne-au răpit pur şi simplu pe toţi, aşa cum au făcut cu Ellie şi Eponine?

— Nu ştiu, răspunse Richard. Poate că au un simţ al moralităţii mult mai complicat decât ne-am imaginat noi.

Ambii licurici uriaşi dansau în aer deasupra grupului de stâlpi de poartă îmbrăcaţi în iederă.

— Cred că ghizii noştri devin nerăbdători, spuse Nicole.

Dacă n-ar fi fost atât de istoviţi după două zile de mers pe jos şi dacă n-ar fi văzut deja atâtea privelişti fabuloase în lumea extraterestră din Semicilindrul sudic al Ramei, Richard şi Nicole ar fi fost în egală măsură captivaţi şi copleşiţi de simbioza complexă pe care aveau s-o descopere în următoarele ore.

Învelişul care îmbrăca în întregime stâlpii de poartă nu era câtuşi de puţin iederă. Ceea ce părea de la distanţă a fi frunze erau, în realitate, mici cuiburi în formă de con, făcute din mii de creaturi minuscule care semănau cu afidele. Pentru a forma cuibul, creaturile erau lipite între ele printr-o substanţă dulce, lipicioasă, ca mierea pe care oamenii o mâncaseră cu plăcere sub cupolă. Afidele extraterestre fabricau acea substanţă în cantităţi mari, ca parte din activitatea lor normală diurnă.

În timp ce Richard şi Nicole se uitau, convoaie de gândaci cu cioc care trăia în nişte movile înalte de câţiva metri ce înconjurau întreaga enclavă, năvăleau din casele lor din patruzeci în patruzeci de minute şi se căţărau pe stâlpi, recoltând excesul de substanţă lipicioasă din cuiburi. Creaturile gândac, care aveau o lungime de aproximativ zece centimetri în momentul începerii acţiunii, îşi măreau de trei-patru ori volumul pe durata ciclului de recoltare încheiat cu regurgitarea conţinutului corpurilor lor umflate în butoaiele îngropate la baza stâlpilor.

Richard şi Nicole nu prea vorbiră cât timp urmăriră activitatea. Întregul sistem biologic din faţa lor era şi încâlcit, şi

minunat – alt exemplu al uimitoarelor progrese făcute de gazdele lor în materie de simbioză.

În timp ce se pregăteau de culcare nu departe de una din movilele gândacilor, Richard spuse:

— Pun pariu că, dacă aşteptăm suficient de mult, vor apărea nişte animale de povară care să scoată din pământ butoaiele astea cu miere sau ce-or fi şi să le transporte în alt loc.

Stând întinşi alături pe pământ, văzură cei doi licurici aterizând în depărtare. Apoi se făcu brusc întuneric.

— Eu nu cred că toate astea s-au întâmplat pur şi simplu, spuse Nicole. Nici aici, nici pe altă planetă. Nicăieri. Evoluţia naturală nu are ca rezultat genul de armonie între specii la care am fost martori în ultimele două zile.

— Ce vrei să spui, iubito? întrebă Richard. Că toate creaturile astea au fost cumva proiectate, ca maşinile, anume pentru a îndeplini anumite funcţii?

— Asta e singura explicaţie pe care o pot accepta, spuse Nicole. Octopăianjenii, sau cine-o fi specia conducătoare, trebuie să fi ajuns la nivelul la care pot manipula genele pentru a obţine un animal sau o plantă care face exact ce vor ei. *De ce* depozitează acei gândaci mierea în butoaie? Care e răsplata lor biologică pentru acea acţiune?

— Sunt precis recompensaţi în vreun fel pe care noi nu l-am descoperit încă, spuse Richard.

— Bineînţeles. Iar în spatele acelei recompense stă un incredibil arhitect sau inginer de sisteme biologice, care armonizează toate relaţiile dintre specii, astfel încât fiecare specie să fie fericită şi, în plus, arhitecţii înşişi să culeagă oarece profit – ca, de pildă, hrană sub formă de miere în exces… Crezi că genul ăsta de optimizare ar putea avea loc fără intervenţia unor proceduri sofisticate de inginerie genetică?

Richard rămase o vreme tăcut. În cele din urmă, spuse încet:

— Imaginează-ţi un inginer stând în faţa computerului şi proiectând un organism viu care să întrunească anumite cerinţe ale sistemului… E o idee năucitoare.

Gândacii năvăliră încă o dată din movilele lor, mai-mai să calce peste cei doi oameni somnoroşi în goana lor spre stâlpii şi spre misiunea de recoltatori. Nicole se uită după ei până când dispărură în întuneric. Apoi căscă şi se ghemui pe o parte. *Noi, oamenii, am intrat într-o eră nouă,* se gândi ea înainte de a

adormi. *Pe viitor, noile repere istorice vor fi: î.c., „înainte de contact”, şi d.c., „după contact”. Din momentul în care am înţeles fără echivoc că, undeva în altă parte în vastitatea universului nostru, substanţele chimice simple au evoluat până la apogeul fiinţelor înzestrate cu conştiinţă şi inteligenţă, istoria speciei noastre a devenit o simplă paradigmă izolată, un fragment mic şi relativ insignifiant din fresca infinită care înfăţişează uimitoarea varietate a vieţii conştiente.*

*

În dimineaţa următoare, după micul dejun, Richard şi Nicole avură o scurtă discuţie despre provizia lor de hrană care se diminua, apoi se hotărâră să ia nişte miere dintr-un butoi.

În timp ce umplea un mic container, Nicole se uită în jur şi spuse:

— Cred că dacă n-am avea voie să facem asta, ar veni vreun poliţist extraterestru şi ne-ar opri.

Luminile călăuzitoare se deplasară mai întâi direct spre sud, conducându-i către o pădure deasă cu copaci foarte înalţi, care se întindea pe direcţia est-vest cât vedeau cu ochii. Licuricii cotiră la dreapta şi se deplasară paralel cu marginea pădurii. Richard şi Nicole îi urmară. Pădurea din stânga lor era întunecoasă şi ameninţătoare. Din când în când auzeau dintr-acolo sunete ciudate, puternice.

O dată, Richard se opri şi se îndreptă spre locul de unde începea desişul. Între copaci erau multe plante mai scunde, cu frunze mari verzi, roşii sau maro, precum şi mai multe soiuri de plante căţărătoare care legau laolaltă ramurile din partea de mijloc şi de sus a copacilor. Richard sări înapoi la auzul unui urlet puternic care părea că vine de la doar câţiva metri. Cercetă pădurea cu privirea, dar nu descoperi sursa urletului.

— Pădurea asta are ceva ciudat, spuse el întorcându-se la Nicole. Îţi dă senzaţia că locul ei nu e aici.

Timp de peste o oră, licuricii Continuară să plutească spre vest. Pe măsură ce Richard şi Nicole înaintau în tăcere, sunetele bizare deveneau mai frecvente. *Richard are dreptate,* îşi spuse Nicole la un moment dat, ostenită. Se uită la structura şi ordinea lanurilor din dreapta ei şi le compară cu desişul nedisciplinat din stânga. *Pădurea asta are ceva diferit, neliniştitor.*

Pe la mijlocul dimineţii făcură o pauză scurtă să se odihnească. Richard calculă că merseseră mai mult de cinci

kilometri de când se treziseră. Nicole ceru nişte miere proaspătă, care era în rucsacul lui Richard.

— Mă dor picioarele, spuse ea după ce mâncă şi bău o înghiţitură de apă. Şi azi noapte m-au durut, am avut întruna junghiuri... sper să nu mai avem mult până la destinaţie.

— Şi eu sunt obosit, spuse Richard. Dar nu ne descurcăm prea rău pentru doi oameni trecuţi de şaizeci de ani.

— În momentul de faţă mă simt mai bătrână, spuse Nicole ridicându-se şi întinzându-se. Ştii, inimile noastre trebuie să aibă aproape nouăzeci de ani. N-or fi muncit ele mult în toţi anii ăia cât am stat adormiţi, dar totuşi au pompat întruna.

În timp ce discutau, un ciudat animăluţ sferic cu un singur ochi, cu blană albă, pufoasă şi o duzină de picioare fusiforme ţâşni din pădure şi înhăţă containerul cu miere. Într-o clipită, creatura şi mierea dispărură.

— Ce-a fost asta? întrebă Nicole, încă uluită.

— Ceva ce râvneşte la dulce, răspunse Richard Uitându-se în pădure, unde dispăruse animalul. Categoric, acolo e o altă lume.

După o jumătate de oră, perechea de licurici coti la stânga şi pluti deasupra unei poteci care ducea în pădure. Poteca, sau mai bine zis drumul, avea o lăţime de cinci metri şi era străjuit pe ambele părţi de copaci deşi. Intuiţia îi spuse lui Nicole să nu urmeze licuricii, dar nu-i dădu ascultare. Neliniştea ei spori când, după ce făcură câţiva paşi în pădure, din copacii din jurul lor izbucni un val zgomote. Se opriră mână-n mână şi ascultară.

— S-ar părea că sunt păsări, maimuţe şi broaşte, spuse Richard.

— Probabil ne semnalează prezenţa aici.

Nicole se întoarse şi se uită în spate.

— Eşti sigur că facem ceea ce trebuie?

Richard arătă spre luminile din faţa lor.

— Urmăm insectele alea mari de două zile şi jumătate. Nu prea are sens să ne pierdem încrederea în ele tocmai acum.

Porniră din nou la drum, acompaniaţi de croncănituri, ţipete şi orăcăieli. Din când în când, tipul copacilor din stânga şi din dreapta lor se schimba, dar pădurea rămânea deasă şi întunecoasă.

La un moment dat, Richard spuse:

— Cred că există un grup de grădinari extratereştri care se ocupă de zona din jurul potecii ăsteia de mai multe ori pe

săptămână. Uite cât de perfect sunt tunse toate tufele şi copacii… Nici o crenguţă nu pătrunde în spaţiul liber de deasupra capetelor noastre.

— Richard, spuse Nicole puţin mai târziu, dacă sunetele pe care le auzim vin de la animale extraterestre, de ce nu vedem nici unul? Nici măcar o creatură n-a ieşit pe potecă. Şi nu există nici o dovadă de viaţă… nici măcar o furnică… adăugă aplecându-se şi examinând solul.

— O fi poteca magică, spuse Richard rânjind. S-ar putea să ne ducă la casa de turtă dulce şi la vrăjitoarea cea rea… Hai să cântăm, Gretel, poate ne vom simţi mai bine.

Poteca, la început absolut dreaptă, începu să şerpuiască după primul kilometru. Sunetele scoase de creaturile pădurii îi înconjurau pe Richard şi pe Nicole din toate părţile. Richard cânta melodii populare din vremea adolescenţei sale petrecute în Anglia. Din când în când i se alătura şi Nicole, când cunoştea cântecul, dar în cea mai mare parte a timpului îşi consuma energia încercând să-şi înăbuşe neliniştea crescândă. Încerca să nu se gândească la posibilele animale extraterestre uriaşe pentru care ar fi fost o pradă uşoară, în caz că acestea îi pândeau din pădure.

Richard se opri brusc. Inspiră de două ori adânc.

— Simţi mirosul? o întrebă el pe Nicole.

Ea adulmecă aerul.

— Da, îl simt… Seamănă puţin cu al gardeniilor.

— Doar că e mult mai plăcut, spuse Richard. E absolut divin.

*

În faţa lor, poteca o lua brusc la dreapta. La cotitură, lângă potecă era o tufă mare, încărcată cu flori uriaşe, galbene, primele pe care le vedeau de când intraseră în pădure. Fiecare floare avea mărimea unei mingi de baschet. Când Richard şi Nicole veniră mai aproape de tufă, parfumul incitant se intensifică.

Richard nu se putu abţine. Înainte ca Nicole să apuce să spună ceva, ieşi câţiva metri de pe potecă, îşi îngropă faţa într-o floare uriaşă şi inspiră cu nesaţ. Parfumul era minunat. Între timp, unul dintre cei doi licurici se întoarse în zbor înspre ei şi începu să descrie zigzaguri pe cer, deasupra capetelor lor.

— Nu cred că ghizii noştri sunt încântaţi că am ieşit de pe potecă, spuse Nicole.

— Probabil că nu, răspunse Richard. Dar a meritat.

Pe ambele părţi ale potecii începură să apară şi alte flori, de toate formele, mărimile şi culorile. În acelaşi timp, sunetele pe care le auzeau scădeau în intensitate. Puţin mai târziu, când Richard şi Nicole ajunseră în mijlocul regiunii cu flori, zgomotele dispăruseră de tot.

Poteca se îngusta până la doi metri lăţime, abia lăsându-le destul loc cât să poată merge alături fără să atingă în trecere plantele cu flori. Richard părăsi de mai multe ori drumul ca să cerceteze sau să miroasă uimitoarele flori. Fiecare abatere de la traseu îi făcea pe licurici să se năpustească în direcţia lor. În ciuda entuziasmului manifestat de Richard pentru excursiile în pădure, Nicole ţinu seama de semnalele licuricilor şi rămase pe potecă.

Richard era la vreo opt metri în stânga potecii şi încerca să se uite mai bine la o floare gigantică ce semăna cu un covor oriental; pe neaşteptate, dispăru.

— Au! îl auzi Nicole ţipând, simultan cu bufnitura unei căzături.

— Eşti teafăr? întrebă ea imediat.

— Da, răspunse el. M-am împiedicat de nişte viţă şi am căzut într-o tufă de mărăcini… Tufa care mă înconjoară are frunze roşii şi nişte flori micuţe şi ciudate care seamănă cu gloanţele… Da, şi miros a scorţişoară.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Nicole.

— Nu… Ies de-aici într-o clipită.

Nicole ridică privirea şi observă că unul dintre licurici gonea în depărtare. *Ce-o mai fi asta?* se întrebă ea, când îl auzi din nou pe Richard.

— Totuşi, s-ar putea să am nevoie de ajutor. Se pare că am rămas înţepenit.

Nicole făcu un pas precaut în afara potecii. Licuriciul rămas parcă înnebuni: plonjă cu viteză până aproape în faţa ei. Preţ de o clipă, Nicole nu mai văzu nimic.

— Nu veni încoace, Nicole! spuse Richard brusc câteva secunde mai târziu. Dacă nu mi-am pierdut minţile, cred că planta asta se pregăteşte să mă mănânce.

— *Poftim?* întrebă Nicole, înspăimântată. Vorbeşti serios?

Aşteptă nerăbdătoare să-i revină vederea, perturbată de pe urma excesului de lumină.

— Da, vorbesc serios, spuse Richard. Întoarce-te pe potecă… Tufa asta bizară mi-a încolăcit braţele şi picioarele cu cârcei galbeni… nişte insecte târâtoare beau deja sângele din tăieturile făcute de spini… şi în tufă e o deschizătură spre care sunt tras încet şi care pare a fi verişoară de-a şaptea cu una dintre cele mai neplăcute guri pe care le-am văzut la grădina zoologică… Văd chiar şi nişte dinţi.

Nicole sesiză panica din glasul lui Richard. Făcu încă un pas în direcţia lui, dar licuriciul o orbi din nou.

— Nu văd nimic! strigă ea. Richard, mai eşti acolo?

— Da, răspunse el. Dar nu ştiu cât am să mai fiu.

Auziră zgomot de animale care înaintau repede prin pădure, însoţit de un vaiet ascuţit; trei siluete întunecate, înzestrate cu nişte arme ciudate îl înconjurară pe Richard. Octopăianjenii atacară tufa carnivoră cu jeturile de lichid. În câteva clipe, tufa îi dădu drumul lui Richard şi-şi ascunse iar gura în spatele numeroaselor crengi.

Richard veni împleticit şi o îmbrăţişă pe Nicole. „Mulţumim!” strigară amândoi. Cei trei octopăianjeni dispărură în pădure la fel de repede cum apăruseră. Nici Richard, nici Nicole nu observară că ambii licurici pluteau din nou deasupra capetelor lor.

Nicole îl examină cu grijă pe Richard, dar nu găsi nimic în afară de tăieturi şi zgârieturi.

— Cred că de acum o să rămân pe potecă, spuse el zâmbind şters.

— Poate că nu e o idee rea, răspunse Nicole.

Îşi continuau drumul prin pădure, discutând despre cele întâmplate. Richard încă mai era zguduit.

— Crengile din apropierea umărului meu stâng s-au dat la o parte, spuse el, şi am văzut gura aia, la început cam de mărimea unei mingi de baschet. Dar în timp ce eram purtat într-acolo, gaura devenea tot mai mare.

Se cutremură.

— Atunci am văzut dinţişorii, pe toată circumferinţa. Tocmai începeam să mă gândesc cum e să fii mâncat, când au apărut prietenii noştri octopăianjeni.

— Totuşi, ce se petrece aici? întrebă Nicole puţin mai târziu.

Părăsiseră regiunea cu flori şi erau înconjuraţi de copaci, desişuri de junglă şi zgomote intermitente făcute de animale.

— Să fiu al naibii dacă ştiu, răspunse Richard.

*

Pădurea se sfârşi brusc, tocmai când lui Richard şi lui Nicole li se făcu o foame cumplită. Păşiră pe un platou pustiu. În faţa lor, poate la doi kilometri depărtare, un dom mare şi verde umplea priveliştea.

— Ce-o mai fi şi…

— E Oraşul de Smarald, iubito, o întrerupse Richard. Îl recunoşti, de bună seamă, din vechiul film… Iar înăuntru este Vrăjitorul din Oz, gata să ne îndeplinească toate dorinţele.

Nicole zâmbi şi-şi sărută soţul.

— Adu-ţi aminte că vrăjitorul era un şarlatan, spuse ea. Nu avea, de fapt, nici o putere.

— Asta rămâne o problemă discutabilă, spuse Richard, zâmbind larg.

În timp ce ei discutau, cei doi licurici care îi călăuziseră se îndreptară în viteză către dom, lăsându-i în semiîntuneric. Îşi scoaseră lanternele din rucsac.

— Ceva îmi spune că ne apropiem de capătul călătoriei, spuse Richard, luând-o cu paşi mari în direcţia Oraşului de Smarald.

De la mai mult de un kilometru, văzură porţile prin binoclu. Erau foarte emoţionaţi.

— Crezi că ăsta e oraşul-cămin al octopăianjenilor? întrebă Nicole.

— Da, într-adevăr, aşa cred, răspunse Richard. Trebuie să fie un loc pe cinste. Vârful acelui dom verde e la cel puţin trei sute de metri deasupra solului. Aş zice că suprafaţa de dedesubt depăşeşte zece kilometri pătraţi.

Mai aveau doar şase sute de metri. Nicole întrebă:

— Richard, care e planul nostru? Mergem pur şi simplu până acolo şi batem la poartă?

— De ce nu? răspunse Richard, grăbind pasul.

Când ajunseră la două sute de metri de oraş, poarta se deschise şi ieşiră trei siluete. Nicole auzi un strigăt, iar una dintre siluete porni repede în direcţia lor. Richard se opri şi duse iar binoclul la ochi.

— Este Ellie! strigă el. Şi Eponine… Sunt cu un octopăianjen.

Nicole îşi aruncase deja rucsacul şi alerga pe platou. Îşi luă în braţe fiica iubită, ridicând-o de la pământ.

— O, Ellie, Ellie! spuse ea cu lacrimile şiroind pe obraji.

— El e prietenul nostru, Archie… Ne-a fost de mare ajutor cât am stat aici… Archie, ei sunt părinţii mei.

Octopăianjenul răspunse printr-o frază care începu cu stacojiu strălucitor, urmat de verde-lişiţă, albastru-levănţică, două nuanţe de galben (galben-şofran şi galben-lămâie) şi, la urmă, purpuriu. Banda de culori făcu o tură completă în jurul capului sferic al octopăianjenului, apoi dispăru iar în marginea din stânga a şanţului format de două linii zimţate lungi, paralele pe mijlocul feţei lui.

— Archie spune că e bucuros să vă cunoască, mai ales după ce a auzit atâtea despre voi, spuse Ellie.

— Ştii să-i citeşti culorile? întrebă Nicole, absolut uluită.

— Ellie e grozavă, spuse Eponine. Le-a prins foarte repede limba.

— Dar tu cum vorbeşti cu ei? întrebă Nicole.

— Au vederea incredibil de ascuţită şi sunt deosebit de inteligenţi, spuse Ellie. Archie şi alţi doisprezece au învăţat deja să descifreze mişcarea buzelor noastre… Dar, mamă, despre toate astea putem vorbi mai târziu. Mai întâi povesteşte-mi despre Nikki şi despre Robert. Ce fac? Cum se simt?

— Fiica ta se face pe zi ce trece tot mai drăgălaşă şi-i este grozav de dor de tine… însă mă tem că Robert nu şi-a revenit complet de pe urma celor întâmplate. Încă se consideră vinovat că nu te-a protejat mai bine…

Octopăianjenul Archie urmări politicos conversaţia timp de mai multe minute, apoi o atinse pe Ellie pe umăr şi-i reaminti că, probabil, părinţii ei sunt obosiţi şi înfriguraţi.

— Mulţumesc, Archie, spuse Ellie. În regulă, iată planul. Voi doi intraţi în oraş şi rămâneţi cel puţin noaptea asta şi mâine – chiar lângă poartă a fost amenajat un fel de apartament de hotel pentru noi patru – iar poimâine sau când veţi fi odihniţi pe deplin, ne întoarcem la ceilalţi. Merge şi Archie cu noi.

— De ce să nu veniţi voi trei cu noi, pur şi simplu, şi să ne întoarcem la ceilalţi? întrebă Richard după o scurtă tăcere.

— Şi eu am pus aceeaşi întrebare, tată… dar n-am primit un răspuns pe care să-l consider satisfăcător…

Benzile de culoare din jurul capului lui Archie o întrerupseră pe Ellie.

— Bine, îi spuse ea octopăianjenului înainte de a se întoarce

spre părinţii ei. Archie spune că octozii ţin neapărat ca voi doi să vă faceţi o idee clară despre ei – în fine, despre asta putem discuta după ce ne instalăm în apartamentul nostru.

*

Marile porţi ale Oraşului de Smarald se deschiseră larg când cei patru oameni şi însoţitorul lor octopăianjen ajunseră la vreo zece metri depărtare. Richard şi Nicole nu erau deloc pregătiţi pentru copleşitoarea varietate de privelişti ciudate care le întâmpină privirea la intrarea în oraş. Chiar în faţa lor se deschidea un bulevard larg, având de o parte şi de alta un şir neîntrerupt de structuri scunde care duceau la o clădire înaltă în formă de piramidă, colorată în roz şi albastru, aflată la o distanţă de mai multe sute de metri.

Richard şi Nicole erau practic în transă când făcură primii paşi în oraşul octopăianjenilor. Nici unul dintre ei nu avea să uite vreodată acest prim moment incredibil. Îi înconjura un caleidoscop de culori. Toate elementele oraşului – străzile, clădirile, ciudatele decoraţiuni care străjuiau bulevardul, plantele din grădină (dacă, într-adevăr, asta erau) şi numeroasele specii de animale care păreau să alerge în toate direcţiile – erau împodobite cu culori strălucitoare. Un grup de patru viermi mari sau şerpi, semănând cu nişte acadele în formă de baston doar că mult mai intens colorate, stăteau încolăciţi pe pământ, chiar lângă poartă, în stânga lui Richard şi Nicole. Stăteau cu capetele ridicate, făcând parcă eforturi să-i vadă cât mai bine pe vizitatorii străini. Animale colorate în nuanţe vii de roşu şi galben, cu opt picioare şi cleşti ca de homar, cărau vergele groase, verzi într-o intersecţie aflată la cincizeci de metri în faţa lui Richard şi Nicole.

Bineînţeles că erau zeci, poate sute de octopăianjeni veniţi în zona porţii să-i zărească pe cei doi oameni necunoscuţi care le vizitau oraşul. Şedeau în grupuri în faţa clădirilor, stăteau „în picioare” pe marginea bulevardului, ba chiar mergeau pe acoperişuri. Şi toţi vorbeau simultan în limba lor alcătuită din benzi de culori strălucitoare, accentuând decoraţiunile statice ale scenei străzii prin explozii dinamice de diverse nuanţe.

Nicole se uită în jur, aruncând doar o privire în treacăt fiecăreia dintre bizarele creaturi care o priveau lung. Apoi lăsă capul pe spate şi se uită la cupola verde care se înălţa departe, deasupra capului ei. Ici şi colo se putea vedea un fel de schelet

subţire, flexibil, dar cea mai mare parte a bolţii era acoperită cu un strat verde, dens.

— Tot tavanul e alcătuit din viţă şi din alte plante, de pe care animale care seamănă cu nişte insecte recoltează fructele şi florile folositoare, o auzi ea pe Ellie. Este un întreg ecosistem viu care are avantajul suplimentar de a constitui un excelent înveliş pentru oraş, izolându-l de frigul şi atmosfera de pe Rama. Ai să vezi, după ce se închid porţile, ce temperatură plăcută este în mod normal în oraş.

Sub cupolă, de jur-împrejur, erau împrăştiate vreo douăzeci de surse de lumină foarte strălucitoare, considerabil mai mari ca licuricii care-i călăuziseră pe Richard şi Nicole pe domeniul octopăianjenilor. Nicole încercă să studieze una dintre lumini, dar renunţă repede, din cauză că era prea puternică pentru ochii ei. *Dacă nu mă înşel, tot acest iluminat îl asigură ciorchini de licurici ca aceia care ne-au condus aici,* îşi spuse ea.

Oare oboseala, emoţia sau amândouă la un loc au făcut-o pe Nicole să-şi piardă echilibrul? Indiferent de motiv, în timp ce se uita la cupola verde de deasupra ei, Nicole simţi că se învârte pământul cu ea. Se clătină şi întinse mâna spre Richard. Valul de adrenalină care însoţi ameţeala şi teama subită îi făcură inima să o ia la galop.

— Ce este, mamă? întrebă Ellie, alarmată de paloarea ei.

— Nimic, spuse Nicole, respirând rar. Nimic… Am ameţit o clipă, atâta tot.

Nicole se uită în jos, în pământ, ca să-şi recapete siguranţa pe picioare. Strada era pavată cu plăci pătrate, viu colorate, asemănătoare cu gresia. La nu mai mult de cincizeci de centimetri în faţa ei şedeau trei creaturi ciudate pe care nu le mai văzuse. Cam de mărimea unor mingi de baschet, aveau o emisferă superioară de culoare bleumarin, dintr-un material ondulat care semăna în unele privinţe atât cu creierul uman, cât şi cu o meduză care pluteşte la suprafaţa apei. În centrul acestei mase în continuă mişcare se vedea un orificiu rotund, întunecat din care ieşeau două antene subţiri, de vreo douăzeci de centimetri lungime, cu ganglioni sau noduri la distanţe de doi-trei centimetri. Fără să vrea, Nicole făcu un pas înapoi, simţindu-se instinctiv ameninţată de aceste animale bizare; antenele acestora se învârtiră şi trioul fugi repede către marginea bulevardului.

Nicole se uită repede în jur. După benzile de culori în jurul capetelor tuturor octopăianjenilor pe care-i vedea, Nicole *ştiu* că ei îi comentează ultima reacţie. Se simţi dintr-o dată despuiată, pierdută şi total copleşită. De undeva dinlăuntrul ei veni un vechi şi puternic semnal de pericol. Nicole se temu că e pe cale să ţipe.

— Ellie, spuse ea încet, cred că pentru azi îmi ajunge… Putem merge înăuntru?

Ellie îşi luă mama de braţ şi o conduse spre o uşă a celei de-a doua structuri de pe partea dreaptă a bulevardului.

— Octozii au lucrat zi şi noapte ca să transforme aceste încăperi… Sper că sunt mulţumitoare.

Nicole rămase cu ochii aţintiţi la scena străzii din oraşul octopăianjenilor, însă ceea ce vedea nu mai pătrundea prea adânc în partea conştientă a minţit ei. *Visez,* îşi spuse când prin câmpul ei vizual trecu un grup de creaturi verzi şi subţiratice care semănau cu nişte bile de popice pe picioroange. *În realitate nu poate exista nicăieri un loc ca acesta.*

*

— Şi nervii mei au fost un pic suprasolicitaţi, spuse Richard. Am tras spaima aia în pădure. Plus că drumul făcut în trei zile a fost lung, mai ales pentru nişte oameni bătrâni… Nu-i de mirare că mama ta a ajuns să se simtă dezorientată – scena aceea de afară era tare ciudată.

Ellie spuse:

— Archie nu mai ştia cum să se scuze înainte să plece. A încercat să explice că au permis accesul liber în zona porţii gândindu-se că tu şi cu mama veţi fi fascinaţi… Nu s-au gândit că ar putea fi prea mult…

Nicole se ridică încet pe pat.

— Nu-ţi face griji, Ellie, spuse ea. N-am devenit chiar atât de fragilă… Cred doar că nu eram pregătită, mai ales după atâta efort şi atâtea emoţii.

— Vrei să te mai odihneşti, mamă, sau ai prefera să mănânci ceva?

— Mă simt bine, serios, susţinu Nicole. Să continuăm cu ce-aţi plănuit… Apropo, Eponine, spuse ea, întorcându-se spre franţuzoaică, trebuie să-mi cer scuze pentru lipsa noastră de politeţe. Richard şi cu mine am fost atât de nerăbdători să vorbim cu Ellie şi să vedem tot… Am uitat să-ţi spun că Max îţi

transmite că te iubeşte. M-a pus să-i promit că, dacă te văd, am să-ţi spun că-i este nespus de dor de tine.

— Mulţumesc, Nicole, răspunse Eponine. De când ne-au adus aici octopăianjenii, n-a fost zi să nu mă gândesc la Max şi la voi, ceilalţi.

— Ai învăţat şi tu, ca şi Ellie, limba octopăianjenilor? întrebă Nicole.

— Nu, răspunse încet Eponine. Eu am făcut ceva total diferit…

Se uită în jur după Ellie, care ieşise momentan, probabil ca să se ocupe de cină.

— De fapt, continuă Eponine, timp de două săptămâni, până am început să facem planuri pentru sosirea voastră, abia dacă am văzut-o pe Ellie.

Timp de mai multe clipe domni o tăcere ciudată.

— Tu şi Ellie aţi fost prizoniere aici? întrebă apoi Richard, cu glasul coborât. V-aţi dat seama de ce aţi fost răpite?

— Nu, nu chiar, răspunse Eponine.

Se ridică.

— Ellie, unde eşti? strigă ea. Tatăl tău vrea răspunsuri la nişte întrebări…

— Doar un minut! o auziră cu toţii pe Ellie strigând.

Peste câteva secunde, Ellie se întoarse în cameră, urmată de octopăianjenul Archie. Înţelese expresia de pe chipul tatălui ei.

— Archie e de bună credinţă, spuse ea. Şi-am convenit că poate fi prezent când vă povestim tot… Ca să explice, să dea lămuriri şi eventual să răspundă la întrebări la care noi nu putem…

Octopăianjenul se aşeză printre oameni; se aşternu o tăcere temporară.

— De ce am eu senzaţia că toată scena asta a fost repetată ca la teatru? întrebă în cele din urmă Richard.

Nicole se aplecă îngrijorată şi luă mâna fiicei sale.

— Nu sunt veşti proaste, nu-i aşa, Ellie? Ne-ai spus că ai să te întorci cu noi…

— Nu e vorba de veşti proaste, mamă, spuse Ellie. Doar câteva lucruri pe care Eponine şi cu mine vrem să vi le spunem… Ep, vrei să începi tu?

În jurul capului lui Archie se revărsau benzi de culoare; octopăianjenul, care era evident că urmărise atent conversaţia, îşi schimbă poziţia pentru a fi faţă în faţă cu Eponine. Ellie se

uită atentă la benzi.

— Ce spune? întrebă Nicole, încă uluită de capacitatea fiicei sale de a înţelege limba extratereştrilor.

— Archie vrea să vă informeze că Eponine şi cu mine am fost îngrijite foarte bine, că n-am avut de suferit în nici un fel şi că am fost răpite de octopăianjeni numai pentru că ei n-au reuşit să-şi dea seama cum să comunice cu noi într-un mod lipsit de ostilitate…

— Răpirea nu e tocmai modul potrivit de a începe o interacţiune lipsită de ostilitate, remarcă Richard.

— Tată, le-am explicat lui Archie şi celorlalţi acest lucru, continuă Ellie, şi tocmai de aceea vrea ca eu să lămuresc lucrurile acum… S-au purtat minunat cu noi şi n-am văzut nimic care să indice că specia lor ar fi vreodată capabilă de acte ostile…

— În regulă, spuse Richard. Mama ta şi cu mine am priceput esenţa acestui preambul.

Se produse o întârziere scurtă, datorită unor comentarii în culori făcute de Archie. După ce Ellie îi explică octopăianjenului înţelesul cuvintelor „esenţă” şi „preambul”, se uită la părinţii ei.

— Archie nu m-a întrebat niciodată de două ori care e înţelesul vreunui cuvânt, spuse Ellie. Inteligenţa lor este cu adevărat uluitoare.

— Când am sosit aici, reluă Eponine, Ellie tocmai începea să înţeleagă limba octopăianjenilor… La început, totul era teribil de derutant… Dar după câteva zile, Ellie şi cu mine am înţeles de ce ne-au răpit octopăianjenii.

— Am discutat despre asta o seară întreagă, interveni Ellie. Amândouă eram năucite… Nu pricepeam deloc cum se putea ca ei să ştie…

— *Ce* să ştie? întrebă Richard. Scuzaţi-mă, doamnelor, dar mi-e greu să vă urmăresc…

— Ştiau că am RV-41, spuse Eponine. Şi atât Archie, cât şi doctorul Blue – acesta e un octopăianjen medic căruia îi spunem doctorul Blue pentru că, atunci când vorbeşte, banda lui albastru-cobalt se răspândeşte mult dincolo de limitele normale…

— Ia stai puţin, interveni de data asta Nicole, clătinând din cap cu tărie. Vreau să înţeleg bine. Ne spui că octopăianjenii ştiau că ai virusul RV-41. Cum se poate?

Archie „rosti” o frază lungă în culori, pe care Ellie îl rugă să o repete.

— Archie spune că ne-au monitorizat cu mare atenţie toate activităţile, chiar de când am părăsit Noul Eden. Mai spune că octozii au dedus din comportamentul nostru că Eponine suferă de o boală incurabilă.

Richard începu să se plimbe cu paşi mari prin cameră.

— Asta e una din cele mai uluitoare afirmaţii pe care le-am auzit vreodată, spuse el cu patimă.

Se întoarse cu faţa spre perete, pierdut în gânduri. Archie îi reaminti lui Ellie că nu poate înţelege nimic dacă Richard nu stă cu faţa la el. În cele din urmă, Richard se răsuci.

— Cum se poate ca ei… ascultă, Ellie, nu-i aşa că octopăianjenii sunt surzi?

Când Ellie dădu din cap afirmativ, Richard şi Nicole învăţară prima fărâmiţă din limba octopăianjenilor. Archie emise o bandă stacojie (indicând că urmează o propoziţie declarativă; o bandă lată purpurie precede întotdeauna o propoziţie interogativă, explică Ellie), urmată de un magnific albastru-verde. Richard rosti impetuos:

— Ei bine, dacă sunt surzi, cum naiba şi-au putut da seama că Eponine are RV-41, afară doar dacă sunt maeştri în a citi gândurile… nu, chiar şi aşa tot nu se poate.

Se aşeză din nou. Urmă o altă perioadă de tăcere.

— Să continuăm? întrebă în cele din urmă Eponine.

Richard dădu din cap.

— Cum spuneam, Archie şi doctorul Blue ne-au explicat, lui Ellie şi mie, că sunt foarte avansaţi în biologie şi medicină… şi că, dacă încercăm să cooperăm cu ei, vor căuta să afle dacă dispun de tehnici care să mă poată vindeca… Presupunând, fireşte, că voi accepta să fiu supusă tuturor procedurilor…

Ellie interveni din nou.

— Când i-am întrebat *de ce* vor să o vindece pe Eponine, doctorul Blue ne-a spus că octopăianjenii încearcă să facă un important gest de prietenie care să deschidă calea spre o interacţiune armonioasă între speciile noastre.

Richard şi Nicole erau absolut uluiţi de ceea ce auzeau. Se uitară neîncrezători unul la altul, în timp ce Ellie continuă:

— Pentru că eu eram încă începătoare în studiul limbii lor, a

fost foarte greu să le comunicăm ce ştim despre RV-41. Până la urmă, după multe şedinţe de învăţare intensivă a limbii, am putut să le spunem octopăianjenilor tot ce ştim.

— Şi eu, şi Ellie am încercat să ne amintim tot ce-am aflat de la Robert despre boala asta. În tot acest timp, Archie, doctorul Blue şi alţi doi octopăianjeni au stat în preajma noastră. Nu i-am văzut nici o singură dată „luând notiţe”. Însă niciodată, dar niciodată, nu ne-au solicitat de două ori aceeaşi informaţie.

— De fapt, adăugă Ellie, ori de câte ori se întâmpla să ne repetăm, ei ne aminteau că le mai spusesem *asta.*

— Acum vreo trei săptămâni, continuă Eponine, octopăianjenii ne-au adus la cunoştinţă că procesul de strângere a informaţiilor s-a încheiat şi că sunt pregătiţi să mă supună la nişte teste. Mi-au explicat că e posibil ca, pe alocuri, testele să fie dureroase; recunosc că au fost ieşite din comun, raportat la standardele umane…

Ellie interveni din nou.

— Majoritatea testelor au implicat inserarea de creaturi vii în corpul ei, unele microscopice şi altele pe care Eponine chiar le-a şi văzut, fie prin injectare…

— Fie lăsând creaturilor să între prin, ăăă… cred că termenul cel mai potrivit ar fi „orificiile” mele.

Aici Archie interveni şi întrebă înţelesul cuvântului „orificii”. În timp ce Ellie îi explica, Nicole se aplecă spre Richard.

— Îţi sună cunoscut? întrebă ea.

Richard dădu afirmativ din cap.

— Însă eu n-am avut nici un fel de interacţiuni, cel puţin din câte îmi amintesc… Eu am fost izolat…

— Am trăit destule senzaţii ciudate în viaţa mea, spuse Eponine, dar nimic nu se compară cu ziua când cinci sau şase viermi mititei, abia cât un ac, au pătruns în partea de jos a trupului meu.

Se cutremură.

— Mi-am spus că, dacă voi supravieţui zilelor de invadare a interiorului corpului meu, n-am să mă mai plâng niciodată de vreun disconfort fizic.

— Credeai că octopăianjenii sunt capabili să te vindece? întrebă Nicole.

— La început nu, răspunse Eponine. Dar pe măsură ce zilele treceau, am început să cred că e cu putinţă. Vedeam în mod

cert că au capacităţi medicale total diferite de ale noastre… Şi aveam sentimentul că fac progrese… Apoi, într-o zi, după ce testele s-au încheiat, Ellie a apărut în camera mea – în toată această perioadă am fost ţinută altundeva în oraş, probabil în ceea ce este la ei spitalul – şi mi-a spus că octopăianjenii au izolat virusul RV-41 şi acum îi înţeleg influenţa asupra gazdei sale, adică a mea. Au pus-o pe Ellie să-mi spună că vor să introducă în organismul meu un „agent biologic” care să caute virusul RV-41 şi să-l distrugă complet. Agentul nu va reduce răul produs deja de virus, rău care, m-au asigurat ei prin intermediul lui Ellie, nu e chiar atât de grav, dar îmi va curăţa complet organismul de RV-41.

Ellie interveni.

— Mi s-a mai spus să-i explic lui Nikki că agentul ar putea să determine unele efecte secundare. Nu ştiau exact la ce să se aştepte căci, fireşte, nu mai folosiseră până atunci agentul pe oameni, dar „modelele” lor preziceau greţuri şi, posibil, dureri de cap.

— În privinţa greţurilor n-au greşit, spuse Eponine. Timp de două zile am vomitat din două în două ore. La sfârşitul acelei perioade, doctorul Blue, Archie şi ceilalţi octopăianjeni au venit la patul meu ca să-mi spună că sunt vindecată.

— Poftim??!! exclamă Richard, sărind în picioare.

— O, Eponine, mă bucur enorm pentru tine, spuse imediat Nicole.

Se ridică şi-şi îmbrăţişă prietena.

— Şi tu *crezi* una ca asta? o întrebă Richard pe Nicole. Crezi că doctorii octopăianjeni, care încă n-au cum să înţeleagă foarte bine cum funcţionează corpul omenesc, au putut realiza în câteva zile ceea ce strălucitorul tău ginere şi echipa lui din spital n-au putut face în patru ani?

— De ce nu, Richard? răspunse Nicole. Dacă treaba asta ar fi făcut-o Vulturul la Baza de Tranzit, ai fi acceptat imediat. De ce n-ar fi octopăianjenii mult mai avansaţi ca noi în biologie? Uită-te la tot ce am văzut…

— În regulă, spuse Richard.

Clătină din cap de câteva ori, apoi se întoarse spre Eponine.

— Scuză-mă, spuse el, dar mie mi-e greu să… Felicitări. Mă bucur şi eu pentru tine.

O îmbrăţişă stânjenit.

Cât timp discutaseră, cineva pusese fără zgomot legume proaspete şi apă afară, lângă uşă. Când se duse la baie, Nicole văzu ce li se pregătise pentru ospăţ.

— Trebuie să fi fost o experienţă uluitoare, îi spuse ea lui Eponine când se întoarse.

— Puţin spus, replică Eponine. Zâmbi. Deşi simt în adâncul sufletului că sunt vindecată, abia aştept să-mi confirmaţi acest lucru, tu şi doctorul Turner.

*

După cina îmbelşugată, Nicole şi Richard se simţiră extrem de obosiţi. Ellie le spuse părinţilor că sunt şi alte subiecte pe care ar vrea să le discute împreună, dar că poate să aştepte ca ei să se odihnească.

— Mi-aş dori să-mi pot aminti mai multe despre perioada cât am stat la octopăianjeni înainte să ajungem la Baza de Tranzit, spuse Richard, întins alături de Nicole în patul mare pus la dispoziţie de gazdele lor. Atunci poate aş înţelege mai bine ce simt privitor la povestea spusă de Ellie şi Eponine.

— Tot te mai îndoieşti că Eponine e vindecată? întrebă Nicole.

— Nu ştiu, răspunse Richard. Însă trebuie să recunosc că mă cam nedumereşte diferenţa de comportament dintre aceşti octopăianjeni şi cei care m-au testat şi m-au examinat pe mine cu ani în urmă… Nu pot să cred că octozii din Rama II m-ar fi salvat de la a fi mâncat de o plantă carnivoră.

— Poate că octopăianjenii au un comportament foarte variat. Lucrul ăsta e valabil, cu certitudine, pentru fiinţele umane. De fapt, e valabil pentru toate mamiferele de ordin superior de pe Pământ. De ce ne-am aştepta ca toţi octopăianjenii să fie la fel?

— Ştiu că ai să-mi spui că sunt xenofob, dar mi-e greu să-i accept pe aceşti „noi” octopăianjeni, spuse Richard. Mi se par prea agreabili ca să fie adevărat. Ca biolog, care crezi tu că e răsplata, ca să folosesc un cuvânt ales de tine, pentru faptul că sunt „drăguţi cu noi”?

— O întrebare legitimă, iubitule, dar la care nu cunosc răspunsul. Totuşi, idealista din mine vrea să creadă că am întâlnit o specie care se comportă, în cea mai mare parte a timpului, într-o manieră morală pentru că se simt răsplătiţi prin însuşi actul facerii de bine.

Richard râse.

— Trebuia să mă aştept la răspunsul ăsta. Mai ales după

discuţia noastră despre Sisif, avută în Noul Eden.

06

— Ai să vezi, tată: limba lor e fascinantă, spunea Ellie când Nicole se trezi în sfârşit dintr-un somn de unsprezece ore. Este extrem de matematică. Folosesc în total şaizeci şi patru de culori, dar numai cincizeci şi una alcătuiesc ceea ce am putea numi alfabet. Celelalte treisprezece sunt clarificatoare – ele trebuie să precizeze timpurile sau chiar să identifice gradele de comparaţie. E o limbă foarte elegantă.

Richard şi Ellie luau deja micul dejun.

— Nu-mi imaginez cum poate fi o limbă elegantă – mama ta este lingvistul familiei, replică Richard. Eu am reuşit să citesc în germană, dar vorbeam înfiorător.

— Bună dimineaţa tuturor, spuse Nicole, întinzându-se în pat. Ce avem la micul dejun?

— Nişte legume noi… sau poate sunt fructe, căci n-au echivalent în lumea noastră… Toate alimentele octopăianjenilor noi le-am numi, probabil, plante, căci îşi trag energia din lumină. Viermii sunt singurul lucru pe care octopăianjenii îl mănâncă în mod regulat şi care nu-şi obţine energia primară din fotoni.

— Aşadar, toate plantele din lanurile pe lângă care am trecut sunt energizate printr-un fel de fotosinteză?

— Ceva similar, dacă am înţeles bine ce mi-a spus Archie, răspunse Ellie. În societatea octopăianjenilor nu se face risipă… Creaturile acelea pe care tu şi tata le numiţi „licurici uriaşi” plutesc săptămânal sau lunar o anumită perioadă de timp programată cu precizie deasupra fiecărui câmp sau lan. Şi apa e administrată cu tot atâta grijă ca fotonii.

— Unde-i Eponine? întrebă Nicole, trecând în revistă mâncarea întinsă pe masa din mijlocul camerei.

— Îşi strânge lucrurile, spuse Ellie. În plus, s-a gândit că n-ar trebui să participe la această conversaţie de dimineaţă.

— O să fim şocaţi din nou, ca aseară? întrebă cu nonşalanţă Nicole.

— Poate, spuse încet Ellie. Chiar nu ştiu cum o să reacţionaţi… Vreţi să terminaţi de mâncat înainte să începem, sau să-i spun lui Archie că suntem gata?

— Vrei să spui că octopăianjenul o să ia parte la conversaţie şi Eponine nu? întrebă Richard.

— A fost alegerea ei, răspunse Ellie. Pe lângă asta, Archie e mult mai implicat în subiectul discuţiei decât Eponine, cel puţin datorită rolului de reprezentant al octopăianjenilor.

Richard şi Nicole se uitară unul la celălalt.

— Ai vreo idee despre ce este vorba? întrebă Richard.

Nicole clătină din cap.

— Dar am putea începe, spuse ea.

După ce Archie luă loc alături de membrii familiei Wakefield, Ellie îşi informă părinţii că, de data asta, Archie va asigura „preambulul”; toată lumea râse. Ellie traducea, pe alocuri ezitant, discursul lui Archie care începuse cu scuze faţă de Richard pentru felul în care fusese tratat cu ani în urmă de „verii” lui Archie. Archie explică faptul că *acei* octopăianjeni, cei pe care oamenii îi întâlniseră în Rama II înainte de a ajunge la Baza de Tranzit, erau doar rude îndepărtate cu octopăianjenii aflaţi în prezent la bord. Archie sublinie că abia după ce Rama III intrase în sfera lor de influenţă octopăianjenii au ajuns la concluzia că marea navă spaţială cilindrică e importantă. Câţiva dintre supravieţuitorii *celeilalte* colonii de octopăianjeni, un „grup mult inferior”, conform spuselor lui Archie (aici Ellie îl rugă să repete), erau încă pasageri pe Rama III când nava spaţială a fost interceptată, în prima parte a traiectoriei sale, de actuala colonie de octopăianjeni, care fusese aleasă anume să le reprezinte specia. Grupul de supravieţuitori a fost înlăturat din vehicul, dar s-au păstrat toate înregistrările făcute de ei. Archie şi ceilalţi din colonia lui au aflat ce i se întâmplase lui Richard în acea perioadă şi acum voiau să îndrepte cumva greşeala comisă prin acel tratament.

— Aşadar, tot acest preambul, pe lângă faptul că e fascinant, reprezintă o modalitate elaborată de a-mi cere scuze?

Ellie dădu din cap şi Archie emise o bandă lată de culoare stacojie, urmată de un strălucitor albastru-verde.

— Pot să pun o întrebare înainte de a continua? spuse Nicole întorcându-se spre octopăianjen. Din ceea ce ne-ai spus, presupun că tu şi colonia ta aţi urcat la bordul Ramei III în perioada în care noi toţi dormeam. Ştiaţi că noi suntem acolo?

Archie răspunse că octopăianjenii au presupus existenţa oamenilor în habitatul din nordul îndepărtat, dar că n-au ştiut sigur decât după ce învelişul extern al habitatului oamenilor a fost spart. La acea vreme, conform spuselor lui Archie, colonia

octopăianjenilor se afla deja la faţa locului de doisprezece ani omeneşti.

— Archie spune că a insistat să-ţi prezinte chiar el aceste scuze, spuse Ellie, Uitându-se la tatăl ei şi aşteptând ca el să răspundă.

— În regulă, o accept, cred, spuse Richard. Deşi habar n-am care ar fi protocolul corespunzător…

Archie îi ceru lui Ellie să definească termenul „protocol”. Nicole râse.

— Uneori, Richard, eşti atât de gomos!

— Oricum, spuse Ellie, ca să câştigăm timp, restul am să vi-l povestesc eu. După spusele lui Archie, însemnările rămase de la colonia cealaltă de octopăianjeni arată că aceştia au făcut pe voi un număr de experimente, cele mai multe dintre ele fiind declarate ilegale în acele colonii de octopăianjeni la care Archie se referă ca fiind „foarte avansate”. Un experiment, după cum adesea ai sugerat, tată, a presupus introducerea în creierul tău a unei serii de microbi specializaţi ca să-ţi şteargă amintirile timpului cât ai stat la octopăianjeni. Eu le-am spus lui Archie şi celorlalţi că experimentul cu memoria a reuşit în mare parte, dar nu complet… Experimentul cel mai complex pe care l-au realizat asupra corpului tău a fost o încercare de a-ţi modifica sperma. Colonia de octopăianjeni de atunci nu ştia încotro merge Rama II. Ei s-au gândit că poate oamenii şi octopăianjenii vor coexista secole întregi, poate chiar milenii şi au hotărât că e absolut esenţial ca aceste două specii să comunice între ele… Aşadar, au încercat să modifice cromozomii din sperma ta astfel încât progenitura ta să aibă atât o capacitate extinsă de vorbire, cât şi o mai bună percepţie vizuală a culorilor descompuse. Pe scurt, au încercat să mă manipuleze genetic încă înainte de a mă naşte, astfel încât să pot să comunic cu ei fără dificultate. Pentru asta, au introdus în corpul tău o serie de creaturi speciale…

Ellie se opri. Richard şi Nicole se uitau uluiţi la ea.

— Aşadar, eşti un fel de hibrid? întrebă Richard.

— Un pic, se poate, spuse Ellie, râzând ca să împrăştie încordarea. Dacă am înţeles bine, numai câteva mii din cele trei miliarde de kilobaze care definesc genomul meu au fost modificate… Şi, fiindcă a venit vorba, Archie şi ceilalţi octopăianjeni ar vrea să reconfirme, în scopuri de cercetare

ştiinţifică, faptul că sunt într-adevăr produsul de concepţie rezultat dintr-o spermă modificată. Ar dori să preleveze de la amândoi sânge şi alte mostre de celule, ca să poată concluziona fără echivoc că n-am rezultat dintr-o împreunare „normală” a voastră. Ar vrea să ştie cu certitudine dacă uşurinţa cu care le înţeleg limba a fost într-adevăr „fabricată” şi nu e doar un noroc incredibil.

— Dar acum ce mai contează? întrebă Richard. După părerea mea, singurul lucru care contează este că puteţi comunica…

— Mă uimeşti, tată – tu care întotdeauna ai fost însetat de cunoaştere… Societatea octopăianjenilor pune informaţia în vârful scării valorilor. Ei sunt practic siguri deja, în urma testelor la care m-au supus, plus însemnările păstrate de la cealaltă colonie de octopăianjeni, că sunt cu adevărat rezultatul unei sperme modificate. Totuşi, analizarea amănunţită a genelor voastre le-ar permite să aibă confirmarea acestui fapt.

— În regulă, spuse Nicole după o scurtă ezitare. Accept.

Se duse şi o îmbrăţişă pe Ellie.

— Indiferent în ce fel ai fost concepută, eşti fiica mea şi te iubesc din toată inima. Şi sunt sigură că va fi şi tatăl tău de acord, după ce va fi avut timp să se gândească la asta, adăugă ea uitându-se la Richard.

Nicole îi zâmbi lui Archie. Octopăianjenul emise banda stacojiu lată, urmată de una albastru cobalt mai îngustă şi una galben strălucitor. În limba octopăianjenilor, propoziţia însemna „Mulţumesc”.

*

În dimineaţa următoare, Nicole îşi dori să fi pus ceva mai multe întrebări înainte de a se oferi să-i ajute pe octopăianjeni în cercetarea lor ştiinţifică. Chiar după micul dejun, lui Archie, constantul lor însoţitor extraterestru, i se alăturară alţi doi octopăianjeni. Unul dintre noii veniţi, prezentat de Ellie ca fiind „doctorul Blue – un distins medic savant”, îi lămuri ce se va petrece. Testele lui Richard aveau să fie simple şi directe. În esenţă, octozii voiau doar suficiente date despre Richard pentru a corobora însemnările diacronice făcute în timpul şederii lui, cu ani în urmă, în colonia celorlalţi octopăianjeni.

În ceea ce o privea pe Nicole, întrucât baza de date a octopăianjenilor nu conţinea informaţii fiziologice despre ea, iar octozii învăţaseră deja în urma examinării minuţioase a lui Ellie

că felul în care se exprimă particularităţile genetice e dominat de contribuţia mamei, se impunea o procedură mult mai complicată. Doctorul Blue propuse să realizeze o serie de teste complexe pe Nicole, dintre care cel mai important presupunea strângerea de date, în interiorul corpului ei, de către o duzină de creaturi micuţe, spiralate, lungi de aproximativ doi centimetri şi late cât un ac cu gămălie. Nicole se trase înapoi îngrozită când dădu cu ochii de creaturile subţirele care forfoteau într-un fel de pungă de plastic ţinută de doctorul Blue.

— Dar credeam că nu vă trebuie decât codul meu genetic, pe care-l conţine fiecare celulă în parte, spuse Nicole. Nu e nevoie să…

Culori aprinse înconjurau capul doctorului Blue când octopăianjenul o întrerupse pe Nicole.

— Deocamdată, tehnicile noastre de extragere a informaţiilor conţinute de genomul vostru nu sunt foarte avansate, îi spuse doctorul Blue lui Ellie, care traduse. Metodele noastre ar funcţiona cel mai bine dacă am avea multe celule, prelevate din mai multe organe şi subsisteme biologice diferite.

Apoi doctorul îi mulţumi din nou politicos lui Nicole pentru cooperare, terminând cu propoziţia din benzi albastru-cobalt şi galben luminos pe care ea învăţase deja s-o interpreteze. Partea albastră a lui „mulţumesc” se prelinse pe partea laterală a capului doctorului Blue, producând un frumos efect vizual care o distrase pe moment pe lingvista Nicole. *Aşadar, păstrarea riguroasă a acelor benzi de culoare trebuie să fie un comportament învăţat,* se gândi ea. *Iar doctorul nostru are un fel de defect de vorbire.*

Nicole redeveni atentă câteva minute mai târziu, când doctorul Blue explică faptul că acele creaturi spiralate îi vor pătrunde în corp prin piele şi vor rămâne acolo o jumătate de oră. *Groaznic,* îşi spuse imediat Nicole cu scârbă, *seamănă cu nişte lipitori!*

Una dintre creaturi îi fu aşezată pe antebraţ. Nicole ridică braţul în faţa ochilor şi se uită cum animalul micuţ i se înşurubează în piele. Nu simţi nimic în timp ce creatura o invada, dar după ce aceasta dispăru se cutremură involuntar.

Nicole fu rugată să se întindă pe spate. Apoi doctorul Blue îi arătă două creaturi mici cu opt picioare, una roşie şi una albastră, fiecare de mărimea unei musculiţe de oţet.

— S-ar putea să simţi un oarecare disconfort curând, când spiralele ajung la organele interne, îi spuse doctorul Blue prin intermediul lui Ellie. Aceste vietăţi micuţe pot fi folosite pentru anestezie, dacă vrei să mai slăbească durerea.

În mai puţin de un minut, Nicole simţi un junghi ascuţit în piept. Primul ei gând fu că-i pătrunde ceva în inimă. Când doctorul Blue îi văzu faţa schimonosită de durere, îi puse pe gât cele două insecte anestezice. În doar câteva clipe, Nicole se pomeni suspendată într-o stare ciudată, între vis şi trezie. Auzea încă vocea lui Ellie continuând să explice ce se întâmplă, dar nu simţea nimic din ceea ce se petrecea în corpul ei.

Nicole se pomeni cu privirea aţintită pe partea din faţă a capului doctorului Blue, care supraveghea întreaga procedură. Spre marea ei uimire, i se păru că începe să recunoască expresii emoţionale formate de încreţiturile superficiale subtile de pe faţa octopăianjenului. Îşi aminti că o dată, în copilărie, fusese sigură că l-a văzut pe câinele ei zâmbind. *Simţul văzului are atât de multe faţete,* gândi visătoare, *mult mai multe decât am folosit noi vreodată!*

Se simţea uimitor de liniştită. Închise ochii şi, când îi redeschise, redeveni fetiţa de zece ani care plângea lângă tatăl său, în timp ce flăcările mistuiau catafalcul mamei ei în ceremonia de înmormântare cuvenită reginei senoufo. Bătrânul Omeh, străbunicul ei, purtând o mască înspăimântătoare pentru a alunga demonii care ar fi încercat să o însoţească pe mama lui Nicole în lumea de dincolo, veni lângă ea şi o luă de mână.

— Profeţia cronicilor s-a adeverit, Ronata, spuse el folosind numele senoufo al lui Nicole, seminţia noastră a ajuns până la stele.

Masca pestriţă de şaman dispăru, înlocuită de un alt set de culori, dispuse în benzi care se roteau în jurul capului doctorului Blue. Nicole auzi din nou glasul lui Ellie. *Fiica mea e un hibrid,* îşi spuse ea fără emoţie. *Am dat naştere la ceva ce e mai mult decât un om. A început un nou tip de evoluţie.*

Mintea ei se desprinse iarăşi de prezent şi se văzu în chip de pasăre mare sau avion, zburând la înălţime în întuneric, deasupra savanelor de pe Coasta de Fildeş. Părăsise Pământul, întorsese spatele Soarelui şi se îndrepta ca o rachetă spre bezna şi vidul de dincolo de sistemul solar. Vedea clar cu ochii minţii faţa lui Omeh.

— Ronata, strigă el pe cerul nopţii din Coasta de Fildeş, nu uita. Tu eşti cea aleasă.

Oare chiar să fi ştiut el, cu atâţia ani în urmă, în Africa, pe Pământ? se întrebă Nicole, încă în starea crepusculară dintre veghe şi somn. *Şi dacă da, cum? Să existe totuşi o altă dimensiune pe care noi abia am început s-o înţelegem?*

*

Richard şi Nicole stăteau împreună în semiîntuneric. Erau singuri pentru o vreme. Ellie şi Eponine plecaseră cu Archie ca să facă toate aranjamentele pentru plecarea din dimineaţa următoare.

— Ai fost foarte tăcută toată ziua, spuse Richard.

— Da, aşa e, răspunse Nicole. M-am simţit ciudat, aproape drogată, după ultima procedură de azi dimineaţă… Memoria mea e neobişnuit de activă. Mă gândesc la părinţii mei. Şi la Omeh. Şi la viziunile pe care le-am avut cu ani în urmă.

— Te-au surprins rezultatele testelor? întrebă Richard după o scurtă tăcere.

— Nu chiar. Cred că ni s-au întâmplat atâtea… Şi ştii, Richard, tot mai ţin minte când a fost Ellie concepută. Tu încă nu-ţi aminteşti pe deplin.

— Am stat de vorbă mult cu Ellie şi Archie azi după-amiază, în timp ce tu dormeai. Schimbările pe care octopăianjenii i le-au determinat lui Ellie sunt permanente, precum mutaţiile. Probabil că Nikki are câteva din aceleaşi caracteristici – asta depinde de amestecul exact de gene. Fireşte că, în generaţia următoare, ale ei vor fi atenuate…

Richard nu-şi termină gândul. Căscă, apoi întinse mâna şi o luă pe a lui Nicole. Rămaseră tăcuţi mai multe minute, apoi Nicole rupse tăcerea.

— Richard, mai ţii minte ce ţi-am povestit despre cronicile senoufo? Despre femeia din acel trib, fiică de rege, despre care s-a prorocit că va purta seminţia senoufo „până în stele”?

— Vag, răspunse Richard. N-am mai vorbit de mult despre asta.

— Omeh era convins că eu sunt femeia din cronici… „Femeia fără pereche”, o numea el… Crezi că există vreo cale să putem cunoaşte viitorul?

Richard râse.

— În natură, toate urmează anumite legi. Acele legi pot fi

exprimate ca ecuaţii diferenţiale în timp. Dacă noi cunoaştem precis condiţiile iniţiale ale sistemului dintr-o perioadă dată şi ecuaţiile exacte care reprezintă legile naturii, teoretic putem prevedea toate rezultatele. Desigur, nu putem, din cauză că întotdeauna cunoştinţele noastre sunt imperfecte iar regulile haosului limitează aplicabilitatea tehnicilor noastre de estimare…

— Să presupunem, spuse Nicole, proptindu-se într-un cot, că există indivizi sau chiar grupuri care nu ştiu matematică, dar care pot cumva *vedea* sau *simţi* atât legile, cât şi condiţiile pe care le-ai menţionat. N-ar putea ei, în mod intuitiv, să rezolve cel puţin o parte din ecuaţii şi să prezică viitorul folosind intuiţia pe care noi nu o putem influenţa sau cuantifica?

— E posibil, spuse Richard. Dar adu-ţi aminte, afirmaţiile ieşite din comun cer…

— …dovezi ieşite din comun. Ştiu, spuse Nicole, apoi făcu o scurtă pauză. Mă întreb ce e atunci destinul. E ceva inventat de oameni după fapte? Sau e real? Şi dacă destinul chiar există ca noţiune, cum poate fi el explicat prin legile fizicii?

— Mi-e greu să te urmăresc, iubito, spuse Richard.

— E derutant chiar şi pentru mine, spuse Nicole. Sunt persoana care sunt pentru că, aşa cum susţinea Omeh când eram mică, destinul meu a fost să călătoresc în spaţiu? Sau sunt persoana care sunt datorită tuturor alegerilor pe care le-am făcut personal şi a însuşirilor pe care mi le-am dezvoltat în mod conştient?

Richard râse din nou.

— Acum eşti foarte aproape de una din enigmele filosofice fundamentale, controversa dintre omniscienţa lui Dumnezeu şi liberul arbitru al omului.

— Nu asta am urmărit, spuse gânditoare Nicole. Pur şi simplu nu pot scăpa de ideea că tot ce s-a întâmplat în viaţa mea incredibilă n-ar fi fost o surpriză pentru Omeh.

07

Micul dejun de despărţire fu un ospăţ. Octopăianjenii puseră la dispoziţie mai mult de o duzină de fructe şi legume diferite, precum şi un preparat fierbinte şi gros care, după cum spuneau Ellie şi Archie, era făcut din ierburile foarte înalte care creşteau chiar la nord de uzina electrică. În timp ce mâncau, Richard îl

întrebă pe octopăianjen ce se întâmplase cu puii de aviar Tammy şi Timmy, precum şi cu cantalupii şi materia sesilă. Răspunsul oarecum vag că celelalte specii o duc bine nu-l mulţumi.

— Ascultă, Archie, spuse Richard, în felul său dintr-o bucată, căci acum se simţea suficient de în largul său în prezenţa gazdei extraterestre ca să nu mai considere necesar să fie exagerat de politicos. Creaturile alea mă interesează mai mult decât s-ar crede. Eu le-am salvat şi le-am crescut singur, de la naştere. Aş vrea să le văd, fie şi numai în treacăt... în orice caz, consider că merit un răspuns mai clar la întrebarea mea.

Archie se ridică, ieşi pe uşa apartamentului şi reveni după câteva minute.

— Am aranjat să vezi aviarii cu ochii tăi, mai târziu, în timpul călătoriei de întoarcere la prietenii voştri, spuse el. Cât despre cealaltă specie, două ouă tocmai au încheiat germinarea şi sunt în stadiul de mirmipisică pui. Dezvoltarea lor e monitorizată îndeaproape în partea cealaltă a domeniului nostru şi n-ai cum să le vizitezi.

Richard se lumină la faţă.

— Două au germinat! Cum aţi reuşit asta?

— Ouăle speciei sesile trebuie puse într-un lichid controlat termic timp de o lună înainte ca procesul de dezvoltare embrionară să înceapă, interpretă foarte rar Ellie culorile lui Archie. Temperatura trebuie menţinută în limite de variaţie foarte mici, mai puţin de un grad după măsurătorile voastre, la aceeaşi valoare care e optimă pentru manifestarea de mirmipisică a speciei. Altfel, procesul de creştere şi dezvoltare nu are loc.

Richard sări în picioare.

— Deci ăsta e secretul! spuse el, aproape strigând. La naiba, trebuia să-mi închipui! Am avut o grămadă de indicii, atât din condiţiile din interiorul habitatului lor, cât şi din picturile alea murale pe care mi le-au arătat...

Începu să se plimbe prin cameră cu paşi mari.

— Dar de unde au ştiut octopăianjenii? întrebă el cu spatele la Archie.

Archie răspunse repede, după ce Ellie traduse.

— Aveam informaţii de la cealaltă colonie de octopăianjeni. Însemnările lor explicau întreaga metamorfoză a sesilelor.

Lui Richard i se părea prea simplu. Pentru prima dată bănui că poate colegii lor extratereştrii nu-i spuneau tot adevărul. Se pregătea să mai pună nişte întrebări când intră în apartament doctorul Blue urmat de trei octopăianjeni, dintre care doi cărau un obiect mare, hexagonal, învelit într-un material ca hârtia.

— Ce e asta? întrebe Richard.

— Ăsta e grupul oficial care vă urează drum bun, traduse Ellie. Împreună cu un cadou de la locuitorii oraşului.

Unul dintre octopăianjenii noi o întrebă pe Ellie dacă se poate ca toţi oamenii să se adune afară, în bulevard, pentru ceremonia de despărţire. Oamenii îşi luară lucrurile şi ieşiră prin hol în lumina mai vie. Pe Nicole o surprinse ceea ce văzu. Cu excepţia octopăianjenilor care ieşeau din apartament după ei, bulevardul era pustiu. Chiar şi culorile grădinilor păreau mai estompate, de parcă în urmă cu două zile, când sosiseră Nicole şi Richard, activitatea din preajmă le înviorase temporar.

— Unde sunt ceilalţi? o întrebă Nicole pe Ellie.

— Intenţionat e foarte liniştit totul, răspunse fiica. Octozii n-au vrut să vă copleşească din nou.

Cei cinci octozi se aliniară în mijlocul bulevardului, având direct în spatele lor clădirea în formă de piramidă. Cei doi octopăianjeni din dreapta ţineau în echilibru pachetul hexagonal, mai mare decât ei. Cei patru oameni fură aliniaţi vizavi de octopăianjeni, chiar în faţa porţilor oraşului. Octopăianjenul din mijloc, pe care Ellie îl prezentase în cele din urmă ca „Optimizatorul Şef” (după mai multe încercări nereuşite de a găsi un cuvânt omenesc precis şi corect pentru descrierea făcută de Archie îndatoririlor conducătorului octopăianjen) păşi în faţă şi începu să vorbească.

Optimizatorul şef îşi exprimă recunoştinţa faţă de Richard, Nicole, Ellie şi Eponine, adăugând mulţumiri personale adresate fiecăruia în parte şi-şi exprimă speranţa ca această scurtă interacţiune să fie „prima din multele” care vor conduce la o mai bună înţelegere între cele două specii. Apoi octopăianjenul preciză că Archie va însoţi oamenii pe drumul de întoarcere nu doar pentru ca interacţiunea să poate fi continuată şi lărgită, ci şi pentru a le demonstra celorlalţi oameni că între cele două specii există acum încredere reciprocă.

În timpul unei pauze scurte, Archie înaintă în spaţiul dintre cele două linii şi Ellie îi ură în mod simbolic bun venit în grupul

lor. Cei doi octopăianjeni din dreapta dezveliră atunci cadoul: o pictură minunată, detaliată a priveliştii pe care Nicole şi Richard o văzuseră când intraseră în Oraşul de Smarald. Pictura era atât de veridică încât Nicole rămase pe moment înmărmurită. Câteva minute mai târziu, toţi oamenii veniră mai aproape ca să studieze detaliile. În tablou erau prezentate toate creaturile ciudate, inclusiv cele trei ondulate, de culoare bleumarin, ale căror antene lungi şi noduroase ieşeau din masa unui corp în continuă foială; asta-i aminti lui Nicole ce dezorientată fusese în ziua precedentă.

În timp ce examina tabloul şi se întreba cum fusese creat, Nicole îşi aminti semi-leşinul care însoţise privirea scenei reale. *Am avut atunci o premoniţie a pericolului?* se întrebă ea. *Sau a fost altceva?* îşi luă privirea de la tablou şi se uită la octopăianjenii care vorbeau între ei. *Poate a fost o revelaţie, o răbufnire instantanee de recunoaştere a ceva aflat dincolo de înţelegerea mea. O forţă sau o putere neexperimentată până acum de nici o fiinţă umană.* Un fior rece îi străbătu şira spinării în timp ce porţile Oraşului de Smarald începură să se deschidă.

*

Richard era întotdeauna preocupat să dea nume lucrurilor. După mai puţin de un minut de inspecţie a creaturilor pe care urmau să călătorească, le numi „struţozauri”.

— Nu e un nume foarte ingenios, îl ironiză Nicole.

— N-o fi, dar le descrie perfect. Arată exact ca un struţ uriaş, cu faţa şi gâtul unui dinozaur erbivor.

Creaturile aveau patru picioare ca de pasăre, un corp moale, acoperit cu pene, în mijloc cu o scobitură în care puteau sta uşor patru oameni, şi un gât lung care se putea întinde trei metri în orice direcţie. Întrucât picioarele aveau o lungime de aproximativ doi metri, gâtul ajungea la pământul din jur fără dificultate.

Cei doi struţozauri erau surprinzător de iuţi. Archie, Ellie şi Eponine călătoreau pe una dintre creaturi, pe care fusese legat, cu un fel de cablu, şi tabloul. Nicole şi Richard erau singuri pe cealaltă creatură. Nu existau frâie sau alte mijloace evidente de a controla animalele; totuşi, înainte ca grupul să plece din Oraşul de Smarald, Archie „discutase” aproape zece minute cu struţozaurii.

— Le explică întregul traseu, lămurise Ellie la momentul

respectiv. Şi le mai spune şi ce să facă în caz de accident.

— Ce fel de accident?! strigase Richard, dar Ellie se mulţumise să dea din umeri.

La început, atât Richard, cât şi Nicole se ţinură bine de penele din jurul scobiturii în care stăteau dar, după câteva minute, se destinseseră. Călătoria era foarte lină, nu simţeau nici o mişcare pe verticală.

După ce Oraşul de Smarald dispăru din câmpul lor vizual, Richard întrebă:

— Oare crezi că animalele astea evoluează în mod natural aşa, cu scobitura asta în mijlocul spatelui? Sau inginerii geneticieni octopăianjeni le prăsesc cumva pentru transport?

— În mintea mea nu există nici un dubiu, răspunse Nicole. Sunt convinsă că majoritatea fiinţelor vii pe care le-am întâlnit, inclusiv fiinţele acelea de culoare închisă, spiralate, care se foiesc întruna şi care mi-au pătruns prin piele în corp, au fost create de octopăianjeni pentru a îndeplini o funcţie anume. Cum ar putea fi altfel?

— Dar nu poţi să crezi că animalele astea au fost create pornind de la zero, spuse Richard. Asta ar sugera o tehnologie incredibilă, mult peste puterea imaginaţiei noastre.

— Nu ştiu, iubitule, răspunse Nicole. Poate că octopăianjenii au călătorit în multe sisteme planetare, şi au găsit în fiecare loc forme de viaţă care au putut fi uşor modificate pentru a se încadra în grozavele lor scheme simbiotice… Dar nu pot accepta ideea că această biologie armonioasă s-a născut prin evoluţie naturală.

Cei doi struţozauri şi cei cinci „pasageri” ai lor erau călăuziţi de trei licurici uriaşi. După câteva ore, grupul se apropie de un lac mare care se întindea la sud şi la vest. Ambii struţozauri se ghemuiră la pământ pentru ca Archie şi cei patru oameni să poată coborî.

— Aici vom lua prânzul şi vom bea apă, le spuse Archie celorlalţi.

Îi întinse lui Ellie un container plin cu mâncare, apoi îi duse pe struţozauri la lac. Nicole şi Eponine o luară în direcţia unor plante albastre care creşteau la marginea lacului.

— Eşti expertă în limba lor, spuse Richard, între două îmbucături. Mai mult decât impresionant!

Ellie râse.

— Mă tem că nu sunt atât de bună pe cât crezi. Octozii folosesc în mod intenţionat fraze foarte simple, ca să-i pot înţelege... Şi vorbesc rar, cu benzi late... Dar fac progrese... îţi dai seama, nu-i aşa, că nu folosesc limbajul lor *adevărat* atunci când vorbesc cu noi. Doar o formă derivată.

— Ce vrei să spui? întrebă Richard.

— Mamei i-am explicat când eram în Oraşul de smarald. Cred că n-a avut ocazia să-ţi spună... Limba lor *adevărată* are şaizeci şi patru de culori-simboluri, cum am mai spus, dar unsprezece dintre ele nu ne sunt accesibile. Opt sunt în partea infraroşie a spectrului, iar celelalte trei în cea ultravioletă. Aşa că noi putem distinge cu claritate numai cincizeci şi trei din simbolurile lor. La început, lucrul ăsta a fost o adevărată problemă... Din fericire, cinci dintre cele unsprezece simboluri din afara spectrului vizibil sunt de clarificare. În orice caz, ca să ne fie mai uşor, au pus la punct ceea ce ar putea fi un nou dialect al limbii lor, folosind doar lungimile de undă pe care le putem vedea... Archie spune că acest dialect nou se predă deja în unele din clasele lor avansate...

— Uimitor! spuse Richard. Vrei să spui că şi-au *adaptat limba* în conformitate cu limitele noastre fizice?

— Nu chiar, tată. Continuă să-şi folosească limba adevărată atunci când vorbesc între ei. De asta nu înţeleg întotdeauna ce-şi spun... Totuşi, acest nou dialect a fost creat, iar acum este extins, tocmai pentru a uşura cât mai mult comunicarea cu noi.

Richard termină de mâncat. Se pregătea să-i mai pună lui Ellie o întrebare despre limba octopăianjenilor când o auzi pe Nicole strigând.

— Richard, priveşte acolo, în aer, spre pădure!

Richard întoarse capul şi-şi făcu mâna streaşină. Văzu în depărtare două păsări zburând spre ei. Nu le recunoscu din primul moment, ci abia după ce auzi ţipătul familiar. Atunci sări în picioare şi o luă la fugă în direcţia aviarilor. Tammy şi Timmy, acum maturi, părăsiră în picaj cerul şi aterizară lângă el. Richard fu salutat cu bucurie de „pupilele” lui, care sporovăiau necontenit şi-şi lipeau de el burţile catifelate.

Arătau perfect sănătoşi. Ochii lor imenşi şi expresivi nu arătau nici o urmă de tristeţe. După câteva clipe în care împărtăşiră bucuria regăsirii, Timmy se îndepărtă câţiva paşi, strigă ascuţit ceva cu un glas puternic şi se înălţă în aer. Se întoarse în câteva

minute cu un tovarăş aviar, o femelă cu corp catifelat de culoare portocalie, cum Richard nu mai văzuse. Fu puţin derutat, dar îşi dădu seama că Timmy îi prezintă perechea lui.

Restul întâlnirii cu aviarii dură doar zece-cincisprezece minute. După ce le explică faptul că lacul întins asigură aproape jumătate din apa dulce de pe domeniul octopăianjenilor, Archie insistă ca grupul să-şi continue călătoria. Richard şi Nicole erau deja instalaţi în scobitura de pe spatele struţozaurului lor când cei trei aviari plecară. Tammy mai pluti un pic deasupra lor sporovăind ca să-şi ia rămas bun, deranjând evident creatura pe care călătoreau. În cele din urmă, Tammy porni după fratele ei şi perechea acestuia, înspre pădure.

Struţozaurii se îndreptară şi ei către pădure. Richard era ciudat de tăcut.

— Aviarii înseamnă mult pentru tine, nu-i aşa? întrebă Nicole.

— Absolut, răspunse soţul ei. Am fost mult timp complet singur, doar cu puii. Supravieţuirea lui Timmy şi Tammy depindeau de mine… Faptul că m-am angajat să-i salvez a fost, probabil, primul gest altruist din viaţa mea. Acest lucru mi-a arătat noi dimensiuni ale neliniştii şi fricii.

Nicole întinse mâna şi o luă pe a lui Richard.

— Viaţa ta emoţională a avut o odisee proprie, fiecare fărâmă a ei fiind tot atât de bogată precum călătoria fizică pe care ai întreprins-o, spuse Nicole cu blândeţe.

Richard o sărută.

— Tot mai am câţiva demoni care n-au fost exorcizaţi, spuse el. Poate, cu ajutorul tău, peste încă zece ani am să fiu o fiinţă umană cumsecade.

— Nu-ţi acorzi suficient credit, iubitule, spuse Nicole.

— *Minţii* mele îi acord credit din belşug, spuse Richard rânjind şi schimbând tonul conversaţiei. Şi ştii ce o frământă chiar acum? De unde a venit aviarul ăla cu burta portocalie?

Nicole păru nedumerită.

— Din al doilea habitat, răspunse ea. Tu însuţi ne-ai spus că populaţia lor număra probabil vreo mie de indivizi înainte ca soldaţii lui Nakamura să le invadeze habitatul… Precis au salvat şi octopăianjenii câţiva.

— Dar am trăit acolo luni întregi, protestă Richard. Şi n-am văzut niciodată un aviar cu burtă portocalie. Nici unul. Mi-aş fi amintit.

— Şi care e ipoteza ta?

— Nici una. Dar încep să mă întreb dacă nu cumva amicii noştri octopăianjeni au unele secrete pe care nu ni le-au împărtăşit încă.

După mai multe ore, ajunseră la coliba iglu mai mare de la Marea Cilindrică. Igluul micuţ şi strălucitor de alături dispăruse. Archie şi cei patru oameni „descălecară”. Octopăianjenul şi Richard dezlegară tabloul hexagonal şi-l rezemară de iglu. Apoi Archie îi luă pe struţozauri deoparte şi le dădu instrucţiuni pentru drumul de întoarcere acasă.

— Nu mai pot să rămână puţin? întrebă Nicole. Copiii ar fi absolut încântaţi să-i vadă.

— Din păcate, nu, răspunse Archie. Avem numai câţiva şi cererea e mare.

Deşi călătoria îi obosise, Eponine, Ellie, Richard şi Nicole abia aşteptau întâlnirea cu ceilalţi. Înainte de a părăsi coliba iglu, Eponine şi Ellie se spălară pe faţă şi se aranjară în oglindă. Apoi Eponine spuse:

— Vă cer tuturor o favoare. Vă rog să nu spuneţi nimănui de vindecarea mea până nu am ocazia să discut cu Max în particular. Vreau să fie o surpriză.

— Sper ca Nikki să mă recunoască, spuse Ellie cu nervozitate în timp ce coborau prima scară şi intrau în coridorul ce ducea la palier.

Tot grupul avu un moment de panică la gândul că ceilalţi ar putea să doarmă, dar Richard făcu un calcul algoritmic şi asigură pe toată lumea că sub cupolă era mijlocul dimineţii.

Ieşiră toţi cinci pe palier şi se uitară spre podeaua circulară de sub ei. Gemenii Kepler şi Galileo jucau leapşa iar micuţa Nikki se uita la ei şi râdea. Nai şi Max descărcau hrană dintr-un metrou sosit de curând. Eponine nu se mai putu abţine.

— Max! strigă ea. Max!

Max reacţionă de parcă fusese împuşcat. Scăpă mâncarea pe care o ducea, se întoarse spre palier, o văzu pe Eponine făcându-i cu mâna şi ţâşni ca un pursânge spre scara cilindrică. În mai puţin de două minute ieşi pe palier şi-o cuprinse pe Eponine în braţe.

— O, franţuzoaico, spuse el ridicând-o jumătate de metru de la podea şi îmbrăţişând-o furtunos, ce dor mi-a fost de tine!

Archie ştia să facă tot felul de scamatorii cu mingi colorate. Octopăianjenul putea să prindă două mingi deodată şi să le arunce în direcţii total diferite. Putea chiar să jongleze cu şase mingi simultan, folosind patru tentacule, căci îi ajungeau celelalte patru ca să-şi menţină echilibrul. Copiilor le plăcea la nebunie ca el să-i legene pe toţi trei în acelaşi timp. Archie părea că nu se mai satură să se joace cu puii de om.

La început, fireşte, copiilor le fusese frică de oaspetele extraterestru. În ciuda asigurărilor repetate că Archie e prietenos, micuţa Nikki se arătă extrem de circumspectă, din cauza amintirii terifiante a răpirii mamei sale. Benjy fu primul care-l acceptă pe Archie ca tovarăş de joacă. Gemenii Watanabe era prea mici pentru jocuri complicate, aşa că tânărul descoperi cu mare încântare că Archie e bucuros să i se alăture într-un joc activ cu mingea.

Prezenţa lui Archie îi deranja şi pe Max, şi pe Robert. De fapt, la o oră după sosirea celor patru oameni şi a octopăianjenului, Max îi luase la întrebări pe Nicole şi Richard, în dormitorul acestora. Vorbise mânios:

— Eponine mi-a spus că afurisitul de octopăianjen o să locuiască *aici,* cu noi. V-aţi pierdut cu toţii minţile?

— Max, consideră-l pe Archie un ambasador, spusese Nicole. Octozii vor să comunice cu noi în mod regulat.

— Dar aceiaşi octopăianjeni le-au răpit pe fiica ta şi pe prietena mea şi le-au ţinut acolo, împotriva voinţei lor, mai mult de o lună… Iar tu îmi spui că trebuie să *ignorăm* cu totul faptele lor?

— Au existat anumite motive pentru răpiri, răspunsese Nicole schimbând o privire cu Richard. Şi s-au purtat bine cu ele… De ce nu vorbeşti cu Eponine despre asta?

— Eponine n-are decât cuvinte de laudă pentru octopăianjeni. Mai să zici că i s-a spălat creierul… Credeam că voi doi o să dovediţi mai multă judecată.

Chiar şi după ce Eponine îl informase pe Max că octopăianjenii o vindecaseră de RV-41, el rămase sceptic.

— Dacă e adevărat, atunci e cea mai minunată veste pe care am primit-o de când acei roboţei au apărut la fermă şi mi-au confirmat că Nicole a ajuns cu bine în New York. Dar mi-e greu să-i consider pe aceşti monştri cu opt picioare binefăcătorii

noştri. Vreau ca doctorul Turner să te consulte cu mare atenţie. Dacă el îmi spune că eşti vindecată, am să cred.

Încă de la început, Robert Turner fu exagerat de ostil faţă de Archie. Nimic din ce-i spuseseră Nicole şi Ellie nu reuşi să neutralizeze mânia pe care încă o simţea legat de răpirea lui Ellie. Mândria sa de profesionist era şi ea grav lezată de aparenta uşurinţă cu care fusese vindecată Eponine.

*

— Tu te aştepţi la prea mult, Ellie, ca întotdeauna, spuse Robert în a doua noapte de când erau iar împreună. Vii aici plină de relatări încântate despre aceşti extratereştri care te-au smuls de lângă Nikki şi de lângă mine şi te aştepţi ca noi să-i strângem la piept imediat. Nu e corect. Am nevoie de timp să înţeleg şi să sintetizez tot ce-mi spui... Nu îţi dai seama că răpirea ta ne-a traumatizat şi pe Nikki şi pe mine? Aceleaşi creaturi ne-au lăsat cicatrici emoţionale adânci; şi tu vrei acum ca eu să le consider prietene?... Nu pot să-mi schimb părerea peste noapte.

Pe Robert îl tulbură şi informaţia adusă de Ellie despre modificările genetice făcute în sperma lui Richard, cu toate că acest lucru explica de ce genomul soţiei sale sfidase orice clasificare cu ocazia testelor făcute de colegul său Ed Stafford în Noul Eden.

— Cum poţi să accepţi cu atâta calm descoperirea că eşti un hibrid? îi spuse el lui Ellie. Nu înţelegi ce înseamnă asta? Când octopăianjenii ţi-au modificat ADN-ul ca să le înţelegi mai uşor limba, ei au umblat la un cod genetic robust care a evoluat în mod natural pe parcursul a milioane de ani. Cine ştie ce susceptibilităţi la boală, infirmităţi sau chiar schimbări negative de fertilitate pot apărea la tine sau la generaţiile următoare? Poate că octozii i-au condamnat fără voie pe toţi nepoţii noştri.

Ellie nu reuşi să-şi înmoaie soţul. Când Nicole începu să lucreze cu Robert pentru a stabili dacă Eponine era cu adevărat vindecată de RV-41, observă că Robert se zbârlea de fiecare dată când ea spunea ceva favorabil la adresa lui Archie sau a octopăianjenilor.

— Trebuie să-i mai lăsăm timp lui Robert, îşi sfătui ea fiica la o săptămână după întoarcere. El tot mai consideră că octopăianjenii l-au agresat, nu numai răpindu-te pe tine, ci şi contaminând genele fiicei lui.

— Mamă, mai e o problemă... Simt că Robert este *gelos* într-

un mod ciudat. I se pare că petrec prea mult timp cu Archie… Nu acceptă faptul că Archie nu poate să comunice cu nimeni decât dacă sunt eu acolo, ca să traduc.

— Cum spuneam, trebuie să avem răbdare. Până la urmă, Robert va accepta situaţia.

Dar, în particular, Nicole avea dubii. Robert era hotărât să găsească vreo rămăşiţă a virusului RV-41 în organismul lui Eponine şi, când văzu că nici unul din testele făcute cu echipamentul său portabil relativ nesofisticat n-a dat la iveală nimic, continuă să ceară proceduri suplimentare. Părerea de profesionist a lui Nicole era că nu obţin nimic dacă fac noi testări. Ea era practic sigură că Eponine e vindecată.

Cei doi medici avură o ciocnire la o zi după ce Ellie îi mărturisise mamei sale că Robert e gelos pe Archie. Nicole sugeră să pună capăt testelor şi s-o declare pe Eponine sănătoasă, dar îşi auzi şocată ginerele spunând că propune să-i deschidă cavitatea toracică şi să-i ia o mostră din ţesuturile din jurul inimii.

— Dar, Robert, ai mai avut vreodată un caz în care rezultatele atâtor teste să fie negative şi virusul să rămână totuşi activ în regiunea inimii?

— Numai când moartea era iminentă şi inima se deteriorase deja, recunoscu el. Dar asta nu exclude posibilitatea ca aceeaşi situaţie să se petreacă mai devreme în ciclul bolii.

Nicole era uluită. Nu se certă cu Robert căci îşi dădu seama, după rigiditatea posturii lui, că s-a hotărât deja asupra pasului următor. *Dar orice operaţie pe cord deschis e riscantă, chiar dacă Robert e foarte priceput* se gândi ea. *În mediul ăsta, orice accident ar putea provoca moartea. Te rog, Robert, vino-ţi în fire. Dacă nu, voi fi nevoită să te împiedic, spre binele lui Eponine.*

*

Max ceru să discute cu Nicole între patru ochi la foarte scurt timp după ce Robert recomandă operaţia de inimă.

— Eponine e înspăimântată, mărturisi el, şi eu la fel… S-a întors din Oraşul de Smarald mai plină de viaţă decât am văzut-o vreodată. Iniţial, Robert mi-a spus că testele se vor încheia în două zile… Dar uite că se tărăgănează de aproape două săptămâni şi acum el spune că vrea să ia o mostră de ţesut din inimă…

— Ştiu, spuse mohorâtă Nicole. Mi-a spus şi mie aseară.

— Te rog să mă ajuţi, spuse Max. Vreau să fiu sigur că am înţeles bine. Tu şi cu Robert i-aţi făcut de mai multe ori analiza sângelui, ca şi alte analize ale diverselor ţesuturi din corp, şi toate rezultatele au fost neîndoielnic negative?

— Corect, spuse Nicole.

— Şi nu e adevărat şi că de fiecare dată când Eponine a fost examinată, chiar de când a fost diagnosticată ca RV-41 pozitivă, cu ani în urmă, analiza sângelui a indicat prezenţa virusului?

— Ba da.

— Atunci de ce vrea Robert să o opereze? Pur şi simplu nu vrea să creadă că e vindecată? Sau e doar exagerat de precaut?

— Nu pot să răspund în locul lui, spuse Nicole.

Îşi privi atentă prietenul ei şi ştiu care va fi următoarea lui întrebare şi ce-i va răspunde. *Toţi trebuie să luăm decizii grele în viaţă,* se gândi ea. *Când eram mai tânără, am încercat în mod conştient să evit să mă pun într-o situaţie în care să fiu nevoită să iau astfel de decizii. Acum înţeleg că, evitându-le, le permit altora să decidă în locul meu. Şi uneori ei se înşală.*

— Dacă tu ai fi medicul răspunzător, Nicole, ai opera-o pe Eponine? întrebă Max.

— Nu, n-aş opera-o, răspunse cu grijă Nicole. După părerea mea, e aproape sigur că octopăianjenii au vindecat-o pe Eponine şi că riscul operaţiei nu se justifică.

Max zâmbi şi-şi sărută prietena pe frunte.

— Mulţumesc, spuse el.

*

Robert era revoltat. Le aminti tuturor că şi-a dedicat mai mult de patru ani din viaţă studierii acestei boli anume încercând, totodată, să găsească un leac şi că, în mod sigur, ştie mai mult despre RV-41 decât ei toţi la un loc. Cum se putea ca ei să aibă mai multă încredere într-o presupusă vindecare realizată de extratereştri decât în talentul lui de chirurg? Cum îndrăznea soacră-sa, ale cărei cunoştinţe despre RV-41 se limitau la ceea ce o învăţase el însuşi, să expună o opinie diferită faţă de a lui? Nimeni din grup nu reuşi să-l înduplece, nici chiar Ellie, pe care, până la urmă, o izgoni din preajma lui după mai multe schimburi de cuvinte neplăcute.

Timp de două zile, Robert refuză să iasă din camera lui. Nici măcar nu răspunse când fiica sa, Nikki, îi ură „somn uşor, tati”,

înainte de culcare. Familia şi prietenii erau foarte tulburaţi de chinul lui, nu ştiau ce să facă pentru a-i alina durerea. Discutară de mai multe ori problema stabilităţii mentale a lui Robert. Toată lumea era de acord că Robert păruse „deplasat” chiar de la fuga din Noul Eden şi că după răpirea lui Ellie întreg comportamentul lui devenise şi mai straniu, şi mai imprevizibil.

Ellie îi mărturisi mamei sale că Robert s-a purtat „ciudat” cu ea după recenta lor regăsire.

— Nu s-a apropiat de mine nici măcar o dată, aşa cum se apropie un bărbat de o femeie, spuse ea cu tristeţe. De parcă l-aş fi putut contamina… îmi tot spune lucruri ciudate, ca de pildă: „Ellie, *ai vrut* să fii răpită?”

— Mi-e milă de el, răspunse Nicole. Poartă în suflet o mare povară emoţională, încă de atunci, de demult, din Texas. Toate astea au pus pur şi simplu capac. Ar trebui…

— Dar ce putem face acum pentru el? o întrerupse Ellie.

— Nu ştiu, iubito. Pur şi simplu, nu ştiu.

Ellie încercă să depăşească perioada dificilă ajutându-l pe Benjy să înveţe limba octopăianjenilor. Tot ce era legat de octopăianjeni îl fascina nespus pe fratele ei, inclusiv tabloul hexagonal adus din Oraşul de Smarald. Îl privea de mai multe ori pe zi şi nu scăpa nici o ocazie să pună întrebări despre uimitoarele creaturi zugrăvite în tablou. Prin intermediul lui Ellie, Archie răspundea întotdeauna răbdător la toate întrebările lui Benjy.

La scurt timp după ce începu să se joace în mod regulat cu Archie, Benjy hotărâse că vrea să înveţe să recunoască cel puţin câteva fraze din lexiconul octopăianjenilor. Benjy ştia că Archie poate să interpreteze mişcarea buzelor şi voia să-i arate octopăianjenului că până şi un om „încet la minte” putea prinde suficient din limba octopăianjenilor pentru a purta o conversaţie simplă, dacă e motivat corespunzător.

Ellie şi Archie începură prin a-i preda elementele de bază. Benjy învăţă fără dificultate culorile octopăianjenilor pentru „da”, „nu”, „te rog”, „mulţumesc”. Şi numerele erau destul de uşoare, întrucât atât numeralele cardinale, cât şi cele ordinale erau în esenţă combinaţii a două culori de bază, roşu-sânge şi verde-malachit, folosite binar şi marcate în propoziţie de un clarificator roz-portocaliu. Cel mai mult îi dădu de furcă lui Benjy înţelegerea faptului că nici o culoare nu are nici un înţeles luată

separat, ci numai când e însoţită de altele. De exemplu, o bandă de culoare siena ruginiu reprezenta verbul „a înţelege” dacă era urmată de una mov şi apoi de un clarificator; totuşi, când combinaţia siena ruginiu/mov era urmată de purpuriu, înţelesul celor trei benzi era „plantă înflorită”.

De asemenea, culorile individuale nu alcătuiau un alfabet în cel mai strict sens al cuvântului. Uneori, lăţimea unei benzi de culoare, comparată cu a celorlalte din secvenţa ce definea un singur cuvânt, schimba complet înţelesul. Combinaţia de siena ruginiu şi mov însemna „a înţelege” numai dacă cele două benzi aveau lăţime aproximativ egală. O bandă siena ruginiu îngustă urmat de una mov dublă însemna „capacitate”.

Benjy se lupta cu limba, făcând toate repetiţiile necesare cu un zel ieşit din comun. Ardoarea cu care învăţa îi încălzea lui Ellie inima într-o perioadă când era foarte frământată, căci nu ştia cum se va rezolva criza lui Robert.

*

La începutul zilei a treia de exil autoimpus al lui Robert în camera sa, metroul trase la peron, cum era de aşteptat, aducându-le provizii de hrană şi apă pentru o jumătate de săptămână. Numai că de data asta, în tren erau şi doi octopăianjeni. Aceştia coborâră şi avură o discuţie lungă cu Archie. Familia se adună laolaltă, aşteptându-se la noi veşti neobişnuite.

— Soldaţii oameni sunt din nou în New York şi sparg zidul de etanşare al adăpostului nostru, relată Archie. E doar o problemă de timp până să descopere tunelele de metrou.

— Şi ce trebuie să facem? întrebă Nicole.

— Am vrea să veniţi cu noi în Oraşul de Smarald, răspunse Archie. Colegii mei au anticipat această posibilitate şi au terminat deja proiectarea unei secţiuni speciale în oraş, doar pentru voi. Ar putea fi gata în câteva zile.

— Şi ce se întâmplă dacă nu vrem să mergem? întrebă Max.

Archie se sfătui cu ceilalţi doi octopăianjeni.

— Atunci puteţi să rămâneţi aici şi să aşteptaţi soldaţii, spuse el. Noi vă vom furniza câtă mâncare putem, dar vom începe să demontăm sistemul de metrou de îndată ce-i evacuăm pe toţi asociaţii noştri la nord de Marea Cilindrică.

Archie continuă să vorbească, dar Ellie se opri din tradus şi-i ceru octopăianjenului să repete de mai multe ori următoarele

câteva fraze. Apoi se întoarse, puţin cam palidă, spre familie şi prieteni.

— Din păcate, traduse ea, noi octopăianjenii trebuie să ne îngrijim de propria noastră soartă. De aceea, cei dintre voi care decid să nu vină cu noi vor avea memoria de scurtă durată blocată şi nu-şi vor putea aminti în detaliu nici un eveniment petrecut în ultimele săptămâni.

Max fluieră.

— Gata cu prietenia şi comunicarea, spuse el. Când e la o adică, toate speciile folosesc forţa.

Se duse la Eponine, o luă de mână şi o duse în faţa lui Nicole. Eponine îl privi mirată.

— Vrei, te rog, să ne căsătoreşti? întrebă el.

Nicole se fâstâci.

— Chiar acum? întrebă ea.

— Chiar în minutul ăsta afurisit, răspunse Max. O iubesc pe femeia asta şi vreau să avem o lună de miere orgiastică împreună, în coliba aia iglu de sus, înainte să se dezlănţuie iadul.

— Dar eu nu sunt îndrituită să... protestă Nicole.

— Eşti cea mai îndrituită dintre cei de faţă, o întrerupse Max. Haide, încearcă măcar o versiune aproximativă.

Mireasa fără grai zâmbea. Nicole începu ezitant:

— Max Puckett, o iei de soţie pe această femeie, Eponine?

— Da, şi trebuia să o fi făcut cu luni în urmă, răspunse Max.

— Şi tu, Eponine, îl iei de soţ pe acest bărbat, Max Puckett?

— O, da, Nicole, cu plăcere.

Max o trase pe Eponine spre el şi o sărută pătimaş.

— Şi acum, *Ar-chi-bald,* spuse el îndreptându-se cu Eponine spre scară, în caz că vrei să ştii, franţuzoaica şi cu mine intenţionăm să mergem cu tine în acel Oraş de Smarald despre care ea vorbeşte atât de mult. Dar vom fi plecaţi în următoarele douăzeci şi patru de ore, poate mai mult, dacă pe Eponine o ţin puterile, şi nu vrem să fim deranjaţi.

Max şi Eponine îşi Continuară în pas vioi drumul spre scara cilindrică şi-n câteva clipe dispărură. Ellie aproape terminase să-i explice lui Archie ce se petrece cu Max şi Eponine când proaspeţii căsătoriţi ieşiră pe palier şi le făcură cu mâna. Toată lumea râse; Max o trase pe Eponine după el pe coridor.

*

Ellie stătea singură, rezemată de perete, în lumina slabă. *Acum sau niciodată,* se gândi ea. *Trebuie să mai încerc o dată.*

Îşi aminti scena furtunoasă din urmă cu câteva ore.

— Fireşte că vrei să te duci cu prietenul tău, octopăianjenul Archie, spusese Robert cu amărăciune. Şi speri să o iei şi pe Nikki cu tine.

— Toţi ceilalţi or să accepte invitaţia, răspunsese Ellie fără să mai încerce să-şi ascundă lacrimile. Robert, te rog să vii cu noi. Ei sunt o specie foarte blândă, foarte morală.

— V-au spălat creierul tuturor, spusese Robert. V-au făcut să credeţi că sunt mai buni chiar decât propria voastră specie.

Apoi se uitase cu dezgust la Ellie.

— Propria voastră specie, repetase el. Ce ironie! Vai, cred că eşti octopăianjen tot atât cât eşti şi om.

— Nu-i adevărat, iubitule, spusese Ellie. Ţi-am spus de mai multe ori că s-au făcut numai schimbări mărunte… Sunt om, ca şi tine…

— De ce? De ce? *De ce!* strigase Robert. De ce m-am lăsat convins de tine să vin în New York? Trebuia să fi rămas acolo unde eram înconjurat de lucruri pe care le înţelegeam…

În ciuda rugăminţilor ei, Robert rămăsese neînduplecat: nu va merge în Oraşul de Smarald. Ba chiar păruse ciudat de încântat că octopăianjenii îi vor bloca memoria de scurtă durată.

— Poate că atunci când o să vă întoarceţi, n-o să mai am deloc memorie, spusese el râzând răguşit. N-am să-mi amintesc că soţia şi fiica mea sunt fiinţe hibride şi că cei mai buni prieteni ai mei nu mă respectă câtuşi de puţin ca profesionist… Da, continuase el, voi putea să uit coşmarul acestor ultime săptămâni şi să-mi amintesc numai că ai fost furată de lângă mine, la fel ca prima mea soţie, pe când eu încă te iubeam cu disperare.

Robert umbla prin cameră mânios. Ellie încercase să îl liniştească.

— Nu, *nu*! strigase el, ferindu-se de atingerea ei. E prea târziu. Prea multă durere. Nu mai pot suporta.

În primele ore ale serii, Ellie ceruse sfatul mamei sale. Nicole nu găsise nimic care s-o mângâie. Fusese de acord că Ellie nu trebuie să cedeze, dar o atenţionase că nimic din comportamentul lui Robert nu sugerează că s-ar putea răzgândi.

La sugestia lui Nicole, Ellie îl abordă pe Archie şi îl rugă ca,

dacă Robert refuză în continuare să meargă cu ei, Archie sau un alt octopăianjen să-l ducă înapoi în adăpost, unde să fie repede găsit de ceilalţi oameni. Archie acceptă, cu oarecare reţinere.

Te iubesc, Robert, rosti Ellie în gând ridicându-se în sfârşit. *Şi Nikki te iubeşte. Vrem să vii cu noi, pentru că eşti soţul meu şi tatăl ei.* Trase adânc aer în piept şi intră în dormitor.

*

Până şi Richard avea lacrimi în ochi când Robert Turner îşi îmbrăţişă pentru ultima oară soţia şi fiica şi-apoi porni ezitant după Archie spre metroul aflat la doar douăzeci de metri depărtare. Nikki plângea încetişor, dar nu-şi dădea seama pe deplin ce se petrece. Era prea mică.

Robert se întoarse, le făcu, trist, semn cu mâna şi urcă în tren. În câteva clipe, metroul dispăru în tunel. În mai puţin de un minut, atmosfera sumbră fu destrămată de strigăte vesele venind de pe palierul de deasupra lor.

— Hei, voi de colo, ar fi bine să vă pregătiţi pentru o mare petrecere! strigă Max.

Nicole ridică ochii spre palierul de sub cupolă; chiar şi de la distanţă, în lumina slabă, putu să vadă zâmbetele radioase ale proaspeţilor căsătoriţi. *Asta e,* se gândi ea, cu inima încă grea din cauza pierderii suferite de propria-i fiică. *Tristeţe şi bucurie. Bucurie şi tristeţe. Oriunde există oameni. Pe Pământ. În lumile noi de dincolo de stele. Acum şi în vecii vecilor.*

Oraşul de Smarald

01

Micul mijloc de transport fără şofer opri într-o piaţă circulară din care porneau cinci străzi. Singurii pasageri, o femeie brunetă cu păr cărunt şi însoţitorul ei octopăianjen, coborâră din maşină. În timp ce fiinţa umană şi octopăianjenul se îndepărtau încet de piaţă, vehiculul plecă, având acum luminile din interior stinse.

Un uriaş licurici solitar plutea în faţa lui Nicole şi a doctorului Blue, care-şi continuau conversaţia în semiîntuneric. Nicole avea grijă să accentueze fiecare cuvânt, pentru ca prietenul ei extraterestru să-i poată interpreta fără dificultate mişcarea buzelor. Doctorul Blue răspundea cu benzi de culoare late, folosind propoziţii simple pe care ştia că Nicole le înţelege.

Când ajunseră la prima dintre cele patru locuinţe cu un singur nivel, de culoare alb-crem, de la capătul străzii înfundate, octopăianjenul ridică de la pământ un tentacul şi „dădu mâna” cu Nicole.

— Noapte bună, răspunse ea cu un zâmbet stins. A fost o zi extraordinară… Mulţumesc pentru tot.

După ce doctorul Blue intră în casa lui, Nicole se duse la fântâna decorativă care forma o insuliţă în mijlocul străzii şi bău de la una din cele patru duze care aruncau încontinuu jeturi de apă la nivelul taliei. O parte din apa care atinse faţa lui Nicole căzu înapoi în bazinul puţin adânc, producând agitaţie în interiorul lui. Chiar şi în lumina slabă, Nicole văzu creaturile care înotau ţâşnind în toate părţile. *Purificatorii se află pretutindeni, mai ales când suntem noi prin preajmă,* se gândi Nicole. *Apa care mi-a atins faţa va fi purificată în câteva secunde.* Se întoarse şi se apropie de cea mai mare dintre locuinţele din fundătură. Când trecu pragul casei, licuriciul de afară zbură repede înapoi spre piaţă. În hol, Nicole bătu uşor în perete o singură dată şi în faţa ei apăru imediat un licurici mai mic, abia strălucind. Nicole se opri într-una dintre cele două băi ale familiei, apoi în faţa uşii camerei lui Benjy. Acesta sforăia zgomotos. Ascultă un minut, după care îşi continuă drumul pe hol, spre dormitorul mare pe care-l împărţea cu soţul ei.

Şi Richard dormea. Nu răspunse la salutul şoptit al lui Nicole. Ea îşi scoase pantofii şi părăsi dormitorul. Ajunsă în camera cu

rol de birou, Nicole bătu uşurel în perete de două ori şi lumina se intensifică. În birou zăceau în dezordine, claie peste grămadă, componentele electronice pe care octopăianjenii le adunaseră, la cererea lui Richard, pe parcursul mai multor luni. Nicole râse în sinea ei în timp ce-şi croia drum prin harababură, spre biroul ei. *Întotdeauna are câte un proiect,* se gândi ea. *Măcar translatorul va fi foarte util.*

Nicole se aşeză pe scaunul de la biroul ei, trase sertarul din mijloc şi scoase computerul portabil, pentru care octopăianjenii furnizaseră în sfârşit subsisteme noi de energie şi stocare. După ce-şi extrase din meniu jurnalul, Nicole începu să scrie, uitându-se din când în când pe micul monitor, ca să citească.

Ziua 221 – Am ajuns acasă foarte târziu şi, cum era de aşteptat, toţi dorm. Am fost tentată să mă dezbrac şi să mă bag lângă Richard, dar ziua asta a fost atât de ieşită din comun încât am simţit nevoia să-mi consemnez gândurile şi sentimentele cât sunt încă proaspete în minte.

Am luat micul dejun, ca întotdeauna, împreună cu întreg clanul nostru, al oamenilor de aici, la o oră după ce s-a luminat de ziuă. Nai ne-a vorbit despre ce vor face copiii la şcoală înainte de somnul lung de după-amiază, Eponine ne-a spus că atât arsurile la stomac, cât şi greaţa de dimineaţă au dispărut, iar Richard s-a plâns că „vrăjitorii în biologie” (gazdele noastre, octopăianjenii, fireşte) sunt ingineri electricieni mediocri. Am încercat să particip la conversaţie, dar gândul îmi stătea la întâlnirile cu doctorii octopăianjeni din dimineaţa asta.

Când am ajuns în sala de conferinţe din piramidă, imediat după micul dejun, aveam emoţii mari. Doctorul Blue şi colegii săi au fost punctuali şi s-au lansat imediat într-o discuţie lungă despre ceea ce aflaseră din testele lui Benjy. Jargonul medical e greu de înţeles chiar şi în limba maternă – pe alocuri mi-a fost aproape imposibil să înţeleg ce spuneau ei în culori. Deseori, a trebuit să le cer să repete.

Am înţeles în scurt timp ce răspuns îmi aduc octopăianjenii. Da, au văzut clar, făcând comparaţii, prin ce diferă genomul lui Benjy de al celorlalţi. Da, sunt de acord că şiragul specific de gene de pe cromozomul 14 este aproape sigur cauza sindromului Whittingham. Dar nu, le pare rău, nu vedeau nici un mod de a-l vindeca – nici chiar folosirea unei proceduri pe care eu am interpretat-o ca transplant de gene. Problema e prea

complexă, mi-au spus octopăianjenii, şi implică prea multe lanţuri de aminoacizi, iar ei nu au destulă experienţă cu privire la oameni…

Când am înţeles ce-mi spun, am izbucnit în plâns. Mă aşteptasem la altceva. Crezusem că aceeaşi pricepere miraculoasă care a eliberat-o pe Eponine de blestemul virusului RV-14 poate reuşi să vindece şi defectul din naştere al lui Benjy. Mi-am dat seama că, mânată de disperare, chiar sperasem la un miracol, cu toate că mintea mea ştia foarte clar care e diferenţa dintre o boală congenitală şi un virus dobândit. Doctorul Blue şi-a dat toată silinţa să mă consoleze. Mi-am lăsat lacrimile de mamă să curgă acolo, în faţa octopăianjenilor, ştiind că trebuie să fiu tare când mă voi întoarce acasă şi le voi spune celorlalţi.

Nai şi Eponine au ştiut rezultatul de îndată ce mi-au văzut expresia de pe faţă. Nai îl adoră pe Benjy şi nu încetează să-l laude pentru hotărârea lui de a învăţa, în ciuda obstacolelor. Benjy e uimitor. Stă ore întregi în camera lui şi-şi face conştiincios lecţiile, se chinuieşte zile la rând să prindă o noţiune pe care un copil de nouă ani înzestrat ar învăţa-o în jumătate de oră. Săptămâna trecută, Benjy a venit la mine radiind de mândrie ca să-mi arate că ştie să găsească cel mai mic numitor comun pentru a aduna fracţiile 1/4, 1/5 şi 1/6.

Nai este principala lui profesoară. Eponine îi e prietenă. Probabil că azi dimineaţă, Eponine s-a simţit mai prost decât oricine. Pentru că pe ea octopăianjenii au vindecat-o atât de repede, fusese sigură că medicina lor magică va rezolva şi problema lui Benjy. N-a fost să fie. Eponine a plâns atât de tare şi de mult azi dimineaţă, încât mi-am făcut griji pentru pruncul ei. După ce s-a liniştit, s-a bătut uşurel pe burtă şi, râzând, mi-a spus să stau liniştită, căci reacţia ei se datorează, probabil, hormonilor hiperactivi.

Toţi cei trei bărbaţi s-au amărât, dar nu şi-au exteriorizat prea mult supărarea. Patrick a ieşit repede din cameră, fără să spună ceva. Max şi-a exprimat dezamăgirea printr-o serie de înjurături neobişnuit de colorate. Richard s-a strâmbat doar şi a clătinat din cap.

Înainte de începerea examinării, conveniserăm să nu-i spunem lui Benjy nimic despre adevăratul scop al testelor făcute de octopăianjeni. Oare să fi ştiut? Oare să fi bănuit ce se petrecea? Poate. Dar azi dimineaţă, când i-am spus că

octopăianjenii au ajuns la concluzia că e un tânăr sănătos, n-am văzut în ochii lui nici măcar un indiciu că e conştient de ceea ce se petrecuse. După ce l-am îmbrăţişat tare, m-am întors în camera mea şi m-am lăsat iarăşi copleşită de durerea de a-mi şti fiul handicapat.

Sunt sigură că Richard şi doctorul Blue au conspirat să-mi dea de lucru restul zilei. Mă retrăsesem de abia douăzeci de minute în camera mea când am auzit o bătaie uşoară în uşă. Richard mi-a explicat că doctorul Blue se află în atrium şi că alţi doi medici octopăianjeni mă aşteaptă în sala de conferinţe. Se întrebau dacă am uitat oare că programaseră, special pentru mine, o prezentare detaliată a sistemului digestiv al octopăianjenilor?

Discuţiile cu octopăianjenii s-au dovedit a fi atât de fascinante încât o vreme chiar am reuşit să uit că handicapul fiului meu depăşeşte magia medicinii lor. Colegii doctorului Blue aveau planşe anatomice complexe ale octopăianjenilor, pe care figurau toate organele cu rol important în procesului de digestie. Desenele, făcute pe un fel de pergament, erau întinse pe masa mare. Octopăianjenii mi-au explicat, în minunata lor limbă, tot ce se întâmplă cu hrana în interiorul corpului lor.

Trăsătura cea mai neobişnuită a procesului digestiv al octopăianjenilor sunt cei doi saci mari, sau organe-depozit, de la ambele capete ale sistemului. Tot ce mănâncă ei intră direct în depozitul de asimilare, unde poate rămâne până la treizeci de zile. În funcţie de nivelul de activitate al individului, corpul acestuia determină în mod automat ritmul în care hrana din fundul sacului este preluată, descompusă chimic şi distribuită celulelor pentru a fi transformată în energie.

La celălalt capăt al sistemului digestiv se află un depozit de dezasimilare sau rezidual, în care este deversată toată materia pe care corpul octopăianjenului nu o poate converti în energie utilă. Am aflat că fiecare octopăianjen sănătos are un animal numit „distrugător” (asta e cea mai bună traducere pe care am găsit-o pentru numele acestor creaturi micuţe, asemenea centipedelor – unul dintre doctori mi-a aşezat în palmă două dintre ele când mi-au descris ciclul lor de viaţă) care trăieşte în depozitul său de reziduuri. Acest animal se dezvoltă dintr-un ou minuscul depozitat de predecesorul său în corpul octopăianjenului gazdă. Distrugătorul e în esenţă omnivor. El

consumă nouăzeci şi nouă la sută din reziduurile acumulate în depozit într-o lună pământeană, cât îi ia să ajungă la maturitate. Când distrugătorul devine adult, el depune două ouă, dintre care numai unul va ecloza, şi apoi părăseşte pentru totdeauna octopăianjenul în care a trăit.

Depozitul de asimilare este localizat chiar în spatele gurii, mai jos de ea. Octopăianjenii mănâncă foarte rar, iar atunci când o fac, se îmbuibă. Am purtat o discuţie lungă despre obiceiurile lor alimentare. Doctorul Blue mi-a spus două lucruri absolut surprinzătoare: primul, că un depozit de asimilare gol duce la decesul *imediat*, în mai puţin de un minut, şi al doilea, că un octopăianjen pui trebuie *învăţat* să monitorizeze situaţia proviziei sale de hrană. Fantastic! El nu ştie instinctiv când îi e foame! Când doctorul Blue a văzut uimirea de pe faţa mea, a râs (o răbufnire de culori emise de-a valma), apoi s-a grăbit să mă asigure că moartea din cauza înfometării nu e răspândită printre octopăianjeni.

Încă nu reuşesc să traversez lunga zi a octopăianjenilor fără să dorm; din tot grupul nostru, numai Richard e în stare să sară peste somnul de după-amiază în mod regulat. Aşadar, după cele trei ore de somn de după-amiază, doctorul Blue m-a informat că, datorită interesului meu viu pentru procesul lor digestiv, octopăianjenii s-au hotărât să-mi arate alte câteva caracteristici neobişnuite ale biologiei lor.

Am urcat într-un vehicul împreună cu cei trei octozi, am ieşit din zona noastră prin una din cele două porţi şi am traversat Oraşul de Smarald. Bănuiesc că şi excursia asta a fost planificată pentru a-mi alina dezamăgirea cu privire la Benjy. După ce am ieşit din zona noastră, pe lângă maşină şi pe stradă au început să mişune tot felul de creaturi fascinante, inclusiv multe din speciile pe care le-am zărit în treacăt la începutul primei vizite în Oraşul de Smarald. Din cauza asta îmi era greu să fiu foarte atentă la tot ce spunea doctorul Blue, care mi-a amintit că octopăianjenii sunt un gen polimorf şi că specia de octozi care a colonizat nava spaţială Rama pe care ne aflam are şase manifestări distincte la vârsta adultă.

— Unul dintre parametrii posibili de variaţie este mărimea, mi-a spus el.

N-aveam cum să fiu pregătită pentru ceea ce am văzut vreo douăzeci de minute mai târziu. Am coborât din maşină în faţa

unui depozit mare. La fiecare capăt al clădirii fără ferestre stăteau doi octopăianjeni mamuţi, cu balele curgând, cu capul având un diametru de cel puţin şapte metri, corp asemănător cu un mic dirijabil şi tentacule lungi, de culoare cenuşie ca gresia, şi nu negru cu auriu, ca de obicei. Doctorul Blue m-a informat că acest tip morfologic anume are o singură funcţie şi numai una: de a servi drept depozit de hrană pentru colonie.

— Fiecare „ghiftuit” (aşa am tradus exprimarea în culori a doctorului Blue) poate stoca o cantitate echivalentă cu cea cuprinsă în câteva sute de depozite de asimilare pline cu hrana pentru un octopăianjen adult obişnuit, a spus doctorul Blue. Cum depozitele noastre de asimilare individuale reţin hrană pentru treizeci de zile cu alimentaţie normală, patruzeci şi cinci de zile în cazul unui regim cu consum redus de energie, îţi dai seama ce depozit uriaş reprezintă o duzină de astfel de ghiftuiţi.

În timp ce priveam, cinci octopăianjeni s-au apropiat de unul dintre fraţii lor uriaşi şi au spus ceva în culori. În câteva secunde, creatura s-a aplecat, şi-a coborât capul până la pământ şi a regurgitat pe gura lărgită, aflată chiar sub lentila lăptoasă, un mâl gros. Cei cinci octozi de dimensiuni normale s-au adunat în jurul movilei de mâl şi s-au hrănit cu ajutorul tentaculelor.

— Exersăm acest lucru de mai multe ori pe zi, cu fiecare ghiftuit, mi-a spus Doctorul Blue. Indivizii aparţinând acestui tip morfologic trebuie să exerseze, căci nu sunt prea deştepţi. Poate ai observat că nici unul dintre ei nu vorbeşte în culori. N-au aptitudinea de transmitere a limbii, iar mobilitatea lor este extrem de limitată. Genomul lor a fost proiectat astfel încât ei să poată depozita în mod eficient hrana, s-o conserve pe perioade mari de timp şi s-o regurgiteze pentru a hrăni colonia, la cerere.

Încă mă mai gândeam la uriaşii ghiftuiţi când vehiculul nostru a ajuns la ceea ce mi s-a spus că e o şcoală a octopăianjenilor. În timp ce traversam terenul şcolii, am comentat că marea clădire pare pustie. Unul dintre doctori a spus ceva despre faptul că colonia nu a beneficiat de o „reînnoire recentă” – nu ştiu dacă am interpretat corect culorile, dar o explicaţie clară a ceea ce voia să spună prin asta n-am primit.

La un moment dat am intrat într-o clădire mică, lipsită de orice fel de mobilier, situată într-un capăt al terenului. Înăuntru erau doi octopăianjeni adulţi şi aproximativ douăzeci de

octopăianjeni tineri, înalţi cam pe jumătate cât însoţitorii lor mai mari. Din activitatea de acolo reieşea clar că desfăşoară un fel de exerciţiu repetitiv. Totuşi, n-am putut înţelege conversaţia dintre tineri şi profesorii lor, atât din cauză că octopăianjenii foloseau alfabetul complet, incluzând ultraviolete şi infraroşii, cât şi din cauză că „exprimarea” tinerilor nu curgea în benzi îngrijite, regulate, ca să le pot citi.

Doctorul Blue mi-a explicat că asistam la o „oră de măsurare”, unde tinerii sunt instruiţi să-şi evalueze propria sănătate, inclusiv să estimeze cantitatea de hrană rămasă în depozitele lor de asimilare. După ce doctorul Blue mi-a spus că „măsurarea” face parte integrantă din programa de învăţământ primar pentru tinerii lor, l-am întrebat cum se explică neregularitatea benzilor de culoare a tinerilor. Doctorul Blue m-a informat că aceşti octozi erau foarte tineri, abia trecuţi de „prima culoare” şi cu greu capabili să comunice idei clare.

După ce ne-am întors în sala de conferinţe, mi s-au pus o serie de întrebări despre sistemul digestiv al omului. Întrebările erau extrem de complexe (de exemplu, am trecut pas cu pas prin ciclul Krebs al acidului citric şi am discutat despre elemente ale biochimiei omului pe care abia dacă le mai ţineam minte) şi m-a uimit iarăşi faptul că octopăianjenii ştiu mult mai multe despre noi decât ştim noi despre ei. Ca întotdeauna, n-a fost nevoie să repet nici un răspuns.

Ce zi! A început cu durerea provocată de descoperirea faptului că octopăianjenii nu-l pot ajuta pe Benjy. Apoi mi-a fost dat să-mi amintesc cât de elastic este psihicul omului – curiozitatea de a afla mai multe despre octopăianjeni m-a scos din starea de deznădejde. Continuă să mă uimească amploarea gamei de emoţii pe care noi, oamenii, le posedăm… şi cât de repede ne putem schimba şi adapta.

Aseară am discutat cu Eponine despre viaţa noastră aici, în Oraşul de Smarald şi despre felul în care neobişnuitele noastre condiţii de trai vor afecta comportamentul copilului pe care-l poartă în pântec. La un moment dat, Ep a clătinat din cap şi a zâmbit.

— Ştii ce e atât de uimitor? a întrebat ea. Iată-ne aici, un grup izolat de oameni, trăind pe un domeniu extraterestru în interiorul unei uriaşe nave spaţiale care goneşte spre o destinaţie necunoscută… Şi totuşi, zilele noastre aici sunt pline

de râsete, de elan, de tristeţe şi dezamăgire, exact cum ar fi dacă ne-am afla tot pe Pământ.

*

— O fi semănând asta la aspect şi la consistenţă cu o vafă, dar e al dracului de sigur că n-are *gust* de vafă, spuse Max.

— Mai toarnă sirop pe ea, spuse Eponine râzând. Şi dă farfuria încoace.

Max îi întinse soţiei sale vafele, peste masă.

— La naiba, franţuzoaico, spuse el, în ultimele săptămâni ai mâncat tot ce s-a zărit. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că tu şi copilul ăla nenăscut al nostru aveţi „depozite de asimilare” din alea de care ne-a povestit Nicole.

— Ar fi comod, totuşi, spuse Richard distrat. Ţi-ai putea face plinul la mâncare şi n-ai mai fi nevoit să te opreşti din treabă doar pentru că stomacul tău strigă.

— Cerealele alea sunt şi mai bune, spuse micul Kepler, din celălalt capăt al mesei. Pun pariu că până şi lui Hercule i-ar plăcea…

— Că veni vorba, îl întrerupse Max pe un ton mai coborât. Care-i rostul lui? Afurisitul ăsta de octopăianjen apare în fiecare dimineaţă, la două ore după ivirea zorilor, şi arde gazu’ pe aici. Dacă Nai face lecţii cu copiii, el şade în fundul camerei…

— Se joacă cu noi, unchiule Max! strigă Galileo. Hercule e foarte amuzant. Face tot ce-i cerem noi… Ieri m-a lăsat să îi folosesc partea din spate a capului ca sac de box.

— După spusele lui Archie, Hercule este observatorul oficial, spuse Nicole. Octopăianjenii sunt curioşi cu privire la tot. Vor să ştie totul despre noi, chiar şi cele mai banale amănunte.

— Asta-i grozav, spuse Max, dar avem o mică problemă. Când tu, Ellie şi Richard sunteţi plecaţi, nimeni de pe-aici nu înţelege ce spune Hercule. Oh, sigur, Nai ştie câteva faze simple, dar nu sunt de nici un folos în majoritatea cazurilor. Ieri, de exemplu, când toată lumea îşi făcea somnul de după-amiază, afurisitul ăla de Hercule a venit după mine la budă. Nu ştiu voi cum sunteţi, dar mie-mi vine greu să-mi fac nevoile chiar şi cu Eponine la o distanţă de la care m-ar putea auzi. Cu un extraterestru holbându-se la mine de la câţiva metri, sfincterul meu era absolut paralizat.

— De ce nu i-ai spus lui Hercule să plece? întrebă Patrick râzând.

— I-am spus, răspunse Max. Dar el s-a holbat la mine şi-a tot repetat o secvenţă de culori din care n-am priceput nimic.

— Îţi aminteşti secvenţa? întrebă Ellie. Poate îţi pot spune eu ce zicea Hercule.

— La dracu', nu, nu mai ţin minte, răspunse Max. În plus, acum nu mai contează… Acuma nu-mi vine să mă…

Gemenii Watanabe izbucniră în hohote de râs; Eponine se încruntă la soţul ei. Benjy, care vorbise foarte puţin în timpul micului dejun, rugă să fie scuzat.

— Te simţi bine, dragă? întrebă Nicole.

Bărbatul-copil dădu din cap şi ieşi din sufragerie, îndreptându-se spre dormitorul său.

— Ştie ceva? întrebă încet Nai.

Nicole clătină repede din cap şi se întoarse spre nepoata ei.

— Ai terminat de mâncat, Nikki?

— Da, Nonni, răspunse fetiţa.

Se ridică de la masă şi, după câteva clipe, Kepler şi Galileo o urmară.

— Cred că Benjy ştie mai multe decât avem noi impresia că ştie, remarcă Max imediat după plecarea copiilor.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse încetişor Nicole. Dar ieri, când am stat de vorbă cu el, n-am văzut nici un indiciu cum că…

Nicole se opri în mijlocul frazei şi se întoarse spre Eponine.

— Apropo, *tu* cum te simţi în dimineaţa asta?

— Grozav, răspunse Eponine. Copilul a fost foarte activ înainte de ivirea zorilor. A dat tare din picioare aproape o oră – am putut chiar să-i urmăresc piciorușele cum se mişcă prin burta mea. Am încercat să-l fac pe Max să pună mâna, să simtă cum dă micuţul din picioare, dar a făcut nazuri.

— Franţuzoaico, nu ştiu de ce-i zici pruncului „el" când ştii foarte bine că eu vreau o fetiţă care să semene cu tine…

— Nu te cred nici în ruptul capului, Max Puckett, îl întrerupse Eponine. Spui că vrei fată numai ca să nu fii dezamăgit. Nimic nu ţi-ar plăcea mai mult decât un băiat pe care să-l creşti ca pe un tovarăş… Pe lângă asta, după cum ştii, în limba noastră se foloseşte în mod obişnuit pronumele „el" atunci când sexul nu e cunoscut sau specificat.

— Ceea ce mă aduce la altă întrebare pentru *specialistele* noastre în octopăianjeni, spuse Max după ce luă o gură de cvasi-cafea. Se uită mai întâi la Ellie, apoi la Nicole. Ştie vreuna dintre

voi de ce sex ar putea fi prietenii noştri octopăianjeni? Cu siguranţă n-am văzut pe corpurile lor goale nimic care să-mi dea vreun indiciu, adăugă el râzând.

Ellie clătină din cap.

— Chiar că nu ştiu, Max. Archie mi-a spus că Jamie nu e copilul lui şi nici al doctorului Blue, cel puţin nu în cel mai strict sens biologic.

— Aşa că probabil Jamie e adoptat, spuse Max. Dar oare Archie e bărbatul şi doctorul Blue e femeia? Sau vecinii noştri de alături sunt un cuplu de homosexuali care cresc un copil?

— Poate că octopăianjenii nu au ceea ce numim noi sex, spuse Patrick.

— Atunci de unde vin generaţiile *noi* de octopăianjeni? întrebă Max. Doar nu se materializează din văzduh.

Richard spuse:

— Octopăianjenii sunt atât de avansaţi din punct de vedere biologic, încât s-ar putea să aibă un proces de reproducere care nouă ni s-ar părea un miracol.

— L-am întrebat de mai multe ori pe doctorul Blue despre sistemul lor de reproducere, spuse Nicole. El spune că e un subiect complicat, mai ales ţinând cont de faptul că octopăianjenii sunt polimorfi, şi că mi-l va explica după ce voi înţelege celelalte aspecte ale biologiei lor.

— Dacă aş fi octopăianjen, spuse rânjind Max, aş vrea să fiu un haplea din ăia graşi despre care ne-a povestit Nicole. Ce grozav ar fi ca singurul tău rost în viaţă să fie să mănânci şi să tot mănânci, depozitând hrană pentru toţi fraţii tăi… Ce existenţă! Am cunoscut în Arkansas un fiu de fermier care era un *ghiftuit.* Numai că el păstra toată mâncarea pentru sine. Nu voia s-o împartă nici cu porcii… Cred că avea aproape trei sute de kilograme când a murit, la vârsta de treizeci de ani.

Eponine îşi termină vafa.

— Glumele cu grăsani în prezenţa unei femei gravide dovedesc lipsă de sensibilitate, spuse ea, mimând indignarea.

— Oh, la naiba, Eponine! spuse Max. Ştii că nu se mai aplică nici una din prostiile astea. Aici în Oraşul de Smarald suntem animale de grădină zoologică şi trebuie să ne suportăm unii pe alţii.

Nai se scuză de la masă.

— Mai am ceva de pus la punct ca să închei lecţiile pentru azi,

spuse ea. Nikki va începe să înveţe consoanele – deja a trecut ca vântul prin tot alfabetul.

— Aşa mamă, aşa fiică, spuse Max.

După ce Patrick ieşi din sufragerie, iar la masă rămaseră doar cele două cupluri şi Ellie, Max se aplecă în faţă cu un zâmbet poznaş pe faţă.

— Mă înşală pe mine ochii sau tânărul Patrick petrece mult mai mult timp cu Nai decât petrecea când am venit aici?

— Cred că ai dreptate, Max, spuse Ellie. Şi eu am observat acelaşi lucru. Mi-a spus că se simte util ajutând-o pe Nai să se descurce cu Benjy şi cu copiii. La urma urmei, tu şi Eponine sunteţi preocupaţi unul de celălalt şi amândoi de copilul care e pe drum, eu sunt foarte ocupată cu Nikki şi cu octopăianjenii, mama şi tata sunt veşnic angrenaţi în ceva…

— N-ai înţeles ideea, dragă doamnă, spuse Max. Mă întreb dacă nu cumva în mijlocul nostru se formează un alt cuplu.

— Patrick şi Nai? întrebă Richard, de parcă ideea i-ar fi trecut prin minte pentru prima dată.

— Da, dragă, spuse Nicole râzând. Richard aparţine acelei categorii de genii cu spirit de observaţie foarte selectiv. Nici un detaliu, oricât de mic, al vreunui proiect de-al lui nu trece neobservat. Dar schimbările evidente din comportamentul oamenilor îi scapă. Îmi amintesc că o dată, în Noul Eden, când Katie a încetat să mai poarte rochii scurte…

Nicole se opri. Încă-i era greu să vorbească despre Katie fără să se tulbure.

— Kepler şi Galileo au observat că Patrick e zilnic prin preajmă, spuse Eponine. Nai spune că Galileo a devenit foarte gelos.

— Şi Nai ce spune despre atenţia lui Patrick? întrebă Nicole. O bucură?

— O ştii pe Nai, răspunse Eponine. Veşnic drăguţă, veşnic se gândeşte la ceilalţi. Cred că o îngrijorează gândul că o posibilă relaţie cu Patrick i-ar putea afecta pe gemeni.

Toţi ochii se întoarseră către musafirul care apăru în prag.

— Măi, măi, măi! Bună dimineaţa, Hercule, spuse Max, ridicându-se de pe scaun. Ce surpriză plăcută!… Cu ce-ţi putem fi de folos în dimineaţa asta?

Octopăianjenul intră în cameră; culorile începură să se reverse în jurul capului său.

— Spune că a venit să-l ajute pe Richard la translatorul automat, spuse Ellie. Mai ales la părţile care sunt în afara spectrului nostru vizibil.

02

Nicole visa. Se făcea că dansează într-un ritm african, în jurul unui foc de tabără dintr-o pădurice de pe Coasta de Fildeş. Omeh conducea dansul. Era îmbrăcat în mantia verde pe care o purtase când venise s-o viziteze la Roma cu câteva zile înainte de lansarea misiunii Newstar. Toţi prietenii ei oameni din Oraşul de Smarald, plus cei patru octopăianjeni pe care-i cunoşteau mai bine dansau şi ei în cerc, în jurul focului de tabără. Kepler şi Galileo se băteau. Ellie şi Nikki se ţineau de mână. Octopăianjenul Hercule era îmbrăcat într-un costum african de un purpuriu aprins. Eponine avea burta foarte mare şi era greoaie. Nicole îşi auzi numele strigat din afara cercului. Era Katie? Se chinui să recunoască glasul, cu inima bătând năvalnic.

— Nicole, spuse Eponine stând lângă patul ei. Am contracţii.

Nicole se ridică în şezut şi scutură din cap, ca să se trezească de tot.

— Cât de dese? întrebă ea automat.

— Sunt neregulate, răspunse Eponine. Am avut câteva la distanţă de cinci minute, apoi nimic timp de o jumătate de oră.

E foarte probabil să fie contracţii Braxton-Hicks, se gândi Nicole. *Mai are încă cinci săptămâni până la termen.*

— Vino să te întinzi pe divan, zise ea, punându-şi halatul. Şi să-mi spui când începe următoarea contracţie.

Când Nicole termină să se spele pe mâini îl găsi pe Max aşteptând în camera de zi.

— Naşte? întrebă el.

— Probabil că nu, spuse Nicole.

Începu să apese uşor burta lui Eponine, încercând să localizeze copilul. Între timp, Max se plimba agitat prin cameră.

— Aş face moarte de om pentru o ţigară în clipa de faţă, bombăni el.

Când Eponine avu altă contracţie, Nicole sesiză o presiune uşoară pe colul uterin nedilatat. Era îngrijorată, pentru că nu ştia sigur unde se află copilul.

— Îmi pare rău, Eponine, spuse după cinci minute, când prietena ei avu altă contracţie. *Cred* că este un travaliu fals, un

fel de exerciţiu prin care trece corpul tău, dar s-ar putea să mă înşel. Nu m-am mai ocupat de o sarcină ajunsă în stadiul ăsta fără să am un echipament de monitorizare care să mă ajute…

— Se întâmplă ca unele femei să nască atât de devreme, nu-i aşa? întrebă Eponine.

— Da. Dar cazurile sunt rare. Numai unu la sută dintre femeile la prima sarcină nasc cu mai mult de patru săptămâni înainte de termen. Şi aproape întotdeauna asta se întâmplă din cauza unei complicaţii de vreun fel. Sau a eredităţii… Ştii cumva dacă tu sau vreunul dintre fraţii tăi v-aţi născut prematur?

Eponine clătină din cap.

— N-am ştiut niciodată nimic despre familia mea biologică.

La naiba, îşi spuse Nicole. *Sunt aproape convinsă că astea sunt contracţii Braxton-Hicks… Măcar de-aş fi sigură…*

Nicole îi spuse lui Eponine să se îmbrace şi să se întoarcă acasă.

— Cronometrează contracţiile. Deosebit de important este intervalul dintre două contracţii succesive. Dacă încep să aibă loc cu regularitate, din patru în patru minute, fără pauze semnificative, să vii din nou la mine.

— S-ar putea să existe vreo problemă? o întrebă în şoaptă Max pe Nicole, în timp ce Eponine se îmbrăca.

— Puţin probabil, dar întotdeauna există posibilitatea asta.

— Ce zici, să le cerem ajutorul prietenilor noştri vrăjitori într-ale biologiei? întrebă Max. Iartă-mă dacă te jignesc, dar…

— Ţi-am luat-o înainte, Max, spuse Nicole. Deja m-am decis să mă consult cu doctorul Blue în dimineaţa asta.

*

Max începuse să se agite cu mult înainte ca doctorul Blue să deschidă ceea ce Max numea borcanul cu gândaci.

— Stai aşa, doctore, spuse el, punându-şi mâinile cu blândeţe pe tentaculul care ţinea borcanul. Înainte să laşi creaturile alea să iasă, vrei să-mi explici ce ai de gând să faci?

Eponine era întinsă pe canapeaua din camera de zi a familiei Puckett. Era dezbrăcată, dar acoperită cu două cearceafuri. Nicole o ţinuse de mână pe Eponine aproape tot timpul cât cei trei octopăianjeni instalaseră laboratorul mobil, iar acum se duse lângă Max ca să poată traduce ce spunea doctorul Blue.

— Doctorul Blue nu e specialist în domeniul ăsta, interpretă Nicole. El spune că unul din ceilalţi doi octopăianjeni va trebui

să explice detaliile procesului.

După o scurtă discuţie dintre cei trei octopăianjeni, doctorul Blue se dădu la o parte şi un alt extraterestru veni în faţa lui Nicole şi a lui Max. Apoi doctorul Blue o informă pe Nicole că acest octod, pe care el îl numea „inginerul de imagine”, a început abia de curând să înveţe dialectul mai simplu al limbii octopăianjenilor folosit în comunicarea cu oamenii.

— S-ar putea să fie puţin mai greu de înţeles, îi spuse el.

Câteva secunde mai târziu, culorile începură să izvorască în jurul capului inginerului şi Nicole traduse:

— Fiinţele micuţe din borcan se numesc… cuadroizi de imagine – asta cred că ar fi o traducere satisfăcătoare… Oricum, sunt aparate de fotografiat vii care vor pătrunde în Eponine şi vor fotografia copilul. Fiecare cuadroid are o capacitate de… mai multe milioane de elemente fotografice, care pot fi alocate unui număr de 512 imagini per nilet octopăienjenesc. Pot crea chiar şi filme.

Ezită şi se întoarse spre Max.

— Eu simplific toate astea, dacă n-ai nimic împotrivă. Totul este foarte tehnic şi exclusiv în matematica lor octală. Inginerul a explicat la sfârşit toate metodele prin care utilizatorul poate alege imaginile – lui Richard i-ar fi plăcut la nebunie.

— Mai spune-mi o dată cât înseamnă un nilet, spuse Max.

— Aproximativ douăzeci şi opt de secunde, răspunse Nicole. Opt nileţi fac un feng, opt fengi fac un voden, opt vodeni fac un terţ şi opt terţi fac o zi octopăienjenească. Richard a calculat că ziua lor are treizeci şi două de ore, paisprezece minute şi un pic mai mult de şase secunde.

— Mă bucur că există cineva care înţelege toate astea, spuse Max încet.

Nicole se întoarse cu faţa la inginerul de imagini şi conversaţia continuă.

— Fiecare cuadroid de imagine intră în zona ţintă specificată, face fotografii, apoi se întoarce la procesorul de imagini – cutia gri de lângă perete – unde „varsă” imaginile, îşi primeşte răsplata şi se întoarce la coadă.

— Poftim?! exclamă Max. Ce fel de răsplată?

— Mai târziu, Max, spuse Nicole.

Se chinuia să înţeleagă o frază pe care deja îl rugase pe octopăianjen să o repete. Rămase tăcută câteva secunde, apoi

clătină din cap şi se întoarse spre doctorul Blue.

— Îmi pare rău, dar tot nu înţeleg ultima frază.

Cei doi octopăianjeni avură un schimb rapid de replici în dialectul lor normal, apoi inginerul de imagini se întoarse iar cu faţa la Nicole.

— În regulă, spuse ea în cele din urmă, cred că acum am înţeles… Max, cutia gri e un fel de manager de date programabil, care stochează datele în celule vii şi pregăteşte materialul adunat de la cuadroizi pentru a fi proiectat pe perete sau oriunde am vrea să vedem imaginile, în conformitate cu protocolul selectat…

— Am o idee, o întrerupse Max. Toate astea mă depăşesc… Dacă tu eşti convinsă că şmecheria asta n-o să-i facă rău în nici un fel lui Eponine, daţi-i înainte.

Doctorul Blue înţelese ce spusese Max. La un semn al lui Nicole, el şi ceilalţi octopăianjeni se duseră în faţa casei familiei Puckett şi scoaseră dintr-o maşină parcată acolo ceva ce arăta ca un sertar acoperit.

— În acest container, îi spuse lui Nicole doctorul Blue, se află douăzeci sau treizeci dintre cei mai mici membri ai speciei noastre, aparţinând unui tip morfologic al cărui rol principal este să comunice direct cu cuadroizii şi cu celelalte creaturi micuţe care fac ca acest sistem să funcţioneze. De fapt, morfii vor dirija procedura.

— Fir-aş al naibii! spuse Max când sertarul se deschise şi octopăianjenii mititei, de numai câţiva centimetri înălţime, se repeziră în mijlocul camerei. Pe ăştia i-am văzut împreună cu Eponine în labirintul albastru de pe cealaltă parte a Mării Cilindrice.

— Morfii pitici, explică doctorul Blue, primesc îndrumări de la noi şi apoi organizează întregul proces. Ei sunt cei care, de fapt, programează cutia gri… Acum, tot ce ne trebuie ca să începem sunt câteva precizări cu privire la ce fel de imagini doriţi şi unde vreţi să le vedeţi.

*

Marea imagine colorată de pe peretele camerei de zi a familiei Puckett arăta un făt de sex masculin, frumos, perfect format, care umplea aproape tot uterul mamei sale. Max şi Eponine sărbătoreau de o oră, de când putură să distingă în mod clar că pruncul nenăscut e într-adevăr băiat. În timp, Nicole

învăţase cum să precizeze mai bine ce vrea să vadă, iar calitatea imaginilor se îmbunătăţise considerabil. Actuala imagine de pe perete, dublă faţă de mărimea naturală, era de-o claritate uluitoare.

— Pot să-l mai văd o dată cum dă din picioare? întrebă Eponine.

Inginerul de imagini îi spuse ceva morfului conducător şi în mai puţin de un nilet apăru o imagine a micuţului Puckett dând din picioare în burta mamei sale.

— Uite ce picioare puternice are! exclamă Max.

Acum era mai relaxat. După ce-şi revenise din şocul provocat de imaginile iniţiale, Max începuse să fie îngrijorat de toate „instalaţiile” care-l înconjurau pe fiul său în uter. Nicole îl liniştise pe tatăl novice identificând cordonul ombilical şi placenta şi asigurându-i că totul e normal.

— Să-nţeleg că fiul meu n-o să se nască foarte curând? întrebă Eponine după ce mai văzură filmul o dată.

— Nu, răspunse Nicole. Cred că mai ai cinci sau şase săptămâni. Deseori, primul copil se naşte puţin mai târziu. S-ar putea să mai ai nişte contracţii din alea intermitente, dar să nu-ţi faci griji din pricina lor.

Nicole îi mulţumi din inimă doctorului Blue, la fel şi Max şi Eponine. Apoi octopăianjenii îşi adunară componentele laboratorului portabil, atât cele biologice, cât şi cele nonbiologice. După plecarea octopăianjenilor, Nicole traversă camera şi o luă pe Eponine de mână.

— Es-tu heureuse? îşi întrebă ea prietena.

— Absolument, răspunse Eponine. Şi uşurată. Credeam că e ceva în neregulă.

— Nu, spuse Nicole. A fost doar o alarmă falsă.

Max veni şi-şi îmbrăţişă soţia. Era tot un zâmbet. Nicole se retrase uşor şi urmări scena tandră dintre prietenii ei. *Doi soţi nu se iubesc niciodată mai mult ca înainte de naşterea primului lor copil,* reflectă ea, dând să plece.

— Stai puţin, spuse Max. Nu vrei să ştii ce nume o să-i punem?

— Fireşte că vreau.

— Marius Clyde Puckett, spuse Max cu mândrie.

Eponine explică:

— Marius pentru că aşa-l chema pe iubitul visat de pribeagă

Eponine din *Les Miserables* – am tânjit după un Marius în nopţile lungi şi însingurate de la orfelinat. Şi Clyde după fratele lui Max din Arkansas.

— E un nume grozav, spuse Nicole, zâmbind în sinea ei. Un nume grozav, repetă ea şi se întoarse să plece.

*

Richard se întoarse acasă în acea după-amiază entuziasmat la culme.

— Tocmai am petrecut două ore absolut fascinante în sala de conferinţe, împreună cu Archie şi ceilalţi octopăianjeni, îi spuse el lui Nicole cu un glas extrem de zgomotos. Mi-au arătat întreaga aparatură pe care au folosit-o când au „consultat-o" azi pe Eponine. Uimitor! Ce genii incredibile! Nu, vrăjitori e un termen mai potrivit – am spus-o de la început, afurisiţii de octopăianjeni sunt nişte vrăjitori ai biologiei! Imaginează-ţi… Au nişte creaturi vii care joacă rolul de aparat de fotografiat sau cameră de luat vederi, un set de insecte microscopice care citesc imaginile şi stochează cu grijă fiecare fotografie în parte, plus o replică deformată a lor înşişi, obţinută pe cale genetică, ce controlează procesul, şi o mână de elemente electronice care realizează, acolo unde e necesar, sarcinile obişnuite de administrare a datelor… Câte mii de ani le-a luat ca să obţină toate astea? Şi cine a fost *ce.* Care le-a conceput? îţi stă mintea-n loc, pur şi simplu!

Nicole îi zâmbi soţului ei.

— L-ai văzut pe Marius? Ce părere ai?

— Am văzut toate fotografiile din după-amiaza asta. Continuă Richard să strige. Ştii cum comunică morfii pitici cu cuadroizii de imagini? Folosesc o gamă specială de lungimi de unde, din capătul zonei ultraviolete a spectrului. Chiar aşa. Archie mi-a spus că, de fapt, insectele acelea mici şi octopăianjenii pitici au un limbaj comun. Şi asta nu e tot. Unii morfi cunosc limbile a *opt* microspecii diferite. Chiar şi Archie poate să comunice cu alte patruzeci de specii, dintre care cincisprezece folosesc culorile de bază ale octopăianjenilor, iar restul, limbaje care folosesc semne, substanţe chimice şi alte componente ale spectrului electromagnetic.

O clipă, Richard rămase nemişcat în mijlocul camerei.

— E incredibil, Nicole, pur şi simplu incredibil!

Era pe cale să se lanseze într-un alt monolog când Nicole îl

întrebă cum comunicau între ei octozii obişnuiţi şi morfii pitici.

— N-am văzut azi pe capetele morfilor nici o succesiune de culori.

— Toată conversaţia lor se poartă în ultraviolete, spuse Richard, începând din nou să se plimbe prin cameră cu paşi mari.

Brusc, se întoarse spre Nicole, cu degetul aţintit spre mijlocul frunţii.

— Nicole, spuse el, chestia aia, lentila din mijlocul fantei sau canelurii lor verticale este un adevărat telescop, capabil să primească informaţii pe orice lungime de undă… E uluitor! Au organizat, cumva, toate aceste forme de viaţă într-un impresionant sistem simbiotic de o complexitate ce depăşeşte cu mult tot ce ne-am putea noi imagina vreodată…

Richard se aşeză pe divan, lângă Nicole.

— Uite, încă mai am pielea ca de găină, spuse el arătându-i braţele. Creaturile alea mă înfioară. Doamne, bine că nu sunt ostile.

Nicole îşi privi soţul cu mirare.

— De ce spui asta?

— Ar putea să adune o armată de *miliarde* de soldaţi, poate chiar de o mie de ori mai mult. Pun pariu că vorbesc chiar şi cu *plantele*! Ai văzut ce repede au rezolvat povestea din pădure… Imaginează-ţi cum ar fi dacă inamicul tău ar deţine controlul asupra tuturor bacteriilor, chiar şi asupra *viruşilor,* şi le-ar face să le îndeplinească poruncile… Ce idee înspăimântătoare!

Nicole râse.

— Nu crezi că te laşi dus de val? Doar pentru că au creat pe cale genetică nişte aparate de fotografiat vii nu înseamnă că…

— Ştiu, o întrerupse Richard sărind de pe divan. Dar nu mă pot abţine să nu mă gândesc la extensia logică a ceea ce am văzut azi aici… Nicole, Archie a recunoscut în faţa mea că *singurul* rol al morfilor pitici este să se ocupe de lumea fiinţelor mici. Piticii pot vedea fiinţe a căror mărime nu depăşeşte un micron, adică o *miime* de milimetru… Acum extinde ideea asta. Imaginează-ţi o specie ai cărei morfi dezvoltă patru sau cinci relaţii similare celei dintre octozii normali şi cei pitici. La urma urmelor, s-ar putea ca relaţia, comunicarea cu bacteriile să nu fie imposibilă.

În acest punct, Nicole interveni:

— Richard, n-ai nimic de spus despre faptul că Max şi Eponine urmează să aibă un fiu? Şi că băiatul pare perfect sănătos?

Richard rămase tăcut câteva clipe.

— E minunat! spuse el oarecum ruşinat. Cred că ar trebui să mă duc alături şi să-i felicit.

— Poţi aştepta până după cină, spuse Nicole, Uitându-se la unul din ceasurile speciale făcute de Richard, ceas care măsura timpul pământesc într-un cadru de referinţă octopăienjenesc. Patrick, Ellie, Nikki şi Benjy sunt de jumătate de oră la Max şi Eponine, continuă Nicole, chiar de când doctorul Blue a trecut pe acolo cu nişte fotografii pe pergament ale micuţului Marius în uter. Cred că se vor întoarce acasă în aproximativ un feng, cum ai spune tu, preciză ea zâmbind.

03

Nicole se spălă pe dinţi, apoi se privi în oglindă. *Galileo avea dreptate,* îşi spuse ea. *Sunt o babă.*

Începu să-şi frece faţa cu degetele, masând metodic ridurile care păreau să fie pretutindeni. Îl auzi pe Benjy jucându-se afară cu copiii şi pe Nai şi Patrick chemându-i la şcoală. *N-am fost mereu bătrână. A fost o vreme când mergeam şi eu la şcoală.*

Nicole închise ochii, încercând să-şi amintească propria imaginea de pe vremea când era copil. Însă prea multe imagini din anii care trecuseră de atunci îi înceţoşau şi distorsionau amintirea.

În cele din urmă deschise ochii şi se uită lung la imaginea ei din oglindă. În minte, şterse pungile de sub ochi şi toate zbârciturile de pe faţă. Schimbă culoarea părului şi a sprâncenelor din cenuşiu în negru intens. În sfârşit, reuşi să se vadă ca la douăzeci şi unu de ani, o femeie frumoasă. Preţ de o clipă, i se făcu tare dor de anii tinereţii. *Căci eram tineri şi convinşi că nu vom muri niciodată.*

Richard băgă capul pe uşă.

— Ellie şi cu mine ne apucăm de lucru cu Hercule, în birou, anunţă el. Vii şi tu?

— În câteva minute, răspunse Nicole.

În timp ce-şi aranja părul, Nicole reflectă asupra tiparelor zilnice ale clanului oamenilor din Oraşul de Smarald. De regulă, se adunau toţi la micul dejun în sufrageria familiei Wakefield. Şcoala se termina înainte de prânz. Apoi toată lumea, cu

excepţia lui Richard, îşi făcea somnul de după-amiază, acomodându-se la ziua mai lungă cu opt ore. În majoritatea după-amiezelor, Nicole, Ellie şi Richard erau cu octopăianjenii, învăţând mai multe despre gazdele lor sau împărtăşind experienţe de pe planeta Pământ. Ceilalţi patru adulţi îşi petreceau aproape tot timpul cu Benjy şi copiii în enclava de la capătul fundăturii.

Şi unde ne vor duce toate astea? se întrebă dintr-o dată Nicole. *Câţi ani vom mai fi oaspeţii octopăianjenilor? Şi ce se va întâmpla dacă, şi când, Rama va ajunge la destinaţia ei?*

Nicole nu avea răspunsuri la nici una din aceste întrebări. Chiar şi Richard părea că a încetat să-şi mai facă griji cu privire la ceea ce se petrecea în afara Oraşului de Smarald. Era absorbit complet de octopăianjeni şi proiectul translatorului. În ultima vreme îi cerea lui Archie doar din două în două luni informaţii despre navigaţia prin cosmos. De fiecare dată, Richard îi informa pe ceilalţi, fără comentarii, că Rama se îndreaptă tot în direcţia generală a stelei Tău Ceti.

La fel ca micul Marius, se gândi Nicole, *suntem mulţumiţi aici, în uterul nostru. Atâta timp cât nu suntem obligaţi să luăm act de lumea din afară, nu punem întrebări copleşitoare.*

Nicole ieşi din baie şi porni pe hol, înspre birou. Richard şedea pe podea, între Hercule şi Ellie.

— Să găseşti succesiunea de culori şi să stochezi frecvenţa în procesor e uşor, spunea el. Partea cea mai grea a traducerii este să transformi în mod automat acea succesiune într-o propoziţie recognoscibilă.

Richard se întoarse cu faţa la Hercule şi vorbi foarte rar:

— Pentru că limba voastră este atât de matematică, fiecare culoare având un număr acceptabil de angstromi definit a priori, senzorul nu trebuie decât să identifice fluxul de culori şi lăţimile benzilor. Atunci întregul conţinut de informaţii a fost captat. Datorită preciziei regulilor, nici măcar nu e greu să codifici un algoritm de protecţie simplu împotriva greşelilor, care să fie folosit în conversaţiile cu tineri sau cu vorbitori neatenţi, în caz că o singură culoare se abate la stânga sau la dreapta în spectru. Totuşi, să transpui în limba noastră spusele unui octopăianjen e un proces mult mai complex. Dicţionarul pentru traducere e cât se poate de simplu. Fiecare cuvânt şi clarificatorii corespunzători pot fi identificaţi imediat. Dar e

aproape imposibil de făcut următorul pas, anume transpunerea în frază, fără intervenţia unui om.

— Asta pentru că limba octopăianjenilor diferă fundamental de a noastră, comentă Ellie. Totul este precizat şi cuantificat, pentru a reduce posibilitatea interpretării greşite. În limba lor nu există subtilitate şi nici nuanţe. Pronumele „noi”, „voi” şi „ei-ele” sunt întotdeauna marcate cu clarificatori numerici, ba chiar şiruri de calificatori, când există incertitudini. Un octopăianjen nu spune niciodată „câţiva vodeni” sau „mai mulţi nileţi” – întotdeauna foloseşte o cifră sau un interval numeric pentru a preciza mai bine lungimea perioadei de timp.

— Din punctul nostru de vedere, spuse Hercule în culori, limba oamenilor are două aspecte extrem de dificile. Unul este absenţa formulărilor exacte, fapt care conduce la folosirea unui vocabular vast... Şi acum mi-e greu să-l înţeleg pe Max din cauză că, deseori, ceea ce spune el nu e totuna cu ceea ce vrea să spună.

Nicole i se adresă lui Richard:

— Nu ştiu cum face asta computerul tău, însă traducerea trebuie să reflecte cumva toate informaţiile cantitative conţinute în spusele unui octopăianjen. Aproape fiecare verb sau adjectiv folosit de ei are ataşat un clarificator numeric. Uite, de exemplu, cum a tradus Ellie „extrem de dificil” şi „vocabular vast”. Adjectivul „dificil”, spus de Hercule în limba lui, avea drept clarificator numărul cinci, iar „vocabular mare” avea numărul şase drept clarificator pentru „mare”. Toţi clarificatorii pentru modul comparativ au în vedere intensitatea adjectivului. Cum sistemul lor numeric de bază este octal, intervalul de variaţie al comparativelor este între unu şi şapte. Dacă Hercule ar fi folosit cifra şapte pentru a clarifica adjectivul „dificil”, Ellie ar fi tradus expresia prin „imposibil de dificil”. Dacă el ar fi folosit cifra doi drept clarificator în aceeaşi frază, ea ar fi spus „puţin dificil”.

— Greşelile privind intensitatea adjectivelor, deşi importante, duc rareori la interpretări greşite, spuse Richard, jucându-se absent cu un procesor mic. Greşeala de interpretare corectă a clarificatorilor verbelor e cu totul altă problemă... aşa cum am învăţat de curând din testele mele preliminare. Să luăm simplul verb octopăienjenesc „a merge”, care înseamnă, după cum ştiţi, a se deplasa neajutat, fără un mijloc de transport. Secvenţa maro-purpuriu – galben lămâie, ambele benzi de culoare având

aceeaşi lăţime, acoperă mai multe zeci de verbe în engleză, de la „a merge” până la „a se plimba”, „a ţopăi”, „a alerga”, ba chiar „a sprinta”.

— Acelaşi aspect voiam să-l scot şi eu în evidenţă, spuse Ellie. Nu există traducere fără interpretarea completă a clarificatorilor… Pentru acest verb anume, octozii folosesc un dublu clarificator care să răspundă întrebării „cât de repede”. Într-un sens, există şaizeci şi trei de viteze diferite cu care ei pot să „meargă”… Ca să complice problema şi mai mult, pot folosi şi un clarificator de traseu, aşa că formularea „să mergem” poate avea multe, multe traduceri posibile.

Richard se strâmbă şi clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat, tată? întrebă Ellie.

— Sunt dezamăgit, răspunse Richard. Sperasem să am terminată la ora asta o versiune simplificată a translatorului. Am presupus că esenţa celor spuse poate fi determinată prin urmărirea tuturor clarificatorilor. Includerea tuturor benzilor înguste de culoare va cere o capacitate mărită de memorare şi va încetini semnificativ traducerea. S-ar putea chiar să am probleme la proiectarea unui translator care să lucreze în timp real.

— Şi ce? întrebă Hercule. De ce te preocupă atât de tare acest translator? Ellie şi Nicole deja înţeleg foarte bine limba noastră.

— Nu chiar, spuse Nicole. Ellie e singura dintre noi care chiar vă înţelege culorile fără nici o dificultate. Eu încă mai învăţ zilnic.

— Deşi iniţial am început acest proiect atât ca o provocare, cât şi ca un mijloc de a mă obliga să mă familiarizez cu limba voastră, îi răspunse Richard lui Hercule, discutam cu Nicole, săptămâna trecută, despre cât de important a devenit translatorul. Nicole spune, şi sunt de acord cu ea, că grupul sau clanul nostru din Oraşul de Smarald se împarte în două. Ellie, Nicole şi cu mine ne facem viaţa mai interesantă interacţionând tot mai mult cu specia voastră. Ceilalţi, inclusiv copiii, rămân în esenţă izolaţi. Până la urmă, dacă nu vor avea un mod de comunicare cu voi, vor deveni nemulţumiţi şi/sau nefericiţi. Un translator automat bun este cheia care le va deschide viaţa aici.

*

Harta era încreţită şi ruptă în câteva locuri. Patrick o ajută pe

Nai s-o deruleze încet şi s-o prindă pe peretele sufrageriei ei, care avea rol şi de sală de clasă pentru copii.

— Nikki, mai ţii minte ce este asta? întrebă Nai.

— Desigur, doamnă Watanabe, răspunse fetiţa. Este harta Pământului nostru.

— Benjy, poţi să ne arăţi unde s-au născut părinţii şi bunicii tăi?

— Iarăşi! Nu se poate, bombăni Galileo suficient de tare, adresându-i-se lui Kepler. Niciodată nu nimereşte. E prea tâmpit.

— *Galileo Watanabe!* Du-te în camera ta şi stai pe pat cincisprezece minute.

— Nu face nimic, Nai, spuse Benjy îndreptându-se spre hartă. M-am obişnuit.

Galileo, în vârstă de aproape şapte ani după numărătoarea oamenilor, se opri la uşă să vadă dacă i se va anula pedeapsa.

— Ce mai aştepţi? îl certă maică-sa. Ţi-am spus să te duci în camera ta.

Benjy stătu liniştit în faţa hărţii în jur de douăzeci de secunde. În cele din urmă spuse:

— Ma-ma mea s-a născut aici, în Franţa.

Se dădu puţin în spate şi localiză Statele Unite, de cealaltă parte a Oceanului Atlantic.

— Ta-tăl meu s-a născut aici în Boston, în A-me-ri-ca.

Benjy dădu să se aşeze.

— Dar bunicii tăi? îl îndemnă Nai. Ei unde s-au născut?

— Ma-ma ma-mei, bu-ni-ca mea, s-a născut în Africa spuse Benjy rar; se uită lung la hartă câteva secunde. Dar nu ţin minte unde e asta.

— Ştiu eu, doamnă Watanabe, spuse imediat micuţa Nikki. Pot să-i arăt lui Benjy?

Benjy se întoarse şi se uită la fetiţa frumuşică, cu păr negru ca smoala. Zâmbi.

— Poţi să-mi spui, Nik-ki.

Fata se ridică de pe scaun, traversă camera şi puse degetul pe zona vestică a Africii.

— Mama lui Nonni s-a născut aici, în ţara asta verde, spuse ea cu mândrie. Se numeşte Coasta de Fildeş.

— Foarte bine, Nikki, spuse Nai.

— Îmi pare rău, Nai, zise Benjy. Am lu-crat atât de mult la

frac-ţii, încât n-am avut timp de ge-o-gra-fie.

Se uită lung după nepoata sa, care se întorcea la locul ei. Când o privi din nou spre Nai, avea obrajii uzi de lacrimi.

— Nai, spuse el, azi n-am chef de şcoa-lă… Cred că am să mă duc acasă.

— Bine, Benjy, răspunse Nai cu blândeţe.

Benjy porni către uşă. Patrick dădu să-l urmeze, dar Nai îi făcu semn să stea pe loc.

Timp de aproape un minut, în clasă domni o linişte stânjenitoare.

— Acum e rândul meu? întrebă în cele din urmă Kepler.

Nai dădu din cap şi băiatul se duse la hartă.

— Mama mea s-a născut în Thailanda, în oraşul Lamphun. Tot acolo s-a născut şi tatăl ei. Bunica din partea mamei s-a născut tot în Thailanda, dar în alt oraş, numit Chiang Saen. Iată-l aici, lângă graniţa cu China.

Kepler făcu un pas la est şi arătă Japonia.

— Tatăl meu, Kenji Watanabe, şi ambii lui părinţi s-au născut în oraşul japonez Kyoto.

Băiatul se îndepărtă puţin de hartă. Părea că-l frământă ceva.

— Ce este, Kepler? întrebă Nai.

După o tăcere chinuitoare, băieţelul spuse:

— Mamă, tata a fost un om rău?

— Poftim? întrebă Nai, uluită; se aplecă spre fiul ei şi-l privi în ochi. Tatăl tău a fost o fiinţă minunată… Era inteligent, sensibil, iubitor, vesel – un adevărat prinţ. El…

Nai se opri. Emoţiile stăteau gata să erupă, s-o copleşească. Se uită o clipă în tavan, apoi îşi recăpătă stăpânirea de sine.

— Kepler, de ce pui asemenea întrebări? îţi adorai tatăl. Cum poţi să…

— Unchiul Max ne-a spus că domnul Nakamura a venit din Japonia. Noi ştim că el e un om rău. Galileo spune că, întrucât tata venea din acelaşi loc…

— *Galileo!* bubui glasul lui Nai, speriindu-i pe copii. Vino imediat aici!

Băiatul intră în fugă şi-şi privi mama nedumerit.

— Ce i-ai spus fratelui tău despre tatăl vostru?

— La ce te referi? spuse Galileo, încercând să facă pe nevinovatul.

— Mi-ai spus că se poate ca tata să fi fost un om rău,

deoarece venea din Japonia, la fel ca domnul Nakamura…

— Păi, nu-l mai ţin minte prea bine pe tata. N-am spus decât că s-ar putea…

Nai trebui să facă apel la întreaga ei stăpânire de sine pentru a nu-i trage o palmă lui Galileo. Îl apucă pe băiat de umeri.

— Tinere, dacă te mai aud o dată spunând o vorbă împotriva tatălui tău…

Nai nu-şi putu termina fraza. Nu ştia cu ce să-l ameninţe, ce să spună în continuare. Se simţi dintr-o dată copleşită de întreaga ei viaţă.

— Vă rog să staţi jos şi să mă ascultaţi cu mare atenţie, le spuse în cele din urmă fiilor săi gemeni. Harta asta de pe perete arată toate ţările de pe planeta Pământ. În fiecare naţiune există tot felul de oameni, unii buni, alţii răi, cei mai mulţi un amestec complex de bunătate şi răutate. Nici o ţară nu are numai oameni buni sau numai oameni răi. Tatăl vostru a crescut în Japonia. La fel şi domnul Nakamura. Sunt de acord cu unchiul Max că domnul Nakamura este un om foarte rău. Dar răutatea lui nu are nici o legătură cu faptul că e japonez. Tatăl vostru, Kenji Watanabe, care era tot japonez, a fost cel mai bun om din câţi au trăit vreodată. Îmi pare rău că nu-l mai ţineţi minte şi că n-aţi ştiut cum era el în realitate…

Nai făcu o scurtă pauză.

— Nu-l voi uita niciodată pe tatăl vostru, spuse ea cu glas mai moale, aproape pentru sine. Şi-acum îl văd întorcându-se în casa noastră din Noul Eden, după-amiaza târziu. Voi amândoi strigaţi „Bună, tati!” când intra pe uşă. El mă săruta, vă ridica în braţe şi vă ducea la leagănul din curte. Întotdeauna, indiferent cât de obositoare îi fusese ziua, era răbdător şi iubitor…

Glasul i se stinse. Lacrimile îi inundară obrajii şi simţi că începe să tremure. Se întoarse cu spatele.

— Ora s-a terminat, sunteţi liberi, spuse ea.

*

Patrick stătea lângă Nai şi se uitau amândoi la gemeni, care se jucau împreună cu Nikki cu o minge mare, albastră, în fundătură.

— Scuză-mă, Patrick, spuse Nai. Nu m-am aşteptat să devin…

— N-ai de ce să te scuzi, o întrerupse Patrick.

— Ba da, am, spuse Nai. Cu ani în urmă mi-am promis să nu mă las copleşită de astfel de sentimente în faţa lui Kepler şi

Galileo. Ei n-au cum să înţeleagă.

— Au uitat deja, spuse Patrick după un moment de tăcere. Uită-te la ei. Sunt total captivaţi de joc.

În acel moment, gemenii se certau. Ca de obicei într-un joc fără reguli stricte, Galileo încerca să obţină un avantaj. Nikki stătea lângă băieţi, atentă la fiecare vorbă.

— Băieţi, băieţi! strigă Nai. Încetaţi… Dacă nu vă puteţi juca fără să vă certaţi, va trebui să intraţi în casă.

Câteva secunde mai târziu, mingea albastră ţopăia pe stradă către piaţă şi cei trei copii alergau veseli după ea.

— Vrei ceva de băut? îl întrebă Nai pe Patrick.

— Da, aş vrea… mai ai suc din acela de pepene verde pe care l-a adus Hercule săptămâna trecută? A fost foarte gustos.

— Da, răspunse Nai, aplecându-se către dulăpiorul în care păstrau răcoritoarele. Apropo, unde e Hercule? Nu l-am văzut de câteva zile.

Patrick râse.

— Unchiul Richard l-a recrutat să lucreze cu normă întreagă la translator. Chiar şi Ellie şi Archie sunt acolo, cu ei, în fiecare după-amiază.

Îi mulţumi lui Nai pentru paharul cu suc. Nai luă o gură din băutura ei şi se întoarse în sufragerie.

— Ştiu că ai vrut să-l linişteşti pe Benjy azi dimineaţă, spuse ea. Te-am oprit doar pentru că-l cunosc foarte bine pe fratele tău… Este foarte mândru. Nu vrea mila nimănui.

— Am înţeles, spuse Patrick.

— Azi dimineaţă, Benjy şi-a dat seama, oarecum, că până şi micuţa Nikki – pe care el încă o mai vede ca pe un bebeluş – îl va întrece rapid la şcoală. Descoperirea l-a şocat şi i-a reamintit propriile sale limite.

Nai stătea în faţa hărţii Pământului, rămasă pe perete.

— Bănuiesc că nimic de pe harta asta nu reprezintă ceva semnificativ pentru tine, spuse ea.

— Asta cam aşa-i, răspunse Patrick. Am văzut multe fotografii şi filme, desigur, şi când eram cam de vârsta gemenilor tata îmi povestea despre Boston, despre culoarea frunzelor din New England toamna şi despre excursia pe care a făcut-o în Irlanda cu tatăl *lui…* Dar amintirile mele sunt despre alte lucruri… Adăpostul din New York mi-e foarte viu în minte. La fel şi uimitorul an pe care l-am petrecut la Baza de Tranzit. Şi

Vulturul! Ce creatură! îl ţin minte mai bine decât pe tata.

— Aşadar, te consideri pământean? întrebă Nai.

— E o întrebare interesantă, răspunse Patrick terminându-şi băutura. Ştii, de fapt nu m-am gândit niciodată la asta… Cu siguranţă mă consider om. Dar pământean?… Cred că nu.

Nai atinse harta cu degetul.

— Dacă ar fi fost mai mare, Lamphun, oraşul meu natal, ar fi apărut aici, chiar la sud de Chiang Mai. Uneori mi se pare imposibil să fi locuit acolo când eram copil.

Degetele lui Nai urmăriră conturul Thailandei.

— Aseară, în timp ce le făceam baie băieţilor, Galileo mi-a turnat o cană cu apă în cap şi, dintr-o dată, mi-am amintit foarte intens cele trei zile pe care le-am petrecut la Chiang Mai cu verişoarele mele, când aveam paisprezece ani… Era în aprilie, în timpul Festivalului Songkran şi toată lumea din oraş sărbătorea Anul Nou thailandez. Erau parade şi discursuri – obişnuitele chestii despre felul cum, după vizita primei Rama, toţi regii Chakki au pregătit poporul thailandez pentru rolul său important în lume – însă ceea ce-mi amintesc cel mai clar este că mergeam noaptea prin oraş, în partea din spate a unei furgonete electrice, împreună cu verişoara mea Oni şi cu prietenele ei. Peste tot pe unde mergeam, aruncam găleţi cu apă peste oameni – şi eram udate la rândul nostru. O ţineam tot într-un râs.

— De ce arunca toată lumea apă? întrebă Patrick.

— Acum am uitat, spuse Nai, ridicând din umeri. Avea nu ştiu ce legătură cu sărbătoarea… Dar experienţa în sine, râsul şi cum era să am hainele leoarcă şi, dintr-o dată, să mă izbească o altă cascadă de apă – toate astea mi le amintesc în amănunt.

Se lăsă din nou tăcerea. Nai desprinse harta de pe perete.

— Îmi închipui că nici Kepler şi nici Galileo nu se vor considera pământeni, îngână ea în timp ce rula harta cu mare atenţie. Ba poate că studierea istoriei şi geografiei Pământului e o pierdere de timp.

— Nu cred, spuse Patrick. Ce altceva să studieze copii? Şi, în plus, avem nevoie cu toţii să înţelegem de unde venim.

Trei feţe de copii apărură în uşa sufrageriei.

— E ora mesei? întrebă Galileo.

— Aproape, răspunse Nai. Mergeţi mai întâi să vă spălaţi. *Pe rând,* adăugă ea în timp ce copiii porniră tropăind pe hol.

Nai se întoarse brusc şi-l surprinse pe Patrick privind-o într-un fel neobişnuit. Zâmbi.

— Mi-a făcut mare plăcere tovărăşia ta în dimineaţa asta, spuse ea. M-ai ajutat să mă descurc mai uşor.

Întinse braţele şi luă mâinile lui Patrick în mâinile ei.

— În aceste ultime două luni mi-ai fost de mare ajutor în privinţa lui Benjy şi a copiilor, spuse ea cu ochii aţintiţi în ai lui. Şi ar fi o prostie să neg că m-am simţit ceva mai puţin singură de când ai început să-ţi petreci timpul cu noi.

Patrick făcu stângaci un pas către Nai, dar mâinile ei îl ţinură pe loc.

— Încă nu, spuse ea cu blândeţe. E încă prea devreme.

04

La nici un minut după ce marii ciorchini de licurici de pe cupola Oraşului de Smarald anunţară începutul unei noi zile, Nikki se înfiinţă în dormitorul bunicilor ei.

— E lumină, Nonni, spuse ea. Acuşi vin după noi.

Nicole se întoarse pe o parte şi-şi îmbrăţişă nepoata.

— Mai avem încă două ore, Nikki, îi spuse fetiţei emoţionate. Boobah încă mai doarme… întoarce-te în camera ta şi joacă-te cu jucăriile până facem noi un duş.

Când fetiţa dezamăgită plecă în sfârşit, Richard se ridică în şezut şi se frecă la ochi.

— Toată săptămâna, Nikki n-a vorbit decât despre ziua asta, îi spuse Nicole. Stă toată ziua în camera lui Benjy şi se uită la tablou. Ea şi gemenii chiar au botezat toate acele animale bizare.

Întinse distrată mâna după peria de păr de lângă pat.

— Oare de ce copiii mici înţeleg atât de greu conceptul de timp? Cu toate că Ellie i-a făcut un calendar, pe care a tăiat zilele una câte una, Nikki tot m-a întrebat în fiecare dimineaţă dacă „azi e ziua cea mare”.

— Din cauză că-i emoţionată, spuse Richard, ridicându-se din pat. Sper să nu fim cu toţii dezamăgiţi.

— Cum să fim? replică Nicole. Doctorul Blue spune că vom vedea imagini şi mai uimitoare decât cele pe care le-am văzut noi când am intrat prima dată în Oraşul de Smarald.

— Cred că întreaga menajerie va fi pe străzi. Apropo, ai înţeles ce sărbătoresc octopăianjenii?

— Un fel de… Cred că sărbătoarea cea mai apropiată ca semnificaţie, din câte ştiu, ar fi Ziua Recunoştinţei la americani. Octopăianjenii o numesc „Ziua Belşugului”. O zi în care sărbătoresc calitatea vieţii lor… Cel puţin aşa mi-a spus doctorul Blue.

Richard porni către duş, dar se întoarse şi băgă capul pe uşă.

— Ce crezi: oare faptul că ne-au invitat şi pe noi are vreo legătură cu ce le-ai povestit despre discuţia pe care a avut-o familia noastră la micul dejun, acum două săptămâni?

— Te referi la ziua în care Patrick şi Max au spus că le-ar plăcea să se întoarcă în Noul Eden?

— Exact, răspunse Richard.

— Da, cred că are. Cred că octopăianjenii avuseseră convingerea că suntem întru totul mulţumiţi aici. Invitaţia de a participa la sărbătoarea lor face parte din încercarea de a ne integra mai mult în societatea lor.

— Aş vrea să fi terminat toţi afurisiţii ăia de translatori, spuse Richard. Acum n-am decât doi… şi nici pe ăia nu i-am verificat complet. Să i-l dau lui Max pe cel de-al doilea?

— Ar fi o idee bună, spuse Nicole, înghesuindu-se în uşă lângă soţul ei.

— Ce faci?

— Vin şi eu să fac duş cu tine, răspunse Nicole râzând. Fireşte, asta doar dacă nu cumva te consideri prea bătrân ca să ai tovărăşie sub duş.

*

Jamie veni din casa alăturată să le spună că maşina e pregătită. Era cel mai tânăr dintre cei trei octopăianjeni vecini cu ei (Hercule locuia singur în cealaltă parte a pieţei) şi oamenii nu-l întâlniseră prea des. „Tutorii” lui Jamie, Archie şi doctorul Blue, le explicaseră că Jamie e foarte ocupat cu studiul şi că se apropie de un eveniment major din viaţa lui.

Deşi, la prima vedere, Jamie semăna aproape perfect cu cei trei octopăianjeni adulţi pe care clanul îi vedea în mod regulat, el era puţin mai mic decât octozii adulţi iar dungile aurii de pe tentacule erau ceva mai strălucitoare.

Iniţial, oamenii avuseseră o dilemă în privinţa hainelor pe care să le poarte la sărbătoarea octopăianjenilor, dar îşi dăduseră seama repede că ţinuta lor n-are nici o importanţă. Nici una din speciile extraterestre ce locuiau în Oraşul de Smarald nu-şi

acoperea trupul, fapt pe care octopăianjenii îl comentaseră adesea. Când Richard sugerase o dată, mai în glumă, mai în serios, că şi oamenii ar trebui să renunţe la îmbrăcăminte cât timp se află în Oraşul de Smarald („Când eşti la Roma…”, spusese el), grupul înţelesese rapid cât de importantă era îmbrăcămintea pentru confortul psihic al omului.

— N-aş putea sta goală nici chiar printre voi, prietenii mei cei mai apropiaţi, fără să-mi fie extrem de jenă, spusese Eponine, rezumând sentimentele tuturor.

Grupul pestriţ compus din unsprezece oameni şi patru octopăianjeni porni către piaţă. La coada grupului venea Eponine, mergând încet, cu o mână pe burta foarte mare. Toate femeile se gătiseră puţin – Nai purta rochia de mătase thailandeză, viu colorată, cu flori albastre şi verzi – dar bărbaţii şi copiii, cu excepţia lui Max (care-şi pusese cămaşa hawaiană strident colorată pe care o păstra pentru ocazii speciale) purtau ginşi şi tricouri, ţinuta lor de fiecare zi în Oraşul de Smarald.

Măcar aveau hainele curate. La început, găsirea unui mod de a-şi spăla rufele reprezentase o problemă acută pentru oameni. Totuşi, după ce-i explicaseră lui Archie încurcătura în care se află, nu trecuseră decât câteva zile până când el le făcuse cunoştinţă cu dromazii, fiinţe de mărimea insectelor, care le curăţau automat hainele.

*

În piaţă, grupul urcă în transportor. Chiar înainte de poarta care marca graniţa zonei lor, maşina se opri ca să urce doi octopăianjeni pe care nu-i mai văzuseră până atunci. Richard îşi exersă translatorul în timpul conversaţiei dintre doctorul Blue şi noii veniţi. Ellie se uita pe monitor peste umărul tatălui ei şi făcea comentarii despre acurateţea traducerii. În general, fidelitatea traducerii era destul de bună dar viteza, cel puţin în ritmul normal al conversaţiei octopăianjenilor, era prea mică. O propoziţie se traducea în timpul în care erau „rostite” trei, ceea ce-l făcea pe Richard să reseteze cu regularitate sistemul. Bineînţeles că nu putu spicui mare lucru din conversaţie, căci pierdea două fraze din trei.

O dată ajunşi de cealaltă parte a porţii, priveliştea deveni fascinantă. Nikki, cu ochii larg deschişi, identifica împreună cu Benjy şi gemenii majoritatea animalelor din tabloul octopăianjenilor. Străzile largi erau extrem de aglomerate. Pe

lângă nenumăratele transportoare care se deplasau în ambele direcţii pe şine ca de tramvai, mai erau şi pietoni de toate speciile şi dimensiunile, creaturi care se deplasau cu vehicule pe roţi semănând cu bicicletele şi, ocazional, câte un grup mixt de fiinţe cocoţate pe un struţozaur.

Max, care de la sosire nu ieşise nici măcar o dată din zona oamenilor, îşi puncta observaţiile cu „rahat”, „drăcia dracului” şi alte cuvinte pe care Eponine îi ceruse să le elimine din vocabular înainte de naşterea copilului. La prima oprire de după poartă, în maşina lor se căţără un mic grup de creaturi pe care nu le mai văzuseră înainte, ceea ce-l nelinişti teribil pe Max, căci patru dintre noii veniţi se îndreptară imediat în direcţia lui Eponine pentru a examina „scaunul” special pe care octopăianjenii îl instalaseră datorită sarcinii ei avansate. Max stătea protector lângă ea, ţinându-se de una din barele verticale împrăştiate de-a lungul celor zece metri ai maşinii.

Doi dintre noii pasageri făceau parte din specia botezată de copii „crabi dungaţi”, nişte creaturi roşu cu galben cam de mărimea lui Nikki, cu opt picioare, corp rotund acoperit cu o carapace tare şi cleşti care inspirau teamă. Amândoi începură imediat să-şi frece antenele de picioarele goale ale lui Eponine, pe sub rochie. Erau doar curioşi, dar combinaţia dintre senzaţia ciudată şi aspectul neobişnuit al extratereştrilor o făcură pe Eponine să se retragă speriată. Archie, care stătea de cealaltă parte a lui Eponine, întinse repede un tentacul şi-i împinse cu blândeţe pe extratereştri. Atunci unul dintre crabii dungaţi se ridică pe cele patru picioare din spate, îşi pocni cleştii în faţa lui Eponine şi păru a spune ceva ameninţător cu antenele care vibrau rapid. În clipa următoare, octopăianjenul Archie întinse două tentacule, îl ridică de la podea pe crabul ostil şi îl depuse în stradă, afară.

Scena schimbă dramatic starea de spirit a tuturor oamenilor. În timp ce Archie le explica lui Max şi Eponine ce se întâmplase (Max era prea zguduit ca să încerce să folosească translatorul, aşa că Ellie traduse), gemenii Watanabe se înghesuiră lângă Nai, iar Nikki îi ceru bunicului ei s-o ia în braţe.

— Specia asta nu e prea inteligentă, le spuse Archie prietenilor săi oameni, şi ne-a fost greu să-i eliminăm pe cale genetică tendinţele agresive. Creatura pe care am aruncat-o din autobuz a mai provocat neplăceri. Optimizatorul responsabil cu

specia asta a marcat-o deja – poate aţi observat – cu două puncte mici, verzi, pe carapace… Cu siguranţă, această ultimă încălcare a regulilor va avea drept consecinţă anihilarea.

Când Ellie termină de tradus, oamenii îi inspectară metodic pe ceilalţi extratereştri din autobuz, căutând eventualele puncte verzi. Uşuraţi că toate celelalte creaturi nu constituie un pericol, adulţii se relaxară oarecum.

— Ce-a spus „chestia” aia? îl întrebă Richard pe Archie în timp ce maşina se apropia de altă staţie.

— A fost o reacţie standard de ameninţare, spuse Archie, tipică animalelor cu inteligenţă redusă. Modelul descris de antenele acestei creaturi transmiteau un mesaj grosolan, fără nici un conţinut de informaţii reale.

*

Maşina îşi continuă drumul pe bulevard timp de încă opt-zece nileţi, oprindu-se de două ori pentru a mai lua pasageri – şase octopăianjeni şi vreo douăzeci de alte creaturi din cinci specii diferite. Patru animale bleumarin, dintre cele cu emisfera superioară alcătuită dintr-o materie asemănătoare creierului uman, se aşezară chiar în faţa lui Richard, care încă o mai ţinea în braţe pe Nikki. Vietăţile îşi întinseră antenele noduroase spre picioarele lui Nikki; cele opt antene se împletiră între ele, ca pentru a „comunica”. Când fetiţa îşi mută uşor picioarele, antenele fură repede retrase în masa ciudată care forma corpul creaturilor extraterestre.

La această vreme, mijlocul de transport era foarte aglomerat. Un animal pe care oamenii nu-l mai văzuseră şi pe care Max l-a descris mai târziu cu acurateţe drept un cârnat polonez cu nas lung şi şase picioare scurte, se căţără pe una din barele verticale şi înhăţă cu cele două labe din faţă poşeta lui Nai. Jamie interveni înainte ca poşeta sau Nai să aibă de suferit, dar după câteva clipe Galileo lovi puternic cu piciorul cârnatul, care căzu de pe bară. Băiatul spuse că i s-a părut că vietatea se pregăteşte să înşface din nou poşeta. Creatura se retrase în altă parte a autobuzului, cu singurul său ochi ţintuindu-l precaut pe Galileo.

— Ai face bine să fii atent, spuse Max rânjind şi ciufulind părul băiatului. Altfel octozii au să-ţi pună pe popou două puncte verzi.

Bulevardul era străjuit de clădiri cu unul sau două etaje,

aproape toate zugrăvite cu modele geometrice în culori strălucitoare. La uşi şi pe acoperişuri atârnau ghirlande şi jerbe alcătuite din flori şi frunze viu colorate. Pe un zid lung (peretele din spate al spitalului principal, după cum îi spuse Hercule lui Nai), o uriaşă pictură murală, de patru metri înălţime şi douăzeci de metri lungime, îi zugrăvea pe medicii octopăianjeni îngrijind bolnavii din propria specie, precum şi multe alte creaturi care trăiau în Oraşul de Smarald.

Transportorul încetini puţin şi începu să coboare o rampă. Vehiculul traversă un pod lung de câteva sute de metri peste un râu sau un canal lat, pe care văzură bărci, mulţi octopăianjeni voioşi şi alte creaturi marine necunoscute. Archie le spuse că intrau în inima Oraşului de Smarald, unde aveau loc toate ceremoniile importante şi unde trăiau şi lucrau „cei mai marcanţi” optimizatori.

— Acolo, spuse el arătând o clădire octogonală înaltă de aproximativ treizeci de metri, se află biblioteca şi centrul nostru de informaţii.

Ca răspuns la întrebarea lui Richard, Archie spuse că şanţul sau canalul cu apă încercuia complet „centrul administrativ”.

— Cu excepţia ocaziilor speciale, ca aceasta de azi şi a chestiunilor oficiale aprobate de optimizatori, numai octopăianjenii au acces în această zonă, explică Archie.

Transportorul parcă pe un platou mare de lângă o structură ovală care semăna cu un stadion sau poate cu o sală de spectacole în aer liber. După ce coborâră din maşină, Nai îi spuse lui Patrick că-n ultima parte a călătoriei trăise o senzaţie de claustrofobie mai mare ca oricând.

— Aşa ceva n-am mai simţit decât în metroul din Kyoto la oră de vârf, când m-am dus să cunosc familia lui Kenji.

— Cel puţin în Japonia erai înconjurată de fiinţe umane, spuse Patrick cutremurându-se. Aici a fost atât de straniu... M-am simţit de parcă toate creaturile alea m-ar fi cercetat în amănunt. A trebuit să închid ochii ca să nu înnebunesc.

Oamenii coborâră şi porniră în grup spre stadion, înconjuraţi de cei patru octopăianjeni prieteni şi ceilalţi doi octozi care urcaseră în maşină înainte ca aceasta să iasă din zona oamenilor. Aceşti şase octopăianjeni îi protejau pe Nicole şi pe ceilalţi oameni de hoardele de vietăţi care forfoteau în toate direcţiile. Eponine începu să ameţească, atât din cauza

amestecului de priveliști și mirosuri cât și din cauza mersului, aşa că Archie oprea procesiunea din cincizeci în cincizeci de metri. În cele din urmă intrară pe o poartă şi octopăianjenii îi conduseră pe oameni spre sectorul destinat lor.

În sectorul rezervat oamenilor nu era decât un singur scaun. De fapt, Eponine avea singurul scaun de pe întregul stadion. Uitându-se cu binoclul lui Richard spre partea superioară a arenei, Max şi Patrick văzură multe fiinţe rezemate sau agăţate de stâlpii verticali solizi împrăştiaţi de la un capăt la altul al teraselor, dar nicăieri nu văzură vreun scaun.

Pe Benjy îl fascinau traistele de pânză alb-gălbuie purtate de Archie şi câţiva dintre ceilalţi octopăianjeni. Traistele, toate identice, erau cam de mărimea unei genţi de damă şi atârnau la ceea ce s-ar fi putut numi nivelul şoldului octopăianjenilor, prinse peste cap cu o curea simplă. Oamenii nu mai văzuseră niciodată un octod purtând vreun accesoriu. Benjy observase traistele încă de la plecarea din piaţă şi-l întrebase pe Archie ce-i cu ele, dar nu primise răspuns. La vremea aceea, Benjy Presupusese că Archie n-a înţeles întrebarea; până ajunseră la stadion şi văzu alte traiste similare, o uitase şi el.

Archie explică foarte vag scopul traistei, lucru care nu-i stătea în fire. Nicole trebui să-l roage să repete înainte să-i spună lui Benjy despre ce e vorba.

— Archie spune că e un echipament de care s-ar putea să aibă nevoie ca să ne protejeze în caz de urgenţă.

— Ce fel de e-chi-pa-ment? întrebă Benjy, dar Archie se îndepărtase deja câţiva metri şi discuta cu un octopăianjen dintr-un sector învecinat.

Oamenii erau separaţi de celelalte specii atât prin două frânghii metalice întinse la capetele stâlpilor verticali de pe perimetrul enclavei lor, cât şi prin protectorii (sau paznicii, cum îi numea Max) octopăianjeni care staţionau în zona liberă dintre diferitele specii. Alături de oameni, în dreapta, se afla un grup de câteva sute de extratereştri cu şase braţe flexibile, aceleaşi creaturi care construiseră scara de sub cupola curcubeu. În stânga şi mai jos de clanul oamenilor, de cealaltă parte a unei mari zone libere, se aflau cam o mie de animale maro, scunde şi îndesate, asemănătoare cu iguanele, cu cozi lungi şi conice şi dinţi ieşiţi în afară. Iguanele erau de mărimea pisicilor domestice.

Întreg stadionul era împărţit cu rigiditate pe specii, fapt ce sărea imediat în ochi. Nici o specie nu era amestecată cu alta. Ba mai mult, în afară de „paznici”, în partea superioară nu se afla nici un octopăianjen. Toţi cei cincisprezece mii de octozi (după estimarea lui Richard) prezenţi ca spectatori stăteau în rândurile de jos.

— Există mai multe motive pentru segregare, explică Archie şi Ellie traduse. În primul rând, spusele Optimizatorului Şef vor fi difuzate în treizeci-patruzeci de limbi simultan. Dacă vă uitaţi cu atenţie, veţi vedea că fiecare sector în parte are un aparat – al vostru de aici, de exemplu, este ceea ce Richard numeşte difuzor – care traduce în limba speciei respective. Toţi octozii, inclusiv diverşii morfi, înţeleg limba noastră standard în culori. De asta stăm toţi în partea de jos, unde nu e nici un echipament special pentru traducere... Să vă arăt despre ce vorbesc... Uitaţi-vă acolo (Archie întinse un tentacul), vedeţi grupul acela de crabi dungaţi? Vedeţi cele două sârme lungi, verticale de pe masa aceea din faţa sectorului lor? Când Optimizatorul Şef începe să vorbească, sârmele acelea se vor activa şi vor traduce în limba antenelor lor.

Mult mai jos de ei, peste ceea ce ar fi fost terenul de joc pe un stadion de pe Pământ, se afla o copertină uriaşă cu dungi colorate, suspendată pe nişte coloanele de susţinere fixate în partea de jos a arenei.

— Poţi să citeşti ce scrie? îl întrebă Ellie pe tatăl său.

— Poftim? spuse Richard, încă uimit de amploarea spectacolului.

— Pe copertină e un mesaj, spuse Ellie arătând în jos. Citeşte culorile.

— Ai dreptate.

Richard începu să citească rar:

— „Belşug înseamnă hrană, apă, energie, informaţii, echilibru şi...” care e ultimul cuvânt?

— Eu l-aş traduce prin „diversitate”, spuse Ellie.

— Ce înseamnă mesajul? întrebă Eponine.

— Cred că urmează să aflăm.

*

Câteva secunde mai târziu, după ce Archie le spuse oamenilor că alt motiv pentru segregarea speciilor era confirmarea statisticilor recensământului efectuat de octopăianjeni, două

perechi de animale negre, uriaşe începură să ruleze copertina de pe teren pe doi pari lungi şi groşi. Începură din mijlocul arenei şi se retraseră spre margini, înfăşurând copertina pe pari pentru a dezveli tot terenul.

În acelaşi timp, un ciorchine suplimentar de licurici coborî de deasupra stadionului, astfel încât toate speciile putură să vadă cu claritate nu numai abundenţa de fructe, legume şi cereale, ci şi cele două grupuri alcătuite din diverse fiinţe, care se aflau în sectoare distincte pe podeaua arenei, de o parte şi de alta a centrului ei. Primul grup de extratereştri mergea în cerc larg pe o suprafaţă de pământ obişnuit. Extratereştrii erau legaţi între ei cu un fel de frânghie. Alături de ei se afla un bazin mare cu apă, în care înotau în cerc alte treizeci sau patruzeci de specii, de asemenea legate între ele.

Chiar în centrul terenului era înălţată o platformă, pe care nu se aflau decât nişte cutii negre, împrăştiate pe suprafaţa ei; de pe platformă coborau nişte rampe în direcţia celor două suprafeţe adiacente. Sub privirile tuturor, patru octopăianjeni rupseră cercul din bazinul de înot şi urcară rampa spre platformă. Alţi patru octopăianjeni se deprinseră din grupul care mergea pe suprafaţa de pământ şi se alăturară colegilor lor. Apoi unul dintre aceşti opt octopăianjeni se urcă pe o cutie din mijlocul platformei şi începu să vorbească în culori.

— Ne-am adunat astăzi…

Vocea care se auzea din difuzor îi făcu pe oameni să tresară. Micuţa Nikki începu să plângă. La început le veni extrem de greu să înţeleagă ce auzeau, căci toate silabele erau accentuate exact la fel şi sunetele, deşi pronunţate cu grijă, nu erau prea corecte, de parcă le rostea cineva care nu auzise niciodată un om vorbind. Richard, năucit, abandonă imediat încercarea de a-şi folosi propriul translator şi se aplecă să studieze aparatul din care veneau sunetele.

Ellie împrumută binoclul lui Richard ca să poată urmări mai bine culorile. Cu toate că trebuia să ghicească unele cuvinte, din cauza benzilor din afara spectrului vizibil pentru oameni, îi era mai uşor să citească frazele formulate în culori decât să se concentreze asupra cuvintelor redate de echipamentul audio al octopăianjenilor.

Până la urmă, adulţii îşi acordară oarecum auzul la cadenţa şi pronunţia glasului extraterestru şi prinseră în mare măsură ce

se spunea. Optimizatorul Şef octopăianjen arăta că totul e minunat în ţara lor îmbelşugată şi că succesul neîntrerupt al societăţii lor diverse şi complexe se reflectă în varietatea hranei aflată pe teren.

— Tot acest belşug n-ar fi putut fi obţinut fără strânsa colaborare dintre specii, spuse vorbitorul.

Mai târziu, Optimizatorul Şef înmână diplome de merit pentru performanţe deosebite. Fură scoase în evidenţă mai multe specii – de exemplu, se părea că producţia de substanţă asemănătoare mierii fusese remarcabilă, căci o duzină de licurici luminară timp de câteva secunde sectorul gândacilor cu bot. După vreo trei fengi de discurs, oamenii obosiră din cauza efortului făcut pentru a asculta acel glas ciudat şi nu mai urmăriră deloc discursul. De aceea, grupul fu surprins când licuricii apărură deasupra capetelor lor şi fură prezentaţi mulţimilor extraterestre. Miile de ochi străini rămaseră aţintiţi asupra lor timp de o jumătate de nilet.

În ultima parte a discursului Optimizatorului Şef, Max vorbise cu Eponine.

— Ce-au spus despre noi? o întrebă Max pe Ellie, care continuase să traducă.

— Doar că suntem nou-veniţi în ţara lor, şi că încă ne mai studiază capacităţile. Au mai urmat nişte numere care, probabil, ne-au descris. N-am înţeles partea aceea.

După ce prezentă pe scurt alte două specii, Optimizatorul Şef începu să facă rezumatul principalelor puncte ale discursului său.

— *Mami, mami!*

Ţipătul îngrozit al lui Nikki acoperi dintr-o dată vocea extraterestră de la difuzor. În timp ce adulţii erau absorbiţi de discurs şi de spectacolul din jurul lor, Nikki se căţărase cumva peste bariera joasă care înconjura sectorul lor şi intrase în spaţiul liber care-i separa de creaturile iguană. Se părea că nici octopăianjenul Hercule, care patrula în acea zonă, n-o observase, după cum nu observă nici că una dintre iguane a scos capul printre cele două frânghii metalice din jurul sectorului ei şi-a apucat rochia lui Nikki cu dinţii ei ascuţiţi.

Groaza din glasul copilei îi paraliză preţ de o clipă pe toţi, în afară de Benjy. El acţionă prompt: sări peste barieră, alergă în ajutorul lui Nikki şi izbi în cap cu toată puterea creatura iguană.

Uimită, creatura dădu drumul rochiei lui Nikki. Se dezlănţui iadul. Nikki fugi înapoi în braţele mamei sale, dar înainte ca Hercule şi Archie să poată ajunge la Benjy, extraterestrul înfuriat ieşi printre frânghii şi sări în spatele lui Benjy. Acesta urlă de durerea intensă provocată de dinţii iguanei înfipţi în umărul lui şi începu să se scuture, încercând să azvârle creatura. Câteva clipe mai târziu, creatura căzu la pământ, complet inconştientă. În locul în care coada creaturii se unea cu restul corpului se puteau vedea clar două buline verzi.

Întregul incident se consumase în mai puţin de un minut. Discursul nu fusese întrerupt. În afară de vietăţile ce ocupau sectoarele din imediata vecinătate, nimeni nu observase întâmplarea. Dar Nikki era foarte înspăimântată, Benjy era grav rănit iar Eponine începuse să aibă contracţii. Mai jos de ei, iguanele furioase se împingeau în frânghiile metalice, neţinând seamă de ameninţările celor opt octopăianjeni care veniseră în spaţiul dintre cele două specii.

Archie le spuse oamenilor că e timpul să plece. Nimeni nu se opuse. Archie îi escortă în grabă până în afara stadionului. Ellie o ducea în braţe pe Nikki care plângea în hohote, în timp ce Nicole aplica înnebunită un antiseptic din trusa medicală pe rana lui Benjy.

*

Richard se ridică în coate când Nicole intră în dormitor.

— Se simte bine băiatul? întrebă el.

— Aşa cred, spuse Nicole, oftând din greu. Tot mai sunt îngrijorată că s-ar putea ca substanţele chimice din saliva acelei creaturi să-i facă rău... Doctorul Blue mi-a fost de mare ajutor. Mi-a explicat că iguanele nu au venin toxic, dar a fost de acord cu mine că trebuie să urmărim apariţia unei eventuale reacţii alergice... Vom afla în următoarele câteva zile dacă avem sau nu o problemă.

— Şi durerea? L-a mai lăsat?

— Benjy refuză să se plângă... Cred că de fapt e foarte mândru de el – pe bună dreptate – şi nu vrea să spună nimic care să-i afecteze aura de erou al familiei.

— Dar Eponine? întrebă Richard după o scurtă tăcere. Tot mai are contracţii?

— Nu, deocamdată s-au oprit. Dar dacă Marius se naşte într-o zi sau două, nu va fi primul copil a cărui naştere a fost

provocată de adrenalină.

Nicole începu să se dezbrace.

— Cel mai greu îi este lui Ellie… Spune că e o mamă denaturată şi că n-o să-şi ierte niciodată că n-a supravegheat-o mai atent pe Nikki… Acum câteva minute vorbea şi ea ca Max şi Patrick. Se întreba cu glas tare dacă n-ar fi mai bine să ne întoarcem cu toţii în Noul Eden şi să mergem la noroc cu Nakamura. „De dragul copilului”, a spus ea.

Nicole termină cu dezbrăcatul şi se băgă în pat.

— Richard, e o problemă foarte serioasă… crezi că octopăianjenii ne-ar *permite* vreodată să ne întoarcem în Noul Eden?

— Nu, spuse el după un timp. Cel puţin nu toţi.

— Sunt de acord cu tine, spuse Nicole. Dar nu vreau să le-o spun celorlalţi… Poate ar trebui să mai discut o dată problema cu Archie.

— Va încerca s-o ocolească, aşa cum a făcut prima dată.

Un timp rămaseră tăcuţi, ţinându-se de mână.

— La ce te gândeşti, iubitule? întrebă Nicole când observă că Richard are ochii deschişi.

— La ziua de azi, răspunse el. La tot ce s-a întâmplat azi. Reiau totul în minte, scenă cu scenă. Acum că sunt bătrân şi memoria mea nu mai e la fel de bună ca altădată, încerc să folosesc tehnici de împrospătare…

Nicole râse.

— Eşti imposibil! spuse ea. Dar te iubesc oricum.

05

Max era agitat.

— Eu unul nu vreau să rămân în locul ăsta un minut mai mult decât e necesar. Nu mai am încredere în ei… Ascultă, Richard, tu ştii al naibii de bine că am dreptate. Ai văzut ce repede a scos Archie din traistă chestia aia ca un tub când iguana extraterestră i-a sărit în spate lui Benjy? Şi n-a ezitat o nici o clipă s-o folosească. Am auzit doar un fâsâit şi, *presto!,* şopârla aia a căzut, ori moartă, ori paralizată. I-ar fi făcut acelaşi lucru oricăruia dintre noi dacă nu ne-am fi purtat cum trebuie.

— Max, cred că exagerezi, spuse Richard.

— Nu, zău? Să fie tot o exagerare faptul că scena de ieri mi-a dovedit pentru a nu ştiu câta oară cât de neputincioşi suntem…

— Max, îl întrerupse Nicole, nu crezi că ar fi mai bine să discutăm subiectul ăsta altă dată, când nu vom mai fi atât de pătimaşi?

— Nu, răspunse cu tărie Max. Nu cred. Vreau să-l discutăm acum, în dimineaţa asta. De asta am rugat-o pe Nai să le dea copiilor micul dejun acasă la ea.

— Doar nu sugerezi că ar trebui să plecăm în clipa asta, când Eponine poate să nască în orice clipă? spuse Nicole.

— Bineînţeles că nu, răspunse Max. Dar cred că ar trebui să ne luăm tălpăşiţa de îndată ce o să poată călători. Doamne, Nicole, cel fel de viaţă putem avea noi aici? Nikki şi gemenii sunt speriaţi de moarte. Pun pariu că nu vor mai vrea să iasă din zona noastră săptămâni întregi, poate chiar niciodată… Şi nu e, oare, momentul să ne întrebăm de ce ne-au adus octopăianjenii aici? Ai văzut ieri toate creaturile alea de pe stadion? N-ai avut impresia că *toate* muncesc pentru octopăianjeni, într-un fel sau altul? Nu e probabil să fim şi noi integraţi în curând, cine ştie cum, în sistemul lor utilitar?

Ellie vorbi pentru prima dată de la începutul conversaţiei.

— Eu am avut întotdeauna încredere în octopăianjeni, spuse ea. Nu mi-am pierdut-o. Nu cred să aibă vreun fel de plan diabolic de a ne integra în schema lor generală într-un mod care să fie inacceptabil pentru noi… însă ieri am învăţat ceva, sau ar trebui să spun că am *reînvăţat* ceva. Ca mamă, am responsabilitatea să-i asigur fiicei mele un mediu în care să poată înflori şi să aibă şansa de a fi fericită… Nu mai cred că acest lucru este posibil aici, în Oraşul de Smarald.

Nicole se uită mirată la Ellie.

— Deci şi tu vrei să pleci? întrebă ea.

— Da, mamă.

Nicole se uită în jur. După expresia de pe chipul lui Eponine şi al lui Patrick îşi dădu seama că şi ei sunt de acord cu Max şi cu Ellie.

— Ştie cineva ce părere are Nai despre acest subiect? întrebă ea.

Patrick se înroşi uşor când Max şi Eponine se uitară la el, de parcă se aşteptau să răspundă.

— Am discutat aseară despre asta, spuse el în cele din urmă. De câtva timp, Nai are convingerea că cei mici au o viaţă prea îngustă, izolaţi cum suntem aici, în zona noastră. Dar mai ales

după cele întâmplate ieri, e şi îngrijorată că, dacă ar fi să trăim liber în societatea octopăianjenilor, pe copii i-ar pândi pericole majore.

— Cred că lucrurile sunt clare, spuse Nicole ridicând din umeri. Cu prima ocazie, voi vorbi cu Archie despre plecarea noastră.

*

Nai era o povestitoare bună. Copiilor le plăceau la nebunie zilele de şcoală în care ea renunţa la activităţile planificate şi, în schimb, le spunea poveşti. De fapt, în ziua când Hercule apăruse să-i supravegheze, ea le spunea copiilor mituri greceşti şi chinezeşti. Copiii îl botezaseră pe octopăianjen Hercule după ce el o ajutase pe Nai să mute mobila din cameră într-o altă configuraţie.

Majoritatea poveştilor spuse de Nai aveau un erou. Cum până şi Nikki îşi mai amintea de bioţii oameni din Noul Eden, pe copii îi interesau mai mult povestirile despre Albert Einstein, Abraham Lincoln şi Benita Garcia decât personajele istorice sau mitologice cu care nu avuseseră nici o legătură.

În dimineaţa de după sărbătoarea octopăianjenilor, Nai le povesti copiilor cum îşi folosise Benita Garcia renumele pentru a ajuta milioane de oameni săraci din Mexic în timpul ultimelor faze ale Marelui Haos. Nikki, care moştenise de la mama şi bunica ei compasiunea, fu mişcată de curajul cu care Benita înfruntase oligarhia mexicană şi corporaţiile americane multinaţionale. Fetiţa declară că Benita Garcia e eroul ei.

— Eroina, o corectă Kepler, mereu preocupat de corectitudine. Dar tu, mamă? întrebă băiatul după câteva clipe. Tu ai avut un erou sau o eroină când erai mică?

În ciuda faptului că se afla într-un oraş extraterestru, pe o navă spaţială extraterestră, la o distanţă incredibil de mare de Lamphun, oraşul ei natal din Thailanda, Nai se văzu iarăşi copilă, îmbrăcată într-o rochie simplă de bumbac, intrând cu picioarele goale în templul budist pentru a aduce omagiu reginei Chamatevi. Văzu şi călugăriţele în mantiile lor de culoarea şofranului şi, preţ de o clipă, i se păru chiar că simte mirosul beţişoarelor parfumate din urna din faţa templului lui Buddha.

— Da, spuse ea, puternic tulburată de intensitatea amintirii, am avut o eroină… Regina Chamatevi din Haripunchai.

— Cine a fost ea, doamnă Watanabe? întrebă Nikki. A fost ca

Benita Garcia?

— Nu chiar. Chamatevi a fost o tânără frumoasă care a trăit în regatul Mon din sudul Indochinei acum mai bine de o mie de ani. Familia ei era bogată şi strâns înrudită cu regele din Mon. Dar Chamatevi, care era excesiv de instruită pentru o femeie din acea vreme, tânjea să facă ceva diferit şi neobişnuit. Mai înainte, când Chamatevi avea nouăsprezece sau douăzeci de ani, un ghicitor…

— Ce e un ghicitor, mamă? întrebă Kepler.

Nai zâmbi.

— Cineva care prezice viitorul sau cel puţin încearcă s-o facă, răspunse ea. În tot cazul, acest ghicitor a venit la rege şi i-a spus că există o legendă veche care spune că o frumoasă tânără mon, de viţă nobilă, va pleca în nord prin toate junglele, până în valea Haripunchai şi va uni toate triburile din regiune care se războiau. Această tânără, a continuat ghicitorul, va întemeia un regat a cărui splendoare o va egala pe cea a regatului Mon şi va fi cunoscută în multe ţinuturi pentru modul ei remarcabil de a conduce ţara. Profetul a spus această poveste în timpul unui ospăţ de la curte şi Chamatevi l-a ascultat. Când povestea s-a terminat, tânăra a venit în faţa regelui Mon şi i-a spus că e convinsă că *ea* este femeia din legendă… în ciuda opoziţiei tatălui său, a acceptat banii, proviziile şi elefanţii oferiţi de rege, deşi mâncarea abia îi ajungea pentru cele cinci luni de călătorie prin junglă, până în ţinutul Haripunchai. Dacă legenda nu era adevărată şi numeroasele triburi din vale n-ar fi acceptat-o ca regină, Chamatevi n-ar fi putut să se întoarcă la în regatul Mon şi ar fi fost nevoită să se vândă ca sclavă. Dar lui Chamatevi nu i-a fost frică nici un moment… Bineînţeles că legenda s-a adeverit, triburile din vale au proclamat-o regina lor şi ea a domnit mulţi ani, domnia ei fiind cunoscută în istoria Thailandei ca Epoca de Aur a regatului Haripunchai… Când a îmbătrânit, Chamatevi a avut grijă să-şi împartă regatul în două părţi egale, pe care le-a încredinţat fiilor ei gemeni. Apoi s-a retras la o mănăstire budistă pentru a-l mulţumi lui Dumnezeu pentru iubirea şi protecţia Lui. Şi-a păstrat vigoarea trupului şi a spiritului până la vârsta de nouăzeci şi nouă de ani, când a murit.

Din motive pe care nu le înţelegea bine, Nai se simţi tot mai emoţionată în timp ce spunea povestea. Când termină, mai

vedea încă în minte panourile de pe pereţii templului din Lamphun, care ilustrau povestea lui Chamatevi. Fusese atât de prinsă de poveste încât nu observase că Patrick, Nicole şi Archie intraseră în clasă şi şedeau pe podea în spatele copiilor.

*

— Şi noi avem multe poveşti asemănătoare pe care le spunem tinerilor noştri, spuse Archie după câteva minute; Nicole traduse. Cele mai multe din ele sunt foarte, foarte vechi. Sunt oare adevărate? Pentru un octopăianjen, asta chiar nu contează. Poveştile distrează, instruiesc, inspiră.

— Copiilor noştri le-ar plăcea mult să audă o poveste de-a voastră, sunt sigură, îi spuse Nai lui Archie. De fapt, tuturor ne-ar plăcea.

Timp de aproape un nilet Archie nu spuse nimic. Lichidul din lentila lui era foarte activ, se mişca dintr-o parte în alta, parcă studiindu-i cu atenţie pe oamenii care se uitau la el. În cele din urmă, în jurul capului său cenuşiu începură să izvorască inele colorate.

— Demult, demult, începu el, într-o lume îndepărtată şi binecuvântată cu resurse îmbelşugate şi frumuseţi de nedescris, toţi octopăianjenii trăiau într-un vast ocean. Pe uscat existau multe creaturi, dintre care…

— Scuză-mă, îl întrerupse Nicole, nu ştiu cum să traduc următorul grup de culori.

Archie folosi mai multe fraze pentru a încerca să definească în alţi termeni cuvântul.

— Acei care au plecat înainte… spuse Nicole pentru sine. În fine, nu cred că pentru poveste este esenţial ca fiecare cuvânt să fie tradus cu exactitate… Voi traduce prin „precursori”.

— Pe porţiunile de uscat ale acestei frumoase planete, continuă Archie, existau multe creaturi, dintre care de departe cele mai inteligente erau Precursorii. Ei construiseră vehicule care zburau în aer, exploraseră toate stelele şi planetele învecinate, ba chiar învăţaseră să creeze viaţă din substanţe chimice simple, acolo unde nu mai existase viaţă până atunci. Cu cunoştinţele lor incredibile, schimbaseră înfăţişarea uscatului şi a oceanelor. S-a întâmplat că Precursorii au hotărât că specia octopăianjenilor are un enorm potenţial nefolosit, capacităţi care nu fuseseră exprimate niciodată în lunga lor existenţă şi au început să le arate octopăianjenilor cum să-şi dezvolte şi să-şi

folosească talentele latente. De-a lungul anilor, specia octopăianjenilor a devenit, mulţumită Precursorilor, a doua specie foarte inteligentă de pe planetă şi a dezvoltat o relaţie foarte strânsă şi complexă cu Precursorii. În tot acest timp, Precursorii i-au ajutat pe octopăianjeni să înveţe să trăiască în afara apei, luând oxigen direct din aerul frumoasei planete. Colonii întregi de octozi au început să-şi petreacă viaţa pe uscat. Într-o zi, după o întâlnire importantă dintre optimizatorii şefi ai Precursorilor şi octopăianjenilor, s-a anunţat că *toţi* octopăianjenii vor deveni vietăţi de uscat şi vor renunţa la coloniile lor din ocean… în ocean, la mare adâncime trăia o colonie de octopăianjeni mică, abia o mie de suflete, administrată de un optimizator local care nu credea că optimizatorii şefi ai celor două specii au luat o decizie corectă. Acest optimizator local s-a opus anunţului şi, cu toate că el şi colonia lui au fost ostracizaţi de ceilalţi şi n-au avut parte de belşugul oferit de Precursori, ei şi multe generaţii următoare au continuat să-şi ducă viaţa izolată, necomplicată pe fundul oceanului… într-o bună zi s-a întâmplat ca o mare calamitate să lovească planeta, iar uscatul a devenit absolut de nelocuit. Au murit multe milioane de creaturi şi numai acei octopăianjeni care puteau trăi confortabil în apă au supravieţuit miilor de ani în care uscatul a rămas pustiu… Când, în cele din urmă, planeta şi-a revenit şi câţiva dintre octopăianjenii din ocean s-au aventurat pe uscat, n-au mai găsit nici un seamăn de-al lor şi nici un Precursor. Acel optimizator care trăise cu mii de ani înainte fusese vizionar. Fără opoziţia lui, octopăianjenii ar fi murit până la ultimul… Şi de asta, chiar şi azi, octopăianjenii deştepţi îşi păstrează capacitatea de a trăi şi în apă, şi pe uscat.

De pe la începutul poveştii, Nicole îşi dăduse seama că Archie le împărtăşeşte ceva total diferit de tot ce le spusese până atunci. Să fi fost oare din cauza discuţiei lor din acea dimineaţă, când ea îi spusese că vor să se întoarcă în Noul Eden imediat după naşterea copilului lui Max şi Eponine? Nu era sigură. Însă ştia că legenda povestită de Archie le dezvăluia lucruri legate de octopăianjeni pe care ei, oamenii, nu şi le-ar fi putut imagina.

— A fost cu adevărat minunată, spuse Nicole, atingându-i uşor pe Archie. Nu ştiu dacă şi copiilor le-a plăcut…

— Mie mi s-a părut frumoasă, spuse Kepler. Nu ştiam că voi puteţi respira în apă.

— Exact la fel ca un prunc nenăscut, spuse Nai.

În clipa aceea, Max Puckett dădu buzna pe uşă.

— Vino repede, Nicole, spuse el. Intervalul dintre contracţii e de numai patru minute.

Nicole se ridică şi se întoarse spre Archie.

— Te rog să-i spui doctorul Blue să aducă inginerul de imagini şi sistemul cuadroid. Repede!

*

Era uimitor să urmăreşti o naştere simultan din interior şi din exterior. Nicole le dădea instrucţiuni atât lui Eponine, cât şi inginerului de imagini octopăianjen, prin intermediul doctorului Blue.

— *Respiră!* Trebuie să respiri pe parcursul contracţiilor, îi striga ea lui Eponine. Adu-le mai aproape, mai jos în canalul de naştere, cu ceva mai multă lumină, îi spunea inginerului de imagini.

Richard era fascinat. Stătea deoparte, pe o latură a dormitorului, şi-şi muta cu repeziciune privirea de la imaginile de pe perete la cei doi octopăianjeni şi echipamentul lor. Imaginile de pe ecran aveau un decalaj echivalent cu intervalul dintre două contracţii faţă de ceea ce se întâmpla în pat. La capătul fiecărei contracţii, Doctorul Blue îi înmâna lui Nicole un petic mic, rotund pe care Nicole îl lipea pe interiorul coapsei lui Eponine, sus. În câteva secunde, micuţii cuadroizi care fuseseră în interiorul lui Eponine pe perioada ultimei contracţii alergau la petic şi alţii noi dădeau fuga în canalul de naştere. Cu o întârziere de douăzeci-treizeci de secunde necesară procesării datelor, pe perete apărea alt set de imagini.

Max îi înnebunea pe toţi. Când o auzea pe Eponine ţipând sau gemând, lucru care se întâmpla în preajma apogeului fiecărei contracţii, alerga la ea şi o ţinea de mână.

— Are dureri cumplite, îi spunea el lui Nicole, trebuie să faci ceva s-o ajuţi.

Între contracţii, când, la sugestia lui Nicole, Eponine se ridica din pat şi rămânea în picioare pentru a lăsa gravitaţia artificială să ajute procesul naşterii, Max o lua razna şi mai tare. Imaginea fiului său nenăscut în canalul de naştere, luptându-se cu disconfortul cauzat de contracţia precedentă, îl făcea să izbucnească în câte o tiradă.

— Oh, Dumnezeule, uitaţi-vă, priviţi! Are capul făcut *terci*! Oh,

la dracu'! N-are loc destul. N-o să reuşească să iasă.

Cu câteva minute înainte ca Marius Clyde Puckett să salute universul, Nicole luă două decizii importante. În primul rând, concluzionă că pruncul nu se va naşte fără un oarecare ajutor. De aceea decise să facă o episiotomie pentru a micşora durerea şi chinul naşterii propriu-zise. De asemenea, hotărî ca Max să fie scos din dormitor înainte să devină isteric şi să facă ceva care să perturbe naşterea.

La cererea lui Nicole, Ellie sterilizä bisturiul. Max se uită la bisturiu cu o privire înnebunită.

— Cu *ăsta* ce-ai de gând să faci? o întrebă el pe Nicole.

— Max, spuse Nicole în timp ce Eponine simţea apropierea unei alte contracţii, îmi eşti foarte drag, dar vreau să ieşi din cameră. Te rog. Ceea ce urmează să fac îl va ajuta pe Marius să se nască mai uşor, dar nu va fi plăcut la vedere…

Max nu se clinti. Patrick, care stătea în prag, puse o mână pe umărul prietenului său când Eponine începu să geamă. Capul pruncului era înţepenit în deschizătura vaginului. Nicole începu să taie. Eponine urlă de durere.

— Nu! răcni Max înnebunit când văzu sânge. *Nu*!*…* O, drace… O, drace!

— Ieşi *imediat*! strigă cu autoritate Nicole terminând episiotomia.

Ellie absorbea sângele cu tampoane cât putea de repede. Max îl răsuci pe Max, îl îmbrăţişă şi-l conduse în camera de zi.

Nicole verifică imaginea de pe perete imediat ce apăru. Micul Marius era într-o poziţie perfectă. *Ce tehnologie fantastică!* se gândi ea fugitiv. *Ar schimba complet naşterea, ca proces.*

Nu mai avu timp să reflecteze. Începea altă contracţie. Luă mâna lui Eponine.

— S-ar putea să fie acum… Vreau să împingi cu toată puterea… Pe toată durata contracţiei.

Nicole îl anunţă pe doctorul Blue că nu mai e nevoie de alte imagini.

— Împinge! strigară concomitent Nicole şi Ellie. Creştetul capului pruncului era vizibil. Îi vedeau puful şaten deschis.

— Încă o dată, spuse Nicole. Mai împinge o dată.

— Nu pot, se văietă Eponine.

— Ba poţi… *împinge*!

Eponine îşi arcui spatele, inspiră adânc şi câteva clipe mai

târziu pruncul Marius era expulzat în mâinile lui Nicole. Ellie avea foarfecele pregătit ca să taie cordonul ombilical. Pruncul începu să plângă în mod firesc, fără a fi nevoie să fie incitat. Max dădu buzna în cameră.

— Iată-ţi fiul, spuse Nicole.

Termină de îndepărtat excesul de lichid, legă buricul şi puse bebeluşul în braţele mândrului tată.

— Vai de mine… vai de mine… Acuma ce fac? întrebă Max zăpăcit, dar zâmbind cu toată faţa, ţinând copilul de parcă ar fi fost fragil ca sticla şi preţios ca diamantele.

— Poţi să-l săruţi, spuse Nicole, zâmbind. Ar fi un bun început.

Max coborî capul şi-l sărută pe Marius foarte uşor.

— Şi ai putea să-l aduci să facă cunoştinţă cu mama lui, spuse Eponine.

Pe obrajii proaspetei mame şiroiau lacrimi de bucurie când îşi privi pruncul de aproape pentru prima dată. Nicole îl ajută pe Max să pună copilul la pieptul lui Eponine.

— O, franţuzoaico, spuse Max strângând mâna lui Eponine, te iubesc… te iubesc nespus de mult!

Marius, care ţipase constant din primele momente de după naştere, se linişti în noua poziţie, la pieptul mamei sale. Cu mâna liberă, Eponine îşi mângâie cu tandreţe fiul. Dintr-o dată, Max izbucni în lacrimi.

— Îţi mulţumesc, iubito, îi spuse el lui Eponine. Mulţumesc, Nicole. Mulţumesc, Ellie.

Max le mulţumi de mai multe ori tuturor din cameră, inclusiv celor doi octopăianjeni. În următoarele cinci minute, Max se transformă într-o veritabilă maşină de îmbrăţişat. Nici măcar octopăianjenii nu scăpară de îmbrăţişările lui pline de recunoştinţă.

06

Nicole bătu uşor la uşă, apoi băgă capul în cameră.

— Scuzaţi-mă, e cineva treaz?

Eponine şi Max se mişcară, dar nici unul nu deschise ochii să o salute pe Nicole. Micul Marius era cuibărit între părinţii săi şi dormea fericit. În cele din urmă, Max bombăni:

— Cât e ceasul?

— Cincisprezece minute *peste* ora programată pentru examinarea lui Marius, spuse Nicole. Doctorul Blue se întoarce

în scurt timp.
Max mârâi şi o împinse cu cotul pe Eponine.
— Intră, îi spuse el lui Nicole.
Max arăta groaznic. Avea ochii roşii, umflaţi şi cu cearcăne duble.
— De ce nu dorm copiii mai mult de două ore la rând? întrebă el căscând.
Nicole se opri în prag.
— Unii dorm, Max… Dar fiecare prunc e altfel. Imediat după ce se nasc, urmează acelaşi program cu care s-a obişnuit în uter.
— Şi de ce te plângi tu? întrebă Eponine chinuindu-se să se ridice. Nu trebuie decât să asculţi nişte plânsete, să schimbi un scutec din când în când şi să te culci la loc… Eu trebuie să rămân trează cât suge… Ai încercat vreodată să adormi când un haplea pitic îţi suge sfârcurile?
— Ce-i asta? întrebă Nicole râzând. Oare şi-au pierdut proaspeţii noştri părinţi aura de novici în numai patru zile?
— Nu chiar, spuse Eponine străduindu-se să zâmbească. Dar, Doamne, sunt atât de obosită!
— E normal, spuse Nicole. Corpul tău a trecut printr-o traumă. Ai nevoie de odihnă… După cum v-am spus ţie şi lui Max a doua zi după naşterea lui Marius, când insistaţi să facem o petrecere, singura soluţie pentru a dormi suficient în primele două săptămâni este să vă adaptaţi programul la programul lui.
— Eu te cred, spuse Max, apoi ieşi împleticit pe uşă cu hainele în braţe şi se îndreptă spre baie.
Eponine se uită la peticul pătrat, albastru deschis pe care Nicole tocmai îl scosese din geantă.
— Ăsta e unul din noile scutece? întrebă ea.
— Da, răspunse Nicole. Inginerii octopăianjeni au mai adus unele îmbunătăţiri. Şi apropo, oferta pe care au făcut-o cu privire la micul animal-descompunător e în continuare valabilă. Pentru urina lui Marius încă n-au găsit nici o soluţie, dar au calculat că, beneficiind de serviciile descompunătorului…
— Max se opune cu îndârjire ideii, o întrerupse Eponine. Spune că băieţelul lui n-o să le servească octopăianjenilor drept material experimental.
— N-aş spune că e vorba chiar de un experiment. Specia descompunătorilor speciali pe care au proiectat-o diferă foarte

puţin de cea care se ocupă de şase luni de curăţarea toaletelor noastre. În plus, gândeşte-te de câtă bătaie de cap te-ar scuti…

— Nu, replică Eponine cu fermitate. Dar oricum, transmite-le octopăianjenilor mulţumiri.

Când Max reveni în cameră, era îmbrăcat de zi, dar tot nebărbierit. Nicole i se adresă:

— Voiam să-ţi spun, Max, înainte ca doctorul Blue să revină, că în sfârşit am avut o lungă discuţie cu Archie privitor la plecarea noastră spre Noul Eden… Când i-am explicat lui Archie că *toţi* vrem să plecăm şi am încercat să-i argumentez şi de ce, mi-a spus că nu stă în puterea lui să ne aprobe plecarea.

— Asta ce înseamnă? întrebă Max.

— Archie a spus că e de competenţa Optimizatorului Şef.

— Aha! Aşadar am avut tot timpul dreptate, spuse Max. În realitate suntem prizonieri aici, nu oaspeţi.

— Dacă am înţeles bine ce-a spus Archie, lucrurile nu stau chiar aşa. El mi-a spus că „se poate aranja, dacă e nevoie”, dar numai Optimizatorul Şef înţelege „toţi factorii” suficient de bine pentru a lua o decizie în cunoştinţă de cauză.

— Alte baliverne afurisite de-ale octopăianjenilor, mârâi Max.

— Nu cred, spuse Nicole. De fapt, am fost încurajată… Dar Archie mi-a spus că nu va putea programa o întâlnire cu Optimizatorul Şef până nu se termină Înmatricularea… Ăsta e procesul care i-a ocupat tot timpul lui Jamie. Se pare că are loc din doi în doi ani, sau aşa ceva, şi implică întreaga colonie.

— Cât durează treaba asta cu Înmatricularea? întrebă Max.

— Încă o săptămână. Richard, Ellie şi cu mine am fost invitaţi să participăm în seara asta la unele aspecte ale procesului… Sună interesant.

— Oricum, Marius şi cu mine nu vom putea pleca decât peste câteva săptămâni, spuse Eponine. Aşa că nu e o problemă să aşteptăm o săptămână.

În acel moment doctorul Blue bătu la uşă. Octopăianjenul intră în dormitor cu echipamentul special care avea să fie folosit pentru examinarea lui Marius. Max se uită chiorâş la cele două pungi de plastic ce conţineau nişte creaturi care se foiau şi semănau cu nişte spaghete negre.

— Ce sunt blestemăţiile alea? întrebă Max, uitându-se urât.

Nicole îşi întinse instrumentele pe masa de lângă pat. Zâmbind, spuse:

— N-ar fi mai bine ca, pentru următoarele cincisprezece minute, să te duci în camera de alături?

Max se încruntă.

— Ce aveţi de gând să-i faceţi băieţelului meu? Să-l fierbeţi în ulei?

— Nu, spuse Nicole râzând. Dar din când în când, s-ar putea să ţipe ca şi cum chiar asta am face.

*

Ellie o ridică pe Nikki şi o îmbrăţişă. Fetiţa se opri pe moment din plâns.

— Mami o să plece cu Nonni, Boobah, Archie şi doctorul Blue, spuse Ellie. Ne vom întoarce după ce te culci tu… Ai să te simţi bine aici, cu doamna Watanabe şi Kepler…

— *Nu vreau* să rămân aici! spuse Nikki strident. Vreau să merg cu mami.

O sărută pe Ellie pe obraz. Când Ellie o puse jos pe podea, chipul fetiţei se schimonosi şi ea începu să urle.

— Nu vreau… ţipă fetiţa în timp ce mama ei ieşea pe uşă.

— Aş vrea să ştiu ce să fac pentru ea, spuse Ellie îndreptându-se către piaţă împreună cu ceilalţi patru. De când cu incidentul de pe stadion, se agaţă tot timpul de mine…

— S-ar putea să fie doar o fază normală, spuse Nicole. La vârsta ei, copiii se schimbă foarte repede… în plus, acum că a apărut Marius, Nikki nu mai e în centrul atenţiei.

— Cred că problema e mai profundă, spuse Ellie după câteva secunde întorcându-se spre Nicole. Îmi pare rău, mamă, dar cred că sentimentul de nesiguranţă al lui Nikki are mai mult legătură cu Robert decât cu Marius.

— Dar Robert a plecat de peste un an, spuse Richard.

— Nu cred că asta contează, replică Ellie. Cred că, într-o oarecare măsură, Nikki mai ţine minte cum e să ai doi părinţi… Probabil i se pare că mai întâi am abandonat-o eu, apoi Robert. Nu e de mirare că simte nesiguranţă.

— Dar, Ellie, spuse Nicole cu blândeţe, dacă ai dreptate, de ce reacţionează tocmai *acum* aşa de puternic?

— Nu pot spune cu certitudine, răspunse Ellie. Poate că întâlnirea cu iguana i-a adus aminte cât de vulnerabilă este… Şi ce mult îi lipseşte protecţia tatălui ei…

Auzeau în spate plânsul zgomotos al lui Nikki.

— Indiferent ce o supără, spuse Ellie cu un oftat, sper să-i

treacă repede. Când plânge aşa, simt că mi se înfige un cuţit în stomac.

În piaţă nu se afla nici un transportor. Archie şi doctorul Blue continuară să meargă, îndreptându-se spre piramida în care octopăianjenii şi oamenii ţineau de obicei şedinţele de lucru comune.

— Asta e o seară specială, explică doctorul Blue, şi sunt multe lucruri pe care trebuie să vi le spunem înainte să ieşim din zona voastră.

— Unde e Jamie? întrebă Nicole în timp ce intrau în clădire. Am crezut că o să vină de la început cu noi… Şi fiindcă tot veni vorba, ce s-a întâmplat cu Hercule? Nu l-am mai văzut de la Ziua Belşugului.

În timp ce urcau rampa care ducea la etajul al doilea al piramidei, Doctorul Blue îi informă că Jamie era în seara aceea cu colegii lui de înmatriculare şi că Hercule fusese „redistribuit”.

— Doamne, Hercule nici măcar nu şi-a luat rămas bun! spuse Richard în glumă.

Octopăianjenii, care încă nu învăţaseră prea bine să recunoască umorul oamenilor, îşi cerură scuze pentru lipsa de maniere a lui Hercule. Apoi spuseră că printre oameni nu se va mai afla nici un observator octopăianjen.

— Hercule a fost cumva concediat? întrebă Richard tot în glumă.

Cei doi octopăianjeni ignorară total întrebarea.

Intrară în aceeaşi sală de conferinţe în care Nicole învăţase despre procesul digestiv al octopăianjenilor. Într-un colţ se aflau mai multe coli de pergament pe care octozii îşi făceau desenele şi diagramele. Doctorul Blue îi invită să ia loc. Apoi Archie spuse:

— Lucrurile pe care le veţi vedea mai târziu, în seara asta, nu le-a mai văzut nimeni din afara speciei noastre, de la formarea coloniei noastre aici, pe Rama. Vă luăm cu noi într-o încercare de a creşte calitatea comunicării dintre speciile noastre. Este imperios necesar să înţelegeţi, înainte de a pleca din această sală şi a ne îndrepta spre Domeniul Alternativ, nu doar ceea ce urmează să vedeţi, ci şi cum trebuie să vă comportaţi.

— În nici o împrejurare, continuă doctorul Blue, nu trebuie să perturbaţi desfăşurarea evenimentelor sau să încercaţi să interacţionaţi cu cineva sau ceva pe drum, nici la dus, nici la întors. Trebuie să urmaţi tot timpul instrucţiunile noastre. Dacă

nu puteţi sau nu vreţi să acceptaţi aceste condiţii, spuneţi-ne şi nu vă vom lua cu noi.

Cei trei oameni se uitară alarmaţi unul la altul.

— Ne cunoaşteţi bine, spuse în cele din urmă Nicole. Am încredere că nu ni se va cere să facem ceva care să contravină principiilor şi valorilor noastre. Noi n-am putea…

— Nu asta ne preocupă, o întrerupse Archie. Nu vă cerem decât să fiţi observatori pasivi, indiferent ce vedeţi sau trăiţi. Dacă vă speriaţi şi deveniţi derutaţi şi, din vreun motiv oarecare, nu puteţi localiza pe nici unul dintre noi, indiferent unde v-aţi afla, rămâneţi nemişcaţi cu mâinile pe lângă corp şi aşteptaţi să venim.

Urmă o scurtă pauză, după care Archie continuă:

— N-am cuvinte să vă spun cât de important e comportamentul vostru în seara asta. Majoritatea celorlalţi optimizatori au obiectat când am solicitat să vi se permită să participaţi. Doctorul Blue şi cu mine am garantat personal pentru capacitatea voastră de a nu face nimic nedorit.

— Ne este *viaţa* în pericol? întrebă Richard.

— Probabil că nu, răspunse Archie. Dar *ar putea* să fie… Iar dacă seara asta se va transforma într-un fiasco din cauză că unul dintre voi a făcut ceva ce nu trebuia, nu sunt convins că…

Archie nu termină fraza, lucru foarte neobişnuit pentru un octopăianjen. Nicole întrebă:

— Vreţi să spuneţi că cererea noastră de a ne întoarce în Noul Eden este legată, cumva, de toate astea?

— Relaţia noastră a ajuns într-un punct culminant, răspunse Archie. Împărtăşind cu voi o parte critică a procesului nostru de înmatriculare, încercăm să atingem un nivel nou de înţelegere. În sensul ăsta, răspunsul la întrebarea ta este „Da”.

*

Petrecură în sala de conferinţe aproape o jumătate de tert (două ore pământene). Archie începu prin a le explica activitatea de Înmatriculare. Jamie şi tovarăşii lui, le spuse octopăianjenul, îşi încheiaseră adolescenţa şi erau pe cale să facă trecerea la viaţa adultă. Ca adolescenţi, viaţa lor fusese controlată în mare măsură şi nu avuseseră voie să ia nici o decizie de mare importanţă. La sfârşitul Înmatriculării, Jamie şi ceilalţi octozi tineri aveau să ia o singură decizie monumentală, una care avea să le modifice în mod fundamental restul vieţii.

Scopul Înmatriculării şi chiar al unei mari părţi din ultimul an premergător tranziţiei era de a le furniza octopăianjenilor adolescenţi informaţiile care să-i ajute să ia acea decizie importantă.

— Diseară, spuse Archie, tinerii vor fi duşi, în grup, pe Domeniul Alternativ ca să vadă…

La început, nici Ellie, nici Nicole nu ştiură cum să traducă în engleză ce urmau să vadă tinerii octopăianjeni. Până la urmă, după ce se consultară între ele, ajutate şi de mai multe fraze de clarificare oferite de Archie şi de doctorul Blue, femeile hotărâră că cea mai bună interpretare a celor spuse de Archie în culori era „piesă de teatru moralizatoare”.

În următoarele câteva minute discuţia divagă; doctorul Blue şi Archie explicară, ca răspuns la întrebările oamenilor, că Domeniul Alternativ era un sector anume al tărâmului octopăianjenilor, care nu se afla sub cupolă.

— La sud de Oraşul de Smarald, spuse Archie, există o altă aşezare, cu un stil de viaţă absolut diferit de al nostru. În prezent, pe Domeniul Alternativ trăiesc în jur de două mii de octopăianjeni, împreună cu alte trei sau patru mii de alte creaturi reprezentând o duzină de specii diferite. Octopăianjenii alternativi nu au deasupra capului nici o cupolă care să-i protejeze, nu au sarcini trasate, nu au distracţii planificate, nu au acces la informaţiile din bibliotecă, iar speranţa lor de viaţă este cam o zecime din cea a unui octopăianjen obişnuit din Oraşul de Smarald. Viaţa lor e haotică şi nestructurată.

Ellie se gândi că şi Nakamura crease zona Avalon pentru a rezolva problemele pe care coloniştii din Noul Eden voiau să le uite şi-şi spuse că probabil Domeniul Alternativ era o aşezare similară.

— De ce atât de mulţi semeni de-ai voştri – peste zece la sută, dacă am calculat eu bine – au fost forţaţi să trăiască în afara cupolei? întrebă ea.

— Nici un octopăianjen n-a fost forţat să trăiască în Domeniul Alternativ, spuse doctorul Blue. Toţi se află acolo ca urmare a unei alegeri critice.

Doctorul Blue se duse în colţ şi aduse câteva diagrame. În timpul discuţiei care urmă, cei doi octopăianjeni se folosiră mult de diagrame. Mai întâi explicară că, în urmă cu sute de generaţii, biologii identificaseră în mod corect, în cadrul speciei

lor, legătura dintre sexualitate şi multe alte caracteristici comportamentale, cele mai importante dintre ele fiind ambiţia personală, agresivitatea, simţul proprietăţii şi îmbătrânirea. Această descoperire fusese făcută într-o perioadă a istoriei octopăianjenilor când trecerea la Optimizare abia începuse dar, în ciuda presupusei acceptări generale a ceea ce era, teoretic, o bază superioară pentru structura societăţii octopăianjenilor, tranziţia a fost grav perturbată de războaie, conflicte între triburi şi alte nenorociri. La vremea aceea, biologii octozi au emis ipoteza că numai o societate asexuată sau în care numai o mică fracţiune din populaţie era sexuată va fi capabilă să rămână fidelă principiilor Optimizării, în care dorinţele individului se subordonează binelui întregii colonii.

O succesiune de conflicte aparent fără sfârşit i-a convins pe toţi octopăianjenii cu vederi înaintate din acea perioadă că Optimizarea va rămâne un vis nebunesc în lipsa unor metode sau tehnici de combatere a individualismului care bloca în mod inevitabil acceptarea noii ordini. Dar ce se putea face? Abia după mai multe generaţii, o descoperire formidabilă a arătat că produsul numit barrican, asemănător trestiei de zahăr, conţine substanţe chimice speciale care încetinesc maturizarea sexuală la octopăianjeni. În mai multe sute de ani, ingineria genetică a octopăianjenilor a reuşit să proiecteze şi să producă o variantă a acestui barrican care, ingerată în mod regulat, stopa complet instalarea maturităţii sexuale.

Testele efectuate întâi pe indivizi şi mai apoi pe colonii experimentale întregi au depăşit până şi cele mai îndrăzneţe visuri ale biologilor şi ale experţilor progresişti în ştiinţe politice. Octozii imaturi sexual erau mult mai sensibili la conceptele de grup ale Optimizării. În plus, la acei octopăianjeni care consumau în mod regulat barrican, pe lângă împiedicarea maturizării sexuale se înregistra şi o întârziere substanţială a îmbătrânirii. Savanţii octopăianjeni au învăţat foarte repede că îmbătrânirea era legată de acelaşi mecanism biologic intern ca şi pubertatea şi că, de fapt, enzimele care determinau celulele să nu se regenereze corespunzător la octopăianjenii în vârstă se activau abia după o anumită perioadă *după* maturizarea sexuală.

După spusele lui Archie şi ale doctorului Blue, în urma acestor descoperiri colosale, societatea octopăianjenilor a cunoscut

schimbări rapide. Optimizarea a prins rădăcini puternice pretutindeni. Sociologii octopăianjeni au început să întrevadă o societate în care octozii aveau să fie aproape nemuritori, singurele cauze de deces fiind accidentele sau deteriorarea subită a unui organ vital. Octopăianjenii asexuaţi au populat toate coloniile iar ambiţia personală şi agresivitatea au devenit ca şi inexistente, aşa cum prevăzuseră biologii.

— Toată povestea asta s-a petrecut cu multe generaţii în urmă, spuse Archie. Aceste informaţii de bază vă vor ajuta să înţelegeţi ce este Înmatricularea. Fără să mai între în istoria complexă a anilor care au trecut de atunci, doctorul Blue va rezuma situaţia existentă în prezent, în această colonie.

— Toţi octopăianjenii pe care i-aţi întâlnit până acum, începu doctorul Blue, în afară de morfii pitici şi de cei mai uriaşi care stochează hrana, permanent asexuaţi şi unii şi alţii, sunt fiinţe cărora barricanul le-a întârziat maturitatea sexuală. Cu mulţi ani în urmă, înainte ca un pezevenghi de biolog să arate cum poate fi realizată pe cale genetică un alt fel de sexualitate la specia noastră, numai o regină octopăianjen putea da naştere la urmaşi… în rândul populaţiei adulte normale de octopăianjeni existau două sexe, dar cu o singură diferenţă semnificativă între ele: numai unul avea capacitatea de a fertiliza o regină, dacă ajunsese la maturitate. Adulţii se împerecheau de plăcere, dar pentru că din acest contact nu rezultau descendenţi, distincţiile dintre sexe erau neclare. De fapt, relaţiile de durată din colonie erau mai frecvente printre membrii aceluiaşi sex, datorită sentimentelor asemănătoare şi punctelor de vedere comune… Acum situaţia e mult mai complicată. În specia noastră, mulţumită geniului de care au dat dovadă predecesorii noştri în ingineria genetică, o femelă adultă e capabilă să dea naştere, ca urmare a unirii sexuale cu un mascul matur, unui singur urmaş, nefertil, cu speranţă de viaţă limitată şi capacităţi oarecum reduse. Încă n-aţi văzut nici unul dintre aceşti morfi pentru că toţi trăiesc în Domeniul Alternativ.

Doctorul Blue se opri şi continuă Archie.

— Fiecare cetăţean tânăr al coloniei noastre decide dacă vrea să devină matur din punct de vedere sexual în perioada imediat următoare Înmatriculării. Dacă răspunsul este negativ, atunci octodul îşi lasă sexualitatea pe seama Optimizatorilor şi a coloniei în ansamblu. Asta am făcut şi eu, şi doctorul Blue, care

este femelă, cu mult timp în urmă. Conform legii octopăianjenilor, un individ îşi poate face alegerea sexuală, fără să suporte nici o consecinţă, numai imediat după Înmatriculare. Optimizatorii nu sunt deloc indulgenţi cu acei care hotărăsc să se supună unei metamorfoze sexuale, fără permisiunea explicită a coloniei, după ce carierele lor au fost structurate şi plănuite cu grijă.

Doctorul Blue interveni din nou.

— După cum v-am prezentat lucrurile în seara asta, vă poate părea puţin probabil ca un tânăr octopăianjen să decidă în favoarea maturităţii sexuale timpurii. Totuşi, de dragul corectitudinii, trebuie să subliniem că există motive întemeiate, cel puţin în mintea *unora* dintre octopăianjenii tineri, pentru a alege să devină alternativi. Primul şi cel mai important este acela că o femelă octod ştie că şansele ei de a avea urmaşi sunt semnificativ reduse dacă alege să rămână inactivă sexual după Înmatriculare. După cum arată istoria noastră, numai în caz de urgenţă se va apela la un număr mare de asemenea femele ca să dea naştere la o nouă generaţie de octopăianjeni. În general, capacitatea redusă şi infertilitatea acestui gen de urmaşi îi face mai puţin de dorit, din punctul de vedere al coloniei în ansamblu, bineînţeles, afară de cazul în care este nevoie de mai mulţi octozi pentru a susţine infrastructura societăţii… De asemenea, unii dintre octopăianjenii tineri găsesc inacceptabile înregimentarea şi predictibilitatea vieţii noastre din Oraşul de Smarald şi doresc o existenţă în care să poată lua singuri propriile decizii. Alţii se tem că Optimizatorii le vor repartiza o carieră nepotrivită. Toţi acei care aleg sexualitatea timpurie văd Domeniul Alternativ ca pe un loc liber şi interesant, plin de strălucire şi aventură. Ei nesocotesc valoarea a ceea ce renunţă; în exuberanţa de moment, preţuiesc calitatea vieţii mai mult decât durata ei…

Pe parcursul conversaţiei, Richard, Nicole şi Ellie interveniră ocazional pentru a cere lămuriri cu privire la aspectele cele mai importante. Cu trecerea timpului, toţi trei începură să se simtă copleşiţi. Erau prea multe informaţii de digerat într-o singură discuţie.

— Aşteaptă un minut, spuse Richard brusc atunci când Archie arătă că e timpul să plece. Îmi pare rău… Eu tot n-am înţeles ceva. De ce este permisă, totuşi, alegerea? De ce Optimizatorii

nu decretează, pur şi simplu, că toţi octopăianjenii vor mânca mereu barrican şi vor rămâne asexuaţi până când colonia are nevoie de reproducere?

— E o întrebare foarte bună, cu un răspuns complex, spuse Archie. Ca să câştigăm timp, îl voi simplifica foarte mult prin a spune că specia noastră crede în acordarea dreptului la alegere liberă. De asemenea, după cum veţi vedea în seara asta, există anumite funcţii pentru care numai alternativii sunt potriviţi şi de pe urma cărora are de câştigat întreaga colonie.

07

După ce ieşiră din zona destinată oamenilor, transportorul o luă pe o rută diferită de cea pe care oamenii ajunseseră la stadion de Ziua Belşugului. De data asta străbătu străzile slab luminate de la periferia oraşului. Grupul nu întâlni nici una din scenele aglomerate, pline de culoare pe care le văzuseră în excursia precedentă. După mai mulţi fengi, maşina se apropie de o poartă mare, închisă, semănând mult cu cea pe care intraseră la început în Oraşul de Smarald.

Doi octopăianjeni veniră şi se uitară în maşină. Archie le spuse ceva în culori şi unul dintre octopăianjeni se întoarse la ceea ce era probabil echivalentul unui corp de gardă. De la distanţă, Richard văzu un perete plat pe care clipeau nişte culori.

— Ia legătura cu autorităţile ca să verifice, le spuse Doctorul Blue oamenilor. Am depăşit intervalul de timp în care am fost aşteptaţi, aşa încât codul nostru de ieşire nu mai este valabil.

În timpul unei aşteptări care dură mai mulţi nileţi, celălalt octopăianjen intră în maşină şi o inspectă cu amănunţime. Nici unul dintre oameni nu mai întâlnise măsuri de securitate atât de riguroase, nici chiar la stadion. Disconfortul lui Ellie se accentuă când ofiţerul de securitate octopăianjen, fără să-i spună nimic, îi deschise geanta şi cercetă conţinutul. În cele din urmă inspectorul îi înapoie geanta şi coborî. Porţile se deschiseră, maşina ieşi de sub cupola verde şi apoi, după mai puţin de un minut, parcă în întuneric. În parcare, se mai aflau alte treizeci sau patruzeci de vehicule.

În timp ce coborau din maşină şi o pereche de licurici veni în întâmpinarea lor, doctorul Blue explică:

— Zona asta se numeşte Districtul Artelor. Ea şi Grădina

Zoologică, aflată nu prea departe de aici, sunt singurele sectoare ale Domeniului Alternativ vizitate cu oarecare regularitate de octopăianjenii care trăiesc în Oraşul de Smarald. Optimizatorii nu aprobă multe cereri de vizitare a zonelor de trai alternative aflate mai la sud – de fapt, pentru majoritatea octopăianjenilor, singura privelişte cuprinzătoare a Domeniului Alternativ pe care o au vreodată este cea oferită de turul din ultima săptămână a Înmatriculării.

Aerul era mult mai rece decât în Oraşul de Smarald. Doctorul Blue şi Archie începură să meargă mai repede decât orice octopăianjen pe care oamenii îl văzuseră până atunci deplasându-se. Archie se întoarse şi spuse:

— Trebuie să ne grăbim, altfel vom întârzia.

Cei trei oameni încercară să ţină pasul cu ei.

În timp ce se apropiau de o zonă luminată aflată la vreo trei sute de metri de maşina lor, Archie şi doctorul Blue îi încadrară pe cei trei oameni, astfel încât acum mergeau toţi cinci alături.

— Intrăm în Piaţa Artizanilor, spuse Doctorul Blue. Aici, alternativii îşi oferă operele artistice pentru transfer.

— Cum adică, „transfer”? întrebă Nicole.

— Artiştii au nevoie de credite pentru hrană şi alte lucruri de primă necesitate. Ca atare, îşi oferă operele de artă acelor rezidenţi ai Oraşului de Smarald care au surplus de credite.

Oricât ar fi vrut Nicole să continue conversaţia, atenţia îi fu imediat atrasă de uimitoarea etalare de obiecte neobişnuite, dughene provizorii, octopăianjeni şi alte animale care-i asaltară privirea în Piaţa Artizanilor. Piaţa, un pătrat mare cu latura de şaptezeci sau optzeci de metri, se afla pe o parte a unei străzi late, chiar peste drum de teatrul care era destinaţia lor.

Îi întâmpinară mai mulţi octopăianjeni care le întindeau obiecte pentru transfer. Richard, Nicole şi Ellie se convinseră repede de ceea ce le spusese Archie în timpul şedinţei, şi anume că alternativii nu se conformau normelor limbii oficiale folosită de octopăianjenii din Oraşul de Smarald. Benzile colorate din jurul capului acestor octopăianjeni nu erau ordonate şi clar delimitate, ci simple succesiuni neglijente de pete colorate cu lăţimi extrem de variate. Unul dintre vânzătorii ambulanţi care-i acostă era scund, evident un tânăr; Archie îi făcu semn să nu se apropie, dar octopăianjenul o sperie foarte tare pe Ellie înfăşurându-şi timp de câteva fracţiuni de secunde

un tentacul în jurul braţului ei. Archie îl apucă pe contravenient cu trei tentacule şi-l azvârli din drum, în direcţia unui octopăianjen cu o traistă de pânză pe umăr. Doctorul Blue le explică faptul că traista aceea îl identifica pe octod ca fiind poliţist.

Nicole mergea atât de repede şi erau atâtea de văzut în jurul ei, încât se pomeni ţinându-şi respiraţia. Deşi nu avea habar ce reprezintă multe din obiectele oferite pentru transfer, putu să recunoască şi să aprecieze picturile şi sculpturile ocazionale, precum şi nişte reprezentări micuţe, în lemn sau într-un material similar, ale tuturor animalelor care trăiau în Oraşul de Smarald. Într-un sector al pieţei se aflau expuse pergamente pe care fuseseră aplicate modele colorate; după ce intrară în clădirea teatrului, doctorul Blue o lămuri că reprezentau o formă de artă aparte, o combinaţie de poezie şi caligrafie aşa cum înţelegeau oamenii aceste două manifestări artistice.

Chiar înainte de a traversa strada, Nicole zări pe un zid aflat la douăzeci de metri în stânga ei o mare pictură murală de o frumuseţe uimitoare. Culorile erau îndrăzneţe şi atrăgeau ochiul – opera unui artist care înţelegea atât structura cât şi atracţia optică. Tehnica era şi ea extrem de impresionantă, dar ceea ce o fascină pe Nicole erau emoţiile redate de corpurile şi feţele octopăianjenilor şi ale celorlalte creaturi din frescă.

„Triunghiul Optimizării”, îngână pentru sine Nicole întinzându-şi gâtul pentru a citi titlul redat în culori în partea superioară a frescei. Într-o parte a picturii era reprezentată o navă spaţială pe un fundal înstelat, în alta un ocean înţesat de fiinţe vii, iar în celelalte colţuri, o junglă şi un deşert. Însă imaginea centrală reprezenta un octopăianjen uriaş care avea un toiag şi stătea pe un morman de treizeci-patruzeci de animale care se zvârcoleau în ţărână, sub tentaculele lui. Lui Nicole mai să-i sară inima din piept când văzu că una din fiinţele zdrobite sub tentacule era o femeie tânără aparţinând speciei umane, cu pielea cafenie, ochi albaştri pătrunzători şi păr scurt, buclat.

— Uitaţi-vă acolo, la fresca aia! le strigă brusc celorlalţi.

În acel moment, un animal mic se împletici printre picioarele lor, abătându-le atenţia. Cei doi octopăianjeni rezolvară problema cu animalul şi-i zoriră iarăşi spre teatru. Nicole se uită înapoi ca să se asigure că nu-şi imaginase prezenţa unei tinere femei în pictură. De la distanţă, faţa femeii şi trăsăturile ei erau

vagi, dar Nicole avea convingerea că văzuse o fiinţă umană în frescă. *Dar cum se poate una ca asta?* se întrebă Nicole în timp ce intrau în teatru.

Preocupată de descoperirea ei, Nicole ascultă numai cu o ureche discuţia dintre Richard şi Archie despre cum intenţiona Richard să-şi folosească translatorul în timpul piesei. Nici măcar nu se uită când Doctorul Blue arătă cu un tentacul sectorul în care se aflau Jamie şi ceilalţi octopăianjeni care se înmatriculau. *Am făcut precis o confuzie,* îşi spuse Nicole. Simţi un impuls puternic să alerge înapoi în piaţă şi să verifice ce văzuse, apoi îşi aminti ce le spusese Archie despre importanţa respectării cu stricteţe a instrucţiunilor în acea seară. *Sunt sigură că am văzut o femeie în pictura aceea,* îşi spuse Nicole în timp ce trei licurici mari coborâră în zbor şi plutiră deasupra scenei din mijlocul teatrului. *Dar ce înseamnă asta?*

Piesa dură mai mult de doi vodeni, fără nici o pauză. Acţiunea se derulă continuu, unul sau mai mulţi octozi ocupând tot timpul scena luminată. Nu se foloseau decoruri sau costume. La începutul piesei, cele şapte „personaje” principale veniră în faţă şi se prezentară scurt – doi octozi care se înmatriculau (un mascul şi o femelă), o pereche de părinţi adoptivi pentru fiecare dintre ei şi un mascul alternativ ale cărui culori frumoase şi strălucitoare i se răspândeau până la capătul tentaculelor când vorbea.

Primele câteva minute ale piesei propriu-zise lămuriră că cei doi tineri care se înmatriculau erau de mulţi ani cei mai buni prieteni şi că, în ciuda sfatului bun şi înţelept al părinţilor ce le fuseseră desemnaţi, aleseseră împreună maturitatea sexuală timpurie. În primul său monolog, femela octopăianjen spuse:

— Dorinţa mea este să dau naştere unui urmaş din împreunarea cu iubitul meu tovarăş.

Sau cel puţin aşa traduse Richard spusele ei. Era foarte mulţumit de funcţionarea translatorului său mult îmbunătăţit şi, după ce îşi aduse aminte că octopăianjenii erau surzi, vorbi din când în când pe parcursul spectacolului.

Cei patru părinţi octopăianjeni veniră împreună în mijlocul scenei şi-şi exprimară îngrijorarea cu privire la cele ce se vor întâmpla când copiii lor adoptivi vor experimenta pentru prima oară „puternicele emoţii noi” care însoţeau transformarea sexuală. Totuşi, încercară să fie corecţi şi toţi patru recunoscură

că, întrucât aleseseră să nu devină maturi sexual după Înmatriculare, nu puteau da sfaturi bazate pe vreo experienţă reală.

La mijlocul piesei, cei doi octopăianjeni tineri fură izolaţi în colţuri opuse ale scenei şi auditoriul trase concluzia, din jocul de lumini al licuricilor plus câteva declaraţii scurte făcute de actorii octopăianjeni, că fiecare dintre ei încetase să mănânce barrican şi se afla singur într-un fel de Domeniu de Trecere.

Când, mai târziu, cei doi octopăianjeni transformaţi străbătură scena şi se întâlniră la mijloc, modelele de culoare din conversaţia lor arătau deja altfel. Efectul era puternic, deşi realizat de actori, pentru că emisiile de culoare aveau mai multă strălucire decât înainte de tranziţie şi, de asemenea, pentru că benzile rigide, aproape perfecte care caracterizaseră conversaţia anterioară dintre cei doi tineri erau deja marcate de nişte modele individuale diferite, interesante. În acest punct, în jurul lor se mai aflau pe scenă alţi şase octopăianjeni, toţi alternativi, judecând după limbaj, şi două animale tip cârnat polonez, care vânau tot ce găseau. Era clar că perechea se află pe Domeniul Alternativ.

Din întuneric intră în scenă masculul alternativ prezentat la începutul piesei. Cu un joc de culori strălucitoare, făcut pe orizontală şi pe verticală în ambele direcţii, creând structuri geometrice şi chiar explozii de culoare asemănătoare focurilor de artificii, noul venit o fermecă pe tânăra femelă octod şi o luă de lângă cel mai bun prieten al ei din copilărie. Nu după mulţi nileţi, alternativul mai vârstnic cu culori strălucitoare, evident părintele pruncului octod cărat de femelă în punga frontală, o lăsă pe aceasta „plângând” (traducerea lui Richard), singură.

În acest moment al piesei, octopăianjenul mascul, care se înmatriculase în scenele anterioare, năvăli la lumină, îşi văzu iubita disperată cu pruncul „în braţe” şi se repezi în întunericul de la marginea scenei. După câteva momente se întoarse cu alternativul care-i corupsese iubita şi cei doi octozi masculi se angajară într-o luptă oribilă, dar fascinantă, în mijlocul scenei. Se bătură timp de un feng întreg. În cele din urmă, octodul mascul mai tânăr câştigă, căci, atunci când acţiunea se termină, alternativul zăcea nemişcat pe scenă. Tristeţea exprimată în remarcile de încheiere ale eroului şi eroinei avu grijă ca morala piesei să fie foarte clară. Când piesa se termină, Richard le privi

pe Nicole şi pe Ellie şi comentă cu un zâmbet larg, ireverenţios:

— Asta-i una din piesele alea deprimante, precum *Othello,* în care toată lumea moare la sfârşit.

Sub supravegherea plasatorilor octopăianjeni, toţi cu traiste, tinerii care se înmatriculau părăsiră teatrul primii, urmaţi de Archie, doctorul Blue şi tovarăşii lor oameni. După câteva minute, procesiunea ordonată se opri chiar în faţa teatrului şi formă un cerc în jurul altor trei octopăianjeni care stăteau în mijlocul străzii. În timp ce se deplasau spre un loc din care să vadă ce se petrecea, Richard, Nicole şi Ellie simţiră de-a curmezişul spatelui tentaculele puternice ale prietenilor lor. Doi dintre octopăianjenii din mijlocul străzii aveau toiag şi traistă, în timp ce al treilea octod, care stătea ghemuit între ei, transmitea un mesaj colorat, în benzi late şi nestructurate: „Ajutaţi-mă, vă rog!”

— Această femelă octopăianjen, spuse unul dintre poliţişti în dungi reci, măsurate, a eşuat în mod constant să-şi câştige creditele de când a venit în Domeniul Alternativ după Înmatriculare, acum patru cicluri. În ciclul trecut a fost avertizată că a devenit o povară inacceptabilă pentru resursele noastre comune şi de curând, cu două zile înainte de Ziua Belşugului, i s-a spus să se prezinte pentru anihilare. De atunci se ascunde printre prietenii din Domeniul Alternativ.

Octopăianjenul ghemuit se arcui brusc şi sări în mulţime, foarte aproape de locul unde stăteau oamenii. Mulţimea se clătină din cauza impactului iar Ellie, care se afla cel mai aproape de locul în care se petrecea tentativa de evadare, se trezi aruncată la pământ în ambuscada care urmă. În mai puţin de un nilet, poliţia, cu ajutorul lui Archie şi al mai multor tineri care se înmatriculau, puse din nou stăpânire pe fugară.

— Neprezentarea pentru anihilare este una dintre cele mai grave infracţiuni pe care le poate comite un octopăianjen, spuse poliţistul. Ea se pedepseşte prin anihilarea imediată, în momentul arestării.

Unul dintre poliţişti scoase din traista de pe umăr nişte creaturi asemănătoare cu viermii, care se foiau. Octodul infractor se zbătu puternic prima dată când cei doi poliţişti încercară să-i introducă forţat în gură creaturile-viermi. Însă după ce fiecare poliţist lovi de două ori cu bastonul octodul renegat, acesta se prăbuşi între ei. Ellie, care între timp îşi

recăpătase echilibrul, nu putu să-şi reprime un ţipăt de groază când creaturile intrară în gura octodului şi acesta începu să regurgiteze. Moartea surveni repede.

Nici unul din oameni nu scoase o vorbă cât timp străbătură piaţa braţ la braţ cu Archie şi Doctorul Blue, până la zona de parcare unde aştepta transportorul lor. Nicole era atât de uluită de cele văzute încât nici nu-şi aminti să se uite la tabloul pe care i se păruse că vede desenat un chip omenesc.

*

În toiul nopţii Nicole, care nu putea să doarmă, auzi un zgomot în camera de zi. Se ridică fără zgomot din pat şi-şi puse halatul. Ellie stătea pe divan, în întuneric. Nicole se aşeză lângă fiica ei şi-i luă mâna.

— Nu pot să dorm, mamă, spuse Ellie. Am revăzut totul în minte şi n-are nici o logică. Mă simt ca şi cum aş fi fost trădată.

— Ştiu, Ellie, spuse Nicole. Şi eu simt acelaşi lucru.

— Credeam că îi *cunosc* pe octopăianjeni, spuse Ellie. Aveam încredere în ei… Credeam că ne sunt superiori în multe privinţe, dar după cele văzute în seara asta…

— Nici unul dintre noi nu acceptă omorul, spuse Nicole. Chiar şi Richard a fost îngrozit la început… Dar după ce ne-am culcat, mi-a spus că e sigur că scena de pe stradă a fost regizată cu grijă, în folosul tinerilor care se înmatriculează… A mai spus că ar trebui să avem grijă, să nu ne repezim să tragem prea multe concluzii sau să reacţionăm emoţional la un incident izolat…

— Până acum n-am mai văzut cum o fiinţă inteligentă este omorâtă chiar sub ochii mei… Şi ce crimă a comis? Că nu s-a prezentat pentru anihilare?

— Nu-i putem judeca aşa cum i-am judeca pe oameni. Octopăianjenii sunt o specie total diferită, cu o organizare socială complet separată şi care poate fi chiar mai complexă decât a noastră. Noi abia începem să-i înţelegem… Deja ai uitat că au vindecat-o pe Eponine de RV-41? Şi că ne-au dat voie să ne folosim de tehnologia lor atunci când ne făceam griji cu privire la naşterea lui Marius?

— Nu, n-am uitat, răspunse Ellie.

Rămase tăcută câteva secunde.

— Ştii, mamă, acum mă simt la fel de frustrată cum eram adesea în Noul Eden, când mă tot întrebam cum pot fiinţele umane, care sunt capabile de atâtea lucruri bune, să tolereze un

tiran ca Nakamura... Acum se pare că şi octopăianjenii pot fi la fel de răi, în felul lor... Pretutindeni sunt atâtea contradicţii... lucruri care se bat cap în cap...

Nicole îşi consolă fiica, îmbrăţişând-o. *Nu există răspunsuri simple, iubita mea Ellie,* se gândi Nicole. Revăzu în minte esenţa incredibilelor întâmplări ale serii, inclusiv o imagine trecătoare a ceea ce crezuse a fi un chip omenesc într-o frescă a octopăianjenilor. *Şi ce-a fost cu asta, bătrânico?* se întrebă ea. *Faţa aia era cu adevărat acolo sau mintea ta obosită a creat-o ca să te deruteze?*

08

Max termină cu bărbieritul şi-şi spălă restul de cremă de ras de pe faţă. Apoi scoase dopul şi apa dispăru din chiuveta de piatră. După ce se şterse bine pe faţă cu un prosop mic, se întoarse spre Eponine care stătea pe patul din spatele lui, alăptându-l pe Marius.

— Ei bine, franţuzoaico, spuse el râzând, trebuie să recunosc că sunt al naibii de emoţionat. N-am mai cunoscut până acum un Optimizator Şef.

Se duse lângă ea.

— O dată, când eram în Little Rock la o consfătuire a fermierilor, am stat lângă guvernatorul statului Arkansas... Şi atunci am fost puţin agitat.

Eponine zâmbi.

— Mi-e greu să mi te imaginez emoţionat, spuse ea.

Max rămase tăcut un timp, Uitându-se la soţia şi fiul său.

Pruncul scotea nişte gângureli dulci în timp ce mânca.

— Chiar îţi face plăcere afacerea asta cu alăptatul, nu-i aşa?

Eponine dădu din cap.

— E o plăcere care nu seamănă cu nimic din ce am cunoscut vreodată. Nici nu-ţi pot descrie ce simt... nu ştiu cuvântul exact, poate cel mai aproape ar fi „comuniune”.

Max dădu din cap.

— Existenţa noastră e uimitoare, nu-i aşa? Aseară, în timp ce-l schimbam pe Marius, mă gândeam cât de mult semănăm cu milioane de alte cupluri de oameni care-şi răsfaţă primul copil... şi totuşi, chiar dincolo de uşa asta, e un oraş extraterestru condus de o specie care...

Nu-şi termină gândul.

— Ellie s-a schimbat de săptămâna trecută, spuse Eponine. Şi-a pierdut faţa radioasă şi vorbeşte mai mult de Robert…

— A îngrozit-o execuţia, comentă Max. Mă întreb dacă femeile sunt din fire mai sensibile la violenţă. Îmi amintesc că după ce Clyde s-a căsătorit cu Winona şi a adus-o la fermă, prima dată când ea ne-a văzut tăind doi porci, s-a făcut foarte albă la faţă… N-a spus nimic, dar niciodată n-a mai venit să se uite.

— Ellie nu prea vrea să vorbească despre seara aia, spuse Eponine mutându-l pe Marius la celălalt sân. Şi asta nu-i stă deloc în fire.

— Ieri, Richard s-a întâlnit cu Archie ca să-i ceară componentele necesare ca să construiască translatori pentru noi ceilalţi şi l-a întrebat despre incident… Richard spunea că afurisitul de octod a fost şmecher ca un vulpoi şi n-a răspuns direct. Nici măcar n-a vrut să confirme ce i-a spus doctorul Blue lui Nicole despre politica lor de lichidare.

— E destul de înspăimântător, nu-i aşa? replică Eponine cu o strâmbătură. Nicole zicea că l-a pus pe doctorul Blue să repete de mai multe ori politica asta şi chiar a încercat mai multe versiuni în engleză, în prezenţa lui, ca să fie sigură că a înţeles-o corect.

— E destul de simplu, până şi pentru un fermier, spuse Max cu un rânjet forţat. Orice octopăianjen adult a cărui contribuţie totală la resursele coloniei, într-o perioadă de timp dată, nu este cel puţin egală ca valoare cu resursele necesare întreţinerii acestui individ, va fi trecut pe lista de lichidare. În cazul în care dezechilibrul nu este corectat într-o perioadă de timp prestabilită, octopăianjenul va fi lichidat la sfârşitul acelei perioade.

— După spusele doctorului Blue, Optimizatorii sunt cei care interpretează politica, spuse Eponine după o scurtă tăcere. Ei hotărăsc cât valorează fiecare lucru…

— Ştiu, spuse Max, întinzând mâna şi mângâindu-şi fiul pe spate, şi cred că ăsta este unul din motivele care-i fac pe Richard şi pe Nicole să fie neliniştiţi cu privire la ziua de azi. Nimeni n-a spus nimic explicit, dar noi folosim de mult timp o grămadă de resurse şi-i al naibii de greu de văzut cu ce contribuim…

Nicole băgă capul pe uşă.

— Max, eşti gata? Toţi ceilalţi sunt aici, afară, lângă fântână.

Max se aplecă s-o sărute pe Eponine.

— O să vă descurcaţi, tu şi Patrick, cu Benjy şi copiii? întrebă el.

— Categoric, răspunse Eponine. Benjy nu e deloc o problemă, iar Patrick a petrecut atâta timp cu copiii încât a devenit expert în îngrijirea lor.

— Te iubesc, franţuzoaico, spuse Max.

*

În anticamera zonei de operare a Optimizatorului Şef erau cinci scaune pentru ei. Nicole le explică pentru a doua oară lui Archie şi doctorului Blue cuvântul „birou", însă cei doi octopăianjeni insistară că „zonă de operare" e o traducere mai bună în engleză a denumirii locului în care lucra Optimizatorul Şef.

— Uneori Optimizatorul Şef întârzie puţin, spuse Archie a scuză. Evenimentele neaşteptate survenite în colonie o pot sili să se abată de la programul stabilit.

— Trebuie că se petrece ceva cu adevărat neobişnuit, îi spuse Richard lui Max. Punctualitatea este una din caracteristicile de bază ale speciei octopăienjeneşti.

Cei cinci oameni aşteptară în tăcere întâlnirea, fiecare cufundat în propriile gânduri. Inima lui Nai bătea repede. Era şi neliniştită şi emoţionată. Îşi amintea că simţise ceva asemănător pe vremea când era şcolăriţă, aşteptând să fie primită de fiica regelui Thailandei, prinţesa Suri, după ce câştigase premiul întâi la un concurs internaţional.

După câteva minute, un octopăianjen le făcu semn să între în camera alăturată, unde fură informaţi că într-o clipă vor sosi Optimizatorul Şef şi câţiva consilieri ai ei. (Oamenii înţeleseră că Optimizatorul Şef era un octopăianjen femelă.) Noua încăpere avea ferestre transparente. De jur-împrejurul lor vedeau activitate. Locul în care stăteau îi amintea lui Richard de secţia de control dintr-o uzină nucleară sau dintr-o agenţie de dirijare a zborurilor spaţiale. Pretutindeni erau computere, monitoare şi tehnicieni octopăianjeni. Richard puse o întrebare despre ceva ce se petrecea într-o zonă îndepărtată, dar înainte ca Archie să apuce să răspundă, în cameră intrară trei octopăianjeni.

Cei cinci oameni se ridicară într-un gest reflex. Archie îi prezentă pe Optimizatorul Şef, pe Optimizatorul Şef Adjunct pentru Oraşul de Smarald şi pe Optimizatorul Şef pentru

Securitate. Fiecare dintre aceşti trei octopăianjeni le întinse oamenilor un tentacul şi fură schimbate „strângeri de mână”. Archie le făcu semn oamenilor să ia loc; Optimizatorul Şef începu să vorbească imediat.

— Suntem la curent cu faptul că aţi solicitat, prin intermediul reprezentantului nostru, să vi se permită să vă întoarceţi în Noul Eden pentru a vă alătura din nou celorlalţi membri ai speciei voastre de la bordul Ramei. N-am fost surprinşi complet de această cerere, pentru că datele istorice pe care le-am colectat arată că majoritatea speciilor inteligente cu afectivitate puternică, după o perioadă de trai într-o comuniune extraterestră, încep să resimtă un sentiment de separare şi tânjesc să se întoarcă într-o lume mai familiară… în dimineaţa asta am dori să vă furnizăm nişte informaţii suplimentare care v-ar putea influenţa cererea de întoarcere în Noul Eden.

Archie îi rugă pe oameni să-l urmeze pe Optimizatorul Şef. Grupul trecu printr-o cameră asemănătoare cu cele două pe care le văzuseră înainte şi intrară apoi într-o încăpere mare, dreptunghiulară, cu o duzină de ecrane răspândite pe toţi patru pereţii, la nivelul normal al privirii octopăianjenilor.

— Am început să monitorizăm îndeaproape tot ce se întâmplă în teritoriul vostru cu mult înainte să evadaţi, spuse Optimizatorul Şef după ce se adunară cu toţii. În dimineaţa asta vrem să vă arătăm unele din evenimentele pe care le-am observat.

În clipa următoare, toate ecranele de perete se aprinseră. Pe fiecare se derula un fragment din viaţa cotidiană a oamenilor rămaşi în Noul Eden. Calitatea imaginilor nu era perfectă şi nici un fragment nu ţinea mai mult de câţiva nileţi, conţinutul imaginilor nu lăsa loc pentru nici o îndoială.

Timp de mai multe secunde, oamenii rămaseră fără grai. Stăteau înmărmuriţi, cu privirile aţintite asupra imaginilor de pe pereţi. Pe unul din ecrane văzură cum Nakamura, îmbrăcat ca un shogun japonez, ţinea un discurs în faţa unei mulţimi mari, în piaţa din Oraşul Central. Ţinea în mână un desen mare, făcut de mână, reprezentând un octopăianjen. Deşi filmul era mut, gesturile lui şi reacţia mulţimii arătau clar că Nakamura îndeamnă pe toată lumea la acţiune împotriva octopăianjenilor.

— Fir-aş al naibii, spuse Max, mutându-şi ochii de la un ecran la altul.

— Uitaţi-vă aici, spuse Nicole. Este El Mercado din San Miguel.

În cel mai sărac dintre cele patru sate din Noul Eden, vreo zece „duri” albi şi asiatici, legaţi la cap cu banderole de karateka, snopeau în bătaie patru tineri, negri şi mulatri, sub ochii a doi poliţişti din Noul Eden şi ai unei mulţimi îndurerate alcătuită din aproximativ douăzeci de săteni. După bătaie, bioţii Tiasso şi Lincoln luară trupurile frânte şi însângerate şi le puseră într-o căruţă mare, pe trei roţi.

Pe un alt ecran apărea o mulţime de oameni bine îmbrăcaţi, în majoritate albi şi orientali, care soseau la o petrecere sau un festival în cazinoul Vegas al lui Nakamura. Lumini strălucitoare îi îmbiau spre cazinou, pe care o reclamă uriaşă proclama „Ziua Aprecierii Cetăţenilor” şi anunţa că fiecare participant la petrecere va primi o duzină de bilete la loterie gratis, pentru a sărbători ocazia. Două postere mari înfăţişându-l pe Nakamura, zâmbitor şi purtând cămaşă albă şi cravată, flancau reclama.

Un monitor de pe peretele din spatele Optimizatorului Şef arăta interiorul puşcăriei din Oraşul Central. O nouă infractoare, o femeie cu o coafură multicoloră, era băgată într-o celulă în care se găseau deja alte două deţinute. Părea că nou venita se plânge de înghesuială, dar poliţistul o împinse în celulă şi râse. Când poliţistul se întoarse la biroul său, pe peretele din spatele lui se văzură două fotografii, una a lui Richard şi cealaltă a lui Nicole, sub fiecare fiind scris cu litere mari de tipar cuvântul RECOMPENSĂ.

Octopăianjenii aşteptară răbdători cât timp ochii oamenilor se mutară de la un ecran la altul. „Cum dracu’?” întreba întruna Richard, clătinând din cap. Apoi ecranele se stinseră brusc.

— Am adunat un total de patruzeci şi opt de secvenţe pentru a vi le arăta azi, spuse Optimizatorul Şef, toate extrase din observaţiile făcute în ultimele opt zile în Noul Eden. Optimizatorul pe care voi îl numiţi Archie va primi un catalog al secvenţelor, care au fost clasificate după locaţie, timp şi descrierea evenimentului. Puteţi sta aici cât vreţi ca să le priviţi, să discutaţi între voi şi să puneţi întrebări celor doi octopăianjeni care v-au însoţit aici… Dacă, la sfârşit, doriţi să luaţi iarăşi legătura cu mine, voi face aşa încât să vă pot sta la dispoziţie.

Apoi Optimizatorul Şef plecă, urmat de cele două ajutoare. Nicole se aşeză pe un scaun. Era palidă şi părea cuprinsă de slăbiciune. Ellie se duse la ea.

— Te simţi bine, mamă? întrebă Ellie.

— Aşa cred, răspunse Nicole. Imediat după ce imaginile au început să se deruleze, am simţit o durere ascuţită în piept – probabil din cauza surprizei şi emoţiei – dar acum m-a lăsat.

— Vrei să mergi acasă, să te odihneşti? întrebă Richard.

— Glumeşti? replică Nicole cu zâmbetul ei caracteristic. N-aş rata ocazia să văd acest spectacol nici de-ar fi să cad moartă în mijlocul lui.

Se uitară timp de aproape trei ore la filmele mute. Din ele rezulta clar că în Noul Eden nu mai există libertatea individului şi că majoritatea coloniştilor se zbat pentru o existenţă sărăcăcioasă. Nakamura îşi consolidase dominaţia asupra coloniei şi zdrobise toată opoziţia. Dar colonia pe care o guverna el era populată în majoritate de cetăţeni mohorâţi şi nefericiţi.

La început, toţi oamenii se uitară împreună la aceleaşi secvenţe, dar după ce le derulară pe primele trei sau patru, Richard sugeră că e grozav de ineficient să urmărească toţi fiecare fragment, pe rând.

— Vorbeşti ca un adevărat optimizator, spuse Max, care totuşi era de acord cu Richard.

Exista un fragment în care apărea scurtă vreme Katie. Era o scenă de noapte târzie în Vegas. În faţa unuia din cluburi, prostituatele de stradă îşi făceau meseria. Katie se apropie de una dintre femei, vorbi ceva cu ea, apoi dispăru din imagine. Richard şi Nicole comentară între ei că, în imagine, Katie arăta foarte slabă, chiar sfrijită. Îi cerură lui Archie să reia de mai multe ori fragmentul.

Alt fragment era dedicat în întregime spitalului din Oraşul Central. Privitorii nu avură nevoie de cuvinte ca să înţeleagă că exista o penurie de medicamente vitale, că personalul era insuficient şi că aparatura începea să se deterioreze. O scenă deosebit de elocventă arăta o femeie tânără, de provenienţă mediteraneană, probabil grecoaică, murind după o dureroasă întrerupere de sarcină. Camera de naşteri era luminată cu lumânări, iar echipamentul de monitorizare care i-ar fi putut identifica problemele zăcea deconectat inexplicabil de la curent, lângă pat.

Robert Turner apărea pretutindeni în secvenţa cu spitalul. Prima dată când îl văzu trecând pe holuri, Ellie izbucni în lacrimi. Plânse pe durata întregului fragment, apoi ceru să-l mai vadă o

dată şi încă o dată. Abia a treia oară făcu oarecare comentarii.

— Arată tras la faţă şi epuizat de muncă, spuse ea. N-a învăţat niciodată să aibă grijă de el.

Când văzu că oamenii sunt cu toţii istoviţi emoţional şi nimeni nu mai cere reluarea vreunui fragment, Archie îi întrebă dacă doresc să discute din nou cu Optimizatorul Şef.

— Nu acum, spuse Nicole, dând glas părerii tuturor. N-am avut timp să asimilăm ce am văzut.

Nai întrebă dacă puteau să ia cu ei acasă unele fragmente.

— Aş vrea să le revăd mai pe îndelete, spuse ea. Şi ar fi grozav dacă le-am putea arăta lui Patrick şi Eponine.

Archie răspunse că îi pare rău, dar fragmentele pot fi vizionate numai în unul din centrele de comunicare ale octopăianjenilor.

Pe drumul de întoarcere în zona lor, Richard discută cu Archie şi-i arătă octopăianjenului ce bine funcţionează translatorul. Richard terminase ultimele teste în ziua precedentă întâlnirii cu Optimizatorul Şef. Translatorul putea traduce fie dialectul normal al octopăianjenilor, fie limba anume adaptată pentru spectrul vizual al oamenilor. Archie recunoscu că e impresionat.

— Apropo, spuse Richard mai tare, astfel încât să-l audă toţi compatrioţii, cred că n-avem prea multă şansă să ne spui *cum* aţi reuşit să obţineţi toate acele fragmente video din Noul Eden, nu-i aşa?

Archie răspunse fără să ezite.

— Cuadroizi de imagini zburători, spuse el. Un gen mai avansat. Mult mai mici.

Nicole traduse pentru Max şi Nai.

— Fir-aş al dracului, bombăni Max în surdină, apoi se ridică şi se duse la celălalt capăt al maşinii, clătinând cu putere din cap.

*

— Nu l-am văzut niciodată pe Max atât de sobru şi de încordat, îi spuse Richard lui Nicole.

— Nici eu, răspunse ea.

Se plimbau, ca să facă mişcare, la o oră după ce luaseră cina cu familia şi prietenii. Un licurici singuratic ţinea ritmul cu ei în timp ce parcurgeau de mai multe ori drumul din fundătură până la piaţa din celălalt capăt al străzii.

— Crezi că Max se va răzgândi în privinţa plecării? întrebă Richard ocolind din nou fântâna.

— Nu ştiu, spuse Nicole. Cred că e şi acum în stare de şoc, într-un fel… Detestă faptul că octopăianjenii pot să urmărească tot ce facem. De asta insistă ca el şi familia lui să se întoarcă în Noul Eden, chiar dacă ceilalţi rămân aici.

— Ai avut ocazia să discuţi cu Eponine între patru ochi?

— Alaltăieri a venit cu Marius, chiar după somnul de prânz. În timp ce-i puneam micuţului nişte medicamente pe urticaria de la scutec, Eponine m-a întrebat dacă i-am pomenit lui Archie despre faptul că vor să plece… Părea înspăimântată.

Intrară în pas vioi în piaţă. Fără să se oprească, Richard scoase o batistă şi-şi şterse sudoarea de pe frunte.

— Totul s-a schimbat, spuse atât pentru sine, cât şi pentru Nicole.

— Sunt convinsă că totul face parte din planul octopăianjenilor, spuse Nicole. Nu cred că ne-au arătat înregistrările acelea video doar ca să ne demonstreze că toate merg prost în Noul Eden. *Au ştiut* cum vom reacţiona după ce vom fi avut timp să pătrundem *adevărata* semnificaţie a celor văzute.

Cei doi se îndreptară în tăcere spre căminul lor temporar. La următorul ocol în jurul fântânii, Richard spuse:

— Aşadar, ei observă tot ce facem, inclusiv conversaţia asta?

— Bineînţeles, răspunse Nicole. Ăsta a fost mesajul fundamental pe care ni l-au transmis octopăianjenii lăsându-ne să vedem secvenţele video… Nu putem avea secrete. Fuga iese din discuţie. Suntem cu totul în puterea lor… Chiar dacă voi sunteţi de altă părere, eu tot nu cred că octopăianjenii intenţionează să ne facă rău… Cred că s-ar putea chiar să ne lase să ne întoarcem în Noul Eden… Până la urmă.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, spuse Richard. Ar însemna că au irosit degeaba o grămadă de resurse, o situaţie hotărât dezavantajoasă… Nu, eu am certitudinea că octopăianjenii tot mai încearcă să-şi dea seama care e locul potrivit pentru noi în sistemul lor general.

Richard şi Nicole iuţiră pasul în tura finală. Când terminară, se opriră la fântână şi băură apă.

— Cum te simţi? întrebă Richard.

— Bine, răspunse Nicole. Nu mă doare nimic, nu gâfâi. Ieri m-a consultat doctorul Blue şi n-a găsit nimic patologic. Inima mea e doar bătrână şi slăbită… Trebuie să mă aştept să mai am din

când în când probleme.

— Mă întreb ce loc special vom ocupa în lumea octopăianjenilor, spuse Richard câteva minute mai târziu, în timp ce se spălau pe faţă.

Nicole îi aruncă o privire soţului ei.

— Oare nu tu râdeai de mine acum câteva luni când făceam presupuneri cu privire la motivele lor?… Cum poţi acum să fii atât de sigur că înţelegi ce încearcă octopăianjenii să înfăptuiască?

— Nu sunt sigur, spuse Richard zâmbind larg. Dar e firesc să presupui că o specie superioară e măcar înzestrată cu logică.

*

Richard o trezi pe Nicole în toiul nopţii.

— Îmi pare rău că te deranjez, iubito, dar am o problemă.

— Ce anume? întrebă Nicole, ridicându-se în capul oaselor.

— E jenant, spuse Richard. De asta n-am pomenit de ea mai devreme… A început chiar după Ziua Belşugului… M-am gândit că o să dispară, dar săptămâna asta durerea a devenit de nesuportat.

— Haide, Richard, treci la subiect, spuse Nicole, puţin iritată că fusese trezită din somn. Despre ce durere vorbeşti?

— De fiecare dată când urinez, am o senzaţie de arsură.

Nicole încercă să-şi înăbuşe un căscat în timp ce se gândea.

— Şi urinezi mai frecvent? întrebă ea.

— Da… de unde ai ştiut?

— Cred că Achile a fost ţinut de prostată când a fost cufundat în Styx, spuse Nicole. Este cu certitudine cea mai slabă componentă din anatomia bărbatului… întoarce-te pe burtă şi lasă-mă să te examinez.

— *Acum!* întrebă Richard.

Nicole râse.

— Dacă tot m-ai trezit dintr-un somn profund din cauza durerii, poţi măcar să strângi din dinţi cât îmi verific eu diagnosticul instantaneu.

*

Doctorul Blue şi Nicole şedeau împreună în casa octopăianjenului. Pe un perete erau proiectate patru cadre. Doctorul Blue spuse:

— Imaginea din extrema stângă de tot prezintă tumoarea aşa cum arăta în acea primă dimineaţă de acum zece zile, când mi-

ai cerut să confirm diagnosticul tău. Al doilea cadru este o imagine mult mărită a unei perechi de celule prelevate din tumoare. Anomaliile celulare – ceea ce voi numiţi cancer – sunt marcate cu pete albastre.

Nicole zâmbi stins.

— Mi-e puţin greu să-mi reorganizez gândirea, spuse ea. Nu foloseşti culorile pentru „boală” când descrii problema lui Richard – numai cuvântul din limba ta pe care eu îl înţeleg ca „anomalie”.

Doctorul Blue răspunse:

— Pentru noi, boala e ca o perturbare cauzată de un agent extern, precum o bacterie sau un virus ostil. O neregularitate în chimia celulară care conduce la fabricarea de celule nepotrivite e o cu totul altă problemă. În medicina noastră, regimurile de tratament sunt complet diferite pentru cele două cazuri. Acest cancer din corpul soţului tău e mai strâns înrudit cu bătrâneţea, generic vorbind, decât cu o boală ca pneumonia sau gastroenterita.

Doctorul Blue întinse un tentacul spre a treia imagine.

— Imaginea asta arată tumoarea acum trei zile, după ce substanţele chimice special purtate de agenţii noştri microbiologici au fost dispersate cu grijă la locul anomaliei. Tumoarea a început deja să dea înapoi pentru că producţia de celule maligne a fost oprită. În ultima imagine, luată azi dimineaţă, prostata lui Richard arată iarăşi normal. Toate celulele canceroase iniţiale au murit şi n-au fost produse altele noi.

— Aşa că acum va fi bine? întrebă Nicole.

— Probabil, răspunse doctorul Blue. Nu putem fi absolut siguri pentru că încă nu avem atâtea date cât ne-ar plăcea despre ciclul de viaţă al celulelor voastre. Celulele voastre au câteva caracteristici unice – cum au întotdeauna speciile care au cunoscut o evoluţie deosebită de a oricăror fiinţe examinate anterior de noi – care ar putea permite o recidivă a anomaliei. Totuşi, bazându-mă pe experienţa noastră cu multe alte creaturi vii, aş spune că este puţin probabil să apară o nouă tumoare de prostată.

Nicole îi mulţumi colegului său octopăianjen.

— A fost incredibil! spuse ea. Ce minunat ar fi dacă cunoştinţele voastre medicale ar putea fi transportate înapoi pe

Pământ.

Imaginile dispărură de pe perete. Doctorul Blue spuse:

— S-ar crea şi multe probleme sociale, dacă am înţeles bine ceea ce mi-ai spus despre planeta voastră natală. Dacă membrii speciei voastre n-ar muri de pe urma bolilor sau anomaliilor celulare, speranţa de viaţă ar creşte considerabil… Specia noastră a cunoscut o transformare similară după Epoca de Aur a biologiei din istoria noastră, când durata de viaţă a octopăianjenilor s-a dublat în doar câteva generaţii…

Abia după ce Optimizarea a fost ferm implantată ca structură de guvernământ, s-a atins un echilibru social. Avem o mulţime de dovezi că, fără o politică sănătoasă de anihilare şi reînnoire, o colonie de fiinţe aproape nemuritoare ar cunoaşte haosul într-o perioadă de timp relativ scurtă.

Interesul lui Nicole se deşteptă brusc.

— Pot aprecia ce spui, cel puţin din punct de vedere intelectual. Dacă toţi trăiesc veşnic sau aproape veşnic, iar resursele sunt finite, populaţia va depăşi în scurt timp resursele de hrană şi spaţiul vital disponibile. Dar trebuie să recunosc, mai ales ca persoană în vârstă, că fie şi numai ideea unei „politici de anihilare” mă înspăimântă.

— În istoria noastră timpurie, spuse doctorul Blue, societatea noastră era structurată cam ca a voastră, aproape toată puterea de decizie aflându-se în mâna membrilor mai în vârstă ai speciei. De aceea, după ce speranţa de viaţă a crescut în mod dramatic, a fost mai uşor să se restricţioneze reînnoirea decât să se rezolve problema dificilă a anihilărilor planificate. Totuşi, după o perioadă de timp relativ scurtă, societatea îmbătrânită a început să stagneze. Aşa cum ar explica Archie sau oricare optimizator bun, coeficientul de „osificare” a coloniilor noastre a devenit atât de mare încât, în cele din urmă, *toate* ideile noi au fost respinse. Aceste colonii geriatrice s-au prăbuşit, în principal din cauză că n-au fost în stare să facă faţă condiţiilor în schimbare ale universului din jurul lor.

— Aşadar, aici intervine Optimizarea?

— Da, răspunse doctorul Blue. Dacă fiecare individ îmbrăţişează ideea că bunăstarea întregii colonii trebuie să prevaleze, atunci se vede imediat că anihilările planificate sunt un element vital al soluţiei optime. Archie ar putea să-ţi arate cantitativ ce dezastruos este, din punctul de vedere al coloniei

ca un întreg, să iroseşti cantităţi imense din resursele colective pentru acei cetăţeni a căror contribuţie potenţială în viitor este relativ scăzută. Colonia are de câştigat cel mai mult prin investirea în acei membri care au înainte o viaţă lungă şi sănătoasă şi, prin urmare, o probabilitate mare de a restitui investiţia.

Nicole îi repetă octopăianjenului unele fraze, doar pentru a se asigura că a înţeles corect. Apoi rămase tăcută timp de doi-trei nileţi. În cele din urmă spuse:

— Presupun că, deşi bătrâneţea vă este întârziată atât prin amânarea maturităţii sexuale, cât şi prin uimitoarele voastre posibilităţi medicale, la un moment dat, conservarea vieţii unui octopăianjen bătrân devine prohibitiv de costisitoare.

— Exact, răspunse doctorul Blue. Noi putem lungi viaţa unui individ aproape la infinit. Totuşi, există trei factori majori care fac ca prelungirea suplimentară a vieţii să nu fie deloc eficientă pentru colonie. În primul rând, cum ai menţionat, costul efortului de a prelungi viaţa creşte dramatic când fiecare subsistem biologic sau organ începe să funcţioneze sub eficienţa maximă. În al doilea rând, când un octopăianjen începe să-şi dedice tot mai mult timp procesului de a rămâne pur şi simplu în viaţă, cantitatea de energie cu care el ar putea contribui la bunăstarea coloniei scade considerabil. În al treilea rând, deşi timp de un număr de ani după ce vioiciunea mentală şi capacitatea de a învăţa încep să scadă, înţelepciunea acumulată compensează din plin puterea redusă a creierului, vine un moment în viaţa fiecărui octopăianjen când simpla greutate a experienţei trecute îngreunează extrem de mult orice încercare de a învăţa ceva nou. Optimizatorii sociologi au dovedit acest aspect controversat încă de acum mulţi ani. Chiar şi la un octopăianjen sănătos, această fază a vieţii, numită de Optimizatorii noştri Instalarea Flexibilităţii Limitate, semnalează o capacitate redusă de a contribui la bunăstarea coloniei.

— Aşadar, Optimizatorii stabilesc când e timpul lichidării?

— Da, şi nu ştiu exact cum fac ei asta. Mai întâi există o perioadă de probă, în timpul căreia octopăianjenul e trecut pe lista de lichidare şi i se dă timp ca să-şi îmbunătăţească balanţa netă. Această balanţă, dacă am înţeles explicaţiile lui Archie, este calculată pentru fiecare octopăianjen prin compararea contribuţiei pe care o aduce cu resursele necesare întreţinerii

lui. Dacă balanţa nu se îmbunătăţeşte, se programează anihilarea.

— Şi cum reacţionează cei selectaţi pentru anihilare? întrebă Nicole, cutremurându-se fără să vrea când îşi aminti că ea însăşi se confruntase cu condamnarea la moarte.

— În moduri diferite, răspunse doctorul Blue. Unii, mai ales cei care au fost bolnavi, acceptă că nu sunt în stare să redreseze balanţa nesatisfăcătoare şi-şi plănuiesc moartea într-un mod organizat. Alţii cer consultanţă de optimizare şi solicită sarcini noi, cu o mai mare probabilitate de a le permite să-şi realizeze cotele de contribuţie… Asta a făcut Hercule chiar înainte de sosirea voastră.

Nicole rămase fără glas un moment. Simţi un fior de gheaţă pe şira spinării.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat cu Hercule? întrebă ea în cele din urmă, adunându-şi curajul.

— A fost dojenit aspru pentru că nu i-a asigurat lui Nikki o protecţie corespunzătoare de Ziua Belşugului, spuse doctorul Blue. Apoi i s-au încredinţat alte sarcini şi Optimizatorul de Lichidare l-a informat că practic nu există nici o cale de a se redresa în urma evaluării foarte negative a muncii lui recente… Hercule a solicitat anihilarea imediată.

Nicole icni. Îl revăzu în amintire pe prietenul octopăianjen stând în fundătură şi jonglând cu multe mingi, spre încântarea copiilor. *Şi acum Hercule e mort*, gândi ea. *Din cauză că nu şi-a făcut treaba. E un lucru crud, nemilos!*

Nicole se ridică şi-i mulţumi încă o dată octopăianjenului. Încercă să-şi spună că trebuie să se bucure de vindecarea lui Richard şi că n-ar trebui s-o preocupe moartea unui octopăianjen relativ neînsemnat. Dar imaginea lui Hercule continuă să o obsedeze. *Ei sunt o specie cu totul diferită,* îşi spuse. *Nu-i judeca după standardele umane.*

Pe punctul de a pleca din casa doctorului Blue, Nicole simţi dintr-o dată o dorinţă copleşitoare de a şti mai multe despre Katie.

— Doctore Blue, spuse ea, stând în uşă. Aş vrea să-ţi cer o favoare. Nu ştiu dacă să ţi-o cer ţie sau lui Archie… Nu ştiu nici măcar dacă ceea ce vreau e posibil.

Octopăianjenul o întrebă care era favoarea.

— După cum ştii, spuse Nicole, mai am o fiică. Trăieşte în

Noul Eden. Am văzut-o într-una din secvenţele video pe care ni le-a arătat Optimizatorul Şef luna trecută… Aş vrea foarte mult să ştiu ce se întâmplă în viaţa ei.

09

A doua zi, în timpul unei conversaţii, Archie îi spuse lui Nicole că cererea ei de a vedea imaginile video nu poate fi îndeplinită. Cu toate acestea, Nicole continuă să insiste, profitând de orice prilej favorabil când era singură cu Archie sau cu doctorul Blue. Din cauză că nici unul dintre octopăianjeni nu afirmase vreodată că imaginile din viaţa lui Katie în Noul Eden nu există în arhivele lor, Nicole era convinsă că datele video sunt disponibile. Vederea acelor date deveni o obsesie pentru ea.

— Azi am discutat cu doctorul Blue despre Jamie, îi spuse Nicole lui Richard într-o noapte, în pat. Jamie a hotărât să se instruiască pentru a deveni optimizator.

— Asta e bine, spuse Richard somnoros.

— I-am spus doctorului Blue că e norocoasă, ca tutore, să poată participa la evenimentele din viaţa copilului ei… Apoi mi-am exprimat din nou îngrijorarea că ştim atât de puţine despre ce s-a întâmplat cu Katie… Richard, spuse Nicole cu un glas uşor ridicat, Doctorul Blue *nu* mi-a spus azi că n-am voie să văd înregistrările video cu Katie. Crezi că asta semnalează o schimbare în atitudinea lor? Că le-am înfrânt rezistenţa?

La început, Richard nu răspunse. După câteva înghionteli din partea lui Nicole, se ridică în capul oaselor.

— Nu putem dormi, măcar noaptea asta, fără să mai discutăm despre Katie şi afurisitele alea de înregistrări video ale octopăianjenilor? Doamne, Nicole, de două săptămâni numai despre asta vorbeşti! îţi pierzi echilibrul…

— Ba nu, îl întrerupse Nicole. Pur şi simplu sunt îngrijorată în privinţa sorţii fiicei noastre. Sunt convinsă că octopăianjenii au multe, multe fragmente de înregistrare din viaţa ei. Tu nu vrei să ştii…

— Bineînţeles că vreau, spuse Richard, oftând din greu. Dar am vorbit deja despre asta de nenumărate ori. Ce câştigăm dacă discutăm iar, la ora asta?

— *Ţi-am spus.* Azi am sesizat o posibilă schimbare în atitudinea lor. Doctorul Blue nu…

— Am auzit, o întrerupse Richard ţâfnos, şi nu cred că asta

înseamnă ceva. Probabil că doctorul Blue s-a săturat, ca şi mine, de subiectul ăsta.

Richard clătină din cap.

— Uite ce e, Nicole, micul nostru grup se destramă… Avem nevoie disperată de puţină înţelepciune şi echilibru mintal din partea ta. Max bombăne zilnic că octopăianjenii i-au invadat intimitatea, Ellie e de-a dreptul lugubră, cu excepţia rarelor momente când Nikki o face să zâmbească, iar acum, în mijlocul tuturor problemelor ăstora, Patrick a anunţat că el şi Nai vor să se căsătorească… Dar tu ai ajuns atât de obsedată de Katie şi de imaginile video încât nici măcar nu eşti în stare să dai cuiva un sfat.

Nicole îi aruncă o privire aspră şi se întinse pe spate. Nu-i răspunse la ultimul comentariu.

— Te rog să nu fii bosumflată, Nicole, spuse Richard după un minut. Îţi cer doar să fii la fel de obiectivă cu privire la comportamentul tău, cum eşti cu acţiunile celorlalţi.

— Nu sunt bosumflată, răspunse Nicole, şi nu-i ignor pe ceilalţi. Şi oricum, de ce trebuie să fiu eu întotdeauna cea răspunzătoare de fericirea micii noastre familii? De ce nu poate juca şi altcineva, din când în când, rolul mamei tuturor?

— Pentru că nimeni altcineva nu e ca tine, spuse Richard. Tu ai fost întotdeauna prietena cea mai bună a tuturor.

— Ei bine, acum am obosit. Şi am o problemă a mea, o „obsesie”, cum spui tu… Apropo, Richard, lipsa ta de interes mă dezamăgeşte. Am crezut mereu că fiica noastră, Katie, e preferata ta…

— Eşti nedreaptă, Nicole, zise Richard repede. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să ştiu că lui Katie îi merge totul bine… Dar am alte treburi pe cap…

Timp de aproape un minut, nici unul dintre ei nu spuse nimic. Apoi Richard vorbi pe un ton mai blând:

— Spune-mi ceva, dragă. De ce a devenit Katie importantă aşa, subit? Ce s-a schimbat? Nu-mi amintesc să fi fost atât de îngrijorată, incredibil de îngrijorată în privinţa lui Katie mai înainte.

— Aceeaşi întrebare mi-am pus-o şi eu, spuse Nicole. Şi n-am un răspuns clar. Dar am visat-o pe Katie foarte mult în ultimul timp, chiar înainte s-o văd în secvenţa video, şi simt o nevoie puternică de a sta de vorbă cu ea… De asemenea, după ce

doctorul Blue mi-a povestit despre moartea lui Hercule, primul meu gând a fost că *trebuie* să o văd pe Katie înainte să mor… Nu ştiu de ce şi nu ştiu nici ce vreau să-i spun, dar relaţia între noi două îmi pare şi-acum teribil de incompletă…

În dormitor se lăsă iarăşi o tăcere lungă.

— Îmi pare rău că am fost cam insensibil mai înainte, spuse Richard.

Nu-i nimic, Richard, se gândi Nicole. *Nu e prima dată. Şi nici ultima. Chiar şi cele mai bune căsnicii au breşe în comunicare.*

*

Nicole se miră să-l vadă pe Archie apărând atât de devreme dimineaţa. Patrick, Nai, Benjy şi copiii tocmai plecaseră spre clasa de alături. Ceilalţi adulţi încă nu terminaseră micul dejun când octopăianjenul apăru în sufrageria familiei Wakefield.

Max se purtă grosolan.

— Scuze, Archie, dar nu primim musafiri – cel puţin nu din ăia pe care-i putem vedea – înainte de cafeaua de dimineaţă, sau ce poşircă-i asta pe care o bem zilnic la micul dejun.

Octopăianjenul se întoarse să plece, dar Nicole se ridică de la masă.

— Nu-l lua în seamă pe Max, spuse ea, e permanent prost dispus.

Max sări de pe scaun, ţinând în mână o cutie în care mai rămăseseră nişte cereale. Azvârli conţinutul în aer, mai întâi într-o direcţie, apoi în alta, după care închise bine cutia şi i-o întinse lui Archie.

— Serveşte nişte *cuadroizi,* spuse el cu un glas puternic. Dacă nu cumva s-au mişcat mai repede decât mine.

Archie nu replică. Ceilalţi oameni se simţeau stânjeniţi, ruşinaţi. Max se întoarse la locul său de la masă, lângă Eponine şi Marius.

— La naiba, Archie, spuse el privindu-l pe octopăianjen, bănuiesc că foarte curând ai să mă însemnezi cu o pereche de puncte din alea verzi. Sau poate, în loc de asta, o să mă anihilezi?

— *Max!* strigă Richard. Ai depăşit limita… Gândeşte-te măcar la nevasta şi la fiul tău.

— De o lună de zile numai la asta mă gândesc, prietene. Şi ştii ce, Richard? Băiatul ăsta de fermier din Arkansas nu-şi imaginează ce poate să facă pentru a schimba…

Glasul i se stinse. Brusc, dădu cu pumnul într-un scaun.

— *Ei, drăcia dracului!* ţipă el. Mă simt atât de inutil!

Marius începu să plângă. Eponine plecă de la masă cu copilul şi Ellie se duse s-o ajute. Nicole îl luă pe Archie în hol, lăsându-i pe Richard şi Max singuri. Richard se aplecă peste masă.

— Cred că ştiu ce simţi, prietene, spuse el cu blândeţe, şi sunt de partea ta... Dar nu ne vom îmbunătăţi deloc situaţia insultându-i pe octopăianjeni.

Max se uită arţăgos la Richard.

— Cu ce schimbă asta lucrurile? Suntem prizonieri aici, asta-i evident. Am permis ca fiul meu să se nască într-o lume în care va fi veşnic prizonier. Ce fel de tată sunt?

În timp ce Richard încerca să-l liniştească pe Max, Nicole primea de la Archie vestea pe care o aştepta de multe săptămâni. Octopăianjenul îi spuse:

— Am obţinut permisiunea să foloseşti azi biblioteca de date. Am compilat din fişierele noastre o serie de secvenţe video care o înfăţişează pe fiica ta Katie.

Nicole îl puse pe Archie să repete culorile ca să se asigure că a înţeles corect.

*

Archie şi Nicole nu vorbiră cât timp transportorul îi duse fără escală prin Oraşul de Smarald, către clădirea înaltă care adăpostea biblioteca octopăianjenilor. Nicole nu dădu atenţie nici celor ce se petreceau pe stradă. Propriile emoţii şi gândul la Katie o absorbiseră complet. Revedea în minte, unul după altul, momentele cheie din viaţa ei când Katie era copil. În cea mai lungă secvenţă a amintirilor, retrăi atât groaza, cât şi bucuria pe care le simţise cu ani în urmă când coborâse în adăpostul octopăianjenilor pentru a-şi căuta fiica dispărută, în vârstă de patru ani. *Tu dispăreai mai mereu, Katie,* se gândi Nicole. *Niciodată n-am putut să te ţin în siguranţă.*

Nicole îşi simţi inima bătând cu furie când, în cele din urmă, Archie o conduse într-o cameră în care nu erau decât un scaun, un birou mare şi un ecran de perete. Archie îi atrase atenţia că trebuie să stea pe scaun, apoi spuse:

— Înainte să-ţi arăt cum să foloseşti aparatura, vreau să-ţi spun două lucruri. În primul rând, vreau să răspund oficial, ca optimizator pentru grupul vostru, solicitării unora dintre voi de a se întoarce alături de ceilalţi membri ai speciei voastre, din Noul

Eden.

Archie făcu o pauză. Nicole se adună. Îi venea greu să şi-o scoată din minte, temporar, pe Katie, dar ştia că trebuie să se concentreze pe deplin asupra informaţiilor pe care i le va comunica Archie. Ceilalţi vor vrea să le reproducă totul cuvânt cu cuvânt. Câteva clipe mai târziu, Archie spuse:

— Mă tem că e cu neputinţă ca vreunul dintre voi să plece în viitorul apropiat. Nu am libertatea să-ţi spun decât că Optimizatorul Şef a luat în considerare personal subiectul, într-o şedinţă importantă de conducere şi că cererea voastră a fost respinsă din motive de securitate.

Nicole era înmărmurită. Nu se aşteptase la o asemenea veste, categoric nu în acest moment. Le spusese tuturor că ea crede că li se va da voie…

— Aşadar, Max a avut dreptate, spuse ea, luptându-se cu lacrimile care ameninţau să izbucnească. Suntem prizonierii voştri.

— Trebuie să interpretezi singură decizia, spuse Archie. Dar îţi voi spune că, din câte am înţeles eu din limba voastră, termenul „prizonier”, pe care Max l-a folosit atât de des în ultimul timp, nu mi se pare potrivit.

— Atunci dă-mi un cuvânt *mai potrivit* şi nişte explicaţii în plus, spuse Nicole mânioasă, ridicându-se de pe scaun. Ştii ce vor spune ceilalţi…

— Nu pot, răspunse Archie. Am transmis mesajul nostru integral.

Nicole se plimba cu paşi mari prin cameră, emoţiile ei pendulând de la furie la deprimare. Ştia cum va reacţiona Max. Chiar şi Richard şi Patrick îi vor aduce aminte că se înşelase. *Dar de ce nu vor să ne explice?* se gândi Nicole. *Treaba asta nu le stă în fire.* Simţind un mic junghi în inimă, Nicole se trânti pe scaun.

— Şi care e al doilea lucru pe care vrei să mi-l spui? întrebă ea în cele din urmă.

— Am lucrat personal cu inginerii de date ca să pregătim secvenţele video pe care urmează să le vezi, spuse Archie. Din câte ştiu eu despre fiinţele umane şi despre voi mai ales, cred că acest material îţi va provoca multă durere… Aş vrea să te mai gândeşti dacă ţii neapărat să-l vezi.

Archie îşi alesese cu grijă formularea, fără îndoială pentru că

înţelegea cât de importante sunt pentru Nicole acele înregistrări video. Mesajul era limpede. *Ceea ce voi vedea îmi va provoca durere,* se gândi ea. *Dar oare am de ales? între nimic şi durere, voi alege durerea.*

Nicole îi mulţumi lui Archie pentru grija lui şi-l informă că vrea oricum să vadă înregistrările video. Archie împinse mai aproape de birou scaunul pe care stătea ea, apoi îi arătă lui Nicole cum să acceseze datele. Octopăianjenii traduseseră codul de timp în numere umane; existau patru viteze cu care puteau fi derulate imaginile, acoperind patru ordine octale de mărime, de la o optime din timpul real până la de şaizeci şi patru de ori viteza normală.

Archie spuse:

— Avem datele aproape complete despre Katie pe o perioadă de cel puţin şase luni, socotite după stilul vostru. Procesul nostru normal de administrare a datelor include filtrarea şi comprimarea datelor mai vechi, în funcţie de importanţa lor. Fişierele despre Katie arată majoritatea evenimentelor majore din ultimii ani, dar, înainte de asta, sunt destul de sărace.

Când Nicole accesă cele mai recente date şi văzu faţa lui Katie apărând pe ecran, simţi că Archie o bate uşurel pe umăr.

— Poţi să foloseşti locul ăsta toată ziua de azi, îi spuse octopăianjenul când ea se întoarse, dar numai atât... Cum cantitatea de date disponibilă este enormă, îţi sugerez să foloseşti vitezele mari pentru a localiza evenimentele interesante.

Nicole trase adânc aer în piept şi se întoarse spre ecran.

*

Simţea că nu mai poate plânge. Avea ochii umflaţi, aproape închişi de cât plânsese. Deja o urmărise pe Katie injectându-şi kokomo de cel puţin şase ori, dar văzându-şi fata cum îşi leagă iar pe braţ cordonul de cauciuc şi-şi înfige acul în vena umflată, ochii i se umplură de lacrimi fierbinţi.

Ceea ce văzuse în aproape zece ore era cu mult mai rău decât cele mai cumplite închipuiri ale ei, atât de rău încât se simţea total distrusă. În ciuda faptului că toate imaginile erau mute, lui Nicole îi fu uşor să înţeleagă ce viaţă duce Katie. În primul rând, fiica ei era dependentă de droguri în ultimul hal. De cel puţin patru ori pe zi, mai ales dacă lucrurile mergeau bine, Katie se retrăgea în apartamentul ei elegant, fie singură, fie cu

prietenii şi folosea elegantele ustensile pentru droguri pe care le păstra într-o cutie mare, lăcuită, în garderoba ei.

Katie era fermecătoare imediat după injectarea drogului. Prietenoasă, amuzantă, plină de energie şi încredere în sine. Dar dacă efectul drogului trecea înainte să se termine petrecerea, Katie se transforma rapid într-o scorpie urlătoare şi sfârşea în multe seri singură cu acul în apartamentul ei.

Slujba oficială a lui Katie consta în supravegherea şi coordonarea prostituatelor din Vegas. În această funcţie, era responsabilă şi cu recrutarea de noi talente. La început, inima frântă a lui Nicole nu vru să creadă ce-i spuneau ochii. Dar o secvenţă lungă şi sordidă, care arăta la început cum Katie se împrieteneşte cu o adolescentă hispanică fermecătoare dar săracă din San Miguel şi se sfârşea câteva zile mai târziu arătând fata, acum magnific îmbrăcată şi plină de bijuterii, devenită concubina temporară a unuia din şefii zaibatsu ai lui Nakamura, o forţă pe Nicole să admită că fiica ei nu avea pic de moralitate sau scrupule.

După mai multe ore petrecute privind imaginile, Archie intră şi-i oferi ceva de mâncare. Nicole refuză. Ştia că în starea agitată în care se afla stomacul ei n-ar fi putut să reţină nici pic de mâncare.

De ce se uita de atâta timp? De ce nu alegea să întrerupă pur şi simplu comenzile şi să plece din cameră? Mai târziu avea să-şi pună ea însăşi aceleaşi întrebări. Ulterior, Nicole trase concluzia că, după primele câteva ore, începuse să caute, cel puţin subconştient, semne de speranţă în viaţa lui Katie. Nu-i stătea în fire să accepte fără crâcnire că fiica ei e coruptă până-n măduva oaselor. Nicole dorea cu disperare să vadă în acele înregistrări video ceva care să sugereze că viitorul lui Katie putea fi astfel.

Până la urmă, Nicole găsi în viaţa nefericită a lui Katie două elemente care arătau că, într-o bună zi, fiica ei se va putea rupe de modul de viaţă autodistructiv – cel puţin aşa voia să creadă. În timpul cumplitelor crize de depresie, care surveneau cel mai des când provizia de droguri era pe terminate, pe Katie o apuca furia şi spărgea tot ce găsea în apartament. În afară de fotografiile înrămate ale lui Richard şi Patrick. Către sfârşitul acestor crize frenetice, cu puterile sleite, Katie lua întotdeauna cele două fotografii de pe scrin şi le punea cu blândeţe pe pat. Apoi se întindea lângă fotografii şi plângea douăzeci-treizeci de

minute. Pentru Nicole, acest comportament repetitiv era un indiciu că lui Katie îi mai rămăsese puţină dragoste pentru familia ei.

Celălalt motiv de optimism, în mintea lui Nicole, îl constituia Franz Bauer, căpitanul de poliţie care era partenerul stabil al lui Katie. Nicole n-avea pretenţia să înţeleagă relaţia lor bizară (într-o noapte se certau cumplit şi obscen, iar în următoarea Franz îi citea lui Katie poezii de Rainer Maria Rilke, ca preludiu la multele ore de sex energic, fără sfârşit) dar credea că poate afirma, pe baza înregistrărilor, că Franz o iubeşte pe Katie în felul lui ciudat şi că nu e de acord cu dependenţa ei de droguri. De fapt, în timpul uneia din certurile lor, Franz luase provizia de droguri a lui Katie şi ameninţase că o aruncă în toaletă. Katie o luase razna cu totul şi-l atacase cu sălbăticie pe Frank, cu o perie de păr.

Nicole continuă să se uite, oră după oră, într-o încercare de a înţelege viaţa tragică a fiicei sale. Pe măsură ce timpul trecea şi Nicole ajunse la nişte secvenţe din perioada incipientă de dependenţă de droguri a lui Katie, descoperi că fiica ei avusese relaţii sexuale cu însuşi Nakamura şi că tiranul Noului Eden o aprovizionase în mod regulat cu droguri în perioada în care fuseseră parteneri de sex.

La această vreme, Nicole era deja năucă şi atât de epuizată emoţional încât nu mai avea putere să se mişte. Când, în sfârşit, opri comenzile, îşi puse capul pe birou, mai plânse câteva minute, apoi adormi. Archie o trezi patru ore mai târziu şi-i spuse că e timpul să se întoarcă acasă.

*

Era întuneric. Maşina stătea în piaţă de zece minute, dar Nicole încă nu coborâse. Archie stătea lângă ea.

— N-am cum să-i povestesc lui Richard ce am văzut, spus ea uitându-se la octopăianjen. O să fie complet distrus.

— Înţeleg, spuse cu simpatie Archie. Acum înţelegi de ce ţi-am sugerat să nu te uiţi la înregistrări.

— Ai avut dreptate, spuse Nicole, retrăgându-şi încet mâna de pe bara verticală şi pregătindu-se resemnată să coboare din maşină, dar acum e prea târziu. Nu pot să-mi şterg din minte imaginile alea oribile.

— Mi-ai spus mai devreme că din înregistrările video reiese clar că Patrick ştia ceva despre viaţa pe care o duce Katie,

înainte de fuga lui din Noul Eden şi că a preferat să vă ascundă, ţie şi lui Richard, detaliile cele mai rele. Ţi-ai încălca principiile personale dacă ai proceda în aceeaşi manieră?

— Archie, îţi mulţumesc că mi-ai citit gândurile, spuse Nicole, bătându-l pe umăr pe octopăianjen şi aproape zâmbind. Începi să ne cunoşti foarte bine.

— Şi în societatea noastră întâmpinăm probleme în privinţa adevărului, comentă Archie. Unul din principiile de bază pentru noii optimizatori este să spună tot timpul adevărul. Se acceptă să tăinuieşti informaţii, spune politica, dar nu să transmiţi informaţii false. Cei mai tineri optimizatori sunt foarte zeloşi în a spune adevărul, fără să ţină cont de consecinţe… Uneori, adevărul şi compasiunea nu sunt compatibile.

— Sunt de acord cu tine, înţeleptul meu prieten extraterestru, spuse Nicole oftând din greu. Şi acum, după o zi care, pot spune cu certitudine, a fost una din cele mai rele din viaţa mea, am în faţă nu una, ci două sarcini foarte dificile. Trebuie să-i spun lui Max că nu poate părăsi Oraşul de Smarald şi trebuie să-l informez pe soţul meu, Richard, că fiica lui preferată e dependentă de droguri şi şefa târfelor. Sper că undeva în acest corp bătrân şi epuizat există forţa necesară de a împlini aceste două îndatoriri aşa cum se cuvine.

*

Richard dormea când Nicole ajunse acasă. Simţindu-se recunoscătoare că nu trebuie să explice nimic chiar atunci, îşi puse cămaşa de noapte şi se urcă încetişor în pat. Dar nu putu să adoarmă. Mintea îi sărea întruna de la imaginile cumplite pe care le văzuse în timpul zilei la ceea ce avea să-i spună lui Richard şi celorlalţi.

În starea ei crepusculară, Nicole se văzu dintr-o dată stând pe o terasă din Roma alături de tatăl ei, în piaţa în care, cu opt sute de ani în urmă, fusese arsă pe rug Ioana d’Arc. Nicole era iarăşi adolescentă, ca atunci când tatăl ei o dusese la Rouen să vadă încheierea ceremoniei grandioase dedicate Ioanei d’Arc. Căruţa trasă de boi în care era Ioana intra în piaţă şi lumea striga.

— Tată, spuse adolescenta Nicole, strigând pentru a se face auzită prin larmă, ce pot să fac s-o ajut pe Katie?

Tatăl ei nu auzi întrebarea. Îşi concentrase toată atenţia asupra Fecioarei din Orleans, sau mai bine zis asupra fetei franţuzoaice care interpreta rolul Ioanei. Nicole se uită cum fata

cu ochi limpezi şi pătrunzători, aşa cum se spune că avea Ioana, era legată de stâlp. În timp ce unul dintre epitropi îi citea condamnarea la moarte, fata începu să se roage încetişor.

— Ce fac cu Katie? spuse iarăşi Nicole.

Nici un răspuns. Publicul din jurul ei, de pe terasă, icni când se dădu foc mormanelor de lemne care o înconjurau pe Ioana. Flăcările cuprinseră repede baza uriaşului rug; Nicole se ridică în picioare, o dată cu mulţimea. Auzea clar rugăciunile Sfintei Ioana, invocând binecuvântarea lui Iisus.

Flăcările se apropiară de fată. Nicole privi chipul adolescentei care schimbase istoria şi un fior rece o trecu pe şira spinării.

— *Katie!* ţipă ea *Nu! Nu!*

Nicole încerca disperată să găsească o cale de ieşire din mulţime, dar era blocată din toate părţile. N-avea cum să ajungă la fiica ei cuprinsă de flăcări.

— *Katie! Katie!* ţipă din nou Nicole, luptându-se înnebunită să-şi croiască drum prin mulţimea din jur.

Simţi cum o cuprind nişte braţe. Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că visase. Richard se uita la ea alarmat. Înainte ca Nicole să apuce să spună ceva, în dormitor intră Ellie, în halat.

— Te simţi bine, mamă? întrebă ea. Mă duceam să văd dacă Nikki e învelită şi te-am auzit strigând-o pe Katie…

Nicole se uită mai întâi la Richard, apoi la Ellie. Închise ochii. Încă mai vedea faţa chinuită a lui Katie, strâmbată de durere, chiar deasupra flăcărilor. Deschise iar ochii şi-şi privi soţul şi fiica.

— Katie e foarte nefericită, spuse ea şi izbucni în lacrimi.

Cei doi nu reuşeau nicicum s-o consoleze. De fiecare dată când începea să le povestească detalii din ceea ce văzuse, izbucnea iar în plâns.

— Mă simt atât de frustrată, atât de neajutorată! spuse Nicole când, în sfârşit, se putu controla. Katie e într-o situaţie groaznică şi nu putem face absolut nimic ca s-o ajutăm.

Nicole renunţă la tentativa plănuită de a-şi îndulci relatarea şi le povesti viaţa lui Katie fără să omită nimic, în afara celor mai perverse escapade sexuale. Veştile îi uluiră şi-i întristară pe Richard şi pe Ellie.

— Nu ştiu cum ai reuşit să stai acolo şi să te uiţi atâtea ore, spuse Richard la un moment dat. Eu aş fi ieşit după câteva

minute.

— Katie e pierdută, pierdută cu desăvârşire, spuse Ellie, clătinând din cap.

Câteva minute mai târziu Nikki intră în dormitor, căutându-şi mama. Ellie o îmbrăţişă pe Nicole şi o duse pe Nikki înapoi la culcare.

— Richard, îmi pare rău că am fost atât de zdruncinată, spuse Nicole după câteva minute.

— E de înţeles, spuse Richard. Cred că ai avut o zi absolut oribilă.

Nicole îşi şterse ochii pentru a mia oară.

— Îmi amintesc că o singură dată din viaţa mea am mai plâns aşa, spuse ea, reuşind să schiţeze un zâmbet slab. Aveam cincisprezece ani. Într-o zi, tata mi-a spus că se gândeşte s-o ceară de soţie pe englezoaica cu care se întâlnea. Mie nu-mi plăcea de ea – era o femeie distantă şi rece – dar m-am gândit că nu se cade să-i spun ceva negativ tatălui meu… Oricum, am fost distrusă. Mi-am luat răţoiul preferat, Dunois, şi am fugit la eleşteul nostru din Beauvois. Am vâslit până în mijlocul eleşteului, am pus vâslele în barcă şi am plâns câteva ore.

Timp de câteva minute domni tăcerea. Apoi Nicole se aplecă spre Richard şi-l sărută.

— Îţi mulţumesc că m-ai ascultat. Aveam nevoie de sprijin.

— Nici pentru mine nu e uşor, zise Richard. Dar cel puţin eu *n-am văzut-o* pe Katie, aşa că…

— O, Doamne, îl întrerupse Nicole. Era să uit… Azi Archie mi-a spus că nici unuia dintre noi nu i se permite să se întoarcă în Noul Eden. A spus că e o chestiune de securitate… Max o să fie furios.

— Nu-ţi face griji acum, spuse Richard cu blândeţe. Încearcă să dormi puţin. Vorbim dimineaţă despre asta.

Nicole se cuibări în braţele lui Richard şi adormi.

*

— Din motive de *se-cu-ri-ta-te!* urlă Max. Ce dracu înseamnă asta?

Patrick şi Nai se ridicară concomitent de la masa cu micul dejun.

— Lăsaţi mâncarea, le spuse Nai copiilor, făcându-le semn să o urmeze. Putem să mâncăm în clasă nişte fructe şi cereale.

Kepler şi Galileo nu se grăbiră să plece. Simţeau că se va

discuta ceva important. Abia când Patrick dădu ocol mesei şi se îndreptă spre ei, îşi împinseră scaunele şi se ridicară.

Benjy primi permisiunea să rămână, după ce-i promise lui Nicole că nu le va spune copiilor nimic din ce se vorbea. Eponine plecă de la masă, ca să-l alăpteze pe Marius într-un colţ al camerei.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, îi spuse Nicole lui Max, după plecarea copiilor. Archie n-a vrut să dezvolte subiectul.

— Ei bine, treaba asta e *al dracului* de minunată! spuse Max. Nu putem pleca, dar lunecoşii ăia de prieteni ai tăi nici măcar nu vor să ne spună de ce… N-ai cerut să-l vezi pe Optimizatorul Şef, atunci, pe loc? Nu crezi că ne datorezi o explicaţie?

— Ba da, cred, răspunse Nicole. Şi poate că ar trebui să cerem cu toţii o altă audienţă la Optimizatorul Şef… îmi pare rău, Max, dar nu m-am descurcat prea bine… Eram pregătită să văd imaginile video cu Katie şi, îţi spun cu toată sinceritatea, anunţul lui Archie m-a prins cu garda lăsată.

— Fir-ar să fie, Nicole, spuse Max, nu te condamn pe tine… Oricum, întrucât Eponine, Marius şi cu mine suntem singurii care mai vrem să ne întoarcem în Noul Eden, e sarcina *noastră* să contestăm această decizie… Mă îndoiesc că Optimizatorul Şef a văzut vreodată în carne şi oase un pui de om în vârstă de două luni.

Restul conversaţiei de la micul dejun se concentră în mare măsură asupra lui Katie şi asupra celor văzute de Nicole în ziua precedentă în secvenţele video. Familia expuse esenţa vieţii nefericite a lui Katie fără prea multe amănunte.

Patrick se întoarse, anunţând că cei mici erau deja ocupaţi cu lecţiile.

— Nai şi cu mine am discutat despre o mulţime de lucruri, spuse el, adresându-se tuturor celor de la masă. În primul rând, Max, am vrea să te rugăm să fii puţin mai atent cu comentariile tale negative despre octopăianjeni, în faţa copiilor… Mai nou le este foarte frică atunci când Archie sau doctorul Blue sunt prin preajmă şi cred că reacţia lor se bazează pe ceea ce au auzit de la noi.

Max se zburli şi dădu să răspundă.

— Te rog, Max, adăugă Patrick repede, ştii că-ţi sunt prieten… Să nu ne certăm pentru asta. Doar gândeşte-te la ce ţi-am spus şi nu uita că s-ar putea să stăm cu toţii aici, la octopăianjeni,

mult timp… În al doilea rând, continuă el, Nai şi cu mine suntem de părere, mai ales în lumina celor aflate în dimineaţa asta, că micuţii ar trebui să înveţe limba octopăianjenilor. Vrem să înceapă cât mai curând cu putinţă… Credem că avem nevoie de Ellie sau mama, plus un octopăianjen sau doi, nu doar să predea, ci şi să re-familiarizeze copiii cu gazdele lor extraterestre… Hercule nu mai vine de două luni… Mamă, te rog, vrei să vorbeşti cu Archie despre asta?

Nicole dădu din cap şi Patrick se scuză, spunând că trebuie să se întoarcă în clasă.

— Pat-rick a devenit un pro-fe-sor bun, spuse Benjy. E foar-te răb-dă-tor cu mine şi cu copiii.

Nicole zâmbi în sinea ei şi-şi privi fiica. *Ţinând cont de toate, copiii noştri s-au dovedit a fi buni. Ar trebui să fiu recunoscătoare pentru Patrick, Ellie şi Benjy şi să nu mă îmbolnăvesc de grijă pentru Katie.*

*

Într-un colţ al dormitorului ei, Nai Watanabe îşi termină meditaţia şi rosti rugăciunile budiste de dimineaţă care făceau parte din rutina ei zilnică încă de când era copil, în Thailanda. Traversă camera de zi, în drum spre celălalt dormitor ca să-i trezească pe gemeni şi, spre marea ei surpriză, îl găsi pe Patrick dormind pe canapea. Era îmbrăcat şi cititorul ei electronic zăcea pe burta lui.

Îl scutură cu blândeţe.

— Trezeşte-te, Patrick, spuse ea. E dimineaţă… Ai dormit toată noaptea aici.

Patrick se trezi repede şi-şi ceru scuze. În timp ce pleca, îi spuse lui Nai că are mai multe subiecte de discutat cu ea, despre budism, fireşte, dar bănuieşte că pot fi amânate pentru un moment mai convenabil. Nai zâmbi şi-l sărută uşor pe obraz, apoi îi spuse că ea şi băieţii vor veni la micul dejun într-o jumătate de oră.

E atât de tânăr şi de serios, îşi spuse Nai, uitându-se în urma lui. *Şi chiar îmi face mare plăcere compania lui… Dar îl poate înlocui cineva vreodată pe Kenji, ca soţ al meu?*

Nai trecu în revistă noaptea precedentă. După ce gemenii adormiseră, ea şi Patrick avuseseră o discuţie lungă şi serioasă. Patrick insistase pentru o căsătorie grabnică. Ea răspunsese că nu vrea să fie zorită şi va accepta fixarea unei date anume

numai când se va simţi complet împăcată cu ideea. Atunci Patrick întrebase stingherit dacă, pe durata aşteptării, era posibilă o „interacţiune mai sexuală”. Nai îi reamintise că i-a spus de la început că, până la nuntă, nu vor fi decât sărutări. Pentru a nu-i răni sentimentele, Nai îl reasigurase că-l consideră foarte atrăgător fizic şi că, evident, aşteaptă cu nerăbdare să facă dragoste după căsătorie dar, din motivele pe care le discutaseră de zeci de ori, deocamdată trebuie să se abţină de la „interacţiunea sexuală”.

În restul serii, cei doi discutaseră fie despre gemeni, fie despre budism. Nai îşi exprimase îngrijorarea că viitoarea lor căsătorie ar putea să aibă un impact negativ asupra lui Galileo, mai ales că băiatul se erija deseori în protector al mamei sale. Patrick îi spusese lui Nai că nu crede că frecventele lui ciocniri cu Galileo aveau vreo legătură cu gelozia.

— Băiatul nu poate să sufere autoritatea, spusese Patrick, şi se opune disciplinei… Kepler, pe de altă parte…

De câte ori, în ultimii şase ani, s-a întâmplat să înceapă cineva un comentariu cu fraza „Kepler, pe de altă parte…”? se gândi Nai. Îşi aminti de vremea când Kenji trăia încă şi băieţii abia începeau să meargă. Galileo cădea în mod constant şi se izbea de obiecte. *Kepler, pe de altă parte,* era atent şi călca sigur. Nu cădea aproape niciodată.

Uriaşii licurici încă nu aduseseră zorile în Oraşul de Smarald. Nai îşi lăsă mintea să hoinărească în voie, cum făcea adeseori după o meditaţie plină de pace. Îşi atrase atenţia că, în ultimul timp, face multe comparaţii între Kenji şi Patrick. *Nu e cinstit din partea mea,* îşi spuse ea. *Nu mă pot mărita cu Patrick până n-am să încetez de tot să mai fac asta.*

Se gândi iarăşi la noaptea precedentă. Zâmbi când îşi aminti discuţia însufleţită despre Buddha. *Patrick încă mai are o naivitate de copil, un idealism pur,* îşi spuse Nai. *E unul din lucrurile care-mi plac cel mai mult la el.*

— Admir atât filosofia de bază a lui Buddha, cât şi modul în care o abordează, spuse Patrick. Zău că da… Dar am câteva probleme… De exemplu, cum poţi venera un om care-şi părăseşte soţia şi fiul şi pleacă pentru a deveni cerşetor… Cum rămâne cu responsabilitatea lui faţă de familie?

— Tu scoţi gestul lui Buddha din contextul istoric, răspunsese Nai. În primul rând, acum două mii şapte sute de ani, în India de

Nord, să fii călugăr cerşetor itinerant era un mod de viaţă acceptabil. În fiecare sat existau câţiva, în oraşe erau mulţi. Când un om voia să caute „adevărul”, primul lui pas normal era să se lepede de tot confortul material… în plus, ai uitat că Buddha provenea dintr-o familie foarte înstărită. Nici nu se punea problema ca soţia şi fiul lui să n-aibă mâncare, adăpost, îmbrăcăminte sau orice altceva ţinând de strictul necesar.

Discutaseră vreo două ore, apoi se sărutaseră un timp, după care Nai se dusese la culcare singură. Când Nai îi şoptise noapte bună din prag, Patrick se întorsese deja la lecturile lui despre budism.

Licuricii aduseră zorile în oraşul octopăianjenilor. *Ce greu este să explici relevanţa budismului cuiva care nu a văzut niciodată Pământul!* se gândi Nai. *Chiar şi aici, în această lume ciudată, extraterestră, printre stele, dorinţa tot mai provoacă suferinţă şi fiinţele umane tot mai caută pacea spirituală. De asta, unele elemente ale budismului, ale creştinismului şi ale altor mari religii de pe Pământ vor dăinui atâta timp cât vor exista oameni, indiferent unde s-ar afla ei.*

10

Richard sări din pat mai entuziasmat ca de obicei şi începu să sporovăiască.

— Urează-mi noroc, îi spuse el lui Nicole în timp ce se îmbrăca. Archie a spus că vom fi plecaţi toată ziua.

Nicole, care se deştepta foarte lent şi detesta de-a binelea orice gen de activitate în primele ore ale dimineţii, se întoarse pe o parte şi încercă să se bucure de ultimele câteva clipe de odihnă. Deschise puţin un ochi, văzu că încă era întuneric şi-l închise la loc.

— N-am mai fost atât de emoţionat de când am adus acele ultime două îmbunătăţiri translatorului, spuse Richard. Ştii că octopăianjenii vorbesc serios când spun că vor să mă pună la treabă… încearcă doar să găsească sarcina potrivită pentru mine.

Richard ieşi din dormitor pentru câteva minute. După zgomotele care veneau din bucătărie, Nicole îşi dădu seama că Richard îşi pregăteşte micul dejun. Se întoarse mâncând un fruct mare şi roz care devenise preferatul lui. Rămase în picioare lângă pat, ronţăind zgomotos.

Nicole deschise încet ochii şi se uită la soţul ei. Oftă.

— Presupun că aştepţi să spun ceva.

— Da, spuse el. Ar fi drăguţ dacă am schimba câteva remarci plăcute înainte să plec. În definitiv, s-ar putea ca ziua asta să fie cea mai importantă pentru mine, de când am sosit în Oraşul de Smarald.

— Eşti convins că Archie intenţionează să-ţi găsească o slujbă? întrebă Nicole.

— Absolut, răspunse Richard. Ăsta e scopul zilei de azi. Urmează să-mi arate unele din cele mai complexe sisteme inginereşti ale lor şi să încerce să determine unde anume pot fi folosite cel mai bine talentele mele… Cel puţin asta mi-a spus ieri după amiază.

— Dar de ce pleci atât de devreme? întrebă Nicole.

— Pentru că sunt foarte multe de văzut, cred… Oricum, dă-mi o sărutare. Archie o să apară în câteva minute.

Nicole îl sărută pe Richard îndatoritoare şi închise iarăşi ochii.

*

Banca de Embrioni era o clădire mare, dreptunghiulară, situată în extrema sudică a Oraşului de Smarald, foarte aproape de locul unde se sfârşea Platoul central. La mai puţin de un kilometru depărtare faţă de bancă, un set de trei scări, fiecare cu zeci de mii de trepte, urca spre cupola polară sudică. Deasupra Băncii de Embrioni, în semiîntunericul Ramei, se întrevedeau structurile fortificate, impozante ale Marelui Corn, cu cei şase sateliţi ai lui cu vârfuri ascuţite, fiecare mai mare decât orice construcţie de pe planeta Pământ.

Richard şi Archie încălecaseră pe un struţozaur la periferia Oraşului de Smarald. Însoţiţi de o escortă şi trei licurici, trecuseră prin Domeniul Alternativ în doar câteva minute. Afară, în întinderile sudice ale tărâmului octopăianjenilor, erau foarte puţine clădiri. În ciuda lanurilor de cereale ocazionale, cea mai mare parte a teritoriului prin care călătoreau în drumul lor spre sud îi amintea lui Richard, chiar şi în lumina chioară, de Semicilindrul Nordic din Rama II, înainte să fi fost construite cele două habitate.

Richard şi prietenul său octopăianjen intrară în Banca de Embrioni pe două uşi foarte groase care dădeau direct într-o sală mare de conferinţe. Acolo, Richard fu prezentat mai multor octopăianjeni, care îi aşteptau în mod evident vizita. Richard îşi

folosi translatorul, iar octozii citiră mişcarea buzelor lui, însă trebuia să aibă grijă să vorbească clar, pentru că ei nu erau nici pe departe atât de familiarizaţi cu limba oamenilor, ca Archie.

După câteva scurte formalităţi, unul dintre octopăianjeni îi conduse la o serie de panouri de control care găzduiau echivalentul tastaturilor de comandă, alcătuite din benzi de culoare.

— Aici avem stocaţi aproape zece milioane de embrioni, spuse octopăianjenul ca introducere, reprezentând peste o sută de mii de specii distincte şi de trei ori pe atâta hibrizi. Durata lor normală de viaţă variază de la jumătate de tert până la câteva milioane de zile, sau aproximativ zece mii de ani de-ai voştri. Dimensiunile lor la vârsta adultă variază de la o fracţiune de nanometru până la mărimi aproape cât clădirea asta. Fiecare embrion este depozitat în ceea ce credem a fi condiţii aproape optime pentru conservarea lui. În realitate, totuşi, este nevoie de numai aproximativ o mie de medii distincte – combinaţii de temperatură, presiune şi substanţe chimice ambientale – pentru a acoperi gama de condiţii necesare... De asemenea, clădirea asta adăposteşte un imens sistem de administrare şi monitorizare a datelor. Acest sistem urmăreşte în mod automat condiţiile din fiecare mediu individual şi monitorizează prima parte a dezvoltării celor câteva mii de embrioni care sunt mereu în germinare activă. Sistemul are nişte aparate automate de detectare şi corectare a erorilor, o structură de avertizare cu doi parametri şi afişaje care pot arăta situaţia şi/sau cataloga informaţiile, atât pe pereţii de aici, cât şi în oricare zonă de cercetare de la etajele superioare.

Richard îşi chinuia mintea, încercând să înţeleagă mai clar scopul Băncii de Embrioni. *Ce concept fantastic*! se gândi el. *Octopăianjenii depozitează aici toţi germenii speciilor de plante şi animale de care s-ar putea să aibă vreodată nevoie pentru vreun scop anume.*

Octopăianjenul conducător spuse:

— Testarea este continuă, atât pentru a se asigura integritatea sistemelor de depozitare şi conservare, cât şi pentru furnizarea de specimene pentru activităţile de inginerie genetică. La orice oră, aproximativ două sute de octopăianjeni biologi sunt angrenaţi în mod activ în experienţele biologice care se desfăşoară aici. Scopul acestor numeroase experienţe

este să producă forme de viaţă modificate, care să îmbunătăţească eficienţa societăţii noastre…

Richard îl întrerupse.

— Îmi poţi arăta un exemplu de experiment genetic? întrebă el.

— Categoric, răspunse octopăianjenul.

Se duse repede la panoul de control şi, cu trei tentacule, apăsă un şir de butoane colorate.

— Cred că eşti familiarizat cu una din principalele noastre metode de generare a energiei, spuse el în timp ce pe perete apărea o imagine video. După cum ştii, principiul de bază e foarte simplu. Creaturile marine circulare generează şi stochează în corpurile lor sarcini electrice. Noi captăm aceste sarcini cu ajutorul unei plase de sârmă, de care animalele trebuie să se lipească pentru a ajunge la hrana lor. Cu toate că acest sistem este foarte satisfăcător, inginerii noştri au arătat că el ar putea fi îmbunătăţit în mod substanţial dacă s-ar putea modifica întrucâtva comportamentul creaturii… Uită-te la acest prim-plan cu o jumătate de duzină de creaturi marine generatoare de energie. Observă că în timpul acestei scurte secvenţe de film, fiecare animal va trece prin trei sau patru cicluri de încărcare-descărcare. Care trăsătură a acestor cicluri ar fi de prim interes pentru un inginer de sistem?

Richard urmări cu atenţie imaginea. *Bănuţii de nisip sunt slab luminaţi după descărcare,* se gândi el, *dar îşi recapătă întreaga strălucire într-un timp relativ scurt.*

Întrebându-se dintr-o dată dacă nu cumva e supus unui fel de test, Richard spuse:

— Presupunând că strălucirea este un indicator al sarcinii stocate, sistemul ar putea fi făcut mai eficient prin creşterea frecvenţei hrănirii.

— Exact, răspunse octopăianjenul conducător.

Archie îi transmise rapid un mesaj octodului gazdă, care se încheie înainte ca Richard să apuce măcar să-şi aţintească telescopul asupra translatorului său. Între timp, pe perete apăru o altă maşinărie.

— Aici sunt trei variante genetice ale creaturilor circulare marine, care în clipa de faţă sunt supuse testării şi evaluării. Primul candidat la înlocuire este cel din stânga. Acest prototip se hrăneşte aproximativ de două ori mai des decât creaturile

folosite în prezent; totuşi, prototipul are un dezechilibru metabolic care îi măreşte semnificativ susceptibilitatea la bolile transmisibile. În prezenta evaluare sunt cântăriţi toţi factorii…

*

Richard fu condus de la o demonstraţie la alta. Archie îl însoţi tot timpul, dar la fiecare nou exemplu li se alătura altă echipă de specialişti octopăianjeni pentru mini-prelegerea pregătită şi discuţia de grup care urma întotdeauna. Una din prezentări se concentra pe relaţia dintre Banca de Embrioni, marea grădină zoologică ce ocupa un teritoriu considerabil în Domeniul Alternativ şi bariera de păduri care forma un cerc complet în jurul Ramei, la mai puţin de un kilometru la nord de Oraşul de Smarald. Prezentatorul spuse:

— Toate speciile care trăiesc în ţinutul nostru sunt fie în simbioză activă, sub observaţie temporară într-un areal izolat – în grădina zoologică, în pădure sau, în cazul vostru, chiar în Oraşul de Smarald – fie supuse experimentării aici, la Banca de Embrioni.

După o lungă plimbare pe mai multe coridoare, Richard şi Archie participară la o şedinţă în care cinci sau şase octopăianjeni evaluau recomandarea de înlocuire a unui întreg lanţ simbiotic alcătuit din patru specii. Acest lanţ era responsabil de producerea unei substanţe gelatinoase care ameliora semnificativ apariţia unei maladie de lentilă des întâlnită la octopăianjeni. Richard ascultă fascinat comparaţia între parametrii de test ai simbiozei nou propuse – resurse consumate, ritm de reproducere, interacţiunile necesare cu octopăianjenii, coeficienţii de eroare şi predictibilitatea comportamentului – şi sistemul existent. În urma şedinţei se hotărî ca, într-una dintre cele trei „zone” de fabricaţie, noua simbioză să fie implementată pe o perioadă de câteva sute de zile, după care decizia avea să fie rediscutată.

La mijlocul zilei de muncă, Richard şi Archie fură programaţi să rămână singuri o jumătate de tert. La cererea lui Richard, îşi luară mâncarea şi băutura la pachet, încălecară pe struţozaur, rechiziţionară o pereche de licurici şi ieşiră în frigul şi întunericul din Platoul Central. Când, în cele din urmă, descălecă, Richard se plimbă cu braţele întinse, privind vastitatea Ramei.

— Pe cine dintre voi preocupă semnificaţia tuturor acestora sau măcar încearcă s-o descifreze? îl întrebă Richard pe Archie.

Octopăianjenul răspunse că nu înţelegea întrebarea.

— Ba da, ai înţeles, fiinţă vicleană, spuse Richard zâmbind. Doar că această perioadă de timp a fost, evident, prevăzută de Optimizatorii voştri pentru un alt gen de conversaţie între noi… Dar, Archie, nu vreau să discut cu tine despre alegerea mea de a lucra într-un anume departament tehnic din Banca de Embrioni, ca să-mi aduc „contribuţia” care să justifice „resursele” necesare întreţinerii mele… Vreau să vorbim despre ceea ce se petrece în *realitate* aici. De ce ne aflăm noi – oamenii, sesilele, aviarii şi voi, cu toată menajeria voastră – pe această uriaşă şi misterioasă navă spaţială care se îndreaptă spre steaua pe care noi oamenii o numim Tău Ceti?

Archie răspunse abia după vreo treizeci de secunde.

— Membrilor speciei noastre li s-a spus, în timp ce erau la Baza de Tranzit, în acelaşi timp cu voi, că nu ştiu ce inteligenţă superioară catalogheaza formele de viaţă din galaxie, punând un accent deosebit pe speciile capabile de călătorii spaţiale. Noi am adunat o colonie tipică, aşa cum ni s-a cerut, şi am instalat-o în acest vehicul Rama astfel încât să poată fi realizate observaţiile detaliate necesare, privitoare la specia noastră.

— Deci nici voi, octopăianjenii, nu ştiţi mai multe decât ştim noi, oamenii, despre *cine* sau *ce* se află în spatele acestui plan măreţ?

— Nu, răspunse Archie. De fapt, probabil că ştim mai puţine. Nici unul dintre octopăianjenii care au stat un timp la Baza de Tranzit nu face parte din colonia noastră. După cum ţi-am spus, acel contingent de octopăianjeni din Rama II era o specie diferită, inferioară. Singurele informaţii la prima mână care există la bordul acestei nave spaţiale provin de la tine, de la familia ta şi ce date comprimate or exista în interiorul acelui mic volum de material sesil pe care încă îl mai păstrăm în grădina noastră zoologică.

— Şi asta-i tot? întrebă Richard. Nici unul dintre voi nu pune întrebări?

— Am fost instruiţi de tineri să nu ne pierdem timpul cu probleme despre care nu putem obţine date semnificative, replică Archie.

Richard rămase tăcut pe moment.

— De unde ştiţi voi atât de multe despre aviari şi sesile? întrebă el apoi, brusc.

— Îmi pare rău, Richard, spuse Archie după o scurtă pauză, dar acum nu pot discuta cu tine acest subiect… După cum ai presupus, sarcina mea pentru această perioadă de prânz este să mă asigur dacă ai fi sau nu încântat să accepţi o însărcinare tehnică la Banca de Embrioni şi, dacă da, care din multele zone pe care le-ai văzut azi ţi se pare mai interesantă.

— Deh, a fost un tur pe cinste! spuse Richard, râzând, apoi adăugă: Da, Archie, totul e fascinant, mai ales ce numesc eu departamentul enciclopedic. Cred că mi-ar plăcea să lucrez acolo – în felul ăsta mi-aş putea extinde puţinele cunoştinţe de biologie… Dar de ce-mi pui acum întrebarea asta? N-o să avem şi alte „demonstraţii” după prânz?

— Ba da, răspunse Archie. Dar programul de după-amiază vizează în principal aspectele complexe. Aproape jumătate din Banca de Embrioni este alocată microbiologici. Coordonarea acestei activităţi e mai complexă şi include comunicarea cu morfii pitici. Ne e greu să ni te imaginăm lucrând în vreunul din acele departamente.

*

Dedesubtul principalului laborator de microbiologie se afla un subsol în care se putea intra numai cu permis special. Când Archie menţionă că în acel subsol al Băncii de Embrioni sunt produse mari cantităţi de cuadroizi de imagine zburători, Richard se milogi, practic, să vadă şi el procesul. Trebui să aştepte mai mulţi fengi, stând degeaba, în timp ce Archie obţinea permisiunea de a vizita „pepiniera” de cuadroizi.

Alţi doi octopăianjeni îi călăuziră de-a lungul unei succesiuni de rampe către zona subterană.

— Pepiniera a fost intenţionat construită mult sub nivelul subsolului, pentru o mai bună izolare şi protecţie, îi spuse Archie lui Richard. Mai avem trei spaţii similare împrăştiate pe domeniul nostru.

Doamne sfinte! spuse Richard în sinea sa când ieşi, împreună cu cei trei octopăianjeni care-l însoţeau, pe o platformă suspendată deasupra unei vaste pardoseli dreptunghiulare. Recunoscu pe loc ceea ce vedea. La mai mulţi metri sub ei, în jur de o sută de morfi pitici împrăştiaţi prin spaţiul amenajat executau sarcini necunoscute. Din tavan atârnau opt reţele dantelate, dreptunghiulare, făcute din zăbrele, fiecare cu o lungime de aproximativ cinci metri şi o lăţime de doi metri,

plasate simetric prin cameră. Chiar sub fiecare reţea se afla un obiect oval, mare, cu exteriorul întărit. Aceste opt obiecte semănau cu nişte nuci uriaşe şi erau înconjurate de o împletitură ca din viţă groasă.

— Am mai văzut aşa ceva cu mulţi ani în urmă, spuse Richard emoţionat. Sub New York. A fost chiar înainte de prima mea întâlnire cu unul dintre verii voştri. Şi Nicole, şi eu am tras o sperietură cumplită.

— Cred că am citit ceva despre acel incident, spuse Archie. Înainte să le aducem pe Ellie şi Eponine în Oraşul de Smarald, am studiat toate dosarele vechi privitoare la specia voastră. Unele date au fost comprimate, aşa că nu erau multe amănunte…

— Îmi amintesc de incidentul ăla de parcă a fost ieri, îl întrerupse Richard. Pusesem doi roboţi miniaturali într-un mic metrou şi ei au dispărut în tunel. Au ajuns într-o zonă ca asta şi, după ce s-au căţărat pe o împletitură ca asta, au fost vânaţi şi capturaţi de un văr de-al vostru…

— Nu încape îndoială că roboţii au nimerit într-o pepinieră de cuadroizi, sau creşă, dacă vrei. Octozii aceia au reacţionat ca s-o apere. E foarte simplu…

Archie îi făcu semn inginerului cu rol de ghid că e timpul să-şi susţină prezentarea.

— Reginele cuadroide îşi petrec perioada de gestaţie în compartimente speciale care se află în imediata vecinătate a etajului principal, spuse inginerul octod. Fiecare regină depune mii de ouă. Când numărul ouălor depuse ajunge la câteva milioane, ele sunt adunate şi puse într-unul din acele containere ovale. Interiorul containerelor este menţinut la o temperatură foarte înaltă, care reduce semnificativ timpul de dezvoltare a cuadroizilor. Ţesătura groasă din jurul containerelor absoarbe excesul de căldură, astfel încât condiţiile de lucru să fie acceptabile pentru morfii pitici care supraveghează creşa.

Richard asculta doar pe jumătate atent, căci mintea lui se concentra asupra unui moment petrecut cu mulţi ani în urmă. *Acum totul e limpede,* îşi spuse el. *Metroul acela micuţ era pentru morfii pitici.*

— …Sondele de monitorizare din interiorul containerelor identifică exact momentul când cuadroizii sunt gata să roiască. Cu câţiva fengi înainte de deschiderea automată a ovalelor,

grinzile de deasupra sunt impregnate cu agenţii chimici corespunzători. Primele zboară noile regine, atrase de aceste substanţe chimice. Le urmează roiul dezlănţuit al masculilor, care formează nori negri, vizibili, în ciuda dimensiunilor lor minuscule. Cuadroizii sunt recoltaţi de pe grinzi şi intră imediat în procesul de instruire în masă.

— Foarte elegant, spuse Richard. Dar am o întrebare simplă: *de ce* acceptă cuadroizii să colecteze imagini pentru voi?

Archie răspunse:

— Ca să-ţi răspund pe scurt, cuadroizii au fost prelucraţi genetic, de-a lungul mai multor mii de ani, să fie receptivi la directivele noastre. Noi, sau mai degrabă morfii noştri pitici specialişti, vorbesc limbajul chimic pe care-l folosesc cuadroizii pentru a comunica între ei. Dacă fac ce li se cere, cuadroizii primesc hrană. Dacă muncesc satisfăcător o perioadă lungă de timp, li se permit plăcerile sexului.

— Dintr-un roi dat, ce procent de cuadroizi urmează instrucţiunile voastre?

— Rata eşecului pentru prima imagine e cam de zece la sută, răspunse octopăianjenul inginer. O dată ce s-a stabilit tiparul comportamental şi ciclul de răsplată a fost reîntărit, rata eşecului scade spectaculos.

— Al naibii de impresionant! spuse Richard, cu admiraţie. Cred că biologia asta e mai complexă şi mai importantă decât m-am gândit eu vreodată.

*

Pe drumul de întoarcere în Oraşul de Smarald, Richard şi Archie discutară despre punctele forte şi slăbiciunile sistemelor tehnice biologice comparativ cu cele ne-biologice. Conversaţia se dovedi predominant filosofică, esoterică, fără multe concluzii clare. Totuşi, căzură de acord asupra faptului că funcţia enciclopedică, reprezentată în principal de stocarea, manipularea şi prezentarea vastelor cantităţi de informaţii, era îndeplinită mai eficient de sistemele nebiologice.

Când ajunseră aproape de oraşul în formă de dom, lumina verde se stinse brusc. Noaptea se lăsase din nou asupra centrului domeniului octopăianjenilor. La scurt timp după aceea apăru o pereche suplimentară de licurici, pentru a-i da struţozaurului mai multă lumină.

Fusese o zi lungă şi Richard era foarte obosit. Când intrară la

periferia Domeniului Alternativ, lui Richard i se păru că vede ceva zburând în întuneric, în dreapta lui.

— Ce s-a întâmplat cu Timmy şi Tammy? întrebă el.

— Amândoi s-au împerecheat şi au mai mulţi urmaşi, răspunse Archie. Puii lor sunt îngrijiţi la grădina zoologică.

— Aş putea să-i văd? întrebă Richard. Mi-ai spus o dată, acum câteva luni, că ar fi posibil, într-o bună zi, să-i văd…

— Cred că da, răspunse Archie după o scurtă tăcere. Deşi grădina zoologică este o zonă cu acces restricţionat, complexul aviar se află foarte aproape de intrare.

Ajunseră la prima structură mare din Domeniul Alternativ; Archie descălecă şi intră în clădire. Când se întoarse, îi spuse ceva struţozaurului.

— Am obţinut permisiunea doar pentru o vizită scurtă, spuse Archie.

Struţozaurul ieşi din aleea principală şi începu să-şi croiască drum pe potecile mai mici ale comunităţii. Richard făcu cunoştinţă cu administratorul grădinii zoologice, care îi duse cu un vehicul până la un complex aflat la doar o sută de metri de intrarea în grădina zoologică. Timmy şi Tammy erau amândoi acolo. Îl recunoscură imediat pe Richard; sporovăitul şi ţipetele lor de plăcere umplură întunericul. Aviarii îl prezentară pe Richard puilor din grupul lor. Tinerii se arătară extrem de timizi în prezenţa primei fiinţe umane pe care o vedeau. Richard, cuprins de emoţii puternice, mângâia burţile catifelate ale prietenilor săi extratereştri, amintindu-şi de zilele în care el fusese singurul lor protector, în adăpostul subteran din New York.

Îşi luă rămas bun de la aviari şi se urcă în vehicul împreună cu Archie şi administratorul grădinii zoologice. La jumătatea drumului spre intrarea grădinii zoologice auzi un sunet care-l alertă şi-i făcu pielea de găină. Rămase perfect nemişcat şi concentrat. Sunetul se repetă chiar înainte ca vehiculul să se oprească.

*

— Nu se poate să mă fi înşelat, îi spuse cu insistenţă Richard lui Nicole. L-am auzit de două ori. Nu există sunet care să semene cu plânsul unui copil, al unui pui de om.

— Eu nu pun la îndoială vorbele tale, Richard, spuse Nicole. Încerc doar să exclud în mod logic orice alte posibile surse ale

sunetului pe care l-ai auzit. Puii de aviari au un ţipăt aparte, care ar putea semăna puţin cu plânsul unui prunc… şi, la urma urmei, te aflai într-o grădină zoologică. Putea fi alt animal.

— Nu, spuse Richard. Ştiu ce am auzit. Am trăit suficient alături de copii şi am auzit destule plânsete la viaţa mea.

Nicole zâmbi.

— Acum s-au inversat rolurile, nu-i aşa, iubitule? Mai ţii minte ce mi-ai răspuns când ţi-am spus că am văzut un chip de femeie în fresca aceea, în seara când am fost să vedem piesa octopăianjenilor? M-ai luat peste picior şi mi-ai spus că sunt „absurdă”, dacă-mi amintesc bine.

— Aşadar, care-i explicaţia? Oare octopăianjenii au răpit şi alţi oameni din Avalon? Fără ca incidentul să fie făcut public? Dar cum ar fi putut…

— I-ai spus ceva lui Archie? întrebă Nicole.

— Nu. Eram prea uluit. La început m-a uimit faptul că nici el, nici administratorul grădinii zoologice n-au făcut nici un comentariu, dar pe urmă mi-am amintit că octopăianjenii sunt surzi.

Amândoi rămaseră tăcuţi câteva clipe.

— Tu nu trebuia să auzi plânsul ăla, Richard. Din nebăgare de seamă, gazdele noastre aproape perfecte au făcut o greşeală de nedorit.

Richard râse.

— Bineînţeles că octopăianjenii înregistrează conversaţia asta. Până mâine, vor şti că *noi* ştim…

— Să nu le spunem nimic celorlalţi, deocamdată, zise Nicole. Poate că octopăianjenii se vor hotărî să ne împărtăşească secretul lor… Apropo, când începi lucrul?

— Când vreau, răspunse Richard. I-am spus lui Archie că mai întâi am de terminat nişte treburi proprii.

— S-ar părea că ai avut o zi fascinantă, spuse Nicole. Pe-aici a fost linişte. Un singur lucru mai aparte. Patrick şi Nai au stabilit data nunţii… De mâine în trei săptămâni.

— Poftim?! De ce nu mi-ai spus mai devreme?

Nicole râse.

— N-am avut ocazia… De când ai intrat pe uşă ai vorbit întruna despre Plânsetele de la grădina zoologică, aviari şi cuadroizi şi Banca de Embrioni… Ştiam din experienţă că n-am nici o şansă să-ţi dau vestea până nu te linişteşti.

— Ei bine, soacră mare, cum te simţi? întrebă Richard după câteva secunde.
— Una peste alta, sunt foarte mulţumită, răspunse Nicole. Ştii ce simt pentru Nai… Doar că momentul şi locul mi se par ciudate pentru a începe o căsnicie.

11

Stăteau în camera de zi a familiei Wakefield, aşteptând mireasa. Patrick îşi frângea nervos mâinile.
— Ai răbdare, tinere, spuse Max, traversând camera şi cuprinzându-i pe Patrick în braţe. O să vină… Orice femeie vrea ca în ziua nunţii să arate mai bine ca niciodată.
— Eu n-am vrut, spuse Eponine. De fapt, nici nu mai ţin minte cum eram îmbrăcată la nunta mea.
— Ba eu ţin bine minte, franţuzoaico, spuse rânjind Max. Mai ales sus, în iglu. Din câte-mi amintesc, majoritatea timpului ai fost în costumul în care te-ai născut.
Eponine râse. Nicole intră în cameră şi anunţă:
— Vine peste câteva minute. Ellie o ajută la ultimele retuşuri. Unde sunt Archie şi doctorul Blue? întrebă ea Uitându-se în jur.
— Au dat o fugă până la ei acasă, răspunse Ellie, care intrase în urma lui Nicole. Au un cadou special pentru mireasă.
— Nu-mi place să-i am prin preajmă pe octopăianjenii ăia, spuse Galileo pe un ton nesuferit. Îmi dau fiori.
— De săptămâna viitoare, Galileo, spuse Ellie cu blândeţe, în clasa voastră se va afla aproape tot timpul un octopăianjen… El vă va ajuta să le învăţaţi limba…
— Nu vreau să învăţ limba lor! spuse sfidător băiatul.
În timp ce Ellie ieşea din nou, Max se duse lângă Richard.
— Cum merge treaba, amice? Nu prea te-am văzut în ultimele două săptămâni.
— E absolut fascinant, spuse Richard cu entuziasm. Lucrez la un proiect enciclopedic – îi ajut să proiecteze un nou set de programe care să afişeze toate informaţiile vitale despre sutele de mii de specii aflate în Banca de Embrioni. Octopăianjenii acumulează o enormă bogăţie de date în urma testelor pe care le efectuează, dar când vine vorba de administrarea acelor date în mod eficient sunt surprinzător de limitaţi, în sensul că nu dispun de cunoştinţe tehnice de administrare prea avansate. Chiar ieri, de exemplu, am început să lucrez la nişte date

recente, obţinute în urma testelor, despre un set de agenţi microbiologici care, în taxonomia octopăianjenilor, sunt clasificaţi după gama plantelor şi animalelor pentru care ei sunt letali…

Richard se opri. Archie şi doctorul Blue intrară ducând împreună o cutie înaltă de aproximativ un metru, învelită într-un pergament de-al lor. Octopăianjenii aşezară darul într-un colţ al camerei şi rămaseră în picioare lângă perete. Un moment mai târziu apăru Ellie, fredonând marşul nupţial de Mendelssohn. Nai venea în urma ei.

Mireasa lui Patrick era îmbrăcată în rochia ei de mătase thailandeză, împodobită cu flori galbene şi negre strălucitoare, pe care octopăianjenii i le dăduseră lui Ellie. Ea le prinsese pe rochie cu ace cu gămălie, în locuri strategice. Patrick se ridică şi rămase în picioare lângă Nai, în faţa mamei lui.

Nicole fusese rugată să oficieze ceremonia şi s-o facă în mod cât mai simplu. În timp ce se pregătea să înceapă, Nicole se trezi cu mintea inundată dintr-o dată de amintirile altor nunţi din viaţa ei. Îi văzu pe Max şi Eponine, pe Michael O’Toole şi fiica ei, Simone, pe Robert şi Ellie… Nicole se cutremură involuntar când amintirea zgomotului de împuşcături veni nepoftită în mintea ei. *Încă o dată,* se gândi Nicole, străduindu-se să revină la prezent, *ne-am adunat cu toţii aici.*

Abia putea să vorbească. Sentimentele o copleşeau. *Asta e ultima nuntă la care particip,* se gândi ea, cât pe ce s-o spună cu glas tare. *Nu va mai fi alta.*

O lacrimă i se rostogoli pe obrazul stâng.

— Te simţi bine, Nicole? întrebă şoptit veşnic sensibila Nai.

Nicole dădu din cap şi zâmbi.

— Prieteni, spuse Nicole, ne-am adunat cu toţii astăzi pentru a fi martori la oficierea cununiei lui Patrick Ryan O’Toole cu Nai Buatong Watanabe. Să formăm un cerc în jurul lor, braţ la braţ, pentru a ne arăta dragostea pe care le-o purtăm şi sprijinul pentru căsătoria lor.

Cercul prinse formă; Nicole le făcu semn celor doi octopăianjeni, care-i cuprinseră cu tentaculele pe oamenii de lângă ei.

— Patrick, spuse Nicole cu glas scăzut, o iei de soţie şi parteneră pe această femeie, Nai, promiţând s-o iubeşti şi s-o respecţi până la sfârşitul vieţii?

— Da, spuse Patrick.

— Şi tu, Nai, continuă Nicole, îl iei de soţ şi partener de viaţă pe acest bărbat, Patrick, promiţând să-l iubeşti şi să-l respecţi până la sfârşitul vieţii?

— Da, spuse Nai.

— Atunci vă declar soţ şi soţie.

Patrick şi Nai se îmbrăţişară şi toată lumea aclamă. Proaspeţii căsătoriţi o îmbrăţişară pe Nicole.

*

— Ai discutat vreodată cu Patrick despre sex? îl întrebă Nicole pe Richard, după ce petrecerea se termină şi oaspeţii se împrăştiară.

— Nu, răspunse Richard. S-a oferit Max… Dar nu cred că era nevoie. La urma urmei, Nai a mai fost măritată… Doamne, dar ai fost tare emoţionată în seara asta. De ce?

Nicole zâmbi.

— Mă gândeam la alte nunţi, Richard. A lui Simone cu Michael, a lui Ellie cu Robert…

— Pe asta aş vrea s-o uit, spuse Richard. Din multe motive.

— În timpul ceremoniei credeam că plâng din cauză că asta e probabil ultima nuntă la care particip. Dar mai târziu, în timpul petrecerii, m-am gândit la altceva. Richard, te-a deranjat vreodată faptul că noi doi n-am avut o ceremonie oficială?

— Nu, spuse Richard, clătinând din cap. Am avut o ceremonie cu Sarah şi mi-a ajuns…

— Da, Richard, *tu* ai avut o nuntă. Eu n-am avut niciodată. Am născut copii zămisliţi cu trei taţi diferiţi, dar n-am fost nici măcar o dată mireasă.

Richard rămase tăcut câteva clipe.

— Şi crezi că de asta plângeai?

— Poate, răspunse Nicole. Nu ştiu sigur.

Nicole începu să se plimbe prin cameră; Richard era adâncit în gânduri.

— Ai văzut ce statuie superbă a lui Buddha i-au dat lui Nai octopăianjenii? spuse ea. O măiestrie artistică desăvârşită… Cred că Archie şi doctorul Blue chiar s-au distrat la petrecere. Mă întreb de ce a venit Jamie să-i ia atât de devreme…

— Ai vrea să ai o ceremonie de nuntă? întrebă Richard, dintr-o dată.

Nicole râse.

— La vârsta noastră? Suntem bunici deja.
— Totuşi, dacă asta te-ar face fericită…
— Mă ceri în căsătorie, Richard Wakefield?
— Aşa cred. N-aş vrea să fii nefericită din cauză că n-ai fost niciodată mireasă.
Nicole traversă camera şi-şi sărută soţul.
— S-ar putea să fie amuzant, spuse ea. Dar să nu plănuim nimic până nu-i vedem pe Patrick şi Nai aşezaţi la casa lor. N-aş vrea să le fur luminile rampei.
Richard şi Nicole porniră spre dormitor braţ la braţ, dar, uluiţi, dădură peste Archie şi doctorul Blue.

*

— Trebuie să veniţi chiar acum cu noi, spuse Archie. E o urgenţă.
— *Acum?* întrebă Nicole. La ora asta?
— Da, spuse doctorul Blue. Numai voi doi. Optimizatorul Şef vă aşteaptă… Ea vă va explica totul.
Primul gând al lui Nicole fu că această convocare avea legătură cu plânsul de copil pe care Richard îl auzise după prima vizită la Banca de Embrioni. Era copilul bolnav? Pe moarte, poate? Atunci de ce nu se duceau direct la grădina zoologică, aflată în afara domului, pe Domeniul Alternativ?
Optimizatorul Şef şi echipa ei îi aşteptau într-adevăr. În cameră erau două scaune. De îndată ce Richard şi Nicole se aşezară, octopăianjenul conducător începu să vorbească în culori.
— Suntem pe cale să ne confruntăm cu o criză majoră, una care, din nefericire, ar putea duce la un război între speciile noastre.
Făcu semn cu un tentacul şi, pe perete, începură să apară imagini video.
— Azi, în zori, două elicoptere au început să transporte trupe de oameni din insula New York spre cel mai nordic sector al domeniului nostru, în imediata apropiere a Mării Cilindrice. Datele pe care le-am obţinut cu ajutorul cuadroizilor indică faptul că specia voastră se pregăteşte să lanseze un atac împotriva noastră şi, mai mult decât atât, că Nakamura, conducătorul vostru, a convins populaţia umană că noi suntem duşmanii voştri. A obţinut sprijinul Senatului pentru război şi, într-o perioadă de timp relativ scurtă, a creat un arsenal care ar

putea cauza daune substanţiale coloniei noastre.

Optimizatorul Şef se opri cât timp Richard şi Nicole se uitară la imaginile video care arătau cum în Noul Eden sunt fabricate bombe, aruncătoare de flăcări şi mitraliere.

— În ultimele patru zile, grupuri mici de oameni au întreprins misiuni de recunoaştere la sol, iar cele două elicoptere, misiuni similare în aer. Aceste misiuni de recunoaştere au pătruns spre sud până la pădurea barieră şi au acoperit întreaga suprafaţă cilindrică a teritoriului nostru. În regiunea cercetată de oameni se află aproape treizeci la sută din rezervele noastre de hrană, energie şi apă. Nu au avut loc lupte, căci noi n-am opus nici o rezistenţă activităţilor de explorare. Totuşi, am plasat indicatoare în locuri cheie, folosind ceea ce cunoaştem din limba voastră, pentru a-i informa pe soldaţii oameni că întregul semicilindru sudic este tărâmul unei alte specii avansate, dar paşnice şi pentru a le cere să se întoarcă în regiunea lor. Indicatoarele noastre au fost ignorate… Acum două zile s-a petrecut un incident neplăcut. În timp ce se recoltau grânele dintr-unul din marile noastre lanuri, un elicopter a survolat zona, a aterizat în apropiere şi din el au coborât patru soldaţi. Fără să fie provocaţi în vreun fel, oamenii ăştia au executat cele trei animale care se ocupau cu recoltarea – aceleaşi creaturi cu şase braţe pe care voi doi le-aţi văzut în prima vizită făcută pe domeniul nostru – şi au dat foc lanului de cereale. De la acel incident, am schimbat mesajul de pe indicatoare: am arătat în mod clar că orice alt comportament similar va fi considerat un act de război. Cu toate acestea, acţiunile din zorii zilei de azi ne arată fără putinţă de tăgadă că avertismentele noastre n-au fost luate în seamă şi că specia voastră are de gând să pornească un conflict pe care nu-l poate câştiga. Azi mă gândeam să fac publică declaraţia de război, un eveniment extrem de grav într-o colonie de octopăianjeni, cu ramificaţii la toate nivelele societăţii noastre. Totuşi, înainte de a face gestul ireversibil, m-am consultat cu alţi octopăianjeni pentru părerile cărora am cel mai mare respect… Cei mai mulţi membri ai echipei mele au fost în favoarea declaraţiei de război, nevăzând nici o cale de a-i convinge pe semenii voştri că un conflict cu noi ar însemna un dezastru pentru ei. Însă octopăianjenul pe care voi îl numiţi Archie a făcut echipei mele o propunere care credem că are o cât de mică probabilitate de reuşită. Deşi analiştii în domeniul

statistic ne spun că totuşi războiul este rezultatul cel mai probabil, principiile noastre ne impun să facem tot ce este cu putinţă pentru a evita războiul… întrucât propunerea lui Archie aduce cu sine implicarea şi cooperarea voastră, v-am chemat în această seară aici.

Optimizatorul Şef se opri din vorbitul în culori şi se deplasă repede spre marginea camerei. Richard şi Nicole se uitară unul la celălalt.

— Translatorul tău a reuşit să prindă tot ce s-a spus? întrebă Nicole.

— Cea mai mare parte, răspunse Richard. Am înţeles esenţa situaţiei… Ai vreo întrebare? Sau ar trebui să le spunem să continue cu propunerea lui Archie?

Nicole dădu din cap în direcţia lui Archie şi prietenul lor veni în mijlocul camerei, după care spuse:

— M-am oferit să negociez personal cu conducătorul oamenilor, în încercarea de a opri acest conflict înainte ca el să se transforme într-un război total. Totuşi, pentru a înfăptui acest lucru, am nevoie de puţin ajutor. Dacă apar dintr-o dată în tabăra soldaţilor oameni, ei mă vor ucide. Şi chiar dacă n-ar face-o, n-ar avea cum să înţeleagă ce le spun eu. Aşa că trebuie să mă însoţească un om care înţelege limba noastră, pentru a traduce limbajul culorilor, căci altfel nu poate fi iniţiat nici un dialog cu sens…

*

După ce Richard şi Nicole îi spuseră Optimizatorului Şef că nu au nimic împotriva ideii avansate de Archie, cei doi oameni şi colegul lor octopăianjen fură lăsaţi singuri pentru a discuta amănuntele. Ideea lui Archie era simplă. El şi Nicole vor intra împreună în tabăra de lângă Marea Cilindrică şi vor cere o întâlnire cu Nakamura şi ceilalţi conducători ai oamenilor. La acea întâlnire, Archie şi Nicole vor explica faptul că octopăianjenii sunt o specie iubitoare de pace, care nu ridică pretenţii teritoriale în partea de nord a Mării Cilindrice. Archie le va cere oamenilor să-şi retragă tabăra şi să înceteze survolările. Dacă era nevoie, ca o dovadă de bunăvoinţă din partea octopăianjenilor, Archie va oferi provizii de hrană şi apă pentru a-i ajuta pe oameni să depăşească dificultăţile prin care treceau în acea perioadă. Astfel se va stabili o relaţie permanentă între cele două specii, înţelegerea fiind validată prin semnarea unui

tratat.

— Doamne sfinte! exclamă Richard, după ce termină de tradus comentariile lui Archie. Şi eu o credeam *pe Nicole* idealistă!

Archie nu înţelese remarca lui Richard. Nicole îi explică răbdătoare octopăianjenului că era puţin probabil ca liderii Noului Eden să fie atât de rezonabili cum presupunea Archie.

— Este întru totul posibil, spuse ea pentru a sublinia cât de periculoasă e propunerea lui Archie, să ne omoare *pe amândoi,* înainte ca măcar să fim lăsaţi să spunem ceva.

Archie insistă că propunerea lui are şanse să fie acceptată până la urmă, pentru că era clar în interesul oamenilor care trăiau în Noul Eden.

Frustrat, Richard spuse:

— Uite ce e, Archie, ce spui tu pur şi simplu nu ţine. Există multe fiinţe umane, printre care şi Nakamura, care nu dau doi bani pe binele coloniei. De fapt, bunăstarea comună nici măcar nu-i un factor în funcţia obiectivă a subconştientului, ca să folosesc termenii tăi, care le guvernează comportamentul. Lor nu le pasă decât de ei înşişi. Cântăresc fiecare decizie în funcţie de măsura în care le va spori sau nu puterea ori influenţa personală. În istoria noastră, liderii şi-au distrus deseori propriile ţări sau colonii în încercarea de a-şi păstra puterea.

Octopăianjenul era încăpăţânat.

— Ceea ce descrii tu pur şi simplu nu poate fi adevărat în raport cu o specie avansată, insistă Archie. Legile fundamentale ale evoluţiei indică în mod clar că acele specii care pun pe primul plan binele grupului vor supravieţui celor în care individul deţine supremaţia… Voi sugeraţi că fiinţele umane sunt un fel de aberaţie, o ciudăţenie a naţiunii care încalcă…

Nicole îl întrerupse.

— Toate astea sunt foarte interesante, dar avem o chestiune mai presantă. Trebuie să schiţăm un plan de acţiune care să nu aibă lacune… Richard, dacă nu-ţi place planul lui Archie, ce propui?

Richard reflectă câteva momente înainte de a vorbi.

— Eu cred că Nakamura a angajat Noul Eden în această acţiune împotriva octopăianjenilor din multe motive, unul fiind înlăturarea criticilor la adresa eşecului guvernării sale. Nu cred că el poate fi întors din drum, decât dacă cetăţenii se pronunţă

într-o măsură copleşitoare împotriva războiului şi, îmi pare rău să spun, dar nu cred că *asta* se va întâmpla, decât în cazul în care coloniştii sunt convinşi că războiul va fi un dezastru.

— Aşadar, tu crezi că ameninţările sunt necesare? întrebă Nicole.

— Ca un minim. Părerea mea e că o demonstraţie de forţă militară făcută de octopăianjeni ar fi perfectă, spuse Richard.

— Mă tem că lucrul ăsta e imposibil, cel puţin în circumstanţele actuale, spuse Archie.

— De ce? întrebă Richard. Optimizatorul Şef vorbea cu încredere despre câştigarea oricărui război care ar putea avea loc. Dacă aţi ataca şi aţi distruge în întregime tabăra aia…

— Acum *tu* nu ne înţelegi *pe noi,* spuse Archie. Pentru că războiul sau orice alt conflict care poate duce în mod deliberat la decese este o cale foarte ineficientă de rezolvare a disputelor, colonia noastră are reglementări foarte stricte în privinţa acţiunilor ostile. În societatea noastră s-au instituit măsuri de control astfel încât războiul să fie ultima soluţie posibilă… De exemplu, noi nu avem armată permanentă şi nici stocuri de arme… Şi mai există şi alte metode de restricţionare. Toţi optimizatorii care participă la luarea unei decizii de declarare a războiului, ca şi toţi octopăianjenii angajaţi într-un conflict armat, sunt lichidaţi imediat după război.

— Poftim??? exclamă Richard, nevenindu-i să creadă. Aşa ceva nu e cu putinţă!

— Ba da, este, spuse Archie. După cum îţi imaginezi, aceşti factori împiedică semnificativ angajarea noastră în ostilităţi care nu au un caracter de apărare. Optimizatorul Şef ştie că şi-a semnat propria condamnare la moarte acum două săptămâni, când a autorizat începerea pregătirilor de război. Toţi cei optzeci de octopăianjeni care lucrează acum în Domeniul de Război vor fi lichidaţi, fie când acest război se termină, fie când ameninţarea războiului a depăşit în mod oficial… Eu însumi, întrucât am luat parte la discuţiile de azi, voi fi trecut pe lista de lichidare, dacă se declară războiul.

Richard şi Nicole rămaseră fără grai.

— Pentru un octopăianjen, continuă Archie, singura justificare posibilă pentru un război este ameninţarea fără echivoc a însăşi supravieţuirii coloniei. O dată ce ameninţarea este identificată şi recunoscută, specia noastră cunoaşte o metamorfoză şi trece la

război, luptând fără milă, până când ameninţarea este cu desăvârşire înlăturată sau colonia noastră este distrusă… Cu multe generaţii în urmă, unii optimizatori foarte înţelepţi şi-au dat seama că, din punct de vedere psihic, acei octopăianjeni angajaţi în ucidere sau în plănuirea uciderii erau atât de perturbaţi de experienţele prin care trecuseră, încât deveneau un obstacol semnificativ în calea funcţionării paşnice a coloniei. De asta au fost legiferate normele privitoare la lichidare.

Richard şi Nicole rămaseră tăcuţi, chiar şi după ce Archie termină de vorbit. În cele din urmă, Richard dădu să-i ceară lui Archie să iasă din cameră pentru a putea vorbi între patru ochi cu soţia sa, dar îşi aminti repede de omniprezenţii cuadroizi.

— Dragă Nicole, spuse el în sfârşit, planul lui Archie nu mi se pare foarte bun, din mai multe motive. În primul rând, eu ar trebui să merg cu el, şi nu tu…

Când Nicole dădu să-l întrerupă, Richard îi făcu semn să tacă.

— Te rog să mă asculţi până la capăt, spuse el. În toată căsnicia noastră, dar mai ales de când am plecat de la Baza de Tranzit, tu ai fost mereu luptătoarea, ţi-ai pus mereu la bătaie timpul şi energia pentru binele familiei sau al coloniei… Acum e rândul meu… în plus, de data asta cred că eu sunt mai potrivit pentru misiunea propusă. Eu îi pot speria mai uşor pe semenii noştri, descriind loviturile nimicitoare pe care le pot primi de la octopăianjeni…

— Dar tu nu vorbeşti bine limba lor, protestă Nicole. Fără translatorul tău…

— M-am gândit şi la asta, spuse Richard. Şi cred că ar trebui ca Ellie şi Nikki să vină cu Archie şi cu mine. În primul rând, dacă avem un copil printre noi, probabilitatea să fim ucişi de trupele din avangardă se reduce semnificativ. În al doilea rând, Ellie vorbeşte fluent limba octopăianjenilor şi mă poate ajuta dacă translatorul meu se dovedeşte necorespunzător. În al treilea rând, şi acesta e poate motivul cel mai important, singura crimă pe care Nakamura şi acoliţii lui le-o pot atribui octopăianjenilor este răpirea lui Ellie. Dacă ea apare în faţa lor, sănătoasă şi plină de laude la adresa inamicului extraterestru, efortul de război va fi subminat.

Nicole se încruntă.

— Nu-mi place ideea ca Nikki să meargă cu voi… E mult prea periculos. Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă fetiţa păţeşte ceva…

— Nici eu, spuse Richard. Dar nu cred că Ellie va merge fără ea... Nu există planuri *bune,* Nicole... Vom fi nevoiţi să alegem varianta cea mai puţin problematică.

În timpul unei pauze survenită în conversaţie, Archie li se adresă în culori.

— Argumentele lui Richard sunt excelente, îi spuse octopăianjenul lui Nicole. Şi mai e un motiv pentru care este preferabil ca tu să rămâi aici în Oraşul de Smarald: restul oamenilor rămaşi aici vor avea nevoie de talentul tău de conducător în zilele grele care ne aşteaptă.

Mintea lui Nicole galopa nebuneşte. Nu se aşteptase ca Richard să se ofere să plece el.

— Vrei să spui, Archie, că eşti de acord cu propunerile lui Richard, inclusiv să le luaţi pe Ellie şi Nikki cu voi?

— Da, răspunse octopăianjenul.

Nicole se întoarse spre soţul ei.

— Dar, Richard, ştiu bine cât de tare urăşti ceea ce numeşti „rahatul politic”. Eşti sigur că te-ai gândit bine?

Richard dădu afirmativ din cap. Nicole ridică din umeri.

— În regulă, atunci, spuse ea. Să vorbim cu Ellie. Dacă ea e de acord, se cheamă că avem un plan.

*

Optimizatorul Şef consideră că propunerea amendată avea unele şanse de succes, dar ţinu să amintească fiecăruia că, pe baza analizei făcute de octopăianjeni, exista totuşi o mare probabilitate ca atât Archie, cât şi Richard să fie ucişi. Nicole simţi că-i stă inima în loc când traduse atenţionarea liderului octopăianjen. Nimic din ceea ce spunea Optimizatorul Şef nu constituia o noutate pentru Nicole, însă era atât de implicată în planuri şi discuţii încât nu conştientiza pe deplin posibilele rezultate ale deciziei lor.

Nicole vorbi foarte puţin cât timp factorii de decizie căzură de acord asupra unui orar de bază. Când îl auzi pe Richard spunând că Archie şi el, cu sau fără Ellie şi Nikki, vor părăsi Oraşul de Smarald a doua zi, la un tert după ivirea zorilor, Nicole se cutremură. *Mâine, vieţile noastre se vor schimba din nou,* se gândi ea.

În drumul de întoarcere în zona lor rămase tăcută. În timp ce Richard şi Archie discutau despre tot felul de lucruri, Nicole se lupta cu propria-i frică tot mai mare. O voce interioară, una pe

care n-o mai auzise de mulţi ani, îi spunea că a doua zi îl va vedea pe Richard pentru ultima oară. *O fi asta vreo reacţie ciudată din partea mea?* se întrebă ea critic. *Mă deranjează să-l las pe Richard să fie el eroul?*

Forţa premoniţiei creştea, în ciuda încercărilor lui Nicole de a o combate. Îşi aminti o noapte cumplită cu mulţi, mulţi ani în urmă, petrecută în dormitorul ei din căsuţa din Chilly-Mazarin. Se trezise ţipând dintr-un coşmar intens, violent. „Mama a murit!” strigase la acea vreme fetiţa de zece ani.

Tatăl ei încercase s-o liniştească şi-i explicase că mama era doar plecată în vizită la familia ei de pe Coasta de Fildeş. Telegrama care anunţa moartea mamei ei avea să sosească şapte ore mai târziu.

În timpul ăsta, Richard spunea:

— Dacă nu aveţi stocuri de arme şi soldaţi instruiţi, cum naiba vă puteţi pregăti de război destul de repede ca să vă apăraţi?

— Asta nu pot să-ţi spun, răspunse Archie. Dar, crede-mă, ştiu sigur că la această oră, un conflict între speciile noastre poate avea ca rezultat anihilarea civilizaţiei umane de pe Rama.

Nicole nu-şi putea linişti sufletul chinuit. Deşi îşi tot repeta că exagerează, teama premonitorie nu se micşora. Îşi întinse mâna şi-l luă pe Richard de mână. El îşi împreună degetele cu ale ei şi continuă să discute cu Archie.

Nicole îl privi atentă. *Sunt mândră de tine, Richard, dar sunt şi înspăimântată.* Îşi simţi ochii umezi de lacrimi. *Şi încă nu-s pregătită să-ţi spun adio.*

*

Era foarte târziu când Nicole se duse la culcare. O trezise cu blândeţe pe Ellie, fără să-i deranjeze pe Nikki şi pe gemenii Watanabe, care dormeau în casa familiei Wakefield pentru ca Patrick şi Nai să-şi petreacă singuri noaptea nunţii. Bineînţeles că Ellie avusese multe întrebări. Richard şi Nicole îi explicaseră planul, inclusiv toate lucrurile importante pe care le aflaseră de la Archie şi de la Optimizatorul Şef în acea seară. Ellie se arătase speriată, dar în cele din urmă fusese de acord ca ea şi Nikki să-i însoţească a doua zi pe Richard şi Archie.

Nicole nu putea să adoarmă. După ce se răsuci de pe o parte pe alta timp de o oră, avu o succesiune de vise scurte, haotice. În ultimul vis, avea iar şapte ani şi se afla pe Coasta de Fildeş, în mijlocul ceremoniei poro. Era în apă, pe jumătate goală, iar

leoaica dădea târcoale eleşteului. Mica Nicole trase adânc aer în piept şi se scufundă în apă. Când ieşi la suprafaţă, pe mal, unde fusese leoaica, stătea Richard. La început Richard era tânăr şi-i zâmbea, dar îmbătrâni rapid sub ochii ei şi redeveni acelaşi Richard aflat în acel moment în pat, lângă ea. Auzi la ureche glasul lui Omeh. „Priveşte cu atenţie, Ronata”, spunea glasul. „Şi nu uita...”

Se trezi. Richard dormea liniştit. Nicole se ridică în capul oaselor şi bătu în perete o dată. În uşă apăru un licurici, luminând puţin dormitorul. Nicole se uită lung la soţul ei. Îi privi părul şi barba încărunţite de bătrâneţe, şi şi le aminti când erau negre. Îşi aminti cu duioşie ardoarea şi umorul lui din perioada în care îi făcuse curte în New York. Făcu o grimasă, inspiră adânc, îşi sărută degetul arătător şi-l puse pe buzele lui Richard. Acesta nu se mişcă. Nicole mai studie câteva minute fiecare trăsătură a feţei soţului ei. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi cădeau de pe bărbie pe cearceafuri.

— Te iubesc, Richard, spuse ea.

01

RAPORT Număr 319

Momentul transmisiei: 156 307 872 574.2009
Timpul de la Alerta de Gradul Unu: III.9766
Menţiuni: Baza de Tranzit 23-419
Nava spaţială 947
Călători spaţiali 47 249 (A B)
32 806
2 666

În timpul ultimului interval, structura şi ordinea comunităţilor care călătoresc prin spaţiu în interiorul navei spaţiale au continuat să se dezintegreze. În ciuda avertismentelor octopăianjenilor (călător spaţial 2666) şi a încercărilor lăudabile făcute de ei spre a evita un conflict la scară largă cu oamenii (32806), acum este şi mai probabil ca un război dezastruos între cele două specii, în urma căruia ar putea rămâne numai câţiva supravieţuitori, să aibă loc în următoarele câteva intervale. Drept urmare, situaţia întruneşte toate condiţiile cerute de o intervenţie de gradul doi.

Activitatea de intervenţie anterioară a fost declarată un eşec, în primul rând din cauză că cea mai agresivă dintre cele două specii, oamenii, este esenţialmente insensibilă la întreaga gamă de tehnici subtile de intervenţie. Numai câţiva oameni au răspuns la multele încercări de modificare a comportamentului lor ostil şi cei care într-adevăr au reacţionat, nu au putut să oprească genocidul comis de guvernanţii lor asupra aviarilor şi sesilelor (47294-A B).

Oamenii sunt organizaţi în maniera rigidă, ierarhică observată adesea la speciile aflate în stadiul imediat anterior călătoriilor spaţiale. Ei continuă să fie dominaţi de o conducere al cărei unic obiectiv este păstrarea puterii personale. Bunăstarea comunităţii umane şi chiar supravieţuirea ei sunt subordonate perpetuării unui sistem politic care le oferă actualilor lideri ai oamenilor autoritate deplină. Ca atare, este puţin probabil ca ameninţarea extinderii conflictului dintre oameni şi octopăianjeni să poată fi evitată prin apeluri la logică.

Un mic grup de oameni, incluzând aproape întreaga familie care a locuit la Baza de Tranzit timp de peste un an, locuieşte în continuare în principalul oraş al octopăianjenilor. Interacţiunea acestor oameni cu gazdele lor a demonstrat posibilitatea ca aceste două specii să trăiască în armonie. De curând, o delegaţie mixtă alcătuită din trei reprezentanţi ai acestui grup de oameni şi un octopăianjen a hotărât să facă un efort concentrat pentru a preveni un război total interspecii, prin contactarea directă a liderilor coloniei umane. Totuşi, probabilitatea ca această delegaţie să aibă succes este foarte mică.

Până acum, octopăianjenii nu au întreprins nici o acţiune vădit ostilă, însă au început procesul de pregătire pentru un război împotriva oamenilor. Deşi vor lupta numai dacă hotărăsc că supravieţuirea comunităţii lor este în pericol, posibilităţile biologice avansate ale octopăianjenilor fac ca rezultatul unui astfel de război să fie dinainte ştiut.

Ce nu se cunoaşte sigur este modul în care vor reacţiona oamenii o dată ce conflictul ia amploare şi ei suferă pierderi grele. Este posibil ca războiul să se termine repede şi, cu timpul, cele două comunităţi supravieţuitoare să ajungă din nou într-o situaţie de oarecare echilibru. Totuşi, pe baza datelor disponibile obţinute prin observarea oamenilor, nu e deloc de neglijat posibilitatea ca această specie să continue lupta până când majoritatea sau toţi membrii ei vor pieri. Un astfel de rezultat ar distruge orice rămăşiţe ale uneia sau chiar ale ambelor specii călătoare prin spaţiu din navă. Pentru a preîntâmpina un astfel de rezultat dezavantajos pentru proiect, se recomandă luarea în considerare a unei intervenţii de gradul doi.

02

Pe Nicole o trezi zgomotul făcut de cei trei copii care se jucau în camera de zi. În timp ce-şi îmbrăca halatul de casă, Ellie veni la uşa dormitorului şi o întrebă dacă n-a văzut cumva păpuşa preferată a micuţei Nikki.

— Cred că e sub patul ei, răspunse Nicole.

Ellie se întoarse la împachetat. Nicole îl auzi pe Richard în baie. *Nu mai durează mult,* se gândea când nepoata ei apăru dintr-o dată în uşă.

— Eu şi cu mami plecăm, Nonni, spuse zâmbind fetiţa. Ne

ducem să-l vedem pe tati.

Nicole desfăcu braţele şi fetiţa alergă la ea, să fie îmbrăţişată. Cuprinse fetiţa strâns în braţe şi începu să-i mângâie părul.

— Ştiu, iubito, spuse ea. O să-mi fie dor de tine, Nikki.

Câteva clipe mai târziu, ambii gemeni Watanabe dădură buzna în cameră.

— Mi-e foame, doamnă Wakefield, spuse Galileo.

— Şi mie, adăugă Kepler.

Cu părere de rău, Nicole îi dădu drumul nepoatei ei şi se îndreptă spre uşă.

— În regulă, băieţi, spuse ea. Micul vostru dejun va fi gata în câteva minute.

Când cei trei copii aproape terminaseră de mâncat, la uşă sosiră Max, Eponine şi Marius.

— Ştii ceva, unchiule Max? spuse Nikki înainte ca Nicole să apuce măcar să-i salute pe soţii Puckett. Mă duc să-l văd pe tati.

Cele patru ore zburară repede. Richard şi Nicole explicară totul de două ori, mai întâi lui Max şi lui Eponine, iar apoi proaspeţilor căsătoriţi, care încă mai radiau de pe urma plăcerilor din noaptea nunţii. Pe măsură ce se apropia momentul plecării lui Richard, Ellie şi Nikki, emoţia şi energia ce caracterizaseră conversaţia de-a lungul dimineţii începură să dispară. Nicole simţea un gol în stomac. *Relaxează-te şi zâmbeşte,* îşi spuse ea. *Ai să faci despărţirea şi mai grea dacă eşti tristă.*

Max fu primul care îşi luă rămas bun.

— Vino încoace, prinţeso, şi dă-i unchiului Max o sărutare, îi spuse el lui Nikki.

Fetiţa se supuse ascultătoare. Apoi Max se îndreptă de spate şi se duse la Ellie, care stătea de vorbă cu mama ei, în cealaltă parte a camerei.

— Ai grijă de fetiţa asta, Ellie, spuse el îmbrăţişând-o, şi nu-i lăsa pe nemernici să-şi impună punctul de vedere.

Max dădu mâna cu Richard, apoi îi chemă pe gemenii Watanabe să plece împreună cu el. Atmosfera din cameră se modifica repede. În ciuda faptului că-şi promisese să rămână calmă, Nicole simţi un val de panică atunci când îşi dădu seama subit că mai erau doar câteva minute până la despărţire. Patrick, Nai, Benjy şi Eponine urmară exemplul lui Max şi-i îmbrăţişară pe cei trei care plecau.

Nicole încercă s-o mai îmbrăţişeze o dată pe Nicole, dar fetiţa fugi afară, să se joace cu gemenii. Ellie îşi luă rămas bun de la Eponine şi se întoarse spre mama ei.

— O să-mi fie dor de tine, mamă, spuse ea veselă. Te iubesc foarte mult.

Nicole se strădui să-şi păstreze echilibrul emoţional.

— N-aş fi putut avea o fiică mai bună, spuse ea.

În timp ce cele două se îmbrăţişau, Nicole îi spuse încet lui Ellie la ureche:

— Ai grijă, sunt o mulţime de lucruri în joc…

Ellie se desprinse din îmbrăţişare şi-şi privi mama în ochi.

— Ştiu, mamă, spuse ea serioasă, şi asta mă înspăimântă. Sper să nu dezamăgesc…

— N-ai să dezamăgeşti, spuse cu degajare Nicole, bătându-şi fiica pe umeri. Doar să nu uiţi ce spunea greierele lui *Pinocchio.*

Ellie zâmbi.

— „întotdeauna să-ţi laşi conştiinţa să-ţi fie călăuză”.

— A venit Archie! o auziră pe Nikki strigând.

Se uită în jur, după soţul ei. *Unde e Richard?* se întrebă ea speriată. *Nu mi-am luat rămas bun.* O văzu ca prin ceaţă pe Ellie îndreptându-se spre uşă cu două rucsacuri. Nicole abia mai putea respira. Îl auzi pe Patrick întrebând „Unde e unchiul Richard?” şi un glas răspunse din birou: „Sunt aici, în spate”. Nicole o luă la fugă pe hol, spre birou. Richard şedea pe podea, înconjurat de componente electronice şi de propriul bagaj desfăcut. Nicole rămase în prag o clipă, ţinându-şi respiraţia.

Richard o auzi în spatele lui şi se întoarse.

— O, bună, iubito, spuse el cu nonşalanţă. Încă nu m-am dumirit câte componente de rezervă ar trebui să iau pentru translatorii mei.

— A venit Archie, spuse încet Nicole.

Richard se uită la ceas.

— Cred că e timpul să plecăm, spuse el.

Culese o mână de componente electronice şi le îndesă în rucsac. Apoi se ridică şi se îndreptă spre Nicole.

— Unchiule Richard! strigă Patrick.

— Vin! strigă Richard. Doar un minut.

Nicole începu să tremure în clipa în care Richard o cuprinse în braţe.

— Hei, e în ordine, spuse el. Am mai fost despărţiţi.

Frica lui Nicole devenise atât de puternică încât nu putea să vorbească. Încercă cu disperare să fie curajoasă, dar era imposibil. Ştia că-şi atinge soţul pentru ultima dată.

Îl luă pe Richard pe după gât şi-l trase uşor spre ea ca să-l poată săruta. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Voia să oprească timpul în loc, voia ca acest ultim moment să dureze o veşnicie. Ochii ei fotografiară chipul lui Richard; îl sărută cu blândeţe pe buze.

— Te iubesc, Nicole, spuse el.

Preţ de o clipă, ea nu crezu că-i va putea răspunde.

— Şi eu te iubesc, reuşi să articuleze în cele din urmă.

Richard îşi ridică rucsacul pe umăr şi-i făcu cu mâna.

Nicole rămase în prag, Uitându-se în urma lui. Auzi în minte glasul lui Omeh: „Nu uita”.

*

Lui Nikki nu-i venea să creadă cât e de norocoasă. Acolo, în faţa ei, chiar în dreptul porţilor Oraşului de Smarald îi aştepta un struţozaur, exact cum îi spusese Archie. Se foi nerăbdătoare în timp ce maică-sa îi încheia fermoarul la haină.

— Pot să-l hrănesc, mamă? întrebă ea. Pot? Pot?

Richard o ajută pe Nikki să încalece pe struţozaur.

— Mulţumesc, Boobah, spuse fetiţa cuibărindu-se confortabil în adâncitură.

— Sincronizarea a fost pusă la punct cu foarte mare atenţie, le spuse Archie lui Richard şi Ellie în timp ce înaintau pe poteca din pădure. Vom ajunge în tabără când toţi soldaţii se aşază la micul dejun. În felul ăsta ne va vedea toată lumea.

— Cum vom şti precis când să ne facem apariţia? întrebă Richard.

— Cu ajutorul unor cuadroizi din câmpiile din nordul îndepărtat. De îndată ce primii soldaţi s-au trezit şi încep să se mişte pe-afară, pe lângă corturi, Timmy, prietenul tău aviar va zbura pe deasupra lor, purtând un anunţ scris privitor la sosirea noastră iminentă. Mesajul nostru va indica faptul că vom fi precedaţi de licurici şi că vom flutura un steag alb, aşa cum ai propus tu.

Nikki observă nişte ochi ciudaţi Uitându-se la ei din întunecimea pădurii.

— Nu-i aşa că e amuzant? o întrebă pe maică-sa.

Ellie nu răspunse.

*

Archie opri struţozaurul la aproximativ un kilometru la sud de tabăra oamenilor. Lanternele şi celelalte lumini din afara corturilor înşirate departe, în faţa lor păreau nişte stele licărind în noapte.

— Cam în momentul ăsta, Timmy ar trebui să arunce mesajul nostru în tabără, spuse Archie.

Timp de aproape un tert înaintară cu grijă în întuneric, nevrând să folosească licuricii ca nu cumva să fie observaţi prea devreme. Nikki dormea liniştită, cu capul în poala mamei ei. Richard, octopăianjenul şi Ellie erau încordaţi. Înainte de a se opri, Richard întrebase:

— Ce facem dacă soldaţii trag în noi, înainte să apucăm să spunem ceva?

— Facem stânga-împrejur şi ne retragem cât de repede putem, răspunse Archie.

— Şi dacă vin după noi cu elicoptere şi reflectoare?

— Dacă aleargă cât de repede poate, struţozaurul va ajunge la pădure în aproape patru vodeni.

Timmy se întoarse la grup şi raportă, cu un scurt sporovăit la care Archie răspunse în culori, că şi-a îndeplinise misiunea. Apoi Richard şi Timmy îşi luară rămas bun. Câteva clipe mai târziu, în timp ce Timmy se îndepărta în zbor spre Oraşul de Smarald, doi licurici se aprinseră lângă potecă şi apoi se îndreptară spre tabăra oamenilor. Richard conducea procesiunea ţinând în mâna dreaptă un steag alb, iar la vreo cincizeci de metri în spatele lui venea struţozaurul care-i ducea în spate pe Ellie, Archie şi copilul adormit.

Când grupul ajunse la circa patru sute de metri de tabără, Richard îi văzu pe soldaţi prin binoclu. Aceştia stăteau în picioare, Uitându-se în direcţia lor. Richard numără douăzeci şi şase cu totul, inclusiv trei cu puştile în poziţie de tragere şi alţi doi care scrutau întunericul prin binoclu.

Conform planului, Ellie, Archie şi Nikki descălecară când ajunseră la vreo două sute de metri de tabără. Struţozaurul fu expediat înapoi în Oraşul de Smarald, după care porniră toţi patru spre soldaţi. Nikki protestă la început când o treziră, căci nu-şi făcuse somnul, dar percepând importanţa cererii mamei ei de a nu face zgomot, se potoli. Archie mergea între cei doi

adulţi. Nikki o ţinea de mână pe mama ei şi fugea ca să ţină pasul cu cei mari.

— Alo, voi de colo! strigă Richard când consideră că poate fi auzit. Venim cu gânduri paşnice.

Flutură cu putere steagul alb.

— Eu sunt Richard Wakefield. Împreună cu mine se află fiica mea, Ellie, nepoata mea, Nikki şi un reprezentant al octopăianjenilor.

Probabil că era o privelişte uimitoare pentru soldaţi, căci nici unul dintre ei nu mai văzuse până atunci un octopăianjen. În timp ce licuricii pluteau deasupra capetelor soldaţilor, Richard şi grupul său ieşiră din întunericul raman. Unul dintre soldaţi făcu un pas înainte şi spuse:

— Sunt căpitanul Enrico Pioggi, comandantul acestei tabere… în numele forţelor armate ale Noului Eden, accept capitularea voastră.

*

Din cauză că anunţul iminentei lor sosiri fusese transmis în tabără cu nici o jumătate de oră mai devreme, corpul de comandă din Noul Eden nu avusese timp să întocmească un plan cu privire la prizonieri. De îndată ce raportase că un grup format dintr-un bărbat, o femeie, un copil şi un octopăianjen extraterestru se apropie într-adevăr de tabăra lui, căpitanul Pioggi luase din nou legătura prin radio cu comandamentul frontului din New York şi ceruse instrucţiuni. Colonelul însărcinat cu campania îi spusese „să lege prizonierii” şi „să rămână pe recepţie pentru ordine ulterioare”.

Richard anticipase că nici un ofiţer nu va întreprinde vreo acţiune hotărâtoare până nu va fi consultat Nakamura însuşi. În timpul lungii lor călătorii pe struţozaur, îi spusese lui Archie că era important să folosească timpul pe care-l vor avea la dispoziţie printre soldaţii din tabără pentru a începe să combată propaganda răspândită de guvernul Noului Eden.

Prizonierii fură percheziţionaţi, după care soldaţii curioşi începură să se înghesuie în jurul lor; Richard spuse cu glas puternic:

— Această fiinţă este ceea ce noi numim un octopăianjen. Toţi octopăianjenii sunt foarte inteligenţi – în unele privinţe, mai inteligenţi decât noi; în Semicilindrul Sudic, care se întinde de aici până la cupola polară sudică, trăiesc aproximativ

cincisprezece mii de octopăianjeni. Familia mea şi cu mine trăim în ţinutul lor de peste un an, la propria noastră alegere, aş putea să adaug, şi am descoperit că octopăianjenii sunt fiinţe morale şi iubitoare de pace. Fiica mea Ellie şi cu mine am venit împreună cu acest reprezentant al octopăianjenilor, căruia noi îi spunem Archie, pentru a încerca să găsim o cale de a opri o confruntare militară între speciile noastre.

— Nu eşti soţia doctorului Robert Turner? întrebă un soldat. Cea pe care au răpit-o octopăianjenii?

— Ba da, eu sunt, spuse Ellie cu un glas limpede. Numai că n-am fost răpită în adevăratul sens al cuvântului. Octopăianjenii voiau să stabilească o cale de comunicare cu noi şi nu reuşeau. Pe mine m-au luat pentru că au crezut că am capacitatea de a le învăţa limba.

— Fiinţa asta *vorbeşte?* întrebă cu neîncredere alt soldat.

Până în acel moment, Archie stătuse tăcut, aşa cum fusese stabilit. Toţi soldaţii se holbară uluiţi când benzile de culoare începură să izvorască din marginea din dreapta a fantei lui şi să i se rotească în jurul capului.

— Archie vă salută, traduse Ellie. Vă roagă pe fiecare să înţelegeţi că nici el, nici vreun alt membru al speciei lui nu vor să vă facă rău. Archie mai vrea să vă informez că ştie să citească de pe buze şi că va răspunde bucuros la orice întrebare din partea voastră.

— Treaba asta e pe bune? întrebă un soldat.

Între timp, căpitanul Pioggi stătea frustrat deoparte, relatându-i colonelului din New York, prin radio, ceea ce se petrecea sub ochii lui.

— Da, domnule, spunea el, culori pe cap… culori diferite, domnule, roşu, albastru, galben… ca nişte dreptunghiuri, dreptunghiuri în mişcare, dau ocol capului lui şi apoi apar altele… Cum aţi spus, domnule?… Femeia, nevasta doctorului, domnule… se pare că ea ştie ce înseamnă culorile… Nu, domnule, nu sunt deloc litere colorate, doar dungi, fâşii colorate… Chiar acum, domnule, extraterestrul vorbeşte cu soldaţii… Nu, domnule, ei nu folosesc culori… Conform spuselor femeii, octopăianjenul ştie să citească de pe buze… ca o persoană cu handicap auditiv, domnule… aceeaşi tehnică, bănuiesc; în tot cazul, el răspunde apoi în culori şi nevasta doctorului traduce… Nici un fel de armă, domnule… o mulţime

de jucării, haine, obiecte cu aspect ciudat despre care prizonierul Wakefield spune că sunt componente electronice… Jucării, domnule, am spus jucării… fetiţa are o mulţime de jucării în rucsacul ei… Nu, aici nu avem scanner… Foarte bine, domnule… aveţi idee cât s-ar putea să aşteptăm, domnule?

*

La vremea când căpitanul Pioggi primi în sfârşit ordin să-i trimită pe prizonieri la New York cu un elicopter, Archie îi impresionase profund pe toţi soldaţii din tabără. Începuse demonstraţia uluitoarelor sale capacităţi mentale înmulţind în gând numere cu cinci şi şase cifre.

— De unde ştim noi că octopăianjenul ăsta chiar dă răspunsul corect? întrebă un soldat tânăr. Că doar ne-arată un şirag de culori şi-atât.

— Omule, răspunse Richard râzând, n-ai verificat tu adineauri, pe calculatorul locotenentului, că numărul rostit de fiica mea e corect? Crezi că *ea* a calculat în gând rezultatul?

— A, da, răspunse tânărul. Înţeleg ce vrei să spui.

Ceea ce-i copleşi cu adevărat pe soldaţi fu extraordinara memorie a lui Archie. La îndemnul lui Richard, un soldat scrise pe o foaie de hârtie o înşiruire de câteva sute de numere şi apoi îi citi lui Archie fiecare număr, pe rând. Octopăianjenul le repetă prin intermediul lui Ellie fără să facă nici măcar o greşeală. Unii soldaţi se gândiră că la mijloc poate fi un truc, că poate Richard îi transmitea cumva lui Archie semnale luminoase. Totuşi, când Archie repetă performanţa în condiţii minuţios controlate, toate îndoielile se risipiră.

La primirea ordinului de transportare a prizonierilor la New York, atmosfera din tabără era relaxată şi prietenească. Prima parte a planului lor reuşise mai bine decât şi-ar fi putut imagina. Totuşi, Richard nu se simţea excesiv de încrezător când urcară la bordul elicopterului pentru a traversa o porţiune din Marea Cilindrică.

*

Stătură în New York numai în jur de o oră. Gărzi înarmate întâmpinară prizonierii la locul de aterizare a elicopterului din piaţa vestică, le confiscară rucsacurile în ciuda protestelor lui Richard şi Ellie şi-i expediară în Port. Richard, cu Nikki în braţe, abia dacă avu timp să admire zgârie-norii lui preferaţi, care se înălţau deasupra capului, în întuneric.

Iahtul care-i purtă peste jumătatea nordică a Mării Cilindrice era similar cu bărcile de plăcere pe care Nakamura şi acoliţii lui le foloseau pe Lacul Shakespeare. În timpul traversării, nici unul dintre gardieni nu le adresă vreun cuvânt. Nikki le adresă mai multe întrebări, dar văzând că nu primeşte nici un răspuns, îi şopti lui Richard chicotind:

— Boobah, oamenii ăştia nu ştiu să vorbească?

Un vehicul tip electrocar îi aştepta pe un doc construit de curând pentru a sprijini noile activităţi din Noul Eden şi a Semicilindrului Sudic. Cu preţul unor eforturi şi cheltuieli considerabile, oamenii practicaseră o deschizătură în zidul-barieră sudic, într-o zonă adiacentă habitatului aviaro-sesil şi construiseră un complex vast de docuri.

Richard se întrebă la început de ce grupul lor nu este dus direct în Noul Eden, cu elicopterul. După câteva calcule mentale rapide, conchise în mod corect că, din cauza uriaşei înălţimi a zidului-barieră, a cărui limită superioară pătrundea considerabil în regiunea în care gravitatea artificială cauzată de rotaţia navei spaţiale Rama începea să scadă substanţial, precum şi din cauza lipsei probabile de piloţi talentaţi, exista o limită maximă de altitudine până la care aveau voie să zboare elicopterele construite în grabă. *Asta înseamnă că oamenii trebuie să-şi transporte trupele şi personalul auxiliar fie prin acest doc, fie pe calea şanţului cu apă şi prin tunelul de dedesubtul celui de-al doilea habitat*, îşi spuse Richard urcând în electrocar.

Electrocarul era condus de un biot Garcia. În faţa şi în spatele lor mergeau alte două vehicule similare, în ambele aflându-se oameni înarmaţi. Străbătură în viteză Platoul Central cufundat în beznă. Richard stătea în faţă, lângă şofer iar Archie, Ellie şi Nikki, în spate. Richard se întorsese în scaun şi cu intenţia de a-i aminti lui Archie cele cinci tipuri de bioţi din Noul Eden, dar Garcia îl întrerupse.

— Prizonierul Wakefield trebuie să se uite drept înainte şi să tacă.

— Nu e puţintel caraghios? întrebă Richard voios.

Biotul Garcia îşi luă mâna dreaptă de pe volan şi-l izbi cu putere pe Richard peste faţă, cu dosul palmei. Forţa loviturii îl făcu pe Richard să se clatine.

— Privirea înainte şi gura închisă, repetă biotul.

Această bruscă manifestare de violenţă o făcu pe Nikki să

plângă. Ellie încercă s-o liniştească şi să o facă să tacă.

— Mami, nu-mi place şoferul, spuse fetiţa. Zău că nu-mi place.

Intrară în habitat printr-un punct de control. În Noul Eden era noapte. Archie şi cei trei oameni fură transbordaţi într-un alt electrocar, deschis de data asta, condus de un alt biot Garcia. Richard remarcă imediat că în Noul Eden era aproape la fel de frig ca în exteriorul habitatului, pe Rama. Electrocarul se hurducăia pe drumul aflat într-o stare jalnică. În locul unde fusese cândva staţia de tren pentru satul Positano, vehiculul coti spre nord. Cincisprezece-douăzeci de oameni stăteau în jurul focurilor aprinse pe platforma de beton care înconjura vechea gară, iar alţi trei sau patru dormeau întinşi sub cutii de carton şi haine vechi.

— Ce fac oamenii ăia, mami? întrebă Nikki.

Ellie nu răspunse, căci biotul Garcia se întoarse repede, cu o privire ostilă.

În faţă se vedeau deja luminile de neon ale Vegasului când electrocarul coti la stânga, pe o alee rezidenţială dintr-un sector împădurit care făcuse parte, cândva, din Pădurea Sherwood. Vehiculul se opri brusc în faţa unei case mari, clădită în stilul unui conac. Doi orientali înarmaţi cu pistoale şi pumnale se apropiară de electrocar, le făcură semn pasagerilor să coboare şi apoi expediară biotul.

— Veniţi cu noi, spuse unul dintre bărbaţi.

Archie şi tovarăşii săi oameni intrară în casă şi fură duşi pe o scară lungă, într-un subsol fără ferestre.

— Aveţi mâncare şi apă pe masă, spuse al doilea bărbat şi începu să urce scara.

— Stai puţin, spuse Richard. Rucsacurile noastre... avem nevoie de rucsacurile noastre.

— Vă vor fi returnate de îndată ce conţinutul lor va fi fost verificat cu atenţie, spuse tăios omul.

— Şi când îl putem vedea pe Nakamura? întrebă Richard.

Bărbatul ridică din umeri, cu chipul lipsit de orice expresie, apoi o luă repede pe scări în sus.

03

Zilele treceau foarte încet. La început, Richard, Ellie şi Nicole nu avură nici un punct de reper pentru măsurarea timpului, dar

curând aflară că octopăianjenii au un ceas interior minunat de precis, calibrat şi îmbunătăţit prin educaţie, în perioada copilăriei. După ce-l convinseră pe Archie să adopte unităţile de măsură pentru timp utilizate de oameni (Richard recursese la obişnuitul său citat, „Când eşti la Roma…” pentru a-l convinge pe Archie să renunţe, cel puţin temporar, la terţii, vodenii, fengii şi nileţii lui) descoperiră, uitându-se pe furiş la ceasul digital al gardianului care le aducea apă şi mâncare, că ceasul intern al lui Archie greşea cu cel mult zece secunde în douăzeci şi patru de ore.

Nikki se distra întrebându-l întruna pe Archie cât e ceasul. Ca urmare, după observări repetate, Richard şi chiar şi Nikki învăţară expresiile în culorile folosite de Archie pentru a se referi la timp şi la numerele mici. De fapt, pe măsură ce zilele treceau, conversaţiile regulate din subsol îl ajutară pe Richard să-şi îmbunătăţească în mod semnificativ cunoştinţele de limbă octopăienjenească. Deşi nu se pricepea la fel de bine ca Ellie să interpreteze benzile de culoare, după o săptămână Richard conversa cu Archie fără a mai avea nevoie de serviciile de translator ale lui Ellie.

Oamenii dormeau pe saltele japoneze aşezate direct pe podea. Archie se ghemuia lângă ei în puţinele ore pe care le petrecea dormind în fiecare noapte. O dată pe zi, unul din cei doi orientali le completa proviziile. Richard nu uita niciodată să le amintească gardienilor că tot mai aşteaptă să-şi recapete rucsacurile şi că vor o întrevedere cu Nakamura.

După opt zile, spălarea de fiecare zi cu buretele la chiuveta din subsol nu-i mai mulţumi. Richard întrebă dacă pot avea acces la un duş şi ceru şi nişte săpun. Câteva ore mai târziu, o albie mare de rufe fu coborâtă pe scări. Oamenii se îmbăiară pe rând, deşi Nikki se arătă la început surprinzător de reticentă să se dezbrace în faţa lui Archie. După baie, Richard şi Ellie se simţiră suficient de bine pentru a fi puţin mai optimişti.

— N-are cum să tăinuiască la nesfârşit existenţa noastră, spuse Richard. Prea mulţi soldaţi ne-au văzut… şi nu se poate ca ei să nu spună nimic, indiferent ce ordine a dat Nakamura.

— Sunt sigură că vor veni curând după noi, zise şi Ellie cu seninătate.

La sfârşitul celei de-a doua săptămâni de închisoare, optimismul lor temporar dispăruse deja. Richard şi Ellie

începeau să-şi piardă speranţa. Pe deasupra, Nikki devenea foarte obraznică, le spunea mereu că se plictiseşte şi se plângea că n-are nimic de făcut. Ca să nu se mai plictisească, Archie începu să-i spună poveşti. „Legendele” lui (Archie avusese o lungă discuţie cu Ellie despre semnificaţia exactă a cuvântului înainte să accepte termenul) o încântară pe fetiţă. Traduse de Ellie, frazele semănau cu acelea pe care copilul le asocia deja cu basmele de la culcare.

— A fost odată ca niciodată, demult, pe vremea înaintaşilor… începea Archie o poveste, iar Nikki chiţăia de plăcere.

— Cum arătau Înaintaşii, Archie? întrebă fetiţa după o astfel de poveste.

— Legendele nu spun, răspunse Archie. Aşa că poţi să-ţi creezi în minte orice imagine vrei despre ei.

— Povestea asta e adevărată? îl întrebă Nikki pe Richard cu altă ocazie. Octopăianjenii chiar n-ar fi călătorit niciodată în spaţiu dacă nu i-ar fi ajutat Înaintaşii?

— Aşa spun legendele, răspunse Archie. Ele spun că aproape toate cunoştinţele pe care le-am dobândit până acum vreo cincizeci de mii de ani ni le-au oferit Înaintaşii.

Într-o noapte, după ce Nikki adormi, Richard şi Ellie îl întrebară pe Archie care era originea legendelor.

— Ele circulă de zeci de mii de ani de-ai voştri, spuse octopăianjenul. Primele însemnări atestate privitoare la specia noastră conţin multe din poveştile pe care vi le-am spus zilele astea… Există mai multe opinii diferite referitor la cât de adevărate sunt legendele… Doctorul Blue crede că sunt esenţialmente reale şi, probabil, opera unui maestru povestitor al cărui geniu n-a fost recunoscut la vremea lui.

— Dacă legendele pot fi crezute, spuse Archie ca răspuns la o altă întrebare a lui Richard, acum foarte mulţi ani, noi, octopăianjenii eram creaturi marine simple, a căror evoluţie naturală a condus la un grad minim de inteligenţă şi conştiinţă de sine. Înaintaşii au fost cei care ne-au descoperit potenţialul prin desluşirea structurii noastre genetice şi tot ei ne-au modificat de-a lungul mai multor generaţii, făcându-ne să devenim aşa cum eram când a survenit Marea Calamitate.

— Ce anume s-a întâmplat cu înaintaşii? întrebă Ellie.

— Există multe poveşti, unele contradictorii. Toţi sau aproape toţi Înaintaşii care trăiau pe planeta noastră de origine au fost

probabil ucişi în Marea Calamitate. Unele legende sugerează că avanposturile lor coloniale din jurul stelelor apropiate au supravieţuit mai multe sute de ani, dar că până la urmă au sucombat şi ele. O legendă spune că Înaintaşii au continuat să trăiască în alt sistem solar, mai favorabil, şi au devenit forma de inteligenţă dominantă din galaxie. Noi nu ştim. Tot ce se ştie în mod sigur este că porţiunea de uscat a planetei noastre originare a fost de nelocuit vreme foarte îndelungată şi că atunci când civilizaţia octopăienjenească s-a aventurat din nou să iasă din apă, nici un Înaintaş nu mai era în viaţă.

*

Cu trecerea zilelor şi apoi a săptămânilor, grupul celor patru din subsol îşi creă propriul ritm diurn. În fiecare dimineaţă, înainte ca Nikki şi Ellie să se trezească, Archie şi Richard discutau despre o gamă largă de subiecte care-i interesau pe amândoi. La această dată, Archie citea fără greşeală de pe buze, iar Richard înţelegea atât de bine explicaţia culorilor octopăianjenului, încât rareori i se întâmpla să-l roage să repete ce spusese.

Multe conversaţii erau despre ştiinţă. Pe Archie îl fascina mai ales istoria ştiinţei la specia umană. El voia să ştie ce descoperiri fuseseră făcute şi când, ce anume determinase omenirea să investigheze fenomenul cheie şi să facă experimente şi la ce modele incorecte sau care concurau între ele în explicarea fenomenelor s-a renunţat ca urmare a noilor cunoştinţe acumulate.

— Aşadar, războiul a fost de fapt cel care a accelerat dezvoltarea aeronauticii şi a fizicii nucleare la specia voastră, spuse Archie, într-o dimineaţă. Ce chestie uimitoare!… N-ai cum să-ţi dai seama cât e de uluitor pentru mine să experimentez, chiar şi indirect, procesul vostru progresiv de descoperire a fenomenelor şi legilor naturii… Noi avem o istorie complet diferită. La început, specia noastră era absolut ignorantă. La scurt timp după aceea a fost creat un nou tip de octopăianjen, unul care nu numai că gândea, ci şi observa lumea şi înţelegea ce vede. Creatorii şi mentorii noştri, Înaintaşii, aveau deja explicaţii la toate. Sarcina noastră ca specie era foarte simplă. Învăţam ce puteam de la protectorii noştri. Fireşte, habar n-aveam de încercările şi erorile pe care le implică ştiinţa. De fapt, n-aveam nici cea mai mică idee despre cum evoluează

componentele culturii. Tehnica uimitoare a Înaintaşilor ne-a permis să sărim peste sute de milioane de ani de evoluţie… Nu mai e nevoie să-ţi spun că eram total nepregătiţi să ne purtăm de grijă după Marea Calamitate. Conform legendelor noastre cu un conţinut mai istoric, principala noastră activitate intelectuală în următoarele câteva sute de ani a constat în a acumula şi a înţelege cunoştinţele Înaintaşilor, atâtea câte am găsit sau ne-am amintit. În acest răstimp, cum binefăcătorii noştri nu se mai aflau printre noi ca să ne ofere îndrumări morale, societatea noastră a regresat. Am traversat o perioadă foarte lungă de timp în care s-a pus problema dacă noii octopăianjeni inteligenţi creaţi de Înaintaşi vor supravieţui sau nu…

Pe Richard îl copleşea ideea de „specie tehnologic derivată”. Într-o dimineaţă, minunându-se iar de această descoperire, îi spuse lui Archie:

— Nu mi-aş fi imaginat că ar putea exista o specie călătoare prin spaţiu care să nu fi descifrat de una singură legile gravităţii şi să nu fi dedus, printr-o lungă serie de experimente, elementele esenţiale ale fizicii, cum ar fi caracteristicile spectrului electromagnetic. Îţi stă mintea-n loc!… Dar acum că înţeleg ce-mi spui, pare foarte firesc. Dacă specia A, care este o specie avansată, călătoare prin spaţiu, întâlneşte specia B, inteligentă dar undeva mai jos pe scara tehnologiei, e perfect logic să presupui că, după contact, specia B va sări peste treptele de cunoaştere care le despart…

— Desigur, cazul nostru a fost şi mai neobişnuit, explică Archie în aceeaşi dimineaţă. Paradigma pe care o descrii este absolut firească şi, după cum arată atât istoria cât şi legendele noastre, s-a întâmplat foarte frecvent. Dintre speciile de călători spaţiali sunt mai numeroase cele cu tehnologie derivată, cum spui tu, decât cele care au evoluat în mod natural. Să luăm, de exemplu, aviarii şi sesilele. Simbioza lor s-a dezvoltat fără vreo intervenţie din exterior şi exista deja de mii de ani într-un sistem solar din apropierea planetei noastre natale când o misiune de explorare iniţiată de Înaintaşi i-a vizitat pentru prima oară. Însă după întâlnirea cu Înaintaşii şi după ce au văzut prima navă spaţială din viaţa lor, ei au cerut şi au primit tehnologia necesară zborului cosmic… Situaţia noastră este generic diferită şi, categoric, „derivată” în mult mai mare măsură. Dacă legendele noastre spun adevărul, la vremea când noi,

octopăianjenii, nici măcar nu ajunseserăm la conştiinţa de sine, Înaintaşii călătoreau deja prin spaţiu. La acea vreme, noi nu eram în stare să concepem nici măcar ideea de planetă, cu atât mai puţin cea de spaţiu cosmic. Fiinţele avansate cu care ne împărţeam lumea ne-au decis soarta. Înaintaşii au recunoscut potenţialul din structura noastră genetică. Folosindu-şi cunoştinţele şi priceperea tehnică, ne-au îmbunătăţit, ne-au dăruit intelectul, ne-au împărtăşit informaţiile lor şi au creat o cultură avansată pornind de la o specie care probabil n-ar fi evoluat niciodată de una singură…

Ca urmare a conversaţiilor regulate de dimineaţa, între Richard şi Archie se formă o legătură strânsă. Nederanjaţi de nimeni, cei doi aveau posibilitatea să-şi împărtăşească iubirea neţărmurită pentru cunoaştere. Fiecare sporea înţelegerea celuilalt şi astfel îşi îmbogăţeau reciproc admiraţia pentru minunile universului.

Nikki se trezea aproape întotdeauna înaintea lui Ellie. La scurt timp după ce fetiţa îşi termina micul dejun, grupul intra în a doua etapă a programului zilnic. Deşi, din când în când, Nikki juca diverse jocuri cu Archie, cea mai mare parte a dimineţii şi-o petrecea într-un fel de şcoală adaptată condiţiilor. Avea trei profesori. Nikki ştia puţin să citească, făcea adunări şi scăderi elementare, vorbea cu bunicul ei despre ştiinţă şi natură şi avea ore de morală şi etică cu Archie. De asemenea, învăţase alfabetul octopăianjenilor şi câteva fraze simple. Nikki prindea foarte repede limbajul culorilor, fapt pe care ceilalţi îl atribuiră atât genelor modificate cât şi inteligenţei ei înnăscute.

— Tinerii noştri petrec un număr semnificativ din orele de şcoală discutând şi interpretând studii de caz care ridică probleme critice de morală, le spuse Archie lui Richard şi Ellie într-o dimineaţă, în timpul unei discuţii despre educaţie. Pentru exemplificare se aleg situaţii din viaţa reală – dar faptele reale pot fi puţin modificate, pentru a face subiectele mai interesante; tinerilor octopăianjeni li se cere să aprecieze acceptabilitatea diferitelor soluţii posibile. Lucrul acesta se face în discuţii deschise.

— Treaba asta are ca scop acomodarea copiilor voştri, de la o vârstă fragedă, cu conceptul de Optimizare? întrebă Richard.

— Nu chiar, răspunse Archie. Noi încercăm să-i pregătim pe tineri pentru adevăratele sarcini ale vieţii, adică pentru

interacţiunea regulată cu ceilalţi, care presupune multe alegeri de ordin comportamental. Fiecare tânăr este încurajat cu tărie să folosească studiile de caz pentru a-şi forma propriul sistem de valori. Cunoaşterea nu poate exista în vid, credem noi. Ea are o semnificaţie adevărată numai atunci când face parte integrantă dintr-un mod de viaţă…

Studiile de caz ale lui Archie îi ofereau lui Nikki probleme de etică simple, dar elegante. În primele opt lecţii discutară despre minciună, corectitudine, prejudecată şi egoism. Răspunsurile fetiţei la diverse situaţii atrăgeau deseori exemple din propria viaţă.

— Galileo face sau spune întotdeauna ce crede că-i va ajuta să obţină ceea ce vrea el, remarcă Nikki în timpul unei lecţii, dovedind că înţelege principiul fundamental ridicat de cazul în discuţie. Pentru Galileo, ce vrea *el* e mai important decât orice altceva… Kepler e altfel. El nu mă face niciodată să plâng…

După-amiaza, Nikki dormea. În acest timp, Richard, Ellie şi Archie discutau adesea asemănările şi deosebirile dintre cele două specii. Într-o zi, după o discuţie însufleţită despre cum ar trebui să se poarte fiinţele sensibile şi inteligente cu acei membri ai comunităţii care manifestă un comportament antisocial, Ellie spuse:

— Dacă am înţeles bine, societatea voastră e mult mai puţin tolerantă decât a noastră… Există în mod clar un „mod de viaţă preferat” pe care-l promovează comunităţile voastre. Acei octopăianjeni care nu îmbrăţişează acel model preferat nu sunt doar ostracizaţi de timpuriu, ci şi împiedicaţi să participe la multe din activităţile mai profitabile şi „lichidaţi” după o durată de viaţă mai scurtă decât cea normală…

— În societatea noastră, replică Archie, e întotdeauna limpede care lucruri sunt acceptabile şi care nu; nu apar confuzii, cum se întâmplă în societatea voastră. Astfel, indivizii *noştri* aleg cunoscând pe deplin consecinţele… în paranteză fie spus, Domeniul Alternativ nu seamănă cu închisorile voastre, ci este un loc unde octopăianjenii, ca şi alte specii, pot trăi fără înregimentarea şi optimizarea necesare dezvoltării continue şi supravieţuirii coloniei. Unii alternativi trăiesc până la adânci bătrâneţi şi sunt foarte fericiţi… Societatea voastră, cel puţin din câte am observat, pare să nu înţeleagă neconcordanţă fundamentală dintre libertatea individuală şi binele comun. Cele

două trebuie să fie echilibrate cu grijă. Nici un grup nu poate supravieţui decât dacă ceea ce este bine pentru comunitate în general depăşeşte în importanţă libertatea individuală… Să luăm, de exemplu, alocarea resurselor. Cum poate să justifice o fiinţă cât de cât inteligentă acumularea şi îngrămădirea de cantităţi uriaşe de bunuri materiale în posesia câtorva indivizi, când ceilalţi nu au nici măcar hrană, îmbrăcăminte şi alte lucruri strict necesare?…

În subsol, Archie nu mai avea momente de reticenţă şi de evitare a răspunsurilor, cum se întâmplase uneori în Oraşul de Smarald. Vorbea deschis despre toate aspectele civilizaţiei sale, de parcă misiunea comună pe care o întreprindea cu tovarăşii săi oameni l-ar fi eliberat de toate constrângerile. Oare Archie transmitea în mod conştient un mesaj celorlalţi oameni care, aproape sigur, monitorizau conversaţia? Poate. Dar cât din conversaţie puteau înţelege oamenii lui Nakamura, când ei nu cunoşteau deloc limbajul culorilor? Nu, părea mai probabil că Archie îşi dădea seama, mai bine decât oricare dintre oameni, că se află la un pas de moarte şi voia ca ultimele sale zile să fie cât mai stimulatoare şi mai pline de sens.

Într-o noapte, înainte ca Richard şi Ellie să se culce, Archie spuse că are să le comunice ceva „personal”.

— Nu vreau să vă alarmez, dar am consumat aproape toată provizia de barrican din depozitul meu de asimilare. După cum ştiţi, dacă mai rămânem mult timp aici şi barricanul se termină, voi intra în procesul de maturizare sexuală. După informaţiile noastre, aceasta înseamnă că voi deveni mai agresiv şi mai posesiv. Sper să nu fiu…

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, spuse Richard râzând. Am mai avut de-a face cu adolescenţi. În mod sigur pot să mă descurc cu un octopăianjen care nu mai are un temperament perfect.

*

Într-o dimineaţă, gardianul care le aducea mâncarea şi apa îi spuse lui Ellie să se pregătească de plecare împreună cu fetiţa.

— Când plecăm? întrebă Ellie.

— În zece minute, răspunse gardianul.

— Unde mergem? se interesă ea.

Gardianul dispăru pe scări fără să spună nimic.

În timp ce-şi dădea toată silinţa să-şi aranjeze ţinuta proprie şi

pe cea a lui Nikki (aduseseră numai trei schimburi de haine cu ele şi întâmpinaseră greutăţi cu spălatul lor), Ellie recapitulă cu Richard şi Archie ce va spune dacă va avea ocazia să-l întâlnească pe Nakamura sau pe vreun alt colonel din conducere. Tatăl ei o trase într-un colţ şi-i spuse repede, în şoaptă:

— Nu uita: deşi e bine să spui că octopăianjenii sunt o specie iubitoare de pace, nu vom putea opri războiul decât dacă-l convingem pe Nakamura că nu poate câştiga un conflict armat. Trebuie pus accentul pe faptul că dispun de o tehnică mult mai avansată decât a noastră.

— Dar dacă-mi cer amănunte?

— Nu e de aşteptat ca tu să cunoşti detalii. Spune-le că eu le pot furniza toate amănuntele.

Ellie şi Nikki fură duse cu electrocarul în Oraşul Central, la spitalul coloniei. Pătrunseră înăuntru prin intrarea de urgenţă şi apoi intrară într-un cabinet mic, steril, cu două scaune, un divan sau pat folosit pentru consultaţii şi ceva aparatură electronică. Aşteptară singure zece minute, după care doctorul Robert Turner intră în cabinet. Arăta foarte bătrân.

— Bună, Nikki, spuse el zâmbind şi se aplecă, cu braţele întinse. Vino să-l îmbrăţişezi pe tata.

Fetiţa ezită o clipă, apoi traversă camera în fugă spre tatăl ei. Robert o ridică şi o învârti.

— Mă bucur tare mult să te văd, Nikki, spuse el.

Ellie se ridică şi aşteptă. După câteva secunde, Robert îşi puse fiica la loc pe podea şi se uită la soţia lui.

— Ce mai faci, Ellie? întrebă el.

— Bine, răspunse ea, simţindu-se dintr-o dată stânjenită. *Tu* ce mai faci, Robert?

— Cam la fel.

Se întâlniră în mijlocul camerei şi se îmbrăţişară. Ellie încercă să-l sărute cu tandreţe, dar abia dacă-l atinse cu buzele, căci el se feri. Ea îi simţi trupul încordat.

— Ce este, Robert? întrebă Ellie cu blândeţe. Ce s-a întâmplat?

— Muncesc din greu, ca de obicei, răspunse el.

Se duse lângă patul de consultaţii.

— Ellie, vrei să-ţi scoţi hainele şi să te întinzi aici? Vreau să mă asigur că eşti sănătoasă.

— Chiar în clipa asta? întrebă ea cu neîncredere. Înainte ca măcar să fi discutat ce s-a întâmplat cu noi în lunile în care am stat despărţiţi?

— Îmi pare rău, Ellie, spuse Robert cu o urmă de zâmbet. Sunt foarte ocupat astă-seară. Spitalul duce o lipsă cumplită de personal. I-am convins să-ţi dea drumul promiţându-le…

Ellie înconjurase patul şi stătea foarte aproape de soţul ei. Întinse mâna şi o luă pe a lui.

— Robert, spuse ea încetişor, sunt soţia ta. Te iubesc. Nu ne-am văzut de peste un an. Nu se poate să nu ai un minut…

În ochii lui apărură lacrimi.

— Ce-i, Robert? Spune-mi.

Pe Ellie o cuprinse brusc frica. *S-a însurat cu altcineva,* se gândi ea, intrând în panică.

— Ce s-a întâmplat *cu tine,* Ellie? replică el dintr-o dată, cu glas puternic. Cum ai putut să le spui soldaţilor ăia că n-ai fost răpită, că octopăianjenii nu sunt ostili?… Ai făcut din mine subiect de batjocură. Fiecare cetăţean al Noului Eden m-a auzit, la televizor, descriind momentul acela cumplit în care ai fost răpită… Amintirile mele sunt oribil de vii…

Ellie făcuse un pas înapoi în clipa în care Robert izbucnise. Stătea acolo şi-l asculta ţinându-l de mână şi-şi dădu seama cât era de neliniştit.

— Robert, am spus lucrurile acelea pentru că încercam, şi încerc şi acum, să fac tot ce pot pentru a împiedica un conflict între noi şi octopăianjeni… îmi pare rău dacă spusele mele te-au îndurerat.

— Octopăianjenii ţi-au spălat creierul, Ellie, spuse cu amărăciunea Robert. Am ştiut asta de îndată ce oamenii lui Nakamura mi-au arătat rapoartele. Cumva, au făcut ceva cu mintea ta, în aşa fel încât să pierzi contactul cu realitatea.

Nikki începuse să scâncească în clipa în care Robert ridicase glasul. Nu înţelegea de ce se ceartă părinţii ei, dar îşi dădea seama că lucrurile nu stau deloc bine. Începu să plângă şi se agăţă de piciorul mamei sale.

— Nu-i nimic, Nikki, spuse liniştitor Ellie. Tatăl tău şi cu mine stăm de vorbă, atâta tot.

Când Ellie ridică privirea, văzu că Robert ţine în mâini o bonetă transparentă pe care o scosese dintr-un sertar. Spuse nervoasă:

— Aşadar, ai de gând să-mi faci un EEG ca să te asiguri că n-am devenit una de-a lor?

— Nu-i de glumă, Ellie, răspunse Robert. EEG-urile mele au fost toate ciudate de când m-am întors în Noul Eden. Nu-mi pot explica lucrul ăsta şi nici neurologul spitalului nu poate. El spune că n-a mai văzut aşa schimbări radicale în activitatea creierului unui individ decât în cazurile de traumatism sever.

— Robert, spuse Ellie, luându-i iar mâna. Octopăianjenii ţi-au introdus în memorie un sistem microbiologic de blocare când ai plecat. Ca să te protejeze… Asta ar putea explica în parte undele tale cerebrale anormale.

Robert se uită mult timp la Ellie fără să vorbească.

— Pe tine te-au răpit, spuse el. Mie mi-au umblat la creier. Cine ştie ce i-au făcut fiicei noastre… Cum poţi să le iei apărarea?

*

Ellie fu supusă la EEG; rezultatele nu arătară nici o anomalie şi, de asemenea, nici o diferenţă majoră faţă de testele de rutină la care fusese supusă în perioada de început a coloniei. Robert păru sincer uşurat. Apoi îi spuse lui Ellie că Nakamura şi guvernul se pregătesc să retragă toate acuzaţiile la adresa ei şi că o vor lăsa să se întoarcă acasă cu Nikki, sub arest temporar la domiciliu, desigur, dacă ea le va furniza informaţii despre octopăianjeni. Ellie se gândi câteva minute, apoi acceptă. Robert zâmbi şi o îmbrăţişă vioi.

— Bun, spuse el. Vei începe mâine… Îi anunţ chiar acum.

Richard o avertizase pe Ellie în timpul călătoriei pe struţozaur că Nakamura ar putea să încerce să o folosească în vreun fel, cel mai probabil ca să justifice continuarea pregătirilor de război. Ellie ştia că, acceptând de ochii lumii să ajute guvernul Noului Eden, se angajează pe o pistă foarte primejdioasă. Cufundându-se în cada cu apă fierbinte, îşi spuse: *Trebuie să fiu atentă să nu spun nimic care să-i incrimineze pe Richard sau Archie. Altfel le-aş oferi trupelor lui Nakamura un avantaj incorect într-un posibil război.*

La început, vechiul ei dormitor îi păru lui Nikki străin, dar după ce se jucă o oră cu câteva jucării familiare, păru foarte mulţumită. Intră în baie şi rămase lângă cadă.

— Când vine tati acasă? o întrebă ea pe Ellie.

— Târziu, iubito, răspunse Ellie. După ce te culci.

— Îmi place camera mea, mami, spuse Nikki. E mult mai frumoasă decât subsolul ăla vechi.

— Mă bucur, răspunse Ellie.

Fetiţa zâmbi şi ieşi din baie. Ellie inspiră adânc. *N-ar fi ajutat la nimic dacă refuzam şi ne întorceam în închisoare,* îşi spuse ea.

04

Katie auzi interfonul sunând înainte să-şi termine machiajul. Trase un fum din ţigara care ardea în scrumieră ea şi apăsă pe buton.

— Cine e? întrebă ea.

— Eu, veni răspunsul.

— Ce cauţi aici în mijlocul zilei?

— Am nişte veşti importante, spuse căpitanul Franz Bauer. Dă-mi drumul sus.

Katie trase adânc din ţigară şi o strivi în scrumieră. Se ridică şi se privi în oglinda mare. Îşi aranjă puţin părul şi auzi imediat bătaia în uşă.

— Sper, pentru binele tău, că e ceva important, spuse Katie dându-i drumul în cameră, astfel ai încurcat-o. În câteva minute am o şedinţă disciplinară cu două dintre fete şi nu vreau să întârzii.

Franz rânji.

— Le-ai prins din nou dosind bani?... Doamne, Katie, nu mi-ar plăcea deloc să fii şefa mea.

Katie se uită nerăbdătoare la Franz.

— Ei bine? spuse ea. Ce era atât de important ca să nu poată fi spus la telefon?

Franz începu să se plimbe prin camera de zi. Încăperea era decorată cu gust, cu o canapea în alb şi negru, două scaune asortate şi mai multe *objets d'art* interesante atât pe mesele din capăt, cât şi pe măsuţa de cafea.

— Există oare posibilitatea ca apartamentul tău să fie înţesat de microfoane?

— Tu să-mi spui asta, domnule căpitan de poliţie. Zău, Franz, adăugă Katie uitându-se la ceas, n-am...

— Există un raport demn de crezare conform căruia tatăl tău se află în Noul Eden chiar în clipa de faţă.

— *Poftim???* exclamă Katie. Cum se poate?

Era înmărmurită. Se aşeză pe canapea şi întinse mâna după altă ţigară de pe masa de cafea.

— Un locotenent de-al meu e bun prieten cu unul dintre paznicii tatălui tău. A aflat că Richard şi o creatură din aia, un octopăianjen, se află închişi în subsolul unei clădiri particulare, nu departe de aici.

Katie traversă camera şi ridică receptorul telefonului.

— Daria, spune-le lui Lauren şi Atsuko că întâlnirea de azi se amână… A apărut ceva… Reprogramează-le pentru mâine după-amiază la două… O, aşa e, am uitat… La naiba!… Bine, atunci la unsprezece dimineaţă… Nu, unsprezece *treizeci,* nu vreau să mă scol mai devreme decât e nevoie.

Katie se întoarse pe canapea şi luă ţigara. Trase din ea cu sete şi suflă fumul în aer, deasupra capului.

— Vreau să ştiu tot ce ai auzit despre tata.

Franz o informă pe Katie că, potrivit surselor sale, tatăl ei împreună cu sora ei Ellie, cu nepoata acesteia şi un octopăianjen apăruseră pe neaşteptate, ducând un steag alb, în tabăra militară de la marginea sudică a Mării Cilindrice, în urmă cu aproximativ două luni. Erau foarte relaxaţi şi chiar glumiseră cu soldaţii, povesti Franz. Tatăl şi sora ei le spuseseră soldaţilor că au venit împreună cu un reprezentant al octopăianjenilor ca să vadă dacă se poate evita, pe calea negocierilor, un conflict armat între cele două specii. Nakamura ordonase ca întreaga afacere să fie ţinută secretă şi-i dusese…

Katie se plimba cu paşi mari prin cameră. Spuse emoţionată:

— Tata trăieşte şi, mai mult decât atât, e *aici,* în Noul Eden… Ţi-am spus vreodată, Franz, că tata e categoric cel mai deştept om din toţi câţi au trăit vreodată?

— De vreo zece ori, spuse Franz râzând. Nu-mi imaginez cum poate fi cineva mai deştept decât tine.

Katie îşi flutură mâna.

— Pe lângă el, eu sunt o cretină… Întotdeauna a fost un scump. *Orice* aş fi făcut, mă ierta imediat.

Se opri din mers şi trase din ţigară. Ochii îi scânteiau când suflă fumul.

— Franz, *trebuie* să-l văd… Trebuie neapărat să-l văd.

— Imposibil, Katie. Nimeni nu trebuie nici măcar să ştie că e aici. Aş putea fi concediat sau, mai rău, dacă cineva află vreodată că eu ţi-am spus…

— Te implor, Franz, spuse Katie traversând camera şi apucându-l de umeri. Ştii că detest să cer favoruri... dar lucrul ăsta e foarte important pentru mine.

Franz era încântat că, pentru prima dată, Katie îi cerea *lui* ceva. Însă nu o minţise când afirmase că e imposibil.

— Katie, tot nu înţelegi. În jurul casei există tot timpul paznici înarmaţi. Întregul subsol e înţesat cu instrumente de supraveghere audio şi video. Pur şi simplu, nu există nici o cale.

— *Întotdeauna* se poate găsi o cale, dacă scopul e destul de important, spuse Katie.

Băgă mâna pe sub cămaşa lui şi începu să-i ciupească sfârcul drept.

— Mă iubeşti, Franz, nu-i aşa?

Îl sărută, pătimaşă, continuând să se joace cu sfârcul lui.

— Bineînţeles că te iubesc, Katie, spuse Franz, deja foarte aţâţat. Dar nu sunt nebun.

Katie se duse hotărâtă în dormitor şi se întoarse în mai puţin de un minut, cu două teancuri de bancnote.

— Franz, am de gând să-mi văd tatăl, spuse ea aruncând banii pe măsuţa de cafea. Iar tu ai să mă ajuţi... Poţi mitui pe cine vrei cu banii ăştia.

Franz rămase impresionat. Suma părea mai mult decât suficientă.

— Şi pentru mine ce-ai să faci? întrebă el aproape în glumă.

— Ce-am să fac pentru tine? Ce-am să fac pentru tine?

Îl luă de mână şi-l duse în dormitor.

— Şi acum, căpitane Bauer, spuse ea răspicat, scoate-ţi toate hainele şi întinde-te pe spate. Ai să vezi ce-am să fac pentru tine.

Apartamentul lui Katie avea o cameră de toaletă, lipită de dormitor. Ea intră în cămăruţă şi închise uşa. Luă o cheie, descuie o cutie mare, ornamentată şi scoase una din seringile pe care le pregătise mai devreme. Îşi ridică rochia şi-şi legă strâns un garou în jurul coapsei. Aşteptă până putu să vadă limpede un vas de sânge pe coapsa tumefiată toată, apoi introduse cu îndemânare acul. După ce împinse tot lichidul, aşteptă câteva secunde s-o învăluie fantastica euforie, după care dezlegă bandajul.

— Şi eu ce fac până vii?

— Îl găseşti pe Rilke în cititorul meu electronic, iubitule, şi-n

germană, şi-n engleză. Vin în câteva minute.

Katie zbura. Începu să fredoneze o melodie de dans, aruncă seringa şi puse garoul în cutie. Îşi scoase toate hainele, oprindu-se de două ori să-şi admire trupul în oglindă, şi le puse grămadă pe taburet. Apoi deschise un sertar mare al mesei de toaletă şi scoase o eşarfă de legat la ochi.

Intră în dormitor. Privirea admirativă a lui Franz îi învălui trupul suplu.

— Uită-te bine, Franz, pentru că asta e tot ce ai să vezi în după-amiaza asta.

Katie îl acoperi cu trupul ei gol şi-l sărută de câteva ori în timp ce-i lega eşarfa la ochi. Se asigură că eşarfa e bine strânsă şi apoi sări din pat.

— Şi-acum ce se întâmplă? întrebă Franz.

— Aşteaptă şi-ai să vezi, spuse Katie pe un ton aţâţător, în timp ce răscolea printr-un sertar mare de la baza comodei.

Sertarul conţinea o întreagă colecţie de ustensile sexuale, incluzând instrumente electronice ajutătoare de tot felul, frânghii şi alte accesorii înrudite, măşti, diverse substitute de organe genitale. Katie alese o sticluţă cu loţiune, un flacon cu o pudră albă şi nişte mărgele înşirate pe un şnur subţire.

Încă fredonând şi râzând în sinea ei, Katie veni lângă Franz în pat şi începu să-i mângâie pieptul cu degetele. Îl sărută provocator, cu trupul lipit de al lui, apoi se ridică. După ce-şi turnă loţiunea în palme şi le frecă bine, Katie îi desfăcu picioarele, i se aşeză pe abdomen cu spatele la faţa lui şi începu să aplice loţiunea pe acea parte excesiv de sensibilă a trupului bărbatului.

— Mmmm, murmură Franz când loţiunea caldă începu să-şi facă efectul. E minunat.

Katie presăra pudra pe organele lui genitale, apoi îl încălecă foarte încet. Franz era în extaz. Katie se legănă înainte şi înapoi, într-un ritm uşor, timp de câteva minute. Când îşi dădu seama că Franz se apropie de apogeu, se opri temporar din mişcare, băgă mâna pe sub fesele lui şi-i introduse mărgelele în anus. Apoi se mai legănă de două-trei ori şi se opri din nou.

— Nu te opri acum! strigă Franz.

— Repetă după mine, spuse Katie, chicotind, mişcându-se încetişor înainte şi înapoi. Promit...

— Orice, ţipă Franz, numai nu te opri iar.

— Promit, continuă ea, că în următoarele zile Katie Wakefield îşi va vedea tatăl.

Franz repetă promisiunea şi Katie îl răsplăti. În clipa când el intră în orgasm, ea trase şiragul de mărgele; Franz urlă cât îl ţinură plămânii, ca un animal în pădure.

*

Lui Ellie nu-i plăceau cei doi anchetatori. Amândoi erau indivizi seci, fără umor, care o tratau cu dispreţ total. La un moment dat, în prima zi de interogatoriu, spuse exasperată:

— Treaba asta n-o să meargă, domnilor, dacă insistaţi să-mi puneţi iar şi iar aceleaşi întrebări… Am înţeles că mi se cere să furnizez unele informaţii despre octopăianjeni… întrebările care mi-au fost puse până acum şi pe care mi le puneţi iarăşi i-au vizat numai pe mama mea şi pe tatăl meu.

— Doamnă Turner, spuse primul bărbat, guvernul încearcă să adune toate informaţiile despre acest caz. Tatăl şi mama dumitale au evadat amândoi de mulţi…

— Uite ce e, îl întrerupse Ellie, v-am spus deja că nu ştiu absolut nimic despre cum, când sau chiar de ce au plecat părinţii mei din Noul Eden. Nici n-am cunoştinţă dacă octopăianjenii i-au ajutat în vreun fel să evadeze… Acum, dacă nu sunteţi dispuşi să schimbaţi linia interogatoriului…

Cel de-al doilea bărbat o fulgeră din priviri:

— Nu dumneata decizi, doamnă, care sunt întrebările potrivite în această anchetă. Poate nu înţelegi gravitatea situaţiei dumitale. Vei fi scoasă de sub acuzaţie, o acuzaţie foarte gravă aş putea adăuga, *numai* dacă vei coopera total cu noi.

— Şi ce acuzaţie mi se aduce? întrebă Ellie. Sunt curioasă… N-am mai fost infractoare.

— Poţi fi acuzată de înaltă trădare, spuse primul bărbat. De faptul că ai ajutat şi sprijinit în mod deliberat inamicul într-o perioadă de ostilităţi declarate.

— E absurd! răspunse Ellie, înspăimântată totuşi. Habar n-am despre ce vorbiţi.

— Negi faptul că, în perioada pe care ai petrecut-o la extratereştri, le-ai dat cu generozitate informaţii despre Noul Eden, informaţii care ar putea fi utile în timpul unui război?

— Bineînţeles că le-am dat, spuse Ellie râzând nervos. Le-am spus cât de multe am putut despre colonia noastră. Şi ei au făcut la fel. Octopăianjenii ne-au împărtăşit informaţii de acelaşi

fel.

Ambii bărbaţi scriau de zor în carnetele lor, cu furie. *Cum au ajuns aşa?* se întrebă Ellie dintr-o dată. *Cum se poate transforma un copil curios şi vesel într-un astfel de adult sumbru şi ostil? Mediul e de vină sau ereditatea?*

— Ascultaţi, domnilor, spuse Ellie după ce i se puse următoarea întrebare. Din punctul meu de vedere, aşa nu se mai poate. Aş vrea să cer o pauză şi să-mi organizez gândurile. Poate chiar am să-mi fac câteva însemnări înainte să reluăm… Eu mi-am închipuit că discuţiile vor decurge cu totul altfel, mult mai relaxat…

Cei doi bărbaţi fură de acord să facă o pauză. Ellie porni pe hol, spre locul unde Nikki stătea cu o bonă asigurată de guvern.

— Puteţi pleca acum, doamnă Adamo, spuse Ellie. Am luat o pauză de masă.

Nikki văzu îngrijorarea de pe chipul lui Ellie.

— Oamenii ăia au fost scârboşi cu tine, mami? întrebă ea.

Ellie zâmbi.

— S-ar putea spune asta, Nikki. În mod sigur, s-ar putea spune asta.

*

Richard termină ultima tură de mers pe perimetrul subsolului şi se îndreptă spre chiuveta din colţul camerei. Se opri mai întâi la masă şi luă o gură de apă. Archie rămase nemişcat pe podea, după salteaua lui Richard.

— Bună dimineaţa, spuse Richard în timp ce se ştergea de transpiraţie cu o bucată de pânză. Eşti gata pentru micul dejun?

— Nu mi-e foame, răspunse octopăianjenul în culori.

— Eu trebuie să mănânc *ceva,* spuse Richard cu voioşie. Sunt de acord cu tine că mâncarea e groaznică, dar nu pot supravieţui numai cu apă.

Archie nu se mişcă şi nici nu spuse nimic. În ultimele zile, chiar de când provizia de barrican i se terminase, octopăianjenul nu fusese un tovarăş prea grozav. Richard nu mai reuşea să-l atragă în obişnuita lor conversaţie stimulatoare şi începuse să-şi facă griji în privinţa sănătăţii octopăianjenului. Puse nişte cereale într-un castron, le stropi cu apă şi duse castronul prietenului său.

— Poftim, spuse el cu blândeţe, încearcă să mănânci puţin.

Archie ridică două tentacule şi luă castronul. Începu să

mănânce; o undă de un portocaliu aprins ţâşni din fanta lui şi se deplasă până la mijlocul unui tentacul, apoi dispăru.

— Ce-a fost asta? întrebă Richard.

— O expresie emoţională, răspunse Archie.

Răspunsul său fu însoţit de alte răbufniri neregulate de culoare. Richard zâmbi.

— Bine, bine, dar ce fel de emoţie?

După o lungă pauză, benzile de culoare ale lui Archie începură să arate mai ordonat.

— Cred că ai putea s-o numeşti depresie, spuse octopăianjenul.

— Asta se întâmplă când termini barricanul?

Archie nu răspunse. În cele din urmă, Richard se întoarse la masă şi-şi pregăti un castron mare cu cereale. Apoi se întoarse şi se aşeză pe podea, lângă Archie.

— Ai putea să vorbeşti despre asta, spuse încetişor Richard. Tot nu avem altceva de făcut.

După mişcarea lichidului din lentila lui Archie, Richard îşi dădu seama că octodul îl studiază cu atenţie. Până la urmă, în timp ce Richard mânca, Archie începu să vorbească.

— În societatea noastră, femelele şi masculii tineri care trec prin procesul de maturizare sexuală sunt luaţi din mediul lor cotidian de viaţă şi plasaţi într-un alt mediu extrem de corespunzător, cu indivizi care au mai trecut prin acest proces. Ei sunt încurajaţi să descrie ce simt şi primesc asigurări că emoţiile noi şi complexe pe care le trăiesc sunt absolut normale. Acum înţeleg de ce e necesar un astfel de program de îngrijire şi înţelegere permanentă.

Archie se opri o clipă şi Richard zâmbi înţelegător.

— În aceste ultime câteva zile, continuă octopăianjenul, mi s-a întâmplat, pentru prima dată de când eram foarte mic, ca emoţiile mele să nu accepte dominaţia minţii. În timpul instruirii pentru a deveni optimizatori, am fost învăţaţi cât este de important ca, ori de câte ori avem de luat o hotărâre, să parcurgem cu grijă toate dovezile disponibile şi să înlăturăm orice prejudecată care s-ar fi putut datora reacţiilor emoţionale personale. Sentimentele intense pe care le am în prezent nu pot fi alungate.

Richard râse.

— Te rog să nu mă înţelegi greşit, Archie, nu râd *de tine,* dar

ceea ce tu ai descris adineauri în fraze tipic octopăienjeneşti, majoritatea oamenilor simt *tot* timpul. Foarte puţini dintre noi reuşesc să-şi controleze „reacţiile emoţionale personale” aşa cum le-ar plăcea... Ştii, asta s-ar putea să fie prima dată când ne-ai putea înţelege cu adevărat.

— E cumplit, spuse Archie. Simt în acelaşi timp o senzaţie de pierdere – mi-e dor de Doctorul Blue şi de Jamie – şi o mânie puternică faţă de Nakamura, pentru faptul că ne ţine prizonieri... Mă tem că revolta mă va împinge să fac vreun gest ineficient.

— Dar de regulă, emoţiile pe care le descrii tu n-au legătură, cel puţin la oameni, cu sexualitatea, spuse Richard. Barricanul acţionează şi ca un fel de tranchilizant, inhibând toate sentimentele?

Archie îşi termină micul dejun şi abia apoi răspunse:

— Tu şi cu mine suntem creaturi foarte diferite... îmi amintesc prima discuţie despre oameni la întrunirea Optimizatorilor, chiar după ce ai evadat din teritoriul vostru sau, cum spunem noi, ai încălcat integritatea lui... în mijlocul întrunirii, Optimizatorul Şef a subliniat faptul că noi nu trebuie să privim specia voastră prin prisma speciei *noastre.* Noi trebuie să observăm cu atenţie, a spus ea, să obţinem date şi să le corelăm în mod logic, fără să le colorăm cu propria noastră experienţă... Presupun că toate acestea echivalează cu o negare, într-un sens, a ceea ce sunt pe cale să-ţi spun. Totuşi, părerea mea personală, bazată pe activitatea mea de observare a oamenilor, este că dorinţa sexuală constituie forţa motrice din spatele *tuturor* emoţiilor puternice la specia voastră... La noi, octopăianjenii, maturitatea sexuală se instalează în mod discontinuu şi brusc. Trecem de la starea complet asexuată la sexualitate într-un timp foarte scurt. La oameni, procesul este mult mai lent şi mai subtil. Hormonii sexuali sunt prezenţi în cantităţi variabile, încă din stadiul de fetus. Eu susţin, şi i-am spus şi Optimizatorului Şef, că este posibil ca *toate* emoţiile voastre necontrolabile să-şi aibă originea în aceşti hormoni sexuali. Un om fără pic de sexualitate ar putea fi capabil de gândire eficientă la fel ca un octopăianjen.

— Ce idee interesantă! spuse Richard cu entuziasm, ridicându-se şi începând să se plimbe cu paşi mari. Aşadar tu sugerezi că, de pildă, dacă un copil nu vrea să-şi împartă cu altul jucăria, aceasta are o oarecare legătură cu sexualitatea?...

— Poate, răspunse Archie. Poate că Galileo îşi exersează posesivitatea sexualităţii de adult atunci când refuză să-şi împartă o jucărie cu Kepler… în mod sigur, devotamentul copilului uman faţă de părintele de sex opus premerge atitudinii adultului…

Archie se opri, căci Richard se întorsese cu spatele şi mergea mai repede prin cameră.

— Scuză-mă, spuse el peste câteva minute, întorcându-se şi aşezându-se din nou pe podea, lângă octopăianjen. Tocmai mi-a trecut prin cap ceva la care m-am gândit în treacăt în dimineaţa asta, mai devreme, când discutam despre controlarea emoţiilor… Mai ţii minte o conversaţie anterioară în care tu ai respins ideea unui Dumnezeu personal, spunând că e o „aberaţie evoluţionistă” necesară tuturor speciilor în dezvoltare ca o punte temporară în tranziţia de la prima fază a cunoaşterii la Era Informaţiei? Spune-mi, schimbările recente ţi-au modificat în vreun fel atitudinea privitoare la Dumnezeu?

O explozie de benzi multicolore, pe care Richard o recunoscu imediat ca fiind râs, se revărsă peste jumătatea superioară a corpului octopăianjenului.

— Voi oamenii sunteţi total preocupaţi de această noţiune de Dumnezeu. Chiar şi cei ca tine, Richard, cei care nu cred, îşi petrec o grămadă de timp gândindu-se la acest subiect sau discutându-l… După cum ţi-am explicat cu luni în urmă, noi octopăianjenii preţuim cel mai mult informaţia, aşa cum ne-au învăţat Înaintaşii… Nu dispunem de informaţii verificabile despre vreun Dumnezeu, mai ales despre unul care să fie implicat în vreun fel în problemele cotidiene ale universului…

— N-ai înţeles întrebarea mea, sau poate n-am formulat-o destul de precis, îl întrerupse Richard. Eu vreau să ştiu dacă, în noua ta stare, mai emoţională, înţelegi de ce alte fiinţe inteligente şi-ar putea crea un Dumnezeu personal, ca un instrument care să le ofere confort sufletesc şi, de asemenea, să explice toate acele lucruri pe care ele nu le pot înţelege.

Archie râse din nou cu răbufniri de culoare.

— Eşti foarte deştept, Richard, spuse octopăianjenul. Vrei ca eu să confirm ceea ce crezi *tu,* şi anume că Dumnezeu e un concept afectiv, născut dintr-un dor arzător ce nu se deosebeşte prea tare de dorinţa sexuală. Prin urmare, şi Dumnezeu derivă din hormonii sexuali… Nu pot merge atât de departe. N-am

suficiente informaţii. Însă pot spune, bazându-mă pe zbuciumul meu din aceste ultime câteva zile, că acum înţeleg aceste cuvinte, „dor arzător”, care înainte nu aveau nici un înţeles pentru mine…

Richard zâmbi. Era mulţumit. Discuţia lor semăna cu cele pe care le purtau zilnic înainte ca provizia de barrican a lui Archie să se fi terminat… Spuse dintr-o dată:

— Ar fi grozav, nu-i aşa, dacă am putea vorbi cu toţi prietenii noştri din Oraşul de Smarald.

Archie ştia ce sugerează Richard. Amândoi avuseseră grijă să nu pomenească de cuadroizi şi nici măcar să facă aluzie la faptul că octopăianjenii au un sistem de culegere a informaţiilor. Nu voiau să-i alerteze pe Nakamura şi gărzile lui. Acum, în timp ce Richard privea în tăcere, în jurul capului lui Archie începură să izvorască benzi de culoare. Cu toate că octopăianjenul nu mai folosea limbajul derivat care fusese pus la punct pentru comunicarea cu oamenii, Richard reuşi să înţeleagă esenţa transmisiei.

După ce îl salută oficial pe Optimizatorul Şef şi-şi ceru iertare pentru insuccesul misiunii lor, Archie trimise două mesaje personale, unul scurt lui Jamie şi unul mai lung doctorului Blue, în răbufniri de culori care ieşeau din stilul obişnuit, cumpătat al mesajelor lui Archie. Richard, care ajunsese să-şi cunoască bine tovarăşul de captivitate în cele două luni de stat împreună, se simţi fascinat şi înduioşat de această minunată manifestare de emoţii neinhibate.

Când Archie termină, Richard veni la el şi-i puse o mână pe spate.

— Te simţi mai bine acum? întrebă el.

— În unele privinţe, răspunse Archie. Dar, în acelaşi timp, mă simt şi mai rău. Acum sunt mai conştient decât înainte că s-ar putea să nu-i mai revăd pe doctorul Blue şi pe Jamie…

Richard îl întrerupse.

— Uneori îmi imaginez ce i-aş spune lui Nicole dacă aş putea vorbi cu ea la telefon.

Rosti foarte corect cuvintele, exagerând mişcările buzelor. „Mi-e foarte dor de tine, Nicole, şi te iubesc din toată inima”.

*

Richard nu avea vise prea vii. De aceea, era puţin probabil ca sunetele externe să fie încorporate într-un vis în desfăşurare.

Când auzi ceva ce i se păru a fi un târşâit de picioare deasupra lui în toiul nopţii, se trezi repede. Archie dormea. Richard se uită în jur şi îşi dădu seama că lumina de serviciu din zona toaletei era stinsă. Alarmat, îşi trezi tovarăşul octopăianjen.

— Ce este? întrebă Archie în culori.

— Am auzit sus ceva neobişnuit, şopti Richard.

Se auzi cum uşa care dădea spre scara de la subsol se deschide încet. Richard auzi în vârful scării un pas uşor, apoi altul. Îşi încordă vederea, dar nu văzu nimic în semiîntuneric.

— E o femeie şi un poliţist, spuse Archie, care avea capacitatea de a vedea în infraroşu. S-au oprit o clipă pe a treia treaptă.

O să fim omorâţi, îşi spuse Richard. Simţi că-l cuprinde o frică puternică şi se trase mai aproape de Archie. Auzi uşa de la subsol închizându-se încet, apoi paşi care coborau treptele.

— Unde sunt acum? întrebă el în şoaptă.

— La baza scării, spuse Archie. Vin… Cred că femeia este…

Richard auzi un glas ce părea să vină din trecut.

— Tată! Unde eşti, tată?

Dumnezeule! E Katie!

— Aici, Katie, răspunse Richard prea tare. Aici, repetă el încercând să-şi stăpânească emoţia.

Fasciculul unei lanterne foarte mici se plimbă pe peretele din spatele saltelei lui şi în cele din urmă poposi pe faţa lui bărboasă. Câteva clipe mai târziu, Katie se împiedică de Archie şi căzu pur şi simplu în braţele tatălui ei.

Îl sărută şi-l îmbrăţişă cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Richard era atât de uluit de eveniment, încât la început nu fu în stare să răspundă la nici una din întrebările lui Katie.

— Da… da, mă simt bine, spuse el în cele din urmă. Nu-mi vine să cred că eşti tu… Katie, o, Katie… O, da, masa aia cenuşie de acolo, pe care ai lovit-o cu picioarele acum un minut, e prietenul şi tovarăşul meu de închisoare, octopăianjenul Archie…

Puţin mai târziu, Richard schimbă pe întuneric o strângere de mână cu un bărbat pe care Katie îl prezentă doar „prietenul meu”.

— Nu avem mult timp, spuse Katie în grabă după câteva minute de conversaţie despre familie. Am scurtcircuitat sistemul de înaltă tensiune din întreagă zonă rezidenţială şi nu mai

durează mult până-l repun în funcţiune.

— Deci, o să evadăm? întrebă Richard.

— Nu, răspunse Katie. În mod sigur v-ar prinde şi v-ar ucide… Am vrut doar să te văd… Când am auzit zvonul că eşti ţinut undeva în Noul Eden… Oh, tată, ce dor mi-a fost de tine! Te iubesc atât de mult…

Richard îşi luă fiica în braţe şi o ţinu strâns; ea plângea. *E atât de slabă,* se gândi el, *ca o fantomă.*

— Şi eu te iubesc, Katie, spuse Richard. Luminează-ţi faţa… lasă-mă să-ţi văd ochii frumoşi.

— Nu, tată, spuse Katie, îngropându-şi faţa la pieptul lui. Arăt bătrână şi consumată… Vreau să mă ţii minte aşa cum eram. Am avut o viaţă grea…

— E puţin probabil să vă mai ţină mult aici, domnule Wakefield, o întrerupse glasul de bărbat din întuneric. Aproape toată lumea din colonie a auzit povestea apariţiei voastre în tabăra soldaţilor.

— Te simţi bine, tată? întrebă Katie după o scurtă tăcere. Eşti hrănit cum trebuie?

— Mă simt bine, Katie… dar n-am vorbit nimic despre tine. Ce faci? Eşti fericită?

— Am fost iarăşi promovată, spuse Katie repede. Şi noul meu apartament e frumos… ar trebui să-l vezi… şi am un prieten care ţine la mine…

— Mă bucur foarte mult, spuse Richard, în timp ce Franz îi amintea lui Katie că e timpul să plece. Ai fost întotdeauna cea mai deşteaptă dintre copii… meriţi să fii fericită.

Katie începu dintr-o dată să hohotească şi-şi lăsă capul pe pieptul tatălui ei.

— Tată, o, tată, spuse ea printre lacrimi, te rog, ţine-mă în braţe.

Richard îşi luă fiica în braţe.

— Ce este, Katie? întrebă el cu blândeţe.

— Nu vreau să te mint. Lucrez pentru Nakamura, mă ocup de prostituate. Şi sunt dependentă de droguri… Complet dependentă de droguri.

Katie plânse mult timp. Richard o ţinea strâns şi o bătea uşurel pe spate.

— Dar te iubesc cu adevărat, tată, spuse Katie când, în cele din urmă, înălţă capul. Întotdeauna te-am iubit şi te voi iubi

întotdeauna… îmi pare cumplit de rău că te-am dezamăgit.

— Katie, trebuie să plecăm acum, spuse Franz cu fermitate.

Katie îşi sărută în grabă tatăl şi-i mângâie cu afecţiune barba, pentru ultima dată.

— Ai grijă de tine, tată, spuse ea. Şi nu renunţa să speri.

La lumina lanternei, cei doi vizitatori traversară încăperea, îndreptându-se spre scară.

— La revedere, tată, spuse Katie.

— Te iubesc, Katie, spuse Richard auzind paşii fiicei sale pe scări.

05

Octopăianjenul de pe masă era inconştient. Nicole îi întinse doctorului Blue micul container de plastic pe care-l ceruse acesta şi-l urmări cum aruncă creaturile micuţe pe lichidul negru-verzui care acoperea rana deschisă. În mai puţin de un minut, lichidul dispăru şi colegul ei octopăianjen cusu cu dibăcie incizia, folosind primii cinci centimetri de la trei din tentacule.

— Ăsta e ultimul pe ziua de azi, spuse doctorul Blue în culori. Ca întotdeauna, Nicole, îţi mulţumesc pentru ajutor.

Trecură împreună din sala de operaţii într-o cameră alăturată. Nicole încă nu se obişnuise cu procesul curăţării. Inspiră adânc, apoi îşi scoase halatul de protecţie şi-şi introduse braţele într-un bol mare plin cu zeci de animale argintii micuţe, subţiri. Nicole se luptă să-şi învingă repulsia în timp ce creaturile se căţărau pe braţele şi mâinile ei.

— Ştiu că partea asta nu e plăcută pentru tine, spuse doctorul Blue, dar acum că bombardamentele au contaminat principala rezervă de apă, chiar că nu avem de ales… Nu ne putem asuma riscul ca una din substanţele de aici să fie toxică pentru tine.

— La nord de pădure e distrus totul? întrebă Nicole în timp ce doctorul Blue se curăţa şi el.

— Aproape, răspunse octopăianjenul. Şi se pare că inginerii oameni au terminat de modificat elicopterele. Optimizatorul Şef se teme că vor face primul zbor deasupra pădurii într-o săptămână sau două.

— Şi n-aţi primit nici un răspuns la mesajele pe care le-aţi trimis?

— Absolut nici unul… Ştim că Nakamura le-a citit… dar au

capturat şi ucis ultimul mesager lângă uzina electrică… în ciuda faptului că octopăianjenul ducea un steag alb.

Nicole oftă. Îşi aminti ceva ce spusese Max în seara precedentă, când ea îşi exprimase uimirea privitor la faptul că Nakamura ignorase toate mesajele. „Bineînţeles că le ignoră!” strigase mânios Max. „Omul ăsta nu ştie decât de forţă… Toate mesajele alea tâmpite spun că octozii vor pace şi că vor fi forţaţi să se apere dacă oamenii nu încetează… Ameninţările care urmează n-au nici un sens. Ce să creadă Nakamura când trupele şi elicoptere lui se mişcă nestingherite, distrugând tot ce văd?… Optimizatorul Şef n-a învăţat nimic despre oameni? Octopăianjenii trebuie să se angajeze într-o bătălie cu armata lui Nakamura…”

„Ei nu tratează aşa lucrurile”, răspunsese Nicole. „Nu e felul lor. Nu se implică în confruntări minore şi nici în războaie limitate. Luptă numai atunci când le este ameninţată supravieţuirea… Au explicat cu mare grijă toate astea în mesaje şi l-au îndemnat în mod repetat pe Nakamura să stea de vorbă cu Richard şi Archie…” Culorile emanate de doctorul Blue o readuseră pe Nicole la prezent.

— Îl aştepţi pe Benjy? întrebă octopăianjenul. Sau te duci direct la centrul administrativ?

Nicole se uită la ceas.

— Cred că plec acum. De regulă îmi ia două ore ca să asimilez toate datele cuadroidale din ziua precedentă… Se întâmplă atâtea!… Te rog să-i spui lui Benjy să le transmită celorlalţi că voi fi acasă la cină.

Câteva minute mai târziu, ieşi din spital şi se îndreptă spre centrul administrativ. Deşi era ziuă, străzile Oraşului de Smarald erau aproape pustii. Nicole trecu pe lângă trei octopăianjeni mergând grăbiţi pe cealaltă parte a drumului şi pe lângă o pereche de bioţi crabi, care nu se încadrau deloc în peisaj. Doctorul Blue îi spusese lui Nicole că bioţii crabi fuseseră recrutaţi pentru colectarea gunoiului din Oraşul de Smarald.

Oraşul s-a schimbat foarte mult de la decretarea stării de război, se gândi Nicole. *Majoritatea octozilor mai vârstnici sunt acum în Domeniul de Război. Şi până acum o lună, când mai toate creaturile de întreţinere au fost mutate altundeva, n-am văzut nici un singur biot. Max crede că, de fapt, multe dintre ele au fost anihilate din cauza scăderii drastice a resurselor. Max*

întotdeauna crede despre octopăianjeni ce e mai rău.

Deseori, după lucru, Nicole mergea cu Benjy până la staţia de transport. Fiul ei dădea şi el o mână de ajutor la spital, unde lipsa de personal era acută. Pe măsură ce Benjy devenea tot mai conştient de ceea ce se petrecea în Oraşul de Smarald, lui Nicole îi era tot mai greu să ascundă gravitatea situaţiei în care se aflau.

— De ce oa-me-nii noştri lup-tă împotriva octo-pă-ian-je-ni-lor? întrebase Benjy cu o săptămână în urmă. Octozii nu vor să facă rău…

— Coloniştii din Noul Eden nu-i înţeleg pe octopăianjeni, răspunsese Nicole. Şi nu vor să-i lase pe Archie şi unchiul Richard să le explice.

— Atunci ei sunt mai proşti decât mine, spusese mohorât Benjy.

Doctorul Blue şi ceilalţi angajaţi din spitalul octopăianjenilor erau foarte impresionaţi de Benjy. La început, când se oferise să dea o mână de ajutor, octopăianjenii avuseseră rezerve căci se îndoiau că poate face mare lucru, date fiind aptitudinile lui limitate. Totuşi, după ce Nicole îi explica o sarcină simplă şi el o repeta în faţa ei, Benjy nu făcea nici o greşeală. Cu corpul lui tânăr şi puternic, era deosebit de util la munci grele, lucru valoros acum când foarte multe dintre creaturile mai mari nu se mai aflau prin preajmă.

În timp ce Nicole se îndrepta spre centrul administrativ, cu mintea plină de gânduri plăcute legate de Benjy, imaginea lui Katie îi apăru brusc în minte şi se alătură imaginii fiului ei retardat. În gând, Nicole îşi plimbă privirea de la o imagine la alta. Oftă. *Ca părinţi, ne-am concentrat prea mult timp pe potenţialul intelectual şi extrem de puţin pe celelalte calităţi, mai concrete. Cel mai mult contează nu câtă inteligenţă are copilul, ci ce se decide să facă cu ea… Benjy a reuşit mai bine decât ne-am fi aşteptat noi vreodată, în principal datorită calităţilor sale lăuntrice… Cât despre Katie, nici în cele mai negre coşmaruri ale mele…*

Nicole îşi întrerupse şirul gândurilor când intră în clădire. Un paznic octopăianjen o salută fluturându-şi un tentacul şi ea îi zâmbi. Când ajunse la obişnuita cameră de vizionare, constată cu mirare că Optimizatorul Şef o aştepta. Liderul octopăianjen spuse:

— Am vrut să profit de acest prilej atât ca să-ţi mulţumesc pentru contribuţia pe care o aduci în această perioadă dificilă, cât şi pentru a te asigura că familia şi prietenii tăi de aici, din Oraşul de Smarald, vor fi trataţi şi îngrijiţi ca şi cum ar fi membrii speciei noastre, indiferent ce se întâmplă în următoarele câteva săptămâni.

Optimizatorul Şef dădu să iasă din cameră.

— Să înţeleg că situaţia se deteriorează? întrebă Nicole.

— Da, răspunse octopăianjenul. De îndată ce oamenii vor zbura pe deasupra pădurii, vom fi nevoiţi să recurgem la represalii.

După plecarea Optimizatorului Şef, Nicole se aşeză în faţa consolei pentru a parcurge datele adunate de cuadroizi în ziua precedentă. Nu avea acces la toate informaţiile din Noul Eden, dar avea voie să acceseze imaginile care prezentau activităţile cotidiene ale tuturor membrilor familiei sale. Nicole putea să vadă zilnic ce se petrecea în subsolul în care se aflau Richard şi Archie, cum se acomodau Ellie şi Nikki din nou cu Noul Eden şi ce se întâmpla în lumea lui Katie.

Pe măsură ce timpul trecea, Nicole se uita din ce în ce mai puţin la Katie. Era pur şi simplu prea dureros pentru ea. În schimb, îi făcea mare plăcere să se uite la nepoata ei, Nikki, mai ales în după-amiezile în care fetiţa se ducea pe terenul de joacă din Beauvois ca să se joace cu ceilalţi copii din sat. Deşi filmările erau mute, Nicole aproape că auzea aievea ţipetele de încântare şi veselie care acompaniau ţopăiala micuţei Nikki şi a celorlalţi copii cu o minge de fotbal.

Nicole era foarte îngrijorată din cauza lui Ellie. În ciuda eforturilor eroice pe care le făcea, fiica ei nu reuşea deloc să-şi readucă la viaţă căsnicia. Robert rămăsese retras în munca lui, de care se folosea pentru a nu privi în faţă emoţiile nimănui, nici măcar pe cele proprii. Era un părinte responsabil, dar reţinut cu Nikki, arătând doar rareori un sentiment de plăcere autentică. Nu făcea dragoste cu Ellie şi nu voia să vorbească despre acest subiect; îi spusese doar că „nu e pregătit” când ea, înlăcrimată, abordase subiectul, la trei săptămâni după revenirea în Noul Eden.

În timpul lungilor şedinţe de vizionare solitară, Nicole se întreba adesea dacă e posibil, ca părinte, să-ţi vezi copilul în dificultate şi să nu te întrebi ce ai fi putut face ca să-i uşurezi

viaţa. *Rolul de părinte este o aventură fără nici un rezultat garantat,* se gândi Nicole cu inima strânsă, în timp ce o urmărea pe Ellie plângând noaptea pe tăcute. *Un singur lucru ştii în mod sigur: că nu te vei convinge niciodată că ai făcut destul.*

Întotdeauna îl lăsa pe Richard la urmă. Deşi nu reuşise să se scuture de premoniţia că nu-şi va mai atinge niciodată soţul, nu permitea acelui sentiment să-i umbrească bucuria zilnică pe care o simţea când îi urmărea viaţa din subsol. Îi plăceau mai ales conversaţiile lui Archie, cu toate că de multe ori îi era greu să citească de pe buzele lui. Discuţiile lor îi aminteau lui Nicole de zilele de după evadarea ei din închisoare şi din Noul Eden, când ea şi Richard discutau ore întregi despre orice. De fiecare dată după ce se uita la Richard, Nicole avea moralul mai ridicat şi se simţea mult mai capabilă să facă faţă propriei singurătăţi.

Reîntâlnirea dintre Richard şi Katie o luă prin surprindere. Nu urmărise destul de îndeaproape viaţa lui Katie ca să ştie că fiica ei şi Franz au reuşit să conceapă un plan pentru o scurtă vizită la Richard. Cum imaginile cuadroidale acopereau şi porţiunea infraroşie a spectrului, Nicole văzu întâlnirea chiar mai bine decât participanţii înşişi. Gestul lui Katie o mişcă adânc, iar faptul că fiica ei şi-a recunoscut pe neaşteptate dependenţa de droguri o impresionă şi mai mult. Nicole îşi aminti o afirmaţie pe care o citise undeva: *Primul pas spre depăşirea unei probleme este să recunoşti existenţa problemei în faţa cuiva pe care îl iubeşti.*

În transportorul aproape pustiu cu care se întorcea în enclava oamenilor din Oraşul de Smarald, Nicole avea lacrimi în ochi. Dar erau lacrimi de fericire. În ciuda faptului că lumea din jurul ei se transforma în haos, se simţea pentru prima dată optimistă în privinţa lui Katie.

*

Patrick şi gemenii erau afară când Nicole coborî din transportor în capătul străzii. Apropiindu-se, îl auzi pe Patrick încercând să rezolve una din nenumăratele dispute ale băieţilor.

— El trişează *mereu*, spunea Kepler. I-am spus că n-am să mă mai joc cu el şi m-a lovit.

— Minte, răspunse Galileo. L-am lovit pentru că s-a strâmbat la mine... Kepler nu ştie să piardă. Dacă nu poate să câştige, crede că poate să iasă din joc când vrea el.

Patrick îi despărţi pe cei doi băieţi şi, ca pedeapsă, îi trimise

să stea lângă colţurile opuse ale casei. Apoi îşi întâmpină mama cu o sărutare şi o îmbrăţişare.

— Am veşti mari, spuse Nicole, zâmbindu-i fiului ei. Richard a avut azi un vizitator surpriză: Katie!

Bineînţeles că Patrick vru să cunoască toate detaliile întâlnirii dintre sora lui şi Richard. Nicole rezumă repede şi concis ceea ce văzuse, recunoscând că se simte încurajată de mărturisirea lui Katie că e dependentă de droguri.

— Nu te lua prea mult după gestul ei, o admonestă Patrick. Katie pe care o cunosc eu ar muri mai degrabă decât să renunţe la preţiosul ei kokomo.

Patrick se întorsese şi tocmai se pregătea să le spună gemenilor că-şi puteau relua jocul când două rachete ţâşniră spre cer şi explodară în globuri de lumină roşie, strălucitoare, chiar sub cupolă.

— Veniţi, băieţi, strigă Patrick. Trebuie să intrăm în casă. E pentru a treia oară azi, îi spuse apoi lui Nicole.

— Doctorul Blue a spus că vor stinge luminile din oraş în clipa în care vreun elicopter se ridică la douăzeci de metri deasupra pădurii. Octopăianjenii nu vor să rişte cu nici un chip ca poziţia Oraşului de Smarald să fie descoperită.

— Crezi că Archie şi unchiul Richard au vreo şansă să-l întâlnească pe Nakamura? întrebă Patrick.

— Mă îndoiesc, răspunse Nicole. Dacă avea de gând să stea de vorbă cu ei, o făcea până acum.

Eponine şi Nai o întâmpinară pe Nicole şi o îmbrăţişară. Cele trei femei discutară pe scurt despre camuflaj. Eponine îl ţinea pe şold pe micul Marius, devenit un copil gras şi vesel care saliva întruna, abundent. Îi şterse faţa cu o pânză pentru ca Nicole să-l poată săruta.

— Aha, spuse Max în spatele ei, Regina Încruntaţilor îl sărută pe Prinţul Băloşilor.

Nicole se întoarse şi-l îmbrăţişă pe Max.

— Ce-a fost chestia asta cu Regina Încruntaţilor? întrebă ea.

Max îi întinse un pahar în care era un lichid limpede.

— Poftim, Nicole, vreau să bei asta. Nu-i tequila, dar e cel mai bun înlocuitor pe care l-au putut fabrica octopăianjenii după descrierea mea… Sperăm cu toţii să-ţi regăseşti simţul umorului înainte de a termina de băut.

— Fii serios, Max, spuse Eponine. N-o face pe Nicole să creadă

că suntem toţi implicaţi… La urma urmei, a fost ideea *ta.* Patrick, Nai şi cu mine am fost de acord cu tine în privinţa unui singur lucru: în ultimul timp, Nicole este foarte serioasă.

— Şi-acum, doamna mea, spuse Max ridicând paharul şi ciocnind cu Nicole, vreau să propun un toast… în cinstea noastră, a tuturor, care nu avem absolut nici un control asupra viitorului propriu. Fie să ne iubim şi să râdem până la sfârşit, indiferent unde şi când va veni.

Nicole nu-l mai văzuse pe Max beat de dinainte de a intra la închisoare. La insistenţele lui, luă o mică înghiţitură. Băutura îi arse gâtul şi esofagul şi îi umezi ochii. Conţinea foarte mult alcool.

— Diseară, înainte de cină, spuse Max deschizând braţele într-un gest teatral, o să spunem glume de fermă… Asta ne va asigura mult trebuincioasa relaxare. Tu, Nicole des Jardins Wakefield, ca lider al nostru prin exemplu personal dacă nu prin alegeri, vei intra prima în scenă.

Reuşind să schiţeze un zâmbet, Nicole protestă.

— Dar eu nu ştiu nici o glumă de fermă.

Eponine se simţi uşurată să vadă că purtarea lui Max n-o jignise pe Nicole.

— Nu-i nimic, Nicole, spuse ea, nici unul dintre noi nu ştie… în schimb ştie Max destule pentru noi toţi.

— A fost odată ca niciodată, începu Max câteva clipe mai târziu, un fermier din Oklahoma care avea o nevastă grasă pe nume Whistle[1]. I se spunea Whistle pentru că, atunci când făceau dragoste şi ea ajungea la orgasm, închidea ochii, îşi ţuguia buzele şi scotea un fluierat prelung.

Max râgâi. Gemenii chicotiră. Nicole îşi făcu griji că poate nu se cuvenea ca băieţii să audă povestea lui Max, dar Nai stătea lângă copiii ei şi râdea cu ei. *Relaxează-te,* îşi spuse Nicole. *Chiar că ai devenit Regina Încruntaţilor.*

— Într-o noapte, continuă Max, fermierul şi Whistle au avut un mare tămbălău – adică ceartă, băieţi – şi ea s-a dus la culcare devreme, spumegând. Fermierul a rămas singur la masă, bând tequila. După o vreme începu să-i pară rău că fusese aşa o javră de om şi se apucă să-şi ceară scuze cu glas tare… Coana Whistle, care acum era supărată foc că bărbatul ei o trezise, ştia că după ce termina băutura o să între în dormitor şi-o să încerce

---

[1] Fluier (lb. eng., n.tr.).

să-şi pecetluiască scuzele cu o partidă de amor sălbatic. În timp ce fermierul golea sticla de tequila, Whistle se furişă afară din casă, se duse la ţarcul porcilor şi se întoarse în casă cu cea mai tânără şi mai mică dintre purcele. Când, mai târziu, fermierul beat intră împleticindu-se în dormitorul cufundat în beznă, cântând unul din cântecele lui preferate, Whistle îl urmărea dintr-un colţ iar purceaua era în pat. Fermierul îşi scoase toate hainele, sări sub cearceaf, apucă purceaua de urechi şi o sărută pe rât. Purceaua guiţă şi fermierul se dădu înapoi. „Whistle, dragostea mea, spuse el, ai uitat să te speli pe dinţi în seara asta?” Nevastă-sa ţâşni din colţ şi începu să-l bată în cap cu o mătură…

Toată lumea râdea. Max era atât de amuzat de propria glumă, încât nu mai putea să stea drept. Nicole se uită în jur. *Max are dreptate,* se gândi ea. *Avem nevoie de aşa ceva. Ne facem prea multe griji.*

— …Frate-meu Clyde, spuse Max, ştia mai multe glume cu fermieri decât oricine. Cu ele a cucerit-o pe Winona, sau cel puţin aşa pretindea el. Clyde obişnuia să-mi spună că „o femeie care râde e deja cu o mână pe chiloţi…” Când ne duceam cu băieţii la vânătoare de raţe, nu împuşcam nici măcar o zburătoare amărâtă. Clyde începea să ne spună poveşti, iar noi râdeam şi beam… După un timp, uitam de ce ne treziserăm cu noaptea-n cap ca să mergem şi să stăm în frig…

Max se opri din vorbit şi timp de o clipă în cameră se lăsă liniştea.

— La naiba! spuse el apoi. Preţ de câteva minute mi-am imaginat că sunt iar în Arkansas.

Se ridică şi clătină din cap.

— Nici măcar nu ştiu în ce direcţie e Arkansas sau la câte miliarde de kilometri… Uneori, când visez, am impresia că visul e realitate. Cred că sunt în Arkansas. Apoi, când mă trezesc, sunt buimac şi, preţ de câteva secunde, am impresia că viaţa pe care o trăim aici, în Oraşul de Smarald, e un vis.

— Acelaşi lucru mi se întâmplă şi mie, spuse Nai. Acum două nopţi am visat că-mi fac meditaţia de dimineaţă în casa familiei mele din Lamphun. În timp ce-mi recitam mantra, Patrick m-a trezit. Mi-a spus că vorbeam în somn. Totuşi, preţ de câteva secunde, n-am ştiut cine e bărbatul de lângă mine… A fost înspăimântător!

— În regulă, spuse Max după o tăcere prelungită şi se întoarse către Nicole. Cred că suntem pregătiţi pentru veştile zilei. Ce ai să ne spui?

— Imaginile video de azi au fost foarte ciudate, răspunse zâmbind Nicole. În primele câteva minute am fost sigură că am intrat în altă bază de date… Vedeam ba un porc, ba un pui, ba un fermier beat din Oklahoma încercând să curteze o fiinţă tânără şi dulce… în ultima serie de imagini, fermierul ăla încerca să bea tequila, să mănânce pui fript şi să facă dragoste cu iubita lui, toate în acelaşi timp… ceea ce îmi aminteşte că puiul arăta bine. Îi mai este şi altcuiva foame?

06

— Cred că spusele Optimizatorului Şef ne-au liniştit oarecum, îi spuse Nicole doctorului Blue. Fireşte, Max are îndoieli… El nu crede că grija faţă de noi va reprezenta o prioritate de gradul întâi dacă situaţia devine cu adevărat disperată.

— Asta e foarte puţin probabil, răspunse octopăianjenul. Orice nouă intensificare a ostilităţilor va fi întâmpinată printr-o ripostă masivă… Mulţi octopăianjeni lucrează de aproape două luni la planurile noastre de război.

— Am înţeles eu bine că toţi membrii speciei voastre care sunt implicaţi în proiectarea şi purtarea acestui război vor fi anihilaţi când războiul se termină?

— Da, răspunse doctorul Blue. Dar nu toţi vor muri imediat… Vor fi înştiinţaţi că au fost trecuţi pe lista de anihilare… Noul Optimizatorul Şef va stabili programul exact al anihilărilor, în funcţie de nevoile coloniei şi de ritmul completării.

Nicole şi doctorul Blue luau masa la spital. Îşi petrecuseră dimineaţa încercând fără succes să salveze viaţa a două creaturi utilitare cu şase braţe, aruncate în aer de grenadele soldaţilor oameni în timp ce lucrau într-unul din puţinele lanuri de cereale rămase pe partea de nord a pădurii.

În timp ce mâncau, un biot centiped trecea pe holul învecinat. Doctorul Blue observă expresia mirată de pe faţa lui Nicole.

— Când am venit pe Rama, înainte de a pune la punct întregul grup de animale utilitare, am folosit pentru sarcini de rutină bioţii disponibili… Acum avem iarăşi nevoie de ajutorul lor.

— Dar cum le daţi instrucţiuni? întrebă Nicole. Noi n-am reuşit

deloc să comunicăm cu ei.

— Programarea lor se face la fabricare… în primele zile n-a trebuit decât să le cerem ramanilor să modifice programarea conform nevoilor noastre specifice, folosind o tastatură ca aceea pe care o aveaţi în adăpostul vostru… De asta sunt aici toţi bioţii – pentru ca pasagerii de la bord să-i transforme în servitori utili.

Ei bine, Richard, îşi spuse Nicole, *uite o chestiune care ne-a scăpat cu totul. De fapt, nici nu cred că ne-a trecut vreodată prin cap ideea asta…*

— …Am vrut ca aşezarea noastră de aici din Rama să nu se deosebească de celelalte colonii, aşa că, de îndată ce n-am mai avut nevoie de bioţi, am cerut ca ei să fie scoşi de pe domeniul nostru din Rama.

— Şi de atunci n-aţi mai avut nici un contact cu ramanii?

— Nu prea, răspunse doctorul Blue. Însă ne-am menţinut capacitatea de a lua legătura cu fabricile de înaltă tehnologie de sub suprafaţă, în primul rând pentru a putea solicita fabricarea anumitor materii prime pe care nu le avem în depozitele noastre…

Dinspre coridor se deschise o uşă şi intră un octopăianjen care vorbi repede cu doctorul Blue în limba lor, folosind benzi de culoare foarte înguste. Nicole recunoscu cuvintele „permisiune” şi „în după-amiaza asta”, dar cam atât. După ce vizitatorul plecă, doctorul Blue îi spuse lui Nicole că are o surpriză pentru ea.

— Astăzi, una dintre reginele noastre va depune ouă. Cei care au grijă de ea estimează că asta se va întâmpla în mai puţin de un tert. Optimizatorul Şef mi-a aprobat cererea de a fi de faţă şi tu… Din câte ştiu, eşti singurul străin, în afară de Înaintaşi, desigur, care a avut vreodată privilegiul de a asista la o depunere de ouă… Cred că ţi se va părea foarte interesant.

În timpul călătoriei spre Domeniul Reginei, aflat într-un sector al Oraşului de Smarald pe care Nicole nu-l mai vizitase până atunci, doctorul Blue îi aminti câteva din cele mai neobişnuite aspecte ale reproducerii octopăianjenilor.

— În vremuri normale, fiecare dintre cele trei regine din colonia noastră este fertilizată o dată la trei sau cinci ani şi numai o mică parte din ouăle fertilizate este lăsată să ajungă la maturitate. Totuşi, din cauza pregătirilor de război, Optimizatorul Şef a declarat recent un Eveniment de

Completetare. Toate cele trei regine ale noastre produc acum numărul maxim de ouă. Ele au fost fertilizate de masculii deveniţi războinici, acei octopăianjeni aleşi pentru a purta războiul care au trecut recent prin tranziţia sexuală. Această activitate este foarte importantă întrucât ea asigură, cel puţin simbolic, continuitatea genetică a fiecăruia dintre aceşti octopăianjeni în colonie... Nu uita că ei ştiu, de îndată ce sunt desemnaţi ca războinici, că vremea anihilării nu e prea departe.

Ori de câte ori cred că avem multe în comun cu octopăianjenii, văd ceva foarte bizar care-mi reaminteşte cât de diferiţi suntem, se gândi Nicole. *Dar, după cum ar spune Richard, cum ar putea să fie altfel? Ei sunt produsul unui proces care nouă ne este total străin.*

— ...Să nu te alarmeze mărimea reginei... şi, te rog, în nici o împrejurare să nu exprimi altceva decât încântare faţă de ceea ce vezi. Când am sugerat să participi la depunerea de ouă, un membru din personalul Optimizatorului Şef a obiectat, spunând că n-ai cum să apreciezi pe deplin ceea ce vezi. Alţi membri au fost îngrijoraţi de faptul că s-ar putea să manifeşti neplăcere sau chiar dezgust şi astfel să distragi atenţia celorlalţi octopăianjeni participanţi de la eveniment...

Nicole îl asigură pe doctorul Blue că nu va face nimic necuvenit în timpul ceremoniei. Se simţea chiar flatată că fusese inclusă în activitate şi era deosebit de emoţionată când mijlocul de transport opri în afara zidurilor groase ale Domeniului Reginei.

Clădirea în care intră cu doctorul Blue avea formă de dom şi era construită din blocuri de piatră albă. Interiorul avea o înălţime de aproximativ zece metri şi ocupa o suprafaţă la nivelul solului de vreo trei mii cinci sute de metri pătraţi. Chiar lângă uşă, în zona atriumului, era o hartă mare şi un mesaj scris în culori, prin care se indica unde anume va avea loc depunerea de ouă. Nicole îi urmă pe doctorul Blue şi alţi câţiva octopăianjeni de-a lungul a două rampe şi apoi pe un coridor lung. La capătul coridorului cotiră la dreapta şi intrară într-un balcon cu vedere spre o podea dreptunghiulară lungă de cincisprezece metri şi lată de cinci sau şase metri.

Doctorul Blue o duse pe Nicole în rândul din faţă, unde o balustradă înaltă de un metru împiedica publicul să cadă pe podeaua aflată la patru metri dedesubt. În spatele lor, cele cinci

rânduri înălţate se umplură repede. Peste drum un alt balcon, unde stăteau în jur de şaizeci de octopăianjeni.

Uitându-se în jos, Nicole văzu un bazin cu apă asemănător cu un canal, care se întindea pe toată lungimea podelei şi apoi dispărea sub o arcadă, la dreapta. De fiecare parte a bazinului erau pasarele înguste. Însă pe partea opusă, pasarela se extindea într-o platformă lată de trei metri, adică până în peretele de piatră care mărginea în stânga încăperea mare. În acest perete, pictat în diferite culori şi forme, se aflau înfipte vreo sută de vergele sau spiţe de argint care ieşeau un metru în afară. Nicole remarcă imediat asemănarea dintre perete şi coridorul vertical în formă de butoi prin care ea şi prietenii ei coborâseră în adăpostul octopăianjenilor de sub New York.

La mai puţin de zece minute după ce balcoanele se umplură, Optimizatorul Şef intră pe o uşă de la nivelul inferior, se duse pe pasarela de lângă bazin şi ţinu o scurtă cuvântare. Doctorul Blue îi lămuri lui Nicole părţile din discurs pe care ea nu reuşi să le interpreteze. Optimizatorul Şef aminti privitorilor că nu se cunoaşte ora exactă a depunerii ouălor, dar că e posibil ca regina să fie gata să între în sală peste câţiva fengi. După ce făcu unele comentarii despre importanţa completării în continuitatea coloniei, Optimizatorul Şef ieşi.

Începu aşteptarea. Nicole îşi petrecu timpul uitându-se la octopăianjenii din balconul de vizavi de ea şi încercând să „tragă cu urechea” la conversaţia lor. Înţelegea câte ceva din discuţiile lor, dar nu tot. Îşi spuse că mai are mult până să le cunoască foarte bine limba.

În cele din urmă, uşile mari din capătul din stânga al celei mai îndepărtate pasarele se deschiseră şi regină intră greoaie. Era imensă, înaltă de cel puţin şase metri, cu un corp gigantic, umflat, deasupra celor opt tentacule lungi. Se opri pe platformă şi spuse ceva publicului. Culori vii se revărsau în jurul întregului ei corp, creând un spectacol fascinant. Nicole nu înţelegea ce spune regina, pentru că nu putea urmări succesiunea exactă a culorilor care ţâşneau din fantă.

Regina se întoarse încet către perete, întinzându-şi tentaculele şi începu procesul laborios de a se căţăra pe spiţe. Răbufniri dezordonate de culori îi împodobiră corpul pe tot parcursul căţărării. Nicole presupuse că regina exprima anumite stări sufleteşti, poate durere şi oboseală. Uitându-se iar la

celălalt balcon, Nicole observă că orice conversaţie încetase.

Când, în cele din urmă, ajunse în mijlocul peretelui, regina îşi înfăşură toate cele opt tentacule în jurul spiţelor şi-şi expuse burta de culoare crem. De când lucra în spital. Nicole se obişnuise cu anatomia octopăianjenilor, dar nu-şi imaginase niciodată că ţesuturile moi de pe abdomenul lor se pot dilata într-o aşa măsură. Sun privirile lui Nicole, regina începu să se legene uşor, înainte şi înapoi. Manifestarea de emoţii colorate continuă. Culorile atinseră intensitatea maximă când din partea inferioară a corpului reginei ţâşni un gheizer de lichid negru-verzuliu, urmat imediat de o imensă revărsare de obiecte albe de diverse mărimi conţinute într-un lichid vâscos, gros.

Nicole era stupefiată. Sub ea, vreo zece octopăianjeni aflaţi de o parte şi de alta a bazinului măturau în grabă lichidul şi câteva ouă de pe pasarele căzură în apă. Alţi opt octozi turnau în bazin conţinutul necunoscut al unor containere uriaşe. Apa era acum amestecată cu sânge de octopăianjen, ouă şi lichidul foarte vâscos expulzat o dată cu ouăle. În mai puţin de un minut, tot lichidul din bazin se scurse pe sub arcadă, la dreapta.

Regina nu-şi schimbase încă poziţia. După ce în bazinul de sub ei începu să curgă iar apă curată, toate lentilele se întoarseră spre la regină. Nicole era uluită de cât de mult se împuţinase deja octopăianjenul. Estimă că regina trebuie să fi pierdut jumătate din greutatea corporală în fracţiunea de secundă în care masa de ouă şi lichidele însoţitoare i se revărsaseră din corp. Regina sângera încă şi doi octopăianjeni de mărime normală se căţăraseră pe perete, s-o îngrijească. În acest punct, Doctorul Blue o bătu pe Nicole pe umăr, indicând că e timpul să plece.

*

Stând singură într-una din camerele mici din spital, Nicole revedea iar şi iar în minte scena depunerii ouălor. Nu se aşteptase ca evenimentul s-o afecteze atât de mult din punct de vedere emoţional. Când se întoarseră la spital, Doctorul Blue îi explicase că vasele golite în nămolul din bazin erau pline cu animale mititele care aveau să caute şi să omoare anumiţi embrioni. În felul ăsta, spuse el, octopăianjenii controlau componenţa exactă a generaţiei următoare, inclusiv numărul de regine, de octopăianjeni care depozitează hrana, de morfi pitici şi toate celelalte forme ale speciei.

Mama din Nicole se chinuia să înţeleagă cum era să fii o regină octopăianjen în timpul depunerii ouălor. Într-un fel nedefinit, Nicole se simţea legată de creatura mamut care se căţărase pe spiţe. În clipa de depunere a ouălor simţise că muşchii genitali i se contractă şi-şi aminti atât durerea, cât şi extazul celor şase naşteri ale ei. *Oare ce are procesul naşterii, de uneşte toate creaturile care l-au trăit?* se întrebă ea.

Îşi aminti o conversaţie avută demult, pe Rama II, după ce Simone şi Katie se născuseră, când ea încercase să-i explice lui Michael O'Toole cum e să dai naştere unui copil. După ore de discuţie, Nicole ajunsese la concluzia că asta e o experienţă care nu poate fi transferată în mod adecvat de la o persoană la alta. *Lumea se împarte în două grupe: cei care au trăit procesul naşterii şi cei care nu l-au trăit,* spusese ea la vremea aceea. Acum, la o distanţă de zeci de ani şi miliarde de kilometri, voia să adauge un corolar la observaţia precedentă. *Femeile care sunt mame au în mod fundamental mai multe în comun cu mamele din alte specii decât cu oamenii care n-au născut niciodată.*

Continuând să reflecteze la scena la care fusese martoră, Nicole se simţi copleşită de dorinţa de a lua legătura cu regina octopăianjen pentru a afla ce gândise şi simţise acea mamă inteligentă înainte şi în timpul depunerii ouălor. Simţise regina, în mijlocul durerii şi minunăţiei momentului, seninătatea revelaţiei, avusese oare o viziune a urmaşilor şi urmaşilor urmaşilor ei continuând, în viitorul neprevăzut, miraculosul ciclu al vieţii? Simţise oare o pace adâncă şi inefabilă în clipele imediat următoare depunerii ouălor, o pace cum nu mai cunoscuse vreodată?

Nicole ştia că dialogul pe care şi-a imaginat că l-ar purta cu regina nu poate avea loc. Închise ochii din nou, încercând să reconstituie exact exploziile de culoare pe care le văzuse pe corpul reginei înainte şi după eveniment. Oare aceste succesiuni de culori le spuneau celorlalţi octopăianjeni ce simte regina? Oare erau capabili octopăianjenii, cu limbajul lor în culori atât de bogat, să transmită sentimente complexe precum extazul mai bine decât oamenii cu limbajul lor vorbit, mai limitat?

Nu-şi putea răspunde. Îşi dădea seama că dincolo de pereţii camerei o aşteaptă o mulţime de sarcini, dar nu era pregătită să pună capăt momentului de solitudine. Nu voia ca emoţiile

puternice pe care le simţea să fie diluate de cerinţele vieţii de zi cu zi.

*

Pe măsură ce timpul trecea, Nicole începu să simtă şi o mare singurătate. La început nu făcu legătura dintre sentimentul de singurătate şi evenimentul la care asistase. Totuşi, era foarte conştientă că simte dorinţa puternică de a vorbi cu un prieten apropiat, de preferinţă cu Richard. Voia să împartă cu cineva ce văzuse şi simţise în Domeniul Reginei. În izolarea ei, îşi aminti dintr-o dată câteva versuri dintr-o poezie a Benitei Garcia care i se părură relevante. Deschise computerul portabil şi, după o scurtă căutare, găsi întreaga poezie.

În clipele de îndoială adâncă sau aprigă durere,
Când viaţa proprie mă copleşeşte,
Mă uit pretutindeni în jur şi caut
Suflete înrudite care ştiu ce eu nu ştiu,
Suflete care au tăria să minimalizeze
Ceea ce pe mine mă face să tremur, să plâng, să mă întunec
Ele îmi spun că nu pot trăi cum vreau eu
Dacă sentimentele îmi guvernează raţiunea.
Trebuie să mă controlez înainte de a acţiona
Sau să accept ceea ce îndur de mult,
Brutalele zile în care mă simt pierdută şi oarbă.

Au fost momente, nu multe, dar au fost,
Când cineva venea cu acel balsam liniştitor
Ce-mi alina necazul ori durerea.
Dar anii m-au învăţat o regulă simplă
În mine trebuie să închid ţipetele,
Indiferent ce diavoli trebuie înfrânţi acolo,
Lecţiile învăţate vor rămâne.
Mergem singuri pe ultimul drum.
Nici o mână nu ne poate ajuta în acea zi a morţii.
E mai bine să învăţăm, cât timpul ne este încă prieten,
Să avem încredere în noi înşine şi să ne cruţăm forţele.

Nicole citi poemul de mai multe ori. Imediat după aceea îşi dădu seama că e complet epuizată. Puse capul pe singurul birou din cameră şi adormi.

*

Doctorul Blue o bătu uşurel pe umăr pe Nicole cu un tentacul. Nicole se mişcă şi deschise ochii.

— Dormi de aproape două ore, spuse octopăianjenul. Te-am aşteptat la centrul administrativ.

— Ce se petrece? întrebă Nicole, frecându-se la ochi. De ce am fost aşteptată?

— Nakamura a ţinut un discurs important în Noul Eden. Optimizatorul Şef vrea să discute cu tine.

Nicole sări repede de pe scaun, apoi se rezemă cu mâna pe birou. În câteva secunde, ameţeala îi trecu.

— Îţi mulţumesc din nou pentru tot, doctore Blue. Plec într-un minut.

07

— Chiar nu sunt de părere s-o lăsăm pe Nikki să urmărească discursul, spuse Robert. În mod sigur o va speria.

— Ceea ce va spune Nakamura îi va afecta viaţa în aceeaşi măsură ca pe a noastră, răspunse Ellie. Dacă vrea să se uite, cred că ar trebui s-o lăsăm… La urma urmei, Robert, *a trăit* cu octopăianjenii…

— Dar ea n-are cum să înţeleagă ce înseamnă toate astea, ripostă Robert. N-are nici măcar patru ani.

Problema rămase nerezolvată. Cu câteva minute înainte ca dictatorul Noului Eden să apară la televizor, conform programului, Nikki veni la mama sa, în camera de zi.

— Eu n-am să mă uit, pentru că nu vreau ca tu şi tata să vă certaţi, spuse fetiţa.

O cameră din palatul lui Nakamura fusese transformată în studio de televiziune. Din acest studio obişnuia tiranul să se adreseze cetăţenilor Noului Eden. Ultimul său discurs îl ţinuse cu trei luni în urmă, când anunţase că în Semicilindrul Sudic vor fi desfăşurate trupe care să se confrunte cu „ameninţarea extraterestră”. Televiziunea şi ziarele controlate de guvern dădeau cu regularitate ştiri de pe front, unele dintre ele inventând „rezistenţa puternică” opusă de octopăianjeni, însă acesta avea să fie primul comentariu public al lui Nakamura despre situaţia războiului din sud.

Pentru acest eveniment, Nakamura le poruncise croitorilor săi să-i facă un nou costum de shogun, cu tot cu sabie şi pumnal

ornamentate. Le spusese ajutoarelor sale că vrea să apară în ţinută marţială pentru a accentua rolul său de „conducător războinic şi protector” al coloniştilor. În ziua difuzării discursului, servitorii îl ajutară să-şi pună o pereche de corsete strâmte şi grele, menite să contribuie la imaginea de războinic puternic şi ameninţător.

Domnul Nakamura vorbea stând în picioare şi privind direct la cameră. Pe parcursul întregului discurs, expresia încruntată nu-l părăsi nici o clipă.

— Am făcut cu toţii sacrificii în ultimele luni pentru a-i sprijini pe curajoşii noştri soldaţi să ducă lupte la sud de Marea Cilindrică, împotriva unui inamic extraterestru hain şi necruţător. Acum serviciul nostru de spionaj ne informează că aceşti octopăianjeni, care v-au fost descrişi în detaliu de doctorul Robert Turner după curajoasa lui evadare, pun la cale un atac de proporţii împotriva Noului Eden, în viitorul apropiat. În acest moment de cumpănă din istoria noastră, trebuie să fim de două ori mai hotărâţi şi să rămânem uniţi în faţa agresorului extraterestru… Generalii noştri de pe front ne recomandă să pătrundem dincolo de pădurea barieră care protejează în mare parte domeniul octopăianjenilor şi să le distrugem proviziile şi armamentul înainte să apuce să-şi lanseze atacul. Inginerii noştri, care au lucrat zi şi noapte pentru supravieţuirea coloniei, au adus flotei noastre de elicoptere modificări care vor permite realizarea acestui lucru. Vom lovi în viitorul apropiat. Îi vom convinge pe extratereştri că nu ne pot ataca fără să se teamă de consecinţe. Între timp, războinicii noştri au terminat de luat în stăpânire întreaga zonă din Rama cuprinsă între Marea Cilindrică şi pădurea barieră. În timpul luptelor aprige, am ucis multe sute de duşmani şi am distrus instalaţii de apă şi energie. Am suferit pierderi modeste, în primul rând datorită superbelor noastre planuri de luptă şi eroismului soldaţilor noştri. Dar nu trebuie să devenim excesiv de încrezători în noi înşine şi să ne culcăm pe o ureche. Dimpotrivă, avem toate motivele să credem că încă nu ne-am confruntat cu acel Detaşament al Morţii, corp de elită de care doctorul Turner a auzit vorbindu-se în timp ce era ţinut prizonier. Suntem convinşi că acest Detaşament al Morţii se va afla în avangarda extratereştri lor, dacă nu ne mişcăm repede pentru a preîntâmpina un atac asupra Noului Eden. Nu uitaţi, timpul nu se află de partea

noastră. Trebuie să lovim acum şi să lovim cu toată forţa, pentru a le distruge capacitatea de război… Mai e un subiect scurt pe care aş vrea să vi-l aduc la cunoştinţă în această seară. De curând, trădătorul Richard Wakefield şi un însoţitor octopăianjen s-au predat soldaţilor noştri din sud. Ei spun că reprezintă comandamentul militar al octopăianjenilor şi au venit să discute despre pace. Eu bănuiesc că la mijloc e un truc, un fel de cal troian, însă este de datoria mea, ca lider, să conduc o audiere în următoarele câteva zile. Fiţi liniştiţi, vă asigur că nu voi negocia securitatea noastră. Vă voi face cunoscut rezultatul acestei audieri de îndată ce ea va fi încheiată.

*

— Dar, Robert, spuse Ellie, ştii că multe din lucrurile spuse de el sunt *minciuni…* Nu există nici un Detaşament al Morţii, iar octopăianjenii n-au opus nici o rezistenţă. Cum poţi să nu spui nimic? Cum poţi să-i laşi să-ţi atribuie afirmaţii pe care nu le-ai făcut niciodată?

— Totul e politică, Ellie, răspunse Robert. Toată lumea ştie. Nimeni nu crede cu adevărat…

— Dar asta e şi mai rău. Nu vezi ce se întâmplă?

Robert se pregăti să iasă din casă.

— Unde te duci acum? întrebă Ellie.

— Înapoi la spital, răspunse Robert. Am de făcut vizita.

Lui Ellie nu-i venea să creadă. Rămase locului câteva clipe, Uitându-se lung la soţul ei. Apoi izbucni.

— *Ăsta* e răspunsul tău! strigă ea. Meseria, ca de obicei. Un nebun anunţă un plan care e extrem de probabil să ducă la moartea noastră, a tuturor, iar tu ai treabă, ca de obicei… Cine eşti tu, Robert? Nu-ţi pasă de nimic?

Robert veni mânios spre ea.

— Să nu începi iar cu falsa ta moralitate! N-ai întotdeauna dreptate, Ellie, şi nu ştii sigur că vom fi omorâţi. S-ar putea ca planul lui Nakamura să reuşească…

— Te amăgeşti singur, Robert. Te faci că nu bagi de seamă ce se petrece şi-ţi spui că atâta timp cât mica ta lume nu e afectată, totul o să fie în regulă. Te înşeli, Robert. Te înşeli teribil. Iar dacă tu nu vrei să faci nimic în privinţa asta, voi face *eu.*

— Şi ce vei face? întrebă Robert cu glasul ridicat. Vei spune lumii că scârboşii ăia de octopăianjeni sunt paşnici? Nimeni nu

te crede, Ellie... Şi să-ţi mai spun ceva: în clipa în care ai să deschizi gura, ai să fii arestată şi judecată pentru trădare. Te vor omorî, Ellie, exact cum au să-l omoare pe tatăl tău... Asta vrei? Să nu-ţi mai vezi niciodată fiica?

Ellie recunoscu amestecul de furie şi durere din ochii lui Robert. *Nu-l cunosc,* îi trecu ei prin minte. *Cum poate fi cel din faţa mea acelaşi om care şi-a petrecut mii de ore îngrijind pacienţi incurabili? Treaba asta nu are logică.*

Ellie preferă să nu mai spună nimic.

— Acum am să plec, spuse în cele din urmă Robert. Mă întorc pe la miezul nopţii.

Ea se duse în partea din spate a casei şi deschise uşa camerei lui Nikki. Din fericire, fetiţa dormea adânc. Ellie se întoarse în camera de zi, profund deprimată. Îşi dorea mai mult ca niciodată să fi rămas în Oraşul de Smarald. Dar nu rămăsese, aşa că ce putea să facă acum? *Ar fi fost atât de uşor dacă n-ar fi trebuit să mă gândesc la Nikki,* îşi spuse Ellie.

Clătină încetişor din cap, apoi dădu frâu liber lacrimilor pe care şi le stăpânise.

*

— Spune-mi, cum arăt? întrebă Katie făcând o piruetă în faţa lui Franz.

— Frumoasă, seducătoare, răspunse el. Nu te-am văzut niciodată arătând mai bine ca acum.

Purta o rochie neagră, simplă, mulată pe trupul ei subţire, cu câte o fâşie albă în lateral pentru a-i accentua conturul corpului. Avea un decolteu amplu care punea în valoare colierul de aur şi diamante, dar nu atât de amplu încât să fie indecent.

Katie se uită la ceas.

— Bun, spuse ea. Pentru prima dată, n-o să întârzii.

Se duse la masă şi aprinse o ţigară. Franz, cu uniforma proaspăt călcată şi pantofii perfect lustruiţi, o urmă pe Nikki la canapea şi spuse:

— Atunci cred că avem timp pentru surpriza mea.

Îi întinse o cutiuţă de catifea.

— Ce-i asta?

— Deschide-o.

Înăuntru era un inel cu diamante, un *solitaire.*

— Katie, spuse stângaci Franz, vrei să te măriţi cu mine?

Katie se uită la el, apoi îşi feri privirea. Trase încet din ţigară

şi suflă fumul în sus.

— Sunt măgulită, Franz, spuse ea, ridicându-se şi sărutându-i pe obraz, zău că sunt… dar n-o să meargă.

Închise cutiuţa şi i-o înapoie.

— De ce? întrebă Franz. Nu mă iubeşti?

— Ba da, te iubesc… cred… dacă sunt capabilă de un atare sentiment… Dar, Franz, am mai vorbit despre asta. Nu sunt genul de femeie cu care să te însori.

— De ce nu mă laşi *pe mine* să hotărăsc asta, Katie? De unde ştii tu ce „gen de femeie” îmi trebuie?

— Uite ce e, Franz, spuse Katie, oarecum agitată, aş prefera să nu discutăm acum… Cum spuneam, mă simt foarte măgulită… dar sunt deja nervoasă, am emoţii pentru audierea tatălui meu şi ştii bine că nu mă descurc prea grozav cu mai multe lucruri importante în acelaşi timp.

— Întotdeauna găseşti un motiv ca să nu discutăm despre asta, spuse Franz supărat. Dacă mă iubeşti, cred că merit o explicaţie. Acum.

Ochii lui Katie îl fulgerară.

— Vrei *acum* o explicaţie, căpitane Bauer… Foarte bine, ţi-o voi oferi… Urmează-mă, te rog.

Katie îl conduse în camera de toaletă.

— Stai acolo, Franz, şi uită-te foarte atent.

Katie băgă mâna în scrin. Scoase o seringă şi un tub de cauciuc negru. Puse piciorul drept pe taburetul de la masa de toaletă şi-şi ridică rochia mai sus de vânătăile de pe coapsă. Franz întoarse instinctiv capul.

— Nu, spuse Katie, întinzând mâna şi întorcându-i capul din nou spre ea. Nu-ţi feri privirea, Franz… Trebuie să mă vezi aşa cum sunt.

Îşi lăsă în jos jartiera şi legă tubul în locul ei. Ridică privirea ca să se asigure că Franz priveşte. În ochii ei se citea durere.

— Nu înţelegi, Franz? Nu mă pot mărita cu tine, pentru că sunt deja măritată cu acest drog magic care nu mă dezamăgeşte niciodată… Nu pricepi?… N-ai cum să concurezi cu kokomo.

Katie înfipse acul seringii într-o venă şi aşteptă câteva secunde extazul.

— S-ar putea să fie bine câteva săptămâni sau chiar luni, spuse Katie, vorbind mai repede, dar mai devreme sau mai

târziu nu-mi vei mai fi de ajuns… Iar vechiul meu prieten de nădejde te va înlocui în inima mea.

Şterse cu un şerveţel cele două picături de sânge şi puse seringa în chiuvetă.

— Fruntea sus, spuse Katie, bătându-l uşurel pe obraz. Nu ţi-ai pierdut partenera de pat… Voi fi tot aici pentru lucrurile perverse la care am putea visa împreună…

Franz se întoarse şi băgă în buzunar cutiuţa neagră. Katie se duse la masă şi trase ultimul fum din ţigara care ardea în scrumieră.

— Şi acum, căpitane Bauer, trebuie să asistăm la o audiere.

*

Audierea se ţinea în sala de bal de la etajul întâi al palatului lui Nakamura. De-a lungul pereţilor fuseseră puse în jur de şaizeci de scaune, pe patru rânduri, pentru „invitaţii speciali”. Nakamura, îmbrăcat cu acelaşi costum japonez cu care apăruse cu două zile în urmă la televizor, stătea într-un jilţ mare, cu broderii, deasupra unei platforme înălţate la un capăt al sălii. Lângă el stăteau în picioare două gărzi de corp, tot în ţinută de samurai. Sala de bal era în întregime decorată în stilul japonez din secolul al şaisprezecelea, întărind imaginea pe care se străduia Nakamura să şi-o creeze, aceea de atotputernic shogun al Noului Eden.

Richard şi Archie, cărora li se spusese doar cu patru ore înainte de a părăsi subsolul că audierea va avea loc în ziua aceea, fură introduşi în sală de trei poliţişti şi li se ordonă să se aşeze pe nişte perne mici pe podea, la douăzeci de metri în faţa lui Nakamura. Katie observă că tatăl ei arată obosit şi foarte bătrân. Rezistă impulsului de a alerga să vorbească cu el.

Un funcţionar anunţă începerea audierii şi le aduse aminte tuturor spectatorilor că nu au voie să vorbească şi nici să intervină în vreun fel pe parcursul procedurii. Imediat după anunţ, Nakamura se ridică şi coborî greoi cele două trepte late care legau scaunul său de platforma înălţată.

Cu glas aspru, plimbându-se în sus şi-n jos pe platformă, spuse:

— Guvernul Noului Eden a convocat această audiere pentru a stabili dacă reprezentantul inamicului extraterestru este pregătit, în numele speciei lui, să accepte capitularea

necondiţionată pe care noi o pretindem ca o condiţie necesară a încetării ostilităţilor dintre noi. Dacă fostul cetăţean Wakefield, care poate să comunice cu extraterestrul, este în stare să-l convingă că dă dovadă de înţelepciune dacă acceptă cererea noastră, suntem pregătiţi să fim indulgenţi. Ca răsplată pentru contribuţia sa la încheierea acestui conflict teribil, vom comuta sentinţa de condamnare la moarte a domnului Wakefield în închisoare pe viaţă. Trebuie să precizez că cererile noastre includ preluarea întregului arsenal de război al extratereştrilor, precum şi ocuparea şi administrarea tuturor ţinuturilor lor…

Nakamura ridică glasul.

— Dacă totuşi acest trădător condamnat şi complicele lui extraterestru s-au predat trupelor noastre victorioase ca parte a unui complot viclean de a ne submina voinţa colectivă de a-i pedepsi pe extratereştri pentru atacurile agresive asupra noastră, atunci ne vom folosi de cei doi pentru a transmite inamicului nostru un mesaj clar, prin puterea exemplului. Vrem ca liderii extratereştri să ştie că cetăţenii Noului Eden rămân neclintiţi în hotărârea de a se opune scopurilor lor expansioniste.

Până în acest moment, Nakamura se adresase întregii audienţe. Acum se întoarse cu faţa la cei doi prizonieri izolaţi în mijlocul sălii de bal.

— Domnule Wakefield, extraterestrul de lângă dumneavoastră are autoritatea de a vorbi în numele speciei lui?

Richard se ridică.

— După ştiinţa mea, da, răspunse el.

— Şi este pregătit acest extraterestru să ratifice actul de capitulare necondiţionată care v-a fost arătat?

— Noi am primit documentul abia acum câteva ore şi n-am avut timp să discutăm întregul lui conţinut. I-am explicat lui Archie părţile cele mai importante, dar încă nu ştiu…

— Trag de timp! tună Nakamura, adresându-se auditoriului şi fluturând în aer bucata de hârtie. Această singură foaie conţine toate clauzele capitulării.

Se întoarse cu faţa la Richard şi Archie.

— Întrebarea cere un răspuns simplu, spuse Nakamura. Da sau nu?

În jurul capului lui Archie începură să se rotească benzi de culoare şi un murmur străbătu publicul. Richard se uită la

colegul său octopăianjen, îi puse în şoaptă o întrebare, apoi interpretă răspunsul acestuia. Se uită la Nakamura.

— Octopăianjenul vrea să ştie exact ce se întâmplă dacă actul este ratificat, spuse Richard. În document nu se specifică ce evenimente vor avea loc şi în ce ordine.

Nakamura se gândi câteva clipe.

— În primul rând, toţi soldaţii extratereştri trebuie să se prezinte în faţa trupelor noastre aflate acum în sud, cu arme cu tot, şi să se predea. În al doilea rând, guvernul extraterestru trebuie să ne predea un inventar complet al tuturor bunurilor existente pe domeniul său. În al treilea rând, trebuie să-i anunţe pe toţi membrii speciei lor că le vom ocupa colonia şi că toţi extratereştrii trebuie să coopereze în toate privinţele cu soldaţii şi cu cetăţenii noştri.

Richard şi Archie avură altă conversaţie scurtă.

— Ce se va întâmpla cu toţi octopăianjenii şi cu animalele care susţin societatea lor? întrebă Richard.

— Li se va permite să-şi reia viaţa normală, cu unele restricţii, fireşte. Ţinuturile ocupate vor fi guvernate de cetăţenii şi legile noastre.

— Atunci sunteţi dispuşi să scrieţi un amendament sau o anexă la acest document de capitulare, prin care să se garanteze viaţa şi siguranţa tuturor octopăianjenilor, precum şi a celorlalte animale, cu condiţia ca ei să nu încalce nici una din legile promulgate în teritoriul ocupat?

Ochii lui Nakamura se îngustară.

— Cu excepţia acelor extratereştri care sunt găsiţi răspunzători de războiul agresiv pe care l-au lansat împotriva noastră, voi garanta personal siguranţa acelor octopăianjeni care se supun legilor ocupaţiei... Dar astea sunt amănunte. Nu-i nevoie să fie scrise în documentul de capitulare.

De data asta, Richard şi Archie se angajară într-o discuţie lungă. De pe marginea sălii, Katie urmărea îndeaproape chipul tatălui ei. La început i se păru că el nu e de acord cu octopăianjenul, dar mai târziu Richard păru îmblânzit, aproape resemnat. Părea că tatăl ei memorează ceva...

Pauza lungă în desfăşurarea audierii îl irita pe Nakamura. Oaspeţii speciali începeau să şuşotească între ei. În cele din urmă, Nakamura vorbi iar.

— Bine, spuse el. Care e răspunsul vostru?

Culorile încă se mai roteau în jurul capului lui Archie. În cele din urmă, benzile dispărură şi Richard făcu un pas înspre Nakamura. Ezită un moment înainte de a vorbi.

— Octopăianjenii vor pace, spuse el încet, şi ar vrea să găsească o cale de a pune capăt acestui conflict. Dacă n-ar fi o specie morală, poare ar accepta să ratifice acest act de capitulare, doar pentru a câştiga timp. Dar octopăianjenii nu sunt aşa. Prietenul meu extraterestru, pe care îl cheamă Archie, n-ar încheia un acord în numele speciei lui decât dacă ar fi sigur că tratatul este drept pentru colonia lui şi că tovarăşii săi octopăianjeni îl vor onora.

Richard făcu o pauză.

— N-avem nevoie de un discurs, spuse nerăbdător Nakamura, ci doar de răspunsul la întrebare.

Richard continuă cu un glas mai puternic:

— Octopăianjenii ne-au trimis pe Archie şi pe mine să negociem o pace onorabilă, *nu* o capitulare necondiţionată. Dacă Noul Eden nu doreşte să negocieze şi să încheie o înţelegere care să respecte integritatea domeniului octopăianjenilor, atunci ei nu au de ales… *Vă rog* să înţelegeţi, strigă Richard uitându-se la invitaţii de pe ambele margini ale sălii, dacă octopăianjenii intră în luptă *cu adevărat,* nu puteţi câştiga. Până acum ei n-au opus deloc rezistenţă. Trebuie să vă convingeţi conducătorii să se angajeze în discuţii *echilibrate…*

— Luaţi-i pe prizonieri! ordonă Nakamura.

— …altfel veţi pieri cu toţii. Octopăianjenii sunt mult mai avansaţi decât noi. Credeţi-mă că ştiu ce spun. Trăiesc la ei de mai mult de…

Un poliţist îl lovi pe Richard în cap şi acesta căzu la podea, sângerând. Katie sări de pe scaun, dar Franz o ţinu cu ambele braţe. Cei doi prizonieri fură scoşi din sală, Richard ţinându-se de cap.

*

Richard şi Archie se aflau într-o celulă mică, la secţia de poliţie din Hakone, nu departe de palatul lui Nakamura.

— Ce-ţi mai face capul? întrebă Archie, în culori.

— E mai bine, cred, răspunse Richard. Deşi continuă să se umfle.

— Acum ne vor omorî, nu-i aşa? întrebă Archie.

Richard ridică din umeri.

— N-ar câştiga mare lucru cu asta… Oricum, ţie ar trebui să ţi se mulţumească. Dacă nu te ofereai, acum erai bine, sănătos în Oraşul de Smarald.

Richard se duse la chiuveta din colţ, să spele cârpa pe care o ţinea pe rana de la cap.

— Nu mi-ai spus tu că majoritatea oamenilor cred în viaţa de apoi? întrebă Archie după ce Richard se întoarse lângă el.

— Ba da. Unii cred că ne reîncarnăm şi începem altă viaţă, într-un alt trup omenesc sau chiar în trup de animal. Mulţi cred că dacă ai dus o viaţă corectă primeşti o răsplată, o viaţă eternă într-un loc frumos, tihnit, numit Rai…

— Şi tu, Richard, ce crezi? îl întrerupse Archie.

Richard zâmbi şi se gândi câteva clipe înainte de a răspunde.

— Întotdeauna am crezut că acel ceva din noi care este unic şi ne defineşte personalitatea dispare în momentul morţii. O, sigur, poate că substanţele noastre chimice sunt reciclate şi ajung în corpul altor fiinţe vii, dar nu există o continuitate reală a ceea ce unii oameni numesc suflet… Râse. Totuşi, în momentul ăsta, când partea raţională a minţit mele spune că s-ar putea să nu mai am mult de trăit, o voce dinlăuntrul meu mă imploră să cred în basmele alea despre viaţa de apoi… Ar fi uşor, recunosc… Dar o asemenea convertire de ultim moment ar fi în contradicţie cu felul în care am trăit atâţia ani…

Richard se duse încet spre partea din faţă a celulei. Puse mâinile pe gratii şi se uită pe coridor câteva secunde, fără să vorbească.

— Octopăianjenii ce cred că se întâmplă după moarte? întrebă el încet, întorcându-se cu faţa spre colegul său de celulă.

— Înaintaşii ne-au învăţat că fiecare viaţă este un interval finit, cu început şi sfârşit. Nici o făptură în parte, deşi un miracol, nu e prea importantă în schema generală a lucrurilor. Importante sunt continuitatea şi reînnoirea, spuneau Înaintaşii. În concepţia lor, fiecare dintre noi e nemuritor, nu pentru că o parte din individul în sine trăieşte veşnic, ci pentru că fiecare viaţă devine o verigă vitală, fie genetic, fie cultural, fie ambele, în nesfârşitul lanţ al vieţii. Când Înaintaşii ne-au scos din ignoranţă, ei ne-au învăţat să nu ne temem de moarte, ci să mergem de bună voie în sprijinul reînnoirii ce va să vină.

— Aşadar, tu nu simţi nici teamă, nici tristeţe, pe măsură ce ţi

se apropie moartea?

— Aşa ar fi ideal, răspunse Archie. Acesta este modul acceptat de a privi moartea în societatea noastră… Totuşi, e mult mai uşor dacă, la vremea anihilării, te afli înconjurat de prieteni şi de alţi indivizi care reprezintă reînnoirea pe care moartea ta o va face posibilă.

Richard îl cuprinse pe Archie cu braţul.

— Noi ne avem doar unul pe altul, prietene, spuse el. Plus conştiinţa faptului că am încercat împreună să oprim un război care, probabil, va face mii de victime. Nu pot exista multe cauze…

Se opri când auzi uşa de la coridor deschizându-se. Căpitanul secţiei de poliţie şi un om de-al lui se dădură la o parte în timp ce patru bioţi, doi Garcia şi doi Lincoln, toţi purtând mănuşi, veniră pe hol spre celula prizonierilor. Nici un biot nu vorbi. Un Garcia deschise uşa şi intrară toţi patru în celulă, peste Richard şi Archie. Câteva clipe mai târziu, lumina se stinse, preţ de câteva secunde se auzi zgomotul unei încăierări, Richard ţipă şi un corp se izbi de gratiile celulei. Apoi se lăsă liniştea.

*

— Ei haide, Franz, spuse Katie deschizând uşa secţiei de poliţie. Nu te teme să faci uz de funcţia ta. El e doar un căpitan local. N-o să-ţi spună că n-ai voie să-i vezi pe prizonieri.

Intrară în secţie la câteva secunde după ce cei doi ofiţeri închiseră uşa de la sectorul cu celule în urma bioţilor.

— Căpitane Miyazawa, spuse Franz pe cel mai oficial ton, sunt căpitanul Franz Bauer de la centru… Am venit să vizitez prizonierii.

Poliţistul răspunse:

— Am ordine stricte de la cea mai înaltă autoritate să nu las pe *nimeni* în acel sector al celulelor, căpitane Bauer.

Camera se cufundă brusc în întuneric.

— Ce se petrece? întrebă Franz.

— Probabil a sărit o siguranţă, răspunse căpitanul Miyazawa. Westermark, du-te afară şi verifică tablourile de siguranţă.

Franz şi Katie auziră un ţipăt. După un timp care păru o veşnicie, auziră cum se deschide uşa de la sectorul celulelor, apoi zgomot de paşi. Tocmai când lumina se aprinse, trei bioţi dispăreau pe uşa din faţă a secţiei. Katie alergă la uşă.

— Priveşte, Franz! ţipă ea. Sânge, au sânge pe haine.

Se răsuci în loc, înnebunită.

— Trebuie să-l vedem pe tata.

Pe coridor, Katie le-o luă înainte celor trei ofiţeri.

— O, Doamne! ţipă ea când se apropie de celulă şi-şi văzu tatăl zăcând pe podea, lângă gratii.

Pretutindeni era sânge.

— A murit, Franz! se tângui ea. Tata a murit!

08

Nicole mai văzuse de două ori imaginile video. În ciuda ochilor umflaţi şi a epuizării nervoase, întrebă dacă le mai poate vedea o dată. Doctorul Blue îi întinse o cană de apă.

— Eşti sigură? întrebă octopăianjenul.

Nicole dădu din cap. *Încă o dată nu e prea mult,* se gândi ea. *Vreau să păstrez veşnic în minte fiecare cadru, oricât de oribil ar fi.*

— Te rog să porneşti de la audiere, ceru Nicole. Viteză normală până intră bioţii în sectorul celulelor. Apoi redu viteza la o optime.

Richard n-a vrut să fie erou, se gândea Nicole în timp ce pe ecran se derula scena audierii. *Nu era stilul lui. S-a dus cu Archie numai ca să nu trebuiască să mă duc eu.* Se crispă când paznicul îl lovi pe Richard şi acesta se prăbuşi la podea. *Planul a fost lipsit de speranţă de la început,* îşi spuse ea în timp ce, pe ecran, poliţiştii îi scoteau pe Richard şi pe Archie din palatul lui Nakamura. *Eu ştiam. De ce n-am vorbit deschis, după premoniţia pe care am avut-o?*

Nicole îl rugă pe doctorul Blue să deruleze mai repede înregistrarea video, până la minutele de la final. *Cel puţin s-au sprijinit unul pe altul la sfârşit,* se gândi ea în timp ce Richard şi Archie purtau ultima lor conversaţie. *Şi Archie a încercat să-l apere...* Cei patru bioţi apărură pe ecran; înregistrarea se derulă mai lent. Nicole văzu cum mirarea din ochii lui Richard se preschimbă în frică la intrarea bioţilor în celulă.

Când lumina se stinse, calitatea imaginii se schimbă. Imaginile în infraroşu luate de cuadroizi semănau mai mult cu negativele foto, scoţând în evidenţă nivelurile de căldură din fiecare cadru. Bioţii arătau straniu. În imaginile în infraroşu, ochii păreau să le iasă din cap.

În clipa în care celula se cufundă în beznă, un biot Garcia îl

apucă pe Richard de gât. Ceilalţi trei îşi scoaseră mănuşile, dând la iveală degete cu vârfuri ascuţite şi tăioase şi palme cu muchia ascuţită ca un pumnal. Patru din puternicele tentacule ale lui Archie se încolăciră în jurul biotului care încerca să-l sugrume pe Richard. În timp ce biotul se prăbuşea grămadă pe podeaua celulei, ceilalţi trei îl atacară cu furie pe Archie. Richard încercă să-l ajute. Un biot Lincoln îşi repezi cu sălbăticie mâna în gâtul lui Archie şi aproape că-l decapită. Richard ţipă când se trezi împroşcat de lichidul din corpul octopăianjenului. După ce-l scoaseră pe Archie din luptă, cei trei bioţi rămaşi se repeziră asupra lui Richard, străpungându-i de nenumărate ori corpul cu vârfurile ca nişte pumnale ale degetelor lor. Richard se izbi de gratiile celulei şi alunecă pe podea. Sângele lui şi sângele lui Archie, de culori diferite în imaginile infraroşii, curgeau laolaltă, formând o baltă pe podeaua celulei.

Înregistrarea video continua, dar Nicole nu mai vedea nimic. Înţelegea pentru prima dată că Richard, soţul ei, singurul prieten adevărat apropiat pe care-l avusese în viaţa ei de adult, era mort cu adevărat. Pe ecran, Franz o conducea pe coridor pe Katie, zguduită de hohote de plâns, apoi imaginea se întrerupse. Nicole nu se mişcă. Stătea încremenită, privind fix înainte, la ecranul alb. N-avea lacrimi în ochi, corpul ei nu tremura, părea foarte stăpână pe sine. Şi totuşi nu se putea mişca.

În camera de vizionare se aprinse o lumină slabă. Doctorul Blue era tot lângă ea.

— Nu cred că în primele două dăţi mi-am dat seama… spuse încet Nicole, mirată că glasul ei părea să vină de foarte departe… adică, eram probabil în stare de şoc… poate că încă mai sunt…

Nu putu să continue. Respira cu greu.

— Ai nevoie de un pahar cu apă şi puţină odihnă, spuse doctorul Blue.

Richard a fost ucis. Richard e mort…

— Da, te rog, spuse slab Nicole. *N-am să-l mai văd niciodată. N-am să mai vorbesc niciodată cu el.* Apă rece, dacă ai. *L-am văzut murind. O dată. De două ori. De trei ori. Richard e mort.*

Mai era un octopăianjen în camera de vizionare. El şi doctorul Blue discutau, dar Nicole nu reuşi să le urmărească replicile în culori. Doctorul Blue îi duse paharul cu apă la buze, dar Nicole nu putu să bea. *Richard a fost ucis.* În jurul ei se făcu beznă.

*

Cineva o ţinea de mână. Era o mână caldă, plăcută, care o mângâia cu blândeţe. Deschise ochii.

— Bună, mamă, spuse încetişor Patrick. Te simţi mai bine?

Nicole închise iar ochii. *Unde sunt?* se întrebă ea. Apoi îşi aminti. *Richard e mort. Cred că am leşinat.*

— Îhî, îngână ea.

— Vrei puţină apă? întrebă Patrick.

— Da, te rog, şopti ea.

Glasul ei suna ciudat. Încercă să se ridice şi să bea apa. Nu reuşi.

— Uşurel, spuse Patrick. Nu-i nici o grabă.

Mintea ei începu să lucreze. *Trebuie să le spun,* se gândi ea. *Richard şi Archie sunt morţi. Vin elicopterele. Trebuie să avem mare grijă să protejăm copiii.*

— Richard, reuşi ea să spună.

— Ştim, mamă, răspunse Patrick.

De unde ştiu ei? se întrebă Nicole. *Eu am rămas singura de aici care ştie să citească culorile…*

— Octopăianjenii s-au chinuit mult să aştearnă totul în scris. Engleza lor nu e perfectă, dar am înţeles perfect ce vor să ne spună… Ne-au spus şi despre război…

Bine, se gândi Nicole. *Ei ştiu. Pot să dorm.* De undeva din mintea ei mai răzbătea şi acum un ecou. *Richard e mort.*

*

— Din când în când aud bombe, dar din câte-mi dau seama, nici una nu a lovit încă domul până acum. Poate că nu şi-au dat seama unde e oraşul.

Era vocea lui Max.

— De afară, totul pare cufundat în beznă. Au îngroşat cupola, iar pe străzi nu e deloc lumină.

— Probabil că bombele lovesc Domeniul Alternativ, spuse Max. Octozii n-ar avea cum să-i ascundă existenţa.

— Ce fac octopăianjenii? întrebă Patrick. Ştim măcar dacă ripostează contraatacând?

— Nu ştim sigur, dar nu-mi vine să cred că încă ard gazu' şi nu fac nimic.

Nicole auzi paşi uşori pe hol.

— Băieţii au început să manifeste simptome puternice de claustrofobie, spuse Nai. Crezi că ar fi bine să-i las să se joace

afară?… Acum o jumătate de oră s-au dat semnale luminoase de încetare a pericolului.

— Nu văd de ce să nu-i laşi, spuse Patrick. Dar Spune-le să între în casă dacă văd un semnal sau aud bombe.

— Mă duc şi eu afară, cu ei, spuse Nai.

— Nevastă-mea ce face? întrebă Max.

— Citeşte cu Benjy, răspunse Nai. Marius doarme.

— Spune-i să vină să stea cu noi câteva minute.

Nicole se întoarse pe cealaltă parte. Se gândi să se ridice, dar se simţea foarte obosită. Începu să viseze cu ochii deschişi, amintindu-şi frânturi de copilărie. *Ce-ţi trebuie să fii prinţesă?* îl întrebă mica Nicole pe tatăl ei. *Fie un tată rege, fie un soţ prinţ,* răspunse el; zâmbi şi o sărută. *Atunci sunt deja prinţesă,* îi spuse ea. *Căci tu, pentru mine, eşti rege…*

— Cum se simte Nicole? întrebă Eponine.

— Azi dimineaţă s-a mişcat din nou. Doctorul Blue spunea în bilet c-o să se poată ridica diseară sau mâine. Şi mai spune că atacul nu a fost grav, că inima nu i-a fost afectată iremediabil şi că răspunde bine la tratament.

— Pot s-o văd acum? întrebă Benjy.

— Nu, Benjy, răspunse Eponine. Încă se mai odihneşte.

— Octopăianjenii au fost cu adevărat grozavi, nu-i aşa? spuse Patrick. Chiar şi-n toiul războiului şi-au făcut timp să ne scrie un mesaj atât de complet…

— Au reuşit să mă convertească şi pe mine, zise Max. N-aş fi crezut vreodată că aşa ceva e cu putinţă.

Aşadar, am avut un atac de inimă, se gândi Nicole. *Nu m-am prăbuşit doar din cauză că Richard…* la început nu putu termina fraza… *din cauză că a murit.* Plutea într-o zonă crepusculară între vis şi trezie; auzi un glas cunoscut strigând-o. *Tu eşti, Richard?* întrebă ea emoţionată. *Da, Nicole,* răspunse el. *Unde eşti? Vreau să te văd,* spuse ea şi chipul lui apăru dintr-un nor pe ecranul visului ei. *Arăţi grozav,* spuse ea, *te simţi bine? Da,* răspunse Richard, *dar trebuie să vorbesc cu tine. Ce este, iubitule?* întrebă Nicole. *Trebuie să mergi înainte fără mine,* spuse el, *trebuie să fii un exemplu pentru ceilalţi.* Chipul lui începu să se modifice o dată cu formele norilor. *Bineînţeles,* spuse Nicole, *dar unde te duci?* Nu-l mai vedea. *La revedere,* spuse glasul. *La revedere, Richard,* răspunse Nicole.

*

Când se trezi iar, avea mintea limpede. Se ridică în capul oaselor şi se uită în jur. Era întuneric, dar îşi dădu seama că se află în camera ei din Oraşul de Smarald. Nu auzea nici un zgomot. Presupuse că e noapte. Dădu aşternutul la o parte şi-şi trecu picioarele peste marginea patului. *Până acum e bine,* se gândi ea. Se ridică foarte încet. Îşi simţea picioarele fără vlagă.

Pe noptieră era un pahar cu suc. Nicole făcu doi paşi, ţinându-se cu mâna dreaptă de pat, şi luă paharul. Sucul era delicios. Mulţumită de sine, porni spre dulap, să-şi ia nişte haine. Totuşi, după câţiva paşi ameţi şi se îndreptă înapoi spre pat.

— Mamă, tu eşti? îl auzi pe Patrick şi-i văzu silueta în prag.

— Da, Patrick, răspunse ea.

— Ia să facem puţină lumină aici, spuse Patrick.

Ciocăni în perete şi un licurici zbură în mijlocul camerei.

— Doamne sfinte, de ce te-ai dat jos din pat?

— Nu pot să zac o veşnicie.

— Dar ar trebui s-o iei mai uşor la început, spuse Patrick, venind lângă ea şi ajutând-o să ajungă la pat.

Ea îl apucă de braţ.

— Ascultă-mă, fiule. N-am nici cea mai mică intenţie să fiu invalidă şi nici să fiu tratată ca o invalidă. În câteva zile, cel mult o săptămână, am să fiu iarăşi ca înainte.

— Da, mamă, spuse Patrick cu un zâmbet îngrijorat.

*

Doctorul Blue era încântat de felul cum îşi revenea Nicole. După patru zile reuşi să meargă, chiar dacă încet; cu puţin ajutor din partea lui Benjy izbuti să parcurgă tot drumul până la staţia de transport şi înapoi.

— Nu te forţa prea mult, îi spuse doctorul Blue în timpul unei consultaţii de seară. Te descurci grozav, dar încă-mi mai fac griji…

După ce octopăianjenul termină, chiar pe când se pregătea să iasă din cameră, Max intră şi anunţă că la uşa din faţă aşteaptă doi octopăianjeni. Doctorul Blue ieşi în grabă şi se întoarse după câteva minute cu Optimizatorul Şef şi un membru al echipei sale.

Optimizatorul Şef îşi ceru mai întâi scuze pentru faptul că venise pe neaşteptate şi nu aşteptase ca Nicole să-şi revină complet.

— Însă acum ne găsim într-o situaţie de urgenţă şi am

considerat că trebuie să luăm imediat legătura cu tine, spuse octopăianjenul lider.

Nicole simţi că i se accelerează pulsul şi încercă să se calmeze.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Probabil ai băgat de seamă că în ultimele câteva zile n-au mai fost bombardamente, spuse Optimizatorul Şef. Oamenii au oprit temporar atacurile cu elicoptere pe perioada cât evaluează ultimatumul nostru… Acum cinci zile am dus acelaşi mesaj scris la fiecare din cele trei tabere militare. Mesajul spunea că nu mai putem tolera bombardamentele şi că vom face uz de superioritatea noastră tehnologică pentru a lansa un atac decisiv dacă ostilităţile nu încetează imediat… Ca o ilustrare a capacităţilor noastre tehnice, am inclus în mesaj o relatare amănunţită, nilet cu nilet, a tot ce au făcut Nakamura şi Macmillan pe parcursul a două zile lucrătoare din săptămâna trecută… Liderii oamenilor au fost înnebuniţi. Au bănuit că am mituit, cumva, un înalt funcţionar din guvern şi că acum le cunoaştem şi toate planurile de război. Macmillan a recomandat acceptarea cererii noastre de încetare a focului şi retragerea din teritoriul nostru. Nakamura s-a înfuriat. L-a dat afară pe Macmillan şi a reorganizat structura comandamentului. În particular, a recunoscut în faţa şefului securităţii că o retragere i-ar ruina poziţia în colonie… Alaltăieri, cineva i-a sugerat lui Nakamura că s-ar putea ca fiica ta Ellie să aibă cunoştinţă de modul în care ne-am obţinut informaţiile. A fost dusă la palat şi interogată de însuşi Nakamura. La început oarecum cooperantă, Ellie a recunoscut că în anumite domenii noi suntem mai avansaţi decât oamenii. A mai spus că este convinsă că ne stă în putere să obţinem informaţii despre evenimentele din Noul Eden fără să folosim spioni sau alte mijloace convenţionale de culegere de informaţii… Pentru că a fost atât de sinceră, Nakamura a fost convins că Ellie ştie mai multe decât a spus. Timp de patru ore i-a pus întrebări despre multe subiecte, inclusiv despre capacitatea noastră militară şi geografia domeniului nostru. Ellie a evitat cu isteţime să dezvăluie informaţii vitale – de exemplu, nici n-a pomenit de Oraşul de Smarald – şi a răspuns în mod repetat că n-a văzut niciodată vreo armă sau vreun soldat. Nakamura n-a crezut-o. În cele din urmă a pus să fie aruncată în închisoare şi bătută. De atunci,

Ellie tace în mod sfidător, în ciuda tratamentului aspru la care e supusă.

Optimizatorul Şef se opri. Nicole pălise foarte tare când i se descrisese tratamentul aplicat lui Ellie. Se întoarse către doctorul Blue.

— Să continuu? întrebă octopăianjenul lider.

Max şi Patrick stăteau în prag. Fireşte, ei nu înţelegeau ce spunea Optimizatorul Şef, dar vedeau paloarea feţei lui Nicole. Patrick păşi în cameră.

— Mama mea a fost foarte bolnavă… spuse el.

— E în regulă, spuse Nicole, făcându-i semn să nu se amestece. Continuă, te rog, îi spuse ea Optimizatorului Şef.

— Nakamura e convins acum, şi i-a convins şi pe principalii săi locotenenţi, că ameninţarea noastră e o cacealma. El crede că, deşi în unele domenii dispunem de tehnologie foarte avansată, nu deţinem capacitate militară… în ultima lui şedinţă de comandament, cu doar trei terţi în urmă, a aprobat un plan de a ne bombarda până ne vor determina să capitulăm, folosind toată puterea de foc disponibilă… De aceea am conchis cu părere de rău că trebuie să ripostăm. Dacă nu trecem acum la acţiune, supravieţuirea coloniei noastre ar putea fi în pericol. Înainte de a veni la tine am autorizat implementarea Planului de Război numărul 41, una din ripostele noastre de forţă medie. Acest plan nu urmăreşte anihilarea coloniştilor din Noul Eden, dar va fi destul de devastator pentru a pune capăt rapid războiului. Analiştii noştri estimează că vor muri între douăzeci şi treizeci la sută din oameni…

Optimizatorul Şef se opri când văzu expresia de durere de pe faţa lui Nicole. Nicole ceru ceva de băut.

— Ne este permis să ştim mai multe detalii despre atacul vostru? întrebă ea încet, după ce bău paharul cu apă.

— Am ales un agent microbiologic, foarte asemănător din punct de vedere chimic cu o enzimă, care intervine în reproducerea celulară la specia voastră. Oamenii tineri şi sănătoşi, sub patruzeci de ani, au sistemul imunitar destul de puternic pentru a face faţă atacului violent al agentului. Oamenii mai bătrâni sau bolnavi vor muri rapid. Celulele lor nu se vor mai putea reproduce cum trebuie şi corpul lor va înceta pur şi simplu să mai funcţioneze… Am folosit sânge, piele şi alte celule luate de la voi toţi de aici, din Oraşul de Smarald, pentru a ne

verifica predicţiile teoretice. Suntem absolut siguri că tinerii nu vor fi afectaţi.

— Specia noastră consideră că războiul biologic e imoral, spuse Nicole după o scurtă pauză.

— Cunoaştem faptul că în sistemul vostru de valori unele tipuri de război sunt mai acceptabile decât altele, spuse Optimizatorul Şef. Pentru noi, orice fel de război e inacceptabil. Noi luptăm numai dacă este absolut necesar. Nu credem că pentru cei morţi contează dacă au fost ucişi de o bombă, o mitralieră, o armă nucleară sau un agent biologic… Pe lângă asta, trebuie să ripostăm cu armele de care dispunem.

Urmă o lungă tăcere. Nicole oftă şi clătină din cap. În cele din urmă spuse:

— Cred că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru faptul că ne-ai spus ce se întâmplă în acest război stupid, chiar dacă spectrul atâtor morţi este foarte înspăimântător. Mi-aş dori să existe altă soluţie…

Cei trei octopăianjeni se pregătiră de plecare. Max şi Patrick se repeziră să-i pună întrebări lui Nicole înainte ca vizitatorii să fi ieşit măcar din casă.

— Staţi aşa, spuse Nicole extenuată. Mai întâi chemaţi-i şi pe ceilalţi. Vreau să explic numai o dată ce mi-au spus octopăianjenii.

*

Nicole nu putea să doarmă. Oricât se străduia, nu putea să nu se mai gândească la oamenii care aveau să moară în Noul Eden.

Şi ce se va întâmpla cu Katie şi Ellie? se întrebă Nicole. *Dacă octopăianjenii au făcut o greşeală?* Şi-o imagină pe Ellie aşa cum o văzuse ultima dată, în casa ei, cu soţul şi fiica ei. Îşi aminti certurile dintre Ellie şi Robert. Chipul lui obosit, uzat, i se fixă în minte. *O, Doamne, Robert!* se gândi ea. *El e în vârstă, şi nu se îngrijeşte deloc.*

Nicole se zvârcolea în pat, frustrată de propria neputinţă. În cele din urmă se hotărî să se ridice. *Mă întreb dacă e prea târziu.* Se gândi iarăşi la Robert. *Nu sunt de acord cu el. Nici măcar nu-s sigură că-i este un soţ bun lui Ellie. Totuşi, e tatăl lui Nikki.*

Mintea ei începu să întocmească un plan. Se dădu jos din pat, se duse la dulap, îşi luă nişte haine şi se îmbrăcă. *S-ar putea să nu reuşesc să-i ajut, dar cel puţin voi şti că am încercat,* se

gândi ea.

Nicole avu mare grijă să nu facă zgomot pe hol. Nu voia să-i trezească pe Patrick sau pe Nai, care, de când cu atacul ei de inimă, dormeau în camera lui Ellie. *Ei m-ar face să mă întorc în pat.*

Afară, în Oraşul de Smarald, era aproape la fel de întuneric ca în casă. Nicole rămase în prag, încercând să-şi acomodeze ochii cu întunericul suficient de bine ca să găsească uşa casei de alături. În cele din urmă distinse nişte umbre. Făcu cinci paşi, apoi se opri şi se uită în jur. În câteva minute ajunse în holul casei doctorului Blue.

Dacă am un pic de noroc, ar trebui să doarmă în a doua cameră pe dreapta, se gândi Nicole. Intră în camera de dormit a octopăianjenului şi bătu uşor în perete. Un licurici lumină slab doi octopăianjeni îngrămădiţi laolaltă. Doctorul Blue şi Jamie dormeau cu corpurile lipite şi cu tentaculele încâlcite într-un chip derutant. Nicole se apropie şi-l atinse pe doctorul Blue pe creştet. Nici o reacţie. A doua oară îl atinse puţin mai tare şi lentila octopăianjenului începu să se mişte.

— Ce cauţi aici? întrebă în culori Doctorul Blue după câteva clipe.

— Am nevoie de ajutorul tău, răspunse Nicole. E vorba de ceva important.

Octopăianjenul se mişcă foarte încet, încercând să-şi descâlcească tentaculele fără a-l deranja pe Jamie, dar nu reuşi. Octopăianjenul mai tânăr se trezi. Doctorul Blue îi spuse să se culce la loc şi ieşi în hol cu Nicole.

— Trebuia să fii în pat, spuse doctorul Blue.

— Ştiu, răspunse Nicole. Dar e ceva urgent. Trebuie să vorbesc cu Optimizatorul Şef şi aş vrea să vii cu mine.

— La ora asta?

— Nu ştiu cât timp avem, spuse Nicole. Trebuie să discut cu Optimizatorul Şef înainte ca agentul biologic să înceapă să omoare oamenii din Noul Eden… Sunt îngrijorată pentru Katie şi pentru Ellie şi ai ei…

— Nikki şi Ellie nu vor păţi nimic. Iar Katie trebuie să fie destul de tânără, dacă am înţeles eu…

Nicole o întrerupse.

— Dar organismul lui Katie e la pământ din cauza drogurilor. Corpul ei funcţionează, probabil, la fel ca al unui bătrân… iar

Robert este epuizat din cauză că munceşte tot timpul…

— Nu prea înţeleg, spuse Doctorul Blue. De ce vrei să vorbeşti cu Optimizatorul Şef?

— Să o rog fierbinte să le acorde lui Katie şi Robert un tratament special, presupunând, fireşte, că Ellie şi Nikki sunt în siguranţă… Cu magia voastră biologică, trebuie să existe o cale de a-i singulariza şi cruţa… De asta vreau să vii cu mine – să-mi susţii cauza.

Octopăianjenul nu spuse nimic timp de mai multe secunde.

— Bine, Nicole, am să merg cu tine. Deşi cred că ar trebui să fii în pat, să te odihneşti… Şi mă îndoiesc că se poate face ceva.

— Îţi mulţumesc foarte mult.

— Dar trebuie să-mi promiţi ceva, spuse doctorul Blue în timp ce ieşeau din casă. Nu trebuie să te oboseşti prea tare în noaptea asta… Să-mi spui dacă te simţi obosită.

— Ba chiar am să mă sprijin de tine, pe drum, zise Nicole zâmbind.

Deşi sprijinită tot timpul de doctorul Blue cu două tentacule, Nicole obosi înainte se ajungă în staţia de transport. Se opri să se odihnească. Zgomotele pe care le auzise, fără să le bage în seamă, deveniră mai puternice.

— Bombe, îi spuse Nicole octopăianjenului. O mulţime de bombe.

— Ni s-a spus să ne aşteptăm la raiduri aeriene. Dar mă întreb de ce nu sunt flăcări…

Brusc, o parte din cupola de deasupra capetelor lor explodă într-o uriaşă minge de foc. Câteva clipe mai târziu, Nicole auzi un zgomot asurzitor. Se agăţă cu toată puterea de doctorul Blue şi se uită la infernul de deasupra. I se păru că vede în flăcări resturile unui elicopter. Din cer cădeau bucăţi de cupolă cuprinse de foc, unele aterizând la nici un kilometru depărtare.

Nicole nu putea să respire. Doctorul Blue văzu încordarea de pe faţa ei.

— N-am să reuşesc să ajung, spuse Nicole.

Se agăţă de octopăianjen cu toată forţa care îi mai rămăsese.

— Trebuie să te duci la Optimizatorul Şef fără mine. Roag-o, ba nu, *implor-o* în numele meu să facă ceva pentru Katie şi Robert… Spune-i că e o favoare personală… Pentru mine…

— Voi face tot ce pot, răspunse doctorul Blue. Dar mai întâi trebuie să te duc înapoi…

— *Mamă!* îl auzi Nicole pe Patrick strigând în spatele ei.

Patrick alerga pe stradă în direcţia lor. Doctorul Blue ajunse în staţie şi urcă în transportor. Nicole se uită în sus la cupolă tocmai când elicea elicopterului, prinsă în împletitura de viţă cuprinsă de flăcări, căzu din cer şi se făcu fărâme.

09

Katie aruncă seringa în chiuvetă şi se privi în oglindă.

— Gata, spuse ea cu glas tare. Acum e mai bine… Nu mai tremur.

Purta aceeaşi rochie pe care o îmbrăcase la audierea tatălui ei. Tot cu o săptămână în urmă luase şi decizia asta. Franz ştia ce are de gând să facă, îi spusese şi lui.

Se întoarse şi se studie critic în oglindă. *Ce-i umflătura asta de pe braţul meu?* se întrebă ea. N-o observase înainte. Pe antebraţul drept, între cot şi încheietura mâinii, era o umflătură de mărimea unei mingi de golf. O frecă. Umflătura era moale la pipăit, dar nici n-o durea, nici nu-i provoca mâncărimi decât dacă o atingea direct.

Katie ridică din umeri şi intră în camera de zi. Hârtiile pe care le pregătise erau pe masa de cafea. Fumă o ţigară în timp ce le puse în ordine, apoi le băgă într-un plic mare.

Apelul telefonic de la biroul lui Nakamura venise în acea dimineaţă. Vocea dulce de femeie îi spusese că Nakamura poate s-o primească la ora cinci după amiază. Când pusese receptorul în furcă emoţiile o copleşiseră. Aproape că renunţase să mai spere că va să reuşi să-l vadă. Cu trei zile în urmă, când sunase să fixeze o întâlnire cu Nakamura pentru „a discuta despre afaceri comune”, secretara îi spusese că e foarte ocupat cu războiul şi că nu programează întâlniri care nu au legătură cu acest subiect.

Katie se uită din nou la ceas. Mai era un sfert de oră până la ora cinci. De la apartamentul ei până la palat erau zece minute de mers pe jos. Luă plicul şi deschise uşa apartamentului.

*

Aşteptarea îi măcina încrederea în sine. Era deja ora şase şi încă nu fusese primită în sanctuarul interior, partea în stil japonez a palatului în care trăia şi lucra Nakamura. De două ori se duse la toaletă şi, întorcându-se în anticameră, o întrebase pe fata din încăperea alăturată dacă mai are mult de aşteptat.

Fata îi răspunsese de două ori printr-un gest vag că nu ştie.

În forul lăuntric al lui Katie se ducea o luptă. Efectul drogului kokomo începea să treacă şi simţea apariţia îndoielii. În timp ce fuma la toaletă încercase să-şi uite neliniştea, gândindu-se la Franz. Îşi amintise ultima lor noapte de dragoste. În privirea lui se citea o amărăciune grea când plecase. *În felul lui, mă iubeşte,* se gândi Katie.

Fata japoneză stătea în uşă.

— Acum poţi intra, spuse ea.

Katie traversă anticamera şi intră în partea principală a palatului. Îşi scoase pantofii, îi puse pe un raft şi păşi pe tatami în ciorapi. Escorta ei, o poliţistă pe nume Marge, o întâmpină şi-i spuse să o urmeze. Strângând în mână plicul cu hârtii, Katie merse în spatele poliţistei zece-cincisprezece metri până la un paravan deschis de pe dreapta.

— Intră, te rog, spuse Marge.

În cameră aştepta altă poliţistă, orientală, dar nu japoneză. La şold avea un pistol.

— Securitatea din jurul lui Nakamura-san este deosebit de strictă în seara asta, explică Marge. Te rog să-ţi scoţi toate hainele şi bijuteriile.

— Toate hainele? întrebă Katie. Chiar şi chiloţii?

— Totul, spuse cealaltă femeie.

Hainele ei fură împăturite cu grijă şi puse într-un coş marcat cu numele ei. Bijuteriile fură puse într-o cutie specială. Când Katie rămase complet goală, Marge o inspectă peste tot, inclusiv în părţile intime. Apoi îi dădu un chimono albastru cu alb şi o pereche de papuci japonezi.

— Acum poţi intra cu Bangorn în ultima anticameră, spuse Marge.

Katie îşi luă plicul şi dădu să plece. Poliţista orientală o opri.

— *Totul* rămâne aici, spuse ea.

— Dar e o întâlnire de afaceri, protestă Katie. Ceea ce vreau să discut cu domnul Nakamura se află în acest plic.

Cele două poliţiste deschiseră plicul şi scoaseră hârtiile. Ţinură în lumină fiecare hârtie, apoi o trecură printr-un fel de aparat de control. În cele din urmă puseră hârtiile la loc în plic şi femeia pe nume Bangorn îi făcu semn lui Katie să o urmeze.

Ultima anticameră era la o distanţă de încă cincisprezece metri pe hol. Katie trebui să stea din nou şi să aştepte. Simţea

că începe să tremure. *Cum oi fi crezut că treaba asta ar putea să meargă?* îşi spuse ea. *Ce proastă sunt!*

În timp ce aştepta, Katie începu să tânjească după puţin kokomo. Tânjea cu disperare. Nu-şi amintea să mai fi dorit vreodată ceva cu atâta putere. De teamă că va începe să plângă, o întrebă pe Bangorn dacă poate merge iar la toaletă. Poliţista o însoţi. Katie a putu măcar să se spele pe faţă.

Când se întoarseră, în anticameră se afla Nakamura în persoană. Katie crezu că o să-i sară inima din piept. *Asta e,* îi spuse glasul interior. Nakamura purta un chimono galben cu negru, presărat cu flori în culori vii.

— Bună, Katie, spuse el cu un zâmbet pofticios. Nu te-am mai văzut de mult.

— Bună, Toshio-san, răspunse Katie cu glas sugrumat.

Îl urmă în biroul lui şi se aşeză cu picioarele încrucişate la o masă scundă. Nakamura stătea în faţa ei. Bangorn rămase în cameră, retrasă discret într-un colţ. *O, nu,* îşi spuse Katie văzând că poliţista nu pleacă, *ce mă fac acum?* Un moment mai târziu i se adresă lui Nakamura, încercând să vorbească normal.

— M-am gândit că se impunea de mult un raport despre afacerea noastră.

Scoase documentul din plic.

— În ciuda faptului că economia merge prost, am reuşit să ne creştem profitul cu zece la sută. În acest bilanţ, spuse ea întinzându-i o pagină lui Nakamura, poţi să vezi că, deşi veniturile din Vegas sunt reduse, încasările locale, unde preţurile sunt mai mici, au crescut substanţial. Chiar şi în San Miguel…

El se uită repede pe hârtie şi apoi o puse pe masă.

— Nu-i nevoie să-mi arăţi cifre, spuse Nakamura. Toată lumea ştie ce femeie de afaceri grozavă eşti.

Întinse mâna şi luă din stânga lui o cutie mare, lăcuită.

— Performanţa ta este absolut remarcabilă, spuse el. Dacă vremurile n-ar fi atât de grele, ai merita, fără doar şi poate, o creştere mare de salariu… Dar în condiţiile actuale, aş vrea să-ţi ofer acest dar, ca simbol al aprecierii mele.

Nakamura împinse cutia pe masă, către Katie.

— Mulţumesc, spuse ea, admirând munţii cu piscuri înzăpezite din intarsia de pe capac. Cutia era într-adevăr frumoasă.

— Deschide-o, spuse el, luând o bomboană învelită din bolul

de pe masă.

Katie deschise cutia. Era plină cu kokomo. Un zâmbet autentic de încântare i se aşternu pe chip.

— Mulţumesc, Toshio-san, spuse ea. Eşti extrem de generos.

— Poţi s-o testezi, spuse el, rânjind. Nu mă vei jigni.

Katie puse pe limbă puţin praf. Era de cea mai bună calitate. Fără să ezite, luă cu degetul mic o cantitate mai mare de praf, o duse la nara stângă, şi-o acoperi pe cea dreaptă şi inspiră adânc. Respiră încet, profund, în timp ce drogul îşi făcea efectul. Apoi râse.

— Pfiuuu! făcu Katie fără inhibiţii. E grozav!

— Mă gândeam eu că o să-ţi placă.

Nakamura aruncă neglijent învelitoarea bomboanei în micul coş de hârtii de lângă masă. *E pe undeva, pe acolo,* îl auzi Katie pe Franz în mintea ei. *Într-un loc care nu bate la ochi. Uită-te în coşul de hârtii. Uită-te după draperii.*

Dictatorul Noului Eden îi zâmbea peste masă.

— Mai e ceva? întrebă el.

Katie inspiră adânc şi zâmbi.

— Un singur lucru, spuse ea.

Se aplecă în faţă, îşi puse coatele pe masă şi-l sărută pe buze. Un moment mai târziu simţi pe umeri mâinile dure ale poliţistei.

— Ăsta e un mic simbol al mulţumirilor mele pentru kokomo.

Nu-l judecase greşit; în ochi i se citea o poftă inconfundabilă. Nakamura o îndepărtă pe Bangorn cu un gest.

— Poţi să ne laşi singuri, îi spuse el poliţistei ridicându-se. Vino încoace, Katie. Dă-mi un sărut adevărat.

Dând ocol mesei cu paşi ca de dans, Katie se uită în micul coş de hârtii. În afară de învelitori de bomboane nu era nimic în el. *Bineînţeles,* se gândi ea. *Ar fi fost prea evident… Acum trebuie să-mi fac bine treaba.* Îl aţâţă pe Nakamura mai întâi cu un sărut, apoi cu încă unul. Limba ei îi gâdila buzele şi limba. Apoi se trase deoparte repede, râzând. Nakamura dădu s-o urmeze.

— Nu, spuse ea, dându-se înapoi cu spatele spre uşă. Nu încă… abia începem.

Nakamura rămase pe loc şi rânji.

— Uitasem ce talentată eşti, spuse el. Fetele alea sunt norocoase că te au ca mentor.

— Doar un bărbat excepţional poate să scoată la suprafaţă tot ce e mai bun în mine, spuse Katie încuind şi zăvorând uşa.

Ochii ei scotociră repede camera şi poposiră pe un alt coş de hârtii, aflat în colţul îndepărtat. *Ăla ar fi un loc perfect,* îşi spuse ea emoţionată.

— Ai de gând să stai acolo, Toshio, sau îmi dai ceva de băut? întrebă Katie.

— Cum să nu? spuse Nakamura îndreptându-se spre dulăpiorul pentru băuturi, din lemn sculptat, aşezat sub singura fereastră. Whisky sec, nu-i aşa?

— Ai o memorie fenomenală!

— Te ţin minte foarte bine, spuse Nakamura în timp ce pregătea două băuturi. Cum aş putea uita toate jocurile alea, mai ales „prinţesa şi sclavul”, preferatul meu… Ne-am distrat de minune un timp.

Până ai insistat să aduci şi alte femei. Şi duşuri aurii. Şi lucruri şi mai dezgustătoare. Mi-ai spus răspicat că numai eu nu-ţi mai sunt de ajuns.

— Băiete, se răsti ea dintr-o dată pe un ton imperios, mi-e sete! Unde-i băutura mea?

Faţa lui Nakamura se încruntă o clipă, apoi se destinse într-un zâmbet larg.

— Da, Înălţimea ta, spuse el, aducându-i băutura cu capul plecat.

Se înclină.

— Înălţimea voastră mai doreşte ceva? întrebă el slugarnic.

— Da, răspunse Katie.

Luă băutura cu mâna dreaptă şi-o băgă pe cea stângă, agresiv, sub chimonoul lui Nakamura. Îl văzu închizând ochii. Îl sărută cu forţă, continuând să-l aţâţe. Brusc, se retrase. Sub privirea lui, Katie îşi scoase încet chimonoul. Nakamura înaintă. Katie întinse braţele.

— Şi acum, băiete, ordonă ea, stinge luminile alea şi întinde-te pe spate pe rogojină, lângă masă.

Nakamura se supuse. Katie se apropie de el.

— Ei bine, spuse ea pe un ton mai blând, ţii minte ce-i trebuie prinţesei tale, nu-i aşa? încet, foarte încet, fără nici o grabă.

Se lăsă în jos şi îl dezmierdă.

— Cred că Musashi e aproape gata…

Katie îl sărută pe Nakamura, mângâindu-i cu degetele faţa şi gâtul.

— Acum închide ochii, îi şopti ea la ureche, şi numără până la

zece, foarte rar.

— Ichi, ni, san... începu el gâfâind.

Cu o iuţeală uimitoare, Katie traversă camera spre celălalt coş de hârtii. Dădu la o parte nişte hârtii şi găsi revolverul.

— ...shi, go, ryoku...

Cu inima bătând cu furie, Katie luă arma, se întoarse şi se îndreptă spre Nakamura.

— ...shichi, hachi, kyu...

— Asta e pentru ce i-ai făcut tatălui meu, spuse Katie, apăsându-i pe frunte ţeava revolverului.

Apăsă pe trăgaci exact în clipa când Nakamura deschidea uimit ochii.

— Şi asta e pentru ce mi-ai făcut mie, spuse ea trăgând trei gloanţe în organele lui genitale, într-o succesiune rapidă.

Gărzile Sparseră uşa în câteva secunde. Dar ea fu mai rapidă.

— Iar asta, Katie Wakefield, spuse ea cu glas tare vârând în gură ţeava revolverului, este pentru ce ţi-ai făcut tu singură.

*

Ellie se trezi când auzi cheia răsucindu-se în lacătul de la celula ei.

— Tu eşti, Robert? întrebă ea.

— Da, Ellie.

Robert intră în celulă tocmai când ea se ridica. O cuprinse în braţe şi o îmbrăţişă impetuos.

— Sunt atât de bucuros că te văd! spuse el. Am venit de îndată ce Hans mi-a spus că paznicii au abandonat secţia de poliţie.

Robert îşi sărută soţia nedumerită.

— Îmi pare îngrozitor de rău, Ellie. M-am înşelat cum nu se poate mai rău.

Lui Ellie îi trebuiră câteva secunde ca să se adune.

— Au *abandonat* secţia de poliţie? De ce, Robert? Ce se petrece?

— E haos total, răspunse el mohorât, părând complet distrus.

— Ce vrei să spui, Robert? întrebă Ellie, brusc înspăimântată. Sper că nu i s-a întâmplat ceva lui Nikki!

— Ei nu i s-a întâmplat nimic... Dar oamenii mor cu duiumul... Şi nu ştim de ce... Ed Stafford s-a prăbuşit acum o oră şi a murit înainte să apuc măcar să-l consult... E un fel de epidemie monstruoasă.

Octopăianjenii, se gândi Ellie. *În cele din urmă, octopăianjenii au ripostat.* Îşi ţinu soţul lipit de ea; el plângea. După câteva secunde se desprinse.

— Îmi pare rău, Ellie… E atâta harababură… Tu te simţi bine?

— Da, Robert… Nimeni nu m-a mai interogat sau torturat de câteva zile. Dar unde e Nikki?

— E acasă, cu Brian Walsh. Îl mai ţii minte pe Brian, prietenul lui Patrick, nu-i aşa? Mă ajută să am grijă de Nikki de când ai plecat… Bietul de el, alaltăieri, când s-a trezit, şi-a găsit ambii părinţi morţi.

Ellie şi Robert ieşiră din secţia de poliţie. Robert vorbea continuu, sărind de la un subiect la altul, dar Ellie reuşi să înţeleagă câte ceva din vorbăria lui aproape incoerentă. După spusele lui Robert, doar în ultimele două zile se înregistraseră în Noul Eden peste trei sute de decese inexplicabile. Iar sfârşitul nu se întrezărea.

— E ciudat, bombăni el. Numai un copil a murit… Cele mai multe victime erau în vârstă.

În faţa secţiei de poliţie din Beauvois, o femeie disperată, la vreo treizeci şi cinci de ani, îl recunoscu pe Robert şi se agăţă de el.

— Trebuie să vii cu mine, doctore, imediat! ţipă ea cu un glas strident. Soţul meu e în stare de inconştienţă… Stătea cu mine la masă, mânca şi a început să se plângă că îl doare capul. Când m-am întors de la bucătărie zăcea pe podea… Mă tem că a murit.

— Vezi, spuse Robert, întorcându-se spre Ellie.

— Du-te cu ea şi apoi la spital, dacă trebuie. Eu mă duc acasă, să am grijă de Nikki. Te aşteptăm.

Îl sărută pe obraz. Dădu să-i spună ceva despre octopăianjeni, dar se răzgândi.

*

— Mami, mami! strigă Nikki. Mi-a fost dor de tine, mami.

Fetiţa veni în fugă pe hol şi sări în braţele lui Ellie.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, îngerul meu, spus Ellie. Ce făceai?

— Mă jucam cu Brian, răspunse Nikki. E un om foarte bun. Îmi citeşte şi mă învaţă totul despre numere.

Brian Walsh, un bărbat trecut cu puţin de douăzeci de ani, apăru pe hol ţinând în mână o carte pentru copii.

— Bună ziua, doamnă Turner. Nu ştiu dacă mă mai ţineţi minte…

— Bineînţeles că te ţin minte, Brian. Şi spune-mi Ellie… Vreau să-ţi mulţumesc că ai avut grijă de Nikki…

— O fac bucuros, Ellie. E un copil grozav… Mă face să uit multe lucruri dureroase…

— Robert mi-a spus de părinţii tăi, îl întrerupse Ellie. Îmi pare nespus de rău.

Brian clătină din cap.

— A fost atât de straniu! Amândoi se simţeau perfect în seara precedentă, când s-au dus la culcare. Arătau atât de împăcaţi…

Ochii i se umeziră. Se întoarse şi scoase batista, ca să-şi şteargă ochii.

— Mai mulţi prieteni de-ai mei spun că epidemia asta, sau ce-o fi, a fost provocată de octopăianjeni. Crezi că s-ar putea să fie aşa?

— Posibil, spuse Ellie. I-am împins prea departe.

— Şi o să murim *toţi?* întrebă Brian.

— Nu ştiu, răspunse Ellie. Zău că nu ştiu.

Preţ de câteva clipe domni o tăcere stânjenitoare.

— Ei bine, cel puţin sora ta ne-a scăpat de Nakamura, spuse dintr-o dată Brian.

Ellie fu sigură că n-a auzit bine.

— Ce tot spui, Brian? întrebă ea.

— N-ai auzit?… Acum patru zile Katie l-a asasinat pe Nakamura şi apoi s-a sinucis.

Ellie încremeni. Se uită lung la Brian, nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Tati mi-a spus ieri de mătuşa Katie, îi zise Nikki mamei sale. A spus că a vrut să fie el cel care-mi spune.

Ellie nu putea rosti o vorbă. Capul i se învârtea. După un timp reuşi să-i spună la revedere lui Brian şi să-i mulţumească încă o dată. Apoi se aşeză pe canapea. Nikki se cocoţă lângă mama ei şi-şi puse capul în poala lui Ellie. Stătură mult timp aşa, fără să vorbească.

— Cum s-a simţit tatăl tău cât am fost eu plecată? întrebă în cele din urmă Ellie.

— În general bine, răspunse fetiţa. În afară de gâlmă.

— Care gâlmă?

— De pe umăr. E mare cât pumnul meu. Am văzut-o când se

bărbierea, acum trei zile. A spus că e probabil o înţepătură de păianjen.

10

— Benjy şi cu mine plecăm la spital, anunţă Nicole.

Ceilalţi nu-şi terminaseră încă micul dejun.

— Te rog, Nicole, stai jos, spuse Eponine. Termină-ţi cel puţin cafeaua.

— Mulţumesc, eşti drăguţă, dar am promis că azi ne ducem devreme. Doctorul Blue ne aşteaptă. Sunt mulţi răniţi în urma raidului de ieri.

— Dar munceşti prea mult, mamă, spuse Patrick. Şi nu dormi suficient.

— Faptul că muncesc mult mă ajută, spuse Nicole. Aşa n-am timp să mă gândesc…

— Să mergem, ma-ma, spuse Benjy intrând în cameră şi întinzându-i lui Nicole haina.

În timp ce Nicole se îmbrăca, Benjy le zâmbi şi le făcu cu mâna gemenilor care erau neobişnuit de liniştiţi. Galileo făcu o strâmbătură ciudată; Benjy şi Kepler râseră.

— Încă nu şi-a permis să jelească moartea lui Katie, spuse încetişor Nai îndată ce Nicole ieşi. Asta mă îngrijorează. Mai devreme sau mai târziu…

— Îi este frică, Nai, spuse Eponine. Poate de un alt atac de inimă. Poate chiar pentru sănătatea ei mintală… Nicole n-a depăşit încă faza de negare.

— Iar ai început cu afurisita aia de psihologie, franţuzoaico, spuse Max. Să nu-ţi faci griji pentru Nicole… E mai tare decât oricare dintre noi. O s-o plângă pe Katie când o să fie pregătită.

— Mama n-a mai fost în camera de vizionare de la atacul de inimă pe care l-a suferit. Când doctorul Blue i-a spus despre asasinat şi sinuciderea lui Katie, am fost convins că mama o să vrea să vadă înregistrarea video… s-o vadă pe Katie pentru ultima dată… Sau cel puţin să vadă ce face Ellie…

— Omorându-l pe nemernicul ăla, sora ta a făcut cel mai bun lucru din viaţa ei, comentă Max. Orice s-ar spune în rest despre ea, a avut curaj.

— Katie avea multe calităţi deosebite, spuse cu tristeţe Patrick. Era deşteaptă foc, putea să fie fermecătoare… doar că a ales altă cale.

Pentru scurt timp, la masă se lăsă tăcerea. Eponine se pregătea să spună ceva când la uşa din faţă se văzu o lumină strălucitoare.

— Mă duc să-l duc pe Marius alături, spuse ea. Iar încep raidurile.

Nai se întoarse spre Galileo şi Kepler.

— Terminaţi repede, băieţi… ne întoarcem în casa aia specială pe care ne-a făcut-o unchiul Max.

Galileo se schimonosi.

— Nu iar! se plânse el.

*

Nicole şi Benjy abia ajunseseră la spital când primele bombe începură să cadă prin cupola zdrenţuită. Raidurile puternice aveau loc zilnic. Mai mult de jumătate din tavanul Oraşul de Smarald se dusese. Bombele căzuseră în aproape toate sectoarele oraşului.

Doctorul Blue îi întâmpină şi-i trimise imediat pe Benjy în zona de primire.

— E îngrozitor, îi spuse lui Nicole octopăianjenul medic. Numai ieri au fost peste două sute de morţi.

— Ce se întâmplă în Noul Eden? întrebă Nicole. Aş fi crezut că până acum…

— Agenţii microbiologici lucrează ceva mai încet decât era prevăzut, răspunse Doctorul Blue. Dar în sfârşit au impact. Optimizatorul Şef spune că raidurile ar trebui să înceteze într-o zi sau două, cel mult. În prezent întocmeşte împreună cu echipa sa planurile pentru faza următoare…

— Cu siguranţă, coloniştii nu vor continua războiul, spuse Nicole străduindu-se să nu se gândească prea mult la ce se petrecea în Noul Eden. Mai ales că Nakamura a murit.

— Noi considerăm că trebuie să fim pregătiţi pentru orice situaţie, spuse doctorul Blue. Dar, fireşte, sper să ai dreptate.

În timp ce mergeau împreună pe coridor, îi abordă un alt octopăianjen doctor, unul pe care Benjy îl botezase Penny din cauza semnului rotund, semănând cu o monedă din Noul Eden, pe care îl avea chiar lângă fantă, în dreapta. Penny îi descrise doctorului Blue scenele cumplite la care fusese martor în primele ore ale acelei dimineţi în Domeniul Alternativ. Întrucât Penny folosea fraze foarte simple în culori, Nicole înţelegea cea mai mare parte din spusele octopăianjenului.

Penny îl informă pe Doctorul Blue că trebuie să trimită imediat personal medical şi provizii pentru ajutorarea răniţilor din Domeniul Alternativ. Doctorul Blue încercă să-i explice că nu exista personal suficient nici pentru pacienţii din spital.

— M-aş putea duce eu cu Penny pentru câteva ore, dacă asta ajută la ceva, spuse Nicole.

Doctorul Blue se uită la ea.

— Eşti sigură că te simţi în stare, Nicole? Am înţeles că acolo situaţia e sinistră.

— Pe zi ce trece mă simt mai în putere, răspunse Nicole. Şi vreau să fiu acolo unde pot fi cel mai mult de folos.

Doctorul Blue îi spuse lui Penny că Nicole îl va ajuta în Domeniul Alternativ timp de maxim un tert, cu condiţia ca Penny să-şi asume responsabilitatea de a o aduce înapoi la spital. Penny acceptă şi-i mulţumi lui Nicole că s-a oferit să ajute.

La scurt timp după ce urcară în transportor, Penny îi explică lui Nicole ce se întâmplă în Domeniul Alternativ.

— Răniţii sunt duşi în clădirile rămase intacte, unde sunt examinaţi, li se administrează medicamente de urgenţă dacă e necesar, apoi sunt programaţi pentru transportarea la spital... Situaţia se înrăutăţeşte pe zi ce trece. Mulţi dintre alternativi au renunţat deja să mai spere.

Restul călătoriei fu la fel de deprimant. La lumina celor câţiva licurici împrăştiaţi, Nicole văzu pretutindeni ruine. Pentru a deschide poarta de la sud, paznicii trebuiră să dea la o parte cu forţa vreo douăzeci de alternativi, câţiva dintre ei răniţi, care cereau zgomotos să între în oraş. După ce transportorul trecu în cealaltă parte, spectacolul devastării deveni şi mai deprimant. Teatrul în care Nicole şi prietenii ei asistaseră la piesa moralizatoare era o ruină. Mai mult de jumătate din structurile de lângă Districtul Artelor fuseseră spulberate. Nicole începu să se simtă rău. *Nu credeam că e atât de cumplit,* se gândi ea. Pe neaşteptate, o bombă explodă pe capota transportorului.

Nicole se trezi aruncată în stradă. Ameţită, se ridică încet. Maşina fusese retezată în două bucăţi contorsionate. Penny şi ceilalţi octopăianjeni erau îngropaţi sub sfărâmături. Nicole încercă să ajungă la Penny, dar până la urmă îşi dădu seama că e imposibil. Altă bombă explodă în apropiere. Nicole îşi apucă trusa medicală, care fusese azvârlită în stradă, lângă ea, şi porni

împleticit pe o uliţă laterală, în căutarea unui adăpost.

Un octopăianjen zăcea nemişcat în mijlocul uliţei. Nicole se aplecă şi-şi scoase lanterna. Lentila octopăianjenului era încremenită. Îl întoarse pe o parte şi văzu imediat rana de la spatele capului. O mare cantitate de materie albă, încreţită se scursese din rană pe jos. Nicole se cutremură şi aproape se sufocă. Se uită repede în jur după ceva cu care să acopere octopăianjenul mort. O bombă lovi o clădire aflată la doar douăzeci de metri depărtare. Nicole se ridică şi plecă mai departe.

*

Găsi o magazie mică pe partea dreaptă a uliţei, dar era deja ocupată de cinci sau şase animale mici, asemănătoare cu cârnaţii polonezi. O alungară, unul dintre ei urmărind-o furios vreo treizeci de metri. În cele din urmă, animalul plecă şi Nicole se opri să-şi tragă sufletul. Timp de câteva minute se examină şi, spre marea ei uimire, descoperi că nu avea decât câteva vânătăi izolate.

Bombardamentul încetă pe moment. Domeniul Alternativ era cufundat într-o linişte stranie. În faţa lui Nicole, la vreo sută de metri, un licurici plutea deasupra unei clădiri care părea neavariată. Nicole văzu doi octopăianjeni, dintre care unul clar rănit, intrând în clădire. *Ăsta trebuie să fie unul din spitalele lor temporare,* se gândi Nicole. Porni într-acolo.

Câteva clipe mai târziu, Nicole sesiză un zgomot ciudat în vecinătate, abia perceptibil. La început mintea ei nu-l înregistră, dar când îl auzi a doua oară se opri brusc. Simţi un fior rece pe şira spinării. *Ăsta e un plâns de copil,* îşi spuse ea, rămânând absolut nemişcată. Câteva secunde nu mai auzi nimic. *Oare mi s-a părut?* se întrebă Nicole.

Îşi încordă privirea şi se uită în semiîntunericul din jur, dar mai cu seamă în dreapta, de unde i se păruse că venea plânsul. Reuşi să vadă un gard de sârmă împletită, înclinat mult pe o parte, la vreo patruzeci de metri de intersecţia uliţei cu o alta. Se uită din nou la clădirea din apropiere.

Octopăianjenii au sigur nevoie de mine acolo, se gândi ea. *Dar cum aş putea să nu...* Plânsul răsună în noapte, mai clar de data asta, cu amplitudine oscilantă – tânguirea tipică puilor de om.

Porni în grabă spre gardul atârnând într-o rână. În dreptul lui,

pe pământ zăcea un indicator în culori, rupt. Nicole îngenunche şi luă o bucată din indicator. Recunoscu culorile folosite de octopăianjeni pentru „grădina zoologică” şi bătăile inimii i se accelerară. *Richard a auzit plânsul când a fost la grădina zoologică,* îşi aminti ea.

În stânga ei, la o distanţă de aproximativ un kilometru, se produse o explozie, apoi alta, mult mai aproape. Elicopterele se întorseseră pentru un nou raid. Urletul copilului devenise continuu. Nicole porni în direcţia plânsului, dar înainta încet. Îi era greu să izoleze plânsul de zgomotul produs de explozii.

O bombă explodă în faţa ei, la mai puţin de o sută de metri. În tăcerea care urmă, Nicole nu mai auzi nimic. *Oh, nu,* strigă inima ei, *nu acum! Sunt atât de aproape.* Încă o explozie în depărtare, urmată de o altă perioadă de linişte. Îşi aminti că-i spusese lui Richard: *S-ar putea să fie vreun animal. Poate că undeva în universul ăsta există o creatură care scoate sunete ca acelea ale copiilor speciei noastre.*

Nicole nu mai auzea decât propria răsuflare. *Ce-ar trebui să fac acum?* se întrebă ea. *Să continuu cercetarea în speranţa că poate, cumva... sau să mă întorc?*

Revenirea plânsului strident îi întrerupse gândurile. Nicole înaintă cu grijă. *Nu,* îşi spunea ea întruna, cu inima sfâşiată de plânsul disperat. *Nimic nu poate semăna cu sunetele astea.* Pe dreapta uliţei înguste era un gard rupt. Nicole trecu prin el. În umbrele din faţa ei văzu o mişcare.

Copilaşul care plângea stătea pe jos, lângă forma neînsufleţită a unui om adult, probabil mama lui. Femeia zăcea cu faţa în jos. Avea jumătatea inferioară a corpului acoperită cu sânge. După ce se convinse repede că femeia e într-adevăr moartă, Nicole întinse mâinile cu gingăşie şi luă în braţe copilul cu păr negru. Uimit de acest gest, copilaşul se zbătu în braţele ei şi slobozi în noapte un urlet puternic. Nicole îl lipi de umărul ei şi îl bătu uşurel pe spate.

— Gata, gata, spuse ea în timp ce copilul continua să zbiere, totul o să fie bine.

În lumina slabă, Nicole putu să vadă că hainele ciudate ale copilului, două fâşii de pânză groasă de sac cu găuri decupate în locurile corespunzătoare, erau mânjite de sânge. În ciuda protestelor şi a zvârcolirilor copilului, Nicole îl examină repede. În afară de o rană la picior şi de mizeria care-i acoperea întreg

corpul, fetiţa părea să fie teafără. Nicole estimă că are în jur de un an.

Cu mare blândeţe, Nicole aşeză fetiţa pe o bucată de cârpă curată, luată din trusa medicală. Se apucă s-o cureţe, simţind cum fetiţa tresare puternic ori de câte ori exploda o bombă în apropiere. Încercă să o liniştească oarecum, cântându-i „Cântecul de leagăn” al lui Brahms. În timp ce Nicole îi pansa rana de la picior, fetiţa se opri din plâns şi o privi lung cu ochii ei imenşi, surprinzător de albaştri. Nu se împotrivi deloc nici chiar atunci când Nicole luă un tampon umed şi începu să-i cureţe murdăria de pe piele. Totuşi, puţin mai târziu, când Nicole o ştergea pe sub „cămaşa” din pânză de sac şi, spre uimirea ei, dădu peste o bucată de sfoară petrecută ca un colier pe după gâtul copilului, fetiţa începu iar să zbiere.

Nicole luă în braţe copilul care plângea şi se ridică. *Precis îi e foame,* se gândi Nicole, Uitându-se în jur după o baracă sau un adăpost. *Trebuie să fie ceva de mâncare pe undeva pe aici.* La vreo cincisprezece metri, sub o stâncă mare, unde în mod clar fusese o zonă împrejmuită înainte de începerea bombardamentelor, Nicole găsi o cratiţă mare cu apă, nişte obiecte mici al căror scop îi era necunoscut, un aşternut improvizat pentru dormit şi alţi câţiva saci din care se făcea îmbrăcămintea mamei şi a copilului. Dar nimic de mâncare. Nicole încercă fără succes să facă fetiţa să bea apă din cratiţă. Apoi îi veni altă idee.

Întorcându-se la mama moartă, Nicole constată că încă-i mai rămăsese în sâni puţin lapte. Era clar că femeia murise de curând. Îi ridică partea superioară a corpului, se aşeză pe pământ în spatele ei şi-o sprijini. Apoi puse fetiţa la sânul mamei sale şi o urmări cum suge.

Copilul sugea cu lăcomie. La un moment dat, explozia unei bombe lumină trăsăturile femeii. Era acelaşi chip pe care Nicole îl văzuse în fresca din Piaţa Meşteşugarilor. *Aşadar, nu mi s-a părut,* se gândi ea.

Când termină de supt, fetiţa adormi. Nicole o înfăşură într-un sac şi o puse uşurel pe pământ. Apoi se apucă să cerceteze în amănunt femeia moartă. După rănile adânci din partea de jos a abdomenului şi din coapsa dreaptă, Nicole presupuse că două schije mari ale aceleiaşi bombe străpunseseră corpul femeii, iar sângele pierdut îi provocase moartea. În timp ce examina rana

din coapsă, Nicole simţi o protuberanţă ciudată în fesa femeii. Curioasă, ridică puţin de la pământ cadavrul şi pipăi cu degetele umflătura şi zona din jurul ei. Umflătura părea să se datoreze unui obiect dur implantat sub piele.

Nicole scoase din trusa medicală un foarfece mic şi făcu o incizie într-o margine a umflăturii. Scoase un obiect care, în lumina slabă, părea să fie din argint. Avea forma şi mărimea unui trabuc mic, de doisprezece până la cincisprezece centimetri lungime şi diametrul de aproximativ doi centimetri. Nicole învârti nedumerită obiectul în mână, încercând să-şi dea seama ce putea fi. Era incredibil de neted. *Probabil e un fel de obiect de identificare pentru grădina zoologică,* se gândi ea şi în acel moment o bombă explodă în apropiere, trezind-o pe fetiţa adormită.

În direcţia Oraşului de Smarald, bombele se îndeseau tot mai mult. În timp ce liniştea copilul, Nicole se gândi ce să facă mai departe. O minge mare de foc ţâşni spre cer când o bombă produse o explozie şi mai mare la sol. În lumina temporară, Nicole văzu că se află în vârful unui deal mic, foarte aproape de marginea părţii construite a Domeniului Alternativ. Platoul Central începea la doar o sută de metri spre vest.

Nicole se ridică ţinând fetiţa pe umăr. Era aproape epuizată.

— O să mergem acolo, afară, departe de bombe, îi spuse cu glas tare copilaşului, arătând spre Platoul Central.

Aruncă în trusa medicală obiectul cilindric şi înşfăcă doi saci curaţi. Îi luă o oră să ajungă cu fetiţa şi sacii grei într-un loc din Platoul Central care i se păru destul de departe de bombe. Se întinse pe spate, cu copilul pe piept şi se înveli cu sacii. Adormi în câteva clipe.

*

Mişcările copilului o treziră. Nicole visase că stătea de vorbă cu Katie, dar nu-şi putu aminti ce anume îşi spuneau. Se ridică şi schimbă fetiţa, folosind o cârpă curată din trusa ei medicală. Copilul se uită curios la Nicole cu ochii lui mari şi albaştri.

— Bună dimineaţa, fetiţo, indiferent cine eşti, spuse Nicole veselă.

Pentru prima dată, copilul îi zâmbi.

Nu mai era complet întuneric. În depărtare, ciorchini de licurici luminau Oraşul de Smarald, iar găurile din cupolă lăsau lumina să se răsfrângă asupra zonei înconjurătoare din Rama.

Probabil că războiul s-a terminat, se gândi Nicole, *sau cel puţin raidurile. Altfel n-ar fi atât de multă lumină în oraş.*

Nicole puse cu grijă copilul pe un sac curat, apoi se ridică şi se întinse.

— Ei bine, noua mea prietenă, să vedem ce aventuri ne rezervă ziua de azi.

Fetiţa o zbughi de-a buşilea de pe sac în ţărâna de pe Platoul Central. Nicole o ridică şi o puse în mijlocul sacului. Fetiţa se târî din nou spre ţărână.

— Stai acolo, micuţo, spuse Nicole râzând şi ridicând-o iar.

Îi era greu să-şi adune lucrurile şi să ţină, totodată, copilul în braţe. Până la urmă reuşi şi porni încet către civilizaţie. Erau la vreo trei sute de metri de cele mai apropiate clădiri ale Domeniului Alternativ. În timp ce mergea, Nicole hotărî să se ducă mai întâi la spital să-l caute pe Doctorul Blue. Presupunând că nu se înşela şi războiul se sfârşise sau măcar încetase temporar, Nicole plănui să-şi petreacă dimineaţa încercând să afle tot ce se putea despre copil. Îşi formulă întrebările în gând. *Cine au fost părinţii fetiţei şi cu cât timp în urmă au fost răpiţi din Noul Eden?* Era supărată pe octopăianjeni. *De ce nu mi-aţi spus că sunt şi alte fiinţe umane în Oraşul de Smarald?* avea de gând să-l întrebe pe Optimizatorul Şef. *Şi cum poţi justifica felul în care i-aţi tratat pe acest copil şi pe mama sa?*

Fetiţa nu voia să stea liniştită în braţele lui Nicole. Simţind că oboseşte, Nicole hotărî să se oprească pentru a se odihni. În timp ce copilul se juca în ţărână, Nicole se uită la dezastrul din faţa ei, atât din Domeniul Alternativ, cât şi din partea Oraşului de Smarald pe care o putea vedea în depărtare. Tristeţea îi năpădi sufletul. *Pentru ce toate astea?* se întrebă ea. În minte îi apăru imaginea lui Katie, dar o dădu la o parte, preferând să se joace cu copilul. Cinci minute mai târziu auziră un şuierat.

Sunetul venea din cer, din Rama însăşi. Nicole sări în picioare. Pulsul i se acceleră. Simţi o uşoară durere în piept, dar nimic nu i-ar fi putut diminua emoţia.

— Priveşte, îi strigă fetiţei, priveşte acolo, la sud!

În îndepărtata calotă sudică, mănunchiuri de raze de lumină colorate jucau în jurul vârfului Marelui Corn, masiva spirală care se înălţa în jurul axei de rotaţie a navei spaţiale cilindrice. Mănunchiurile de raze se uniră şi formară un inel roşu în apropierea vârfului spiralei. După câteva clipe, acest uriaş inel

roşu pluti încet spre nord, în lungul axei Ramei. În jurul Marelui Corn dansară alte culori care formară un al treilea inel, de culoare portocalie, ce porni în cele din urmă după inelul roşu, tot către nord, pe cerul Ramei.

Şuieratul continuă. Nu era aspru şi nici strident. Pentru Nicole era aproape muzical.

— O să se întâmple ceva, îi spuse Nicole cu entuziasm fetiţei, ceva bun!

Fetiţa habar n-avea ce se petrece, dar râse cu poftă când Nicole o ridică şi o aruncă spre cer. Şi pentru ea inelele erau fascinante. Acum, un inel galben şi unul verde traversau cerul negru al Ramei, iar cel roşu din fruntea procesiunii ajunsese la Marea Cilindrică.

Nicole aruncă din nou copilul în aer. De data asta, colierul de sfoară de la gâtul fetiţei ieşi de sub veşmânt şi cât pe ce să-i zboare peste cap. Nicole prinse fetiţa şi o îmbrăţişă.

— Aproape că uitasem de colierul tău, spuse Nicole. Acum că avem puţină lumină, pot să mă uit la el?

Fetiţa chicoti când Nicole îi trase peste cap colierul de sfoară. De partea de jos era prinsă o bucăţică de lemn cu diametrul de aproximativ patru centimetri, pe care era sculptat conturul unui bărbat cu braţele ridicate, înconjurat din toate părţile de flăcări. Nicole mai văzuse cu mulţi ani în urmă o sculptură în lemn similară, pe biroul lui Michael O’Toole din camera lui de pe nava *Newton. Sfântul Michel de Siena,* îşi spuse Nicole, întorcând pe partea cealaltă „medalionul”.

Pe spate era imprimat cu grijă, cu litere mici, cuvântul „Maria”.

— Ăsta trebuie să fie numele tău, îi spuse Nicole fetiţei. Maria… Maria.

Fetiţa nu dădu nici un semn de recunoaştere a numelui, ba chiar începu să se încrunte. Nicole râse şi o mai aruncă o dată în aer.

După câteva minute, Nicole puse iar jos copilul care se zvârcolea. Maria se duse imediat de-a buşilea în ţărână. Nicole stătea cu un ochi la Maria şi cu celălalt la inelele colorate de pe cerul Ramei. Acum se puteau vedea toate cele opt inele: albastru, maro, roz şi purpuriu peste Semicilindrul Sudic şi primele patru în linie pe cer în partea de nord. În timp ce inelul roşu dispărea în calota nordică, în vârful Marelui Corn se forma

alt inel roşu.

Exact ca acum mulţi, mulţi ani, se gândi Nicole. Dar mintea ei nu se concentra în întregime asupra inelelor. Căuta prin memorie, străduindu-se să-şi amintească toate persoanele dispărute din Noul Eden şi înregistrate ca atare. Îşi aminti că fuseseră câteva accidente pe Lacul Shakespeare şi din când în când dispăruse câte un pacient din spitalul de boli nervoase de la Avalon... *Dar cum putea să dispară un cuplu aşa, pur şi simplu? Şi unde era tatăl Mariei?* Nicole voia să le pună multe întrebări octopăianjenilor.

Inelele ameţitoare continuau să plutească deasupra capului ei. Nicole îşi aminti acea zi specială de demult, când Katie, care avea pe atunci zece sau unsprezece ani, fusese atât de încântată de uriaşele inele de pe cer încât ţipase de bucurie. *A fost întotdeauna un copil total lipsit de inhibiţii,* se gândi Nicole, neputându-se abţine. *Râsul ei era atât de total, atât de autentic... Katie avea un potenţial uriaş.*

Ochii lui Nicole se umplură de lacrimi Şi le şterse şi, cu un mare efort, se concentră asupra Mariei. Fetiţa stătea jos, mâncând fericită ţărână de pe Platoul Central.

— Nu, Maria, spuse Nicole, atingând cu blândeţe mânuţele copilului. Asta e mizerie.

Feţişoara frumoasă a fetiţei se schimonosi şi Maria începu să plângă. *La fel ca şi Katie,* se gândi Nicole imediat. *Nu suporta să-i spun „Nu”.* Amintirile legate de Katie îi inundară mintea. Nicole îşi văzu fiica mai întâi bebeluş, apoi adolescentă precoce la Baza de Tranzit şi, în cele din urmă, femeie tânără, în Noul Eden. Durerea de inimă care însoţea imaginile fiicei sale pierdute o copleşi. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi trupul i se cutremura de hohote.

— O, Katie! urlă Nicole. *De ce? De ce? De ce?*

Îşi îngropă faţa în mâini. Maria se oprise din plâns şi se uita ciudat la Nicole.

— E în regulă, Nicole, spuse un glas în spatele ei. Totul se va sfârşi curând.

Nicole se gândi că mintea îi joacă feste. Se întoarse încet. Vulturul se apropia cu braţele întinse.

*

Al treilea inel roşu ajunse în calota nordică; în jurul Marelui Corn nu mai erau lumini colorate.

— Aşadar, când inelele se termină, se vor aprinde toate luminile? îl întrebă Nicole pe Vultur.

— Ce memorie bună! spus el. S-ar putea să ai dreptate.

Nicole o ţinea iar pe Maria în braţe. Sărută cu blândeţe copila pe obraz şi aceasta zâmbi.

— Mulţumesc pentru fetiţă, spuse Nicole. E minunată… şi înţeleg ce îmi spui.

Vulturul se întoarse cu faţa la Nicole.

— Despre ce vorbeşti? întrebă el. Noi n-avem nici o legătură cu copilul.

Nicole cercetă ochii albaştri misterioşi ai extraterestrului. Niciodată nu văzuse nişte ochi care să exprime atât de multe lucruri. Însă îşi pierduse exerciţiul de a-i descifra privirile. O tachina privitor la Maria? Sau vorbea serios? De bună seamă, nu era doar o pură întâmplare faptul că descoperise copilul atât de curând după sinuciderea lui Katie…

Eşti prea rigidă în gândire, şi-l aminti pe Richard spunându-i la Baza de Tranzit. *Doar pentru că Vulturul nu seamănă din punct de vedere biologic cu noi, nu înseamnă că nu e viu. E robot, da, de acord, dar e mult mai deştept decât noi… şi mult mai subtil…*

— Să înţeleg că-n tot timpul ăsta ai stat ascuns pe Rama? întrebă Nicole câteva clipe mai târziu.

— Nu, răspunse Vulturul fără să dea detalii.

Nicole zâmbi.

— Mi-ai spus deja că n-am ajuns la Baza de Tranzit sau într-un loc echivalent şi am convingerea că n-ai trecut pe aici într-o vizită mondenă… Ai să-mi spui *de ce* te afli aici?

— Aceasta e o intervenţie de gradul doi, spuse Vulturul. Ne-am hotărât să întrerupem procesul de observare.

— În regulă, spuse Nicole, punând copilul jos, înţeleg ideea… dar ce anume se va întâmpla?

— Toată lumea va adormi, răspunse Vulturul.

— Şi după ce ne trezim? întrebă Nicole.

— Nu pot să-ţi spun decât că toată lumea va adormi.

Nicole făcu doi-trei paşi în direcţia Oraşului de Smarald şi ridică braţele spre cer. Se mai vedeau doar trei inele, şi ele departe, deasupra Semicilindrului Nordic.

— Doar din curiozitate – nu mă plâng, înţelegi… spuse Nicole cu o urmă de sarcasm.

Se opri şi se întoarse cu faţa la Vultur.

— De ce n-aţi intervenit mai devreme? *Înainte* să se întâmple toate astea (arătă cu braţul spre Oraşul de Smarald)? *Înainte* să moară atâţia…

Vulturul nu răspunse imediat.

— Nu le poţi avea pe amândouă, Nicole, spuse el în cele din urmă. Nu poţi avea în acelaşi timp şi liberul arbitru şi o binevoitoare putere superioară care să te apere de tine însuţi.

— Scuză-mă, spuse Nicole cu o expresie de nedumerire pe faţă. Am pus cumva, din greşeală, o întrebare religioasă?

— Nu chiar, răspunse Vulturul. Tu trebuie să înţelegi că obiectivul nostru este să punem la punct un catalog complet al tuturor speciilor care călătoresc prin spaţiu în această regiune a galaxiei. Noi nu judecăm pe nimeni. Noi suntem savanţi. Nu ne pasă dacă sunteţi predispuşi din fire la autodistrugere. Totuşi, *ne pasă* dacă rezultatele probabile ale proiectul *nostru* în viitor nu mai justifică importantele resurse pe care le-am alocat.

— Poftim? Vrei să spui că nu interveniţi pentru a opri vărsarea de sânge, ci din alte motive?

— Da, răspunse Vulturul. Însă am să schimb subiectul, din cauză că timpul nostru este extrem de limitat. Luminile se vor aprinde peste două minute. La un minut după aceea veţi adormi… Dacă doreşti să-i transmiţi ceva fetiţei…

— O să murim? întrebă Nicole, brusc înspăimântată.

— Nu imediat, răspunse Vulturul. Dar nu pot garanta că toată lumea va supravieţui perioadei de somn.

Nicole se lăsă pe jos, lângă fetiţă. Maria băgase în gură alt bulgăraş de pământ şi se murdărise pe buze şi în jurul gurii. Nicole îi şterse faţa cu mare blândeţe şi-i dădu să bea apă dintr-o ceaşcă. Spre mirarea ei, Maria sorbi din apă, vărsând-o pe bărbie.

Nicole zâmbi; fetiţa chicoti. Gâdilă fetiţa sub bărbie cu un deget. Chicotele Mariei se transformară în râs, râsul pur, magic, neinhibat al copilului mic. Sunetele erau atât de frumoase şi o înduioşară atât de profund pe Nicole, încât ochii i se umplură de lacrimi. Se gândi: *Dacă ăsta e ultimul sunet pe care mi-e dat să-l aud, foarte bine…* Brusc, Rama se umplu de lumină. Era un spectacol uluitor. Marele Corn şi cei şase sateliţi ai lui, prinşi de masivele întărituri plutitoare, dominau cerul deasupra lor.

— Patruzeci şi cinci de secunde? îl întrebă Nicole pe Vultur.

Pasărea-om extraterestră dădu din cap. Nicole întinse mâinile

şi ridică fetiţa.

— Ştiu că nimic din ce ţi s-a întâmplat de curând nu are nici o logică, Maria, spuse Nicole ţinând fetiţa în poală, dar vreau să ştii că deja eşti deosebit de importantă în viaţa mea şi te iubesc foarte mult.

Ochii fetiţei aveau o uimitoare expresie de înţelepciune. Se aplecă şi puse capul pe umărul lui Nicole. Timp de câteva secunde, Nicole nu ştiu ce să facă. Apoi începu s-o bată uşurel pe Maria pe spate şi să cânte încetişor.

— Culcă-te… şi te odihneşte… fie-ţi somnul binecuvântat…

Întoarcerea la Baza de Tranzit

01

Visele veniră înaintea luminii. Erau vise disparate, imagini la întâmplare care se asociau uneori în grupaje scurte, fără legătură între ele şi fără vreun scop aparent. În primele vise de care îşi aducea aminte erau culori şi modele geometrice. Nu-şi amintea când începuseră. La un moment dat îşi spusese pentru prima oară: *Sunt Nicole. Se vede că n-am murit.* Dar asta fusese cu mult timp în urmă. De atunci văzuse în minte scene întregi şi chipuri de oameni. Pe unele le recunoscuse. *Acela este Omeh,* îşi spusese ea. *Acela e tata.* De fiecare dată când se trezise, se simţise tot mai tristă. Richard apăruse în ultimele câteva vise. Şi Katie. *Amândoi sunt morţi,* îşi amintise Nicole. *Au murit înainte să adorm.*

Când deschise ochii, nu văzu nimic. Era beznă totală. Treptat deveni tot mai conştientă de ceea ce o înconjura. Coborî mâinile pe lângă corp şi pipăi textura moale a materialului spumos. Se întoarse foarte uşor pe o parte. *Probabil mă aflu în imponderabilitate,* îşi spuse Nicole, mintea ei începând să funcţioneze din nou după ani de latenţă. *Dar unde mă aflu?* se întrebă înainte de a adormi iar.

Data următoare când se trezi, Nicole reuşi să vadă o sursă de lumină în capătul containerului închis în care era culcată. Îşi scoase labele picioarelor din spuma albă şi le ţinu în dreptul luminii. Era încălţată cu papuci curaţi. Întinse un picior să vadă dacă poate atinge sursa de lumină, dar aceasta era prea departe.

Nicole îşi duse mâinile în faţa ochilor. Lumina era atât de slabă încât nu vedea decât un contur întunecat al tuturor degetelor, fără detalii. În container nu era destul loc pentru a se putea ridica în capul oaselor, dar dacă se proptea într-o mână, putea atinge capacul cu cealaltă. Nicole apăsă spuma moale cu degetele. Dedesubt era o suprafaţă tare, lemn sau poate chiar metal.

Mişcarea, chiar şi atât de puţină, o epuiză. Respira repede şi pulsul îi crescuse. Mintea îi deveni mai activă. Îşi amintea cu claritate momentele dinainte de a adormi pe Rama. *Vulturul a venit chiar după ce am găsit copilaşul acela, în Domeniul*

Alternativ… Aşadar, unde mă aflu acum? Şi cât am dormit?

Auzi un ciocănit uşor în container şi se lungi la loc în spumă. *A venit cineva. Întrebările mele vor primi răspuns în curând.* Capacul containerului se ridică încet. Nicole îşi feri ochii de lumină. Văzu faţa Vulturului şi-i auzi glasul.

*

Cei doi stăteau împreună într-o cameră mare. Totul era alb: pereţii, tavanul, masa rotundă şi mică din faţa lor, ba chiar şi scaunele, ceaşca, bolul şi lingura. Nicole luă încă o lingură din supa caldă. Avea gust de supă de pui. În stânga ei, lângă perete se afla containerul alb în care dormise. În cameră nu mai existau alte obiecte.

— …în jur de şaisprezece ani cu totul, timpul călătorului, bineînţeles, spunea Vulturul.

Timpul călătorului, se gândi Nicole. *Aceiaşi termeni i-a folosit şi Richard…*

— N-am reuşit să vă întârziem îmbătrânirea la fel de eficient ca data trecută. Am făcut pregătirile oarecum în grabă.

În ciuda imponderabilităţii, lui Nicole i se părea că orice gest fizic îi cere un efort uriaş. Muşchii ei stătuseră inactivi foarte multă vreme. Vulturul o ajutase să se târâie cei câţiva paşi dintre container şi masă. Mâinile îi tremuraseră puţin când băuse apă şi mâncase supa.

— Deci acum am în jur de optzeci de ani? îl întrebă pe Vultur cu un glas şovăitor pe care abia dacă-l recunoştea.

— Mai mult sau mai puţin, răspunse Vulturul. Mi-ar fi imposibil să-ţi stabilesc o vârstă semnificativă.

Nicole se uită repede la însoţitorul ei, aşezat de cealaltă parte a mesei. Vulturul arăta la fel ca întotdeauna. Ochii lui de un albastru intens, aşezaţi de pe o parte şi de cealaltă a pliscului cenuşiu, proeminent, nu-şi pierduseră nimic din intensitatea misterioasă. Penele din creştetul capului erau tot de un alb pur, contrastând puternic cu penele de un cenuşiu închis de pe faţă, gât şi spate. Cele patru degete de la fiecare mână, de un alb-crem şi fără pene, erau ca ale unui copil.

Nicole îşi studie pentru prima dată propriile mâini. Erau zbârcite şi aveau pete maronii, petele bătrâneţii.

— Tu nu îmbătrâneşti niciodată? îl întrebă ea pe Vultur.

— Nu, răspunse el. Cel puţin nu în sensul în care folosiţi voi cuvântul… Sunt întreţinut cu regularitate, iar subsistemele care

dau semne de degradare sunt înlocuite.

— Deci tu nu mori niciodată.

El ezită o clipă.

— Nu e chiar aşa. Ca toţi membrii grupului meu, am fost creat pentru un anume scop. Dacă nu mai e nevoie să exist şi nu pot fi programat rapid pentru a îndeplini o nouă funcţie necesară, voi fi dezenergizat.

Nicole începu să râdă, dar se stăpâni.

— Scuză-mă, ştiu că nu e de râs… dar cuvântul pe care l-ai ales mi se pare ciudat. „Dezenergizat" e…

— E cuvântul potrivit, spuse Vulturul. În interiorul meu se găsesc mai multe surse micuţe de energie, precum şi un sistem sofisticat de distribuire a energiei. Toate elementele de forţă sunt în esenţă modulare şi, prin urmare, transferabile de la unul din noi la altul. Dacă eu nu mai sunt necesar, elementele pot fi scoase şi folosite la altă fiinţă.

— Ca un transplant de organe, spuse Nicole, terminând apa din ceaşcă.

— Oarecum, răspunse Vulturul. Apropo de organe… în timpul somnului îndelungat, inima ta a încetat de două ori să mai bată, a doua oară chiar după ce am ajuns aici, în sistemul Tău Ceti… Am reuşit să te ţinem în viaţă cu medicamente şi stimulare mecanică, dar inima ta este acum extrem de slăbită… dacă vrei să ai o viaţă activă o perioadă apreciabilă de timp, va trebui să te gândeşti să-ţi înlocuieşti inima.

— De asta m-ai lăsat acolo (Nicole arătă spre container) atât de mult?

— Ăsta a fost un motiv, răspunse Vulturul.

Îi explicase deja lui Nicole că majoritatea pasagerilor de pe Rama se treziseră mult mai devreme, unii chiar cu un an în urmă şi că trăiau în condiţii aglomerate în alt loc, nu prea departe.

— Ne-a preocupat şi cât de confortabil te-ai simţi în steaua de mare transformată… Am renovat acea navă spaţială în grabă, aşa că nu există prea multe comodităţi… De asemenea, am ţinut cont şi de faptul că tu eşti de departe cel mai în vârstă supravieţuitor uman.

Asta aşa e, îşi spuse Nicole. *Atacul octopăianjenilor i-a ucis pe toţi care aveau peste patruzeci de ani… Eu sunt singura persoană bătrână care a mai rămas în viaţă.*

Vulturul se opri o clipă din vorbit. Când Nicole se uită iar la extraterestru, ochii lui fascinanţi păreau să exprime o emoţie.

— În plus, tu eşti deosebită pentru noi... ai jucat un rol cheie în această strădanie.

Dintr-o dată, continuând să se uite în ochii hipnotici al Vulturului, Nicole se întrebă: *E posibil oare ca această creatură electronică să aibă sentimente? A avut Richard dreptate când a susţinut că nu există nici un aspect al umanităţii noastre care, până la urmă, să nu poate fi reprodus pe calea tehnicii?*

— ...Ţi-am amânat trezirea cât de mult am putut, spunea Vulturul, pentru a reduce durata de timp pe care va trebui s-o petreci în condiţii mai puţin decât ideale... Acum însă ne pregătim să intrăm în altă fază a operaţiunilor noastre... După cum vezi, camera asta a fost golită cu mult timp în urmă. În opt sau zece zile vom începe să demontăm pereţii. Până atunci ar trebui să-ţi revii suficient...

Nicole întrebă iar de familia şi prietenii ei.

— După cum ţi-am spus mai înainte, toţi au supravieţuit somn îndelungat. Totuşi, adaptarea la traiul în locul numit de prietenul tău Max Grand Hotel nu a fost uşoară pentru nimeni. Oamenilor care s-au aflat cu tine în Oraşul de Smarald, plus micuţa Maria şi Robert, soţul lui Ellie, li s-au repartizat iniţial două camere mari, alăturate, într-una din secţiunile stelei de mare. Li s-a spus că aranjamentul este doar temporar şi că până la urmă vor fi transferaţi în încăperi mai bune. Cu toate astea, Robert şi Galileo nu s-au putut adapta cu succes condiţiilor neobişnuite din Grand Hotel.

— Ce s-a întâmplat cu ei? întrebă alarmată Nicole.

— Amândoi au fost transferaţi, din motive sociologice, într-o altă zonă, mult mai adaptată, a navei spaţiale. Robert a fost mutat primul. A intrat într-o stare depresivă gravă la scurt timp după ce s-a trezit din somnul lung şi n-a mai reuşit să iasă din ea. Din păcate, a murit cam acum patru luni... Galileo se simte bine din punct de vedere fizic, dar comportamentul lui rămâne antisocial...

La aflarea veştii morţii lui Robert, Nicole simţi o tristeţe adâncă. *Biata Nikki,* se gândi ea imediat, *n-a avut ocazia să-şi cunoască tatăl cu adevărat... Ellie, căsnicia ta nu s-a dovedit a fi ce ai sperat.*

Rămase tăcută, gândindu-se la Robert Turner. *Ai fost un om*

complicat, talentat şi devotat muncii tale. Totuşi, la nivel personal, te-ai dovedit surprinzător de inadaptabil. Poate că o parte vitală din tine a murit cu mult timp în urmă… în sala aceea de tribunal din Texas, pe o planetă numită Pământ.

Nicole clătină din cap.

— Cred că energia pe care am depus-o pentru a-i salva pe Katie şi pe Robert de agenţii octopăianjenilor a fost un efort inutil.

— Nu chiar, răspunse Vulturul simplu. Pentru tine a fost foarte important.

Nicole zâmbi şi se uită la colegul ei extraterestru. *Ei bine, atotştiutorul meu prieten,* se gândi ea înăbuşindu-şi un căscat, *trebuie să recunosc că mă bucur să mă aflu iar în compania ta… N-oi fi tu însuţi viu, dar cu siguranţă te pricepi la fiinţele vii.*

— Dă-mi voie să te ajut să te întorci în pat, spuse Vulturul. Ajunge cât ai stat trează pentru prima dată.

*

Nicole era foarte mulţumită de ea. Reuşise în sfârşit să înconjoare complet perimetrul camerei fără a se opri.

— Bravo, spuse Vulturul, apărând lângă ea. Faci progrese uriaşe. Nici n-am crezut că ai să mergi atât de bine într-un timp atât de scurt.

— Acum am nevoie de nişte apă, spuse Nicole zâmbind. Corpul ăsta bătrân transpiră abundent.

Vulturul îi dădu un pahar cu apă de pe masă. După ce bău, Nicole se întoarse către prietenul ei extraterestru.

— Ai de gând să respecţi învoiala? întrebă ea. Ai o oglindă şi-un rând de haine în geamantanul de colo?

— Da, am, răspunse Vulturul. Ba chiar am adus şi cosmeticele pe care le-ai cerut… Dar mai întâi vreau să te consult, să văd cum răspunde inima ta la mişcare.

Ţinu în faţa ei un aparat mic, negru şi se uită la nişte semne care apărură pe ecranul micuţ.

— E bine, spuse el. Ba chiar excelent… Nici o neregulă. Doar un indiciu că inima ta munceşte din greu, ceea ce e de aşteptat la un om de vârsta ta.

— Pot să-l văd şi eu? întrebă Nicole, arătând spre aparatul de monitorizare; Vulturul i-l dădu. Presupun că chestia asta primeşte semnale din interiorul corpului meu… dar ce anume sunt toţi cârlionţii ăştia şi simbolurile ciudate de pe ecran?

— Ai în corp peste o sută de sonde micuţe, mai mult de jumătate fiind în zona inimii. Ele măsoară modul în care lucrează inima şi celelalte organe ale tale şi în plus reglează parametrii importanţi precum circulaţia sângelui şi distribuirea oxigenului. Unele sonde chiar suplimentează funcţiile biologice normale… Ceea ce vezi tu pe ecran este un rezumat al datelor din intervalul de timp în care ai făcut mişcare. Ele au fost comprimate şi transmise de procesorul din interiorul tău.

Nicole se încruntă.

— Poate că nu trebuia să întreb. Nu-i deloc plăcut să ştiu că am în mine atâtea chestii electronice.

— Sondele nu sunt chiar electronice, spuse Vulturul, cel puţin nu în sensul în care folosiţi cuvântul voi, oamenii. Şi sunt absolut necesare în acest moment al vieţii tale. Fără ele n-ai fi supravieţuit nici măcar o zi…

Nicole se uită lung la Vultur.

— De ce nu m-aţi lăsat să mor, pur şi simplu? întrebă ea. Sau aveţi un plan cu mine, care justifică toate eforturile? Mai am încă de îndeplinit vreun rol?

— Poate, spuse Vulturul, dar poate ne-am gândit că ţi-ar plăcea să-ţi vezi încă o dată familia şi prietenii.

— Mi-e greu să cred că dorinţele mele joacă un rol important în ierarhia valorilor voastre.

Vulturul nu răspunse. Se duse la geamantanul aşezat pe podea, lângă masă şi se întoarse cu o oglindă, o pânză umedă, o rochie simplă, albastră şi o trusă de cosmetice. Nicole îşi scoase cămaşa de noapte albă, se şterse peste tot cu pânza umedă şi îmbrăcă rochia. Inspiră adânc în timp ce Vulturul îi întindea oglinda.

— Nu-s convinsă că sunt pregătită pentru asta, spuse ea cu un zâmbet stins.

Dacă nu s-ar fi pregătit mental mai întâi, Nicole nu şi-ar fi recunoscut chipul în oglindă. Faţa ei arăta ca o cuvertură făcută din petice, adică din umflături şi zbârcituri. Părul, sprâncenele şi genele erau acum în parte albe, în parte cărunte. Primul ei impuls fu să plângă, dar reuşi să-şi stăpânească lacrimile. *Dumnezeule,* se gândi ea, *sunt atât de bătrână… Chiar sunt eu asta?*

Călăuzită de memorie, studie trăsăturile din oglindă în căutarea urmelor tinerei fermecătoare care fusese odată. Ici şi

colo vedea elemente dintr-un chip care fusese considerat cândva frumos, dar ochiul trebuia să ştie unde să se uite. Inima i se strânse când îşi aminti dintr-o dată un incident petrecut cu ani în urmă, când era adolescentă şi mergea cu tatăl ei pe un drum de ţară din apropierea casei lor din Beauvois. O bătrână sprijinită în baston venea înspre ei şi Nicole îşi întrebase tatăl dacă pot să traverseze drumul ca s-o evite.

— De ce? întrebase tatăl ei.

— Pentru că nu vreau s-o văd de aproape, răspunsese Nicole. E bătrână şi urâtă… Mă face să mă cutremur.

— Şi tu ai să fii bătrână într-o zi, spusese tatăl ei, refuzând să traverseze drumul.

Sunt bătrână şi urâtă, se gândi Nicole. *Şi chiar mă cutremur văzându-mă.* Îi înapoie oglinda Vulturului.

— Tu m-ai avertizat, spuse ea melancolică. Poate că trebuia să te ascult.

— Bineînţeles că eşti şocată, spuse Vulturul. Nu te-ai văzut de şaisprezece ani. Celor mai mulţi oameni le este greu să se împace cu procesul îmbătrânirii chiar dacă îl urmăresc zi de zi.

Îi întinse trusa cosmetică.

— Nu, mulţumesc, spuse deprimată Nicole, refuzând trusa. Situaţia e fără speranţă. Nici chiar Michelangelo n-ar putea să facă nimic cu faţa asta.

— Cum vrei, spuse Vulturul. Dar m-am gândit că s-ar putea să vrei să apelezi la cosmetice înainte de sosirea vizitatorului tău.

— Un vizitator! exclamă Nicole în egală măsură alarmată şi emoţionată. O să am un vizitator… Cine?

Întinse mâna după oglindă şi cosmetice.

— Cred că am să las să fie surpriză, spuse Vulturul. Vizitatorul tău va sosi în câteva minute.

Nicole se rujă şi se pudră, îşi pieptănă părul cărunt şi-şi pensă sprâncenele. Când termină, aruncă o privire dezaprobatoare în oglindă.

— Cam asta-i tot ce pot să fac, spuse ea mai mult pentru sine decât pentru Vultur.

Câteva minute mai târziu, Vulturul deschise uşa de pe cealaltă parte a camerei şi ieşi. Se întoarse însoţit de un octopăianjen. Nicole văzu culoarea bleumarin revărsându-se din fanta acestuia.

— Bună, Nicole. Cum te simţi? spuse octopăianjenul.

— *Doctore Blue!* ţipă Nicole emoţionată.

*

Doctorul Blue ţinea aparatul de monitorizare în faţa lui Nicole.

— Am să stau aici, cu tine până vei fi pregătită pentru transfer, spuse medicul octopăianjen. Vulturul are alte îndatoriri în momentul de faţă.

De-a lungul micului ecran alergau benzi de culoare.

— Nu înţeleg, spuse Nicole, Uitându-se în jos la aparat. Când Vulturul a folosit chestia asta, pe ecran apăreau numai cârlionţi şi alte simboluri ciudate.

— Acela era limbajul lor tehnic pentru scopuri speciale, spuse doctorul Blue. Incredibil de eficient, mult mai bun decât limbajul nostru în culori… Dar, fireşte, eu nu-l cunosc. De fapt, acest aparat este multilingvistic. Există chiar şi un modul de engleză.

— Şi cum comunici cu Vulturul când nu sunt eu prin preajmă? întrebă Nicole.

— Folosim amândoi culori, răspunse doctorul Blue. Ele îi parcurg fruntea de la stânga la dreapta.

— Glumeşti, spuse Nicole încercând să şi-l imagineze pe Vultur cu culori pe frunte.

— Deloc, răspunse octopăianjenul. Vulturul este uimitor. Sporovăieşte şi ţipă cu aviarii, miaună şi şuieră ca mirmipisicile…

Nicole nu mai văzuse până acum cuvântul „mirmipisică” în limbajul culorilor. Când ceru lămuriri, doctorul Blue îi spuse că în Grand Hotel trăiau acum şase dintre ciudatele creaturi şi că alte patru erau pe cale să iasă din cantalupii în germinare.

— Cu toate că toţi octopăianjenii şi oamenii au dormit în timpul lungului voiaj, cantalupii au fost lăsaţi să se dezvolte, devenind mirmipisici şi apoi materie sesilă, explică doctorul Blue. Deja sunt la următoarea generaţie.

Doctorul Blue puse aparatul pe masă.

— Deci care-i verdictul pentru azi, doctore? întrebă Nicole.

— Prinzi putere, răspunse doctorul Blue. Dar eşti în viaţă numai datorită tuturor sondelor suplinitoare care au fost introduse în corpul tău. La un moment dat va trebui să te gândeşti să…

— …Să-mi înlocuiesc inima… ştiu, spuse Nicole. Poate părea ciudat, dar ideea nu-mi surâde prea tare… nu ştiu exact de ce sunt împotriva ei… Poate fiindcă n-am înţeles încă pentru ce să

mai trăiesc… Ştiu că dacă Richard mai era în viaţă…

Se opri. Preţ de o clipă se văzu iar în camera de vizionare, urmărind cadrele cu ultimele secunde din viaţa lui Richard. De când se trezise, nu se gândise la acel moment.

— Te deranjează dacă te întreb ceva foarte personal? întrebă Nicole.

— Deloc, răspunse octopăianjenul.

— Am urmărit împreună moartea lui Richard şi Archie şi am fost atât de distrusă încât n-am mai ştiut de mine… Archie a fost omorât în acelaşi timp; el era partenerul tău de o viaţă. Totuşi, tu ai stat lângă mine şi mi-ai oferit alinare… Moartea lui Archie nu te-a întristat, nu te-a făcut să simţi că ai pierdut ceva?

Doctorul Blue nu răspunse imediat.

— Noi octopăianjenii suntem educaţi de la naştere să controlăm ceea ce oamenii numesc emoţii. Sigur, alternativii sunt foarte susceptibili la sentimente. Dar aceia dintre noi care…

— Cu tot respectul cuvenit, îl întrerupse Nicole cu blândeţe, eu nu ţi-am pus o întrebare clinică, aşa, ca de la medic la medic. Era o întrebare ca între prieteni.

În jurul capului octopăianjenului apăru o scurtă răbufnire de stacojiu, apoi alta albastră, fără legătură între ele.

— Da, am avut un sentiment de pierdere, spuse doctorul Blue. Dar ştiam că va veni, ori atunci, ori mai târziu. Când Archie s-a alăturat efortului de război, anihilarea lui a devenit certă… în plus, datoria mea în acel moment era să te ajut.

Uşa camerei se deschise şi intră Vulturul. Extraterestrul căra o cutie mare plină cu mâncare, îmbrăcăminte şi echipament divers. O informă pe Nicole că i-a adus costumul spaţial şi că în viitorul apropiat se va aventura în afara mediului controlat în care se afla în acel moment.

— Doctorul Blue spune că ştii să vorbeşti în culori, spuse în glumă Nicole. Vreau să-mi arăţi.

— Ce vrei să spun? replică Vulturul în benzi de culoare înguste care porneau din partea stângă a frunţii şi se derulau spre dreapta.

— Ajunge, spuse Nicole râzând. Eşti cu adevărat uimitor.

*

Nicole stătea în picioare pe podeaua fabricii uriaşe şi se uita lung la piramida din faţa ei. În dreapta, la mai puţin de un

kilometru, un grup de bioţi pentru scopuri speciale, între care o pereche de buldozere mamut, construiau un munte înalt.

— De ce faceţi toate astea? întrebă Nicole în microfonul micuţ din cască.

— Aceste lucruri fac parte din ciclul următor, răspunse Vulturul. Am stabilit că aceste construcţii îmbunătăţesc considerabil probabilitatea de a obţine ce vrem de la experiment.

— Aşadar, ştiţi deja ceva despre noii călători spaţiali?

— Nu cunosc răspunsul la întrebarea ta, spuse Vulturul. N-am nici o însărcinare asociată cu viitorul Ramei.

— Dar înainte ne-ai spus că se fac schimbări doar dacă este absolut necesar…

— Nu pot să te ajut, spuse Vulturul. Hai, urcă în electrocar, doctorul Blue vrea să se uite mai de aproape la munte.

Octopăianjenul arăta ciudat în costumul spaţial. De fapt, Nicole râsese zgomotos când îl văzuse prima dată pe doctorul Blue acoperit cu o ţesătură albă care i se mula ca o mănuşă pe corp şi pe cele opt tentacule. Pe cap, doctorul Blue avea o cască transparentă prin care se puteau citi uşor culorile.

În timp ce electrocarul traversa terenul plat în drum spre munte, Nicole îi spuse octopăianjenului, care stătea lângă ea:

— Am fost uimită când am ieşit prima dată… Nu, uimită nu-i un cuvânt destul de puternic… Tu şi Vulturul mi-aţi spus că ne aflăm într-o fabrică şi că Rama este pregătită pentru alt voiaj, dar nu m-am aşteptat la toate astea.

— Piramida a fost construită în jurul tău în timp ce dormeai, interveni Vulturul din faţă, de la volan. Fără să-ţi tulbure mediul. Dacă nu reuşeam să facem asta, ar fi fost nevoie să te trezim mult mai devreme.

— Pe tine nu te uimeşte toată afacerea asta? întrebă Nicole, cu faţa la doctorul Blue. Nu te întrebi ce fel de fiinţe au conceput acest proiect măreţ? Şi au creat şi o inteligenţă artificială precum Vulturul? Aproape imposibil de imaginat…

— Pentru noi nu e atât de greu, spuse octopăianjenul. Nu uita că am cunoscut de la început fiinţe superioare. Noi existăm ca fiinţe inteligente numai pentru că înaintaşii ne-au modificat genele. N-am avut în istoria noastră o perioadă în care să considerăm că suntem la apogeul vieţii.

— Nici noi nu vom mai avea, îngână Nicole. Istoria omenirii,

indiferent cum va evolua de aici înainte, este profund şi irevocabil modificată.

— Poate că nu, spuse Vulturul. Baza noastră de date indică faptul că unele specii nu sunt influenţate în mod semnificativ de contactul cu noi. Experimentele noastre sunt concepute în aşa fel încât să ia în considerare posibilitatea asta. Contactul are loc într-un interval de timp finit şi numai cu un procent mic din populaţie. Nu există interacţiune continuă, decât dacă specia supusă studiului acţionează în mod deschis pentru a o cere… Mă îndoiesc că, în momentul de faţă, viaţa pe Pământ diferă mult de cea care ar fi fost dacă nici o navă spaţială Rama n-ar fi vizitat sistemul vostru solar.

Nicole se aplecă în scaun.

— Ştii sigur asta? întrebă ea. Sau doar bănuieşti?

Vulturul răspunse evaziv.

— Bineînţeles că apariţia Ramei v-a schimbat istoria spuse el. Multe evenimente importante nu s-ar fi petrecut dacă n-ar fi avut loc nici un contact. Dar peste o sută sau cinci sute de ani… Cât de diferit va fi atunci Pământul de ceea ce ar fi fost…

— Dar punctul de vedere al oamenilor *trebuie* să se fi schimbat, îl întrerupse Nicole. Cunoaşterea faptului că în univers există, sau cel puţin a existat într-o epocă anterioară, o inteligenţă suficient de avansată pentru a construi o navă robot interstelară de dimensiunile unui oraş foarte mare, nu poate fi considerată o informaţie fără importanţă… Ea creează o nouă perspectivă pentru întreaga experienţă umană. Religia, filozofia, chiar şi principiile fundamentale ale biologiei trebuie să fie revizuite în prezenţa…

Vulturul o întrerupse.

— Mă bucur să constat că optimismul şi idealismul tău au supravieţuit cel puţin într-o mică măsură în toţi aceşti ani… Aminteşte-ţi, totuşi, că în Noul Eden oamenii *ştiau* că trăiesc într-un spaţiu anume construit pentru ei de extratereştri. Au aflat, de la tine şi de la alţii, că sunt continuu sub observaţie. Şi cu toate astea, când le-a devenit clar că extratereştrii, indiferent cine ar fi fost ei, nu intenţionează să se amestece în activitatea zilnică a oamenilor, existenţa acelor fiinţe avansate a devenit irelevantă.

Electrocarul ajunse la baza muntelui.

— Am vrut să vin aici din curiozitate, spuse doctorul Blue.

După cum ştiţi, nu aveam munţi în ţinutul nostru din Rama. Şi nici în regiunea unde mi-am trăit copilăria, pe planeta mea natală, nu erau mulţi… Mă gândeam că ar fi plăcut să stai în vârf…

— Am rechiziţionat unul dintre buldozerele mari, spuse Vulturul. Călătoria spre pisc va dura numai zece minute… Pe alocuri s-ar putea să vă sperie cât de abrupt e urcuşul, dar nu e nici un pericol atâta timp cât aveţi centurile de siguranţă.

*

Nicole nu era prea bătrână ca să savureze urcuşul spectaculos. Buldozerul, mare cât o clădire administrativă, nu avea scaune prea confortabile pentru pasageri, iar unele denivelări erau foarte pronunţate, dar priveliştile care se deschideau în faţa lor pe măsură ce urcau meritau din plin neplăcerile. Muntele avea peste un kilometru înălţime şi cam zece kilometri la bază, pe circumferinţa aproximativ rotundă. Când buldozerul parcurse un sfert din distanţa până în vârf, Nicole putu să vadă clar piramida în care stătea. Mai departe, în toate direcţiile, orizontul era punctat cu construcţii izolate al căror scop nu-l cunoştea.

Aşadar, totul reîncepe, se gândi Nicole. *Această Rama reconstruită va intra curând în alt set de sisteme solare. Oare ce va găsi? Cine sunt călătorii spaţiali care vor păşi după noi pe acest teren? Sau vor urca acest munte?*

Buldozerul se opri pe un platou aflat foarte aproape de vârf şi cei trei pasageri coborâră. Priveliştea îţi tăia respiraţia. Uitându-se la peisaj, Nicole îşi aminti cât se minunase în prima ei călătorie pe Rama, când se afla în funicularul cu scaune şi privea vasta lume extraterestră care se întindea în faţa ei. *Îţi mulţumesc că m-ai ţinut în viaţă,* îi spuse ea în gând Vulturului. *Ai avut dreptate. Chiar şi numai această experienţă şi amintirile pe care mi le declanşează sunt motive mai mult decât suficiente pentru a merge mai departe.*

Nicole se întoarse şi privi muntele. Văzu ceva mic, de culoare roşie, intrând şi ieşind în zbor în nişte desişuri aflate la doar douăzeci de metri distanţă. Se duse acolo şi prinse cu mâna unul din obiectele zburătoare. Acesta avea mărimea şi forma unui fluture. Aripile îi erau decorate cu un model fantezist, fără simetrie sau tipar. Îi dădu drumul şi apoi prinse altul. Modelul de pe al doilea fluture raman era total diferit, dar tot bogat în

culori.

Vulturul şi doctorul Blue veneau în spatele ei. Nicole le arătă ce are în mână.

— Bioţi zburători, spuse Vulturul, fără vreun alt comentariu.

Nicole se minună din nou de micuţa creatură. *În fiecare zi se întâmplă ceva uimitor,* şi-l aminti ea pe Richard spunând. *Şi astfel ni se aminteşte mereu ce bucurie e să fii în viaţă.*

02

Nicole abia îşi terminase baia când cei doi bioţi intrară în cameră. Unul era crab, iar celălalt semăna cu un uriaş camion-jucărie. Crabul îşi folosi cleştii puternici şi o uimitoare combinaţie de ustensile ajutătoare pentru a tăia în bucăţi manevrabile containerul de dormit al lui Nicole. Bucăţile fură apoi depozitate pe platforma camionului. În drum spre ieşirea din cameră, mai puţin de un minut mai târziu, crabul înhăţă cada albă şi toate scaunele rămase şi le stivui peste bucăţile de pe platforma camionului. Apoi apucă masa şi şi-o puse pe spate, după care dispăru din camera goală, pe urmele biotului camion.

Nicole îşi aranjă rochia.

— N-am să uit niciodată prima oară când am văzut un biot crab, le spuse celor doi tovarăşi ai ei. L-am văzut pe un ecran uriaş, în centrul de control al misiunii Newton, cu mulţi, mulţi ani în urmă. Toţi am fost îngroziţi.

— Aşadar, astăzi e ziua cea mare, spuse în culori doctorul Blue câteva clipe mai târziu. Eşti pregătită să te muţi la Grand Hotel?

— Probabil că nu, răspunse Nicole zâmbind. Din ce mi-aţi spus tu şi Vulturul deduc că m-am bucurat de ultimele momente de singurătate.

— Familia şi prietenii tăi sunt foarte emoţionaţi că au să te vadă, spuse Vulturul. I-am vizitat ieri şi le-am spus că vii… Ai să stai cu Max, Eponine, Ellie, Marius şi Nikki. Patrick, Nai, Benjy, Kepler şi Maria stau alături… După cum ţi-am povestit săptămâna trecută, Patrick şi Nai o tratează pe Maria ca pe propria lor fiică… Ei ştiu întreaga poveste despre cum ai salvat-o pe Maria în timpul bombardamentelor…

— Nu ştiu dacă „salvat” e chiar cuvântul potrivit, spuse Nicole, amintindu-şi cu claritate ultimele ore din vechea navă spaţială Rama. Am luat-o pentru că nu era nimeni care să aibă

grijă de ea. Oricine ar fi făcut acelaşi lucru.

— I-ai salvat viaţa, spuse Vulturul. La nici o oră după ce ai părăsit grădina zoologică cu fetiţa în braţe, trei bombe mari au distrus complexul şi două din sectoarele învecinate. Dacă n-ai fi găsit-o, Maria ar fi fost omorâtă cu certitudine.

— Acum e o tânără frumoasă şi inteligentă, spuse doctorul Blue. Am întâlnit-o o dată, în trecere, acum câteva săptămâni. Ellie spune că Maria e incredibil de energică. După spusele ei, Maria se scoală prima şi se culcă ultima.

La fel ca şi Katie, nu se putu abţine Nicole să se gândească. *Cine eşti tu, Maria?* se întrebă ea. *Şi de ce ai fost trimisă în viaţa mea chiar în acel moment?*

— …Ellie mi-a mai spus că Maria şi Nikki sunt nedespărţite, spunea doctorul Blue. Studiază împreună, mănâncă împreună şi vorbesc neîncetat despre toate… Nikki i-a povestit Mariei totul despre tine.

— Cum aşa? întrebă Nicole zâmbind. Nikki nu avea nici patru ani ultima dată când am văzut-o. Copiii speciei noastre nu reţin amintiri din primii lor ani de viaţă…

— Ba reţin categoric dacă-şi petrec următorii cincisprezece ani dormind, spuse Vulturul. Şi Kepler şi Galileo au amintiri foarte clare din primii lor ani… Dar putem vorbi despre toate astea în timpul călătoriei. Acum e vremea să plecăm.

Vulturul îi ajută pe Nicole şi pe doctorul Blue să-şi pună costumele spaţiale. Apoi ridică geamantanul cu lucrurile lui Nicole.

— Am băgat aici, lângă haine, trusa ta medicală, precum şi cosmeticele pe care le-ai folosit în aceste ultime zile, spuse el.

— Trusa mea medicală? întrebă Nicole şi râse. Doamne, aproape uitasem… O aveam la mine când am găsit-o pe Maria, nu-i aşa?… Mulţumesc.

Cei trei ieşiră din camera aflată la nivelul inferior al marii piramide şi trecură pe sub arcada înaltă a intrării în clădire. Afară, în lumina strălucitoare din fabrică, îi aştepta electrocarul.

— Ne va lua cam o jumătate de oră să ajungem la ascensoarele de mare viteză, spuse Vulturul. Naveta noastră este parcată la Doc, la nivelul cel mai de sus.

În timp ce electrocarul se îndepărta, Nicole se întoarse şi se uită în spate. În spatele piramidei se afla muntele înalt pe care îl urcaseră cu trei zile înainte.

— Chiar n-ai nici o idee de ce există bioţii fluturi? întrebă Nicole în microfonul din cască.

— Nu, răspunse Vulturul. Misiunea mea se limitează la ciclul vostru.

Nicole continuă să se uite în urmă. Electrocarul trecu pe lângă un set de stâlpi înalţi, zece sau douăsprezece în total, legaţi între ei cu sârmă la vârf, la mijloc şi la bază. *Toate astea vor face parte din noua Rama,* se gândi Nicole. Brusc, îi trecu prin minte că era pe punctul de a părăsi pentru ultima dată lumea Ramei. O cuprinse un puternic sentiment de tristeţe. *Ăsta a fost căminul meu,* îşi spuse ea, *şi-l părăsesc pentru totdeauna.*

Fără să se întoarcă, îl întrebă pe Vultur:

— Aş putea să văd câteva din celelalte părţi ale Ramei înainte de a o părăsi pentru totdeauna?

— Pentru ce?

— Nu ştiu sigur… răspunse Nicole. Poate doar ca să zăbovesc o oră în plus printre amintirile mele.

— Cele două calote şi Semicilindrul Sudic au fost deja complet remodelate. Nu le-ai recunoaşte. Marea Cilindrică a fost golită şi înlăturată. Chiar şi New York-ul e în curs de demontare.

— Dar încă nu-i complet distrus, nu-i aşa? întrebă Nicole.

— Nu, încă nu, răspunse Vulturul.

— Atunci putem merge acolo, te rog, doar puţin?

Te rog, fă-i pe plac unei bătrâne, spuse în gând Nicole. *Chiar dacă nici ea însăşi nu înţelege de ce.*

— Bine, spuse Vulturul, dar o să întârziem. New York-ul e în altă parte a fabricii.

*

Stăteau pe un parapet aproape de vârful unuia din zgârie-norii înalţi. Cea mai mare parte a New York-ului dispăruse, uluitoarea putere a bioţilor masivi transformând clădirile în mormane de moloz. Nu mai rămăseseră decât douăzeci sau treizeci de clădiri în jurul unei pieţe.

— Sub oraş erau trei adăposturi, îi explică Nicole octopăianjenului. Unul pentru noi, unul pentru aviari şi al treilea ocupat de verii tăi… Eram jos în adăpostul aviarilor când Richard a venit să mă salveze…

Se opri. Îşi dădu seama că doctorul Blue mai auzise o dată povestea şi-şi aminti că octopăianjenii nu uitau niciodată nimic.

— Te deranjează?

— Te rog să continui, spuse doctorul Blue.

— Cât timp am stat pe insula asta, nici unul dintre noi n-a ştiut că se poate intra într-unele din clădirile astea. Nu-i uimitor? O, ce mult aş vrea ca Richard să mai fi fost în viaţă, ca să-i fi văzut faţa când Vulturul a deschis uşa octoedrului… Ar fi fost foarte şocat… în tot cazul, Richard s-a întors pe Rama să mă caute… Şi pe urmă ne-am îndrăgostit unul de altul şi am găsit soluţia să fugim de pe insulă, cu ajutorul aviarilor… A fost o perioadă formidabilă…

Nicole făcu un pas înainte, apucă balustrada cu ambele mâini şi se uită în jur. În minte, vedea New York-ul aşa cum fusese. *Acolo erau fortificaţiile. Dincolo de ele era Marea Cilindrică… iar undeva în mijlocul acelor grădini urâte de metal erau magazia şi puţul în care era să mor.*

Lacrimile veniră pe nepregătite. I se prelinseră din ochi şi i se rostogoliră pe obraji. Nicole nu se întoarse. *Acolo, sub acel sol, s-au născut cinci dintre cei şase copii ai mei,* se gândi ea. *Chiar în afara adăpostului nostru l-am găsit pe Richard, după doi ani de dispariţie. Era în comă.*

Amintirile îi veneau în minte una după alta, fiecare aducând o uşoară durere de inimă şi un nou potop de lacrimi. Nu le putea opri. Pe rând, se vedea coborând în adăpostul octopăianjenilor pentru a o salva pe Katie, simţea emoţia şi euforia de a zborului peste marea Cilindrică, legată cu un ham de cei trei aviari. *Până la urmă trebuie să murim,* se gândi Nicole ştergându-şi ochii cu dosul mâinii, *pentru că la un moment dat în creierul nostru nu mai rămâne loc pentru noi amintiri.*

În timp ce se uita la New York-ul demolat, transformându-l în minte în ceea ce fusese cândva, Nicole îşi aminti cu claritate o epocă şi mai de demult din viaţa ei. Îşi aminti o seară rece de toamnă târzie din Beauvois, din ultimele ei zile pe Pământ, chiar înainte ca ea şi Geneviève să plece la schi la Davos. Nicole stătea cu tatăl şi cu fiica ei în faţa căminului din vila lor. În seara aceea Pierre fusese foarte melancolic. Le împărtăşise lui Nicole şi Geneviève multe momente deosebite din vremea în care o curtase pe mama lui Nicole.

Mai târziu, la culcare, Geneviève îşi întrebase mama:

— De ce vorbeşte bunicul atât de mult despre ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă?

— Fiindcă, pentru el, asta e important, răspunsese Nicole.

Iertaţi-mă, spuse în gând Nicole, continuând să privească zgârie-norii din faţa ei. *Iertaţi-mă, voi, toţi vârstnicii ale căror poveşti le-am ignorat. N-am vrut să fiu nepoliticoasă, nici condescendentă. Pur şi simplu nu înţelegeam ce înseamnă să fii bătrân.*

Nicole oftă, inspiră adânc şi se întoarse.

— Te simţi bine? întrebă doctorul Blue.

Nicole dădu din cap.

— Îţi mulţumesc pentru asta, îi spuse ea, cu glasul tremurând. Acum sunt gata de plecare.

*

Nicole văzu luminile de îndată ce mica lor navetă ieşi din hangar. Deşi îi despărţeau de ele peste o sută de kilometri, luminile reprezentau deja o privelişte magnifică pe fundalul de beznă şi stele îndepărtate.

Vulturul explică:

— Această Bază de Tranzit are un vârf în plus, formând un tetraedru perfect. Baza de Tranzit din apropierea lui Sirius pe care aţi vizitat-o voi nu avea un Modul al Cunoaşterii.

Nicole se uită pe fereastra navetei, ţinându-şi răsuflarea. Construcţia iluminată care se rotea încet în depărtare părea ireală, ca o plăsmuire a imaginaţiei ei. În vârfuri erau patru sfere mari, legate una de alta prin şase coridoare de transport liniare. Toate sferele aveau exact aceeaşi mărime. Toate cele şase linii subţiri de legătură aveau aceeaşi lungime. De la distanţa asta, luminile individuale din interiorul Bazei de Tranzit transparente se combinau într-un tot, astfel încât întreaga construcţie părea o mare torţă tetraedrică în întunecimea cosmosului.

— E frumoasă, spuse Nicole, negăsind alte cuvinte care să exprime uimirea şi admiraţia pe care le simţea.

— Ar trebui s-o vezi de pe puntea de observaţie din zona noastră de locuit, spuse doctorul Blue. E ameţitoare. Ne aflăm destul de aproape pentru a putea vedea diferitele lumini din interiorul sferelor şi chiar pentru a urmări vehiculele care se deplasează în lungul coridoarelor de transport… Mulţi dintre cei care stau la Grand Hotel petrec ore întregi pe punte şi se distrează făcând supoziţii despre activităţile reprezentate de mişcarea luminilor din interior.

Nicole simţi că i se face pielea ca de găină în timp ce privea în tăcere Baza de Tranzit. Auzi un glas îndepărtat, glasul

Francescăi Sabattini, rostind o poezie pe care o învăţase pe de rost în şcoală.

„Tigrule! Tigrule! lumină aprinsă
În pădurile nopţii,
Ce mână, ce ochi nemuritor
Ţi-ar putea descrie teribila simetrie?”

Cel care l-a creat pe Miel te-a creat oare şi pe tine? se întrebă Nicole în timp ce tetraedrul de lumină continua să se rotească. Îşi aminti o conversaţie avută într-o noapte târziu cu Michael O’Toole când stăteau la Baza de Tranzit din apropiere de Sirius. „După experienţa asta trebuie să-l descătuşăm pe Dumnezeu”, spusese Michael. „Şi să înlăturăm toate limitele pe care i le atribuim în mod homocentrist… Dumnezeul care i-a creat pe arhitecţii Bazei de Tranzit probabil că se amuză de jalnicele noastre încercări de a-L defini în termeni pe care noi, oamenii, îi putem înţelege cu uşurinţă.”

Baza de Tranzit o fascina pe Nicole. Chiar şi de la această distanţă, diferite aspecte pe care le prezenta tetraedrul în timp ce se rotea încet erau hipnotizante. Sub ochii ei, construcţia ajunse într-o poziţie în care unul dintre cele patru triunghiuri echilaterale care formau feţele ei goale se afla într-un plan perpendicular pe direcţia de zbor a navetei. Cele patru vârfuri, care în realitate erau la vreo treizeci de kilometri în spatele planului, pe partea opusă lui Nicole, păreau un nod de lumină în mijlocul triunghiului orientat spre ea.

Naveta îşi schimbă brusc direcţia şi Baza de tranzit nu se mai văzu. În schimb, Nicole în depărtare văzu o stea galbenă, solitară.

— Aceea este Tău Ceti, îi spuse Vulturul, o stea care seamănă foarte mult cu Soarele vostru.

— Pot să te întreb de ce e aşezată această Bază de Tranzit aici, în vecinătatea lui Tău Ceti?

— Este un amplasament temporar optim, menit să sprijine activităţile noastre de colectare de date în această parte a galaxiei, răspunse Vulturul.

Nicole îl înghionti pe doctorul Blue.

— Se întâmplă ca inginerii voştri să vorbească uneori într-un jargon neinteligibil, în culori? întrebă ea zâmbind. Gazda noastră

tocmai ne-a oferit un non-răspuns.

— Noi, ca specie, suntem mai umili decât voi, răspunse octopăianjenul. Probabil că şi asta se datorează relaţiei noastre cu Înaintaşii. N-avem pretenţia că suntem capabili să înţelegem totul.

— Am vorbit foarte puţin despre ai tăi de când m-am trezit, se scuză Nicole, simţindu-se dintr-o dată egocentrică. Totuşi, îmi amintesc că mi-ai spus că fostul vostru Optimizator Şef şi echipa ei, precum şi toţi cei care au purtat războiul, au fost anihilaţi sistematic. Noua conducere se descurcă bine?

— Mai mult sau mai puţin, având în vedere dificultatea situaţiei noastre, răspunse doctorul Blue. Jamie lucrează în eşaloanele inferioare ale noii conduceri şi e ocupat aproape tot timpul. N-am reuşit să ajungem cu adevărat la un oarecare echilibru în colonia noastră, din cauză că există fricţiuni constante în afară.

— Dintre care cele mai multe sunt provocate de oamenii de la bord, adăugă Vulturul. N-am discutat până acum subiectul ăsta, Nicole, şi poate că e timpul s-o facem… Ne-a surprins neputinţa semenilor tăi de a se adapta la traiul în comun cu alte specii. Numai foarte puţini dintre ei s-au împăcat cu ideea că alte specii pot fi la fel de importante şi capabile ca ei.

— Eu ţi-am spus asta la scurt timp după ce ne-am cunoscut, cu ani în urmă, spuse Nicole. Ţi-am atras atenţia că, din multe motive istorice şi sociologice, oamenii reacţionează în moduri foarte diferite la ideile şi conceptele noi.

— Ştiu că mi-ai spus, dar ne-a indus în eroare experienţa cu tine şi familia ta, răspunse Vulturul. Până să trezim toţi supravieţuitorii, ajunsesem la concluzia provizorie că evenimentele petrecute în Noul Eden, când oamenii agresivi au preluat controlul, au fost o anomalie care poate fi explicată printr-o alcătuire aparte a coloniei. Acum, după un an de observare a interacţiunilor de la Grand Hotel, am concluzionat, că într-adevăr, pe Rama am avut de a face cu un eşantion tipic de oameni.

— S-ar părea că voi avea de înfruntat o situaţie neplăcută, spuse Nicole. Mai sunt şi alte lucruri pe care trebuie să le ştiu înainte să ajungem?

— Nu prea, răspunse Vulturul. Acum avem totul sub control. Sunt convins că tovarăşii tăi îţi vor împărtăşi detaliile cele mai

importante din experienţa lor… în plus, situaţia actuală este temporară, iar această fază aproape că s-a încheiat.

Doctorul Blue spuse:

— La început, toţi supravieţuitorii din Rama au fost împrăştiaţi prin steaua de mare. În fiecare rază era un număr de oameni, un număr de octopăianjeni şi câteva dintre animalele noastre utilitare cărora li s-a permis să supravieţuiască datorită rolului vital pe care-l au în structura noastră socială. Toate astea s-au schimbat câteva luni mai târziu, în principal din cauză că oamenii au continuat să se comporte agresiv… Acum fiecare specie locuieşte într-o singură regiune…

— Segregare, spuse cu mâhnire Nicole. Asta e una din caracteristicile definitorii ale speciei mele.

— Acum, interacţiunile dintre specii au loc numai în cafenea şi-n alte încăperi comune din centrul stelei de mare, spuse Vulturul. Totuşi, mai mult de jumătate din oameni nu-şi părăsesc raza decât ca să mănânce, şi chiar şi atunci evită cu grijă interacţiunile cu celelalte specii… Din punctul nostru de vedere, fiinţele umane sunt uluitor de xenofobe. În baza noastră de date nu există prea multe exemple de călători spaţiali care să fie atât de retrograzi din punct de vedere sociologic ca specia ta.

Naveta schimbă direcţia şi magnificul tetraedru apăru din nou în câmpul lor vizual. Acum era mult mai aproape. Puteau să distingă mai multe surse de lumină individuale, atât în interiorul sferelor cât şi în liniile de transport lungi şi subţiri care le legau. Nicole se uită la frumuseţea din faţa ei şi oftă din greu. Conversaţia cu Vulturul şi Doctorul Blue o deprimase. *Poate că Richard avea dreptate,* se gândi ea, *poate că omenirea nu poate fi schimbată decât dacă i se şterge memoria cu totul şi o ia de la început, într-un mediu nou, cu un sistem operaţional îmbunătăţit.*

*

Pe măsură ce naveta se apropia de steaua de mare, Nicole simţea şi mai puternic golul din stomac. Îşi spuse să nu-şi facă griji pentru lucruri prosteşti, cu toate astea nu se simţea deloc bine din cauza înfăţişării ei. Se uită în oglindă şi-şi refăcu machiajul. Nu reuşi să-şi alunge neliniştea. *Sunt bătrână,* se gândi ea. *Copiii mă vor considera urâtă.*

Steaua de mare nu era nici pe departe la fel de întinsă ca

Rama. Nicole înţelese uşor de ce era atât de aglomerată în interior. Vulturul îi explicase că intervenţia reprezentase o soluţie pentru situaţii neprevăzute şi, ca urmare, Rama sosise la Baza de Tranzit cu câţiva ani mai devreme decât fusese iniţial programat. Steaua de mare, o navă spaţială scoasă din uz care scăpase cumva procesului de reciclare, fusese transformată într-un hotel temporar care să-i găzduiască pe ocupanţii Ramei până puteau fi mutaţi în altă parte.

— Deci tu n-ai să vii cu mine? îl întrebă Nicole pe Vultur.

— Nu, răspunse el. Am treabă la Baza de Tranzit.

— Te voi însoţi eu pe puntea de observaţie, până la intrarea în raza oamenilor, spuse doctorul Blue. După aceea trebuie să te descurci singură. Din fericire, camera voastră nu e departe de intrarea în rază.

Vulturul rămase în navetă, iar Nicole şi doctorul Blue coborâră. Pasărea-om extraterestră le făcu cu mâna în semn de rămas bun, iar Nicole şi octopăianjenul intrară în sas. După câteva minute intrară într-un vestiar mare, unde-i întâmpină robotul cunoscut ca Marele Bloc.

— Bine ai venit, Nicole des Jardins Wakefield, spuse uriaşul robot. Ne bucurăm că în sfârşit ai sosit... Te rog să-ţi laşi costumul spaţial pe banca din apropiere.

Marele Bloc, înalt de trei metri fără un pic, lat de aproape doi metri şi construit din blocuri paralelipipedice asemănătoare cuburilor cu care se jucau copiii oamenilor, arăta exact ca robotul care supraveghease testele la care Nicole şi familia ei fuseseră supuşi la Baza de Tranzit de lângă Sirius, cu ani în urmă, înainte de întoarcerea lor în sistemul solar.

Marele Bloc spuse cu glasul lui mecanic:

— Deşi sunt sigur că nu vei crea probleme, vreau să-ţi amintesc că toate comenzile date de mine sau de unul dintre roboţii similari mai mici trebuie urmate fără ezitare. Menirea noastră este să păstrăm ordinea în această navă spaţială... Acum, vă rog să mă urmaţi.

Marele Bloc se răsuci, pivotând pe articulaţiile de la jumătatea trupului şi porni rulând pe singurul lui picior cilindric.

— Această încăpere mare este numită puntea de observaţie, spuse octopăianjenul. În mod obişnuit este cea mai frecventată dintre camerele comune. Am golit-o temporar în seara asta, pentru a-ţi fi mai uşor să ajungi la camera ta.

Doctorul Blue şi Nicole se opriră un minut în faţa uriaşei ferestre care dădea spre Baza de Tranzit. Priveliştea era cu adevărat spectaculoasă, dar Nicole nu-şi putea concentra atenţia pe frumuseţea şi simetria superbei arhitecturi extraterestre. Era nerăbdătoare să-şi vadă familia şi prietenii.

Marele Bloc rămase pe puntea de observaţie, iar Nicole şi însoţitorul ei octopăianjen porniră pe holul lat care înconjura nava spaţială. Doctorul Blue îi explică lui Nicole cum să localizeze şi să identifice locurile în care opreau micile tramvaie. De asemenea, octopăianjenul o informă pe Nicole că oamenii erau în a treia rază, în oricare direcţie o lua de la staţia navetei, iar octopăianjenii în cele două raze aflate imediat lângă staţie, în sensul acelor de ceasornic.

— Raza a patra şi a cincea sunt proiectate diferit. Acolo trăiesc toate fiinţele care sunt puse sub pază.

— Să înţeleg că Galileo se află într-un fel de închisoare? întrebă Nicole.

— Nu chiar, răspunse Doctorul Blue. Doar că în acea parte a stelei de mare sunt mult mai mulţi roboţi mai mici.

Coborâră împreună din tramvai după ce străbătură jumătate din circumferinţa interioară a stelei de mare. Când ajunseră la intrarea razei locuită de oameni, doctorul Blue ţinu aparatul de monitorizare în faţa lui Nicole şi citi culorile de pe ecran. Pe baza datelor iniţiale pe care le văzu, octopăianjenul folosi cilii de pe dosul unui tentacul pentru a cere mai multe informaţii.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Nicole.

— Inima ta a avut câteva palpitaţii în ultima oră, răspunse octopăianjenul. Am vrut să verific amplitudinea şi frecvenţa aritmii lor.

— Sunt foarte emoţionată, spuse Nicole. La oameni e normal ca emoţiile să producă variaţii de ritm cardiac.

— Știu, spuse doctorul Blue, dar Vulturul mi-a dat instrucţiuni să am mare grijă.

Câteva secunde, octopăianjenul nu mai spuse nimic în culori şi studie datele de pe ecran.

— Cred că e în regulă, spuse el în cele din urmă, dar dacă simţi cea mai mică durere în piept sau respiri sacadat, nu ezita să apeşi pe butonul de urgenţă din camera ta.

Nicole îl îmbrăţişă pe doctorul Blue.

— Îţi mulţumesc foarte mult. Ai fost minunat.

— Mi-a făcut plăcere, spuse doctorul Blue. Sper ca totul să meargă bine... Camera ta are numărul patruzeci şi unu, pe holul ăsta, cam a douăzecea uşă pe stânga. Tramvaiul opreşte din cinci în cinci camere.

Nicole trase adânc aer în piept şi se întoarse. Tramvaiul mai mic o aştepta. Porni într-acolo şi, după ce se mai uită o dată la doctorul Blue şi-i făcu cu mâna, urcă în tramvai. Un minut sau două mai târziu ajunse în faţa unei uşi obişnuite pe care era scris cu vopsea numărul patruzeci şi unu.

Bătu la uşă. Uşa se deschise imediat şi cinci feţe zâmbitoare o întâmpinară.

— Bine-ai venit la Grand Hotel, spuse Max cu un zâmbet larg şi cu braţele deschise. Intră şi îmbrăţişează un băiat de fermier din Arkansas.

De îndată ce păşi în cameră, Nicole simţi o mână pe a ei.

— Bună, mamă, spuse Ellie.

Nicole se întoarse şi se uită la fiica ei cea mică. Ellie încărunţea la tâmple, dar avea ochii la fel de limpezi şi scânteietori ca totdeauna.

— Bună, Ellie, spuse Nicole, izbucnind în plâns.

Erau doar primele lacrimi pe care avea să le verse în timpul celor câteva ore ale reîntâlnirii.

03

Încăperea lor era pătrată, cu latura de aproximativ şapte metri. Mai dispuneau de o cameră de baie cu chiuvetă, duş şi toaletă şi de o debara alăturată mare, deschisă, în care se aflau toate hainele şi celelalte lucruri ale lor. Când venea ora de culcare, scoteau din debara rogojinile de dormit, care erau rulate zilnic şi le întindeau pe podea.

În prima noapte, Nicole dormi între Ellie şi Nicole, în timp ce Max, Eponine şi Marius dormiră în cealaltă parte a camerei, lângă singurele lor piese de mobilier: masa şi cele şase scaune. Nicole fusese atât de istovită încât adormise imediat, înainte ca lumina să se stângă şi ceilalţi să-şi fi terminat pregătirile de culcare. După ce dormi fără vise vreo cinci ore, Nicole se trezi brusc, neştiind la început unde se află.

Culcată, înconjurată de întuneric şi tăcere, Nicole se gândi la evenimentele din seara precedentă. În timpul reîntâlnirii fusese atât de copleşită de emoţii încât nu avusese timp cu adevărat

să-şi clarifice reacţiile. Imediat după ce Nicole intrase în cameră, Nikki se dusese alături să-i cheme pe ceilalţi. În următoarele două ore, în camera aglomerată fuseseră unsprezece oameni, cel puţin trei sau patru vorbind concomitent. Pe parcursul celor două ore, Nicole vorbise cu fiecare persoană în parte, dar îi fusese imposibil să discute ceva în profunzime.

Cei patru tineri, Kepler, Marius, Nikki şi Maria fuseseră foarte timizi. Maria, ai cărei uimitori ochi albaştri contrastau puternic cu pielea arămie şi părul negru, lung, îi mulţumise îndatoritoare pentru faptul că o salvase. De asemenea, recunoscuse politicoasă că nu are nici un fel de amintiri din perioada de dinainte de a adormi. Nikki fusese emoţionată şi rezervată în timpul scurtului tête-à-tête cu bunica ei. Lui Nicole i se păruse că detectează o oarecare frică în ochii lui Nikki, dar Ellie îi spusese mai târziu că ce văzuse ea era probabil uimire şi respect, căci se spuseseră despre ea atâtea poveşti încât Nikki considera că întâlneşte o legendă vie.

Cei doi băieţi fuseseră politicoşi, dar rezervaţi. În timpul serii, Nicole îl văzu o dată pe Kepler privind-o foarte intens, din cealaltă parte a camerei. Nicole îşi spuse că era primul om cu adevărat bătrân pe care-l vedeau băieţii. *Bărbaţii tineri, mai ales, au probleme în a se confrunta cu femeile bătrâne şi zbârcite,* se gândi Nicole. *Asta le spulberă fanteziile despre membrele sexului opus.*

Benjy o întâmpinase cu o îmbrăţişare lipsită de inhibiţii. O ridicase de la podea în braţele lui puternice şi ţipase de bucurie.

— Ma-ma, ma-ma, spusese el învârtind-o în aer.

Benjy părea să se simtă foarte bine. Nicole descoperise cu mirare că părul i se rărise la tâmple şi că arăta ca un unchi. Mai târziu îşi spusese că înfăţişarea lui Benjy nu era chiar atât de surprinzătoare, întrucât avea în jur de patruzeci de ani.

Patrick şi Ellie o primiseră foarte călduros. Ellie arăta foarte obosită, dar spusese că e din cauză că avusese o zi plină. Îi explicase că şi-a asumat sarcina de a stimula activităţile sociale mixte la Grand Hotel.

— Atâta lucru pot să fac şi eu, întrucât vorbesc limba octopăianjenilor, spusese Ellie. Sper că-mi vei da o mână de ajutor de îndată ce-ţi recapeţi forţele.

Patrick îi vorbise încet despre îngrijorarea lui cu privire la Nai.

— Situaţia asta a lui Galileo o distruge, mamă, spusese fiul ei.

E furioasă din cauză că acele capete pătrate, cum le zicem noi, l-au luat pe Galileo din zonele normale de trai fără multe explicaţii şi fără ceea ce noi am numi „procesul corespunzător”. Mai e supărată şi pentru că n-are voie să stea cu el mai mult de două ore pe zi… Sunt convins că o să-ţi ceară ajutorul.

Nai se schimbase. Scânteia şi blândeţea îi dispăruseră din ochi şi era anormal de negativistă, lucru care ieşi la iveală chiar de la primele vorbe.

— Nicole, trăim aici în cel mai rău tip de stat poliţienesc, spusese Nai. Mult mai rău decât sub Nakamura. După ce te instalezi, am să-ţi povestesc multe lucruri.

Max Pucket şi adorabila lui soţie franţuzoaică, Eponine, îmbătrâniseră şi ei la fel ca ceilalţi, dar era limpede că dragostea pe care şi-o purtau reciproc şi dragostea amândurora pentru fiul lor, Marius, îi susţinea în fiecare zi. Eponine ridicase din umeri când Nicole o întrebase dacă o deranjau condiţiile de trai, mai precis înghesuiala.

— Nu prea, răspunsese ea. Nu uita că în copilărie am trăit într-un orfelinat din Limoges… în plus, sunt fericită că trăiesc şi că-i am pe Max şi pe Marius. Mulţi ani nici nu m-am gândit că am să trăiesc suficient de mult ca să am păr cărunt.

Cât despre Max, el rămăsese aceeaşi făptură ţâfnoasă, nestăpânită. Încărunţise şi el foarte tare şi nu mai avea pasul atât de săltăreţ. Dar Nicole îşi dădu seama, din ochii lui, că-i place propria viaţă.

— E un tip cu care mă întâlnesc în mod regulat în fumoar şi care e un mare admirator al tău, îi spusese Max lui Nicole în timpul serii. El a scăpat, cumva, de epidemie, deşi nevasta lui a murit… în tot cazul, rânjise el, m-am gândit să vă fac lipeala de îndată ce ai puţin timp liber… E puţin mai tânăr ca tine, dar mă îndoiesc că asta va fi o problemă…

Nicole îl întrebase pe Max despre problemele dintre oameni şi octopăianjeni.

— Ştii, spusese Max, o fi avut loc războiul acum cincisprezece sau şaisprezece ani, dar din cauza somnului prelungit, oamenii n-au nici un fel de amintire din toţi anii ăştia, care să le înmoaie supărarea. Fiecare a pierdut pe cineva, un prieten, o rudă sau un vecin în epidemia aia oribilă. Şi oamenii nu pot uita prea uşor că octopăianjenii au cauzat-o.

— Ca răspuns la agresiunea armatei oamenilor, spusese

Nicole.

— Dar cei mai mulţi oameni nu văd lucrurile aşa. Poate că ei cred propaganda lui Nakamura şi nu istoria „oficială” a războiului, pe care ne-a prezentat-o prietenul tău Vulturul la scurt timp după ce am fost mutaţi aici... Adevărul e că majoritatea oamenilor îi urăsc pe octopăianjeni şi se tem de ei. În ciuda eforturilor disperate ale lui Ellie, doar vreo douăzeci la sută au făcut oarece încercări să se amestece cu octozii sau să înveţe ceva despre ei. Cei mai mulţi oameni stau în raza noastră... Din păcate, înghesuiala din camere nu ajută la diminuarea problemei.

Nicole se întoarse pe o parte. Ellie dormea cu faţa la ea. Pleoapele ei zvâcneau. *Visează,* se gândi Nicole. *Sper că nu pe Robert...* Se gândi iar la reîntâlnirea cu familia şi prietenii. *Cred că Vulturul ştia ce făcea ţinându-mă în viaţă... Chiar dacă nu are pentru mine o sarcină anume... Atâta timp cât mă ţin pe picioare şi nu devin o povară, pot fi de ajutor aici.*

*

— Asta va fi prima ta experienţă importantă de la Grand Hotel, îi spusese Max lui Nicole. De câte ori mă duc la cantină, îmi amintesc de Ziua Belşugului din Oraşul de Smarald... Or fi fascinante creaturile alea ciudate care au venit o dată cu octopăianjenii, dar mă simt mult mai bine când nu le văd prin preajmă.

— Nu putem aştepta până e perioada noastră, tată? întrebă Marius. Iguanele o sperie pe Nikki. Se holbează la noi cu ochii ăia galbeni şi scot nişte cloncănituri tare scârboase când mănâncă.

— Fiule, tu şi Nikki puteţi aştepta, dacă vreţi, până se face ora noastră de masă. Nicole vrea să mănânce cu *toţi* rezidenţii. Pentru ea e o chestie de principiu... Mama ta şi cu mine o vom însoţi pentru a ne asigura că învaţă regulile cafenelei.

— Nu vă faceţi griji pentru mine, spuse Nicole. Sunt sigură că Ellie sau Patrick...

— Prostii, o întrerupse Max. Eponine şi cu mine suntem încântaţi să te însoţim... în plus, Patrick s-a dus cu Nai la Galileo, Ellie e în sala de recreere iar Benjy citeşte cu Kepler şi Maria.

— Apreciez faptul că înţelegi, Max, spuse Nicole. Pentru mine e important să arăt atitudinea potrivită, mai ales la început... Vulturul şi doctorul Blue nu prea mi-au vorbit despre detaliile

problemei…

— Nu-i nevoie să te explici. De fapt, aseară, după ce ai adormit, i-am spus franţuzoaicei că sunt sigur că vei vrea să te amesteci printre ceilalţi. Nu uita, te cunoaştem foarte bine, adăugă Max râzând.

După ce li se alătură şi Eponine, ieşiră pe holul aproape pustiu. Câţiva oameni mergeau în direcţia opusă centrului stelei de mare, iar un bărbat şi o femeie stăteau la intrarea în rază.

Cei trei aşteptară trei minute sosirea tramvaiului. Pe când se apropiau de ultima oprire, Max se aplecă spre Nicole.

— Cei doi care stau la intrarea în rază n-o fac doar ca să le treacă timpul, spuse el. Amândoi sunt mari activişti în Consiliu… Foarte încăpăţânaţi şi agresivi.

Nicole luă braţul oferit de Max la coborâre.

— Ce vor? întrebă ea în şoaptă, în timp ce perechea porni către ei.

— Nu ştiu, mormăi repede Max, dar vom afla destul de curând.

— Bună ziua, Max… Bună, Eponine, spuse bărbatul, un om solid, la vreo patruzeci de ani.

Se uită la Nicole şi zâmbi larg – un zâmbet de politician.

— Dumneata trebuie să fii Nicole Wakefield, spuse el, întinzând mâna. Toţi am auzit foarte multe despre dumneata. Bine ai venit… Bine ai venit… Eu sunt Stephen Kowalski.

— Iar eu sunt Renée du Pont, spuse femeia, înaintând şi întinzându-i la rândul ei mâna lui Nicole.

După ce schimbară câteva amabilităţi, domnul Kowalski îl întrebă pe Max ce făceau ei trei.

— O ducem pe doamna Wakefield la masă, răspunse simplu Max.

— E încă ora când se mănâncă la comun, spuse bărbatul cu un alt zâmbet larg şi se uită la ceas. De ce nu mai aşteptaţi patruzeci şi cinci de minute să venim şi noi cu voi?… Noi suntem în Consiliu, ştii, şi am vrea foarte mult să vorbim cu doamna Wakefield despre activităţile noastre… Cu siguranţă Consiliul va vrea s-o cunoască în viitorul foarte apropiat.

— Mulţumim pentru ofertă, Stephen, spuse Max. Dar nouă ne e foame. Vrem să mâncăm acum.

Domnul Kowalski se încruntă.

— În locul tău, Max, eu n-aş face asta, spuse el. În momentul

de faţă există multă tensiune… După incidentul acela de ieri din bazinul de înot, Consiliul a votat în unanimitate să boicoteze toate activităţile colective din următoarele două zile… Emily s-a înfuriat din cale-afară că Marele Bloc i-a impus lui Garland o perioadă de probă şi n-a luat nici o măsură disciplinară împotriva octopăianjenului vinovat…

Asta e a patra oară la rând când capetele pătrate au decis împotriva noastră.

— Fii serios, Stephen, spuse Max. Am auzit povestea aseară, la cină… Garland era tot în bazin la cincisprezece minute *după* ce timpul alocat nouă expirase… El s-a luat de octod.

— A fost o provocare deliberată, interveni Renée du Pont. În bazin erau numai trei octopăianjeni… Nu exista nici un motiv ca unul dintre ei să se afle pe culoarul unde înota Garland.

— În plus, spuse Stephen, după cum am discutat aseară în Consiliu, amănuntele acestui incident anume nu constituie principala noastră preocupare. Esenţialul este că le-am transmis un mesaj atât capetelor pătrate, cât şi octopăianjenilor, astfel încât să ştie că suntem uniţi, ca specie… Consiliul urmează să se întrunească din nou diseară în şedinţă specială pentru a întocmi o listă de revendicări…

Max începea să se înfurie.

— Îţi mulţumim că ne ţii la curent, Stephen, spuse el cu bruscheţe. Acum, dacă te dai la o parte, am vrea să mergem la masă.

— Faceţi o greşeală, spuse domnul Kowalski. Veţi fi singurii oameni din cantină… Bineînţeles că diseară, la întrunirea Consiliului, vom face cunoscută această conversaţie.

— N-aveţi decât, spuse Max.

Max, Eponine şi Nicole ieşiră în coridorul principal care forma un inel în jurul miezului central al stelei de mare.

— Ce este Consiliul? întrebă Nicole.

— Un grup, auto-numit aş putea adăuga, care pretinde că-i reprezintă pe toţi oamenii, răspunse Max. La început erau doar o pacoste, dar în ultimele câteva luni chiar au început să aibă ceva putere… Ba chiar au recrutat-o şi pe biata Nai în rândurile lor, oferindu-se să ajute la rezolvarea problemei cu Galileo.

Marele tramvai opri la vreo douăzeci de metri în dreapta lor şi din el coborâră două iguane. Doi roboţi cuboizi, care stătuseră discret la margine, intrară pe coridor între oameni şi animalele

ciudate cu dinţi înfricoşători. În timp ce iguanele treceau pe lângă ei, Nicole îşi aduse aminte de atacul asupra lui Nikki de Ziua Belşugului.

— Ce caută ele aici? îl întrebă Nicole pe Max. Aş fi zis că sunt prea turbulente şi distrugătoare…

— Marele Bloc şi Vulturul le-au explicat oamenilor că iguanele sunt esenţiale pentru producerea acelei plante, barrican, fără de care societatea octozilor ar fi dată peste cap… N-am înţeles toate detaliile explicaţiei biologice, dar îmi amintesc că ni s-a spus că ouăle proaspete de iguană sunt o verigă vitală în proces… Vulturul a accentuat în repetate rânduri că aici, în Grand Hotel, păstrează doar numărul minim de iguane.

Cei trei erau aproape de intrarea în cantină.

— Iguanele au provocat multe necazuri? întrebă Nicole.

— Nu chiar, răspunse Max. Pot fi periculoase, după cum ştii, dar dacă dai la o parte toate prostiile spuse de Consiliu ajungi la concluzia că au fost numai câteva incidente în care iguanele au atacat fără să fie provocate… Cele mai multe altercaţii au fost pornite de la oameni… Galileo al nostru a omorât într-o seară în cantină două iguane, în timpul unei răbufniri violente.

Max remarcă reacţia puternică a lui Nicole la ultimul lui comentariu.

— Nu vreau să bat toba, dar afacerea asta cu Galileo chiar ne-a dezbinat mica familie… I-am promis lui Eponine că am să te las să vorbeşti mai întâi cu Nai.

Roboţii bloc mai mici erau construiţi după acelaşi model general ca Marele Bloc. O duzină serveau mâncarea în cantină, şi alţi şase sau opt stăteau prin sala de mese. Când intrară Nicole şi prietenii ei, în cantină se aflau patru sau cinci sute de octopăianjeni, inclusiv doi „ghiftuiţi” uriaşi şi vreo optzeci de morfi pitici care mâncau pe podea, în colţ. Mulţi dintre ei se întoarseră şi se uitară la Max, Nicole şi Eponine, care treceau pe la linia de servire. Zece iguane, aşezate nu departe de linie, se opriră din mâncat şi-i priviră pe oameni cu circumspecţie.

Nicole fu surprinsă de varietatea mâncării. Alese peşte, cartofi, nişte fructe de-ale octopăianjenilor şi mierea lor cu gust de portocală.

— De unde vine toată mâncarea asta proaspătă? îl întrebă pe Max în timp ce se aşezau la o masă lungă şi goală.

Max arătă în sus.

— Steaua asta de mare are un al doilea nivel. Acolo se obţine hrana pentru toţi… Mâncăm foarte bine, deşi Consiliul s-a plâns de lipsa cărnii.

Nicole luă câteva înghiţituri din mâncare. Aplecându-se peste masă, Max şopti:

— Cred că ar trebui să-ţi spun că o pereche de octopăianjeni se îndreaptă spre tine.

Nicole se întoarse. Într-adevăr, se apropiau doi octopăianjeni. Cu coada ochiului îl văzu şi pe Marele Bloc îndreptându-se în grabă spre masa lor.

— Bună, Nicole, spuse în culori primul octopăianjen. Sunt unul din asistenţii doctorului Blue de la spitalul din Oraşul de Smarald… Voiam doar să-ţi urez bun venit şi să-ţi mulţumesc din nou pentru că ne-ai ajutat…

Nicole căută zadarnic un semn distinctiv la octopăianjen.

— Îmi pare rău, spuse ea pe un ton prietenos, nu reuşesc să te localizez mai precis…

— Îmi spuneai Milky, spuse octopăianjenul, pentru că la vremea aceea mă refăceam după o operaţie la lentilă…

— A, da, îl întrerupse Nicole zâmbind. Acum îmi amintesc de tine… N-am avut noi într-o zi la masă o discuţie lungă despre bătrâneţe? Din câte-mi amintesc, îţi venea greu să crezi că noi oamenii rămânem în viaţă indiferent dacă suntem utili sau nu, până murim din cauze naturale.

— Aşa este, răspunse Milky. Ei bine, nu vreau să vă deranjez de la masă, dar prietenul meu a dorit foarte mult să te cunoască.

— Şi să-ţi mulţumesc că ai fost atât de corectă în toate, adăugă însoţitorul lui Milky. Doctorul Blue spune că ai fost un exemplu pentru noi toţi.

Alţi octopăianjeni începură să se ridice de la locurile lor şi să se alinieze în spatele primilor doi. Pe majoritatea capetelor se vedeau culorile care însemnau „Mulţumesc”. Nicole era profund mişcată. La sugestia lui Max, se ridică şi vorbi şirului de octopăianjeni.

— Vă mulţumesc pentru primirea călduroasă, spuse ea. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru asta… Sper să am prilejul să vorbesc cu fiecare în parte cât timp trăim aici împreună.

Ochii lui Nicole alunecară în dreapta şirului de octopăianjeni şi le văzu pe Ellie şi pe Nikki.

— Am venit cât de repede am putut, spuse Ellie venind la masă şi sărutându-şi mama pe obraz. Trebuia să fi ştiut… adăugă ea cu un zâmbet slab.

O îmbrăţişă cu forţă pe Nicole.

— Te iubesc, mamă. Şi mi-a fost tare, tare dor de tine.

*

— I-am explicat Consiliului că abia ai sosit şi nu înţelegi pe deplin semnificaţia boicotului, spuse Nai. Cred că au fost mulţumiţi.

Nai deschise uşa şi Nicole intră după ea în zona spălătoriei. Folosind drept model maşinile de spălat şi uscătoarele pe care le văzuseră în Noul Eden, extratereştrii care echipaseră în grabă Grand Hotel construiseră o spălătorie nu departe de cantină. Nai alese intenţionat maşinile de pe latura îndepărtată, ca să poată discuta în particular cu Nicole.

Începând să sorteze rufele, Nai spuse:

— Te-am rugat să vii astăzi cu mine pentru că vreau să discut cu tine despre Galileo…

Se opri, luptându-se cu sine.

— Iartă-mă, Nicole, sentimentele mele pe tema asta sunt foarte puternice… Nu sunt sigură…

— E în regulă, Nai, spuse Nicole cu blândeţe. Înţeleg… Nu uita că şi eu sunt mamă.

— Sunt disperată, Nicole, continuă Nai. Am nevoie de ajutorul tău… Nimic din ce s-a întâmplat în viaţa mea, nici chiar uciderea lui Kenji, nu m-a afectat ca situaţia asta… Neliniştea pentru fiul meu mă consumă… Nici măcar medicamentele nu reuşesc să-mi dea un dram de linişte.

Nai împărţise rufele în trei grămezi. Le băgă în trei maşini de spălat şi se întoarse la Nicole.

— Ascultă, eu recunosc prima că purtarea lui Galileo n-a fost perfectă… După somnul cel lung, când am fost mutaţi aici, s-a acomodat foarte greu cu ceilalţi… Nu voia să participe la orele pe care Patrick, Ellie, Eponine şi cu mine le-am stabilit pentru copii, iar când a acceptat, nu voia să-şi facă deloc temele… Era ursuz, dificil şi ciufut cu toată lumea în afară de Maria… N-a vrut niciodată să discute cu mine despre ce simţea… Singurul lucru care părea să-i facă plăcere era să se ducă la sala de recreere ca să facă exerciţii de dezvoltare a muşchilor… A devenit foarte mândru de forţa lui fizică.

Nicole nu spuse nimic. Aşteptă ca Nai să continue.

— Galileo nu e o persoană *rea,* Nicole, spuse Nai pe un ton de scuză. E foarte derutat… A adormit la vârsta de şase ani şi s-a trezit la douăzeci şi unu de ani, cu corpul şi dorinţele unui bărbat tânăr…

Se opri. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Cum te puteai aştepta să ştie cum să se poarte? spuse Nai cu greutate.

Nicole întinse braţele, dar Nai nu răspunse gestului.

— Am încercat, dar n-am fost în stare să-l ajut, continuă Nai. Nu ştiu *ce* să fac… Şi mă tem că acum e prea târziu…

Nicole îşi aminti propriile nopţi de nesomn din Noul Eden, când plânsese adesea de neputinţă din cauza lui Katie.

— Înţeleg, Nai, spuse ea cu blândeţe. Înţeleg foarte bine.

— O dată, doar o singură dată, continuă Nai după o pauză, am văzut în treacăt ce se află sub platoşa aceea rece pe care o poartă cu atâta mândrie… Era în toiul nopţii, după povestea cu Maria, când el s-a întors de la şedinţa cu Marele Bloc. Eram afară pe coridor, doar noi doi, şi el se văita şi se dădea cu capul de perete. „Nu voiam să-i fac rău, mamă, trebuie să mă crezi!” a strigat el. „O iubesc pe Maria… Pur şi simplu, nu m-am putut opri.”

— Ce s-a întâmplat între Galileo şi Maria? întrebă Nicole când Nai făcu iar o pauză de câteva secunde. N-am auzit povestea.

Nai se arătă surprinsă.

— O, eram convinsă că cineva ţi-a povestit deja, spuse ea şi ezită o clipă. La vremea respectivă, Max a spus că Galileo a încercat s-o violeze pe Maria şi că poate ar fi reuşit dacă nu s-ar fi întors Benjy în cameră şi nu l-ar fi ridicat cu forţa de pe fată… Mai târziu, Max a recunoscut în faţa mea că poate a exagerat folosind cuvântul „viol”, dar că în mod categoric Galileo „sărise peste cal”… Fiul meu mi-a spus că Maria l-a încurajat, cel puţin la început şi că se lăsaseră pe podea în timp ce se sărutau… După spusele lui Galileo, ea a participat cu entuziasm până el a început să-i tragă chiloţii în jos… Atunci a început lupta…

Nai încercă să se calmeze.

— Restul poveştii, indiferent cine o spune, nu e prea plăcut… Galileo recunoaşte că a lovit-o pe Maria de mai multe ori, după ce ea a început să ţipe, şi că a ţinut-o la podea şi a continuat să-i tragă chiloţii… El încuiase uşa. Benjy a spart-o cu umărul şi s-a

aruncat cu toată forţa asupra lui Galileo… Din cauza zgomotului şi a distrugerilor provocate, la faţa locului a apărut Marele Bloc, precum şi mulţi privitori…

Ochii lui Nai se umplură de lacrimi.

— Trebuie să fi fost îngrozitor, spuse Nicole.

— În noaptea aceea, viaţa mea s-a spulberat, spuse Nicole. Toată lumea îl condamna pe Galileo. Când Marele Bloc i-a impus o perioadă de probă şi l-a trimis înapoi în familie, Max, Patrick şi chiar Kepler, fratele lui, au considerat că pedeapsa e prea blândă. Iar când eu am sugerat că poate, doar poate, frumoasa Maria e şi ea parţial răspunzătoare pentru cele întâmplate, toată lumea mi-a spus că sunt „subiectivă” şi „nu văd realitatea”… Maria şi-a jucat rolul perfect, continuă Nai cu un sarcasm nedisimulat în glas. Mai târziu a recunoscut că se sărutase de bună voie cu Galileo – se mai sărutaseră de două ori până atunci, a spus ea – dar a susţinut că începuse să spună „nu” *înainte* ca el s-o tragă pe podea. Imediat după incident, Maria a plâns o oră. Abia putea să vorbească. Toţi bărbaţii au încercat să o liniştească, inclusiv Patrick. Toţi erau convinşi că Maria e neprihănită chiar înainte ca ea să spună ceva.

Se auziră nişte sonerii, semn că maşinile încheiaseră ciclul spălării. Nai se ridică încet, se duse la maşini, scoase rufele şi le băgă în două uscătoare.

— Cu toţii am fost de acord ca Maria să se mute alături, cu Max, Eponine şi Ellie, reluă Nai. Credeam că timpul va vindeca rănile. M-am înşelat. Toţi din familie îl ostracizau pe Galileo, în afară de mine. Kepler nici măcar nu voia să vorbească cu fratele lui. Patrick era politicos dar distant… Galileo s-a retras şi mai adânc în carapacea lui, n-a mai participat deloc la ore şi a început să-şi petreacă tot timpul în sala de forţă… Cam acum cinci luni am abordat-o pe Maria şi am implorat-o, efectiv, să-l ajute pe Galileo… A fost umilitor, Nicole. Eu, o femeie adultă, cerşind favoruri de la o adolescentă… Mai întâi îi întrebasem pe Patrick, Eponine şi Ellie, pe fiecare în parte, dacă vor să vorbească în locul meu cu Maria. Numai Ellie a făcut efortul de a interveni şi, după încercare, m-a informat că rugămintea trebuie să vină direct de la mine. În cele din urmă, Maria a acceptat să stea de vorbă cu Galileo, spuse Nai cu amărăciune, dar numai după ce m-a forţat să ascult o tiradă despre faptul că încă se simte „violată” de atacul lui Galileo. De asemenea, a precizat că

întâlnirea trebuie să fie precedată de scuze sincere, în scris, din partea lui Galileo, şi că eu trebuie să fiu de faţă la discuţia lor, pentru a preveni eventualele neplăceri.

Nai clătină din cap.

— Te întreb pe tine, Nicole, cum Dumnezeu *a putut o* fată în vârstă de şaisprezece ani, dintre care a petrecut trează numai doi, să devină atât de sofisticată? Cineva a sfătuit-o cum să se poarte; bănuiesc că e vorba de Max şi Eponine. Maria *voia* să mă umilească şi să-l facă pe Galileo să sufere cât mai mult cu putinţă. În mod sigur a reuşit.

— Ştiu că pare puţin probabil, spuse Nicole, dar am cunoscut oameni cu daruri înnăscute incredibile, care ştiu instinctiv, de la o vârstă foarte fragedă, cum să se poarte în orice situaţie posibilă. Poate că e şi cazul Mariei.

Nai îi ignoră comentariul.

— Întâlnirea a decurs foarte bine. Galileo a fost cooperant. Maria i-a acceptat scuzele scrise. În următoarele câteva săptămâni, ea părea să se dea peste cap pentru a-l include pe Galileo în activităţile tinerilor… Dar el era tot un străin în grupul lor, un outsider. Mi-am dat seama de asta. Şi bănuiesc că şi el… Apoi, într-o zi, în cantină, tinerii se aflau împreună – noi ceilalţi mâncaserăm devreme şi ne întorseserăm deja în camerele noastre – şi două iguane s-au aşezat în celălalt capăt al mesei lor. După spusele lui Kepler, iguanele s-au purtat scârbos în mod intenţionat. Şi-au vârât capetele în castroane, sorbind zgomotos viermii ăia care se zvârcolesc şi care le plac lor atât de mult, apoi au început să se holbeze la fete, mai ales la Maria, cu ochii lor galbeni. Nikki a spus că nu-i mai e foame şi Maria a fost de acord cu ea… în acel moment, Galileo s-a ridicat de la locul lui, a făcut doi paşi înspre iguane şi le-a spus: „Hâş, valea!” sau ceva asemănător. Văzându-le că nu se mişcă, a mai făcut un pas în direcţia lor. O iguană a sărit la el. Galileo a apucat-o de gât şi a scuturat-o cu furie. I-a frânt gâtul şi iguana a murit. L-a atacat şi a doua iguană, înfigându-şi colţii puternici în antebraţul lui. Până să apară capetele pătrate şi să intervină, Galileo a izbit iguana de masă până a omorât-o.

Nai termină povestea cu un calm surprinzător.

— Galileo a fost scos de acolo. După trei ore, Marele Bloc a venit în camerele noastre şi ne-a informat că Galileo va fi ţinut permanent în altă parte a navei spaţiale. Când am întrebat de

ce, şeful capetelor pătrate mi-a spus acelaşi lucru pe care mi-l spune şi atunci, de fiecare dată când îl întreb: „Am hotărât că purtarea fiului tău este inacceptabilă.”

Alte sonerii anunţară că ciclul de uscare se încheiase. Nicole o ajută pe Nai să împăturească rufele pe masa lungă.

— Am voie să-l văd numai două ore pe zi, spuse Nai. Cu toate că Galileo e prea mândru ca să se plângă, îmi dau seama că suferă... Consiliul l-a trecut pe Galileo pe listă ca fiind una dintre cele cinci fiinţe umane care au fost „reţinute” fără o justificare corespunzătoare, dar nu ştiu dacă revendicările lor sunt luate în serios de capetele pătrate.

Nai se opri din împăturitul rufelor şi puse o mână pe braţul lui Nicole.

— De asta te rog să mă ajuţi, spuse ea. În ierarhia extratereştrilor, Vulturul are un rang mai înalt decât Marele Bloc. Este evident că Vulturul acordă mare atenţie spuselor tale... Ai vrea, te rog, de dragul meu, să vorbeşti cu el despre Galileo?

*

— Aşa e bine, îi spuse Nicole lui Ellie, luându-şi lucrurile din debara. Trebuia de la început să stau în cealaltă cameră.

— Am discutat despre asta înainte să vii, spuse Ellie. Dar atât Nai, cât şi Maria au spus că e bine ca fata să se mute înapoi alături, ca să poţi sta tu aici cu Nikki şi cu mine.

— Cu toate astea...

Nicole îşi puse hainele pe masă şi se uită la fiica ei.

— Ştii, Ellie, sunt aici doar de câteva zile, dar mi se pare extraordinar de ciudat cât de absorbită e lumea de fleacurile de zi cu zi ale vieţii... Şi nu vorbesc numai despre Nai şi problemele ei. Oamenii cu care am stat la taclale la cantină sau în celelalte camere comune îşi petrec un procent uimitor de mic din timp discutând despre ceea ce se petrece *cu adevărat* aici. Numai doi oameni mi-au pus întrebări despre Vultur. Iar aseară, pe puntea de observaţie, eram vreo douăsprezece persoane care ne uitam la acel tetraedru uluitor, dar nimeni n-a vrut să discute despre *cine* l-o fi construit şi cu ce scop.

Ellie râse.

— Ceilalţi sunt deja de un an aici, mamă. Ei au pus toate întrebările astea cu mult în urmă, timp de multe săptămâni, dar n-au primit nici un răspuns mulţumitor. Stă în firea omului ca,

atunci când nu poate răspunde la o întrebare de necuprins, să o lase la o parte până obţine informaţii noi.

Ellie luă lucrurile mamei ei.

— Le-am spus tuturor să te lase singură ca să tragi un pui de somn. În următoarele două ore nu va intra nimeni în cameră. *Te rog,* mamă, foloseşte-te de acest prilej ca să te odihneşti… Când Doctorul Blue a plecat aseară, mi-a spus că inima ta dă semne de oboseală, în ciuda tuturor sondelor de suplinire.

— Sunt sigură că domnul Kowalski nu s-a bucurat că un octopăianjen a intrat în raza noastră, spuse Nicole.

— I-am explicat situaţia. La fel şi Marele Bloc. Nu-ţi face griji din pricina asta.

— Îţi mulţumesc, Ellie, spuse Nicole şi-şi sărută fiica pe obraz.

04

— Eşti gata, mamă? întrebă Ellie, intrând pe uşă.

— Cred că da, spuse Nicole. Cu toate că nu mă simt deloc în largul meu. În afară de partida de ieri cu tine, Max şi Eponine, n-am mai jucat bridge de ani întregi.

Ellie zâmbi.

— Nu contează cât de bine joci, mamă. Am discutat aseară despre asta.

Max şi Eponine aşteptau pe hol, în staţia de tramvai.

— Ziua de azi va fi foarte interesantă, spuse Max după ce-o salută pe Nicole. Mă întreb câţi dintre ceilalţi se vor arăta.

Cu o seară în urmă, Consiliul votase prelungirea boicotului cu încă trei zile. Deşi Marele Bloc răspunsese listei de revendicări, ba chiar îi convinsese pe octopăianjeni, de opt ori mai numeroşi decât oamenii, să le cedeze oamenilor din timpul lor petrecut în zonele comune, Consiliul considerase că multe răspunsuri tot nu erau satisfăcătoare.

La întrunirea Consiliului se mai discutase şi metodele de a impune boicotul. Unii dintre cei mai protestatari participanţi voiau să se instituie pedepse pentru cei care ignorau boicotul. Întrunirea se încheiase cu o înţelegere conform căreia Consiliul avea să „se ocupe în mod activ” de acei oameni care continuau să ignore recomandările Consiliului de a evita interacţiunile cu celelalte specii.

Tramvaiul din coridorul principal era aproape pustiu. În primul vagon se aflau vreo şase octopăianjeni, iar în al doilea patru

octozi şi două iguane. Nicole şi prietenii ei erau singurii oameni din tramvai.

— Acum trei săptămâni, spuse Ellie, înainte să înceapă această ultimă rundă de tensiuni, la turneul săptămânal de bridge aveam douăzeci şi trei de mese. Mă gândeam că facem progrese mari. Aveam în medie cinci-şase intraţi pe săptămâni. Oameni.

În timp ce tramvaiul opri şi urcă încă o pereche de octopăianjeni, Nicole întrebă:

— Ellie, cum Dumnezeu ţi-a venit ideea acestor turnee de bridge? Când mi-ai spus prima dată că jucaţi cărţi cu octopăianjenii am crezut că nu eşti în toate minţile.

Ellie râse.

— La început, la scurt timp după ce ne-am instalat aici, am ştiut că va fi nevoie de o activitate organizată pentru a încuraja interacţiunile. Oamenii nu aveau să se ducă aşa, pur şi simplu, la un octopăianjen şi să înceapă o conversaţie, nici măcar însoţiţi de mine sau de un cap pătrat pe post de interpret… Jocurile păreau un mod destul de bun de a stimula amestecarea… Un timp a mers, dar a devenit repede evident că nu există joc la care chiar şi cei mai pricepuţi oameni să se poată pune cu octopăianjenii. Nici măcar cu handicapuri…

— La sfârşitul lunii trecute, o întrerupse Max, am jucat şah cu amicul tău, doctorul Blue. Mi-a dat la începutul jocului patru mutări avans şi tot mi-a curăţat tabla! A fost foarte demoralizant…

— Lovitura finală a fost primul nostru turneu de scrabble, continuă Ellie. Octopăianjenii au luat toate premiile, deşi s-au folosit exclusiv cuvinte în engleză! Atunci mi-am dat seama că trebuia să vin cu un joc în care oamenii şi octopăianjenii să nu joace unii *împotriva* celorlalţi… Bridge-ul s-a dovedit perfect. Fiecare pereche e compusă dintr-un om şi un octopăianjen. Nu-i nevoie ca partenerii să vorbească între ei. Am pregătit cărţi convenţionale în ambele limbi, şi chiar şi cel mai prost om poate să înveţe într-o şedinţă numerele octozilor de la unu la şapte şi simbolurile pentru cele patru suite… A mers extraordinar de bine.

Nicole clătină din cap.

— Eu tot mai cred că eşti nebună, spuse ea zâmbind. Cu toate că, recunosc, ai şi o urmă de geniu.

În sala complexului de recreere rezervată jocurilor de cărţi se aflau numai paisprezece oameni la ora la care era programată începerea turneului de bridge. Ellie rezolvă bine situaţia, hotărând să aibă loc două concursuri separate, unul pentru „perechi mixte”, cum le spunea ea, şi unul numai pentru octopăianjeni.

Doctorul Blue era partenerul lui Nicole. Căzură de acord să liciteze cu cinci cărţi principale şi se aşezară la masa de lângă uşă. Din cauză că scaunele pentru octopăianjeni erau mai înalte decât cele pentru oameni, Nicole şi partenerul ei stăteau ochi în ochi. Sau, mai bine zis, ochi în lentilă.

Nicole nu fusese niciodată o jucătoare de bridge excepţională. Învăţase să joace la Universitatea din Tours, când tatăl ei, îngrijorat că n-are destui prieteni, o încurajase să se implice în activităţi extraşcolare. Mai jucase ceva bridge şi în Noul Eden, unde jocul fusese la modă în primul an după colonizare. Totuşi, în ciuda unui oarecare fler înnăscut pentru joc, Nicole considerase întotdeauna că bridge-ul consumă prea mult timp, şi că are de făcut alte lucruri, mult mai importante.

Încă de la început, Nicole îşi dădu seama că doctorul Blue, la fel ca toţi ceilalţi octopăianjeni care veniseră la masă cu partenerii lor oameni să joace cealaltă partidă a turneului, era un jucător de cărţi formidabil. La a doua mână, doctorul Blue jucă un „trei fără atu” deosebit de greu, făcând apel la fineţurile unui jucător profesionist.

— Bine jucat, spuse Nicole când partenerul ei realiză contractul şi o levată în plus.

— E foarte simplu, o dată ce ştii unde sunt toate cărţile, răspunse în culori doctorul Blue.

Era fascinant să-i urmăreşti pe octopăianjeni „mânuind” cărţile. Luau cărţile de pe masă cu ultimele două articulaţii ale unui singur tentacul, ajutându-se de cili, fireşte, iar apoi le ţineau în faţa lentilei cu trei tentacule, câte unul la margini şi altul la mijloc. Pentru a pune o carte pe masă, octopăianjenul folosea tentaculul care era mai aproape de cartea respectivă.

Între mâini, Nicole şi doctorul Blue se angajau în obişnuita lor conversaţie însufleţită. Doctorul Blue tocmai îi spunea lui Nicole că noul Optimizator Şef era nedumerit de ultima acţiune a Consiliului, când uşa sălii de joc se deschise şi intrară trei oameni, urmaţi de Marele Bloc şi un „cap pătrat” mai mic.

Femeia din frunte, pe care Nicole o recunoscu – Emily Bronson, preşedinta Consiliului – se uită prin sală şi apoi se îndreptă spre masa lui Nicole. Tocmai se făcuse o mutare: Ellie şi doctorul Blue fuseseră înlocuiţi de octopăianjenul Milky şi partenera lui, o femeie cu o înfăţişare plăcută, între două vârste, pe nume Margaret.

— Vai, Margaret Young, sunt uimită că te văd aici, spuse Emily Bronson. Probabil n-ai auzit că aseară Consiliul a prelungit boicotul.

Cei doi bărbaţi care intraseră în sală cu doamna Bronson, dintre care unul era Garland, cel cu incidentul de la bazinul de înot, o urmaseră la masa lui Nicole. Toţi trei stăteau în picioare lângă Margaret.

— Emily… îmi pare rău, răspunse Margaret cu ochii în jos. Dar ştii cât de mult îmi place bridge-ul.

— Aici sunt în joc mai multe, replică Emily Bronson.

Ellie se ridicase de la o masă alăturată şi acum apela la Marele Bloc să pună capăt discuţiei care întrerupsese jocul. Dar Emily Bronson i-o luă înainte.

— Voi toţi, spuse ea cu glas puternic, daţi dovadă de lipsă de loialitate aflându-vă aici. Dacă plecaţi acum, Consiliul va trece cu vederea acest lucru. Dacă totuşi rămâneţi aici după ce aţi fost avertizaţi…

Marele Bloc interveni şi o informă pe doamna Bronson că ea şi prietenii ei strică într-adevăr jocul. Cei trei se întoarseră să plece; mai mult de jumătate dintre jucătorii oameni se ridicară să plece şi ei.

— E absurd! spuse un glas cu o claritate şi o forţă uluitoare.

Nicole stătea în picioare, rezemându-se cu o mână de masă.

— Aşezaţi-vă la loc, spuse ea pe acelaşi ton. Nu vă lăsaţi terorizaţi de o instigatoare.

Toţi jucătorii de bridge se întoarseră la locurile lor.

— Gura, babo! zise mânioasă Emily Bronson. Asta nu te priveşte pe tine.

Marele Bloc o escortă, împreună cu însoţitorii ei, afară.

*

— Nu aveţi nici o idee, nu-i aşa, doamnă Wakefield, ce sunt obiectele astea?

— Pot doar să fac presupuneri, la fel ca tine, Maria, răspunse Nicole. Probabil că sunt articole care aveau un înţeles anume

pentru mama ta. La vremea respectivă am crezut că cilindrul de argint implantat sub pielea mamei tale era vreun fel de identificator folosit în grădina zoologică, dar cum nimeni din personalul administrativ al grădinii zoologice n-a supravieţuit bombardamentului, e foarte puţin probabil să putem verifica ipoteza mea.

— Ce este o „ipoteză”? întrebă fata.

— O presupunere sau o explicaţie pentru ceva ce s-a întâmplat, când nu există suficiente dovezi care să ducă la răspunsuri certe. Apropo, trebuie să recunosc că engleza ta este absolut impresionantă.

— Mulţumesc, doamnă Wakefield.

Stăteau împreună în holul comun aflat chiar lângă puntea de observaţie şi beau suc de fructe. Cu toate că Nicole se afla deja de o săptămână în Grand Hotel, aceasta era prima dată când discuta în particular cu fata pe care o găsise cu şaisprezece ani în urmă printre ruinele grădinii zoologice a octopăianjenilor.

— Mama mea chiar era frumoasă? întrebă Maria.

— Era izbitoare, ţin minte, deşi n-am văzut-o prea bine la lumina slabă. Părea să aibă părul, tenul şi ochii la fel ca tine şi era de talie medie. Să fi avut treizeci şi cinci de ani, poate mai puţin.

— Şi tata? întrebă Maria.

— N-am văzut nimic care să-i confirme existenţa, răspunse Nicole. Fireşte, date fiind împrejurările, n-am cercetat cu atenţie… Este posibil ca el să fi umblat prin Domeniul Alternativ în căutare de ajutor. Bombele culcaseră la pământ gardul care împrejmuia locul vostru. În dimineaţa următoare, când ne-am trezit, mi-am făcut griji că poate tatăl tău te caută, dar mai târziu, judecând după ceea ce văzusem în adăpostul vostru, m-am convins că tu şi mama ta trăiaţi singure.

— Aşadar, ipoteza dumneavoastră este că tata murise deja? întrebă cu timiditate Maria.

— Nu, nu neapărat, răspunse Nicole. N-aş fi atât de categorică… Doar că nu părea să mai fi locuit şi altcineva în adăpostul vostru de câtva timp Maria luă o gură de suc şi, timp de câteva minute, la masă domni tăcerea.

— Într-una din serile trecute, când stăteam de vorbă cu Max şi Eponine, mi-aţi spus, doamnă Wakefield, că presupuneţi că octopăianjenii au răpit-o pe mama sau poate pe ambii mei

părinţi, cu mult timp înainte, dintr-un loc numit Avalon… N-am priceput bine ce spuneaţi…

Nicole îi zâmbi Mariei.

— Îţi apreciez politeţea, Maria, spuse ea. Dar cum faci parte negreşit din familie, poţi să-mi spui Nicole… Avalon era o aşezare în afara Noului Eden, în frigul şi întunericul din Platoul Central. La început, guvernul coloniei a creat aşezarea pentru a-i ţine acolo în carantină pe cei care aveau un virus mortal numit RV-41. După ce a fost construit Avalonul, dictatorul Noului Eden, un bărbat pe nume Nakamura, a convins Senatul că Avalonul e un loc perfect şi pentru alţi oameni „anormali”, inclusiv cei care protestau împotriva guvernului, cei bolnavi mintal sau retardaţi…

— Pare să nu fi fost un loc foarte plăcut, comentă Maria.

Benjy a stat acolo mai mult de un an, se gândi Nicole. *Nu vorbeşte niciodată despre asta.* Începu să se simtă vinovată că nu petrecuse destul timp numai cu Benjy de când se trezise. *Dar el nu s-a plâns nici măcar o dată.*

Nicole trebui să facă un efort ca să fie atentă la conversaţia cu Maria. *Nouă, bătrânilor, ne fug gândurile,* îşi zise ea. *Pentru că multe lucruri pe care le vedem şi le auzim ne trezesc amintiri.*

— Am făcut deja unele verificări, spuse Nicole. Din păcate, tot personalul administrativ din Avalon a murit în război… Le-am descris-o pe mama ta câtorva oameni care au stat destul de mult în Avalon, dar nici un om nu-şi aminteşte de ea.

— Crezi că era bolnavă psihic? întrebă Maria.

— E posibil, răspunse Nicole. Poate că n-o să ştim niciodată cu certitudine… întâmplător, colierul tău este cel mai bun indiciu pe care-l avem cu privire la identitatea mamei tale. Era în mod clar o adeptă a ordinului Bisericii Catolice înfiinţat de Sfântul Michael de Siena… Ellie spune că mai sunt câţiva michaeliţi la bord… Am de gând să stau de vorbă cu ei când…

Nicole se opri şi se întoarse spre puntea de observaţie, unde se stârnise agitaţie. Câţiva oameni şi un grup mare de octopăianjeni arătau pe fereastră şi gesticulau frenetic. Doi oameni o luară la fugă spre coridorul principal, probabil pentru a-i aduce şi pe alţii să vadă ce vedeau ei.

Nicole şi Maria se sculară de la masă, urcară treptele spre punte şi se uitară pe fereastra mare. În depărtare, dincolo de

tetraedrul de lumini, o navă spaţială uriaşă, plată pe partea superioară, asemănătoare cu un avion de transport, se apropia de Baza de Tranzit. Nicole şi Maria se uitară în tăcere cum noua navă spaţială devine tot mai mare.

— Ce e asta? întrebă Maria.

— Habar n-am, răspunse Nicole.

Puntea de observaţie se umplu rapid. Uşile se deschideau întruna pe măsură ce alţi oameni, octopăianjeni, iguane şi chiar o pereche de aviari intrau în sală. Mulţimea începu să le împingă pe Nicole şi Maria.

Vehiculul cu partea superioară plată era extrem de lung, mai lung şi decât coridoarele de transport care conectau sferele Bazei de Tranzit. Pe suprafaţa lui erau răspândite mai multe „băşici” transparente. Transportorul uriaş se opri în apropierea unuia dintre vârfurile sferice ale Bazei de Tranzit; din el ieşi un tub lung şi transparent care intră etanş în sferă.

Puntea era în fierbere. Creaturile de toate felurile se împingeau, căutând să ajungă mai aproape de fereastră. Nicole simţi că nu mai are aer şi încercă să se dea la o parte din mulţimea înghesuită. Fu împinsă în toate direcţiile şi se pierdu de Maria. Un val puternic o prinse dintr-o parte şi o izbi de perete. Simţi o durere ascuţită în şoldul stâng în urma impactului. Poate că ar fi fost călcată în picioare în învălmăşeala care se creă, dacă Marele Bloc şi alţi roboţi n-ar fi intrat în mulţime să restabilească ordinea.

Nicole se simţea foarte rău când Marele Bloc ajunse la ea. Durerea din şold era insuportabilă. Nu putea să meargă.

*

— Asta e doar o latură a bătrâneţii, spuse Vulturul. Trebuie să fii mai atentă.

El şi Nicole se aflau singuri în cameră. Ceilalţi se duseseră la micul dejun.

— Nu-mi place să fiu fragilă, spuse Nicole. Şi nu-mi place nici să stau şi să nu fac nimic, de teamă să nu păţesc ceva.

— Şoldul ţi se va vindeca, spuse Vulturul. Dar o să mai dureze. Ai noroc că nu e fracturat. La vârsta ta, un şold fracturat poate face dintr-un om un invalid pe viaţă.

— Mulţumesc pentru cuvintele de liniştire, spuse Nicole.

Bău puţină cafea. Stătea întinsă pe rogojină, cu capul sprijinit de mai multe perne.

— Dar am vorbit destul despre mine… Să trecem la lucruri mai importante… Ce e cu nava aia spaţială plată?

— Ceilalţi oameni au început deja să-i spună transportor, spuse Vulturul. E un nume foarte potrivit.

Urmă o scurtă tăcere.

— Ei, haide, nu face pe misteriosul cu mine, spuse Nicole. Zac aici, îndopată cu doctorii, şi tot mă doare… N-ar trebui să-ţi scot informaţiile cu cleştele.

— Această fază a operaţiunii se va încheia curând, spuse extraterestrul. Unii dintre voi vor fi transferaţi în transportor, iar ceilalţi se vor muta la Baza de Tranzit.

— Şi ce se va întâmpla pe urmă? întrebă Nicole. Şi cum se hotărăşte cine şi unde merge?

— Asta încă nu pot să-ţi spun, dar îţi voi spune că tu ai să mergi la Baza de Tranzit… Dar dacă dezvălui cuiva ceea ce tocmai ţi-am împărtăşit, pe viitor n-am să-ţi mai dau nici o informaţie în avans… Vrem ca tranziţia să decurgă în ordine…

— Voi vreţi întotdeauna ca lucrurile să fie ordonate… şi, drept să-ţi spun, mi-ai dat informaţii tare importante.

— Tu ştii mai mult decât oricine.

— Mare scofală, bombăni Nicole şi mai luă o gură de cafea. Apropo, nu aveţi la Baza de Tranzit vreun doctor magician care să-şi treacă bagheta fermecată peste contuzia asta şi s-o facă să dispară?

— Nu, dar îţi putem da un şold nou, dacă vrei, răspunse Vulturul. Sau un pseudo-şold, cum cred că l-ai numi tu.

Nicole clătină din cap şi gemu când îşi schimbă poziţia pentru a pune ceaşca de cafea pe podea.

— E groaznic să fii bătrân, spuse ea.

— Îmi pare rău, spuse Vulturul, pregătindu-se să plece. Am să trec pe la tine ori de câte ori am să pot…

— Înainte să pleci, mai am o treabă cu tine… Nai mi-a cerut să te rog să intervii în favoarea lui Galileo… Ar vrea ca el să revină în familie.

— Asta nu mai are importanţă acum, spuse Vulturul în timp ce pleca. În patru sau cinci zile nu veţi mai fi aici… La revedere, Nicole. Să nu încerci să mergi – foloseşte scaunul cu rotile pe care ţi l-am adus. Şoldul nu ţi se va vindeca decât dacă n-ai să-ţi laşi greutatea pe el.

05

Era dimineaţă devreme, înainte ca majoritatea oamenilor să se fi trezit. Nicole se afla de o jumătate de oră pe holul lung, exersând comenzile de pe braţul scaunului cu rotile. Era surprinsă că scaunul se poate deplasa atât de repede şi silenţios. În timp ce trecea pe lângă o serie de săli de conferinţe de pe coridor, Nicole se întrebă ce gen de tehnică avansată conţinea cutia metalică sigilată de sub scaunul ei. *Lui Richard i-ar fi plăcut la nebunie căruciorul ăsta,* se gândi ea. *Probabil că ar fi încercat să-l desfacă în bucăţi.*

Nicole trecu pe lângă câţiva oameni care mergeau repede pe hol, într-o tentativă de înviorare matinală. Râse în sinea ei când doi dintre ei se dădură repede la o parte, făcându-i loc. *Probabil că arăt foarte ciudat,* se gândi ea, *o bătrână cu părul cărunt vâjâind pe hol într-un scaun cu rotile.*

Întoarse chiar după ce trecu pe lângă micul tramvai, în care o mână de oameni se duceau să ia micul dejun. Nicole continuă să apese pe butonul de acceleraţie de pe braţul scaunului, până ce ajunse să meargă mai repede decât tramvaiul. Oamenii din tramvai se holbau uluiţi la ea în timp ce-i depăşea. Nicole le zâmbi şi le făcu cu mâna. Totuşi, câteva minute mai târziu, când la o sută de metri în faţa ei se deschise o uşă şi două femei ieşiră brusc pe coridor, îşi dădu seama că nu e în siguranţă dacă merge atât de repede. Încetini, amuzată de fiorul de plăcere pe care i-l dăduse viteza.

Apropiindu-se de camera ei, Nicole îl văzu pe Vultur în capătul razei, acolo unde aceasta dădea în inelul care înconjura centrul stelei de mare. Se duse la el.

— S-ar părea că te distrezi, spuse Vulturul.

— Aşa e, răspunse Nicole râzând. Scaunul ăsta e o jucărie formidabilă. Aproape că m-a făcut să uit de durerea din şold.

— Ai dormit bine azi noapte? întrebă Vulturul.

— Mult mai bine, mulţumesc, răspunse Nicole. Am dormit pe o parte, cu şoldul lovit în sus, aşa cum ne-am înţeles. Nu ştiu ce mi-ai dat, dar mi-a făcut bine.

Merseră prin zona inelară până la rampa care ducea la holul sau camera de şedere de lângă puntea de observaţie. Vulturul îi făcu semn să urce rampa. În cameră stăteau vreo zece octopăianjeni. Vulturul şi Nicole aleseră un loc retras.

— Transportorul aproape şi-a terminat sarcina la Baza de

Tranzit, spuse Vulturul. Peste douăzeci de ore va face o scurtă oprire în apropierea acestui vehicul, pentru a mai lua câţiva pasageri… Voi anunţa după masa de prânz cine va trece în Transportor.

Extraterestrul se întoarse şi se uită la Nicole cu ochii lui de un albastru intens.

— S-ar putea ca unora dintre oameni să nu le placă anunţul meu… După ce s-a luat decizia ca specia voastră să fie împărţită în două grupuri, mi-am dat seama imediat că va fi imposibil ca împărţirea să se facă în aşa fel încât să mulţumească pe toată lumea… Aş vrea să mă ajuţi să realizez acest lucru cu cât mai puţine probleme.

Nicole studie faţa şi ochii extraordinari ai însoţitorului său extraterestru. Îşi aminti că mai văzuse cândva o expresie asemănătoare pe faţa Vulturului. *Demult, la Baza de Tranzit, când mi-a cerut să înregistrez acel mesaj video.*

— Şi ce trebuie să fac? întrebă Nicole.

— Am hotărât să acordăm acestui proces un grad de flexibilitate. Cu toate că toţi indivizii de pe lista de transfer în Transportor *trebuie* să accepte mutarea, vom permite ca unii dintre cei care sunt destinaţi să meargă la Baza de Tranzit să solicite reconsiderarea situaţiei lor. Cum între cele două vehicule nu vor exista interacţiuni, n-am vrea să forţăm, în cazul unor puternice legături sentimentale, de exemplu, să…

Nicole îl întrerupse:

— Vrei să spui că această divizare ar putea să despartă pe viaţă unele familii?

— Da, ar putea, răspunse Vulturul. În câteva cazuri, un soţ va trece în transportor, iar celălalt soţ va merge la Baza de Tranzit. Tot aşa, există şi unele cazuri în care părinţii vor fi despărţiţi de copiii lor…

— Doamne! exclamă Nicole. Cum naiba poţi decide tu, sau oricine altcineva, în mod arbitrar, să desparţi un soţ şi o soţie care au ales să trăiască împreună, şi să te mai aştepţi şi să fie fericiţi?… O să ai noroc dacă nu se iscă o revoltă pe scară largă după ce faci anunţul.

Vulturul ezită câteva secunde.

— Procesul nostru nu are nimic arbitrar, spuse în cele din urmă extraterestrul. Timp de mai multe luni am studiat cu grijă marele volum de date privitoare la fiecare creatură care trăieşte

în prezent în steaua de mare. Înregistrările includ şi informaţii complete din toţi anii petrecuţi în Rama… Cei care au fost desemnaţi pentru transferul în Transportor nu întrunesc, dintr-un motiv sau altul, criteriile necesare mutării la Baza de Tranzit.

— Şi care anume sunt criteriile alea? întrebă repede Nicole.

— Pot să-ţi spun acum doar că Baza de Tranzit va presupune un mediu de viaţă caracterizat prin interacţiunea dintre specii… Acei indivizi cu adaptabilitate limitată au fost trecuţi pe lista pentru Transportor.

După câteva secunde, Nicole spuse:

— Din ceea ce spui, am impresia că unii oameni din Grand Hotel au fost respinşi din anumite motive, n-au fost găsiţi „acceptabili”…

— Dacă-ţi înţeleg bine formularea, o întrerupse Vulturul, tu insinuezi că împărţirea în cele două grupuri este făcută în baza meritelor. Nu e chiar aşa. Noi suntem convinşi că majoritatea celor din fiecare grup vor fi, pe termen lung, mai fericiţi în mediul pentru care au fost destinaţi.

— Chiar şi fără soţi sau copii? întrebă Nicole încruntată. Uneori mă întreb dacă aţi observat cu adevărat ce motivează specia umană. „Legăturile sentimentale”, ca să folosesc vorbele tale, sunt de regulă cel mai important element component al fericirii oamenilor…

— Ştim, spuse Vulturul. Am revăzut în mod special fiecare caz în care familiile vor fi despărţite în urma transferului şi, ca urmare, am făcut unele modificări. După judecata noastră, divizările de familii care au rămas, şi care nu-s atât de multe pe cât s-ar putea înţelege din discuţia asta, sunt toate susţinute de datele obţinute pe durata procesului de observare.

Nicole se uită lung la Vultur şi clătină din cap cu putere.

— De ce nu s-a pomenit niciodată până acum de această divizare?… în toate discuţiile despre transferul iminent n-ai sugerat, nici măcar o dată, că urmează să fim împărţiţi în două grupuri…

— Ne-am decis abia de curând. Aminteşte-ţi că intervenţia noastră în evenimentele din Rama ne-a obligat să ne revizuim planurile iniţiale şi să adoptăm un regim neprevăzut. O dată ce a devenit clar că se va impune o oarecare divizare, n-am vrut să tulburăm starea de spirit a…

— Aiurea! îl întrerupse brusc Nicole. Nu cred o clipă asta. *Ai*

ştiut de mult ce urmează să faci… Pur şi simplu n-ai vrut să auzi nici o obiecţie…

Folosind comenzile de pe braţul scaunului, Nicole se întoarse cu spatele la Vultur.

— Nu, spuse ea cu fermitate, n-am să-ţi fiu complice în problema asta… Şi sunt supărată pentru că mi-ai compromis integritatea, nespunându-mi adevărul mai înainte…

Apăsă pe butonul de acceleraţie şi porni spre coridorul principal.

— Nu pot face nimic ca să te răzgândeşti? întrebă Vulturul, urmând-o.

Nicole se opri.

— Într-un singur caz te-aş ajuta… Explică diferenţele dintre cele două moduri de viaţă şi lasă pe fiecare individ din fiecare specie să decidă singur unde să trăiască.

— Mă tem că nu putem face asta, spuse Vulturul.

— Atunci nu conta pe mine, spuse Nicole punând din nou în mişcare căruciorul.

*

Nicole ajunse la uşa camerei ei într-o stare de spirit proastă.

— Mama şi Patrick vă caută pe-afară, spuse Kepler văzând-o intrând pe uşă. Erau îngrijoraţi că nu v-au găsit pe hol.

Benjy ieşi din baie, înfăşurat doar într-un prosop.

— Bună, ma-ma, spuse el cu un zâmbet larg.

Observă expresia de nemulţumire de pe faţa lui Nicole şi veni repede lângă ea.

— Ce s-a întâm-plat? întrebă el. Te-ai rănit iar?…

— Nu, Benjy, spuse Nicole. N-am păţit nimic. Doar că am avut o discuţie tulburătoare cu Vulturul.

— Des-pre ce? întrebă Benjy, luându-i mâna.

— Am să-ţi spun mai târziu, răspunse Nicole după o scurtă ezitare. După ce te îmbraci.

Benjy zâmbi şi-şi sărută mama pe frunte înainte de a se întoarce în baie. Golul din stomac pe care Nicole îl simţise în timpul conversaţiei cu Vulturul reveni. *O, Dumnezeule,* se gândi ea brusc, *nu Benjy! Vulturul va încerca precis să-mi spună că vom fi despărţiţi de Benjy.* Îşi aduse aminte de comentariul Vulturului legat de „adaptabilitatea limitată” şi intră în panică. *Nu acum. Te rog, nu acum, după tot acest timp.*

Nicole se gândi la un moment anume din anii trecuţi, când

familia ei fusese pentru prima dată la Baza de Tranzit. Ea era singură în dormitor. Benjy intrase ezitant ca să afle dacă e bine venit pentru a se alătura familiei în călătoria de întoarcere în sistemul solar. Fusese extrem de fericit că nu va fi despărţit de mama sa. *Deja a suferit destul,* îşi spuse Nicole, amintindu-şi de trimiterea lui Benjy la Avalon în timp ce ea se afla în închisoarea din Noul Eden. *Vulturul trebuie să ştie asta, dacă a studiat cu adevărat toate datele.*

În ciuda încercărilor de a-şi păstra calmul, Nicole nu reuşi să înăbuşe amestecul de teamă şi neputinţă care o cuprindea. *Aş fi preferat să mor în somn,* se gândi ea cu amărăciune, temându-se de ce era mai rău. *Nu pot să-i spun adio lui Benjy acum. I-ar frânge inima. Şi mie.*

O lacrimă solitară i se rostogoli pe obraz.

— Vă simţiţi bine, doamnă Wakefield? întrebă îngrijorat Kepler.

— Da, Kepler, mulţumesc, răspunse Nicole ştergându-şi faţa cu dosul mâinii. Noi, bătrânii, suntem foarte emotivi.

Se auzi o bătaie în uşă. Kepler se duse să deschidă. Patrick şi Nai intrară în cameră urmaţi de Vultur.

— Mamă, l-am găsit pe acest prieten al tău pe hol, spuse Patrick după ce o sărută. Ne-a spus că aţi avut o discuţie... Nai şi cu mine eram îngrijoraţi...

Vulturul veni lângă Nicole.

— Mai era un subiect pe care voiam să-l discut cu tine, spuse el. Ai putea să vii cu mine afară două minute?

— Cred că n-am de ales, răspunse Nicole. Dar n-am să mă răzgândesc...

Un tramvai plin trecu pe lângă ei tocmai când ieşeau din cameră.

— Despre ce e vorba? întrebă nerăbdătoare Nicole.

— Voiam să te informez că toate manifestările speciei sesile, precum şi aviarii rămaşi fac parte din grupul care este transferat în Transportor în seara asta. Dacă, aşa cum mi-ai spus o dată în timpul unei scurte conversaţii pe care am avut-o după ce te-ai trezit aici, tot mai vrei să interacţionezi cu sesila pentru a experimenta ce ţi-a descris Richard...

— Spune-mi mai întâi altceva, îl întrerupse Nicole, apucându-l de braţ cu o forţă surprinzătoare. Benjy şi cu mine vom fi despărţiţi în această scindare pe care ai de gând s-o anunţi în

după-amiaza asta?

Vulturul ezită câteva secunde.

— Nu, nu veţi fi despărţiţi, spuse el în cele din urmă. Dar n-am voie să-ţi dau detalii…

Nicole scoase un oftat de uşurare.

— Îţi mulţumesc, spuse ea simplu, reuşind să schiţeze un zâmbet.

Urmă o tăcere prelungită. Apoi Vulturul zise:

— N-ai să mai ai acces la sesile după…

— Da, da, spuse Nicole. E o idee grozavă. Îţi mulţumesc foarte mult… Mi-ar plăcea să-i prezint unei sesile omagiile mele… După ce iau micul dejun, bineînţeles.

*

Roboţii mai mici erau mult mai vizibili în raza care găzduia aviarii şi sesilele. Raza era împărţită în mai multe sectoare prin intermediul unor pereţi care se înălţau de la podea până în tavan. Capetele pătrate păzeau intrările şi ieşirile acestor sectoare şi, de asemenea, erau postate în fiecare staţie de tramvai.

Aviarii şi sesilele trăiau în partea din fund a razei, în ultimul separeu. Când Vulturul şi Nicole ajunseră acolo, intrarea era păzită de un robot şi un aviar. Vulturul sporovăi şi ţipă ca răspuns la o serie de întrebări puse de aviar. După ce intrară, o mirmipisică se apropie de ei şi începu să comunice cu Vulturul în rafale de sunete de înaltă frecvenţă care ieşeau dintr-un mic orificiu circular situat sub ochii ei ovali, de un maro închis, lăptos. Nicole se minună de acurateţea răspunsului fluierat al Vulturului. De asemenea, se uită fascinată cum a doua pereche de ochi ai mirmipisicii, aflată în vârful a două coame ca de melc înălţate deasupra frunţii, lungi de aproximativ doisprezece centimetri, continua să pivoteze şi să supravegheze spaţiul din jur. După ce încheiară conversaţia, creatura cu şase picioare, asemănătoare cu o furnică uriaşă atunci când stătea nemişcată, o luă la fugă pe hol cu viteza şi graţia unei feline.

— Ele ştiu cine eşti, spuse Vulturul. Sunt încântate că ai venit în vizită.

Nicole se uită la însoţitorul ei.

— De unde mă cunosc? întrebă ea. Am văzut doar ocazional câteva şi n-am comunicat…

— Pentru fiinţele din specia asta, soţul tău e un zeu… Dacă n-

ar fi fost el, nici una dintre ele nu era aici. Te cunosc din imaginile din memoria lui…

— Cum e posibil? întrebă Nicole. Richard a murit acum şaisprezece ani…

— Dar amintirea perioadei cât a stat la ele este păstrată cu grijă în memoria lor colectivă, spuse Vulturul. Fiecare mirmipisică iese din cantalupul ei cu cunoştinţe importante despre elementele cheie ale culturii şi istoriei speciei… Procesul embrionar care are loc în cantalup nu asigură doar hrana fizică pentru fiinţa în creştere şi dezvoltare, ci în plus transferă informaţii vitale direct în creierul mirmipisicii fără experienţă.

— Vrei să spui că aceste creaturi îşi încep educaţia *înainte* de a se naşte? Şi că în cantalupii pe care îi mâncam pe vremuri se găsesc stocate cunoştinţe care sunt implantate, cumva, în minţile mirmipisicilor nenăscute?

— Exact, răspunse Vulturul. Nu văd de ce eşti atât de uimită. Din punct de vedere fizic, aceste creaturi nu sunt nici pe departe atât de complicate ca specia ta. La oameni, procesul de dezvoltare embrionară este mult mai subtil şi mai complicat decât al lor. Nou-născuţii voştri sosesc pe lume cu un bagaj uluitor de calităţi şi aptitudini fizice. Totuşi, pruncii voştri depind de ceilalţi membri ai speciei atât pentru supravieţuire, cât şi pentru educaţie. Mirmipisicile se nasc „mai deştepte” şi prin urmare mai independente, dar au un potenţial mult mai mic de dezvoltare intelectuală.

Auziră amândoi un sunet strident venind de la o mirmipisică aflată la vreo cincizeci de metri pe coridor.

— Ne cheamă, spuse Vulturul.

— Richard nu mi-a spus că aceste creaturi conservă informaţii de la generaţie la generaţie, spuse Nicole punându-şi în mişcare scaunul cu rotile.

— Nu ştia, spuse Vulturul. Şi-a dat seama care este ciclul lor metamorfic şi că mirmipisicile transferă informaţii unei reţele neurale, sau pânze de păianjen, sau cum s-o numi manifestarea finală… Dar nici n-a bănuit că elementele cele mai importante ale acestor informaţii colective sunt şi ele stocate în cantalupi şi transferate generaţiei următoare… Fără doar şi poate, e un mecanism de supravieţuire foarte puternic.

Nicole se simţea fascinată de ceea ce auzea. *Ce-ar fi dacă şi copiii oamenilor s-ar putea naşte cunoscând deja elementele*

esenţiale ale istoriei şi culturii noastre? se gândi ea. *Dacă ceva precum placenta ar conţine, în formă comprimată, suficiente informaţii... Sună imposibil, dar se poate. Dacă cel puţin o creatură poate face aşa ceva, atunci, până la urmă...*

— Ce cantitate de informaţii e transmisă prin cantalupi la nou născuţii speciei? întrebă Nicole în timp ce se apropiau de mirmipisică.

— Aproximativ o miime din unu la sută din informaţiile prezente într-un specimen pe deplin matur, ca acela în care a stat Richard. Principala funcţie a manifestării finale a speciei este să manevreze, să proceseze şi să comprime datele într-un pachet, pentru includerea în cantalupi. Încă mai studiem cum anume funcţionează acest proces de administrare a datelor... Reţeaua neurală pe care o vei întâlni în câteva minute a fost iniţial doar o felie subţire de materie, conţinând date critice comprimate cu ajutorul a ceea ce trebuie să fie un algoritm genial... Noi am estimat că în micul cilindru pe care l-a adus Richard în New York cu ani în urmă se afla un conţinut de informaţii echivalent cu capacitatea de memorare a o sută de creiere de oameni adulţi.

— Uimitor! spuse Nicole, clătinând din cap.

— Şi ăsta e numai începutul, spuse Vulturul. Fiecare din cei patru cantalupi căraţi de Richard avea propriul set de date comprimate, cu mici diferenţe, aş adăuga. Ei au germinat toţi, transformându-se în mirmipisici în grădina zoologică a octopăianjenilor. Reţeaua neurală conţine acum şi toate acele experienţe... Cred că te aşteaptă o adevărată aventură.

Nicole opri scaunul cu rotile.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme toate astea? Aş fi putut să petrec mai mult timp...

— Mă îndoiesc, o întrerupse Vulturul. Prioritatea ta era să restabileşti legăturile cu propria ta specie... Nu cred să fi fost pregătită pentru asta mai devreme.

— Mă manipulezi controlând ceea ce văd şi trăiesc, spuse Nicole fără ranchiună.

— Poate, răspunse Vulturul.

*

În mod surprinzător, Nicole se simţi cuprinsă de teamă când întâlni de aproape reţeaua neurală. Vulturul şi ea se aflau într-o încăpere foarte asemănătoare cu cea în care locuia Nicole în

raza ocupată de oameni. În spatele lor, lângă perete, stăteau două mirmipisici. Reţeaua sau ţesătura sesila ocupa cam cincisprezece la sută din cameră, în spate, în colţul din dreapta. În mijlocul materialului alb, dens şi moale era un gol exact cât să încapă Nicole şi scaunul ei cu rotile. La cererea Vulturului, Nicole îşi suflecă mânecile cămăşii şi-şi ridică fusta până deasupra genunchilor. Apoi, cu oarecare emoţie, spuse:

— Presupun că ea se aşteaptă să intru în acel spaţiu, ca apoi să-şi înfăşoare filamentele în jurul corpului meu.

— Da, spuse Vulturul. O mirmipisică i-a spus să-ţi dea drumul când ai să-i ceri. Eu voi sta tot timpul aici, dacă asta te linişteşte cât de cât.

Nicole încă mai ezita să între în reţea.

— Richard mi-a spus că e nevoie de mult timp ca să înceapă adevărata comunicare…

— Asta nu va fi o problemă acum, răspunse Vulturul. În mod sigur, printre informaţiile stocate în felia iniţială se găseau şi date privitoare la metodele care pot fi folosite pentru a comunica eficient cu fiinţele umane.

— Bine atunci, spuse Nicole trecându-şi cu nervozitate mâna prin păr, uite că intru. Urează-mi noroc.

Îşi dirijă scaunul în golul din reţeaua ca de bumbac, apoi apăsă pe butonul care oprea alimentarea cu energie. În mai puţin de un minut, creatura o înconjură. Nicole nu mai vedea nici măcar conturul Vulturului. Încercă să se liniştească. *Nu-mi va face rău,* îşi spuse ea în timp ce simţea cum primele sute, apoi mii de firicele se prind de braţele, picioarele, capul şi gâtul ei. Aşa cum se aştepta, densitatea cea mai mare a firelor era în jurul capului ei. Îşi aminti ce-i spusese Richard. *Filamentele erau incredibil de subţiri, dar cred că dedesubt aveau părţi foarte ascuţite. Nici măcar nu mi-am dat seama că se înfipseseră bine în straturile exterioare ale pielii mele până n-am încercat să desprind unul.*

Nicole se uită lung la o anume masă de fire aflată cam la un metru distanţă în faţa ei. În timp ce acest ganglion înainta încetişor înspre ea, celelalte elemente din ţesătura delicată îşi schimbau poziţia. O trecu un fior rece pe şira spinării. Mintea ei acceptă, în sfârşit, că reţeaua care o înconjura era o fiinţă vie. După doar câteva momente apărură imaginile.

Îşi dădu seama imediat că sesila îi citea memoria. Prin minte

îi trecură fulgerător imagini din propriul trecut, nici una zăbovind suficient de mult pentru a provoca o emoţie. Imaginile veneau în ordine – o amintire din copilărie, ceva legat de pădurea din spatele casei ei din suburbia pariziană Chilly-Mazarin era urmată de o imagine a Mariei râzând cu poftă la o poveste spusă de Max. *Ăsta e stadiul transferului de date,* se gândi Nicole amintindu-şi analiza pe care o făcuse Richard timpului petrecut în reţeaua neurală. *Creatura îmi copiază memoria într-a ei. Într-un ritm foarte rapid.* Se întrebă fugitiv ce naiba avea să facă sesila cu toate imaginile din memoria ei. Apoi, brusc, cu ochii minţii, îl văzu extrem de clar pe Richard într-o încăpere mare care avea pe pereţi o frescă uriaşă, incompletă. Viziunea deveni un set de imagini în mişcare. Fiecare cadru în parte avea o claritate uluitoare. Nicole avea senzaţia că se uită la un televizor color amplasat undeva în creierul ei. Vedea până şi detaliile picturii murale. Sub ochii ei, o mirmipisică îi îndrepta lui Richard atenţia spre anumite teme. De jur-împrejurul camerei, alte douăsprezece mirmipisici schiţau sau pictau secţiunile neterminate ale frescei.

Opera de artă era superbă. Ea fusese creată pentru a-i da lui Richard informaţii despre cum putea el să ajute specia extraterestră să supravieţuiască. O parte a frescei alcătuia un manual de biologie, care explica în imagini cele trei manifestări ale speciei (cantalup, mirmipisică şi sesila sau reţeaua neurală) şi relaţiile dintre ele. Imaginile pe care le vedea Nicole erau atât de vii încât se simţea transportată în camera în care fusese Richard. De aceea, fu uimită când filmul pe care-l urmărea în minte trecu brusc la nişte imagini pe sărite, fără legătură, ca apoi să prezinte tabloul despărţirii dintre Richard şi ghidul său mirmipisică.

Richard şi mirmipisica se aflau într-un tunel de la baza cilindrului maro. Filmul zăbovi fermecător asupra fiecărui detaliu al acestei despărţiri. Bărbosul Richard arăta incomodat de cei patru cantalupi grei pe care-i ducea, plus cele două ouă pieloase de aviar şi cilindrul cu materie sesilă din rucsacul din spate. Dar chiar şi Nicole, văzând hotărârea din ochii lui Richard în timp ce ieşea din habitatul mirmipisicesc condamnat la pieire, înţelese de ce el era un mare erou pentru această specie. *Şi-a riscat viaţa pentru a le salva de la dispariţie,* se gândi ea.

Alte imagini îi inundară mintea, scene din grădina zoologică a

octopăianjenilor evocând evenimentele de după germinarea cantalupilor duşi de Richard în New York. Nicole nu se uită prea atentă la aceste imagini, în ciuda clarităţii lor. Se gândea tot la Richard. *De când m-am trezit aici, nu mi-am permis să mă las cuprinsă de dorul de tine, pentru că am considerat că ar fi fost o dovadă de slăbiciune. Acum, văzându-ţi chipul cu atâta claritate şi amintindu-mi tot ce ne-a legat, îmi dau seama cât e de caraghios să-mi impun să nu mă gândesc la tine. Dacă le supravieţuim celor pe care i-am iubit, de ce n-ar fi o sursă de plăcere perfect acceptabilă evocarea părţilor luminoase ale acelei iubiri?*

O imagine reprezentând trei fiinţe umane – un bărbat, o femeie şi un bebeluş – trecu fulgerător prin mintea lui Nicole, atrăgându-i atenţia. Mai că strigă cu voce tare: *Stai aşa! Dă înapoi. Vreau să văd asta.* Reţeaua neurală nu îi citi mesajul; continuă să deruleze imagini. Nicole lăsă la o parte gândurile legate de Richard şi se concentră cu atenţie asupra imaginilor care apăreau pe ecranul televizorului din creierul ei.

Peste nici un minut văzu din nou acel trio, trecând cu administratorul grădinii zoologice al octopăianjenilor prin faţa zonei care adăpostea mirmipisicile. Maria era în braţele mamei sale. Tatăl ei, un bărbat frumos şi brunet cu tâmplele încărunţite, îşi târâia un picior de parcă ar fi fost rupt. *Nu l-am mai văzut niciodată pe bărbatul ăsta*, se gândi Nicole. *L-aş fi ţinut minte.*

Nu mai apărură alte imagini cu Maria sau cu părinţii ei. Succesiunea de tablouri care gonea prin mintea lui Nicole arătă transferarea mirmipisicilor în alt loc, departe de grădina zoologică şi de Oraşul de Smarald, cu ceva timp înainte de începerea bombardamentelor. Nicole presupuse că ultimele secvenţe care-i erau arătate avuseseră loc în timpul când oamenii şi octopăianjenii din Rama dormeau. *Nu mult după aceea,* se gândi Nicole, *dacă înţelegem corect ciclul lor de viaţă, cele patru mirmipisici care au rezultat din cantalupii lui Richard au devenit materie sesilă. Cu toate aceste amintiri în stare intactă.*

Tablourile din mintea ei se schimbară total. Acum Nicole vedea nişte imagini despre care era încredinţată că provin de pe planeta natală a sesilelor. Îşi aminti că Richard îi descrisese aceste imagini cât stătuseră în New York, după evadarea ei din

Noul Eden.

Nicole îşi pusese în mod intenţionat mâna dreaptă lângă blocul de comenzi de pe braţul scaunului cu rotile, atunci când intrase în reţea. Apăsă pe butonul de pornire şi apoi pe cel de mers înapoi; sesila înregistră imediat uşoara mişcare a scaunului. Imaginile încetară instantaneu şi firele creaturii se retraseră.

06

A doua zi, cu o oră înaintea începerii perioadei de masă, o parte a unui perete din fiecare apartament din steaua de mare se transformă într-un mare ecran de televizor. Rezidenţii fură informaţi că peste treizeci de minute se va face un anunţ important.

În timp ce se uitau, Max îi spuse lui Nicole:

— Asta e numai a treia oară când avem un fel de transmisiune generală. Prima a fost imediat după ce am sosit aici, iar a doua când s-a decis să se recurgă la zone de locuit separate sau, astfel spus, la segregare.

— Ce-o să se întâmple acum? întrebă Marius.

— Bănuiesc că o să aflăm detaliile mutării, răspunse Max. Cel puţin, ăsta e zvonul dominant.

La ora anunţată, pe monitor apăru chipul Vulturului.

— Anul trecut, când aţi fost treziţi şi mutaţi din Rama, spuse Vulturul, transmiţând simultan acelaşi mesaj în culori care i se mişcau pe frunte, v-am spus că acest vehicul nu va fi căminul vostru permanent. Acum suntem pregătiţi să vă transferăm în alte locaţii, unde condiţiile voastre de trai vor fi considerabil mai bune.

Vulturul făcu o pauză de câteva secunde înainte de a continua.

— Nu toţi veţi fi transferaţi în acelaşi loc. Aproximativ o treime din actualii rezidenţi ai stelei de mare se vor muta în Transportor, acea navă spaţială plată, uriaşă care staţionează de aproape o săptămână în apropierea Bazei de Tranzit. În următoarele câteva ore, Transportorul îşi va termina treaba la Baza de Tranzit şi se va deplasa în direcţia aceasta. Aceia dintre voi care vă mutaţi în Transportor o veţi face diseară, după cină… Restul veţi fi transferaţi la Baza de Tranzit în următoarele trei sau patru zile. Nimeni nu va rămâne aici, pe steaua de

mare… Aş vrea să subliniez încă o dată că locuinţele din ambele locuri vor fi excelente, cu mult superioare celor din acest vehicul.

Vulturul mai făcu o pauză de cincisprezece secunde, ca pentru a da timp auditoriului să reacţioneze la ceea ce spusese, după care continuă:

— După încheierea acestui anunţ, ecranele de televiziune din fiecare apartament vor afişa în mod repetat lista tuturor creaturilor de la bord, în ordinea numărului de apartament, şi locul în care va fi transportat fiecare. Citirea afişajelor va fi foarte simplă. Dacă numele vostru sau codul de identificare apare pe monitor cu litere negre pe fond alb, veţi fi transferaţi în Transportor. Dacă numele e scris cu litere albe pe fond negru, veţi rămâne aici câteva zile şi apoi veţi fi mutaţi la Baza de Tranzit… Pentru informarea voastră, în Transportor fiecare specie va avea propria zonă de locuit, de sine stătătoare – separată adică. Nu va exista amestec între specii, exceptând, bineînţeles, aranjamentele simbiotice necesare. Prin contrast…

— Asta ar trebui să-i încânte pe liderii Consiliului, comentă repede Max. De luni întregi se agită pentru separarea completă…

— …viaţa în Baza de Tranzit va implica activităţi comune şi comunicare regulată între specii… în distribuirea indivizilor în celor două locaţii, am încercat să-l plasăm pe fiecare dintre voi în mediul care se potriveşte cel mai bine cu personalitatea lui. Selecţiile au fost făcute cu grijă, pe baza observaţiilor pe care le-am efectuat atât de aici, în steaua de mare, cât şi în timpul pe care l-aţi petrecut pe Rama… Este important să înţelegeţi cu toţii că *nu* va exista interacţiune între cele două grupuri după transferare. Pentru a fi sigur că-mi înţelegeţi corect spusele, precizez că aceia care se mută diseară pe Transportor nu-i vor mai vedea *niciodată* pe cei care urmează să fie transferaţi la Baza de Tranzit… Dacă aţi fot repartizaţi pentru Transportor, continuă Vulturul, trebuie să începeţi imediat să vă faceţi bagajele şi să fiţi gata de mutare înainte de a veni la cină. Dacă vă număraţi printre cei care au fost destinaţi să se mute la Baza de Tranzit şi consideraţi că repartizarea nu este corespunzătoare, puteţi solicita reconsiderarea ei. Diseară, după ce toţi rezidenţii care au fost selectaţi să fie transferaţi în Transportor vor fi ajuns acolo, mă voi întâlni în cantină cu aceia

care vor să meargă în Transportor şi nu la Baza de Tranzit… Dacă aveţi întrebări, în următoarea oră mă voi afla la biroul cel mare din sala de lângă puntea de observaţie.

— Ce ţi-a spus Vulturul? o întrebă Max.

— Acelaşi lucru pe care l-a spus altor douăzeci de oameni din sală care i-au pus aceeaşi întrebare, răspunse Nicole. Pentru cei repartizaţi pentru Transportor, nu e posibilă nici o schimbare… Vor fi reconsiderate numai cerinţele celor programaţi pentru transferarea la Baza de Tranzit.

— În acel moment… ăăă, a cedat Nai? întrebă Eponine.

— Da, răspunse Nicole. Până atunci s-a ţinut destul de bine. Când a venit la început în apartamentul nostru, după ce s-au afişat listele prima dată, m-am gândit că e extraordinar de calmă… Probabil, la început a fost convinsă că repartizarea lui Galileo e o greşeală de redactare.

— Înţeleg cum trebuie să se simtă, spuse Eponine. Recunosc că şi mie mi-a stat inima-n loc câteva clipe, până am văzut că toţi ceilalţi suntem pe lista de transfer pentru Baza de Tranzit.

— Pun pariu că Nai nu e singura supărată de felul în care s-au făcut repartizările, spuse Max.

Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

— Treaba asta chiar că e o mizerie, spuse el clătinând din cap. Ce ne-am fi făcut dacă Marius ar fi fost repartizat pentru Transportor?

— E simplu, răspunse repede Eponine. Am fi cerut amândoi să mergem cu fiul nostru.

— Da, spuse Max după un moment de gândire. Cred că ai dreptate.

— Asta discută acum Patrick şi Nai, spuse Nicole. Le-au cerut tinerilor să iasă, ca să poată vorbi între patru ochi.

— Credeţi că Nai poate face faţă acestui stres suplimentar atât de curând după… ăăă… incident? întrebă Eponine.

— N-are de ales, spuse Max. Le-au mai rămas doar două ore ca să ia o decizie.

— Acum două ore mi s-a părut că se simte mult mai bine, spuse Nicole. E clar că sedativul uşor îşi făcuse efectul… Cred că pe Nai a speriat-o cel mai mult propria izbucnire.

— Chiar l-a atacat pe Vultur? întrebă Eponine.

— Nu… Un robot a imobilizat-o imediat după ce a ţipat, spuse Nicole. Dar îşi pierduse controlul… ar fi putut face orice.

— Fir-ar a dracului de treabă! exclamă Max. Dacă cineva mi-ar fi spus cât am stat în Oraşul de Smarald că Nai e capabilă de violenţă, i-aş fi spus…

Nicole îl întrerupse.

— Numai un părinte poate să înţeleagă sentimentele puternice pe care le are o mamă când e vorba de copilul ei. Nai se simţea frustrată de luni întregi… Nu-i aprob reacţia, dar în mod sigur înţeleg…

Nicole se opri. Bătaia din uşă se repetă. Câteva secunde mai târziu, Patrick intră în cameră.

— Mamă, trebuie să vorbesc cu tine.

— Eu şi Eponine ieşim pe hol, spuse Max. E bine aşa?

— Mulţumesc, Max… Da, v-aş fi recunoscător, spuse Patrick cu greu.

Nicole nu-l mai văzuse atât de supărat.

— Nu ştiu ce să fac, spuse Patrick de îndată ce rămase singur cu Nicole. Totul se întâmplă atât de repede… nu cred că Nai judecă limpede, dar se pare că nu sunt în stare…

Glasul i se stinse.

— Mamă, ea vrea ca noi *toţi* să solicităm reconsiderare. Toţi. Tu, eu, Kepler, Maria, Max… Toţi… Spune că altfel Galileo se va considera abandonat.

Nicole îşi privi fiul. Patrick mai avea puţin şi plângea. *N-a trăit destul pentru a face faţă unei crize ca aceasta,* se gândi ea. *A fost treaz numai zece ani şi ceva.*

— Ce face Nai acum? întrebă ea cu blândeţe.

— Meditează, răspunse Patrick. Spunea că asta o va calma şi-i va vindeca spiritul… Şi-i va da tărie…

— Se aşteaptă ca tu să ne convingi pe noi ceilalţi?

— Da… Dar, mamă, Nai nici măcar nu s-a gândit că cineva ar putea să nu fie de acord cu propunerea ei. N-are nici o îndoială că asta trebuie să facem.

Durerea lui Patrick era evidentă.

— Tu ce crezi că ar trebui să facem? întrebă Nicole după o perioadă de tăcere.

— Nu ştiu, răspunse Patrick începând să se plimbe cu paşi mari prin cameră. Ca toţi ceilalţi, de îndată ce lista a fost afişată, am remarcat că toţi membrii activi ai Consiliului sunt transferaţi în Transportor, la fel şi majoritatea oamenilor care au fost luaţi din camerele normale de locuit. Oamenii care ne plac

şi pe care îi respectăm, precum şi majoritatea octopăianjenilor, merg la Baza de Tranzit… Dar o înţeleg pe Nai. Nu poate suporta gândul că Galileo va fi izolat, rupt definitiv de singurul sistem de sprijin pe care l-a cunoscut…

Ce-ai face în locul lui Nai? o întrebă pe Nicole un glas lăuntric. *Tu n-ai intrat în panică azi, când te-ai temut că ai putea fi despărţită de Benjy?*

— Vrei să vorbeşti cu ea, mamă, după ce termină meditaţia? o rugă Patrick. Pe tine te va asculta. Nai a spus întotdeauna că are mare respect pentru înţelepciunea ta.

— Vrei să-i spun ceva anume? întrebă Nicole.

— Spune-i… zise Patrick frângându-şi mâinile, spune-i că nu are ea căderea să decidă ce e mai bine pentru toţi cei din grupul nostru. Ea trebuie să se concentreze pe propriile hotărâri.

— E un sfat bun, spuse Nicole. Spune-mi, Patrick, te-ai hotărât ce ai să faci dacă Nai decide să meargă în Transportor şi noi ceilalţi nu o urmăm?

— Da, mamă, spuse încet Patrick. Voi merge cu Nai şi Galileo.

Nicole îşi parcă scaunul cu rotile într-un colţ în faţa ferestrei de observaţie. Era singură, aşa cum solicitase. După-amiaza fusese atât de plină de emoţii încât se simţea secătuită. La început, Nicole se gândise că întâlnirea ei cu Nai a decurs foarte bine. Nai îi ascultase cu atenţie sfaturile, fără să comenteze. De aceea rămase uluită o oră mai târziu când Nai, spumegând de mânie, o înfruntase de faţă cu Max, Eponine şi Ellie. De fapt, îi înfruntase pe toţi.

— Patrick mi-a spus că *nici unul* dintre voi n-o să meargă cu noi, spusese Nai. Acum văd cum îmi este răsplătit devotamentul constant din toţi aceşti ani… Mi-am smuls băieţii din căminul lor din loialitate faţă de voi, prietenii mei… I-am lipsit pe Galileo şi Kepler de o copilărie normală din respect şi admiraţie pentru tine, Nicole, modelul meu… Iar acum, când vă rog şi eu o dată ceva…

— Eşti nedreaptă, Nai, spuse cu blândeţe Ellie. Noi toţi te iubim şi suntem profund tulburaţi de toată treaba asta… Am fi mers cu tine şi Galileo dacă am fi considerat…

— Ellie, Ellie, o întrerupse Nai, căzând în genunchi în faţa prietenei sale şi izbucnind în lacrimi. Ai uitat toate orele pe care le-am petrecut cu Benjy în Avalon?… Da, recunosc că am făcut-o din proprie voinţă, dar crezi că m-aş fi dedicat atât de mult lui

Benjy dacă nu era fratele tău şi dacă tu nu erai cea mai bună prietenă a mea?… *Te iubesc,* Ellie… Am nevoie de sprijinul tău… Te rog, te rog să vii cu mine. Măcar tu şi Nikki…

Şi Ellie plânsese. Înainte ca discuţia să se termine, nimeni din cameră nu avea ochii uscaţi. La sfârşit, Nai îşi ceruse iertare de la fiecare.

Nicole inspiră adânc şi se uită pe fereastră. Ştia că are nevoie de o pauză. În timpul după-amiezii simţise de două ori dureri în piept. *Nici măcar sondele alea magice nu mă pot proteja dacă n-am eu grijă de mine,* se gândi ea.

Uriaşul Transportor staţiona acum la doar câteva sute de metri depărtare. Era o operă inginerească uluitoare, mult mai mare decât păruse când era lângă Baza de Tranzit. Nava spaţială era parcată lateral, astfel încât pe fereastră se vedea numai o parte din ea. Suprafaţa de sus a Transportorului era un plan lung şi plat, întrerupt pe alocuri doar de mici grupuri de aparatură şi nişte cupole transparente sau băşici, cum fuseseră iniţial numite, localizate conform unui model ordonat pe lungimea şi lăţimea planului. Unele cupole erau foarte mari. Una, chiar din faţa ferestrei, se înălţa la două sute de metri deasupra planului orizontal. Alte cupole erau foarte mici. Pe fereastra de observaţie se vedeau părţi din unsprezece băşici transparente. După-amiaza, în timp ce Transportorul se apropia, fuseseră numărate şaptezeci şi opt de cupole.

Burta Transportorului avea o suprafaţă externă de un gri metalic. Ea se întindea sub „avion” pe o distanţă de aproximativ un kilometru, având fundul rotund şi lateralele uşor înclinate. De la distanţă, burta arăta insignifiantă comparativ cu vasta suprafaţă plată de cel puţin patruzeci de kilometri lungime şi cincisprezece kilometri lăţime. Totuşi, de aproape se vedea limpede că interiorul structurii cenuşii avea un volum enorm.

Sub privirea fascinată a lui Nicole, o indentaţie mică de pe suprafaţa laterală a burţii cenuşii începu să se lungească şi deveni un tub rotund care se extindea în direcţia opusă Transportorului. Tubul se apropie de steaua de mare şi apoi, după câteva corecţii minore de poziţionare, fu conectat la sasul principal.

Nicole zâmbi în sinea ei. *Încă o zi incredibilă în uimitoarea mea existenţă,* se gândi ea. Îşi schimbă poziţia scaunului şi simţi o durere vagă în şold. *Aş vrea să fi putut face ceva pentru Nai.*

Dar să ceri tuturor să se sacrifice pentru Galileo nu e soluţia corectă.

Simţi o atingere pe braţ şi se întoarse. Era doctorul Blue.

— Cum te simţi? întrebă în culori octopăianjenul.

— Acum, mai bine, răspunse Nicole. Dar mai devreme am avut nişte momente proaste.

Doctorul Blue o scană pe Nicole cu aparatul de monitorizare.

— Au fost cel puţin două aritmii majore, îi spuse Nicole octopăianjenului. Mi le amintesc foarte clar pe amândouă.

Octopăianjenul doctor studie culorile de pe monitorul aparatului.

— De ce nu m-ai chemat? întrebă el.

— M-am gândit să te chem, răspunse Nicole. Dar s-au petrecut atâtea… Şi mi-am închipuit că ai treburile tale…

Doctorul Blue îi dădu un flacon care conţinea un lichid albastru deschis.

— Bea asta, spuse octopăianjenul. Îţi va limita reacţia cardiacă la stresul emoţional în următoarele douăsprezece ore.

— Noi doi vom rămâne împreună după plecarea Transportorului, nu-i aşa?… N-am studiat foarte atent partea voastră de listă.

— Da, răspunse doctorul Blue. Un procent de optzeci şi cinci la sută din membrii speciei voastre vor fi transferaţi la Baza de Tranzit. Mai mult de jumătate din octopăianjenii care se mută în Transportor sunt alternativi.

Nicole bău lichidul, apoi întrebă:

— Ce înţelegi din toată afacerea asta cu transferările?

— Noi bănuim că întreg experimentul ăsta a ajuns la un important punct de bifurcaţie şi că cele două grupuri vor fi implicate în activităţi radical diferite.

Nicole spuse râzând:

— Nu-mi spui nimic precis.

— Nu, într-adevăr, răspunse octopăianjenul.

*

În cantină se adunară optzeci şi patru de oameni şi nouă octopăianjeni la şedinţa de reconsiderare stabilită de Vultur la cinci minute după ce ultimii rezidenţi ai stelei de mare programaţi iniţial pentru transferarea în Transportor plecară prin sas. La şedinţă aveau voie să participe numai cei care solicitaseră în mod oficial reconsiderarea repartizării. Mulţi alţi

membri ai tuturor speciilor mai zăboveau încă pe puntea de observaţie sau în zonele comune, discutând despre plecare sau aşteptând să afle rezultatul şedinţei Vulturului.

Nicole se întorsese la postul ei de la fereastra de observaţie. Stătea în scaunul cu rotile, Uitându-se lung la Transportor şi reflectând la scenele la care fusese martoră în ultima oră. Cei mai mulţi dintre oamenii care plecau aveau o dispoziţie festivă, încântaţi în mod făţiş că nu vor mai trăi printre extratereştri. În pragul sasului fuseseră şi câteva despărţiri triste, dar surprinzător de puţine.

Galileo fusese lăsat să petreacă zece minute cu familia şi prietenii în zona comună. Patrick şi Nai îl asiguraseră pe tânăr, care nu prea manifestase vreo emoţie, că ei şi Kepler, care încă îşi făcea bagajul, i se vor alătura în Transportor înainte de sfârşitul serii.

Galileo părăsise printre ultimii oameni steaua de mare. Fusese urmat de un mic contingent de aviari şi mirmipisici. Materia sesilă şi cantalupii rămaşi fuseseră puşi în coşuri mari, cărate de un grup de roboţi bloc. *Probabil că n-am să mai văd niciodată vreun membru al speciei voastre,* se gândise Nicole când aviarul care încheia şirul se întorsese şi scosese un ţipăt de rămas bun adresat privitorilor.

În cantină, Vulturul începu şedinţa spunând:

— Fiecare dintre voi a solicitat să i se reconsidere repartizarea şi să i se permită mutarea în Transportor şi nu la Baza de Tranzit… La această oră vreau să vă explic alte două diferenţe între mediul de viaţă din Transportor şi cel din Baza de Tranzit. Dacă, după ce cântăriţi aceste informaţii noi, tot mai doriţi să vi se schimbe repartizarea, vă vom face pe plac… După cum v-am spus azi după-amiază, în Transportor speciile vor fi complet separate, nu se vor amesteca. Fiecare specie va fi izolată în habitatul său; mai mult decât atât, nu va exista nici un fel de intervenţie din partea unei *alte inteligenţe*, nici măcar a celei pe care o reprezint, în treburile fiecărei specii. Nici acum, nici altă dată. *Niciodată.* Fiecare specie din Transportor va fi pe cont propriu. Prin contrast, viaţa în lumea caracterizată prin interacţiunea speciilor de la Baza de Tranzit va fi supravegheată. Nu atât de strict cum a fost pe steaua de mare, totuşi, supravegheată. Noi suntem încredinţaţi că supravegherea atentă şi monitorizarea sunt esenţiale acolo

unde trăiesc laolaltă specii diferite… Al doilea factor suplimentar este, poate, cel mai important dintre toţi. În Transportor nu va exista reproducere. Toţi indivizii care locuiesc în Transportor, din *toate* speciile, vor deveni sterili pe viaţă. Celor care trăiesc în Transportor li se vor asigura toate elementele necesare unei vieţi lungi şi fericite, dar nimeni nu va avea voie să se reproducă. Dimpotrivă, la Baza de Tranzit nu va exista nici o restricţie privitor la reproducere… Vă rog să mă lăsaţi să termin, spuse Vulturul când mai mulţi membri ai publicului încercară să-l întrerupă cu întrebări… mai aveţi două ore să hotărâţi… Dacă totuşi vreţi să fiţi transferaţi în Transportor, nu trebuie decât să vă aduceţi bagajele şi să-i cereţi Marelui Bloc să deschidă sasul…

*

Pe Nicole n-o surprinse faptul că, acum, Kepler nu mai voia să i se schimbe repartizarea şi să meargă în Transportor. De la început tânărului îi fusese greu să se hotărască, şi dacă solicitase reconsiderarea, o făcuse numai din loialitate faţă de mama sa. De atunci, cea mai mare parte a după-amiezii şi-o petrecuse cu Maria, pe care se vedea bine că o adoră.

Kepler ceruse ajutorul întregii familii extinse în cazul unei certe cu mama sa, însă nu avu loc nici o dispută. Nai fu de acord că fiul ei nu trebuie lipsit de plăcerea de a fi tată. Ba chiar sugeră, cu mărinimie, că şi Patrick poate să-şi reevalueze decizia, dar soţul ei răspunse repede că ea a trecut de vârsta la care să poată avea copii şi, în plus, el era deja tată pentru Galileo şi Kepler, în multe privinţe.

Nicole, Patrick, Nai şi Kepler fură lăsaţi singuri într-un apartament, pentru despărţirea finală. Fusese o zi a lacrimilor şi a emoţiilor devastatoare. Toţi patru erau epuizaţi emoţional. Două mame spuneau adio pentru totdeauna fiilor lor. Ultimele lor comentarii avură şi ele o asemănare înduioşătoare. Nai îi ceru lui Nicole să-l călăuzească pe Kepler cu înţelepciunea ei. Nicole o rugă pe Nai să-i ofere în continuare lui Patrick dragostea ei necondiţionată, lipsită de egoism.

Apoi Patrick ridică ambele bagaje şi le aruncă pe umeri. În timp ce Nai şi cu el ieşeau pe uşă, Kepler stătea lângă Nicole şi o ţinea de mână. Abia după ce uşa se închise, Nicole dădu drumul râului de lacrimi. *Adio, Patrick,* se gândi ea cu durere. *Adio Geneviève, Simone şi Katie. Adio, Richard.*

Visele veneau unul după altul, uneori fără pauză. Henry râdea de ea pentru că e neagră, apoi un coleg de facultate îngâmfat o oprea să facă o greşeală gravă în timpul unei banale operaţii de amigdale. Nicole mergea pe o plajă cu nisip şi deasupra capului ei atârnau nori negri. În depărtare, o siluetă tăcută, cu glugă, îi făcea semn să se apropie. *Asta-i Moartea,* îşi spuse Nicole în vis. Dar era o glumă sinistră. Când ajunse lângă siluetă şi-i atinse mâna întinsă, Max Puckett îşi scoase gluga şi izbucni în râs.

Se târa în genunchi într-o conductă de ciment întunecoasă, de sub pământ. Genunchii ei începuseră să sângereze. *Sunt aici,* spuse glasul lui Katie. *Unde eşti?* întrebă Nicole frustrată. *Sunt în spa-te-le tău, ma-mă,* spuse Benjy. Apa începu să umple conducta. *Nu pot să-i găsesc. Nu pot să-i ajut.*

Nicole înotă cu dificultate. Curentul din conductă era puternic. O luă cu el, o scoase afară, deveni un pârâu într-o pădure. Hainele lui Nicole se agăţară într-o tufă care atârna peste pârâu. Se ridică în picioare şi se eliberă. Porni pe o potecă.

Era noapte. Auzea câteva păsărele şi vedea luna deasupra prin câte o spărtură din coroanele copacilor înalţi. Poteca şerpuia înainte şi înapoi. Ajunse la o bifurcaţie. *Pe unde s-o iau?* se întrebă Nicole în vis. *Vino cu mine,* spuse Geneviève, ieşind din pădure şi luând-o de mână. *Ce cauţi aici?* spuse Nicole. Geneviève râse. *Aş putea să te întreb acelaşi lucru.*

Katie, tânără, venea pe potecă înspre ele. *Bună, mamă,* spuse ea, luând-o pe Nicole de cealaltă mână. *Te deranjează dacă merg cu tine? Deloc,* răspunse Nicole.

Pădurea se îndesea în jurul lor. Nicole auzi paşi în spate şi se întoarse din mers. Patrick şi Simone îi întoarseră zâmbetul. *Aproape am ajuns,* spuse Simone. *Unde mergem?* întrebă Nicole. *Dumneavoastră trebuie să ştiţi, doamnă Wakefield,* răspunse Maria. *Dumneavoastră ne-aţi spus să venim.* Fata mergea acum alături de Patrick şi Simone.

Nicole şi cei cinci tineri intrară într-un luminiş. În mijloc ardea un foc de tabără. Omeh veni din cealaltă parte a focului şi-i salută. După ce formară un cerc în jurul focului, şamanul îşi dădu capul pe spate şi începu să cânte în senoufo. Sub privirile lui Nicole, faţa lui Omeh începu să se cojească de piele, dezvăluindu-i craniul înspăimântător. Totuşi incantaţia continua. *Nu, nu,* spuse Nicole. *Nu.*

— Ma-ma, spuse Benjy. Trezeşte-te, ma-ma… Visezi urât.

Nicole se frecă la ochi. Văzu o lumină în cealaltă parte a camerei.

— Cât e ceasul, Benjy? întrebă ea.

— E târziu, ma-ma, răspunse el zâmbind. Kepler a ple-cat cu ceilalţi la mi-cul dejun… Am vrut să te lă-săm să dormi.

— Mulţumesc, Benjy, spuse Nicole mişcându-se uşor pe rogojină.

Simţi durerea din şold. Se uită prin cameră şi-şi aduse aminte că Patrick şi Nai plecaseră. *Pentru totdeauna,* se gândi Nicole, luptându-se cu revenirea durerii.

— Vrei să faci un duş? întrebă Benjy. Aş putea să te-ajut să te dez-braci şi să te duc în bra-ţe la duş.

Nicole îşi privi fiul ei care începea să chelească. *Am greşit făcându-mi griji pentru tine,* se gândi ea. *Te-ai fi descurcat grozav fără mine.*

— Vai, Benjy, mulţumesc, spuse ea. Ar fi foarte plăcut.

— Am să în-cerc să fiu blând, spuse el descheind nasturii halatului mamei sale. Dar te rog să-mi spui dacă te doa-re.

După ce o dezbrăcă de tot, Benjy o luă în braţe şi porni cu ea către duş. După doi paşi se opri.

— Ce s-a întâmplat, Benjy? întrebă Nicole.

Benjy zâmbi fâstâcit.

— N-am gân-dit pla-nul prea bine, ma-ma, spuse el. Trebuia mai întâi să po-tri-vesc apa.

Se întoarse, o aşeză pe Nicole la loc pe rogojină şi se duse la duş. Nicole auzi apa curgând.

— Po-tri-vit de fier-bin-te, nu-i aşa? strigă el.

— Aşa e, răspunse Nicole.

După câteva secunde, Benjy se întoarse şi o ridică în braţe.

— Am pus două pro-soa-pe pe jos, ca să nu-ţi fie prea ta-re sau prea frig, spuse el.

— Mulţumesc, fiule.

Benjy vorbi cu ea în timp ce Nicole stătea pe prosoapele de pe podea şi lăsa apa înviorătoare să-i curgă pe corp. Îi aduse săpun şi şampon când i le ceru. După ce termină, Benjy îşi ajută mama să se şteargă şi să se îmbrace. Apoi o duse spre scaunul cu rotile.

— Apleacă-te, te rog, spuse Nicole când el o aşeză în scaun.

Îl sărută pe obraz şi-i strânse mâna.

— Îţi mulţumesc pentru tot, Benjy, spuse ea neputând să-şi reţină lacrimile care-i inundau ochii. Mi-ai fost de mare ajutor. Ai fost minunat.

Benjy stătea lângă mama sa, tot numai zâmbet.

— Te iu-besc, ma-ma. Sunt fe-ri-cit să te ajut.

— Şi eu te iubesc, fiule, spuse Nicole, strângându-i iar mâna. Acum vii cu mine la micul dejun?

— Ăsta era pla-nul meu, spuse Benjy, continuând să zâmbească.

Înainte ca Nicole şi Benjy să termine de mâncat, Vulturul veni spre ei în sala cantinei.

— Doctorul Blue şi cu mine te vom aştepta în camera ta, spuse Vulturul. Vrem să-ţi facem un consult fizic amănunţit.

Când Nicole şi Benjy se întoarseră, în cameră fusese deja instalat un echipament medical sofisticat. Doctorul Blue injectă alte microsonde direct în pieptul lui Nicole şi un alt set de sonde în regiunea rinichilor. Pe toată durata consultului, Vulturul şi doctorul Blue conversară în limba în culori a octopăianjenilor. Benjy îşi ajută mama când i se ceru să se ridice sau să se mişte. Era absolut fascinat de talentul Vulturului de a vorbi în culori.

— Cum ai în-vă-ţat să faci asta? îl întrebă Benjy pe Vultur la un moment dat.

— Tehnic vorbind, n-am învăţat nimic, răspunse Vulturul. Cei care m-au proiectat au adăugat la structura mea o pereche de subsisteme specializate, unul care să-mi permită să interpretez culorile octopăianjenilor, iar celălalt să facă pe fruntea mea modelele colorate.

— N-a tre-bu-it să mergi la şcoa-lă? insistă Benjy.

— Nu, spuse simplu Vulturul.

— Pro-iec-tan-ţii tăi ar putea să fa-că asta şi pentru *mine*? întrebă Benjy câteva clipe mai târziu, după ce Vulturul şi doctorul Blue îşi reluară discuţia despre starea lui Nicole.

Vulturul se întoarse şi se uită la Benjy.

— Eu în-văţ foarte greu, spuse acesta. Ar fi mi-nu-nat dacă ci-ne-va mi-ar băga pur şi sim-plu ceva în cre-ier.

— Nu prea ştim cum să facem asta, spuse Vulturul.

Când examenul medical se termină, Vulturul îi ceru lui Benjy să strângă toate lucrurile lui Nicole.

— Unde mergem? întrebă Nicole.

— La o plimbare cu naveta, spuse Vulturul. Vreau să discut cu

tine în amănunt despre starea ta fizică şi te duc într-un loc unde orice urgenţă poate fi rezolvată rapid.

— Credeam că lichidul albastru şi toate sondele alea din mine sunt suficiente…

— Vorbim mai târziu despre asta, o întrerupse Vulturul luând bagajul de la Benjy şi mulţumindu-i pentru ajutor.

— Stai aşa, să mă conving că am înţeles bine discuţia din această ultimă jumătate de oră, spuse Nicole în microfonul din cască, în timp ce naveta se apropia de jumătatea drumului dintre steaua de mare şi Baza de Tranzit. Inima mea nu mai rezistă decât cel mult zece zile, în ciuda tuturor minunilor voastre medicale, rinichii mei abia dacă mai funcţionează, iar ficatul meu dă semne de deteriorare severă. Am rezumat corect?

— Da, spuse Vulturul.

Nicole schiţă un zâmbet forţat.

— Ai şi vreo veste bună?

— Mintea ta continuă să funcţioneze admirabil, iar contuzia de la şold se va vindeca până la urmă, presupunând că nu te vor omorî alte boli înainte.

— Aşadar, îmi propui să mă internez azi în echivalentul vostru de spital, acolo la Baza de Tranzit, şi să mi se înlocuiască inima, rinichii şi ficatul cu nişte maşinării sofisticate care pot îndeplini aceleaşi funcţii?

— S-ar putea să mai trebuiască înlocuite şi alte organe, dacă tot facem o operaţie majoră, spuse Vulturul. Pancreasul tău are perioade când nu funcţionează şi întregul tău aparat sexual e scos din uz… Ar trebui să te gândeşti la o histerectomie totală.

Nicole clătină din cap.

— În ce punct îşi pierd toate astea noima? Indiferent ce faci acum, e doar o problemă de timp ca un alt organ să cedeze. Ce va urma? Plămânii mei? Sau poate ochii?… Mi-ai face un transplant de creier dacă n-aş mai putea gândi?

— Am putea să-ţi facem, răspunse Vulturul.

Nicole rămase tăcută aproape un minut, apoi spuse:

— Poate că pentru tine nu prea are sens, pentru că în mod sigur nu e ceva ce aş putea numi „logic”, dar nu-mi prea surâde ideea de a deveni o fiinţă hibrid.

— Ce vrei să spui? întrebă Vulturul.

— În ce punct încetez să mai fiu Nicole des Jardins Wakefield?

Dacă inima, creierul, ochii şi urechile îmi sunt înlocuite cu nişte maşinării, mai sunt eu Nicole? Sau sunt altcineva, altceva?

— Întrebarea nu are nici o relevanţă, spuse Vulturul. Eşti doctor, Nicole. Gândeşte-te la cazul unui schizofrenic care trebuie să ia în mod regulat medicamente pentru modificarea funcţiilor creierului. Îşi mai păstrează persoana asta identitatea? Este aceeaşi întrebare filozofică, privită din altă perspectivă.

— Înţeleg ce vrei să spui, zise Nicole după altă tăcere scurtă. Dar asta nu-mi schimbă sentimentele... îmi pare rău dar, dacă am de ales, şi tu mi-ai dat de înţeles că am, refuz oferta... Cel puţin azi, în tot cazul.

Vulturul se uită lung la Nicole câteva secunde. Apoi introduse un alt set de parametri în sistemul de control al navetei. Vehiculul îşi schimbă direcţia.

— Ne întoarcem în steaua de mare? întrebă Nicole.

— Nu imediat, răspunse Vulturul. Mai întâi vreau să-ţi arăt ceva.

Extraterestrul scoase din punga de la brâu un tub mic care conţinea un lichid albastru şi un dispozitiv necunoscut.

— Te rog să-mi dai braţul. Nu vreau să mori înainte ca după-amiaza aceasta să se fi încheiat.

*

În timp ce se apropiau de Modulul de Locuit de la Baza de Tranzit, Nicole i se plânse Vulturului de modul „mai puţin cinstit” în care fusese rezolvată împărţirea rezidenţilor stelei de mare în două grupuri.

— Ca de obicei, spuse Nicole, nu poţi fi acuzat că ai spus o minciună – doar că ai tăinuit informaţii vitale.

— Uneori, pentru noi nu există moduri bune de a îndeplini o sarcină. În acele cazuri alegem modul de acţiune cel mai puţin nesatisfăcător... Ce te aşteptai să facem? Să le spunem de la început rezidenţilor că n-o să avem grijă de toţi la nesfârşit, generaţie după generaţie? S-ar fi creat un haos... în plus, nu cred că apreciezi suficient tot ce-am făcut noi. Am salvat mii de fiinţe de pe Rama, dintre care majoritatea probabil că ar fi murit într-un conflict interspecii dacă nu interveneam noi... Nu uita că toate fiinţele, inclusiv cele repartizate pentru Transportor, vor avea voie să-şi ducă viaţa până la sfârşit.

Nicole rămase tăcută. Încerca să-şi imagineze cum avea să fie viaţa în Transportor fără reproducere. Mintea ei duse scenariul

într-un posibil viitor îndepărtat, când nu vor mai rămâne doar câţiva indivizi.

— N-aş vrea să fiu ultimul om rămas în viaţă în Transportor, spuse ea.

— Acum vreo trei milioane de ani a existat în această parte a galaxiei o specie care, timp de aproape un milion de ani, a cunoscut prosperitatea. Membrii acestei specii erau ingineri formidabili şi au construit unele din cele mai uimitoare clădiri văzute vreodată. Sfera lor de influenţă s-a extins rapid, până au ajuns să domine o regiune care acoperea mai mult de douăzeci de sisteme stelare. Era o specie era erudită, miloasă şi înţeleaptă. Dar au făcut o greşeală fatală.

— Ce greşeală? întrebă curioasă Nicole.

— Genomul lor conţinea mult mai multe informaţii decât al vostru. Reprezenta rezultatul a patru miliarde de a ani de evoluţie naturală şi era extrem de complicat. Primele lor experienţe de inginerie genetică, realizate atât pe alte specii, cât şi pe ei înşişi, au avut un succes fără seamăn. Ei *credeau* că înţeleg ceea ce fac. Dar, fără ştirea lor, încet dar sigur, robusteţea genelor transmise de la o generaţie la alta se deteriora… Când în sfârşit au înţeles ce şi-au făcut singuri, era prea târziu. Nu conservaseră nici un specimen „curat”, intact, din zilele de început, de dinainte de a fi început să-şi modifice genele. Nu exista cale de întoarce. Nu puteau face nimic… Imaginează-ţi că eşti nu doar ultimul membru al grupului tău de pe o navă spaţială izolată precum Transportorul, ci ultimul supravieţuitor al unei specii cu istorie, artă şi cunoştinţe bogate… Enciclopedia noastră conţine multe poveşti de felul ăsta şi fiecare cuprinde cel puţin o lecţie intuitivă.

Naveta trecu printr-un port deschis în modulul sferic şi se opri lângă un perete. Pe fiecare parte se activau automat braţe de oprire, pentru a ţine vehiculul în loc. O rampă ducea de la navetă la o pasarelă care, la rândul ei, ducea spre centrul complexului de transport.

Nicole râse.

— Conversaţia noastră m-a absorbit atât de tare încât nici nu m-am uitat la modulul ăsta din afară.

— N-ai fi văzut multe lucruri noi, replică Vulturul.

Apoi extraterestrul se întoarse spre Nicole, îi luă mâinile înmănuşate şi îi spuse ceva foarte neobişnuit.

— În mai puţin de o oră vei trăi ceva ce te va ului şi-ţi va stârni emoţiile. La început ne-am gândit ca această excursie să fie o surpriză totală. Dar, dată fiind starea slăbită a organismului tău, nu putem risca să te copleşească impactul emoţional... De aceea am hotărât să-ţi spunem de la început ce vom face.

Nicole îşi simţi pulsul accelerându-se. *Despre ce vorbeşte?* se întrebă ea. *Ce poate fi atât de neobişnuit...?*

— Vom urca într-un vehicul mic care ne va duce câţiva kilometri în acest modul. La capătul acestei scurte călătorii te vei reîntâlni cu fiica ta Simone şi cu Michael O'Toole.

— *Poftim?!* strigă Nicole smulgându-şi mâinile din ale Vulturului şi punându-le pe cască. Am auzit bine? Ai spus că am să-i văd pe Simone şi pe Michael?

— Da, răspunse Vulturul. Te rog, Nicole, încearcă să te linişteşti...

— Dumnezeule! exclamă Nicole ignorându-i vorbele. Nu-mi vine să cred. Pur şi simplu nu-mi vine să cred... Sper că nu e o glumă crudă...

— Te asigur că nu e...

— Dar cum se face că Michael e încă în viaţă? întrebă Nicole. Trebuie să aibă cel puţin o sută douăzeci de ani...

— L-am ajutat cu magia noastră medicală, cum o numeşti tu.

— O, Simone, *Simone!* strigă Nicole. E adevărat? Chiar e adevărat?

Lacrimile întârziaseră să apară, din cauza şocului. Acum îi curgeau şiroaie pe obraji. În ciuda durerii din şold, Nicole aproape sări de pe locul ei ca să-l îmbrăţişeze pe Vultur.

— Mulţumesc, o, îţi mulţumesc! Nici nu ştii cât înseamnă asta pentru mine.

Vulturul ţinu în loc scaunul lui Nicole în ascensorul cu care coborau în centrul principalului complex de transport. Ea aruncă o privire în jur. Staţia era exact ca aceea pe care şi-o amintea de la Baza de Tranzit din apropierea lui Sirius. Avea cam douăzeci de metri înălţime şi era circulară. O jumătate de duzină de trotuare mobile înconjurau zona centrală, fiecare ducând într-un alt tunel boltit. Deasupra tunelelor, în dreapta, erau două structuri cu mai multe nivele.

— Trenurile care fac legătura între module pleacă de acolo, de sus? întrebă Nicole, amintindu-şi călătoria făcută cu Simone şi Katie când erau mici.

Vulturul dădu din cap. Împinse scaunul ei cu rotile pe unul din trotuarele în mişcare şi părăsiră centrul staţiei. Parcurseră câteva sute de metri printr-un tunel, apoi trotuarul mobil se opri.

— Maşina noastră trebuie să fie chiar în dreapta, în primul coridor, spuse Vulturul.

Mica maşină, care se deschidea de sus, avea două locuri. Vulturul o ridică în braţe pe Nicole şi o aşeză pe un loc, apoi strânse scaunul cu rotile într-un pachet nu mai mare ca o servietă şi-l puse într-un buzunar din exteriorul vehiculului. Curând după aceea, maşina porni prin labirintul de culoare fără ferestre, de un crem pal. Nicole era extraordinar de tăcută. Încerca să se convingă pe sine că-şi va revedea în scurt timp fiica pe care o lăsase într-un alt sistem stelar cu foarte mulţi ani în urmă.

Călătoria prin Modulul de Locuit părea interminabilă. La un moment dat se opriră şi Vulturul îi spuse lui Nicole că poate să-şi scoată casca.

— Suntem aproape? întrebă ea.

— Încă nu, dar ne aflăm deja în zona lor atmosferică.

De două ori întâlniră extratereştri fascinanţi, în vehicule care mergeau în direcţia opusă, dar Nicole era prea emoţionată ca să fie atentă şi la altceva decât la ceea ce se petrecea în mintea ei. *Linişteşte-te,* îi spuse un glas interior. *Nu fi absurd,* răspunse alt glas. *Sunt pe cale să-mi văd o fiică pe care n-am mai văzut-o de patruzeci de ani. N-am cum să rămân calmă.*

*

— …în felul ei, viaţa lor a fost tot atât de ieşită din comun ca a ta, spunea Vulturul. Diferită, fireşte, total diferită. Azi-dimineaţă devreme, când l-am dus pe Patrick să-i vadă…

— Ce-ai spus? întrebă brusc Nicole. Ai spus că Patrick i-a văzut azi dimineaţă? L-ai dus pe Patrick să-şi vadă tatăl?

— Da, răspunse Vulturul. Întotdeauna am avut în plan această revedere, atâta timp cât totul mergea conform programului… De fapt, nici tu şi nici Patrick nu i-aţi fi văzut pe Simone, Michael şi copiii lor…

— *Copii!* exclamă Nicole. Mai am şi alţi nepoţi!

— …decât după ce vă veţi fi instalat la Baza de Tranzit, dar când Patrick a solicitat reconsiderarea… Ei bine, ar fi fost lipsit de inimă să-l lăsăm să plece pentru totdeauna fără să-şi vadă

tatăl biologic…

Nicole nu se mai putu abţine, se întoarse şi-l sărută pe Vultur pe obrazul cu pene.

— Şi Max spunea că nu eşti decât o maşină rece. Cât s-a înşelat!… îţi mulţumesc… îţi mulţumesc în numele lui Patrick…

Tremura de emoţie. În clipa următoare, nu mai putu să respire. Vulturul opri repede maşina.

— Unde mă aflu? întrebă Nicole, ieşind dintr-o ceaţă deasă.

— Suntem parcaţi chiar în interiorul zonei împrejmuite în care trăiesc Michael, Simone şi copiii lor, spuse Vulturul. Suntem aici de aproximativ patru ore. Ai adormit.

— Am avut un atac de inimă? întrebă Nicole.

— Nu chiar… Doar o dereglare. M-am gândit să te duc imediat la spital, dar am decis să aştept până te trezeşti. În plus, am la mine majoritatea medicamentelor…

Vulturul se uită la ea cu ochii lui intens albaştri.

— Ce vrei, Nicole? întrebă el. Să-i vizitezi pe Simone şi pe Michael, cum am plănuit, sau să mergi la spital? E alegerea ta, dar înţelege că…

— Ştiu, îl întrerupse Nicole oftând, trebuie să am grijă să nu mă agit prea mult… Vreau s-o văd pe Simone, chiar dacă ăsta e ultimul lucru din viaţa mea… Poţi să-mi dai ceva care să mă calmeze, dar să nu mă facă apatică sau să mă adoarmă?

— Un sedativ slab te va ajuta, dacă te străduieşti în mod conştient să-ţi stăpâneşti emoţiile, spuse Vulturul.

— În regulă. Îmi voi da toată silinţa.

Vulturul băgă maşina pe un drum pavat, străjuit de copaci înalţi. Nicole îşi aminti de toamna pe care o petrecuse în New England cu tatăl ei, în adolescenţă. Frunzele din copaci erau roşii, aurii şi maro.

— E frumos, spuse ea.

Maşina se înscrise într-o curbă şi trecu pe lângă un gard alb care împrejmuia o zonă cu iarbă. În ţarc erau patru cai. Printre ei mergeau doi oameni, doi adolescenţi.

— Tinerii sunt reali, spuse Vulturul. Caii sunt simulări.

În vârful unui deal cu pantă lină era o casă albă, mare, cu două nivele şi acoperiş negru. Vulturul trase pe aleea circulară şi opri maşina. Un moment mai târziu, uşa casei se deschise şi dinăuntru ieşi o femeie înaltă, frumoasă, neagră ca tăciunele, cu părul încărunţit.

— *Mamă!* strigă Simone, luând-o la fugă spre maşină.

Nicole abia avu timp să deschidă portiera că Simone se şi aruncă în braţele mamei sale. Cele două femei se sărutară şi se îmbrăţişară plângând. Nici una nu putea vorbi.

08

— Vizita lui Patrick a fost dulce-amară, spuse Simone punând jos ceaşca de cafea. A stat aici peste două ore, dar parcă au fost doar câteva minute.

Cei trei stăteau la o masă care dădea spre terenul unduitor care înconjura casa. Nicole se uita pe fereastră la scena idilică.

— În mare parte e o iluzie, fireşte, spuse Michael. Dar una foarte bună… dacă n-ai şti, ai crede că eşti în Massachusetts sau în sud, în Vermont.

— Toată cina asta mi s-a părut un vis, spuse Nicole. Încă n-am acceptat că tot ce se întâmplă este adevărat.

— La fel am simţit noi aseară când ni s-a spus că în dimineaţa asta o să-l vedem pe Patrick, spuse Simone. Nici eu, nici Michael n-am închis un ochi toată noaptea.

Râse.

— La un moment dat eram convinşi că vom întâlni un Patrick „fals” şi ne gândeam ce întrebări să-i punem la care numai adevăratul Patrick să poată răspunde.

— Abilitatea lor tehnică este uluitoare, spuse Michael. Dacă voiau să creeze un Patrick robot şi să-l dea drept individul autentic, ne-ar fi fost foarte greu să discernem adevărul.

— Dar n-au făcut-o, spuse Simone. Am ştiut din primele minute că e adevăratul Patrick…

— Cum ţi s-a părut? întrebă Nicole. În zăpăceala din ultima zi, n-am avut ocazia să vorbesc prea mult cu el.

— Resemnat, în mare măsură, dar convins că a luat decizia corectă, spuse Simone. A spus că probabil vor trece săptămâni întregi până să-şi clarifice emoţiile pe care le-a trăit în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Asta e valabil pentru noi toţi, spuse Nicole.

La masă se lăsă o scurtă tăcere.

— Eşti obosită, mamă? întrebă Simone. Patrick ne-a povestit despre problemele tale de sănătate, iar în după-amiaza asta când am primit mesajul că întârziaţi…

— Da, sunt puţin obosită, spuse Nicole. Dar în mod sigur n-aş

putea dormi… Cel puţin nu acum, imediat.

Îşi dădu scaunul cu rotile în spate.

— Aş vrea totuşi să merg la toaletă.

— Sigur, spuse Simone sărind de la locul ei. Vin cu tine.

Simone îşi însoţi mama pe un hol lung, cu o podea care imita lemnul.

— Aşadar, aici cu tine locuiesc şase copii, între care cei trei pe care i-ai purtat?

— Aşa este, răspunse Nicole. Michael şi cu mine am avut doi băieţi şi două fete prin „metoda naturală”, cum ai numit-o tu… Primul băiat, Darren, a murit la şapte ani… E o poveste lungă. Dacă avem timp, am să ţi-o spun mâine… Restul copiilor s-au dezvoltat din embrioni, în laboratoare…

Ajunseră la uşa toaletei.

— Ştii câţi copii au „dezvoltat” Vulturul şi colegii lui? întrebă Nicole.

— Nu, răspunse Simone. Dar mi-au spus că mi-au prelevat din ovare peste o mie de ovule sănătoase.

În drumul de întoarcere în sufragerie, Simone îi spuse mamei sale că toţi copiii care se născuseră prin „metoda naturală” trăiseră toată viaţa cu Michael şi cu ea. Soţii lor, care, fireşte, erau de asemenea produsul spermei lui Michael şi al ovulelor ei, fuseseră selectaţi în urma unei tehnici de potrivire genetică pusă la punct de extratereştri.

— Aşadar, căsătoriile astea au fost aranjate? întrebă Nicole.

— Nu chiar, răspunse Simone râzând. Fiecare copil natural a făcut cunoştinţă cu mai mulţi posibili parteneri, care trecuseră toţi prin selectarea genetică.

— Şi n-ai avut probleme cu nepoţii tăi?

— Nimic „semnificativ din punct de vedere statistic”, ca să folosesc exprimarea lui Michael.

Când ajunseră în sufragerie, masa era goală. Michael le spuse că a mutat cafetiera şi ceştile în birou. Nicole îi urmă într-un birou mare, masculin, cu rafturi din lemn de culoare închisă şi un foc arzând în cămin.

— Focul este real? întrebă Nicole.

— Bineînţeles că da, spuse Michael şi se aplecă în fotoliul moale. Ai întrebat de copii şi fireşte că vrem să-i cunoşti, dar n-am vrut să te suprasolicităm…

— Înţeleg şi sunt de acord cu voi, spuse Nicole luând o gură

de cafea proaspătă. N-am fi avut o cină atât de tihnită şi plină de informaţii dacă mai erau de faţă alte şase persoane…

— Nu uita de cei paisprezece nepoţi, spuse Simone.

Nicole se uită la Michael şi zâmbi.

— Iartă-mă, Michael, dar tu eşti partea cea mai ireală a acestei seri, spuse ea. Ori de câte ori mă uit la tine îmi stă mintea în loc. Trebuie să fii cu patruzeci de ani mai bătrân decât mine, dar nu arăţi nici cu o zi peste şaizeci, ba chiar pari categoric mai tânăr decât atunci când v-am lăsat la Baza de Tranzit. Cum e posibil?

— Tehnica lor este absolut magică, spuse Michael. Mi-au refăcut practic toate organele şi sistemele. Inima, plămânii, ficatul, întreg aparatul digestiv şi excretor şi majoritatea glandelor endocrine mi-au fost înlocuite de mai multe ori cu echivalente funcţionale mai mici şi mai eficiente. Oasele, muşchii, nervii şi vasele de sânge sunt toate susţinute de milioane de implanturi microscopice care nu doar asigură îndeplinirea funcţiilor vitale ci şi, în multe cazuri, întineresc pe cale biochimică celulele îmbătrânite. Pielea mea e făcută dintr-un material special pe care l-au perfectat abia de curând, material care are toate proprietăţile pielii umane adevărate, dar nu îmbătrâneşte niciodată… O dată pe an mă duc la spitalul lor. Două zile sunt inconştient, dar când ies de acolo sunt efectiv un om nou.

— Te superi dacă te rog să vii aici şi să mă laşi să te ating? întrebă Nicole râzând. Înţelegi, desigur, că mi-e greu să cred ce spui.

Michael O’Toole traversă camera şi îngenunche lângă scaunul cu rotile. Nicole întinse mâna şi atinse pielea feţei lui. Era netedă şi suplă, ca a unui tânăr. Ochii lui erau vioi şi limpezi.

— Şi creierul tău, Michael? întrebă încetişor Nicole. Ce i-au făcut creierului tău?

El zâmbi. Nicole observă că n-avea nici un rid pe frunte.

— Multe, spuse Michael. Când a început să mă lase memoria, mi-au recondiţionat hipotalamusul. Ba chiar i-au adăugat o mică structură de-a lor, ca să-mi dea o capacitate mai mare… Acum vreo douăzeci de ani mi-au instalat şi ceea ce ei numesc „sistem operativ mai bun”, ca să-mi ascută procesul gândirii…

Michael se afla la mai puţin de un metru de ea. Lumina focului se reflecta pe faţa lui. Un noian de amintiri o năpădi dintr-o

dată. Îşi aminti ce prieteni apropiaţi fuseseră în Rama, precum şi momentele lor de intimitate din perioada în care Richard dispăruse şi-l crezuseră pierdut. Îi atinse din nou faţa.

— Şi eşti tot Michael O'Toole? întrebă ea. Sau au devenit altcineva, în parte om şi în parte extraterestru?

El se ridică fără o vorbă şi se întoarse pe fotoliu. Se mişca precum un atlet, nu ca un om în vârstă de peste o sută douăzeci de ani.

— Nu ştiu ce să-ţi răspund, spuse el. Îmi amintesc limpede toate detaliile copilăriei mele din Boston şi toate celelalte faze importante a vieţii mele. Din câte ştiu, sunt tot acelaşi, mai mult sau mai puţin…

— Pe Michael continuă să-l intereseze extrem de mult religia, precum şi creaţia, spuse Simone. Dar s-a schimbat puţin – pe toţi ne-au schimbat experienţele trăite…

— Am rămas un romano-catolic devotat, spuse Michael, şi încă-mi mai spun zilnic rugăciunile… Dar, fireşte, lucrurile pe care le-am văzut, Simone şi cu mine, mi-au schimbat drastic concepţia despre Dumnezeu şi despre omenire… Credinţa mi s-a întărit… în principal datorită discuţiilor lămuritoare cu…

Se opri şi se uită la Simone, care interveni:

— În primii ani, Michael şi cu mine eram singuri la prima Bază de Tranzit, în apropiere de Sirius, a fost foarte greu… Vorbeam între noi, nu mai aveam pe nimeni altcineva… Eu eram o copilă, iar Michael un bărbat matur… Nu puteam să discut despre fizică, religie şi multe alte subiecte preferate de el…

— N-au existat probleme majore, spuse Michael. Doar că amândoi ne simţeam singuri, într-un fel ciudat… Ce aveam împreună era formidabil… dar amândoi aveam nevoie de altceva, ceva în plus… Inteligenţa de la Baza de Tranzit, sau cum s-o numi puterea care avea grijă de noi, a sesizat situaţia. Şi-a dat seama că nici Vulturul nu ne poate îndeplini toate nevoile individuale. Aşa că a creat pentru fiecare dintre noi un tovarăş, într-un fel cam ca Vulturul.

— A fost o idee genială care a îndepărtat tensiunea emoţională care ne ameninţa căsnicia perfectă. Când Sfântul Michael…

— Dragă, te rog, lasă-mă pe mine să povestesc partea asta, o întrerupse Michael pe Simone. Într-o seară, la aproape doi ani după ce aţi plecat, tu şi ceilalţi, Simone era în dormitor şi o

alăpta pe Katya, când am auzit o bătaie în uşă… Am presupus că era Vulturul… Când am deschis uşa, în prag stătea un bărbat cu părul negru, buclat şi ochi albaştri, o reconstituire perfectă a Sfântului Michael de Siena. El m-a informat că Vulturul nu va mai interacţiona cu noi şi că el va fi noul intermediar dintre mine şi inteligenţa care guverna Baza de Tranzit…

Acum interveni Simone.

— Sfântul Michael a venit echipat cu cunoştinţe vaste de istoria Pământului şi catolicism şi fizică şi tot ce nu ştiam eu…

— *În plus,* spuse Michael, ridicându-se de pe fotoliu, era dispus să-mi răspundă la întrebările privitoare la ce se petrecea în jurul nostru la Baza de Tranzit… Nu că Vulturul n-ar fi fost dispus, dar Sfântul Michael se purta mult mai cald, mai apropiat. Ca şi cum ei sau Dumnezeu l-ar fi trimis să-i fie tovarăş minţii mele.

Nicole se uită de la Michael la Simone. Faţa lui Michael era absolut radioasă. *Fervoarea religioasă nu l-a părăsit,* se gândi ea. *A fost doar redirecţionată.*

— Şi acest personaj, Sfântul Michael, mai e încă pe aici? întrebă Nicole, luând ultima gură de cafea.

— Categoric, spuse Michael. Pe Patrick nu i l-am prezentat – timpul a fost prea scurt, cum a spus Simone – dar vrem neapărat ca tu să-l cunoşti.

Michael începu să se plimbe prin cameră, debordând dintr-o dată de energie.

— Mai ţii minte întrebările alea ale lui Richard despre cine a construit Baza de Tranzit şi Rama şi în ce scop? Sfântul Michael cunoaşte toate răspunsurile. Şi explică totul atât de elocvent!

— Doamne sfinte, spuse Nicole cu o uşoară undă de sarcasm, personajul ăsta pare fantastic… Mult prea bun ca să fie adevărat… Când voi avea prilejul să-l cunosc pe Sfântul Michael?

— Chiar acum dacă vrei, spuse Michael cu nerăbdare.

— Bine, spuse Nicole, înăbuşindu-şi un căscat. Dar nu uita că-s o babă obosită, bolnavă şi arţăgoasă… Nu pot să stau trează la nesfârşit.

Michael se duse cu pas vioi la uşa din capătul depărtat al biroului.

— Sfinte Michael, strigă el, vrei, te rog, să vii să o cunoşti pe Nicole, mama lui Simone?

Câteva secunde mai târziu, în cameră intră un preot tânăr, abia trecut de douăzeci de ani. Sfântul Michael traversă încăperea şi se opri lângă scaunul cu rotile al lui Nicole.

— Sunt încântat, spus el cu un glas care te vrăjea. De foarte mulţi ani aud vorbindu-se de dumneata.

Nicole întinse mâna şi-l studie cu atenţie pe extraterestru. Nimic din ce vedea nu-i spunea că individul ăsta poate fi altceva decât o fiinţă umană. *Dumnezeule,* se gândi repede Nicole, *pe lângă tehnica fantastică au şi un ritm de a învăţa de-a dreptul uluitor.*

— Să lămurim de la bun început o treabă, îi spuse ea Sfântului Michael cu un zâmbet strâmb. Sunt prea mulţi Michael aici. Eu *nu* am de gând să mă adresez ţie cu Sfântul Michael, cum fac ceilalţi. Nu e stilul meu. Să-ţi spun doar Sfântul, sau Mike, sau chiar Mikey – ce preferi?

— Când sunt amândoi prin preajmă, eu îi spun soţului meu Michael cel Mare, spuse Simone. Se pare că merge.

— Bine, spuse Nicole. Cum spunea mereu Richard: „Când eşti la Roma…" Ia loc, Michael, aici, lângă scaunul meu… Michael cel Mare te-a lăudat atât de mult încât nu vreau ca, din cauza auzului meu prost, să scap vreuna din perlele înţelepciunii tale.

— Mulţumesc, Nicole, spuse Sfântul Michael cu un zâmbet aparte. Michael şi Simone au preamărit şi virtuţile tale, dar se vede bine că vorbele lor au fost prea sărace ca să-ţi descrie adecvat ascuţimea minţii.

Are şi personalitate, se gândi Nicole. *Oare minunile vor înceta vreodată?*

*

O oră mai târziu, după ce Simone o ajută să se culce în camera de oaspeţi din capătul holului, Nicole stătea întinsă pe o parte, Uitându-se către ferestre. Deşi era foarte obosită, nu putea dormi. Mintea ei, prea activă, trecea în revistă iar şi iar evenimentele zilei.

Poate ar trebui să sun şi să cer ceva care să mă ajute să dorm, se gândi Nicole şi întinse mâna automat spre butonul de pe noptieră. *Simone şi Sfântul Michael ar veni dacă aş suna. El poate să facă tot ce poate Vulturul.*

Liniştită că într-adevăr poate solicita ajutor în caz că insomnia persista, Nicole se întoarse pe spate şi dădu frâu liber minţii.

Gândurile i se concentrară pe cele văzute şi auzite de la

sosirea în această enclavă izolată în care trăiau Michael, Simone şi familia lor. Sfântul Michael îi explicase că acest pseudo New England era un mic sector din interiorul Modulului de Locuit al Bazei de Tranzit şi că în vecinătate se mai aflau alte câteva sute de specii care erau rezidenţi semipermanenţi. Nicole întrebase de ce Michael cel Mare şi Simone aleseseră o existenţă separată de ceilalţi. Michael O'Toole răspunsese:

— Ani întregi am trăit într-un mediu cu multe specii. De fapt, atât în perioada când ni s-au născut cei patru copii naturali, cât şi după naşterea lor, păream a fi întruna goniţi din loc în loc pentru a ni se testa adaptabilitatea şi compatibilitatea cu o gamă largă de alte specii de plante şi animale… Sfântul Michael a confirmat ceea ce bănuiam noi la vremea respectivă, şi anume că gazdele noastre ne expuneau în mod intenţionat la o varietate de medii pentru a aduna mai multe informaţii despre noi…

Michael cel Mare se oprise o clipă, de parcă se lupta cu emoţiile.

— În acele zile de început, greutăţile întâmpinate de noi pe plan psihic au fost imense. De îndată ce ne adaptam la un anume set de condiţii de trai, ele se schimbau brusc… încă mai cred că Darren n-ar fi murit dacă în acea lume subterană n-ar fi fost toate atât de ciudate… Iar altă dată era cât pe ce s-o pierdem şi pe Katya, când avea numai doi ani şi o creatură marină asemănătoare cu un calmar i-a luat curiozitatea drept un act de agresiune…

Intervenise Simone.

— După ce am fost adormiţi a doua oară şi transportaţi la această Bază de Tranzit, şi Michael şi eu ne simţeam epuizaţi după atâţia ani de testare. Copiii erau deja adulţi şi începeau să-şi formeze propriile familii. Am cerut puţină intimitate, şi ni s-a acordat…

— Ieşim totuşi în lumea de afară, dar interacţionăm cu fiinţele exotice din sistemele solare îndepărtate pentru că aşa vrem noi, nu pentru că ni s-ar impune, adăugase Michael. Sfântul Michael ne ţine la curent cu tot ce fac creaturile mingi de baschet, cangurii care sar până la cer şi broaştele ţestoase zburătoare. El este fereastra noastră de informare spre restul Bazei de Tranzit.

Sfântul Michael este extraordinar, se gândi Nicole, *şi mult mai avansat chiar şi decât Vulturul. Răspunde cu mare siguranţă la*

toate întrebările. Dar are ceva care mă pune pe gânduri… Oare toate răspunsurile precise despre Dumnezeu şi originea şi destinul universului sunt cu adevărat corecte? Sau Sfântul Michael a fost programat pe baza puternicei credinţe religioase a lui Michael, să fie tovarăşul lui perfect?

Nicole se întoarse pe-o parte şi se gândi la relaţia ei cu Vulturul. *Poate că sunt invidioasă pentru că Michael pare să fi învăţat atât de multe… iar Vulturul nu e dispus sau nu e în stare să răspundă la întrebările mele… Dar cine e mai câştigat, copilul cu un mentor care ştie şi spune totul, sau cel al cărui profesor îl ajută să găsească propriile răspunsuri?… Nu ştiu… Nu ştiu… Dar ce a desenat Sfântul Michael pe planşă a fost al dracului de impresionant.*

— Nu înţelegi, Nicole, sărise Michael cel Mare de pe scaunul său pentru a suta oară, noi toţi participăm la marele experiment al lui Dumnezeu. Acest *întreg* univers, nu doar galaxia noastră, ci toate galaxiile care se întind până la capătul cerului, îi va furniza lui Dumnezeu o singură informaţie esenţială… El caută perfecţiunea, căci o dată ce universul e pus în mişcare prin transformarea energiei în materie, acest mic set de parametri iniţiali va evolua, de-a lungul miliardelor de ani şi va ajunge la o armonie perfectă, o mărturie a iscusinţei desăvârşite a Creatorului…

Lui Nicole îi fusese destul de greu să priceapă matematica superioară, dar în mod sigur înţelese esenţa diagramelor pe care le trasase Sfântul Michael pe planşa din birou.

— Aşadar, în momentul de faţă, îi spusese Nicole extraterestrului cu păr buclat şi ochi albaştri, există nenumărate alte universuri în evoluţie, fiecare fiind întemeiat de Dumnezeu în condiţii iniţiale diferite, iar Dumnezeu v-a strecurat cumva pe tine, pe Vultur, Baza de Tranzit şi Rama în *interiorul* acestui proces de evoluţie pentru a dobândi informaţii? Iar scopul tuturor acestora lucruri este ca Dumnezeu să poată stabili o construcţie matematică asociată cu creaţia care va produce întotdeauna un rezultat armonios?

— Exact, răspunsese Sfântul Michael arătând din nou spre diagramă. Imaginează-ţi că acest sistem de coordonate pe care l-am desenat este o reprezentare simbolică, bidimensională a hipersuprafeţei disponibile de parametri care definesc momentul creaţiei, momentul în care energia se transformă

pentru prima dată în materie. Orice aranjament sau vector reprezentând un anume set de condiţii iniţiale pentru un univers dat poate fi reprezentat ca un singur punct pe diagrama mea. Dumnezeu caută şi a căutat mereu un set de condiţii iniţiale foarte special, dens, închis, localizat pe această hipersuprafaţă matematică. Acest set special pe care-l caută El are proprietatea că *oricare* din elementele lui, adică orice matrice de condiţii pentru momentul creaţiei aleasă din *interiorul* acestui set, va produce un univers care, până la urmă, va avea ca rezultat armonia.

Aici intervenise Michael O'Toole.

— Este aproape imposibil să creezi un univers în care toate fiinţele vor ajunge, în cele din urmă, să proclame slava lui Dumnezeu, spusese Michael cel Mare. Dacă nu există suficientă materie, explozia şi inflaţia momentului creaţiei are ca rezultat un univers ce se dilată veşnic, fără să existe suficientă interacţiune a componentelor individuale în timpul evoluţiei pentru a produce şi a întreţine viaţa. Dacă există prea multă materie, atunci nu e destul timp ca viaţa şi inteligenţa să se dezvolte pe deplin înainte ca gravitaţia să provoace Marea Criză, care pune capăt universului.

— Haosul îl încurcă şi pe Dumnezeu însuşi, explică Sfântul Michael. Haosul este rodul tuturor legilor fizicii care guvernează evoluţia oricărui univers creat. El împiedică prezicerea cu acurateţe a rezultatelor proceselor la scară mare, astfel încât Dumnezeu nu poate, a priori, să calculeze pur şi simplu ce se va întâmpla în viitor şi, drept urmare, să izoleze prin metode analitice zonele de armonie… Pentru El, singurul mod posibil de a găsi ce caută este experimentarea…

— Structura ce se opune proiectului lui Dumnezeu este copleşitoare, adăugă Michael cel Mare. Pentru ca Dumnezeu să reuşească, nu numai că viaţa şi inteligenţa trebuie să evolueze pornind de la particulele subatomice brute pe care cataclismele stelare le transformă în atomi, ci mai mult: această viaţă trebuie să atingă un anume nivel de conştiinţă de sine în plan spiritual şi un anume nivel de abilitate tehnică, astfel încât să poată transforma în mod activ totul în jur…

Aşadar, se gândi Nicole în camera ei, *Dumnezeu este supremul proiectant, supremul inginer. El modelează momentul creaţiei în aşa fel încât, miliarde de ani mai târziu, fiinţele vii să*

confirme minunea creaţiei…

— Există ceva ce tot nu înţeleg, spusese Nicole către sfârşitul serii. De ce trebuie să creeze Dumnezeu atâtea universuri pentru a desfăşura acest experiment? O dată ce existenţa unui rezultat armonios s-a verificat, sarcina nu devine uşoară? Nu pot fi multiplicate, pur şi simplu, condiţiile iniţiale pentru acel univers?

— Asta nu e o problemă suficient de grea pentru Dumnezeu, răspunsese Sfântul Michael. Dumnezeu vrea să cunoască amploarea zonei de armonie din hipersuprafaţa parametrilor creaţiei, plus toate caracteristicile matematice ale zonei… în plus, cred că încă nu-ţi dai seama de amploarea problemei lui Dumnezeu. Numai o fracţiune minusculă din toate universurile posibile poate sfârşi prin a fi armonioasă. Rezultatul natural al transformării energiei în materie este un univers fără viaţă sau, cel mult, având creaturi vremelnice agresive care sunt mai mult distructive decât constructive.

Chiar şi o regiune mică de armonie într-un univers în evoluţie este un miracol… De asta întregul proiect constituie aşa o provocare pentru Dumnezeu.

Michael cel Mare sărise din nou.

— Dumnezeu caută un univers care, înainte să moară în Marea Criză, atinge o armonie *totală.* Asta nu înseamnă doar că toate speciile din toate lumile conlucrează pentru binele comun, ci şi că toate particulele subatomice ale creaţiei Lui participă în mod activ la acea armonie… O vreme, nici eu n-am înţeles întreaga grandoare a acestei idei. Apoi Sfântul Michael mi-a povestit despre o specie care creează fiinţe vii din piatră şi ţărână, cum a făcut Dumnezeul nostru biblic, prin transmutarea şi rearanjarea elementelor. Armonia totală impune ca speciile avansate, ca noi, să-şi folosească uneltele tehnice pentru a transforma lucrurile neînsufleţite, fără viaţă, în creaturi care să contribuie la armonie…

Nicole îşi aminti că în acest punct al conversaţiei anunţase că mintea ei e supraîncărcată şi că vrea să meargă la culcare. Sfântul Michael o rugase să mai stea câteva minute, ca el să poată rezuma acea discuţie pe care el o considera puţin dezorganizată.

— Întorcându-ne la prima ta întrebare, spusese Sfântul Michael, fiecare Bază de Tranzit face parte dintr-o inteligenţă

ierarhică având menirea de a aduna informaţii din această galaxie. Cele mai multe galaxii, inclusiv Calea Lactee, au o singură superstaţie, pe care noi o numim Prim Monitor, localizată undeva în apropierea centrului galactic. Dumnezeu a creat setul de Prim Monitoare în acelaşi moment în care a luat fiinţă universul şi apoi l-a folosit ca să afle cât mai multe cu putinţă despre procesul evolutiv. Bazele de Tranzit, Transportoarele şi toate celelalte construcţii tehnice pe care le-ai văzut au fost proiectate, la rândul lor, de Prim Monitor. Întreaga activitate, inclusiv ce s-a petrecut de când prima navă spaţială Rama a intrat, cu ani în urmă, în sistemul vostru solar, are ca obiectiv perfecţionarea, pentru uzul Creatorului, a criteriilor cantitative care vor permite ca universurile succesive să sfârşească într-o minunată armonie, în ciuda tendinţelor haotice ale legilor naturii.

Nicole fluierase.

— Conversaţia asta a fost absolut năucitoare, spusese ea, activându-şi scaunul cu rotile. Acum sunt epuizată.

Dar nu atât de epuizată încât să pot dormi, se gândi ea. *Cum ar putea dormi cineva după ce i s-a explicat scopul universului?* Nicole râse în sinea ei. *Nu pot să-mi închipui ce ar fi spus Richard după discuţia asta... Fără îndoială, l-ar fi apreciat pe Sfântul Michael, dar ar fi avut sute de întrebări... Am fi făcut dragoste de îndată ce am fi intrat în camera asta şi apoi am fi vorbit toată noaptea...*

Căscă şi se întoarse pe o parte. În timp ce adormea, în minte îi dansau universuri care se năşteau explodând.

09

Nicole se trezi odihnită şi cu uimitor de multă energie. Dădu să apese pe butonul de lângă pat, dar se răzgândi. Reuşi să se aşeze în scaunul cu rotile, se duse la fereastră şi trase draperiile.

Era o dimineaţă frumoasă. În stânga ei se afla un pârâu mic; şi trei copii, probabil între opt şi zece ani, aruncau pietre pe suprafaţa unei bălţi mici formată de cursul normal al pârâului. În timp ce se uita pe fereastră la câmpiile şi copacii şi dealurile vălurite perfect simulate, Nicole se simţi dintr-o dată tânără şi plină de viaţă.

Poate că, la urma urmelor, ar trebui să-i las să mă repare, se

gândi Nicole. *Să-mi înlocuiască toate părţile deteriorate şi uzate... Aş putea trăi aici, cu Simone şi Michael. Aş putea chiar să-i învăţ pe strănepoţii mei câteva lucruri...*

Cei trei copii plecară de lângă pârâu şi o luară la fugă peste un câmp verde, spre ţarcul cailor. Băiatul fugea cel mai repede, dar abia reuşi s-o întreacă pe cea mai mică dintre fete. Cei trei râseră şi chemară caii la gard.

— Băiatul e Zachary, spuse Michael cel Mare din spatele ei. Fetele sunt Colleen şi Simone... Zachary şi Colleen sunt copiii Katyei, Simone e copilul cel mare al lui Timothy.

Nicole nu-l auzise intrând în cameră. Se întoarse.

— Bună dimineaţa, Michael, spuse ea şi se uită din nou pe fereastră. Toţi copiii sunt superbi.

— Mulţumesc, spuse Michael venind la fereastră. Sunt un om foarte norocos. Dumnezeu m-a binecuvântat cu o viaţă fascinantă, plină de bogăţii incredibile.

Se uitară în tăcere la copii. Zachary încălecă un cal alb şi începu să se dea mare.

— Mi-a părut rău să aud de moartea lui Richard, spuse Michael. Ne-a povestit ieri Patrick cum s-a întâmplat... Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine.

— Într-adevăr, răspunse Nicole. Între mine şi Richard exista o prietenie minunată...

Se întoarse cu faţa la el.

— Ai fi fost foarte mândru de el, Michael... în ultimii ani era alt om...

— Am bănuit, spuse Michael. Richard pe care-l ştiam nu s-ar fi oferit niciodată să-şi rişte viaţa, mai ales ca s-o salveze pe-a altora...

— Ar fi trebuit să-l vezi cu nepoata lui, Nikki, fetiţa lui Ellie. Erau nedespărţiţi. El era „Boobah” al ei... A descoperit tandreţea prea târziu în viaţă...

Nicole nu putu să continue. O durere de inimă bruscă o copleşi. Se duse cu scaunul la noptieră şi luă o înghiţitură de lichid albastru din sticlă.

Se întoarse la fereastră. Cei doi prieteni vechi se uitară din nou la copiii care se jucau. Fetele încălecaseră şi ele şi părea că au început un fel de joc.

— Patrick ne-a spus că Benjy a devenit un adult grozav, spuse Michael. Limitat în unele privinţe, desigur, dar absolut

remarcabil, ţinând cont de capacitatea lui de bază şi de perioadele lungi de somn… Ne-a spus că Benjy este un omagiu viu adus talentelor tale şi că ai lucrat neobosit cu el, nelăsându-l niciodată să-şi folosească handicapul ca pe o scuză…

Fu rândul lui Michael să-şi simtă glasul sugrumat de emoţii. Se întoarse spre Nicole cu ochii în lacrimi şi-i luă mâinile.

— Nu ştiu dacă am să-ţi pot mulţumi vreodată pentru că i-ai crescut pe cei doi băieţi cu atâta grijă, mai ales pe Benjy.

— Sunt fiii noştri, Michael, spuse Nicole. Îi iubesc foarte mult.

Michael îşi şterse cu batista nasul şi ochii.

— Simone şi cu mine vrem să-i cunoşti pe copiii noştri şi pe nepoţi, fireşte. Dar am căzut de acord că, mai întâi, trebuie să-ţi spunem ceva… Nu ştiam exact cum ai să reacţionezi… Totuşi, n-ar fi cinstit să nu-ţi spunem, pentru că astfel s-ar putea să nu înţelegi de ce copiii reacţionează…

— Ce este, Michael? îl întrerupse Nicole zâmbind. E clar că ţi-e greu să treci la subiect.

— Într-adevăr, spuse el, traversând camera şi apăsând de două ori pe butonul de pe noptieră. Nicole, ce urmează să-ţi spun e puţin cam delicat… Mai ţii minte, aseară, când ţi-am spus că şi eu, şi Simone am avut tovarăşi extratereştri?

— Da, Michael, spuse Nicole.

Continua să se uite pe fereastră. Michael veni lângă ea şi-i luă mâna. Afară, o femeie care se apropia de cincizeci de ani, cu trup atletic şi pielea de un arămiu închis ieşise din casă şi se îndrepta repede spre ţarcul cailor. Silueta femeii şi ţinuta ei i se părură lui Nicole cunoscute. Copiii o văzură pe femeie, îi făcură cu mâna, şi-şi îndreptară caii spre ea.

Nicole îl auzi pe Zachary strigând-o pe femeie pe nume şi, dintr-o dată, înţelese. Rămase ca trăsnită. Femeia se întoarse o fracţiune de secundă şi Nicole se văzu pe sine, exact aşa cum era când părăsise Baza de Tranzit, cu patruzeci de ani în urmă. Nu reuşi să-şi stăpânească emoţia.

— De tine îi era cel mai dor lui Simone, spuse Michael ca răspuns la expresia uluită aşternută pe chipul lui Nicole.

Aşa că a fost foarte normal ca extratereştrii să-i modeleze o tovarăşă după imaginea ta… E o simulare extraordinar de bună. Nu doar ca aspect fizic, asta poţi vedea singură, ci şi ca personalitate. Simone şi cu mine eram uimiţi, mai ales la început, ce copie perfectă au făcut. Extraterestra vorbea ca tine,

mergea ca tine, ba şi gândea ca tine… După o săptămână, Simone îi spunea „Mamă”, iar eu îi spuneam „Nicole”. De atunci e cu noi.

Nicole privea simularea propriei persoane fără să scoată o vorbă. *Expresia feţei şi chiar gesturile sunt corecte,* se gândi ea. Continuă să se uite fix la femeia care se apropia de casă cu cei trei copii.

— Simone s-a gândit că s-ar putea să te superi puţin sau poate chiar să te simţi înlocuită, descoperind că această simulare a ta trăieşte cu noi de atâţia ani. Însă am asigurat-o că vei înţelege, doar că-ţi va trebui ceva timp să te obişnuieşti cu ideea… La urma urmei, din câte ştiu eu, nici o fiinţă omenească n-a fost înlocuită vreodată de o copie robot a ei…

Extraterestra Nicole ridică o fată şi o învârti în aer. Apoi cei patru urcară treptele în fugă şi trecură pragul casei.

Ei îi spun bunică, se gândi Nicole. *Ea poate să alerge, să călărească şi să-i arunce în aer… Nu e zbârcită şi imobilizată într-un scaun cu rotile.* O emoţie care nu-i plăcea, autocompătimirea, începu să-şi facă loc în ea. *Poate că lui Simone nici nu i-a fost atât de dor de mine,* îşi spuse ea. *„Mama” ei i-a fost alături în toţi anii ăştia, fără să îmbătrânească, fără să ceară nimic…*

Nicole simţi că e gata să plângă. Se adună.

— Michael, spuse ea, forţându-se să zâmbească, lasă-mă un minut să mă pregătesc pentru micul dejun.

— Sigur n-ai nevoie de ajutor? întrebă el.

— Nu, nu… Mă descurc… Vreau doar să mă spăl pe faţă şi să mă fardez puţin.

Lacrimile veniră la câteva secunde după ce uşa se închise. *Nici aici nu-i loc pentru mine,* îşi spuse Nicole. *Există deja o bunică, una mai bună decât aş putea fi eu vreodată, chiar dacă e doar un robot…*

În drumul de întoarcere la centrul de transport, Nicole nu vorbi aproape deloc. Rămase tăcută şi după ce naveta părăsi Modulul de Locuit şi ieşi în spaţiu.

— Nu vrei să vorbeşti despre asta, nu-i aşa? spuse Vulturul.

— Nu prea, răspunse Nicole în microfonul din cască.

— Îţi pare bine că te-ai dus? întrebă Vulturul după un timp.

— Oh, da… Absolut, răspuns ea. A fost una din cele mai impresionante experienţe din viaţa mea… îţi mulţumesc foarte

mult.

Vulturul reglă viteza navetei astfel încât să se deplaseze încet. Uriaşul tetraedru luminat domina priveliştea de dincolo de fereastră.

— Procedura de înlocuire ar putea fi realizată în după-amiaza asta, spuse Vulturul. La începutul săptămânii viitoare ai arăta mai tânără decât Michael cel Mare.

— Nu, mulţumesc, spuse Nicole.

Urmă o altă perioadă lungă de tăcere.

— Nu pari prea fericită, spuse apoi Vulturul.

Nicole se întoarse şi se uită la însoţitorul ei extraterestru.

— Ba sunt, spuse ea. Sunt fericită mai ales pentru Simone şi Michael… E minunat că au o viaţă atât de împlinită…

Inspiră adânc.

— Poate că sunt doar obosită, spuse ea. S-au întâmplat atâtea într-un timp atât de scurt!

— Probabil că asta e, spuse Vulturul.

Nicole se cufundă în gânduri, revăzând metodic tot ce i se întâmplase de când se trezise. Prin minte îi trecură în goană feţele celor şase copii şi paisprezece nepoţi ai lui Simone şi Michael. *Un grup frumos, dar fără multă variaţie,* îşi spuse ea.

Însă cel mai des îi apărea în minte o altă faţă, una pe care şi-o amintea cu claritate din oglindă. Era de acord cu Simone şi Michael că cealaltă Nicole seamănă incredibil de bine cu ea, că reprezintă un triumf al tehnologiei avansate. Însă nu fusese în stare să discute cu ei despre cât e de ciudat să faci cunoştinţă şi să porţi o conversaţie cu tine însăţi la o vârstă mai tânără. Ce ciudat te simţi ştiind că un robot te-a înlocuit în inima şi mintea celor din familia ta.

Nicole urmărise în tăcere cum cealaltă Nicole şi Simone se amuză de o ceartă pe care Simone o avusese cu ani în urmă cu surioara ei Katie, la Baza de Tranzit. În timp ce extraterestra reamintea detaliile întâmplării, se reîmprospăta şi memoria lui Nicole. *Până şi memoria ei e mai bună ca a mea… Ce soluţie perfectă la problema îmbătrânirii şi a morţii!… Să prinzi o persoană în floarea vieţii, cu toate capacităţile intacte şi s-o conservi pe vecie ca o legendă, cel puţin în ochii celor iubiţi.*

— De unde ştiu eu sigur că acei Michael şi Simone cu care am vorbit ieri şi azi dimineaţă sunt oameni adevăraţi şi nu doar simulări de o fidelitate chiar şi mai înaltă decât cealaltă Nicole?

îl întrebă Nicole pe Vultur.

— Sfântul Michael a spus că ai pus mai multe întrebări la obiect despre viaţa din trecut a lui Michael cel Mare, spuse Vulturul. N-ai fost mulţumită de răspunsuri?

— Dar acum o oră, în maşină, mi-am dat seama că unele informaţii puteau să fi fost luate din dosarul biografic al lui Michael din nava *Newton,* dosar la care ştiu că voi aţi avut acces…

— De ce ne-am fi dat peste cap să te inducem în eroare? Am mai făcut noi aşa ceva până acum?

— Câţi alţi copii ai lui Simone şi Michael mai există? întrebă Nicole după câteva minute, schimbând subiectul.

— Aici, la această Bază de Tranzit, treizeci şi doi, răspunse Vulturul. Şi mai mult de o sută în alte locuri.

Nicole clătină din cap. Îşi aduse aminte de cronicile senoufo. *„Şi urmaşii ei se vor răspândi printre stele”… Omeh ar fi încântat,* se gândi ea.

— Aşadar, aţi perfectat dezvoltarea extrauterină a oamenilor din ovule fertilizate?

— Mai mult sau mai puţin, răspunse Vulturul.

Un timp domni din nou tăcerea.

— De ce nu mi-ai vorbi niciodată de Prim Monitoare? întrebă apoi Nicole.

— N-am avut voie, până te-ai trezit din somnul cel lung… Iar de atunci, n-a venit vorba.

— Tot ce-a spus Sfântul Michael despre Dumnezeu şi haos şi multiplele universuri este adevărat?

— Din câte ştim noi, da, răspunse Vulturul. Cel puţin asta ni s-a programat în sisteme… Nici unul dintre noi cei de aici n-a văzut vreodată un Prim Monitor.

— Şi e posibil ca toată povestea să fie un mit, creat de o inteligenţă superioară ierarhic ţie, ca explicaţie oficială de oferit fiinţelor umane?

Vulturul ezită.

— Se poate şi asta… N-am cum să ştiu.

— Ai şti dacă înainte ţi-ar fi fost programată altă explicaţie în sistem?

— Nu neapărat, spuse Vulturul. Nu sunt singurul responsabil de ceea ce conţine memoria mea.

Purtarea lui Nicole rămase neobişnuită. Îşi întrerupea

perioadele lungi de tăcere pentru a pune, din senin, întrebări aparent fără legătură. La un moment dat întrebă de ce unele Baze de Tranzit aveau patru module, iar altele trei. Vulturul îi răspunse că Modulul Cunoaşterii crea un tetraedru la fiecare a zecea sau a douăsprezecea Bază de Tranzit. Nicole vru să ştie ce era atât de deosebit la Modulul Cunoaşterii. Vulturul îi spuse că în acest modul se depozitau toate cunoştinţele dobândite despre această parte a galaxiei.

— Este în parte bibliotecă, în parte muzeu şi conţine o cantitate uriaşă de informaţii în diverse forme, spuse el.

— Ai fost vreodată în acest Modul al Cunoaşterii? întrebă Nicole.

— Nu, dar actualele mele sisteme conţin o descriere completă a lui…

— Eu pot să merg acolo? întrebă Nicole.

— O fiinţă vie trebuie să aibă permisiune specială ca să între în Modulul Cunoaşterii, spuse Vulturul.

Când Nicole vorbi din nou, întrebă ce se va întâmpla cu oamenii care vor fi transferaţi peste o zi sau două la Baza de Tranzit. Vulturul îi explică răbdător că oamenii vor trăi în Modul de Locuit într-un mediu test împreună cu mai multe alte specii, că vor fi monitorizaţi îndeaproape şi că printre ei s-ar fi putut sau nu să trăiască şi Simone, Michael şi familia lor.

Nicole luă decizia cu câteva minute înainte să ajungă la steaua de mare.

— Vreau să rămân aici numai la noapte, spuse ea încet. Ca să-mi pot lua rămas bun de la toţi.

Vulturul se uită la ea cu o expresie curioasă.

— Apoi, mâine, continuă Nicole, dacă poţi să obţii permisiunea, vreau să mă duci la Modulul Cunoaşterii… O dată ce părăsesc steaua de mare, vreau să mi se întrerupă toată medicaţia… Şi nu vreau eforturi eroice dacă inima mea intră în agonie.

Nicole se uita drept înainte prin cască, pe fereastra navetei. *De bună seamă, e timpul potrivit,* îşi spuse ea. *Măcar de-aş avea curaj să nu şovăi.*

— Da, mamă, spuse Ellie. Înţeleg, zău că înţeleg… Dar sunt fiica ta. Te iubesc. Indiferent cât de logic ar putea să fie pentru tine, n-am cum să fiu fericită pentru că n-am să te mai văd niciodată.

— Şi ce-ar trebui să fac? întrebă Nicole. Să-i las să mă transforme într-o femeie bionică, astfel încât să mă-nvârt pe-aici pe vecie? Şi să fiu *la grande damme* a comunităţii, sentenţioasă şi plină de importanţă? Ideea asta nu-mi surâde deloc.

— Dar toată lumea te admiră, mamă, spuse Ellie. Familia ta de aici te iubeşte şi ai putea petrece mulţi ani ajungând să cunoşti întreaga familie a lui Simone şi Michael… N-ai fi niciodată o povară pentru nici unul dintre noi…

— Nu asta e adevărata problemă, spuse Nicole.

Îşi întoarse scaunul cu faţa la unul din pereţii goi.

— Universul este în constantă înnoire, spuse ea atât pentru sine cât şi pentru Ellie. Totul – indivizii, planetele, stelele, chiar şi galaxiile – are un ciclu de viaţă, se naşte şi moare. Nimic nu durează veşnic. Nici chiar universul însuşi… Schimbarea şi înnoirea sunt o parte esenţială a procesului general. Octopăianjenii ştiu bine acest lucru. De asta anihilările planificate fac parte integrantă din conceptul lor de completare.

— Dar, mamă, în afară de cazul în care e război, octopăianjenii îi trec pe lista de anihilare numai pe indivizii care nu mai contribuie la binele societăţii suficient pentru a justifica resursele cheltuite… Pe noi nu ne costă nimic să te ţinem în viaţă… Iar înţelepciunea şi experienţa ta sunt încă valoroase.

Nicole se întoarse şi zâmbi.

— Eşti o femeie deşteaptă, Ellie, spuse ea. Şi recunosc că există nişte adevăruri în ceea ce spui. Însă treci cu vederea în mod deliberat două elemente cheie din decizia mea, pe care ţi le-am explicat deja pe larg… Din motive pe care nici tu şi nici altcineva nu le puteţi înţelege, pentru mine e important să fiu în stare să-mi aleg singură momentul morţii. Vreau să iau acea decizie *înainte* de a deveni o povară sau de a ieşi din cursul evenimentelor, şi cât mai am încă respectul familiei şi al prietenilor mei. În al doilea rând, simt că n-am un loc definit în lumea de după transfer. De aceea nu pot justifica, în propria-mi minte, masiva intervenţie fiziologică ce va fi necesară ca să pot să funcţionez fără a fi o problemă pentru alţii… Din foarte multe puncte de vedere, se pare că acum e un moment excelent să ies din scenă.

— Cum ţi-am spus de la început, spuse Ellie, analiza ta rece, raţională, indiferent dacă e corectă sau nu, n-ar trebui să fie singurul considerent. Cum rămâne cu sentimentul pierderii pe

care-l vom trăi Benjy, Nikki, eu şi ceilalţi? Durerea noastră va fi cu atât mai mare cu cât ştim că *acum,* moartea ta putea fi evitată…

— Ellie, unul din motivele pentru care m-am întors să-mi iau rămas bun de la tine şi de la ceilalţi a fost să încerc să diminuez sentimentul pierderii pe care l-aţi putea avea după moartea mea…

— Mamă, o întrerupse Ellie, luptându-se cu lacrimile, noi nu suntem octopăianjeni, suntem oameni… Noi *jelim.* Suntem dezolaţi când cineva iubit moare. În mintea noastră ştim că moartea e inevitabilă şi că face parte din schema universală, cu toate astea plângem şi avem o senzaţie acută de pierdere… Ai uitat ce-ai simţit tu când au murit Richard şi Katie?… Ai fost devastată.

Nicole înghiţi nodul din gât şi se uită la fiica ei. *Ştiam că n-o să fie uşor,* se gândi ea. *Poate nu trebuia să mă întorc… Poate chiar ar fi fost mai bine dacă-l rugam pe Vultur să le spună tuturor că am murit de un infarct.*

— Ştiu că te-a supărat faptul că un robot extraterestru te-a înlocuit în familia lui Michael şi Simone… Dar nu trebuie să exagerezi. Mai devreme sau mai târziu toţi copiii şi nepoţii lor vor afla că nu poate exista înlocuitor pentru adevărata Nicole des Jardins Wakefield.

Nicole oftă. Simţea că pierde bătălia.

— Recunosc în faţa ta, Ellie, că am simţit că nu mai e loc pentru mine în familia lui Michael şi Simone. Însă nu e corect din partea ta să insinuezi că reacţia mea la cealaltă Nicole este singurul sau principalul motiv al deciziei mele.

Nicole începea să se simtă sfârşită. Plănuise să vorbească mai întâi cu Ellie, apoi cu Benjy şi la urmă cu restul grupului, înainte de a se culca. Discuţia cu Ellie era mult mai grea decât se aşteptase. *Dar ai fost realistă?* se întrebă pe sine Nicole. *Chiar ai crezut că Ellie o să spună „grozav, mamă, e logic, îmi pare rău să te văd plecând dar te înţeleg pe deplin”?*

Se auzi o bătaie în uşa apartamentului. Uşa se deschise şi în prag apăru Vulturul. Se uită la cele două femei.

— Deranjez?

Nicole zâmbi.

— Cred că suntem gata să facem o scurtă pauză, spuse ea.

Ellie se scuză şi se duse la baie, iar Vulturul veni spre Nicole.

— Cum merge? întrebă el.

— Nu prea bine, răspunse Nicole.

— M-am gândit să trec pe aici ca să-ţi spun că ţi s-a aprobat cererea de a vizita Modulul Cunoaşterii. Asta presupunând că rămâne valabil ceea ce mi-ai spus în navetă…

Nicole se lumină.

— Bun, spuse ea. Acum nu-mi mai rămâne decât să-mi adun curajul ca să termin ce am început.

Vulturul o bătu pe spate.

— Poţi s-o faci, spuse el. Eşti omul cel mai formidabil pe care l-am întâlnit vreodată.

*

Capul lui Benjy odihnea pe pieptul ei. Nicole stătea întinsă pe spate, îmbrăţişându-şi fiul cu un braţ. *Aşadar, s-ar putea ca asta să fie ultima noapte din viaţa mea,* se gândi ea, toropită de somn. Simţi cum urcă în ea un mic val de frică, dar îl alungă. *Nu mi-e frică de moarte, după tot ce am cunoscut deja,* îşi spuse ea.

Vizita Vulturului o întărise. Când reluase discuţia cu Ellie, Nicole recunoscuse că Ellie are dreptate în multe privinţe şi că nu vrea să-şi îndurereze familia şi prietenii, dar afirmă că e hotărâtă să rămână la decizia ei. Nicole subliniase faptul că Ellie şi Benjy, şi într-o oarecare măsură şi ceilalţi, vor avea prilejul să-şi dezvolte şi mai mult personalitatea în absenţa ei, nemaiavând prin preajmă un personaj investit cu autoritate la care să poată apela.

Ellie îi spusese lui Nicole că e o „bătrână încăpăţânată” dar că, din dragoste şi respect, va încerca să-i fie un reazem în cele câteva ore rămase. De asemenea, Ellie o întrebase pe Nicole dacă intenţiona să facă ceva anume pentru a-şi grăbi moartea. Nicole râsese şi-i spuse fiicei sale că nu va fi nevoie de nimic neobişnuit, întrucât Vulturul o asigurase că, fără medicaţie, inima ei va ceda în câteva ore.

Discuţia cu Benjy nu fusese chiar atât de grea. Ellie se oferise să-i explice lui Benjy totul şi Nicole acceptase. Benjy ştia că mama lui e suferindă şi nu ştia că extratereştrii au capacitatea medicală de a-i rezolva problemele. Ellie îl asigurase pe Benjy că Max, Eponine, Nikki, Kepler, Marius şi Maria vor face parte din lumea lui de zi cu zi.

Din restul grupului, numai Eponine avusese ochii în lacrimi

când Nicole le adusese la cunoştinţă decizia ei. Max spusese că nu e luat total prin surprindere. Maria îşi exprimase părerea de rău că n-a petrecut mai mult timp cu femeia care „i-a salvat viaţa”. Kepler, Marius şi chiar şi Nikki fuseseră nesiguri pe ei şi nu ştiuseră ce să spună.

Pregătindu-se de culcare, Nicole îşi promisese că dimineaţă, la prima oră, îl va căuta pe doctorul Blue şi-şi va lua rămas bun de la prietenul ei octopăianjen. Chiar înainte să stângă lumina, Benjy se apropiase de mama sa şi o întrebase dacă poate să doarmă în braţele ei, „ca atunci când era mic”. Nicole acceptase; după ce Benjy se cuibări lângă ea, lacrimile îi inundară faţa, umezindu-i urechile şi rogojina de dedesubt.

10

Nicole se trezi devreme. Benjy se sculase deja şi se îmbrăcase, dar Kepler încă mai dormea în celălalt capăt al camerei. Benjy o ajută răbdător pe Nicole să facă duş şi să se îmbrace, cum făcuse şi altădată.

Câteva minute mai târziu, Max intră în cameră. După ce-l trezi, pe Kepler, se duse la Nicole şi o luă de mână.

— Prietena mea, aseară n-am spus prea multe pentru că n-am găsit cuvintele potrivite… Chiar şi acum, mi se par atât de aiurea…

Max îşi întoarse faţa de la ea.

— La dracu’, Nicole, spuse el cu glas tremurat, fără s-o privească. Ştii ce simt pentru tine… eşti o persoană frumoasă, frumoasă.

Se opri. În cameră se auzea doar zgomotul apei de la duşul lui Kepler. Nicole îi strânse mâna.

— Când aveam optsprezece ani, spuse Max ezitant întorcându-şi faţa spre ea, tata a murit de o formă rară de cancer la rinichi… Toţi ştiam că se apropie momentul. Clyde, mama şi cu mine l-am urmărit câteva luni cum se stinge încetul cu încetul… Dar tot nu-mi venea să cred că a murit, nici chiar după ce l-am pus în sicriu… S-a ţinut o slujbă mică la cimitir, doar în prezenţa prietenilor de la fermele învecinate, plus un mecanic auto din De Queen, un bărbat pe nume Willie Townsend, care se îmbăta cu tata în fiecare seară de sâmbătă.

Max zâmbi şi se relaxă. Îi plăcea foarte mult să povestească.

— Willie era un ticălos bun, burlac, dur ca oţelul pe dinafară,

moale precum ceara pe dinăuntru… Regina liceului din De Queen îi dăduse papucii când era tânăr şi de atunci n-a mai avut nici o iubită… în tot cazul, mama m-a întrebat dacă vreau să spun câteva vorbe „despre tata” la cimitir şi am acceptat… Mi le-am scris, le-am memorat cu grijă, ba chiar am şi exersat o dată, cu glas tare, în faţa lui Clyde… Când a venit slujba, eram gata cu discursul meu… „Tatăl meu, Henry Allan Puckett, a fost un om grozav”, am început eu. Apoi m-am oprit, după cum plănuisem şi m-am uitat în jur. Willie deja se smiorcăia şi se uita în pământ… Dintr-o dată am uitat tot ce trebuia să spun în continuare. Am stat cu toţii în picioare acolo, în soarele fierbinte din Arkansas, un timp care mie mi s-a părut o veşnicie dar care, probabil, n-a depăşit treizeci de secunde… Nu mi-am mai amintit restul discursului. În cele din urmă, atât din disperare cât şi de jenă, am spus: „O, la dracu’!” şi Willie s-a băgat imediat cu un zgomotos „Amin”…

Nicole râdea.

— Max Puckett, nu există altul ca tine nicăieri în universul ăsta, spuse ea.

Max zâmbi larg.

— Aseară eram cu franţuzoaica în pat şi discutam despre cealaltă Nicole pe care extratereştrii au creat-o pentru Simone şi Michael, şi Ep s-a întrebat dacă i-ar putea face şi ei un robot Max Puckett. Îi plăcea ideea de a avea un soţ perfect care să facă întotdeauna exact ce îi cerea ea… Chiar şi noaptea… Am râs până ne-au durut coastele încercând să ne închipuim ce ar putea face sau nu robotul ăla în pat…

— Să-ţi fie ruşine, Max, spuse Nicole.

— De fapt, franţuzoaica a fost cea cu imaginaţia bogată… în tot cazul, am fost trimis aici într-un scop anume, să te informez că avem alături un mic dejun furnizat cu amabilitate de capetele pătrate, ca o încercare a noastră de a-ţi spune la revedere sau de a-ţi ura *„bon voyage”* sau ce e nimerit… Micul dejun va începe exact peste opt minute…

*

Nicole fu încântată să descopere că atmosfera de la micul dejun era destinsă şi plăcută. În seara precedentă subliniase de mai multe ori că plecarea ei nu trebuie să fie prilej de durere, ci trebuie sărbătorită ca sfârşitul unei vieţi minunate. Se părea că familia şi prietenii ţinuseră cont de vorbele ei, căci numai

ocazional vedea o faţă tristă.

Ellie şi Benjy o încadrau pe Nicole la masa lungă pusă de roboţii bloc. Lângă Ellie stătea Nikki, apoi Maria şi doctorul Blue. De cealaltă parte, Max şi Eponine stăteau lângă Benjy, apoi urmau Marius, Kepler şi Vulturul. În timpul mesei, Nicole observă cu mirare că Maria conversează cu doctorul Blue.

— Nu ştiam că ştii să citeşti culorile, Maria, spuse Nicole cu un ton clar admirativ.

— Doar puţin, spuse fata, uşor stânjenită de compliment. M-a învăţat Ellie.

— E grozav, comentă Nicole.

Max spuse:

— Bineînţeles că adevăratul lingvist din acest grup este omul-pasăre de la capătul mesei… L-am văzut ieri vorbind chiar şi cu iguanele, în clicuri şi scârţâituri bizare.

— Uah, eu n-aş vorbi cu creaturile alea scârboase, interveni Nikki.

— Ele au un mod total diferit de a privi lumea, spuse Vulturul. Foarte simplu, foarte primitiv.

Eponine se aplecă peste masă şi i se adresă direct Vulturului.

— Ce aş vrea eu să ştiu este ce trebuie să fac pentru a avea un tovarăş robot extraterestru numai al meu. Mi-ar plăcea unul care să arate ca Max, dar să nu fie ţâfnos, şi să aibă anumite calităţi îmbunătăţite…

Toată lumea râse. Nicole zâmbi în sinea ei Uitându-se în jurul mesei. *Aşa e perfect,* se gândi ea. *Nu puteam să-mi doresc o despărţire mai plăcută.*

Doctorul Blue şi Vulturul îi dădură lui Nicole o ultimă doză de lichid albastru în timp ce-şi aranja lucrurile. Îi părea bine că poate să-şi ia rămas bun în particular de la colegul ei octopăianjen.

— Îţi mulţumesc pentru tot, spuse simplu Nicole, îmbrăţişându-l.

— Ne vei lipsi tuturor, răspunse doctorul Blue în culori. Noul Optimizator Şef voia să organizeze o despărţire măreaţă, dar i-am spus că nu mi se pare nimerit… M-a rugat să-ţi spun rămas bun în numele întregii noastre specii.

O însoţiră cu toţii la sas. Avu loc ultima serie de îmbrăţişări şi zâmbete, apoi Vulturul şi Nicole trecură prin sas. Nicole oftă când Vulturul o aşeză în navetă şi strânse scaunul cu rotile.

— Au fost grozavi, nu-i aşa?
— Te iubesc şi te respectă foarte mult, răspunse Vulturul.
După ce părăsiră steaua de mare, avură din nou în faţa ochilor priveliştea formidabilului tetraedru de lumină care se rotea încet.
— Cum te simţi? întrebă Vulturul.
— Uşurată şi puţin înspăimântată.
— Era de aşteptat.
— Cât crezi că mai am până să-mi cedeze inima? întrebă Nicole câteva clipe mai târziu.
— E greu de spus cu precizie.
— Ştiu, ştiu, spuse nerăbdătoare Nicole. Dar voi sunteţi savanţi… Trebuie să fi făcut calcule…
— Între şase şi zece ore, spuse Vulturul.
În şase până la zece ore voi fi moartă, se gândi Nicole. Frica era acum mai palpabilă. Nu putea s-o înlăture complet.
— Cum e să fii mort? întrebă Nicole.
— Ne-am gândit că ai să pui întrebarea asta. Ni s-a spus că e la fel ca atunci când eşti decuplat de la sursa de energie.
— Un nimic, pe vecie?
— Aşa cred.
— Şi actul morţii în sine? întrebă Nicole. Are ceva deosebit?
— Nu ştim, spuse Vulturul. Sperăm să ne împărtăşeşti cât mai multe din cele ce vei simţi.
Un timp zburară în tăcere. În faţa lor, Baza de Tranzit devenea tot mai mare. La un moment dat, naveta îşi schimbă puţin direcţia şi în centrul ferestrei ei apăru Modulul Cunoaşterii.
— Te superi dacă te întreb ceva? spuse Vulturul.
Nicole se întoarse şi-i zâmbi extraterestrului prin cască.
— Deloc. Sper că nu te-a apucat timiditatea tocmai acum la urmă.
— Nu voiam să-ţi tulbur gândurile.
— De fapt, în momentul de faţă nu mă gândesc la nimic anume, spuse Nicole. Mintea mea pluteşte în derivă.
— De ce vrei să-ţi petreci ultimele clipe în Modulul Cunoaşterii?
Nicole râse.
— Asta este cea mai pre-programată întrebare pe care am auzit-o vreodată, spuse ea. Parcă-mi văd răspunsul stocat în vreun fişier din categoria „Moartea: Fiinţele Umane”, şi alte

categorii înrudite.

Vulturul nu spuse nimic.

— Când, cu ani în urmă, Richard şi cu mine ne aflam izolaţi în New York şi nu credeam să mai avem vreo şansă de evadare, discutam despre ce ne-ar fi plăcut să facem în ultimele momente dinaintea morţii. Am fost de acord că prima alegere ar fi să facem dragoste. A doua alegere era să învăţăm ceva nou, să trăim pentru ultima dată fiorul descoperirii…

— O idee foarte avansată, spuse Vulturul.

— Şi practică. Dacă intuiţia nu mă înşală, acest Modul al Cunoaşterii va fi atât de uluitor încât nici n-am să bag de seamă cum mi se duc ultimele clipe de viaţă… Chiar aşa hotărâtă cum sunt, cred că m-ar copleşi frica dacă n-aş avea o preocupare în care să mă implic activ în ultimele ore.

Modulul Cunoaşterii umplea acum întreaga fereastră a navetei. Vulturul spuse:

— Înainte de a intra, vreau să-ţi dau nişte informaţii despre acest loc… Modulul sferic este alcătuit de fapt din trei domenii concentrice, separate, fiecare cu o menire anume. Regiunea de la exterior, care este şi cea mai mică, e concentrată pe cunoştinţele legate de prezent sau aproape-prezent. În următoarea regiune, la interior, sunt stocate toate informaţiile istorice despre această parte a galaxiei. Sfera mare interioară conţine toate modelele de prezicere a viitorului, precum şi scenarii pentru erele următoare…

— Parcă spuneai că n-ai fost înăuntru, spuse Nicole.

— N-am fost. Dar astă-noapte baza mea de date despre Modulul Cunoaşterii a fost adusă la zi şi extinsă…

În suprafaţa exterioară a sferei se deschise o uşă şi naveta dădu să între.

— Stai o clipă, spuse Nicole. Să înţeleg că, aproape sigur, n-am să mai ies vie din modulul ăsta?

— Da, răspunse Vulturul.

— Atunci vrei, te rog, să roteşti vehiculul ăsta, încet, ca să arunc o ultimă privire la lumea din afară?

Naveta execută lent o manevră de rotire şi Nicole se uită fix pe fereastră. Văzu în depărtare celelalte module ale Bazei de Tranzit, coridoarele de transport şi, departe, steaua de mare în care familia şi prietenii ei îşi făceau bagajele pentru transfer. Într-o anumită direcţie, galbena stea Tău Ceti, atât de

asemănătoare cu Soarele, era singurul obiect mare vizibil pe fereastră dar, în ciuda strălucirii ei şi a luminii reflectate de Baza de Tranzit, Nicole putu să distingă totuşi şi alte câteva stele pe fondul negru al cosmosului.

Moartea mea nu va schimba nimic din această scenă, se gândi Nicole. *Vor fi doar doi ochi mai puţin ce să-i vadă splendoarea. Mai puţin cu o grupare de substanţe chimice evoluate până. La înzestrarea cu conştiinţă, care să se întrebe ce înseamnă toate astea.*

— Mulţumesc, spuse Nicole. Acum putem să mergem înainte.

11

Vehiculele care intrau din spaţiul în Modulul Cunoaşterii, ca şi metrourile care soseau din celelalte trei module, opreau într-o staţie lungă şi subţire localizată pe o parte a cercului de la nivelul intermediar, care înconjura complet uriaşa sferă.

— Există numai două intrări, la o sută optzeci de grade una de alta, în fiecare din cele trei domenii concentrice ale Modulului Cunoaşterii, spuse Vulturul, în timp ce un trotuar mobil îi purta în viteză prin cerc.

În dreapta lor era suprafaţa exterioară, transparentă a modulului. În stânga era un perete de culoare crem, fără ferestre.

— Am să pot să-mi scot în curând costumul şi casca? întrebă Nicole.

— Da, după ce intrăm în expoziţie, spuse Vulturul. Am ales un tur anume şi în locurile acelea nu vei mai avea nevoie de costumul spaţial.

— Aşadar ai selectat deja ce o să vedem?

— Era inevitabil. Locul acesta e imens, mult mai mare decât un semicilindru din Rama, şi înţesat de informaţii… Am căutat să planific turul în funcţie de ceea ce ştiam că te interesează şi de timpul care ni s-a alocat… Dacă se dovedeşte că există şi alte lucruri…

— Nu, nu, spuse Nicole. N-aş avea idee ce să cer. Sunt sigură că ai ales foarte bine…

Ajunseră într-un loc în care trotuarul mobil se opri. În stânga se deschidea un coridor larg.

— Apropo, spuse Vulturul, nu ţi-am explicat că turul nostru se limitează la cele două regiuni din afară… Domeniul Prezicerilor

ne este interzis.

— De ce? întrebă Nicole, activându-şi scaunul cu rotile şi pornind pe coridor alături de Vultur.

— Nu ştiu sigur, spuse el. Dar de fapt nu contează, dacă am înţeles eu bine în ce scop te afli aici. În cele două domenii disponibile vor fi mai mult decât suficiente lucruri care să-ţi dea o ocupaţie.

În faţa lor se afla un perete înalt. Când Vulturul şi Nicole se apropiară, o uşă lată se deschise în perete, spre interior, dând la iveală o cameră circulară, înaltă, având în mijloc o sferă cu diametrul de zece metri. Peretele şi tavanul încăperii erau înţesate de mici grupări de accesorii tehnice sau echipamente şi multe marcaje ciudate. Vulturul îi spuse lui Nicole că n-are habar ce însemnau.

— Mi s-a spus doar că orientarea pentru vizita ta în acest domeniu trebuie să aibă loc în interiorul sferei din faţa noastră.

Sfera strălucitoare era împărţită în două la mijloc. Jumătatea superioară a globului scobit se ridică doar atât cât Vulturul şi Nicole să poată trece pe dedesubt în interiorul sferei. O dată ajunşi înăuntru, jumătatea de sus a sferei reveni la poziţia iniţială, izolându-i complet de exterior.

Întunericul din interior ţinu doar o secundă sau două. Apoi, lumini mici şi împrăştiate luminară o parte a peretelui sferei.

— E decorat cu o grămadă de detalii, comentă Nicole.

— Noi privim acum o machetă a întregului domeniu, spuse Vulturul. Perspectiva este din interior, ca şi cum ne-am afla chiar în centrul Modulului Cunoaşterii şi nici unul din cele două domenii exterioare n-ar exista. Vei observa că, prin felul în care sunt plasate obiectele în lungul suprafeţei, nu numai în faţa şi în spatele nostru, ci şi deasupra noastră şi sub noi, nimic nu pătrunde în spaţiul central gol dincolo de o distanţă fixă. La acea distanţă este localizat, în modulul *real,* peretele exterior al următorului domeniu concentric... Acum luminile îţi vor arăta, pe machetă, unde vom merge în următoarele câteva ore.

În lumina dulce deveni vizibil dintr-o dată un sector mare din suprafaţa sferei, reprezentând cam treizeci la sută din aria totală.

Vulturul schiţă un gest circular şi spuse:

— Totul din regiunea luminată este legat de călătoria prin spaţiu... Turul nostru se va limita la această porţiune a

domeniului. Lumina roşie care clipeşte pe suprafaţa din faţa noastră ne arată locul în care ne aflăm în prezent…

Sub ochii lui Nicole, un şir de lumini roşii se deplasă repede pe suprafaţă, oprindu-se într-un punct de deasupra capului ei unde era o imagine a Căii Lactee.

— Vom vizita mai întâi secţiunea de geografie, spuse Vulturul arătând spre locul în care se oprise şirul de lumini, apoi cea tehnică şi la sfârşit cea de biologie… După o scurtă pauză vom trece în al doilea domeniu… Ai vreo întrebare înainte să pornim?

Urcară ceva ce părea a fi o rampă ascendentă, cu o mică maşină asemănătoare celei pe care o folosiseră în Modulul de Locuit în timpul vizitei la Michael şi Simone. Deşi cărarea era luminată în faţa şi-n spatele lor, tot ce se afla în lateral de maşină rămânea cufundat în întuneric.

— Ce e în jurul nostru? întrebă Nicole după vreo zece minute de mers.

— În principal depozite de date, plus câteva exponate, răspunse Vulturul. Este întuneric ca să nu ţi se distragă atenţia în mod inutil.

În cele din urmă se opriră lângă altă uşă înaltă.

— Camera în care vei intra este cea mai mare din acest domeniu, spuse Vulturul aşezând scaunul cu rotile al lui Nicole. În partea cea mai lată are o jumătate de kilometru. Înăuntru se găseşte un model al galaxiei Calea Lactee. O dată intraţi, vom sta pe o platformă mobilă pe care o putem comanda să ne ducă în oricare punct din cameră… înăuntru o să fie mai tot timpul întuneric, iar deasupra noastră şi sub noi vor fi imagini şi structuri. S-ar putea să ai impresia că o să cazi, dar nu uita că eşti în imponderabilitate…

Priveliştea văzută de pe platformă era spectaculoasă. Chiar şi până să înceapă să se deplaseze spre centrul imensei încăperi, Nicole se simţi copleşită. Întunericul din jurul lor era presărat cu lumini care reprezentau stele. Stele unice, combinaţii binare, combinaţii triple. Stele galbene, mici şi staţionare, stele uriaşe roşii, stele albe pitice. Treceau chiar pe deasupra unei supernove care explodă. În orice loc, în orice direcţie avea ceva diferit şi fascinant de văzut.

După câteva minute Vulturul opri platforma.

— Mă gândeam să începem de aici, de pe un teritoriu unde eşti familiarizată, spuse el.

Arătă o stea galbenă din apropiere cu ajutorul unui indicator cu multiple raze de lumină.

— Recunoşti locul ăsta?

Nicole încă mai privea luminile fără sfârşit din toate direcţiile.

— Toate sutele de miliarde de stele din galaxie sunt reprezentate în camera asta?

— Nu, spuse Vulturul. Ceea ce vezi tu este numai o porţiune mare din galaxie… Am să-ţi explic mai multe peste câteva minute, când o să mergem în partea superioară a camerei şi ai să poţi privi de sus planul galactic central… Te-am adus în acest loc din alt motiv.

Nicole recunoscu Soarele şi constelaţia Centaurul, cea mai apropiată vecină a lui, ba chiar steaua lui Barnard şi Sirius. Nu-şi aminti numele majorităţii celorlalte stele din vecinătatea Soarelui, dar reuşi să localizeze altă stea solitară aflată nu prea departe.

— Aceea este Tău Ceti? întrebă ea.

— Da, răspunse Vulturul.

Tău Ceti pare atât de aproape de Soare, dar în realitate este foarte departe, se gândi ea. *Asta înseamnă că galaxia e mai mare decât ar putea cuprinde vreunul dintre noi cu mintea.*

Parcă citindu-i gândurile, Vulturul spuse:

— Distanţa de la Soare la Tău Ceti este a zece mia parte din distanţa de la un capăt la altul al galaxiei.

Nicole clătină din cap. Platforma începu să se îndepărteze de Soare şi de Tău Ceti. *Nu mi-aş fi imaginat vreodată atâta imensitate,* se gândi Nicole. *Chiar şi călătoriile mele au avut loc într-o regiune insignifiant de mică a cosmosului.*

Vulturul proiectă în dreapta platformei în mişcare un desen tridimensional sub forma unui corp geometric dreptunghiular. Manevrând dispozitivul negru pe care-l ţinea în mână, mări şi micşoră alternativ volumul paralelipipedului.

— Avem multe căi de a controla ce se proiectează în această cameră, spuse el. Cu acest dispozitiv putem să modificăm scara şi să schimbăm rapid planul… Să-ţi arăt. Să presupunem că pun lumina roşie aici, în mijlocul nebuloasei Orion. Asta marchează poziţia iniţială dorită a platformei. Apoi măresc această formă geometrică astfel încât să includă cam o mie de stele… Şi acum, uite…

În cameră fu întuneric beznă preţ de o secundă. Apoi, dintr-o

dată, Nicole se simţi iar copleşită, de data asta din cauza unui alt set de lumini. Ciorchinii de stele şi stelele individuale erau mult mai clar definite. Vulturul îi spuse că întreaga cameră se află în acel moment în interiorul nebuloasei Orion şi că latura cea mai lungă a camerei e echivalentă cu câteva sute de ani-lumină, în loc de şaizeci de mii de ani-lumină, ca înainte.

— Această zonă e o pepinieră stelară, unde se nasc stele şi planete, explică Vulturul mişcând platforma spre dreapta. Aici, de exemplu, avem un sistem stelar pui, în primele stadii de formare, cu multe din caracteristicile pe care le avea sistemul vostru solar acum patru miliarde şi jumătate de ani.

Înscrise una din stele într-un mic corp geometric şi, câteva secunde mai târziu, încăperea se umplu de lumina unui soare tânăr. Nicole urmări o uriaşă furtună solară care se deplasa pe suprafaţa frământată.

Vulturul îndreptă platforma spre un corp ceresc mult mai mic, îndepărtat, din duzina de acumulări de materie ce putea fi identificată în regiunea din jurul soarelui tânăr. Planeta avea o suprafaţă lichidă, puţin roşcată. Sub ochii lor, un proiectil mare se prăbuşi în lichidul fierbinte făcând să ţâşnească jeturi de materie şi stârnind valuri puternice în toate direcţiile.

— Conform datelor noastre statistice, spuse Vulturul, această planetă are o mare probabilitate de a produce viaţă după câteva miliarde de ani de evoluţie, o dată ce această perioadă de bombardare şi formare s-a încheiat. Va avea o stea unică, stabilă, o atmosferă cu suficiente variaţii climatice şi toate ingredientele chimice necesare… Uite, stai cu ochii pe planeta asta. Eu am să activez un program care scanează rapid jumătatea de jos a tabelului lui Mendeleev şi afişează datele cantitative privitoare la numărul relativ de atomi de fiecare tip care există în masa aia în fierbere…

Deasupra planetei-pui apăru o privelişte magnifică. Fiecare atom în parte conţinut în masa planetei era indicat atât printr-o culoare anume cât şi prin numărul de neutroni şi protoni. Mărimea atomului arăta frecvenţa relativă a acestuia în amestec.

— Observă că densitatea de carbon, azot, fier şi halogeni este semnificativă, spuse Vulturul. Aceştia sunt atomii vitali. Creaţi cu toţii de o supernovă din vecinătate în trecutul nu prea îndepărtat, ei au îmbogăţit posibilităţile structurale ale acestui

corp ceresc în formare… Fără substanţe chimice complexe nu poate exista viaţă eficientă… De exemplu, dacă pe planeta voastră n-ar exista fierul pentru a constitui atomul central al hemoglobinei, sistemul de distribuire a oxigenului la multe forme de viaţă ar fi mult mai ineficient…

Aşadar, procesul continuă, eră după eră, se gândi Nicole. *Din praful cosmic se formează stele şi planete. Câteva planete conţin substanţele chimice corespunzătoare care să ducă, până la urmă, la apariţia vieţii şi inteligenţei. Dar ce organizează acest proces? Ce mână nevăzută face ca aceste substanţe chimice să devină cu timpul tot mai complexe şi structurate, până ajung chiar la stadiul de conştiinţă de sine? Există vreo lege naturală, neformulată încă, potrivit căreia materia se formează după reguli stabilite?*

Vulturul îi explica probabilitatea extrem de scăzută ca viaţa să evolueze în sistemele solare care conţineau numai atomi simpli, precum hidrogenul şi heliul, şi nici unul din atomii mai complecşi, de ordin superior, produşi de stelele care mureau în exploziile supernovelor. Nicole începu să se simtă copleşitor de insignifiantă. Tânjea după ceva la scară umană.

— Cât de mică poţi să faci camera asta? întrebă ea.

— Scara cea mai mică este de 1 la 4096. La cealaltă extremă putem afişa o scenă intergalactică a cărei dimensiune maximă este de cincizeci de milioane de ani-lumină… Nu uita că avem un interes limitat faţă de activitatea din afara galaxiei.

— Am putea schimba planul astfel încât să vedem Pământul? întrebă Nicole cu emoţie. Şi să mă laşi să zbor deasupra Franţei?

— Da, cred că da, răspunse Vulturul după o scurtă ezitare. Deşi nu era în plan…

— Ar însemna foarte mult pentru mine.

— Bine, spuse Vulturul. O să ne ia câteva secunde, dar o putem face…

Zborul începu deasupra Canalului Mânecii. Vulturul şi Nicole stăteau de vreo trei secunde pe platformă în partea de sus a camerei întunecate când sub ei se produse o explozie de lumină. După ce ochii lui Nicole se obişnuiră în sfârşit cu lumina, recunoscu apa albastră de sub ei şi coasta Normandiei. În depărtare, Sena se vărsa în Canal.

Îl rugă pe Vultur să oprească platforma deasupra gurii Senei şi apoi s-o deplaseze încet către Paris. Vederea locurilor

cunoscute o emoţiona puternic. Îşi aminti de anii tinereţii, când hoinărea liberă şi fără griji prin această regiune împreună cu iubitul său tată.

Modelul de sub ei era superb, tridimensional. Faimoasa biserică din Rouen, în care Ioana d'Arc abdicase temporar de la principiile ei, avea înălţimea de jumătate de milimetru şi lungimea de doi centimetri. Mai încolo, în direcţia Parisului, Nicole văzu forma cunoscută a Arcului de Triumf înălţându-se de pe suprafaţa modelului.

Când ajunseră la Paris, platforma zăbovi câteva secunde deasupra arondismentului şaisprezece. Ochii lui Nicole poposiră asupra unei clădiri anume de sub ea. Vederea acelei clădiri îi aminti un moment deosebit de viu din adolescenţa ei. Auzi vocea tatălui ei, apropiindu-se de sfârşitul discursului susţinut la primirea premiului Mary Renault. *Iubitei mele fiice Nicole şi tuturor tinerilor din lume, le ofer o concluzie simplă la care am ajuns de-a lungul vieţii mele. În viaţă există două lucruri nepreţuite: învăţătura şi iubirea. Nimic altceva – nici faima, nici puterea, nici realizarea de dragul realizării – nu poate avea aceeaşi valoare durabilă.*

Imaginea tatălui ei îi umplu mintea. *Îţi mulţumesc, papa. Îţi mulţumesc că ai avut atât de bine grijă de mine după moartea mamei. Îţi mulţumesc pentru tot ce m-ai învăţat…*

Un dor puternic, dureros aduse lacrimi în ochii lui Nicole. Preţ de o clipă se simţi iar copil şi vru cu disperare să discute cu tatăl ei despre moartea care se apropia. Încet, cu hotărâre, se luptă cu emoţiile care ameninţau să o copleşească. *Nu asta voiam să simt în momentul de faţă,* îşi spuse ea cu greutate. *Voiam să las în urmă toate astea.*

Îşi întoarse privirea de la modelul Franţei de sub ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Vulturul.

Nicole se forţă să zâmbească.

— Vreau să văd altceva, spuse ea. Ceva spectaculos… şi nou. Ce zici de un oraş al octopăianjenilor?

— Eşti sigură?

— Da.

Încăperea se întunecă imediat. Două secunde mai târziu, când Nicole se întoarse cu faţa la lumină, platforma zbura peste un ocean mare de un verde profund.

— Unde suntem? întrebă ea. Şi unde mergem?

— În momentul de faţă ne aflăm la treizeci de ani-lumină de Soarele vostru, răspunse Vulturul, pe prima planetă oceanică pe care au colonizat-o octopăianjenii după dispariţia înaintaşilor… Suntem deasupra mării, evident, la vreo două sute de kilometri de cel mai renumit oraş al octopăianjenilor.

Nicole simţi un val de emoţie în timp ce platforma se deplasa rapid deasupra mării. Vedea deja în depărtare conturul vag al unor clădiri. O clipă îşi imagină că e un călător spaţial aventurier care ajungea pentru prima dată la această planetă, nerăbdător să vadă minunăţiile fantasticelor oraşe descrise de alţi călători interstelari.

E minunat, se gândi Nicole. Îşi îndreptă atenţia o clipă spre oceanul de sub ea.

— De ce e apa asta atât de verde? îl întrebă pe Vultur.

— Suprafaţa acestui ocean, până la un metru adâncime, formează un ecosistem bogat, dominat de un gen aparte de plantă capabilă de fotosinteză, ale cărei specii diverse, toate de culoare verde, asigură adăpost şi hrană pentru zece milioane de creaturi… Unele plante acoperă o suprafaţă de peste un kilometru pătrat… Acest domeniu a fost creat de înaintaşi… Octopăianjenii l-au găsit şi i-au adus îmbunătăţiri…

Nicole ridică privirea şi văzu că platforma, care se deplasa în viteză, ajunsese aproape în dreptul oraşului. Sute de clădiri de mărimi şi forme diverse se aflau răspândite dedesubtul lor. Cele mai multe clădiri din oraşul octopăianjenilor erau construite pe uscat, dar existau şi unele care păreau să plutească pe apă. Cea mai densă grupare de astfel de structuri se afla în lungul unei peninsule înguste. În capătul acelei peninsule se înălţau trei domuri uriaşe, foarte apropiate, care dominau orizontul.

La periferia oraşului era un cerc exterior, lat, alcătuit din opt domuri mai mici, fiecare fiind legat de domurile centrale printr-un sistem linear de transport. Fiecare din aceste domuri exterioare avea altă culoare. Aproape toate clădirile din sectorul de oraş care înconjura un dom exterior erau vopsite în aceeaşi culoare cu a domului. Pe suprafaţa oceanului, de exemplu, de la domul colorat într-un roşu aprins porneau simetric opt spiţe roşii, subţiri, alcătuite din alte clădiri.

Toate clădirile oraşului se aflau în interiorul cercului definit de cele opt domuri colorate. Lui Nicole îi plăcu foarte mult o structură ciudată de culoare maro care plutea pe apă. Părea să

fie aproape la fel de mare ca uriaşele domuri centrale. De deasupra, clădirea dreptunghiulară părea a fi alcătuită din douăzeci de straturi de dantelărie deasă, suprapuse, spaţiile deschise fiind umplute cu materiale asemănătoare celor folosite de păsări pentru cuib.

— Ce este aceea? întrebă Nicole, arătând structura.

— Aceşti octopăianjeni sunt foarte avansaţi în microbiologie, răspunse Vulturul. Structura aceea, care pătrunde în ocean până la zece metri adâncime, conţine peste o mie de habitate diferite pentru specii de mărimi microscopice… Ceea ce vezi este în esenţă o staţie de aprovizionare, care conţine populaţia în exces a fiecăreia din aceste specii de fiinţe micuţe. Octopăianjenii care au nevoie de unele din aceste creaturi vin aici şi le iau.

Nicole rămaseră cu ochii aţintiţi pe neobişnuita arhitectură de sub ea. În minte, se vedea mergând pe străzi, Uitându-se cu uimire în jur la o varietate de creaturi mult mai mare chiar şi decât menajeria pe care o întâlnise în Oraşul de Smarald. *Vreau să merg acolo,* îşi spuse ea. *Vreau să văd.*

Îl rugă pe Vultur să deplaseze platforma chiar deasupra unuia din marile domuri verzi.

— Interiorul acestui dom seamănă cu Oraşul de Smarald? întrebă ea.

— Nu chiar, răspunse Vulturul. Scara e cu totul alta… Tărâmul octopăianjenilor din Rama era un microcosmos comprimat. Complexele funcţionale care pe planetele lor se aflau la distanţe de sute de kilometri unele de altele au trebuit să fie amplasate, din cauza spaţiului limitat, în aproximativ acelaşi areal… în coloniile avansate ale rasei octopăianjenilor, de exemplu, alternativii nu au o comunitate chiar lângă porţile oraşului, ci trăiesc pe o cu totul altă planetă.

Nicole zâmbi. *O planetă de alternativi,* se gândi ea. *Trebuie să fie o adevărată privelişte.*

— …Acest oraş adăposteşte peste optsprezece milioane de octopăianjeni, dacă punem la socoteală varietăţile morfologice, spunea Vulturul. De asemenea, este capitala administrativă a acestei planete. În interiorul porţilor oraşului trăiesc aproape zece miliarde de creaturi, reprezentând cincizeci de mii de specii… Suprafaţa oraşului este aproximativ echivalentă cu cea a oraşului Los Angeles sau cu alte zone urbane mari de pe

Pământul vostru…

Vulturul continuă să-i dea informaţii despre oraşul octopăianjenilor aflat sub ei. Însă Nicole se gândea la altceva.

— Archie a trăit aici? întrebă ea, întrerupând monologul enciclopedic al însoţitorului ei extraterestru. Sau doctorul Blue sau alţi octopăianjeni pe care i-am cunoscut?

— Nu, răspunse Vulturul. De fapt, ei n-au venit de pe planeta asta, nici măcar din acest sistem stelar… Octopăianjenii din Rama au venit dintr-un tip de colonie cunoscut sub numele de „colonie de graniţă”, una special proiectată genetic pentru interacţiunea cu alte forme de viaţă inteligente…

Nicole clătină din cap şi zâmbi. *Desigur,* îşi spuse ea, *trebuia să fi bănuit că sunt speciali…*

Era din ce în ce mai obosită. După alte câteva minute îi mulţumi Vulturului, spunându-i că îi ajunge cât a văzut din oraşul octopăianjenilor. Într-o clipită, domurile, structura maro de dantelării suprapuse şi marea de un verde intens dispărură. Vulturul duse platforma la loc în partea de sus a încăperii mari.

Dedesubtul lui Nicole, Calea Lactee era închisă într-un spaţiu mic din centrul camerei.

— Universul este o succesiune de aglomerări şi spaţii pustii, veşnic în expansiune, spuse Vulturul. Priveşte ce pustiu este în jurul Căii Lactee. Cu excepţia celor doi Nori ai lui Magellan, care nu pot fi definiţi ca galaxii, Andromeda este cel mai apropiat vecin galactic al nostru. Dar ea e foarte departe. Distanţa de-a curmezişul celei mai mari dimensiuni a Căii Lactee este doar a douăzecea parte din distanţa până la Andromeda.

Nicole nu se gândea la Andromeda. Era absorbită de încântătoare cugetări filozofice despre viaţa pe planete diferite, despre oraşe şi despre posibila gamă de creaturi născute din atomi simpli care evoluează, cu sau fără ajutor din partea unor fiinţe superioare, ajungând până la conştiinţă de sine. Savură momentul, ştiind că, foarte curând, se va despărţi de zborurile imaginaţiei care-i îmbogăţiseră atât de mult viaţa.

12

— Am stat atât de mult în acea expoziţie încât cred că ar trebui să ne revizuim turul, spuse Vulturul după ce termină scanarea.

Stăteau alături, în maşină.

— Ăsta e un mod diplomat de a-mi spune că inima mea cedează mai repede decât te-ai aşteptat? întrebă Nicole, forţându-se să zâmbească.

— Nu, nu chiar, spuse Vulturul. Am petrecut aproape de două ori mai mult timp decât plănuisem… Nu luasem în calcul, de exemplu, vizita deasupra Franţei sau în oraşul octopăianjenilor…

— Partea asta a fost minunată, spuse Nicole. Aş fi vrut să mai pot merge acolo, cu doctorul Blue ca ghid, şi să aflu mai multe despre felul în care trăiesc ei…

— Aşadar, ţi-a plăcut mai mult oraşul octopăianjenilor decât priveliştea spectaculoasă a stelelor?

— N-aş spune asta, răspunse Nicole. Totul a fost fantastic… Ceea ce am văzut mi-a reconfirmat că am ales locul potrivit ca să…

Nu termină fraza.

— Pe platformă mi-am dat seama că moartea nu e numai sfârşitul gândirii şi al conştiinţei, ci şi sfârşitul simţirii… Nu ştiu de ce n-am înţeles lucrul ăsta mai devreme.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi Nicole întrebă cu seninătate:

— Unde mergem în continuare, prietene?

— Mă gândeam să mergem în secţiunea tehnică, unde poţi vedea machetele Bazelor de Tranzit, ale Transportoarelor şi ale altor nave spaţiale, după care, dacă mai avem timp, am de gând să te duc în sectorul biologiei. Unii dintre nepoţii tăi extrauterini trăiesc în regiunea aceea, într-unul dintre cele mai reuşite habitate pământene ale noastre. Alături este un complex care adăposteşte o comunitate a acelor stranii ţipari sau şerpi acvatici pe care i-am întâlnit o dată, împreună, la Baza de Tranzit. Şi există o expoziţie taxonomică ce compară din punct de vedere fizic toţi călătorii spaţiali care sunt studiaţi în această regiune…

— Sună grozav, spuse Nicole şi râse. Creierul uman e uimitor… Ia ghiceşte ce mi-a trecut prin minte: primele versuri ale poeziei lui Andrew Marvell, „Sfioasei sale amante”… „Destule locuri dac-am fi avut / A ta sfială, doamnă, n-ar fi fost o crimă”… în tot cazul, voiam să spun că, întrucât nu avem o veşnicie la dispoziţie, hai să mergem la expoziţia cu Transportorul. Aş vrea să văd nava spaţială în care vor trăi Patrick, Nai, Galileo şi ceilalţi… După aceea vom vedea cât timp ne-a mai rămas…

Maşina se puse în mişcare. Nicole remarcă pentru sine că Vulturul nu spuse nimic despre rezultatele scanării. Frica reveni, mai puternică.

*

Erau împreună pe suprafaţa plată a machetei Transportorului.

— Acesta este un model la scara unu la şaizeci şi patru, aşa că poţi aprecia în oarecare măsură cât e de mare în realitate Transportorul, spuse Vulturul.

— Dumnezeule, planul ăsta trebuie să aibă aproape un kilometru lungime! spuse Nicole.

— Ai ghicit bine, spuse Vulturul. Partea superioară a Transportorului adevărat are circa patruzeci de kilometri lungime şi cincisprezece kilometri lăţime.

— Şi fiecare din capsulele astea include un mediu diferit?

— Da, răspunse Vulturul. Atmosfera şi celelalte condiţii de mediu sunt controlate de echipamentul aflat aici pe suprafaţă, precum şi de sistemele tehnice suplimentare care sunt jos, în corpul principal al navei spaţiale… Fiecare habitat are propria viteză de rotaţie, pentru a se crea gravitaţia corespunzătoare. Dacă e nevoie, speciile pot fi despărţite în interiorul unei capsule prin pereţi de compartimentare. Rezidenţii stelei de mare au fost duşi în acelaşi domeniu, pentru că se simt bine în condiţii de mediu asemănătoare. Însă nu au acces unii în habitatul celorlalţi.

Se deplasau pe o cărare printre capsule şi amenajările pentru echipament. Nicole studie o protuberanţă ovală care se ridica deasupra planului cu mai mult de cinci metri şi remarcă:

— Unele din habitatele astea par prea mici şi strâmte pentru a găzdui mai mult de câţiva indivizi…

— Există călători spaţiali foarte mici, spuse Vulturul. Indivizii unei specii dintr-un sistem solar aflat nu prea departe de al vostru au doar un milimetru lungime. Cea mai mare navă spaţială a lor nu e nici cât maşina asta.

Nicole încercă să-şi imagineze un grup de furnici sau de afide inteligente, lucrând laolaltă la construcţia unei nave spaţiale.

— Şi toate aceste Transportoare călătoresc de la o Bază de Tranzit la alta? întrebă ea, schimbând subiectul.

— În linii mari, da, răspunse Vulturul. Când într-o anumită capsulă nu mai există creaturi vii, habitatul respectiv este recondiţionat la una din Bazele de Tranzit.

— Ca Rama, spuse Nicole.

— Într-un fel, dar cu multe diferenţe semnificative. Noi studiem întotdeauna cu atenţie speciile care se află într-o navă spaţială de tip Rama. Încercăm să le plasăm într-un mediu cât mai apropiat de cel real, astfel încât să le putem observa în „condiţii naturale”. Însă când nu mai avem nevoie de date referitoare la anumite creaturi, acestea sunt repartizate navelor de tip Transportor. De asta nu intervenim în problemele creaturilor respective…

— În afară de a preveni reproducerea… Apropo, în etica voastră, împiedicarea reproducerii este mai „umană” sau, mă rog, care-o fi echivalentul vostru pentru acest termen, decât anihilarea directă a creaturilor?

— Noi credem că da, răspunse Vulturul.

Ajunseseră într-un punct de pe partea superioară a Transportorului unde cărarea se ramifica la stânga, ducând înapoi la rampele şi culoarele Modulului Cunoaşterii.

— Cred că am văzut tot ce mă interesa aici, spuse Nicole şi ezită o clipă. Dar mai am câteva întrebări.

— Dă-i drumul, spuse Vulturul.

— Presupunând că modul în care a descris Sfântul Michael scopul Ramei şi al Bazei de Tranzit este corect, oare nu perturbaţi, nu modificaţi voi înşivă procesul pe care-l studiaţi? Mie mi se pare că, fiind prezenţi şi interacţionând…

— Ai dreptate, desigur, spuse Vulturul. Prezenţa noastră *chiar* afectează puţin cursul evoluţiei. Este o situaţie analogă principiului incertitudinii formulat de Heisenberg în fizică… Cu toate acestea, interacţiunile noastre pot fi gândite de Prim Monitor şi luate în calcul la modelarea generală a procesului. Avem şi reguli care reduc căile prin care am putea perturba evoluţia naturală…

— Tare-aş fi vrut să fie şi Richard cu mine ca să audă cum a explicat Sfântul Michael totul, spuse Nicole. Sunt convinsă că ar fi fost fascinat şi, fără doar şi poate, ar fi avut de pus nişte întrebări excelente.

Vulturul nu răspunse. Nicole oftă.

— Aşadar, ce urmează, Monsieur le Tour Director? întrebă ea.

— Masa de prânz, replică Vulturul. În maşină sunt câteva sandvişuri, apă şi un delicios fruct de-al octopăianjenilor, care era preferatul tău.

Nicole râse şi-şi întoarse scaunul cu rotile spre cărare.

— Te gândeşti la toate, spuse ea.

*

— Richard nu credea în Rai, spuse Nicole în timp ce Vulturul termina altă scanare. Dar dacă şi-ar fi putut construi propria viaţă de dincolo perfectă, în mod sigur ar fi inclus un loc ca acesta.

Vulturul studia ciudatele semne de pe monitorul din mâna lui.

— Cred că ar fi bine să sărim peste o parte din tur, spuse el, Uitându-se la Nicole. Să mergem direct la cele mai importante expoziţii din domeniul următor.

— E chiar atât de rău?

Nicole nu era surprinsă. Durerea intermitentă pe care o simţise în piept înainte de a vizita Franţa şi oraşul octopăianjenilor devenise continuă.

Şi frica devenise constantă. Era perfect conştientă de faptul că moartea nu e prea departe. *De ce ţi-e frică?* se întrebă Nicole. *Poate fi nimicnicia chiar atât de rea?*

Vulturul îi spuse că nu mai au timp suficient pentru o orientare în domeniul al doilea. Intrară pe porţile celei de-a doua sfere concentrice şi merseră vreo zece minute. Vulturul începu să-i dea explicaţii.

— În acest domeniu, accentul se pune pe modul în care toate se schimbă de-a lungul timpului. Există câte o secţiune separată pentru fiecare element care poate fi afectat de evoluţia generală a galaxiei sau care poate să afecteze el însuşi această evoluţie. Cred că te va interesa acest prim exponat.

Încăperea semăna cu aceea în care văzuseră Calea Lactee, doar că era considerabil mai mică. Urcară din nou pe o platformă mişcătoare care le permitea să se deplaseze prin camera întunecată. Vulturul spuse:

— Ceea ce urmează să vezi necesită oarece explicaţii. În esenţă, este un rezumat al evoluţiei civilizaţiilor călătoare prin spaţiu, într-o regiune galactică ce conţine Soarele vostru şi alte circa zece milioane de sisteme stelare. Această regiune reprezintă aproximativ o zecime de miime din întreaga galaxie, dar ceea ce vei vedea este reprezentativ pentru galaxie ca un întreg… Nu vei vedea stele, planete sau alte structuri fizice, deşi locaţiile lor sunt luate în considerare la crearea modelului. Vei vedea în schimb lumini, fiecare reprezentând un sistem stelar în

care o specie biologică a devenit călător spaţial, plasând pe orbita propriei planete cel puţin o navă spaţială… Atâta timp cât sistemul stelar rămâne un centru viu pentru călătorii spaţiali activi, lumina din acel loc va rămâne aprinsă… Am să încep prezentarea cu o secvenţă de acum aproximativ zece miliarde de ani, la scurt timp după apariţia formaţiunii care a devenit actuala Cale Lactee. Întrucât la început se înregistra o mare instabilitate şi schimbări rapide, mult timp n-au apărut călători spaţiali. De aceea, primele vreo cinci miliarde de ani, până la formarea sistemului vostru solar, am să le afişez rapid, cu o viteză de douăzeci de milioane de ani pe secundă… Ca punct de reper, să ştii că Pământul va începe să se formeze după vreo patru minute de derulare. Atunci voi opri prezentarea.

Stăteau pe platforma din încăperea cea mare, Vulturul în picioare, iar Nicole în scaunul cu rotile. Exista o singură lumină slabă, pe platformă, care le permitea să se vadă. După ce se uită mai bine de treizeci de secunde la bezna totală din jurul ei, Nicole sparse tăcerea.

— Ai început? întrebă ea. Nu se întâmplă nimic.

— Exact, răspunse Vulturul. Noi am observat, urmărind alte galaxii, unele mult mai vechi decât Calea Lactee, că viaţa nu apare decât după ce galaxia „se aşază” şi se formează zone stabile. Viaţa necesită atât câteva stele constante într-un mediu relativ benign *cât şi* evoluţie stelară, care are ca rezultat crearea elementelor vitale din tabelul periodic, atât de importante în toate procesele biochimice. Dacă materia e alcătuită doar din particulele subatomice şi atomii cei mai simpli, probabilitatea de apariţie a oricăror forme de viaţă este extrem de redusă, iar cea a apariţiei fiinţelor capabile de călătorii spaţiale, şi mai redusă. Probabilitatea apariţiei vieţii devine rezonabilă abia după ce stelele mari parcurg ciclul complet de viaţă şi „fabrică” elemente mai complexe, ca azotul, carbonul, fierul şi magneziul.

Sub ei pâlpâia din când în când o lumină, dar în cele patru minute de la început nu apărură mai mult de câteva sute de lumini împrăştiate şi numai una ţinu mai mult de trei secunde.

— Acum am ajuns la vremea formării Pământului şi a sistemului solar, spuse Vulturul.

— O clipă, spuse Nicole. Vreau să mă asigur că am înţeles bine… Puţin mai înainte mi-ai arătat că, în prima jumătate a

istoriei galactice, când nu existau Pământul şi Soarele, în regiunea unde avea să se formeze în cele din urmă Soarele au apărut relativ puţine specii călătoare prin spaţiu. Iar dintre acele specii, aproape toate au avut o durată de viaţă mai mică de douăzeci de milioane de ani şi numai una a reuşit să supravieţuiască şaizeci de milioane de ani.

— Foarte bine, spuse Vulturul. Acum am să mai adaug un parametru de afişaj… Dacă un călător spaţial a reuşit să iasă din sistemul stelar propriu şi a stabilit o colonie permanentă în altul – lucru pe care voi oamenii nu l-aţi făcut încă, acest lucru va fi prezentat pe ecran printr-o lumină de aceeaşi culoare, care apare şi în celălalt sistem stelar. Astfel vom putea urmări răspândirea unei anume specii călătoare prin spaţiu… Am să schimb şi viteza de prezentare, la zece milioane de ani pe secundă…

După numai jumătate de minut, în colţul camerei se aprinse o lumină roşie. După şase sau opt secunde o înconjurară sute de alte lumini roşii. Străluceau toate cu atâta intensitate încât camera, cu lumina ei solitară ocazională, părea prin comparaţie întunecoasă şi neinteresantă. Apoi, într-o fracţiune de scundă, câmpul de lumini roşii dispăru. Mai întâi se întunecă centrul reţelei roşii, lăsând grupuri mici de scântei împrăştiate în margine. În clipa următoare, toate luminile roşii dispăruseră.

Nicole privea luminile ce sclipeau în jur; mintea ei lucra cu viteză. *Asta trebuie să fie o poveste interesantă,* reflectă ea. *O civilizaţie răspândită printr-o regiune care conţine sute de stele. Apoi, brusc, specia dispare… Lecţia se impune de la sine. Căci totul are un început şi un sfârşit… Nemurirea există numai ca un concept, nu ca realitate.*

Se uită prin cameră. Un tipar general repetitiv se dezvolta pe măsură ce în tot mai multe regiuni începeau să licărească lumini ocazionale, indicând apariţia altor civilizaţii călătoare prin spaţiu. Totuşi, cei mai mulţi călători spaţiali dăinuiau în medie doar un moment scurt, mai puţin de o secundă; chiar şi cei care se răspândeau şi colonizau sistemele stelare alăturate ajungeau doar rareori în imediata vecinătate a unei lumini care semnala altă specie călătoare prin spaţiu.

În partea noastră de galaxie au existat specii inteligente şi capabile de călătorii în spaţiu dinainte de a exista Pământul, se gândi Nicole… *Dar foarte puţine dintre aceste creaturi avansate*

au cunoscut emoţia contactului cu egalii lor... Aşadar, singurătatea este şi ea unul din principiile fundamentale ale universului... Cel puţin, ale acestui univers...

După opt minute Vulturul îngheţă din nou imaginea.

— Acum ne aflăm cu zece milioane de ani în urmă faţă de prezent. Pe Pământ, dinozaurii au dispărut de mult, distruşi de neputinţa lor de a se adapta la schimbările de climă cauzate de impactul cu un mare asteroid... însă dispariţia lor le-a permis mamiferelor să „înflorească”, iar una din liniile evolutive ale mamiferelor începe să arate semne de inteligenţă rudimentară...

Vulturul se opri. Nicole îl privea cu o expresie intensă, aproape dureroasă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă extraterestrul.

— Universul *nostru* va sfârşi în armonie? întrebă Nicole. Sau vom fi unul din punctele de reper care-l ajută pe Dumnezeu să definească regiunea pe care o caută ca fiind *în afara* setului dorit?

— Ce te face să pui *acum* întrebarea asta?

— Prezentarea asta e un catalizator uimitor, răspunse Nicole. În mintea mea se conturează zeci de întrebări. Însă cum n-am timp pentru toate, m-am gândit să o pun mai întâi pe cea mai importantă. Uite, aici, după zece miliarde de ani de evoluţie, luminile sunt foarte împrăştiate. Nici una din grupările existente n-a căpătat caracter permanent şi nici n-a devenit prea răspândită, chiar şi în această parte relativ mică a galaxiei. Dacă universul nostru o să sfârşească mai devreme sau mai târziu în armonie, aproape fiecare sistem stelar din fiecare galaxie ar trebui să fie luminat... Sau am înţeles eu greşit ce voia să spună Sfântul Michael prin armonie?

— Nu cred, răspunse Vulturul.

— Unde se află sistemul nostru solar în imaginea de acum? întrebă Nicole.

— Chiar acolo, spuse Vulturul folosind arătătorul-lanternă, iar apoi cercetă repede cu privirea restul încăperii.

— Aşadar, acum zece milioane de ani existau circa şaizeci de specii călătoare prin spaţiu care trăiau prin cele mai apropiate zece mii de sisteme solare vecine cu al nostru... Iar una dintre aceste specii, dacă am înţeles bine ce înseamnă acel ciorchine de lumini de un verde închis, s-a născut nu prea departe de noi

şi apoi s-a răspândit în douăzeci sau treizeci de sisteme stelare…

— Corect, spuse Vulturul.

Nicole privi lung grupul de lumini verzi. Marginea lui nu era la mai mult de cincisprezece-ani lumină de locul în care Vulturul arătase sistemul solar. Nicole îi făcu semn Vulturului să pornească din nou prezentarea, iar el îi spuse că viteza de derulare va fi de numai două sute de mii de ani pe secundă.

Luminile verzi se apropiară tot mai mult de Pământ, apoi dispărură brusc.

— Stop! strigă Nicole.

Vulturul îngheţă imaginea şi o privi mirat.

— Ce s-a întâmplat cu tipii ăia? întrebă Nicole.

— Ţi-am povestit acum două zile despre ei, spuse Vulturul. S-au distrus singuri prin inginerie genetică.

Aproape că ajunseseră pe Pământ, se gândi Nicole. *Cât de mult s-ar fi schimbat întreaga istorie dacă ajungeau… Ar fi recunoscut imediat potenţialul intelectual al strămoşilor omului care trăiau în Africa şi, fără îndoială, ar fi făcut pentru ei ceea ce au făcut Înaintaşii pentru octopăianjeni. Iar noi…*

Nicole văzu dintr-o dată în minte imaginea Sfântului Michael, explicând calm scopul universului în faţa şemineului din biroul lui Michael şi Simone.

— Aş putea să văd începutul? îl întrebă Nicole pe Vultur.

— Începutul cui?

— Începutul tuturor lucrurilor. Clipa în care s-a născut universul şi s-a pus în mişcare întregul proces al evoluţiei.

— Se poate, spuse Vulturul după o scurtă pauză. N-avem cunoştinţe despre ce a fost *înainte* de crearea acestui univers, continuă el un moment mai târziu, în timp ce stând alături de Nicole pe platformă în beznă totală. Totuşi, presupunem că înainte de clipa creaţiei a existat un fel de energie, căci ni s-a spus că materia acestui univers este un rezultat al transformării energiei.

Nicole se uită în jur.

— Pretutindeni beznă, spuse ea mai mult pentru sine. Şi undeva în această beznă – dacă „undeva” are vreun înţeles – există energie. Şi un Creator… Sau poate că energia era o *parte* a Creatorului?

— Nu ştiu, spuse Vulturul după altă pauză scurtă. Ştim doar

că soarta fiecărui element din univers a fost stabilită în acea clipă iniţială. Felul în care acea energie s-a transformat în materie a definit miliarde de ani de istorie…

În timp ce Vulturul vorbea, o lumină orbitoare umplu încăperea. Nicole îşi întoarse faţa de la sursa de lumină şi-şi acoperi ochii.

— Poftim, spuse Vulturul, întinzându-i o pereche de ochelari speciali.

— De ce ai făcut simularea atât de strălucitoare? întrebă Nicole după ce-şi potrivi ochelarii.

— Pentru a indica, măcar într-o oarecare măsură, cum erau acele momente iniţiale… Uite, spuse el arătând dedesubt, am oprit modelul la 10-40 secunde după momentul creaţiei.

Universul există doar de un timp infinitezimal, totuşi are deja o structură fizică bogată. Această cantitate incredibilă de lumină provine toată din acea porţie micuţă de supă cosmică de sub noi… Toată acea „substanţă” care a format universul la început este complet străină de tot ce am putea recunoaşte şi înţelege. Nu există atomi, nu există molecule. Densitatea de quarcuri şi leptoni era atât de mare încât un strop de „substanţă” nu mai mare decât un atom de hidrogen ar cântări mai mult decât un ciorchine mare de galaxii din era noastră…

— Doar aşa, din curiozitate, unde ne aflăm noi doi în acest moment? întrebă Nicole.

Vulturul ezită.

— Cel mai bun răspuns ar fi „nicăieri”, spuse el în cele din urmă. În scop ilustrativ aş putea spune că noi suntem în afara modelului universului. Dar ne-am putea afla în altă dimensiune. Bineînţeles că tot spaţio-timpul care va deveni mai târziu universul nostru este conţinut în acel mic volum care produce uluitoarea lumină. Temperatura de acolo, dacă modelul ar fi fost o reprezentare autentică, ar fi de zece trilioane de trilioane de ori mai mare decât a celei mai fierbinţi stele care va evolua în cele din urmă… Modelul nostru de aici a distorsionat şi conceptele de mărime şi distanţă. În momentul în care voi porni din nou simularea începuturilor universului, vom fi copleşiţi de explozia de radiaţii a acelei picături compacte… în timp ce are loc ceea ce cosmologii numesc Era Inflaţiei, mărimea presupusă a acestei camere va creşte şi ea rapid. Dacă nu modificam scara, acum n-ai fi putut să vezi structura universului la 10-40

secunde fără un microscop fantastic de puternic.

Nicole se uită lung la sursa de lumină de sub ea.

— Aşadar, acel glob minuscul de substanţă fierbinte şi grea a fost sămânţa a tuturor lucrurilor? Din acea cantitate infimă de supă de particule subatomice au apărut marile galaxii pe care mi le-ai arătat în domeniul celălalt? Pare imposibil…

— Nu doar galaxiile acelea, spuse Vulturul. Potenţialul pentru *întregul* cosmos se găseşte în acea ciudată supă supraîncălzită…

Mica globulă începu dintr-o dată să crească într-un ritm uluitor. Nicole avu senzaţia că exteriorul globulei îi va atinge faţa în orice clipă. În faţa ochilor ei se formau şi dispăreau milioane de structuri bizare. Privea fascinată cum materia părea să-şi schimbe natura de mai multe ori, trecând prin stări de tranziţie la fel de ciudate şi străine ca globula supraîncălzită dinainte.

— Am dat timpul înainte în model, spuse Vulturul câteva secunde mai târziu. Ceea ce vezi tu acolo, la aproximativ un milion de ani după creaţie, ar recunoaşte orice student pasionat de fizică. S-au format nişte atomi simpli – de pildă, trei tipuri de hidrogen, două de heliu. Litiul e cel mai greu atom cunoscut care există din abundenţă… Acum densitatea universului este echivalentă, în mare, cu cea a aerului de pe Pământ, iar temperatura a scăzut la un nivel relativ confortabil, o sută de milioane de grade.

Vulturul activă platforma şi o ghidă printre lumini şi ciorchini şi filamente.

— Dacă am fi fost cu adevărat deştepţi, am fi putut să ne uităm la toată această materie iniţială şi să anticipăm care „bucăţi” vor deveni în cele din urmă ciorchini de galaxii… Cam pe la vremea asta a apărut primul Prim Monitor, singurul intrus în acest proces natural de evoluţie… Mai devreme nu s-ar fi putut face nici o monitorizare, căci procesul este foarte sensibil… Orice observaţie efectuată, spre exemplu, în prima clipă a creaţiei, ar fi distorsionat complet evoluţia ulterioară.

Vulturul arătă o sferă metalică, micuţă din centrul mai multor aglomerări uriaşe de materie.

— Acel prim Prim Monitor a fost trimis de Creator, din altă dimensiune a universului timpuriu, în sistemul nostru de spaţiu-timp în evoluţie. Avea menirea să observe ce se petrece şi să

creeze, după nevoie, cu propria inteligenţă, celelalte sisteme de observare care să adune toate informaţiile pertinente despre procesul general.

Nicole spuse încetişor.

— Aşadar, Soarele, Pământul şi fiecare fiinţă umană au rezultat din evoluţia naturală imprevizibilă a acestui cosmos. Baza de Tranzit, Rama şi chiar tu şi Sfântul Michael sunteţi rodul unei dezvoltări direcţionate, proiectată iniţial de acel prim Prim Monitor…

Se opri, se uită în jur, apoi se întoarse spre Vultur.

— Existenţa *ta* putea fi anticipată la scurt timp după momentul creaţiei… Existenţa *mea*, ba chiar şi existenţa omenirii au rezultat în urma unui proces atât de capricios din punct de vedere matematic încât n-ar fi putut fi anticipate nici măcar acum o sută de milioane de ani, ceea ce reprezintă numai unu la sută din viaţa universului până în acest moment…

Nicole clătină din cap, apoi dădu din mână.

— Bun, spuse ea, ajunge… Am contemplat îndeajuns infinitul.

Marea încăpere începu să se întunece iar, cu excepţia luminiţelor de pe podeaua platformei.

— Ce este? întrebă Vulturul, văzând expresia de nefericire întipărită pe chipul lui Nicole.

— Nu sunt sigură, răspunse ea. Simt un fel de tristeţe, de parcă aş fi trăit o mare pierdere personală… Dacă am înţeles bine toate astea, atunci fiecare om în parte e mult mai deosebit decât tine sau chiar decât Rama. Există foarte puţine şanse să mai apară vreodată nişte fiinţe care să ne semene măcar pe departe, în acest univers sau în oricare altul… Noi suntem unul din produsele reuşite ale haosului. Tu sau alte creaturi care să-ţi semene probabil că există în toate celelalte universuri pe care se presupune că le studiază Creatorul…

După un moment de tăcere, Nicole continuă:

— După ce l-am cunoscut pe Sfântul Michael, mi-am imaginat că, în acea armonie pe care o caută Dumnezeu, trebuie să existe glasuri omeneşti… acum îmi dau seama că, din tot acest univers, numai pe planeta Pământ, cântecele noastre…

Nicole simţi o durere ascuţită în piept. Se chinui să respire, convinsă preţ de câteva clipe că sfârşitul va veni imediat.

Vulturul nu spuse nimic, dar o urmări cu atenţie. Când în sfârşit Nicole îşi recăpătă respiraţia, ea vorbi scurt, întretăiat.

— Mi-ai spus… la masă… un loc intim… unde pot să-mi văd… familia şi prietenii.

*

În maşină vorbiră puţin, în răstimpurile în care durerea se mai domolea. Amândoi ştiau că următorul atac va fi ultimul, fără ca vreunul să o spună.

Intrară într-o altă zonă din Modulul Cunoaşterii. Era o încăpere perfect circulară, cu un mic spaţiu delimitat în mijloc, unde Vulturul putea să stea alături de scaunul cu rotile al lui Nicole. Se duseră într-acolo şi priviră cum nişte personaje cu înfăţişare omenească încep să interpreteze diferite evenimente din viaţa de adult a lui Nicole în fiecare din cele şase decoruri de teatru separate din jurul lor.

Verosimilul interpretărilor era uluitor. Întreaga familie a lui Nicole şi toţi prietenii ei arătau exact cum arătaseră la vremea când avuseseră loc evenimentele, ba mai mult decât atât: toate scenele erau perfect reconstruite. Într-una din ele, Katie făcea surf în apropierea malului Lacului Shakespeare, râzând şi fluturându-şi mâna cu atitudinea îndrăzneaţă care o caracteriza. În altă scenă, Nicole privea o piesă jucată de mica trupă din Rama II cu ocazia comemorării a o mie de ani de la moartea lui Eleanor de Aquitania. Imaginea lui Simone la vârsta de patru ani şi a lui Katie la doi ani, propria imagine alături de Richard când erau încă tineri şi în putere îi umplură ochii de lacrimi.

Am avut o viaţă uluitoare, se gândi Nicole. Îşi deplasă scaunul în scena din Rama II şi acţiunea se opri. Nicole se aplecă şi ridică robotul TB pe care Richard îl crease pentru a distra fetiţele. În mâna ei, robotul cântărea exact atât cât trebuia.

— Cum Dumnezeu aţi făcut asta? întrebă ea.

— Tehnologie avansată, răspunse Vulturul. N-aş putea să-ţi explic.

— Şi dacă m-aş duce acolo, unde Katie face surf, aş simţi apa dacă aş atinge-o?

— Absolut.

Nicole părăsi scena ţinând în mâini pseudo-robotul. După plecarea ei se materializă alt TB şi scena continuă. *Uitasem, Richard, de minunatele tale creaţii micuţe,* îşi spuse Nicole.

Inima ei îi mai oferi câteva minute de răgaz ca să savureze scenele extrase din propria viaţă. Simţi iar fiorul momentului naşterii lui Simone, retrăi prima noapte de dragoste cu Richard

la scurt timp după ce el o găsise în New York şi revăzu fantasticele privelişti şi creaturi care-i întâmpinaseră pe ea şi pe Richard când porţile Oraşului de Smarald li se deschiseseră pentru prima dată.

— Ai putea să reiei orice întâmplare din viaţa mea? întrebă Nicole, simţind dintr-o dată o gheară în piept.

— Da, dacă s-a petrecut după ce ai ajuns pe Rama şi o pot găsi în arhive, răspunse Vulturul.

Nicole icni. Infarctul fatal se apropia tot mai mult.

— Te rog, spuse ea cu greutate, aş vrea să văd ultima mea discuţie cu Richard, înainte să plece…

Nu mai durează mult, îi spuse un glas lăuntric. Strânse din dinţi şi încercă să se concentreze asupra scenei care apăruse brusc în faţa ei. Richard îi explica personajului Nicole de ce trebuie să fie el cel care să-l însoţească pe Archie în Noul Eden.

— Înţeleg, spuse personajul Nicole pe scenă.

Înţeleg, îşi spuse adevărata Nicole. *Asta e cea mai importantă afirmaţie pe care o poate face cineva vreodată… cheia vieţii este înţelegerea… Iar acum înţeleg că sunt o fiinţă muritoare căreia i-a sosit timpul să moară…*

Un alt val de durere intensă veni însoţit de amintirea unui vers dintr-o veche poezie latină: *„Timor mortis conturbat me”… dar nu-mi va fi frică, pentru că înţeleg.*

Vulturul o urmărea îndeaproape.

— Aş vrea să-i văd pe Richard şi pe Archie, spuse ea cu greutate, ultimele lor clipe… în celulă… chiar înainte de venirea bioţilor.

Nu-mi va fi frică, pentru că înţeleg.

Camera se întunecă. Secundele treceau. Durerea era cumplită. *Nu-mi va fi frică…*

Lumina se aprinse iar. Richard şi Archie erau în celulă, chiar în faţa scaunului lui Nicole. Ea îi auzi pe bioţi deschizând uşa de la holul blocului de celule…

— Opreşte aici, te rog, articulă cu greutate Nicole.

Chiar în stânga scenei cu Richard şi Archie, copiii ei şi doctorul Blue erau aliniaţi într-un tablou. Nicole se chinui să se ridice în picioare şi parcurse cei câţiva metri pentru a fi printre ei. Atinse pentru ultima oară feţele pe care le iubea, cu lacrimile şiroind.

Pereţii inimii ei începură să se năruie. Nicole intră

împleticindu-se în scena din celula lui Richard şi îmbrăţişă reprezentarea soţului ei.

— Înţeleg, Richard, spuse ea.

Nicole se lăsă încet în genunchi. Se întoarse cu faţa la Vultur.

— Înţeleg, spuse ea cu un zâmbet.

Iar înţelegerea e fericire, se gândi ea.

SFÂRŞIT

CUVÂNT DE MULŢUMIRE

Am vrea să le mulţumim lui Neal şi Shelagh Ausman, precum şi lui Gerry şi Michelle Snyder, pentru că au reprezentat punctul de vedere al cititorilor prin sugestiile privitoare la subiectele care ar trebui să fie abordate în *Război pe Rama.* Gerry ne-a fost de mare ajutor în discuţiile despre detaliile limbii octopăianjenilor.

Redactorul nostru, Jennifer Hershey, a fost o sursă de putere şi sprijin pe toată durata conceperii şi scrierii acestui roman, oferindu-ne atât încurajări constante cât şi recomandări valoroase privind toate aspectele cărţii. Îţi mulţumim, Jennifer. Îi suntem îndatoraţi şi lui Richard Evans de la Victor Gollancs pentru diverse remarci editoriale specifice, inclusiv pentru sugestia de a insera un prolog.

Lou Aronica şi Russ Galen, redactorul şi respectiv agentul nostru, ne-au ajutat în nenumărate feluri în cei cinci ani în care a fost concepută continuarea trilogiei Rama. Multiplele lor contribuţii ne-au permis să ne concentrăm energiile asupra scrierii efective a romanelor.

Mulţumirile noastre se îndreaptă în final către familiile noastre, pentru dragostea şi înţelegerea de care au dat dovadă în tot acest timp. Lui Stacey Kiddo Lee, mai ales, îi mulţumim din inimă, nu numai pentru că a consimţit să aibă grijă de o familie compusă din patru băieţi mici în condiţii de constrângeri (şi schimbări) dificile, ci şi pentru comentariile ei pline de intuiţie referitoare la Nicole şi la celelalte personaje feminine principale ale tetralogiei.

În ultimele patru zile, grupuri mici de oameni au întreprins misiuni de recunoaștere la sol, iar cele două elicoptere, misiuni similare în aer. În regiunea cercetată de oameni se află aproape treizeci la sută din rezervele noastre de hrană, energie și apă. Nu au avut loc lupte... Totuși, am plasat indicatoare în locuri cheie, folosind ceea ce cunoaștem din limba voastră, pentru a-i informa pe soldații oameni că întregul semicilindru sudic este tărâmul unei alte specii avansate, dar pașnice și pentru a le cere să se întoarcă în regiunea lor. Indicatoarele noastre au fost ignorate...

Acum două zile s-a petrecut un incident neplăcut... De aceea, am arătat în mod clar că orice alt comportament similar va fi considerat un act de război.

ISBN 973-8565-00-1